

Giới thiệu Ngày Về

Truyện Ngày Về của tác giả Chiết Hỏa Nhất Hạ là câu chuyện tình cảm động khi hai người mặc dù đã có những lúc nóng giận dẫn đến xa nhau nhưng thời gian trôi qua cũng khiến hai người gần lại nhau hơn.

Đó là hành trình theo đuổi lại vợ của anh chàng Chu tổng đẹp trai, lạnh lùng và bá đạo. Nam chính thì về cơ bản là như vậy và hơi mặt dày vô sỉ, nữ chính thì chuẩn kiểu giả vờ nhả nhưng nội tâm ghê gớm.

Cặp nam nữ chính cường lúc nào cũng đem lại cảm giác hồi hộp với những lúc đấu trí tình yêu xem ai yêu ai nhiều rất hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Một đôi giày cao gót đúng nghĩa, gót giày chỉ bằng ngón út, cao hơn mười phân nhẹ nhàng bước trên mặt thảm thật dày, không phát ra âm thanh nào.

Đây là khách sạn cao cấp năm sao lớn nhất thành phố S, khách hàng lui tới toàn là những thành phần tai to mặt lớn nên tất cả trang thiết bị đều phải là những thứ tốt nhất, nên tấm thảm lót sàn màu đỏ sậm không hoa văn này cũng phải là loại hạng nhất. Một ngày ít nhất bốn lần hút bụi, mỗi tháng một lần giặt sạch theo kỳ, nghiêm khắc bảo dưỡng theo yêu cầu của chuyên gia để những tấm lót sàn này ba năm sau vẫn mềm mại như mới.

Đỗ Nhượng Hành đứng ở trước cửa phòng số 1605, dùng ngón tay day day thái dương hơi đau, gõ cửa tượng trưng hai tiếng, sau đó lưu loát cà thẻ tiến vào.

Rạng sáng, hai giờ rưỡi, bị người ta gọi dậy từ trong giấc ngủ ngon, hơn nữa giấc ngủ này còn là giấc ngủ đầu tiên sau hai ngày tăng ca liên tục, khiến người kiên nhẫn dễ tính như Đỗ Nhượng Hành, cũng khó mà cảm thấy vui vẻ, dễ chịu.

Nhưng đây chính là yêu cầu công việc của ngành khách sạn. Một năm 365 ngày, khách sạn vẫn luôn hoạt động, phàm là còn có khách vào ở, thì phải chuẩn bị tất cả mọi thứ, phục vụ tận tình, không để xảy ra bất cứ tình huống không hay nào xảy ra.

Không có điều lệ quy định đã là khách sạn phải yên tĩnh tuyệt đối. Trên thực tế, cũng rất khó giữ cho nơi nào đó yên tĩnh tuyệt đối được, hướng hồ là nơi con người tập nham đủ thành phần như nơi này. Từ say rượu đến gây lộn, từ tạp âm ồn ào đến dử dội, khách sạn có thể giữ vẻ bề ngoài yên tĩnh ấm áp cũng như rất trật tự an toàn, nhưng bên trong hơn năm trăm gian phòng, mấy chục hành lang kín như bưng đang có bao nhiêu hành động, bao nhiêu câu chuyện đang diễn ra? Từ lúc Đỗ Nhượng Hành nhận chức quản lý ở khách sạn này cho đến nay, chuyện xảy ra thật sự rất đa dạng phong phú, chuyện khiến người ta kinh ngạc đúng là không xuể.

Ngày thứ nhất cô nhậm chức đã có người tốt bụng nhắc nhở, khách đến nơi này có những người quyền cao chức trọng, cũng có cả giang hồ bặm trợn nhưng họ đều giống nhau ở một điểm đó là có tiền. Có những sự việc xảy ra mà mình xử lý không thỏa đáng có thể khiến khách sạn phá sản ngay.

Trong phòng rất hỗn loạn, mảnh thủy tinh lớn nhỏ đầy đất. Một cô gái trẻ nửa nằm nửa ngồi trên giường, hai tay ôm má phải khóc thút thít, đồng phục nhân viên màu đỏ rực rỡ xé rách giống như vừa trải qua một cuộc chiến. Nghe thấy âm thanh mở cửa, cô gái quay đầu lại, giống như là nhìn thấy cứu tinh, gọi một tiếng "Chị Nhượng Hành!"

Đỗ Nhượng Hành tiến tới, ngồi xổm bên cạnh cô gái trẻ, cởi áo khoác ngoài của mình khoác hờ lên vai cô gái kia. Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy hai vai cô gái trẻ kia, âm thanh cực kỳ êm ái: "Đừng sợ, không sao nữa rồi. Chúng ta xuống phòng tắm lâu dưới tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon, quên việc này đi, có được hay không?"

Cô gái nhỏ mới hai mươi tuổi đầu, mắt đỏ ngầu, mới vừa rồi cô chỉ đang làm đúng nhiệm vụ của mình là đi nhặt hết những vật bẩn trên hành lang, trong lúc vô tình đụng trúng một cánh cửa phòng khiến nó bật mở và sau đó liền nhận được một cái tát giống như trời giáng, cái tát mà trong hai mươi năm cuộc đời cô chưa từng nếm trải, sự đau đớn cũng như kinh hoàng khiến cô gái run rẩy từ lúc này đến giờ, nắm lấy ống tay áo Đỗ Nhượng Hành không chịu buông.

Đỗ Nhượng Hành chỉ có tiếp tục kiên nhẫn trấn an: "Không có việc gì, chị đã ở đây rồi nên em đã an toàn. Chúng ta cùng xuống lâu có được không?"

Cô gái trẻ sợ hãi nhìn Đỗ Nhượng Hành hỏi: "Chị Nhượng Hành, tối nay chị ngủ cùng với em được không?"

Đỗ Nhượng Hành thở dài trong lòng, mỉm cười một cách hòa ái: "Được chứ."

Từ lúc thăng chức thành quản lý khách sạn này cho đến bây giờ, chuyện như vậy cô đã xử lý không dưới chục lần. Đây không phải là lần đầu tiên khách thuê phòng say rượu đánh chửi nhân viên, tất nhiên cũng sẽ không phải là lần cuối cùng.

Thân là khách sạn với tiêu chí phục vụ Khách hàng là Thượng đế, nhân viên luôn là những người yếu thế, gặp phải chuyện không có lý như vậy cũng phải

cần rằng chịu đựng. Cho dù có gọi Đỗ Nhượng Hành tới, cô cũng chỉ có thể xử lý giống như tất cả những trường hợp trước đây thôi, ngon ngọt dỗ dành nhân viên bị hại vài câu, nhân viên nào yếu ớt giống như cô bé này, chỉ cần dỗ dành ân cần một chút là yên chuyện, nhưng cũng có những trường hợp nhân viên cứng rắn, khách sạn sẽ phải bồi thường một khoản tiền coi như tai nạn nghề nghiệp.

Sau bốn mươi phút, ở gian phòng dành cho nhân viên trực ban nghỉ ngơi, cuối cùng Đỗ Nhượng Hành cũng đã bồi cô nhân viên trẻ kia an ổn ngủ.

Từ tận đáy lòng, Đỗ Nhượng Hành rất ghét phải làm những việc tương tự như vậy, nhưng tất cả nhân viên cũng như ban giám đốc khách sạn, ai ai cũng đánh giá cô là người phụ nữ giỏi nhất an ủi người khác, cũng là người quản lý luôn hoàn tất mọi việc được giao nên tất cả những chuyện lông gà vò tỏi đều một tay cô phải xử lý.

Từ bao lâu nay, hình tượng Đỗ Nhượng Hành trong mắt người ngoài luôn là một người phụ nữ dịu dàng cao thượng. Là một cấp dưới có năng lực, có tâm; là một cấp trên thấu hiểu cấp dưới; còn đối với bạn bè cô là bằng hữu đáng để kết giao.

Trong suốt mấy chục năm qua, chỉ có một lần duy nhất cô nhận phải một lời đánh giá không mang tính tích cực từ người khác, mất mặt hơn nữa là lời nhận xét tiêu cực này lại đến từ chồng cũ của cô: "Tính tình khó chịu, nhỏ mọn, máu lạnh vô tình, lo được lo mất". Lúc đó là buổi tối trước hôm bọn họ ra tòa, hai người cãi nhau một trận rất lớn, cô đã rất tức giận nhưng chồng cũ của cô còn tức giận hơn cả cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mủi mẩy chữ nhận xét về tính cách cô như vậy.

Lúc ấy Đỗ Nhượng Hành hận không thể dùng tay cào nát mặt của anh ta. Trên thực tế thực tế cô cũng đã không thể dùng lý trí của mình mà đã xù lông nhím lên, thậm chí không thèm quan tâm đến hình tượng mấy chục năm gây dựng.

Sau này lúc tỉnh táo đến nghĩ lại không thể không thừa nhận, đến chín mươi chín phần trăm hành động giơ móng tay ra, hung hăng vạch một cước lên khuôn mặt điển trai của Chu Yến Cẩm, hoàn toàn là kết quả của việc thẹn quá hóa giận.

*****

Đỗ Nhượng Hành nằm thẳng tắp trên giường lớn của khách sạn từ nửa đêm đến lúc trời sáng rõ, một chút buồn ngủ cũng không có.

Không phải là do cô không quen giường mà là không thể nào quen được với việc phải chia sẻ chiếc giường với người khác. Tật xấu này trước kia không có, nhưng từ sau khi li hôn mới bắt đầu bộc lộ, hơn nữa còn càng ngày càng nghiêm trọng. Đỗ Nhượng Hành cảm thấy đây thực ra là một căn bệnh ám ảnh cưỡng chế, giống như trước đây quá gò ép mình nên sau khi tận hưởng được cảm giác thoải mái khi ngủ một mình thì cơ thể không thể chấp nhận việc chịu đựng hai người một chiếc giường nữa. Đỗ Nhượng Hành yên lặng cảm nhận hồ hấp dẫn ổn định của cô nhiên viên trẻ, cảm giác khó chịu lan tràn khắp cơ thể. Hai ngày liên tiếp ca đêm đã khiến cô mệt mỏi, tối nay lại bị hành hạ như thế này cô không khó chịu mới là lạ.

Cảm xúc tồi tệ kéo dài đến tận sáng hôm sau, bởi vì một đêm không ngủ khiến cô có xu hướng muốn bộc phát sự tức giận nên cô phải tạm lánh vào nhà vệ sinh một lúc để ổn định cảm xúc sau đó mới quay lại phòng an ủi cô nhân viên trẻ kia vài câu. Cô nhân viên kia hoàn toàn không thể phát hiện tâm tình đang dậy sóng sau đó lại im lặng của cấp trên, tỏ ra rất cảm kích, còn muốn mời Đỗ Nhượng Hành cùng nhau dùng bữa sáng. Đỗ Nhượng Hành tìm đại một cái cớ từ chối lời mời sau đó nhân dịp lúc đối phương vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cô cũng không phải ghét cô nhân viên trẻ kia, chỉ là cô không thể chịu được việc mang chiếc mặt nạ vui vẻ hòa nhã vì công việc trong thời gian quá dài. Giống như là lặn xuống nước quá lâu, ai cũng cần nổi lên để hít thở.

Vừa bước chân đến đại sảnh, Đỗ Nhượng Hành đã chạm mặt quản lý bộ phận lễ tân - Khang Thần. Khang Thần hiện tại đang là nhân vật được quan tâm nhất cái khách sạn này. Quản lý bộ phận vật tư từ đã từng nửa đùa nửa thật nói, chỉ cần Khang Thần đứng ở đại sảnh khách sạn đã là chiêu bài hút khách tốt nhất cho khách sạn. Còn những cô nhân viên trẻ luôn xôn xao bàn tán cả công khai lẫn không công khai, nói rằng lúc làm việc được nhìn thấy quản lý Khang quả thật giống như được tiếp thêm sức mạnh, ánh tỏa sáng giống như một thiên thần, khoảng không gian xung quanh người Khang Thần giống như lúc nào cũng phát sáng lấp lánh.

Thực ra phát sáng lấp lánh hay không thì Đỗ Nhượng Hành không biết nhưng quả thật về bên ngoài của Khang Thần đúng là vượt mức đẹp trai bình thường, hơn nữa mỗi cái nhấc tay nhấc chân của anh ta đều mang một vẻ khí chất vương giả, hoàn toàn không giống như đứa con được sinh ra trong một gia đình công nhân chức bình thường như trong sơ yếu lý lịch của anh ta. Khí chất này khiến Đỗ Nhượng Hành cảm thấy có phần quen thuộc, sau bao nhiêu lần tiếp xúc mới nhớ ra khí chất của Khang Thần có điểm giống chồng cũ của cô – Chu Yến Cẩm.

Mới vào làm việc ở quầy lễ tân nửa năm, Khang Thần đã được thăng chức lên quản lý bộ phận lễ tân, hơn nữa anh ta làm việc cẩn thận, đối nội đối ngoại đều không thể chê điểm nào nên hình tượng hoàn mỹ của anh ta càng không thể ai có thể vượt qua.

Lúc làm việc, phong thái của Khang Thần luôn luôn rất chuyên nghiệp, một thân đồng phục quản lý khách sạn màu xanh đậm luôn luôn chỉnh tề, ngay cả đôi mắt hoa đào cũng mang theo tia nghiêm nghị. Nhưng thời điểm đối mặt với đồng nghiệp thì thoải mái hơn rất nhiều, nhất là bây giờ đại sảnh khách sạn không có ai, ánh mắt của anh ta rơi vào trên người Đỗ Nhượng Hành chưa được nửa giây liền mỉm cười, đôi mắt hoa đào lấp lánh ý cười.

"Quản lý Đỗ cực khổ rồi, khó lắm mới được đổi ca nghỉ ngơi, nhưng nửa đêm lại bị gọi dậy, công việc quản lý ở khách sạn đúng là không dễ dàng."

Đỗ Nhượng Hành mở miệng, nhưng sau đó lại bối rối ngẩng đầu lên: "Hiện tại mấy giờ rồi?"

"Tám giờ đúng. Còn đủ thời gian để dùng điểm tâm trước giờ giao ban buổi sáng, cô ăn chưa? Nếu chưa thì cùng đi." Nói xong không cho cô thời gian từ chối, đẩy lưng cô tiến tới phòng ăn, nhún mày hỏi: "Điện thoại di động hết pin?"

Đỗ Nhượng Hành ừ một tiếng: "Lát nữa cho tôi mượn sạc pin nhé. Tôi quên mang theo rồi."

Khang Thần cười cười: "Cho nên nói là do tính cách của cô quá tốt, xử lý mọi việc lại quá kinh nghiệm. Tình huống như tối qua, thân là quản lý cô thật sự không phải đích thân tới chỗ kia làm gì. Lúc không phải ca trực của mình thì nên tắt máy, ngủ một giấc ngon lành, những chuyện thường thường xảy ra như tối qua cứ để cấp dưới xử lý cũng được thôi. Mà dù trời có sập thì không phải ca trực của mình cũng đừng quan tâm làm gì cho mệt."

"Nói như vậy ví dụ như trời có sập, nếu không phải ca trực của anh thì cũng không thể tìm ra anh hả?"

Khang Tần vuốt vuốt nếp gấp chỗ tay áo, đôi mắt hoa đào vẫn lộ ra ý cười: "Không thể nói như vậy. Người khác thì tôi không dám đảm bảo nhưng nếu cô gọi điện thoại, tôi nhất định sẽ tới ngay."

Hai mươi phút sau, Đỗ Nhược Hành và Khang Thần cùng nhau ra khỏi phòng ăn, vẫn còn cách thời gian họp giao ban buổi sáng một chút thời gian nữa. Đi ngang qua đại sảnh, cả hai đều nghe thấy có gì đó bất thường, âm thanh cãi vã vang lên sau đó kiểm chứng cảm giác bất thường đó. Ngay sau khi thấy Đỗ Nhược Hành tiến tới, cậu nhân viên trực ban Tiểu Ưông liền bày ra bộ mặt thấy được cứu tinh của thế giới, liều mạng vẫy tay: "Quản lý Đỗ! Quản lý Đỗ!"

Đỗ Nhược Hành bắt đầu đi đi tới, Tiểu Ưông liền nhanh nhẩu kể khổ: "Có vị khách tố cáo nhân viên khách sạn chúng ta có hành động theo dõi khách hàng, không tôn trọng sự tự do cá nhân của người ta, yêu cầu xin lỗi và bồi thường, nếu không thì không chịu tính tiền." Nói xong lại thì thầm bổ sung: "Chính là vị khách tối hôm qua đánh Tiểu Diệp."

Đỗ Nhược Hành quay đầu lại, mặt đối mặt với vị khách kia, hai người đều hơi ngẩn người.

Đỗ Nhược Hành là người phản ứng trước, tiến tới: "Chào quý khách, tôi là quản lý đối ngoại của khách sạn này, Đỗ Nhược Hành. Chuyện tối hôm qua có thể là có chuyện hiểu lầm gì đó, phiền quý khách thuật lại sơ lược về việc tối qua và yêu cầu của quý khách được không ạ?"

Đối phương đưa mắt nhìn Đỗ Nhược Hành qua chiếc kính râm một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: "Tôi muốn nhân viên của cô xin lỗi tôi, còn có phải bồi thường tổn thất tinh thần của tôi."

Đỗ Nhược Hành nói: "Tiểu thư, nhân viên của chúng tôi đều là những người được huấn luyện một cách cẩn thận về nghiệp vụ, không thể có chuyện vô duyên vô cớ xâm phạm quyền riêng tư của khách hàng, theo dõi khách lại càng không."

"Ý của cô là tôi dựng chuyện?"

Đỗ Nhược Hành từ chối cho ý kiến: "Những việc khác chúng ta sẽ thảo luận sau nhưng tối hôm qua quý khách đã ra tay đánh nhân viên của chúng tôi một cái rất mạnh lên má trái, khiến cô ấy bị rách màng nhĩ, bây giờ đang chuẩn bị phẫu thuật ở bệnh viện. Nếu muốn xin lỗi quý khách cũng không thể có cách nào làm cả."

Đối phương lạnh lùng nói: "Cô không phải tự xưng là cấp trên của cô ta sao? Vậy thay cô ta nói lời xin lỗi là ổn thôi!"

"Hiện tại khách sạn chúng tôi đang điều tra làm rõ vụ việc tối qua, nên tạm thời ai phải nói lời xin lỗi hay bồi thường còn chưa thể xác định. Chúng tôi không thể chỉ nghe lời nói của một phía là quý khách được. Nếu như là trách nhiệm của nhân viên khách sạn, chúng ta sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm nói lời xin lỗi cũng như bồi thường tổn thất của quý khách. Nhưng nếu ngược lại, chúng tôi cũng sẽ không vì chiều lòng khách nhân mà nói lời xin lỗi."

Đối phương rốt cuộc cũng đã tháo kính râm: "Đỗ Nhược Hành, cô xem cô đang nói chuyện với ai đây!"

Câu này của vị khách nữ kia đặc biệt bén nhọn khiến Tiểu Ưông đang đứng xem kịch hay bên cạnh giật nảy mình. Đỗ Nhược Hành làm như không nghe thấy câu nói đó của vị khách, đưa ra chỉ thị: "Phi Phi, kêu an ninh, cho vị khách này hai phút để ký tên thẻ thanh toán, nhớ tính chi phí thuốc men cũng như phẫu thuật của Tiểu Diệp. Nếu vị khách này không chịu ký tên thanh toán, mời cô ấy vào phòng nghỉ ngơi, sau đó trực tiếp báo cảnh sát. Xong việc nhớ cho tên của vị khách này vào danh sách đen, về sau không hoan nghênh. Nếu không có chuyện gì thì tôi đi họp giao ban."

Từ trước đến nay, Đỗ Nhược Hành nổi tiếng đối đãi với khách hàng dịu dàng tỉ mỉ, mặc dù đối phương là người khắt khe, thô lỗ hay không hiểu chuyện. Thái độ cứng rắn như hôm nay thật sự khác thường khiến Tiểu Ưông trở mắt nhìn. Vị khách nữ đối diện chỉ thẳng ngón tay vào mặt Đỗ Nhược Hành lớn giọng cảnh cáo: "Đỗ Nhược Hành! Cô dám kêu người đối xử với tôi như vậy xem hậu quả sẽ ra sao!"

Đỗ Nhược Hành làm như không nghe thấy, xoay người bước đi.

Sự kiện ngoài ý muốn vào buổi sáng khiến Đỗ Nhược Hành không thể tập trung vào nội dung của cuộc họp giao ban.

Cô chỉ ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình laptop không nhúc nhích, Khang Thần ngồi bên cạnh, nỗ lực giúp cô che chắn nhưng cuối cùng không thể che nổi ánh mắt của Tổng giám đốc. Gần tới lúc kết thúc cuộc họp, Đỗ Nhược Hành bị tổng giám đốc gọi dậy, yêu cầu trả lời việc tại sao chỉ trích về khách sạn trong mùa cao điểm năm nay lại tăng lên đáng kể như vậy, kết quả Đỗ Nhược Hành đứng lên, ngơ ngẩn gần một phút cũng không nói được câu nào, cuối cùng vẫn là Khang Thần ở một bên không nhanh không chậm mở miệng giải vây.

"Năm nào tỷ lệ khách hàng phàn nàn về chất lượng phục vụ của khách sạn chẳng cao? Đây cũng là trường hợp thường thấy ở một khách sạn, lượng khách lui tới càng nhiều thì lời phàn nàn về dịch vụ cũng sẽ tăng lên, việc này cũng có thể do một vài nguyên nhân khách quan, ví dụ như tháng trước, hệ thống điều hòa của khách sạn gặp trục trặc mấy tiếng, lượng khách hàng phàn nàn về việc này cũng rất nhiều. Người ta thường bảo chỗ nào đông người thì chỗ đó có thị phi, khách sạn chúng ta nhận được nhiều lời đánh giá không phải chứng tỏ là lượng khách hàng đến khách sạn càng ngày càng đông hay sao? Chỉ cần không phải những sự việc ảnh hưởng quá lớn thì không có vấn đề gì hết."

Giọng điệu Khang Thần phân tích rất hợp tình hợp lý, Tổng giám đốc nghe xong cũng không nói gì thêm, chỉ xoa xoa thái dương, phát tay ý nói tan hợp. Lúc Đỗ Nhược Hành ra khỏi phòng họp liền ngay lập tức cảm ơn Khang Thần đã giải vây, anh ta vẫn một mực mỉm cười như cũ, không tỏ mò chút gì về thái độ thất thường của cô vào sáng hôm nay mà chỉ nói: "Cảm ơn thì nhớ mời tôi một bữa là ổn thôi."

Đỗ Nhược Hành trở lại đại sảnh, Tiểu Uông liền nhanh chóng chạy tới báo cáo, việc vị khách gây sự hồi sáng đã giải quyết xong, có một người đàn ông tới thay cô ta đã trả tiền thuê phòng cũng như để lại một khoản tiền coi như bồi thường thiệt hại cho Tiểu Diệp. Người đàn ông đó không phải là cảnh sát, mà là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai.

Đỗ Nhược Hành vẫn giữ thái độ trầm tĩnh như thường, nhưng bàn tay lại hơi run run giờ điện thoại lên xem, sau đó cúi đầu trầm tư một lúc lâu mới hỏi: "Người nọ trông như thế nào?"

Tiểu Uông có vẻ rất có ấn tượng với người đàn ông kia: "Chị hỏi câu em đang định nói ra đây. Anh ta rất đẹp trai! Vẻ mặt mặc dù có chút lạnh lùng nhưng giọng nói cực kỳ dễ nghe, hơn nữa ánh mắt sâu thẳm cuốn hút! Lúc tiến vào mặc một cái áo sơ mi trắng cùng quần đen, đơn giản như vậy nhưng cũng khiến người khác nhìn mê mẩn! Đúng rồi, chìa khóa xe của anh ta còn có một đôi cánh . . . Quản lý Đỗ, chị đi đâu đấy?"

Đỗ Nhược Hành bình thản đáp: "Tôi hơi mệt, lên phòng nghỉ ngơi một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đỗ Nhược Hành trở về phòng làm việc của mình, chuyện đầu tiên cô làm là mở túi xách tìm bấm móng tay. Mới vừa rồi cô siết tay vào chiếc điện thoại di động quá chặt khiến móng tay của ngón út bị bẻ gãy, đau đến mức khiến chân mày cô nhíu lại, thiếu chút nữa đã để Uông Phi Phi phát hiện.

Sờ soạn nửa ngày không tìm được, ngược lại tìm ra một cái gì đó rất lạ trong ngăn nhỏ của chiếc túi xách tay. Mở ra xem, là vỉ thuốc Tây Bãi Đình (* Một loại thuốc dùng cho bệnh trầm cảm).

Cái túi xách này tầm một năm nay cô đã không dùng tới rồi, cũng may kiểu dáng của nó thuộc loại không dễ bị lỗi thời. Vỉ thuốc Tây Bãi Đình chỉ còn bốn viên này chắc chắn là đồ còn sót lại từ năm ngoái, để quên trong túi xách.

Đến hiện tại, cô đã thành công không phải dùng đến loại thuốc này một năm nay rồi.

Thực tế căn bệnh trầm cảm của Đỗ Nhược Hành chỉ có hai người biết, một là cô và người thứ hai là bác sỹ điều trị chính của Đỗ Nhược Hành, ngay cả người bạn thân lâu năm Tô Cầu của cô còn không biết cơ mà.

Chứng trầm cảm không hiếm thấy, cũng không phải căn bệnh nan y khó chữa gì nhưng vẫn là một căn bệnh đáng lo ngại, thậm chí có thể dẫn đến chết người.

Nguyên nhân khiến Đỗ Nhược Hành mắc phải căn bệnh này, nếu như để người ngoài nhìn vào thì nguyên nhân chính là tính trăng hoa của Chu Yến Cẩm sau khi kết hôn. Mặc dù cô sẽ không bao giờ thừa nhận nhưng nguyên nhân đúng là do Chu Yến Cẩm ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm mà cô vô lực quản chế. Nếu chân tướng này truyền ra ngoài, sau này cô còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.

Đỗ Nhược Hành liếc nhìn hạn sử dụng của vỉ thuốc, sau đó ném vào tận cùng ngăn kéo. Bác sỹ đã từng nói căn bệnh trầm cảm này rất nguy hiểm, không đảm bảo có thể chữa trị hoàn toàn, sau này sẽ không tái phát, nên dù vô cùng muốn nhưng Đỗ Nhược Hành không thể ném vỉ thuốc vào thùng rác. Sau đó, cô đặt tấm biển không làm phiền ngoài cửa, kéo rèm cửa sổ lại, trong phòng tối om. Tất cả chuẩn bị xong xuôi, cuối cùng có thể yên ổn ngủ một giấc.

Đáng tiếc cô quên mất điện thoại di động. Chỉ mười phút sau, điện thoại di động đang sạc của cô reo vang. Đầu Đỗ Nhược Hành đau như muốn nứt, xoa xoa thái dương nhòe dấy cầm điện thoại lên, liếc mắt nhìn tên người gọi sau đó nhanh chóng từ chối cuộc gọi, nằm vật xuống giường lăn lộn.

Nhưng chỉ tầm mười giây sau, điện thoại lại vang lên.

Lần này Đỗ Nhược Hành rút cuộc không đủ kiên nhẫn nữa. Trên thực tế, hôm nay chỉ cần thấy được hoặc nghe được ba chữ Chu Yến Cẩm, sự chịu đựng của cô luôn nhanh chóng biến mất sạch sẽ. Vì vậy, Đỗ Nhược Hành nghe máy, không cho đối tượng có cơ hội mở miệng đã nói ngay: "Anh có thời gian đi không? Không cho người ta ngủ một giấc cho yên ổn được à?"

Nói xong tắt luôn nguồn điện thoại, cuối cùng cũng yên tĩnh thật rồi.

*****

Ở đầu kia điện thoại, thư ký Trương Nhã Nhiên của Chu Yến Cẩm cầm điện thoại ngăn người, cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Điện thoại này là ngày hôm qua, trước giờ tan tầm ông chủ Chu Yến Cầm đem cho cô. Có đôi lúc Chu tổng của cô sẽ làm vậy, ý là ông chủ có chuyện đi ra ngoài, không muốn có điện thoại quấy rầy. Tối hôm qua, ông chủ anh mình thân vô của Trương Nhã Nhiên ăn mặc rất đẹp, giống như muốn đi dự tiệc, chỉ số ngoại hình cao ngất, ăn đứt cả mấy nam mình tính màn bạc thường xuất hiện trên truyền hình, sau đó đứng trước bàn làm việc của cô nhân nhả thông báo từng câu, mình cần phải đến thành phố S một chuyến, cô phải đặt được vé máy bay hai chiều vào sáng ngày mai.

Trương Nhã Nhiên lúc này phụng mệnh làm việc. Vừa cầm vé máy bay trên tay, Trương Nhã Nhiên yên lặng thở dài, có thể nhẫn tâm bỏ lại cô con gái đáng yêu ở nhà với bảo mẫu một buổi tối, đến trình độ như thế này đúng là tình yêu mãnh liệt quá rồi.

Dĩ nhiên những lời này Trương Nhã Nhiên chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám hé răng. Chỉ là cung kính cúi chào ông chủ quay lưng bước đi, sau đó cẩn trọng giữ điện thoại ông chủ cả một buổi tối. Chu Yến Cầm là một ông chủ công minh, số tiền lương nhân viên của anh ta nhận được hoàn toàn xứng đáng với công sức mình bỏ ra cho nên mặc dù ông chủ ở xa nhưng cô không dám lơ là công việc. Cho tới sáng hôm nay, cô nhận được một cuộc gọi của số lạ, tự xưng là Ôn Hoài, dùng giọng điệu nũng nịu và có chút nóng giận bảo cô chuyển lời tới Chu Yến Cầm rằng cô ta ở một khách sạn tại thành phố S gặp chút rắc rối.

Đầu Trương Nhã Nhiên xoay chuyển, nhớ xem vị Ôn Hoài tiểu thư này là ai, rốt cuộc cũng nhớ lại điểm quan trọng nhất của vị Ôn tiểu thư này. Cô ta là nguyên nhân chính của việc kết thúc cuộc hôn nhân giữa Chu tổng và phu nhân trước – Đổ tiểu thư một năm rưỡi trước.

Mặc dù là người đóng vai trò quyết định trong việc gây ra sóng gió cho hôn nhân của Chu tổng và phu nhân trước nhưng thời gian qua lại của Chu tổng và vị Ôn tiểu thư này cũng chẳng được bao lâu, thực ra rất nhiều người phụ nữ từng có quan hệ tình cảm thân mật với Chu tổng, sau khi chia tay đều quay trở lại làm bạn bè bình thường. Trên thực tế, một khi là phụ nữ qua lại với Chu tổng đều không phải chia tay trong nước mắt hay hận thù. Về điểm này, Trương Nhã Nhiên thật sự rất bội phục ông chủ mình. Thậm chí những người phụ nữ sau khi chia tay đều cảm cảm giác nhớ mãi không quên với Chu tổng, thỉnh thoảng sẽ gọi điện hỏi thăm, nếu như việc đó xảy ra, Trương Nhã Nhiên sẽ luôn là người phụ trách nghe điện thoại, sau đó mặc cho những người phụ nữ kia nũng nịu hay bày tỏ nhớ nhung, cô chỉ im lặng tiếp nhận điện thoại, sau đó nhẹ nhàng bảo Chu tổng hiện giờ đang bận họp, có gì sẽ chuyển lời và sau đó không quan tâm đến nữa.

Trương Nhã Nhiên vốn cũng chỉ nghĩ cuộc điện thoại này sẽ theo một chương trình sẵn có từ trước đến nay để đối phó với Ôn Hoài nhưng sau sau khi nghe đối phương nói tên khách sạn, Cảnh Mạn tâm liền nhảy lên một cú.

Trương Nhã Nhiên ngẩng đầu nhìn những bầu trời không một gợn mây, ánh mặt trời gay gắt như muốn đốt cháy tất cả mọi thứ nhìn, đây chính là điềm báo không hay.

Cô lễ phép cúp điện thoại, sau đó gọi ngay vào số điện thoại cá nhân của Chu Yến Cầm nhanh chóng thuật lại ngọn nguồn câu chuyện của Ôn Hoài. Ngừng thờ nghe bên kia trầm mặc chốc lát, sau đó nói, tôi biết rồi.

Với kinh nghiệm phục vụ ông chủ của Trương Nhã Nhiên, trước mắt không thể nhìn vào ba chữ tôi biết rồi mà đoán được tâm tư của ông chủ bây giờ như thế nào. Nhưng cô cho rằng mình không cần suy đoán nhiều hơn, cô đã hoàn thành bốn phận của mình. Nhưng ngay sau đó Chu Yến Cầm lại gọi điện thoại trở lại, bảo Trương Nhã Nhiên rằng hai tiếng sau, cô hãy gọi điện cho Đỗ Nhượng Hành, nói rằng Đệ Đệ rất nhớ mẹ, đêm hôm trước còn tỉnh lại trong giấc mơ và khóc gọi mẹ rất thảm thiết, sau đó khéo léo hỏi thăm lúc nào thì Đỗ Nhượng Hành sẽ trở về thành phố T thăm con gái.

Còn cẩn thận dặn dò, nếu như Đỗ Nhượng Hành không thèm nghe điện thoại thì gọi đi gọi lại, cho đến khi cô ấy nghe mới thôi.

Trương Nhã Nhiên ghi nhớ từng câu từng chữ của ông chủ để làm theo đúng nội dung, cho dù có suy nghĩ nát óc, cô vẫn không hiểu dụng ý của ông chủ mình là như thế nào. Nhưng là cô rất rõ ràng, người thư ký trước đây chỉ vì không thông báo lại một việc liên quan đến phu nhân trước mà bị đuổi việc, cô hoàn toàn không thể dẫm lên vết xe đổ.

Đúng hai tiếng sau, Trương Nhã Nhiên mở danh bạ của điện thoại Chu tổng tìm tên một chữ duy nhất ‘Nhà’, bấm gọi. Cuộc đầu tiên không ai bốc máy. Cô chấp gọi thêm một cuộc liền nhận được một thôi một hồi và cúp máy rụp.

Sau khi Chu Yến Cầm và Đỗ Nhượng Hành ly hôn, thư ký trước bị đuổi việc Trương Nhã Nhiên mới được điều đến Tổng công ty để làm việc nên không mấy ấn tượng với lời đồn vợ chồng Chu tổng bất hòa. Trương Nhã Nhiên có ấn tượng khá tốt với Chu tổng tiền nhiệm phu nhân, bởi vì sau khi ly hôn, phu nhân trước dường như rất thoải mái chấp nhận, mối quan hệ với chồng trước giống như quay trở về làm bạn bè, nửa điểm oán hận hay lưu luyến cũng không có. Mỗi lần Trương Nhã Nhiên phụng mệnh dùng điện thoại của Chu tổng gọi điện cho phu nhân trước hỏi lúc nào cô có thời gian quay lại thành phố T thăm con gái để Chu tổng sắp xếp, hỏi khi nào cùng về đón sinh nhật con gái, báo cáo tiền lãi của cổ phiếu tổng công ty mà phu nhân nhận được sau khi ly hôn tháng này được bao nhiêu thì Đỗ Nhượng Hành luôn dùng giọng điệu nhẹ nhàng, không nhanh không chậm dịu dàng lễ độ trả lời, mặc kệ bên kia đầu dây nói gì cũng cho họ một đáp án hài lòng nhất, lúc sắp cúp máy còn nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, thư ký Trương đã vất vả rồi. Người phụ nữ như vậy thật khiến người ta có suy nghĩ là Chu Yến Cầm để mất đi một người vợ như vậy thật đáng tiếc.

Cho nên mới vừa rồi, giọng nói đầy tính ghét bỏ cũng như khó chịu trong điện thoại của Đỗ Nhượng Hành quả thật khiến Trương Nhã Nhiên hoài nghi, có phải hay không tối hôm qua cô ngủ không ngon mà sinh ra ảo giác hay không.

Trương Nhã Nhiên có chút không biết phải làm sao. Người ta đã nói như vậy nên cũng không dám gọi điện thoại quấy rầy thêm lần nữa, nhưng lại lo lắng nếu như không hoàn thành nhiệm vụ được giao thì biết ăn nói sao với ông chủ đây. Có thể nói như thế này là bất kính nhưng Trương Nhã Nhiên cảm thấy trước khi ly hôn, ông chủ của cô làm việc cẩn trọng tỷ mỉ có trước có sau như thế nào thì sau khi ly hôn những hành động vô lý, thậm chí là mâu thuẫn nhau luôn xuất hiện, có lúc thậm chí còn quyết định những việc giống như hôn quân bạo chúa, điều này thật khiến người làm công như cô khó xử. Giống như năm ngoái, sau khi vợ chồng tổng giám đốc ly hôn, Chu tổng không đến công ty tận một tuần liền, điện thoại di động cũng không gọi được, lại có bao nhiêu đối tác làm ăn tìm kiếm khiến cô thư ký bé nhỏ như cô gặp đến độ sút đầu mẻ trán. Đến tuần thứ hai, cuối cùng ông chủ cũng tới công ty, kết quả mặt không đối sắc yêu cầu nhân viên kiểm toán phải làm thủ tục kiểm toán bổ sung, cả công ty từ tổng bộ đến phân bộ đều sút đầu mẻ trán thêm tăng ca. Cái này chưa là gì so với việc tháng lương đó, phàm là những người ở trong bán kính tiếp xúc công việc với Chu tổng trong vòng mười

thước toàn bộ đều bị soi ra mắc lỗi, người nhẹ thì bị cắt tiền thưởng, người nặng thậm chí còn không được hưởng tháng lương đó.

Đoạn thời gian đó công ty trên dưới tiếng kêu than dậy khắp trời đất, chỉ có bộ phận tài vụ và Giám đốc tài vụ là vui vẻ, cười đến mắt cũng tí hết cả lên.

Trương Nhã Nhiên nom nớp lo sợ chờ đến tận tối vẫn không dám về, cô có dự cảm ông chủ sau khi quay về từ thành phố S sẽ đến công ty rồi mới trở lại nhà.

Quả nhiên hơn tám giờ tối, Chu Yến Cầm xuất hiện ở công ty. Nhận lấy điện thoại di động từ chỗ Trương Nhã Nhiên đang cung kính đưa lên bằng hai tay, đầu tiên là hỏi một lát về công việc hôm nay ở công ty, sau đó lại thuận miệng hỏi sáng nay Đỗ Nhược Hành đáp là lúc nào sẽ về thành phố T thăm Đề Đề.

Trương Nhã Nhiên nuốt khan một cái, nói: "Tâm tình Đỗ tiểu thư giống như có chút không tốt. Sau khi tiếp điện thoại thì xả một tràng là đừng làm phiền cô ấy đang ngủ, không kịp để tôi nói gì đã cúp điện thoại."

Chu Yến Cầm lạnh nhạt ồ một tiếng. Nhưng Trương Nhã Nhiên lại có cảm giác tâm tình ông chủ tốt hẳn lên. Sau đó Chu Yến Cầm hỏi tiếp: "Cụ thể là cô ấy nói gì?"

Trương Nhã Nhiên vụng trộm quan sát sắc mặt Chu Yến Cầm, chần chừ từ ngữ đáp: ". . .Đỗ tiểu thư nói, cô ấy đang ngủ, tạm thời không muốn có người quấy rầy."

Khóe miệng Chu Yến Cầm nhanh chóng chìm xuống. Một lát sau, không nói một lời rời khỏi công ty.

*****

Đỗ Nhược Hành ngủ một giấc đến tận trưa, đầu óc cuối cùng cũng cảm thấy thanh tỉnh.

Thời điểm xuống quầy bar gặp được hai vị khách quen, tâm trạng tốt hơn rất nhiều nên Đỗ Nhược Hành cười rất ngọt ngào chào hỏi: "Triệu tiên sinh, Bành tiên sinh buổi trưa tốt lành." Khách sạn Cảnh Mạn có một lượng khách cố định rất lớn, một khi tới thành phố S công tác hay nghỉ ngơi đều chỉ chọn Cảnh Mạn. Nhớ mặt tất cả những vị khách quý này, thậm chí còn cả sinh nhật cùng bồi cảnh công ty, là điều cần thiết đối với một quản lý khách sạn như cô. Đỗ Nhược Hành tự cảm thấy về mặt này, cô coi như đủ tư cách nghề nghiệp.

Lúc đến tầng bảy kiểm tra vệ sinh phòng khách, Đỗ Nhược Hành nghe thấy mấy cô nhân viên dọn phòng trẻ tuổi đang túm tụm trước góc khuất hành lang bàn tán xôn xao, nói rằng quản lý Ngô của bộ phận tài vụ gần đây đang sút đầu bể trán, bởi vì nuôi bồ nhí ở bên ngoài bị vợ phát hiện, mấy ngày nay đều đi muộn về sớm, toàn tâm toàn ý làm người chồng nhị thập tứ hiếu để được vợ khoan hồng.

Đỗ Nhược Hành đã kiểm tra đến trong quầy bar, hai chai nước khoáng Elvan bị nhét tận cùng bên trong tủ lạnh, nước bên trong cũng đã voi đi một khoảng. Đỗ Nhược Hành cầm hai chai nước ra, dùng tay vặn một cái, quả nhiên chai nước này đã bị mở.

Mấy cô gái phục vụ quầy bar vẫn đang mải mê buôn chuyện ở cách đó không xa, một cô nói quản lý Ngô có thể có khả năng sẽ ly hôn, một cô gái khác lại nói cậu đùa sao thời đại bây giờ có mấy trường hợp đàn ông có chút sự nghiệp không bỏ bịch ở bên ngoài, vợ quản lý Ngô thì đã hơn ba mươi rồi, họ lại còn có một mặt con chưa đầy mười tuổi, làm sao mới chỉ có chút chuyện như vậy đã ly hôn, mặt khác gia đình hai bên làm sao cho họ ly hôn một cách dễ dàng như vậy? Chỉ ly hôn trừ khi quản lý Ngô không thêm quan tâm gì đến gia đình nữa mà bị hồ ly tinh dụ mất linh hồn rồi.

Đỗ Nhược Hành đi tới cửa phòng khách, cao giọng gọi: "Hoàng Tiểu Văn."

Cuộc thảo luận sôi nổi của mấy cô gái bị dừng lại ngay lập tức.

Đỗ Nhược Hành hạ giọng nói: "Cô qua đây, đem hai chai Elvan này dẹp chỗ khác ngay cho tôi."

Đến chín giờ tối, một ngày làm việc cuối cùng cũng chấm dứt. Đỗ Nhược Hành xuống bãi đậu xe lấy xe, lại nhận được cuộc gọi của Chu Yến Cầm.

Chuông điện thoại nhất quyết không tha, Đỗ Nhược Hành thầm nghĩ nếu như cô không nghe thì anh ta sẽ gọi mãi không tha mất thôi. Suy nghĩ như thế nên cô nhìn chằm chằm màn hình một lát, cuối cùng nhấn nghe.

Bên kia lại nhất thời không mở miệng. Bãi đỗ xe yên lặng như vậy, chỉ nghe thấy tiếng đối phương hít thở đều đều.

Sau khi bốc điện thoại của Chu Yến Cầm gọi đến, Đỗ Nhược Hành quả quyết sẽ không mở miệng trước, vì vậy năm giây sau khi không nghe thấy anh ta nói gì, Đỗ Nhược Hành dứt khoát cúp máy.

Đỗ Nhược Hành thành thực quay đầu xe, vừa ra khỏi bãi đậu xe lại có một cuộc điện thoại tới, là Chu Yến Cầm. Cảm thấy khá bức mình nên Đỗ Nhược Hành không thêm quan tâm đến chiếc điện thoại đang đổ chuông âm ỹ kia nữa.

Chuông điện thoại vẫn reo một lúc lâu, sau đó là một tin nhắn tới. Nhìn lúc đèn đỏ, Đỗ Nhược Hành cầm điện thoại lên, là tin nhắn từ Chu Yến Cầm, cô cảm thấy khá kinh ngạc, thông thường Chu Yến Cầm rất ghét mấy trò gõ chữ như thế này mà bây giờ lại nhắn tin cho mình ư?

Đèn xanh sáng lên vừa lúc Đỗ Nhược Hành đọc xong tin nhắn, thiếu chút nữa đã đạp nhầm chân ga.

Tin nhắn là từ con gái Chu Đề, giọng điệu nhắn tin rất tức giận nói: "Mẹ, tại sao lại không nhận điện thoại của con!"

Anh ta thế mà lại lợi dụng con gái, Đỗ Nhượng Hành cần rằng nghiêng lợi. Chu Yến Cầm vô si khôn kiếp lại một lần nữa khiêu chiến giới hạn cực độ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đỗ Nhượng Hành nhanh chóng bấm máy gọi lại ngay cho con gái cưng, kiên nhẫn chờ đợi đối phương nghe máy. Bên kia vang lên gần năm sáu tiếng tút dài mới có người bốc máy, là Chu Đề gọi mẹ một cách rất phụng phịu.

Đỗ Nhượng Hành rồi rít xin lỗi con gái, nhẹ nhàng vừa dỗ dành vừa xin lỗi: ‘Bảo bối, là mẹ không đúng, mẹ mới vừa rồi đang lái xe nên không tiện nghe điện thoại. Vừa mắng thăm Chu Yến Cầm vạ lần trong lòng.

Cô con gái nhỏ yên lặng lắng nghe mẹ mình xin lỗi, đột nhiên thở dài, âm thanh mềm nhũn đáp: ‘Mẹ, lâu lắm rồi con không được gặp mẹ, con nhớ mẹ lắm.’

Nói đến câu con nhớ mẹ lắm đã có chút nước mắt khiến Đỗ Nhượng Hành cảm thấy thật xót xa, cố nén nước mắt nói mẹ cũng rất nhớ con, cuối tuần này mẹ sẽ về thăm con có được hay không, đừng khóc.

Chu Đề khịt mũi không nói gì. Đỗ Nhượng Hành nói Thành phố S cách thành phố T xa quá, mẹ lại luôn bận rộn công việc, về nhà thật phiền toái, con và ba đến thành phố S gặp mặt mẹ được không.

Đỗ Nhượng Hành nói xong, phát hiện tâm trạng con gái vẫn có vẻ không tốt hơn, liền cố tình tìm cách đánh lạc hướng bằng cách hỏi con gái đang làm gì đây.

Chu Đề nhanh nhẩu trả lời: ‘Con đang đếm trên đầu ba có bao nhiêu sợi tóc bạc. Bên kia đầu dây, Chu Yến Cầm dường như nói chen vào cái gì đó, sau đó nghe thấy Chu Đề ồ lên một tiếng, lại bổ sung, là con đang nằm trên vai ba đếm ba có bao nhiêu sợi tóc bạc.

Đỗ Nhượng Hành tiện miệng hỏi vậy ba con có bao nhiêu sợi tóc bạc rồi?

Chu Đề cười lớn đáp, một cây cũng không có!

Đỗ Nhượng Hành thấy con gái vui vẻ hơn nhiều nên dịu giọng dỗ dành: ‘Con gái ngoan, đã không đếm được tóc bạc từ ba thì nên đi ngủ thôi. Bây giờ trễ quá rồi, tối mai mẹ sẽ gọi điện thoại nói chuyện cùng con nhiều hơn nhé.’

Chu Đề ôm điện thoại không buông mề nheo: ‘Con sẽ đi ngủ nhưng mà con muốn mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe cơ.’

Đỗ Nhượng Hành đương nhiên đồng ý với con gái yêu.

Đầu năm ngoái, Đỗ Nhượng Hành và Chu Yến Cầm ly hôn, Chu Đề mới hơn hai tuổi, về điều kiện của Chu Yến Cầm tốt hơn nên toà quyết định xử Chu Yến Cầm sẽ nuôi con.

Trên thực tế Đỗ Nhượng Hành cũng không cách nào không đồng ý với quyết định này của toà án. Mặc dù Chu Yến Cầm thích ra ngoài trêu ghẹo ong bướm nhưng đối xử với con gái thì lại không có chỗ nào để chê trách, con gái muốn gì được nấy, cưng chiều không giới hạn. Dưới tình huống này, nếu Đỗ Nhượng Hành kiên quyết giành quyền nuôi con không biết Chu Yến Cầm sẽ làm ra loại sự tình nào nữa.

Huống chi khi đó cô còn mắc chứng trầm cảm, trước đó không lâu nhà họ Đỗ bị phá sản, một mình Đỗ Nhượng Hành thân cô thế cô sẽ không phải là đối thủ của Đỗ Nhượng Hành, ngay cả luật sư cũng khuyên cô nên từ bỏ quyền nuôi con.

Cô không phải là nhân vật chính trong mấy bộ phim truyền hình, có thể một người một ngựa khiêu chiến tòa án cùng luật sư, cuối cùng có thể làm rung động lòng người bằng lòng dũng cảm cũng như đấu tranh vì tình yêu dành cho con gái. Lúc đấy, Đỗ Nhượng Hành suy nghĩ nát óc cuối cùng quyết định can rằng buông tha.

Sau khi ly hôn, Đỗ Nhượng Hành đối với con gái bảo bối là cưng chiều vô hạn.

Trước lúc ly hôn, cô giáo dục con gái một cách rất nghiêm khắc nhưng sau khi ly hôn chung quy lại mềm lòng. Sự kiện ly hôn này của bố mẹ chắc chắn sẽ để lại bóng ma tâm lý trong lòng con gái. Nhớ lúc còn nhỏ, chính ba mẹ Đỗ Nhượng Hành cũng đã ly hôn, lúc đó cô được toà xử để mẹ nuôi dưỡng. Mỗi lần người ba nghiêm khắc đến thăm mình, đứa trẻ Đỗ Nhượng Hành luôn cảm thấy vừa vui vẻ vừa đau lòng.

Đỗ Nhượng Hành vẫn không cúp điện thoại, chờ đến lúc Chu Đề lên giường, nhẹ nhàng kể một câu chuyện cổ tích cho con gái yêu. Giọng nói của Đỗ Nhượng Hành vốn đã rất nhẹ nhàng êm ái, rất thích hợp để kể chuyện cổ tích. Kể gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng hít thở đều đều

của con gái, cô nhẹ giọng: "Đề Đề? Con ngủ rồi hả?"

Bên kia có xột xoạt không ngừng, không lâu sau đó nghe thấy Chu Yến Cầm nhỏ giọng trả lời: "Con bé đã ngủ rồi."

Hai người nhất thời im lặng. Cách một lúc sau, Chu Yến Cầm nói thêm: "Thứ bảy tuần này, tôi và Đề Đề sẽ bay đến thành phố S, em có thời gian rảnh không?"

Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt đáp: "Có."

"Tốt lắm."

Đỗ Nhược Hành cũng lười phải đáp lại, trực tiếp cúp điện thoại.

Cô về đến nhà có cảm giác hơi khó ngủ, ở trên giường lăn qua lăn lại một lúc lâu. Bây giờ đã là cuối tháng chín, thời tiết cũng chuyển dần sang thu, người ra đường đã phải mặc đồ ấm nhẹ, hô hấp cũng nhẹ nhàng khoan khoái, đồng thời cũng là thời tiết đẹp nhất ở thành phố S. Tới nay ánh trăng chiếu từ cửa sổ vào giường, khiến cả căn phòng giống như được dát bạc. Đêm khuya yên tĩnh dễ khiến người ta nhớ lại chuyện cũ.

Năm ấy cô mười lăm tuổi, gặp mặt Chu Yến Cầm tại nhà cũ, lúc đó cô chỉ coi anh ta như một người anh trai sáng sủa mà thôi. Năm mười sáu tuổi, Đỗ Nhược Hành bị ba mình bắt đi nước ngoài du học, chưa quen với cuộc sống nơi đất khách quê người. Chỉ có Chu Yến Cầm cũng đang du học tại đúng thành phố cô đang học được coi như là đồng hương có quen biết. Huống chi lúc đó Đỗ Nhược Hành không biết nấu ăn, mỗi tuần sẽ được ba mình qua thăm và dẫn đến chỗ Chu Yến Cầm ăn cơm. Sau đó, hai người một trước một sau trở về nước, về sau nữa không cần nói cũng biết ở chung một chỗ, ở trong mắt những người khác, tình tự phát triển tình cảm như vậy là thuận nước đẩy thuyền tất cả đều vui vẻ.

Kim đồng ngọc nữ, một đôi bích nhân. Không có cụm từ nào có thể miêu tả cô và Chu Yến Cầm lúc đó hơn hai cụm từ này.

Lại tiếp sau đó nữa, cho đến bây giờ. Thời gian đã qua dài như vậy nhưng nhìn lại chỉ là trong chớp mắt, chưa kịp nhìn kỹ đã trôi qua tất cả đắng cay ngọt bùi.

Đỗ Nhược Hành không rõ lắm Chu Yến Cầm bắt đầu nuôi tình nhân ở bên ngoài từ bao giờ. Lúc cô thực sự cảm thấy hôn nhân của hai người có vấn đề là lúc con gái Chu Đề tròn một tuổi, sau đó có chút bất đắc dĩ phát hiện, về suy nghĩ trung thành trong hôn nhân, quan điểm của cô và Chu Yến Cầm đúng là cách xa nhau vạn dặm.

Tám năm trước cô và Chu Yến Cầm nói lời yêu đương, không thường nhắc đến chuyện chung tình. Đến nước này, mới nói chuyện chung tình với Chu Yến Cầm thì giống như cùng một đứa trẻ tám chín tuổi nói về lý tưởng cuộc sống.

Ngày thứ hai Đỗ Nhược Hành đi làm, lại gặp phải Khang Thần đang lượn lờ tại đại sảnh khách sạn. Anh ta đang nói chuyện phiếm cùng với một nữ khách hàng nhưng có vẻ không quá thích thú với cuộc trò chuyện này. Thời gian trước, Khang Thần luôn là đối tượng không thấy đầu không thấy đuôi, nhiều khi Tổng giám đốc tìm người tìm khắp nơi cũng không thấy, hai ngày này tỷ lệ xuất hiện lại rất cao.

Trước đây, trong một lần liên hoan nhân viên khách sạn, thừa dịp Khang Thần ra ngoài nghe điện thoại, cô nhân viên trẻ Uông Phi Phi kể tai Đỗ Nhược Hành nói nhỏ, nói khách sạn tuyển một quản lý bộ phận đón tiếp khách hàng thật sự chọn đúng người, người đàn ông cao ráo đẹp trai như vậy, lại còn có khí chất nhắc tay nhắc chân đều đẹp mắt như vậy chỉ cần trưng bày ở đại sảnh là có thể thu hút mọi ánh mắt, chưa nói đến chuyện quản lý Khang còn là một người đàn ông có năng lực cũng như phẩm chất tuyệt vời. Khách sạn chúng ta đúng là có phúc mới thu hút được một người như vậy, Tổng giám đốc có phải bụng dạ khó lường muốn mượn người đàn ông này nhằm tăng cao độ trung thành, muốn gắn bó với khách sạn của nhân viên nữa hay không.

Đỗ Nhược Hành cười nói, em đúng là có mối nói cũ đi, chẳng lẽ Tiểu Diệp cùng bộ phận của em còn chưa đủ cao ráo không đủ đẹp trai không đủ khí chất ư, thế nào vừa gặp Khang Thần nãy hôm đã khen anh ta một cách nhiệt tình như vậy?

Uông Phi Phi nói như đinh đóng cột rằng Tiểu Diệp nhiều nhất chỉ có thể coi là đẹp trai thôi. Huống chi tuổi của cậu ta còn nhỏ, nói trắng ra thì đơn thuần giống như một khối đậu hũ trắng tinh, không chịu nổi người ta xách lên một cái liền bể, sao có thể gọi là có khí chất.

Đỗ Nhược Hành cười cười nói, em cũng quan sát đánh giá chi tiết thật đấy.

Kết quả đối thoại của hai người bị quản lý Trương đã qua tứ tuần nhưng vẫn rất phong độ của bộ phận vật tư nghe được, ôm mặt lắc đầu mặt tang thương nói, ai tôi già rồi già thật rồi, bây giờ mấy cô gái nhỏ chỉ thích bàn luận về những người đàn ông trẻ tuổi, cuộc sống đúng là trôi đi khi tôi chưa kịp nhận ra là tôi đã già.

Nghe thấy quản lý Trương tỏ vẻ thâm thương như vậy khiến mọi người ai cũng ôm bụng cười.

Khang Thần đưa mắt nhìn khách đang vào thang máy, đợi đến lúc cửa thang máy đóng, cao giọng hỏi Đỗ Nhược Hành đang định rồi đi, hỏi về bữa cơm mời hôm trước.

Đỗ Nhược Hành nói: "Lúc nào thì anh rảnh rồi?"

"Thứ bảy tuần này thì sao?"

Đỗ Nhược Hành tỏ vẻ khó xử nói: "Có thể chuyển sang thứ sáu được không? Thứ bảy tôi bận rồi."

Khang Thần liếc Đỗ Nhược Hành nói: "Không có việc gì, là lỗi của tôi. Thứ sáu tôi bận mất rồi. Lần sau tôi sẽ đặt lịch sớm hơn."

Đỗ Nhược Hành nghe Khang Thần nói như vậy lại càng thêm áy náy: "Hoặc là đổi đến chủ nhật?"

Khang Thần a lên một tiếng: "Chủ nhật cũng không được, bà nội tôi ốm nên chủ nhật tôi phải về nhà một chuyến, còn không biết lúc nào thì có thể trờ về thành phố S được ấy."

Đỗ Nhược Hành ngập ngừng: "Vây . . ."

Khang Thần cười nói: "Thôi chuyện này đành tính sau vậy, chỉ cần cô nhớ là ỏn, không vội."

Sáng thứ bảy, Đỗ Nhược Hành đang viết bản tổng kết công việc hàng tháng thì Ông Phi Phi gọi một cuộc điện thoại nội bộ nói có người tìm cô.

Đỗ Nhược Hành đi tới quán cà phê của khách sạn, hai cha con một lớn một nhỏ đang ngồi xỏm trước bể nước xem rửa nhỏ đang bơi. Chu Yến Cầm mặc một bộ quần áo đơn giản sáng màu, tay áo xắn lên tận cổ tay. Chu Đề để xỏa mái tóc mềm mượt đen nhánh trên bờ vai khiến ai cũng yêu thích. Đỗ Nhược Hành đến gần thì thấy trong tay con gái còn cầm một thanh chocolate rất lớn, thời điểm quay đầu lại gọi mẹ, trên miệng cũng dính đầy vụn chocolate.

Đỗ Nhược Hành nhìn xung quanh để tìm cái gì đó lau miệng cho con gái yêu, Chu Yến Cầm liền lặng lẽ đem ra một cái khăn tay còn thoang thoang mùi nước xả vải. Đỗ Nhược Hành không nói một lời nhận lấy, hỏi Chu Đề chocolate từ đâu tới, Chu Đề nhìn xung quanh một vòng sau đó chỉ tay về phía đại sảnh nói: "Là chú kia cho con."

Đỗ Nhược Hành nhìn theo thì thấy Khang Thần, hôm nay anh ta không mặc đồng phục, một thân trang phục thoải mái càng tôn lên vẻ đẹp trai của anh ta, đang chỉ đạo Ông Phi Phi cái gì đó, thái độ lúc làm việc rất nghiêm túc, không chú ý đến phía bên này có mấy cặp mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Đỗ Nhược Hành ỏm cô con gái đã nặng lên không ít nói: "Đi, chúng ta về nhà."

Không tính sự việc của Ôn Hoài, đây là lần đầu tiên Chu Yến Cầm xuất hiện tại khách sạn Cảnh Viên. Từ tận đáy lòng, thực sự Đỗ Nhược Hành rất không muốn để anh ta xuất hiện với tư cách chồng trước của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Mặc dù việc cô đã ly hôn không giấu diếm đồng nghiệp nhưng cũng hi vọng càng ít người biết càng tốt. Càng không hy vọng người khác biết danh tính của chồng trước, loại chuyện như vậy một khi có chút manh mối, người nhảy vào bát quái khẳng định không ít. Hôm nay, người ta biết chồng trước mình là Chu Yến Cầm, ngày mai sẽ có thể đào bới ra bối cảnh cũng như bối cảnh của anh ta, rồi đến lúc nguyên nhân ly dị cũng bị đào bới ra, như vậy không chừng ánh mắt mọi người nhìn cô sẽ thay đổi.

Dù sao ngay cả bạn thân của cô là Tô Cầu cũng khuyên cô không nên ly hôn: "Chu Yến Cầm trừ việc phong lưu ở bên ngoài, có chút nào đối xử không tốt với cậu? Ba giờ sáng, cậu gặp ác mộng, gọi điện thoại, chẳng phải đúng ngày hôm đó mau về máy bay chuyến sớm nhất chạy về? Chuyện này xảy ra không phải lần một lần hai phải không? Ly hôn xong, có bao nhiêu tỷ lệ tìm lại được một người đối xử với cậu tốt như anh ta? Làm sao có thể đảm bảo tìm được một người đàn ông không trăng hoa chứ? Thời đại này, đàn ông ra ngoài tìm của ngon vật lạ không hiếm, cùng lắm thì anh ta tìm người đàn bà khác thì cậu cũng tìm người đàn ông khác thôi."

Đỗ Nhược Hành im lặng không nói gì. Không phải vô lực cãi lại mà là cảm thấy nếu như cãi lại căn bản cũng không có ý nghĩa. Có lúc thậm chí cô suy nghĩ một cách bi quan, trong thời đại này, việc người vợ lẳng lặng tha thứ cho chồng ngoại tình bên ngoài, cắn răng chịu đựng tủi nhục đã thành thói.

Đỗ Nhược Hành vừa lái xe vừa nghĩ, nếu như Ông Phi Phi biết người đàn ông tới đón Ôn Hoài hôm kia chính là chồng trước của cô sẽ sốc như thế nào. Nghĩ như vậy, Đỗ Nhược hành lại càng cảm thấy chán ghét Chu Yến Cầm. Nhưng người đang bị Đỗ Nhược Hành dùng ánh mắt lăng trì đến ngàn lần lại hoàn toàn không tỏ thái độ gì, ngồi ở ghế sau lên tiếng: "Người đàn ông cho Đề Đề thời chocolate tên gì?"

Đỗ Nhược Hành liếc mắt nhìn Chu Đề, cô bé đang gặm chocolate một cách rất vui mừng. Cũng không thể gây gổ trước mặt con gái, Đỗ Nhược Hành cắn răng nghĩ. Một lúc sau mới lạnh nhạt đáp: "Khang Thần."

Chu Yến Cầm dùng tay gõ gõ trên đầu, tiếp tục hỏi: "Anh ta là người nơi nào? Tôi nghĩ anh ta không phải người bản địa."

Đỗ Nhược Hành không nhanh không chậm mở miệng: "Anh đây là đang điều tra hộ khẩu hả? Bộ ăn sáng no quá nên không có việc gì làm nên tìm việc làm cho vui đấy hả?"

Chu Yến Cầm im lặng. Cách một lát mới nói, giọng nói có chút bất đắc dĩ nhàn nhạt: "Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Hai người đều im lặng, thỉnh thoảng cô công chúa nhỏ Chu Đề đang ngồi bên cạnh nuốt ngậm chocolate, đánh vỡ yên tĩnh nói: "Chú Khang thật đẹp trai."

Chu Yến Cầm chột nhủu mày, nhẹ nhàng đưa tay véo nhẹ mặt con gái, cười trêu chọc cô bé: "Con thì biết gì là đẹp trai với lại không đẹp trai? Nhưng mà Đề Đề thử nói xem, ba đẹp trai hay chú Khang kia đẹp trai hơn?"

Chu Đề không chút nghĩ ngợi, nói như đinh chém sắt: "Chú Khang đẹp trai hơn!"

Chu Yến Cầm liếc nhìn con gái bảo bối một cái: "Về thành phố T, ba sẽ mua chocolate cho con."

Chu Đề gãi gãi đầu nói: "... Cả hai người đều đẹp trai!"

Chu Yến Cầm nhàn nhạt nói: "Hai thôi."

Chu Đề lập tức thay đổi quyết định: "Tất nhiên là ba đẹp trai hơn rồi!"

Quả thật không có khí tiết. Làm cho người mẹ là cô cảm thấy thật mất mặt. Một lớn một nhỏ ngồi ghé sau lưng là một cặp cha con trời sinh.

Bởi vì hôm nay con gái đặc biệt đến thành phố S nên Đỗ Nhược Hành đã xin nghỉ một ngày, có đầy đủ thời gian làm một bữa trưa phong phú. Cô đã đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn, hoàn toàn theo sở thích ăn uống của con gái, về nhà làm đầy một bàn thức ăn, tất cả đều sẽ vừa miệng con bé, chỉ ngoại trừ một món đó là bánh bí đỏ.

Bí đỏ là thứ mà Chu Đề không thể ăn được nhưng Chu Yến Cầm lại rất thích. Chỉ là Đỗ Nhược Hành đã thật lâu không làm món gì đó cho Chu Yến Cầm nên lúc vô tình đứng cạnh cửa nhà bếp, nhìn Đỗ Nhược Hành cẩn thận cắt bí đỏ thành lát, Chu Yến Cầm cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Đỗ Nhược Hành và Chu Đề có sở thích ăn uống giống nhau, có nghĩa là không có hứng thú với thức ăn họ nhà bầu bí. Tí mi làm món bánh bí đỏ, chỉ có thể là đang làm cho anh.

Ban đầu ở nơi xa xứ, Chu Yến Cầm được bố mẹ Đỗ Nhược Hành nhờ trông nom con gái, lúc đầu không biết sự tình đã từng dùng hai quả bí và sườn được ba mẹ gửi sang từ Trung Quốc hầm canh sườn cho cô ăn nhưng lần đó Đỗ Nhược Hành chỉ ăn sườn không ăn canh, cuối cùng anh hỏi cô, Đỗ Nhược Hành đã cao giọng nói: "Có thịt thì tại sao phải uống canh chứ? Đã rất lâu tôi mới được ăn sườn của Trung Quốc đấy, mất công ngồi ăn canh làm gì."

Hôm đấy mới nấu một quả bí nên hôm sau cậu thanh niên Chu Yến Cầm lại dự tính tiếp tục nấu canh bí nhưng mãi không tìm thấy quả bí đâu nữa mới hỏi cô tiểu thư Đỗ Nhược Hành, cô liền ngượng ngập ấp a ấp úng nói: "... Thật ra thì em không thích ăn bí xanh. ... nên. ... em ném đi rồi."

Thời điểm đó Đỗ Nhược Hành mới mười mấy tuổi, được ba mẹ nuông chiều thành thói nên rất tùy hứng, không bao giờ để ý đến cảm giác của người khác. Dĩ nhiên hiện tại cô cũng không phải là không tùy hứng nữa nhưng thời gian trôi qua cũng đã trưởng thành, học được cách nhìn sắc mặt người khác, danh tiếng bên ngoài còn tốt hơn cả anh, một khi là người quen biết đều khen ngợi không nhất lời, Đỗ tiểu thư vừa dịu dàng hào phóng lại có tính nhẫn nại.

Có lúc Chu Yến Cầm vô cùng không thích người khác khen cô như vậy.

Nhưng bất luận như thế nào, mấy năm nay Đỗ Nhược Hành làm chuyện gì, Chu Yến Cầm đều không thể khống chế được. Một khi cô muốn làm gì đó thì anh đều không thể ngăn lại.

Giống như ly hôn.

Chu Yến Cầm vốn cho rằng hôn nhân của bọn họ khác với hôn nhân của những người khác nhưng thực tế lại giống như nhau cả thôi. Hôn nhân giống như một ngôi mộ, không biết sau khi cưới bao lâu thì bắt đầu không hài lòng với người kia, thật ra thì cũng không hẳn là không hài lòng lẫn nhau, vào lúc tâm tình Đỗ Nhược Hành tốt vẫn có thể phối hợp với anh một chút về chuyện này chuyện nọ, hoặc là kể một ít chuyện cười khiến anh cảm thấy đỡ căng thẳng, nhưng khi tâm trạng không tốt thì luôn mắng thẳng vào mặt anh là anh đúng là ông chủ tư bản hút máu người, chỉ trích anh lại làm bao nhiêu việc trái với lương tâm hại bao nhiêu người trong sạch.

Ngày trôi qua ngày, những lúc vui vẻ thì ít, lạnh nhạt thì nhiều.

Cô ở trước mặt người khác vẫn cùng anh tương kính như tân, ân ái ái ái nhưng tận trong đáy lòng dần dần cảm thấy không chịu được tất cả những gì anh làm, bất kỳ Chu Yến Cầm có làm chuyện gì mờ ám thì tính khí khó chịu kia lại phát tác, thái độ lạnh nhạt, ngôn ngữ chua ngoa. Chu Yến Cầm vốn tưởng chuyện Đỗ gia phá sản khiến cô khó chịu trong lòng nhưng thời điểm anh ta muốn ra tay giúp một chút cô lại từ chối, phản ứng vô cùng kịch liệt, ánh mắt nhìn anh giống như nhìn một người xa lạ.

Tình trạng như vậy vẫn kéo dài đến ngày Đề Đề tròn hai tuổi, Đỗ Nhược Hành cong người ôm lấy hai chân, vùi mình trên sofa ngăn người, trong nhà bật máy sưởi, có chút nóng khiến hai má Đỗ Nhược Hành cũng đỏ lên, Chu Yến Cầm vừa về nhà, tiến tới mở miệng chọc cô vài câu, vừa sợ cô quá nóng nên với tay chỉnh lại máy sưởi, thỉnh thoảng nghe thấy cô chậm rãi nói một câu: "Chu Yến Cầm, tôi đã suy nghĩ thật lâu, chúng ta ly hôn thôi."

Không do dự, không thương lượng, không dài dòng dây dưa, so với thủ đoạn của anh trên thương trường càng lưu loát dứt khoát hơn.

Từ sau đó, thái độ của cô đối với anh giống như chưa từng yêu.

*****

Trưa hôm nay, tâm tình Đỗ Nhượng Hành rất tốt. Thời điểm tâm trạng không tốt, cô sẽ rất lười, phòng bếp cũng không muốn bước vào một bước, nhưng thời điểm tâm trạng tốt, cô có thể chế biến ra một bàn thức ăn tinh xảo, màu sắc hương vị so với đầu bếp Cảnh Mạn không kém là bao. Vì vậy từng đĩa, từng bát thức ăn được đem lên, khiến Chu Đề ngồi trước bàn ăn tròn tròn mắt lên nhìn.

Chu Đề là một đứa bé hiếu thuận, thời điểm dọn cơm, cô bé đã cầm lên một miếng bánh bí đỏ muốn đút cho ba mình nói: "Mẹ làm món ba thích nhất, ba mau ăn đi!"

Dưới ánh mắt tha thiết của con gái, mỉm cười cắn một cái, đuôi mắt đều cong lên.

Một giây kế tiếp nụ cười của anh liền cứng đờ, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt, thiếu chút nữa muốn nôn ra.

Đỗ Nhượng Hành đem đĩa bánh bí đỏ bung đến trước mặt Chu Yến Cẩm, dịu dàng nói: "Ăn ngon không? Đặc biệt làm cho anh, ăn nhiều một chút."

Bữa trưa, Chu Yến Cẩm ăn hết gần nửa đĩa bánh bí đỏ, không phải anh muốn làm như vậy, mà là nếu như anh không làm như vậy Đỗ Nhượng Hành căn bản sẽ trưng ra bộ mặt rất khó coi với anh. Dĩ nhiên, nếu như anh ăn hết, Đỗ Nhượng Hành cũng sẽ không có sắc mặt tốt. Sau bữa ăn, Đỗ Nhượng Hành dùng giọng điệu khó xử nói với con gái, mẹ vất vả làm bánh bí đỏ cho ba con mà ba con lại không ăn hết, lát phải vứt đi thì tiếc quá.

Cô con gái ngây thơ của Đỗ Nhượng Hành nhanh nhẩu nghĩ ra đáp án: "Sao dễ như vậy được, để ba mang về thành phố T ăn dần mẹ ạ."

Đỗ Nhượng Hành dịu dàng nói vậy sau khi về nhà, con phải giám sát để ba ăn hết bánh bí đỏ nhé, Chu Đề dĩ nhiên là đáp ứng lời đề nghị của mẹ, còn thêm vào khi nào ba ăn xong con sẽ gọi điện thoại báo mẹ!

Buổi chiều, gia đình ba người hai lớn một nhỏ cùng nhau đi dạo trong công viên gần nhà, Chu Yến Cẩm còn rất khó chịu vì bánh bí đỏ lúc trưa. Đỗ Nhượng Hành không biết đã bỏ bao nhiêu thứ kỳ quái trong nhân bánh, nhất định là có có bỏ mù tạt và hạt tiêu, còn có cái gì đó có vị chua chát khiến cho đến bây giờ, nghĩ lại món bánh bí đỏ đó anh vẫn cảm thấy không dễ chịu, không nhịn được quay đầu hỏi: "Bánh bí đỏ ấy, em bỏ gì vào bên trong thế, giống vị thuốc gì đấy?"

Đỗ Nhượng Hành nhìn con gái đang chơi vui vẻ ở phía trước, không thèm quay đầu nhìn Chu Yến Cẩm, chỉ nói: "Aspirin và thuốc ngủ." Dám dùng con gái để trêu tức cô, xem anh ta còn dám tái phạm không.

Chu Yến Cẩm cau mày, nhìn chằm chằm Đỗ Nhượng Hành hỏi: "Ồ nhà em có thuốc ngủ? Em mất ngủ hả?"

Phản ứng của Chu Yến Cẩm khiến Đỗ Nhượng Hành rất không hài lòng. Ánh mắt đó của Chu Yến Cẩm cũng khiến cô cảm thấy không thoải mái, vì vậy đứng dậy gọi Chu Đề tới, hai mẹ con rủ nhau sang quây tập hóa bên cạnh mưa kem.

Chu Đề vui chơi hăng say ở sân chơi đến tối, chính vì thế nên đến tối cô bé mệt rũ rồi, cơm tối chỉ ăn vài miếng liền ngủ thiếp trong lòng mẹ. Người lớn đang chờ đợi chính là lúc này, lúc này mới có thể tách ra, nếu không thời điểm Chu Đề tỉnh dậy nhất định sẽ không chịu tách khỏi mẹ, nếu nói với con bé là sắp phải đi nhất định sẽ ôm chân mẹ khóc thút thít.

Bây giờ Chu Đề còn nhỏ, vẫn chưa hiểu cái gì là ly hôn, nhưng trong tiềm thức con bé đã biết cái gì gọi là chia lìa.

Trong lòng Đỗ Nhượng Hành hoàn toàn không muốn xa rời con gái, cô ôm con gái một mạch tới cửa chung cư. Sớm đã có taxi chờ ở đó, thấy bọn họ cung kính chào Chu tiên sinh Đỗ tiểu thư. Chu Yến Cẩm giờ tay bế lấy con gái, Chu Đề cảm thấy hơi thở quen thuộc, dù mắt không mở nhưng hai cái chân nhỏ đã thuần thục ôm ngang hông ba mình.

So với lúc được cô ôm thì thân mật hơn rất nhiều.

Đỗ Nhượng Hành cảm nhận như thế nên lại cảm thấy càng ghét Chu Yến Cẩm. Nếu như thù hận hữu hình, hiện tại cô có thể cầm nó, đánh một cái Chu Yến Cẩm nhất định sẽ ngã lăn quay rồi.

Chu Yến Cẩm ôm con gái nhìn cô, Đỗ Nhượng Hành cúi đầu lấy điện thoại di động ra bấm bấm, không để ý tới ánh mắt của anh ta. Cách một lát, Chu Yến Cẩm nói: "Nếu cảm thấy mệt mỏi thì đừng làm nữa."

Đỗ Nhượng Hành không hiểu anh ta đang nói cái gì làm nên ngẩng đầu, vì Chu Đề đang được ba mình bế trong lòng nên cô chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của Chu Yến Cẩm, ánh mắt của anh ta rất đen, song nước chẳng sao, là ánh mắt lảng động qua nhiều năm tháng mới có được vẻ thâm thúy như vậy, quả thật như giống như Ưông Phi Phi từng nói, là hấp dẫn và mê người.

Chu Yến Cẩm thấy vẻ mặt mờ mịt của cô bèn nói: "Em không thích hợp với công việc ở khách sạn."

Một câu nói này khiến Đỗ Nhượng Hành thiếu chút nữa đến bóp cổ anh ta. Cố giữ bình tĩnh một lúc lâu, cô mới chậm rãi cười nói: "Thật là cảm ơn hảo ý của anh. Hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mười giờ rưỡi tối hôm đấy, Trương Nhã Nhiên vừa thoa kem dưỡng da, chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nhận được điện thoại của cấp trên.

Trong điện thoại, giọng nói của ông chủ cô mặc dù hơi yếu ớt nhưng khá bệ vệ nói, mình hiện tại bởi vì viêm dạ dày cấp tính nên phải tiến hành phẫu thuật, bây giờ đang nằm tại phòng hồi sức bệnh viện Trung tâm, báo cho cô biết đúng tám giờ sáng hôm sau đến đón ông chủ đi làm.

Trương Nhã Nhiên nghe ông chủ ra chỉ thị như vậy nhưng lương tâm lại không cho phép cô làm như vậy. Cô nhận được tiền lương cao gấp năm lần so với tiền lương của thư ký bình thường nên tất nhiên cường độ làm việc chắc chắn cũng sẽ hơn người khác mấy phần. Cô cúp máy, sau đó ngay lập tức thay đồ, gọi taxi đến bệnh viện, ở trên đường lại gọi điện thoại cho nhà hàng quen thuộc, nói muốn đặt trước suất cháo mà Chu tổng thích, không thêm thứ này, không thêm thứ nọ ví dụ như hành hay gừng, dặn dò cẩn thận mới cúp máy.

Cô biết ông chủ mình cực kỳ ghét hành và gừng, nếu không cẩn thận có thể vì mấy miếng gừng mà mình bị đuổi việc thì quá oan uổng rồi.

Không phải cô sợ bóng sợ gió mà là Trương Nhã Nhiên vẫn cảm thấy thật sự hơi sợ sếp của mình. Vị này mới hơn ba mươi tuổi nhưng lúc xử lý công việc anh minh thần võ đồng thời cũng rất độc đoán, thủ đoạn tàn nhẫn không ai không sợ, trong mắt Chu tổng có lẽ người cùng vật cũng không có khác nhau, cả thế gian chỉ cần rõ ràng chia làm hai loại: Có lợi cho anh ta và không đáng nhắc tới.

Trương Nhã Nhiên đã đến cửa phòng bệnh nhưng ông chủ của cô đang nói chuyện với một vị bác sỹ nên cô nghĩ mình không nên đi vào, kiên nhẫn đứng ngoài chờ họ kết thúc câu chuyện thì nghe vị bác sỹ kia đứng dựa cửa tủ cười híp mắt nói: "Thật đáng đời cậu, bình thường nghiệp chướng quá nhiều nên trời cao phải người tới thu thập cậu đó."

Chu Yến Cầm híp mắt, không còn hơi sức nào mà đuổi người.

"Bánh bí đỏ bánh ăn rất ngon hả? Viêm dạ dày cũng không dễ chịu lắm nhỉ? Một mình cô độc nằm trong bệnh viện, không dám báo ai đến chăm sóc, con gái cũng không thể gặp, cảm giác cũng khá khó chịu nhỉ? Lúc ly hôn chọc tức ba cậu đến mức đó mà còn không chịu cúi đầu nói lời xin lỗi. Rõ ràng để ý đến người ta như vậy lại nhắm mắt để người ta a đi, có giỏi bây giờ chạy đến thành phố S xin chút thương hại xem người ta có quay về không kìa? Nhưng theo tớ thấy, dù sao người ta cũng không muốn gặp cậu."

Chu Yến Cầm vươn tay trên đầu giường bệnh, cầm một quả táo, quay đầu trực tiếp ném qua. Bác sỹ kia nhanh chóng tránh được, vỗ vỗ hai tay mở cửa đi ra.

Trương Nhã Nhiên lúc này mới dám bước vào. Chu Yến Cầm từ trước đến giờ luôn là một người có sức khỏe tốt, một ngày làm việc mười tám tiếng tinh thần vẫn sáng láng, cô chưa bao giờ thấy qua bộ dạng yếu ớt này của ông chủ, vì vậy ngay cả nói chuyện cũng cẩn thận, giọng nói ép tới mức nhỏ nhất: "Chu tổng? Chu tổng? Ngài không sao chứ?"

Chu Yến Cầm nghe thấy có người gọi, mở mắt, liếc nhìn cô một cái nhưng rất nhanh nhắm lại, sắc mặt lạnh nhạt không nói một lời.

". . ." Trương Nhã Nhiên lại tiếp tục nói: "Ngài có cần gì không?"

Qua một lúc lâu, Chu Yến Cầm nhắm hai mắt nói hai chữ: "Không cần."

Hơn nửa đêm nên trong bệnh viện rất an tĩnh, trong phòng bệnh lại càng yên tĩnh hơn. Trương Nhã Nhiên đứng ngây người trong phòng bệnh nên rất lúng túng, không biết làm gì nhưng lại không thể cứ thế mà chạy mất, suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng: "Ngài có cần báo cho người nhà để ai đến chăm sóc không?"

Chu Yến Cầm đột nhiên mở mắt, nói: "Cô nói xem nên báo cho ai?"

". . ." Còn có thể là ai? Không phải nên báo cho quản gia sao? Trương Nhã Nhiên nghĩ thầm, cha mẹ ngài ở nước ngoài, con gái mới bốn tuổi, còn có thể báo cho ai chứ?

Trương Nhã Nhiên âm thầm suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới đám oanh oanh yến yến trong truyền thuyết của Chu tổng, vì vậy lời đến khóe miệng lại nhanh chóng thay đổi: "Nếu không tôi sẽ gọi Lam tiểu thư đến nhé?"

Vừa nói xong Trương Nhã Nhiên lại âm thầm kiểm tra trong lòng xem tâm sùng mới của Chu tổng có phải cô nàng Lam tiểu thư mà mình nhắc đến không nhỉ? Dù sao cũng từng đọc thấy Chu tổng đang qua lại với cô diễn viên họ Lam nào đấy trên tờ báo nghệ thuật, mặc dù cô chưa từng thấy hai người đi cùng nhau nhưng hẳn là báo không đem sai tin tức.

Kết quả Chu Yến Cầm nhũ mày khó chịu: "Đi đi, cô mau về nhà, đừng ở chỗ này nói linh tinh chướng mắt tôi."

Trương Nhã Nhiên: ". . . . ."

Vô duyên vô cớ bị mắng, ôm tâm tình khó chịu, Trương Nhã Nhiên đón tắc xi về nhà.

*****

Ngày chủ nhật, Đỗ Nhượng Hành phải trực ca đêm, lúc đi ngang qua phòng làm việc của Khang Thần thấy cửa mở, anh ta đang đứng dựa vào mép bàn, bộ dạng rất nhàn tản, trước mặt được vây kín bởi mấy chục cô nhân viên trẻ, nhao nhao ầm ĩ cũng không biết đang nói cái gì.

Đỗ Nhượng Hành đứng ở cửa, quét mắt một vòng liền muốn đi nhưng bị Khang Thần nhìn thấy nên gọi lại, trong tay của anh ta cầm một hộp bánh ngọt, vẫy tay cười cười với cô: "Quản lý Đỗ hôm nay lại trực ca đêm hả? Tối đây ăn miếng bánh ngọt nào."

Đỗ Nhượng Hành lúc này mới nhìn thấy trên tay mấy cô nhân viên đều đang cầm một đĩa bánh ngọt nhỏ, phía trên được phủ bằng chocolate nhìn rất mê người.

Có lúc Đỗ Nhượng Hành rất bội phục cách thu phục lòng người của Khang Thần. Người khác có thể nhìn ra anh ta có chuyện giấu giếm, cũng nhìn ra anh ta không phải là đứa trẻ xuất thân từ gia đình bình thường, nhưng anh ta lại có bản lĩnh lúc người khác tò mò bàn tán hay hỏi thẳng, lại đưa ra được đáp án khiến ai cũng không thể nói gì. Cho tới nay, anh ta đã vào khách sạn được hơn nửa năm, vẫn không có người có thể biết lai lịch cụ thể của anh ta.

Có người căn cứ vào mười đầu ngón tay bóng mượt của anh ta mà suy đoán Khang Thần nhất định là một Quý công tử của gia đình có máu mặt nào đó chạy ra ngoài trải nghiệm cuộc sống, nhưng anh ta lại là người lúc làm việc nghiêm túc, đối nhân xử thế thân thiện, toàn thể nhân viên lẫn quản lý khách sạn không có bất lý ai phải phàn nàn về điều gì, nói không phải điều chứ chỉ có hai ngày anh ta không đi làm là đã có bao nhiêu người ôm ngực lo lắng nói: 'Ai nha, quản lý Khang tại sao lại nghỉ hai ngày nay rồi, không biết có phải bị bệnh rồi hay không, chúng ta có phải gọi điện hỏi thăm một chút không?' này nọ.

Những người quản lý bậc trung trong khách sạn này thường không có ai đối xử với nhân viên thoải mái khuyến khích như Khang Thần.

Đỗ Nhượng Hành đi tới, Khang Thần liền đem miếng bánh cuối cùng đưa cho cô, hiển nhiên là miếng bánh của cô lớn hơn rất nhiều so với những miếng bánh của mấy cô nhân viên trẻ. Đỗ Nhượng Hành thích nhất loại bánh này, có thể ăn sạch trong nháy mắt, chẳng qua là cảm thấy có chút lúng túng, may mà không người nào chú ý tới vấn đề này.

Một cô nhân viên dùng giọng ngọt ngào giọng hỏi: "Quản lý Khang này, em tò mò một chuyện, có phải kỳ này tổng giám đốc sẽ từ chức không?"

Đỗ Nhượng Hành cảm thấy bất ngờ hỏi lại: "Cô nghe từ đâu ra tin đấy?"

Mấy cô gái lộn xộn nói có người lúc quét dọn hành lang nghe thấy, nói Tổng giám đốc đang nói chuyện điện thoại cùng tổng bộ bên kia, nói rằng muốn từ chức.

Khang Thần nói: "Ăn cái gì cũng không ngăn được lòng hiếu kỳ của các cô. Chỉ là Tổng giám đốc đã lớn tuổi, đến lúc chỉ muốn chơi đùa cùng cháu nhỏ, nếu như xin nghỉ hưu sớm cũng không có gì là khó hiểu."

"Vậy tin đó là thật?"

Khang Thần mỉm cười: "Trước mắt mới chỉ là lời đồn đãi mà thôi. Tổng giám đốc chưa từng đề cập đến chuyện này trong bất cứ cuộc họp cấp cao nào."

Mấy cô gái đã nhận được đáp án nhưng không thể thỏa mãn được lòng hiếu kỳ nên ai cũng ủ rũ, lục tục kéo nhau rời đi. Đỗ Nhượng Hành bật cười trong lòng, từ trước tới nay Khang Thần rất giỏi chuyện trả lời lươn lẹo, đừng mơ tưởng từ trong miệng anh ta nhận được một chút tin tức rõ ràng.

Đỗ Nhượng Hành ăn xong bánh ngọt, nói cảm ơn, hỏi Khang Thần tại sao về thăm bà nội bị ốm mà quay lại nhanh như thế, anh ta giống như cột nhà đáp: "Trong nhà có người nhìn tôi không vừa mắt, tôi vừa trở về là đã cầm cây chổi lông gà chực đánh, tôi không ngốc ở nhà mãi để bị đánh thật."

Đỗ Nhượng Hành nói: "Anh nói chuyện bị đuổi khỏi nhà với giọng điệu buồn bã quá nhỉ? Nghe chuyện của anh giống như phiên bản công chúa Bạch Tuyết nam ấy nhỉ."

Khang Thần cười đáp: "Tôi là con ruột ba mẹ tôi nha."

Đỗ Nhượng Hành không nói gì mà chỉ cáo từ, Khang Thần gọi cô chờ một chút, sau đó lúc cô vừa quay lại xem anh ta nói gì thì một chiếc khăn giấy đã được đưa lên, lau lên khóe miệng của Đỗ Nhượng Hành.

Nhưng sau đó một tích tắc, anh ta bỗng dừng tay, a lên một tiếng giống như suy nghĩ gì đó, đem khăn giấy đưa cho Đỗ Nhượng Hành.

Khang Thần nói: "Hình như tôi tự nhiên quá rồi, xin lỗi, bên phải khóe cô dính một chút chocolate."

Đỗ Nhượng Hành cố gắng làm như không có chuyện gì nhận lấy khăn giấy, lau một vòng khóe miệng, như vậy không thể nói không có một chút lúng túng, nhưng dù sao cũng hơn là anh ta tự tay lau khóe miệng cho cô. Lúc Khang Thần đưa tay lên lau, do quá bất ngờ nên Đỗ Nhượng Hành không phản ứng kịp, nhưng nếu thực sự là anh ta lau sạch cho cô thì cô sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Cuộc họp quản lý ngày hôm sau, Tổng giám đốc không hề đề cập đến chuyện từ chức, chỉ nói là tuần sau có một đoàn khách quan trọng sẽ đến khách sạn, hơn nữa còn muốn tổ chức hội nghị tại đây, ba mươi mấy nhân vật tham dự hội nghị này đều rất quan trọng, yêu cầu các bộ phận cần phải chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, sẵn sàng phục vụ bất cứ lúc nào.

Một khách sạn năm sao có danh tiếng, muốn giữ vững doanh thu cũng như danh tiếng thì cần phải làm việc tốt với một số khách hàng trọng yếu. Hơn

nữ những khách hàng trọng yếu này chính là nguồn vào, nuôi sống cả tập thể nhân viên cũng như lãnh đạo trong suốt mấy tháng thời điểm khách khứa rất ít, khiến cho doanh thu của khách sạn vẫn giữ vững con số trên năm mươi phần trăm, thỉnh thoảng khách sạn Cảnh Mạn cũng sẽ tổ chức tiệc cưới, hợp báo của ngôi sao để làm nguồn thu.

Lần đầu tiên sau khi Đỗ Nhượng Hành nhận chức nhìn đến bảng báo cáo tài chính của bộ phận tài vụ khách sạn, nhìn dãy con số kéo dài giống như bất tận trên tờ giấy kia cảm thấy cực kỳ sốc, thuận tiện nghĩ thầm trong lòng, thật may lần kết hôn của mình và Chu Yến Cầm là tổ chức ở khách sạn của bác mình, nếu không cũng đã bị lừa không biết bao nhiêu tiền.

Khang Thần hỏi: "Đoàn khách đó đến từ đâu vậy?"

"Thành phố T."

Đỗ Nhượng Hành theo bản năng ngẩng đầu lên, Khang Thần một nhủu mày: "Danh sách khách mời có ở đó không?"

"Hạ Hội sẽ đem danh sách phát ngay sau đây."

Đỗ Nhượng Hành cầm danh sách trong tay, ngay lập tức xem kỹ từng cái tên, loại danh sách này thường sắp xếp tên khách mời theo thứ tự bảng chữ cái, mặc kệ loại như thế nào thì nếu như có tên Chu Yến Cầm thì anh sẽ được xếp ở gần cuối cùng. Thế nên cô nhìn từ dưới lên, rất nhanh đã nhìn thấy tên Chu Yến Cầm xếp thứ tư từ phía dưới lên.

Đỗ Nhượng Hành bắt đầu tính toán xem ngày nghỉ phép của mình còn lại bao nhiêu, có đủ để đi chơi đâu đó cho đến lúc hội nghị kết thúc hay không. Khang Thần không biết đứng phía sau cô lúc nào, ánh mắt lướt qua danh sách một vòng, chợt khẽ cười một tiếng.

Vì không hiểu anh ta cười cái gì nên Đỗ Nhượng Hành cảm thấy không thoải mái. Sau đó rất nhanh nghe anh ta giải thích: "Cô xem một chút, Tổng giám đốc quá nhiên tuổi già hồ đồ thật rồi, loại này danh sách cũng đem đến đây được."

Nhưng cho dù anh ta giải thích như thế này cũng cảm thấy không đúng, 'loại danh sách này' ... là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đỗ Nhượng Hành vẫn lơ mơ cảm thấy Khang thần và Tổng giám đốc có mối quan hệ nào đó, dĩ nhiên đây chỉ là trực giác của cô, chưa từng có ai chứng thực, thậm chí ngay cả lời đồn trong khách sạn cũng không có. Tổng giám đốc bình thường thích lên mặt cách xa thế gian, nhân viên tầng dưới vốn là hiếm có gặp được ông, lại càng không muốn nói thấy giữa hai người có quan hệ qua lại gì. Nhưng nếu nhìn vào hai người một cách kỹ càng, quả thật suy nghĩ này của Đỗ Nhượng Hành khá có căn cứ.

Ví dụ như có một lần đến họp giao ban sớm, Khang Thần còn lấy Đỗ Nhượng Hành cùng Tổng giám đốc ra để nói giỡn, nói nếu như cô nhảy lên vị trí của tổng giám đốc, đoán chừng cũng có thể làm được rất tốt. Câu nói đùa này của anh ta gây nên một phản ứng rất khó xử, toàn hội trường yên lặng như tờ. Đỗ Nhượng Hành căn bản không biết làm như thế nào để cứu vãn cục diện khó xử này, càng không hiểu tại sao Khang thần lại có thể đem chuyện như vậy ra đùa giỡn. Quả thật khiến trái tim nhỏ nẻ của cô lúc đập nhanh hơn gấp đôi, lúc lại không thể thờ được nhìn phản ứng của Tổng giám đốc, lại không nghĩ rằng Tổng giám đốc chỉ hung hăng trợn mắt nhìn anh ta một cái, sau đó làm như không có chuyện gì mà quay sang nói chuyện với quản lý Trương, hỏi tổng kết vật tư tháng này đến tới cùng tính toán lúc nào thì giao lại cho tôi đây, gần hết tháng này rồi mà báo cáo tháng trước vẫn chưa có đấy.

Hết sức rõ ràng là Tổng giám đốc đang giận chó đánh mèo. Cũng chính là sau lần tan họp kia, Đỗ Nhượng Hành nghe được quản lý bộ phận tài vụ Ngô Văn nói thầm với quản lý Trương, rốt cục Khang Thần là thần thánh phương nào mà khiến cả Tổng giám đốc cũng phải nhân nhượng đôi phần.

*****

Nguyên một ngày, Đỗ Nhượng Hành đều dùng thời gian để suy nghĩ của Đỗ Nhượng Hành đều đặt vào danh sách kia, đến buổi tối bỗng nhiên lại thoải mái. Thật sự cô không muốn gặp lại Chu Yến Cầm, nhưng nói cho cùng anh ta cũng không phải là một con mãnh thú, muốn đến thì cứ đến, có có công việc trách nhiệm của mình, không thể chỉ vì anh ta mà nhiễu loạn. Đây mới là trạng thái cần có.

Nghĩ như vậy nên rốt cục cũng nhẹ nhõm hơn hẳn, nhưng tâm trạng thoải mái mới duy trì được một chút thì nhận được điện thoại lễ tân gọi, nói có người đang đợi muốn gặp cô tại đại sảnh khách sạn.

Đỗ Nhượng Hành hỏi: "Người nào?"

Uông Phi Phi nhẹ nhàng trả lời: "Là Ôn Hoài."

Đỗ Nhượng Hành đứng hình, sau đó nhanh chóng phản ứng, nói: "Cứ nói tôi không ở đây." Căn bản cô cũng chẳng thêm quan tâm cô ta im mình làm gì.

". . . Ôn Hoài tiểu thư nói, chị nhất định phải xuống, bởi vì cô ấy sẽ đợi ở đại sảnh khách sạn cho đến lúc nào chị xuống mới thôi."

". . . . ."

Ôn Hoài không biết là cô ta xuất hiện ở nơi làm việc của Đỗ Nhược Hành thì sẽ gây bất tiện cho công việc của cô như thế nào hay sao? Nhưng cô ta đã nói như vậy thì Đỗ Nhược Hành không thể không quan tâm. Sau khi cắt điện thoại, Đỗ Nhược Hành chửi thầm Chu Yến Cầm một ngàn lần trong lòng. Ưông Phi Phi nhìn thấy Đỗ Nhược Hành tiến tới, mở khẩu hình nói gì đó nhưng cô cũng không quan tâm, chỉ nhìn theo hướng chỉ của Phi Phi, vốn là đã chuẩn bị xong lời kịch nhưng nhìn thấy hình ảnh này bỗng không nói nên lời.

Ôn Hoài là một nghệ sỹ hạng B có chút danh tiếng, mặc dù bình thường không quá chú trọng cử chỉ, nhưng cũng vô cùng chú ý đến hình tượng. Nhưng hiện tại cô ta ngồi ở trên ghế sa lon, tóc tai bù xù, mặt sưng to như quả hạch đào, hoàn toàn đánh mất vẻ thanh thoát cao quý thường thấy trên truyền hình.

Đỗ Nhược Hành đứng nhìn Ôn Hoài trân trân mất nửa phút, suy nghĩ có nên gặp cô ta không, tình trạng tinh thần của Ôn Hoài có vẻ không ổn định mà Đỗ Nhược Hành thì hoàn toàn không có kinh nghiệm đối phó với mấy người như vậy. Nhưng không may là Ôn Hoài đã nhìn thấy cô nên nhanh chóng chạy tới: "Đỗ Nhược Hành, cô giúp tôi một chút có được hay không, tôi cầu xin cô! Chỉ có cô mới có thể giúp tôi!"

Dưới con mắt mọi người, Đỗ Nhược Hành gỡ tay mình ra khỏi móng vuốt của Ôn Hoài: "Chúng ta sang quán cà phê bên kia nói chuyện đi."

Đỗ Nhược Hành gọi một ly cà phê, mở mắt lạnh lùng nhìn đối phương đang cầm một ly nước chanh, khóc thút thít. Lời nói của Ôn Hoài không mạch lạc, thật lâu Đỗ Nhược Hành mới có thể hiểu đôi chút về câu chuyện cô ta đang nói: Cô ta vốn ký hợp đồng với một công ty giải trí là tay sai của Chu Yến Cầm, trong suốt thời gian qua, công ty rất ưu ái cô ta, hết sức nâng đỡ nên mới trong vòng gần hai năm mà cô ta từ một diễn viên không ai biết tên tuổi đã trở thành sao hạng B có tiếng, nhưng ngày hôm qua đột nhiên công ty quảng cáo hủy hợp đồng, tiếp theo bị người đại diện thông báo gần đây có thể nhân rồi ở nhà, bởi vì chính mình đã bị công ty phong sát (*)

(*) Phong sát là từ dùng trong quản lý nghệ sỹ, chỉ người nghệ sỹ bị công ty quản lý phong tỏa mọi hoạt động mặc dù còn hạn hợp đồng.

Tay sai của Chu Yến Cầm có người làm chủ công ty giải trí, điều này Đỗ Nhược Hành hôm nay mới biết. Cô nhấp một miếng cà phê nóng nghĩ thầm, không trách được anh ta có thể qua lại với đủ loại nữ nghệ sỹ như vậy, thì ra có nguồn cung cấp vững mạnh như vậy.

Đỗ Nhược Hành dung bộ dạng xem kịch, dùng giọng điệu không liên quan hỏi: "Thế chuyện cô kể thì có quan hệ gì tới tôi?"

Ôn Hoài dường như không cảm thấy giọng điệu vô tâm của Đỗ Nhược Hành, muốn túm lấy tay áo của người phụ nữ ngồi đối diện nhưng bị Đỗ Nhược Hành nhanh chóng né ra. Ôn Hoài cũng không thêm đề ý tới thái độ của Đỗ Nhược Hành, nếu như chén com không còn thì biết sống sao, còn quan tâm gì đến thái độ khinh bỉ của người khác: "Chỉ cần cô nói một câu với Chu Yến Cầm. Thực ra hôm đây tôi cũng đâu có làm gì ảnh hưởng đến cô, nhưng Chu Yến Cầm. . . Nhất định là Chu Yến Cầm đã ra chỉ thị gì đó khiến công ty phong sát tôi. Cô đi nói với anh ta một tiếng, hôm đây tôi không hề làm gì cô, anh ta nhất định sẽ nương tay! Xem như tôi cầu xin cô!"

Đỗ Nhược Hành nói: "Bây giờ chỉ cần kết thúc hợp đồng với công ty là được chứ gì? Nhưng mà tiền vi phạm hợp đồng chắc cũng khá nhiều nhỉ?"

Ôn Hoài gật đầu bảo rất nhiều.

Đỗ Nhược Hành a một tiếng: "Vậy cô nên đến tìm mấy người 'bạn trai' của cô vay tiền đi, dùng mọi biện pháp cô có thể nghĩ tới, chia rẽ hôn nhân cũng là một cách đó. Dù sao tôi không có tiền đâu, mà có thì cũng không muốn giúp cô."

Ôn Hoài sững sờ nhìn Đỗ Nhược Hành.

Đỗ Nhược Hành tiếp tục dụ dỗ nói: "Nghề chính của cô không phải là cái này sao? Kiếm ăn khá nên chắc thuận thực hơn là làm diễn viên mới đúng."

Ôn Hoài ngẩn người. Bởi vì không biết phải nói lại như thế nào, cô không ngờ một người có vẻ dụ dỗ diễm dạm như Đỗ Nhược Hành lại có thể ăn nói cay nghiệt như vậy.

Ôn Hoài chạy tới thành phố S tìm Đỗ Nhược Hành, thật ra chỉ đang cảm thấy ganh ghét với vợ trước của Chu Yến Cầm nên khó chịu, muốn đến làm khó cô ta một chút. Đầu tiên cô ý thức được chuyện Chu Yến Cầm đối với vợ trước có thể vẫn có một chút quan tâm, mặc kệ là nể tình con gái hay tình nghĩa vợ chồng nhiều năm qua, tiếp theo là nghe mọi người xung quanh đồn đãi là vợ trước của Chu Yến Cầm, vị này vốn là Đổ gia đại tiểu thư nhưng lại đặc biệt là một cô tiểu thư con nhà giàu không hề kiêu kỳ mà ngược lại ít nói, dịu dàng diễm dạm, loại tính cách này khi đứng bên cạnh Chu Yến Cầm lại càng có vẻ có chút thiện lương mềm yếu có thể bắt nạt, chồng mình phong lưu bên ngoài bao lâu mà còn có thể làm như không biết gì, nghe nói cuối cùng vẫn bởi vì bị chồng ghét bỏ mà trực tiếp ly hôn. Ôn Hoài đã từng nghĩ, loại phụ nữ như cô ta chỉ cần mình tỏ vẻ đáng thương, cầu xin một chút thì cô ta sẽ mềm lòng ngay.

Do suy nghĩ như vậy nên trong lòng Ôn Hoài tương đối thoải mái, cũng không phải hốt hoảng giống như biểu hiện, chẳng qua là diễn xuất thôi, cho nên Đỗ Nhược Hành phản ứng như vậy khiến Ôn Hoài khá sốc.

Rất lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh, Ôn Hoài mới chậm chạp đáp lễ: "Chớ đem hôn nhân thất bại của cô mà ghi hận lên đầu tôi, nguyên nhân cơ bản là ở chỗ Chu Yến Cầm ấy mà thậm chí là còn do cô nữa đấy. Vô phương trông nom chồng mình, còn trách ai nữa, chả lẽ chồng mình mà để cho người khác trông nom? Nếu như gió không thổi thì cờ làm sao phất?"

Đỗ Nhược Hành vẫn không nhúc nhích, chỉ nở nụ cười: "Cô hãy nhớ kỹ những lời này nhé."

Đỗ Nhược Hành trở lại phòng làm việc mới đổi sắc mặt, dựa hẳn người vào cửa, hít một hơi thật sâu. Trong nháy mắt cô rất muốn trả thù, gọi điện thoại cho người quen cũ ở thành phố T, hoặc thậm chí thuê xã hội đen cho Ôn Hoài một bài học, nhưng vừa nghĩ tới Chu Yến Cầm, ý nghĩ này bị vứt ra sau đầu ngay lập tức.

Thời điểm thống khổ nhất trong quá khứ đã qua, hiện tại còn làm những việc chỉ thỏa mãn sự tức giận nhất thời lại khiến người ta cảm thấy cô còn muốn dây dưa với Chu Yến Cầm, quả thật không đáng.

Đỗ Nhược Hành tự nói với bản thân mình như vậy, nhưng cuối cùng cảm giác tức giận vẫn không thể nguôi ngoai. Đêm khuya sau khi giặt mình tỉnh dậy, ngồi ngơ ngác đến rạng sáng, rốt cuộc vẫn không nhìn được mà lần số điện thoại của Chu Yến Cầm, bấm gọi.

Bên kia vừa nhận máy, Đỗ Nhược Hành đã xả ầm ầm vào điện thoại: "Anh xử lý đám ong bướm của anh cẩn thận một chút, đừng để bọn họ chạy khắp nơi sủa loạn."

Nhanh chóng dập điện thoại, ngay sau đó tắt máy, Đỗ Nhược Hành cuối cùng cảm thấy cảm giác như nghẹn ở cổ họng giảm bớt một chút. Nghĩ thầm đã trễ thế này, nhận được cuộc điện thoại của cô có lẽ Chu Yến Cầm nghĩ mình chỉ đang nằm mơ mà thôi.

Chợt nghe có người gõ hai cái lên cửa phòng.

Giọng nói Khang Thần vọng vào từ bên ngoài, trong đêm khuya mang nét dịu dàng hiếm có: "Từ bên ngoài nhìn vào thấy phòng cô đang sáng đèn, vẫn còn làm việc à?"

Đỗ Nhược Hành tiến ra mở cửa, Khang Thần mặc một thân quần áo thoải mái đứng ở cửa, ánh đèn vàng nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt anh ta càng tăng thêm vẻ đẹp trai và dễ gần.

Khóe môi Khang Thần khẽ cong lên, nở nụ cười: "Nghĩ cô vẫn chưa ngủ nên tới tìm cô nói chuyện phiếm."

"Làm sao anh còn chưa về nhà?"

Khang Thần đưa ra đề nghị hai người xuống quầy rượu tầng một, vừa trả lời: "Tôi có việc phải thêm ca đêm."

"Bộ phận lễ tân dạo này bận rộn lắm hả?"

Khang Thần nghiêm trang nói: "Không quá bận rộn nhưng có việc khác tương đối bận rộn. Tôi nói cô biết nhưng cô đừng nói ai biết nhé, dạo này tôi đang làm nghề tay trái, kiếm thêm chút tiền."

". . . . ."

Đỗ Nhược Hành tự rót cho mình một ly nước uống không có ga, nhìn Khang Thần dựa người vào quầy bar pha chế gì đó. Đẹp mắt lại có khí chất nam thần luôn là người có đặc quyền, mọi công việc đều vui tai vui mắt. Đỗ Nhược Hành có thể hiểu được tại sao mấy cô nhân viên trẻ lại cả ngày mơ mộng về người đàn ông này, nếu như không phải nhìn khuôn mặt Chu Yến Cầm lâu năm, đột nhiên gặp một người đàn ông như thế này, cô nhất định cũng sẽ không bình tĩnh nổi.

Đỗ Nhược Hành và Khang Thần có thể nói là quan hệ khá tốt đẹp, thậm chí Đỗ Nhược Hành cảm thấy, tất cả đồng nghiệp ở trong khách sạn Cảnh Mạn này đều có quan hệ tốt đẹp với Khang Thần, anh ta có thể nói là người duy nhất có quan hệ tốt với tất cả mọi người, nói chung Đỗ Nhược Hành và Khang Thần có mối quan hệ khá tốt nhưng chưa bao giờ nói chuyện riêng với nhau thân mật như vậy nên nhất thời có chút yên lặng. Dưới tình huống này bình thường Đỗ Nhược Hành luôn chờ đối phương triển khai đề tài trước, nhưng tối nay cô cảm thấy mình muốn buông lỏng, cảm giác cùng Khang Thần cũng không cần cố kỵ quá nhiều, liền bắt đầu câu chuyện trước: "Quản lý Khang đã bao giờ đến thành phố T chưa?"

"Rất quen thuộc."

"Quen thuộc đến mức nào?"

Khang Thần cười như không cười nói: "Quen thuộc đến mức không cần bản đồ cũng có thể đi hết vòng thành phố."

". . . . ."

Tiếp đó lại nghe anh ta nhẹ nhàng nói: "Tôi là người thành phố T nha."

". . . . ."

Đỗ Nhược Hành nhớ rằng mình đã từng xem qua sơ yếu lý lịch của Khang Thần, viết quê quán là ở một nơi nào đó mà cô không biết chứ không phải thành phố T, Đỗ Nhược Hành nghĩ chắc là có chút tế nhị nên suy nghĩ một chút, dời đi đề tài: "Còn có ngày hôm đó, anh cho con gái tôi chocolate, tôi thay mặt con bé cảm ơn anh nha."

Khang Thần phối hợp với cô thay đổi đề tài câu chuyện: "Cô bé tên gì?"

"Chu Đề."

Khang Thần cười nói: "Nhìn thì chỉ mới ba bốn tuổi."

"Chính xác, chưa tới hai tháng nữa sẽ tới sinh nhật bốn tuổi của con bé."

Đỗ Nhược Hành có chút lo lắng rằng Khang Thần sẽ hỏi chuyện liên quan đến cuộc hôn nhân trước của mình nhưng Khang Thần không nói tới một chữ. Hai người ngồi tán ngẫu mấy chuyện linh tinh gần một tiếng đồng hồ, nhưng Đỗ Nhược Hành biết Khang Thần đã tiết lộ cho cô không ít tin tức liên quan đến cuộc sống riêng của anh ta, ví dụ như bố mẹ anh ta ở thành phố đang sống ở khu Thành Đông, trong nhà có một bộ sách cổ rất quý, hơn nữa bộ sách cổ này là do nhiều năm trước, mẹ anh ta tự tay mua từng quyển từng quyển ở khắp nơi trên đất nước về, hơn nữa anh ta theo họ mẹ, cha mẹ cũng còn khoẻ mạnh; còn nói chiếc xe màu đen mà anh ta lái đi làm đều do tiền anh ta đi làm tích góp tự mình mua được, còn có anh ta có một người anh trai cũng cha khác mẹ, quan hệ của hai anh em rất lạnh nhạt, có thể nói là không ưa nhau.

Bấy nhiêu đề tài có hơn một nửa là do Đỗ Nhược Hành chủ động hỏi đến. Cô thừa nhận mình khá tò mò về Khang Thần nên cố ý hỏi dò, kỳ quái là Khang Thần lại phối hợp trả lời tất cả đề tài thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô chứ không đem đề tài nói vòng quanh như cách anh ta thường trả lời khi người khác tò mò về thân thế của mình.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Đỗ Nhược Hành đã khai thác được khá nhiều thông tin về mỹ nam số một của khách sạn Cảnh Mạn nên cảm thấy rất hài lòng. Cho tới lúc quay về phòng làm việc lần nữa, bước chân cô đã nhẹ nhàng hơn hẳn, tâm trạng hồng hồng do Ôn Hoài cùng Chu Yến Cầm đem lại lúc trước toàn bộ đều tiêu tán. Chỉ ngoại trừ cảm thấy nội dung cuộc chuyện trò vừa rồi của cô và Khang Thần có chút giống như trò chuyện trong buổi xem mặt.

Đến sáng hôm sau, Đỗ Nhược Hành mới mở máy, không lâu sau, Chu Yến Cầm liền gọi điện thoại tới.

Sau khi ly hôn, Đỗ Nhược Hành dường như rất nhạy cảm với ba chữ Chu Yến Cầm, lúc này cô vừa không muốn nghe điện thoại của anh ta lại vừa muốn biết Chu Yến Cầm sẽ nói những gì nên vừa cầm điện thoại di động trên tay vừa do dự.

Bên kia gọi đến lần thứ ba, Đỗ Nhược Hành rút cuộc nhấn nút nghe.

Chu Yến Cầm đi thẳng vào vấn đề: "Có phải Ôn Hoài tìm em không?"

Đỗ Nhược Hành cũng không hiểu tại sao Chu Yến Cầm lại có thể suy nghĩ ra nhanh như vậy. Chỉ một câu nói không đầu không đuôi của cô lúc nửa đêm mà anh ta đã đoán đúng vấn đề. Thật là kỳ tích. Cô vốn cho rằng, do đám oanh oanh yến yến của anh ta quá nhiều nên sẽ không bao giờ nhớ hết tên của họ nhưng lại có thể nói ra ngay người đến làm phiền cô là Ôn Hoài.

Chu Yến Cầm không nghe cô trả lời nên hỏi tiếp: "Cô ta không nói mấy lời chọc giận em chứ?"

Đỗ Nhược Hành nói: "Chúng tôi không nói chuyện với nhau quá mười câu." Nhưng mỗi một câu cũng làm cho cô bực mình.

Chu Yến Cầm trầm mặc chốc lát, sau đó nói: "Tôi sẽ xử lý. Cam đoan với em không có lần sau."

Đỗ Nhược Hành cảm thấy không nhịn được, sau khi ly hôn, mỗi lần nói chuyện cùng Chu Yến Cầm là mỗi lần cô cảm thấy khó chịu. Đang định cúp điện thoại, Chu Yến Cầm lại nói tiếp: "Cuối tuần này, tôi sẽ tới thành phố S tham gia hội thảo, tại khách sạn Cảnh Mạn."

Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt nói mình đã biết.

Chu Yến Cầm thông thả nói: "Nếu như em cảm thấy không thoải mái, anh sẽ tìm khách sạn khác ở."

Rốt cuộc Đỗ Nhược Hành cũng bộc phát: "Anh nghĩ nhiều quá rồi, tôi không có rảnh rỗi như vậy." Nói xong cúp điện thoại.

Hai người cô và Chu Yến Cầm thực ra giống nhau ở một điểm đó là hai mặt. Đỗ Nhược Hành lúc ở bên ngoài luôn được mọi người đánh giá là dịu dàng văn nhả, nói năng cẩn trọng không mất lòng người, nhưng trước khi ly hôn luôn có những hành động quá khích thậm chí là bạo lực đối với Chu Yến Cầm. Ngược lại, ở bên ngoài, Chu Yến Cầm nổi tiếng lãnh huyết vô tình, là một ông chủ vô cùng nghiêm khắc và yêu cầu cao, sau khi về đến nhà thì lại mặc Đỗ Nhược Hành có đánh có mắng thế nào anh ta đều có thể thủy chung mỉm cười, bình chân như vại. Trong hôn lễ của hai người, Tô Cầu đặc biệt nói hai người bọn cô chính là sự kết hợp hoàn hảo. Trước kia, Đỗ Nhược Hành cũng cho là như vậy nhưng thực tế lại tàn khốc, họ chỉ sống với nhau chừng đầy năm sau đó ly hôn.

Ngày hội nghị cấp cao diễn ra, Chu Yến Cầm cùng đoàn đại biểu cùng nhau tiến vào khách sạn. Đỗ Nhược Hành đảm nhiệm nhiệm vụ đem tận tay đem chìa khóa phòng cho từng đại biểu, đến lúc đối mặt với Chu Yến Cầm còn nở nụ cười mà Chu Yến Cầm chưa bao giờ thấy sau khi hai người ly hôn. Chu Yến Cầm liếc nhìn Đỗ Nhược Hành một cái, không nói một lời nhận lấy chìa khóa phòng, sau đó một lát đã gọi điện thoại xuống quầy lễ tân nói: "Mấy sếp trong phòng có vấn đề."

Đỗ Nhược Hành lập tức nói: "Tôi sẽ tìm phục vụ, lập tức đem lên phòng ngài một cái khác."

Chu Yến Cầm nói ngay: "Phục vụ của khách sạn đã đi một lúc lâu rồi chưa thấy quay lại. Tôi muốn đích thân cô lên đây một chuyến."

Đỗ Nhược Hành cúp máy, mặt không đổi sắc đi vào thang máy khiến Uông Phi Phi đang đứng bên cạnh đang nhìn chăm chăm vào cô như muốn tìm ra điều gì đó bất thường.

Đến gian phòng Chu Yến cầm kiểm tra, đúng là máy sấy không thể dùng được nữa, hai người đứng cách nhau không tới một mét, Đỗ Nhược Hành kiểm tra chốc lát, ngẩng đầu lên nói: "Chính anh làm hỏng?"

Chu Yến Cầm nhìn Đỗ Nhược Hành chăm chăm một lát, mới chậm rãi nói: "Em nhất định phải đem những điều xấu xa đặt lên con người tôi mới cam tâm hả?"

"Tôi không có ý đó, chỉ là điều này quá khác thường. Trước khi quý đoàn đến, đích thân tôi đã đi kiểm tra tất cả đồ đạc trong tất cả các phòng VIP, không có vấn đề. Nếu như là do bản thân anh tự làm hỏng đồ đạc rồi đổ oan cho công tác chuẩn bị không tốt thì tôi sẽ bị khiển trách."

Nói xong Đỗ Nhược Hành xoay người muốn đi. Chợt bà vai bị Chu Yến Cầm hung hăng kéo lại, bị Chu Yến Cầm đẩy vào tường.

Giọng nói của anh ta rất bình tĩnh: "Chúng ta cần nói chuyện một chút."

"Nói chuyện gì?"

"Nói về nguyên nhân thực sự khiến chúng ta ly hôn."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đỗ Nhược Hành khó chịu ra mặt: "Chuyện cũ lắm rồi còn nói gì nữa?"

"Từ khi em nói rõ ràng mọi chuyện cho tôi."

Đỗ Nhược Hành thật sự muốn đẩy Chu Yến Cầm ra nhưng mặc kệ có dây dựa như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay như gong kim của anh ta. Thậm chí hai chân cô cũng bị Chu Yến Cầm kẹp chặt, cả người bị anh ta ấn chặt lên tường, cảm giác này thật sự quá khó chịu, khiến lửa giận của Đỗ Nhược Hành nhanh chóng bùng nổ: "Buông ra!"

Trước kia khi còn yêu đương, thậm chí là sau khi cưới, chưa bao giờ Chu Yến Cầm đối xử với cô như vậy. Nửa năm cuối cùng của cuộc hôn nhân, hai người gây gỗ như cơm bữa, nhưng mỗi lần đều là do Đỗ Nhược Hành tự mắng tự nghe, thậm chí động tay động chân cũng là Đỗ Nhược Hành ra tay và Chu Yến Cầm chịu trận, thỉnh thoảng sẽ né tránh nhưng nếu như Đỗ Nhược Hành ném ra cái gì không có tính sát thương cao thì Chu Yến Cầm sẽ đứng yên mặc cho cô ném. Đỗ Nhược Hành chưa từng phát hiện, thời gian dài như vậy, thật ra thì Chu Yến Cầm dung túng, bao dung cho cô biết bao nhiêu.

Nhưng lần này Chu Yến Cầm làm như không nghe thấy, vẫn đứng vững, nắm chặt lấy hai cổ tay Đỗ Nhược Hành: "Đối với một người, chán ghét thì cũng có mức độ của nó. Em bây giờ đến cả nhìn thấy tôi cũng đã cảm thấy tức giận, em cảm thấy cái này rất bình thường?"

"Có cái gì không bình thường? Tôi ghét anh, ghét đến cực độ thì sao nào? Nếu dùng vẻ mặt ôn hoà nói chuyện với anh thì mới không bình thường." Đỗ Nhược Hành cắn răng: "Rốt cuộc anh có buông tay không thì bảo!"

"Rốt cuộc chỗ nào có vấn đề? Hay là anh làm sai điều gì?"

Đỗ Nhược Hành căn bản không dư sức trả lời. Cô cố gắng giãy dựa tay phải, vớ được cái máy sấy, đập mạnh lên gáy Chu Yến Cầm. Thừa dịp Chu Yến Cầm bị đau, lập tức vùng chạy khỏi tầm với của anh ta.

Chu Yến Cầm bị đập một cái lên gáy khiến mắt mờ đi nhưng vẫn nỗ lực mở mắt để xem Đỗ Nhược Hành như thế nào. Đỗ Nhược Hành mặc dù chạy ra xa nhưng không có ý định rời khỏi phòng, chỉ đứng nhìn Chu Yến Cầm chăm chăm. Anh không nghĩ Đỗ Nhược Hành động thủ lại không nể tình nghĩa bao năm vợ chồng mà ra tay thẳng thắn như vậy, anh ta vô cùng hối hận trước kia đã dạy cho cô mấy chiêu phòng thủ cơ bản, những chiêu kia đều rất hữu dụng, kết quả Đỗ Nhược Hành thời điểm ở nước ngoài chưa dùng tới, sau khi về nước tất cả đều dùng trên người thầy dạy là mình.

Chờ trước mắt mình đã sáng tỏ, liền thấy Đỗ Nhược Hành đang cố níu lấy áo sơ mi, một chiếc cúc trong lúc bất cẩn đã bị bung ra.

Chu Yến Cầm hơi lim dim mắt, nhẹ nhàng hít một hơi, đoán chừng sau gáy đã sưng lên một khối to bởi vì đau đến thấu tim. Thấy Đỗ Nhược Hành nhìn chăm chăm mình với ánh mắt đề phòng giống như mình là kẻ thù không đội trời chung, cảm thán: "Em quá đáng thật đấy, lại dùng chiêu của anh dạy để dùng qua trên người anh, về sau dùng với người khác ấy. Em phải tin rằng anh sẽ không bao giờ làm hại em."

Đỗ Nhược Hành nói: "Từ đầu đến chân anh không có chỗ nào đáng tin cả."

Chu Yến Cầm chỉ bước lên phía trước một bước nhỏ, Đỗ Nhược Hành lập tức lui về phía sau một bước. Chu Yến Cầm không thể không dừng lại, cảm thấy khá đau khổ, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Anh nói: "Em đối đãi với khách VIP của khách sạn như vậy đấy hả? Hiện tại tôi muốn khăn lông nóng, còn cần một lọ dầu gió nữa."

Đỗ Nhượng Hành lạnh lùng nói: "Khách sạn cung cấp khăn và thuốc đất gấp mười lần bên ngoài đây."

Chu Yến Cầm nói: "Không sao, nếu như là do em đi lấy thì đất gấp trăm lần cũng được."

Đỗ Nhượng Hành đột nhiên quát mắt nhìn Chu Yến Cầm trừng trừng: "Khách sạn tôi không cung cấp những thứ đồ linh tinh này! Tự mình mua đi!"

Nói xong xoay người muốn rời đi, Chu Yến Cầm gọi với: "Đợi chút, máy sấy khác của tôi đâu?"

"Chuyện này liên quan gì tới tôi!"

Chu Yến Cầm lại nhẹ nhàng nói: "Phòng của em chắc có kim chỉ chứ."

". . . ." Đỗ Nhượng Hành đã có suy nghĩ muốn bóp chết anh ta: "Không cần anh quan tâm!"

Đỗ Nhượng Hành mở cửa, nhanh chóng bước đi cũng không quay đầu lại.

Đỗ Nhượng Hành vừa bước vào phòng làm việc của mình đã kéo rèm, chiếc rèm màu đen thật dày che kín tất cả mọi thứ trong phòng. Vừa mắng khốn kiếp vừa đổi áo sơ mi, lại trở lại đại sảnh đúng lúc Ôn Phi Phi cùng Tiểu Diệp đang bàn luận gì đó, nhìn thấy Đỗ Nhượng Hành đang tiến tới, lập tức im lặng, sau đó lại đưa mắt nhìn đến chiếc áo sơ mi mới thay của cô, cười ý vị sâu xa.

Đỗ Nhượng Hành trầm mặc, nhưng tâm trạng khó chịu vẫn hiện ra mặt. Cô có chút hoài nghi chứng uất ức của mình có phải lại có dấu hiệu tái phát hay không, tại sao hai ngày nay hoá khí lại tràn đầy như vậy.

Đỗ Nhượng Hành cầm mãi chiếc bút trong tay cùng với danh sách khách VIP hồi sáng nhưng không động đậy, cho đến lúc Chu Yến Cầm nhấn tin tới: "Chú Lưu đặc biệt làm cho em bánh quy mà em thích, ở phòng anh."

Có đại biểu tham dự hội nghị đến ký tên, Đỗ Nhượng Hành cười tươi với khách, ngón tay lại lần lần nhấn lại cho Chu Yến Cầm một tin nhắn: "Cút!"

Đến buổi chiều, Đỗ Nhượng Hành phụng mệnh cùng Tổng giám đốc tới từng phòng của đại biểu tham dự hội nghị thăm hỏi mấy nhân vật quan trọng. Đầu đầu là phòng đầu tiên phải vào là phòng của Chu Yến Cầm, vừa mới mở cửa, liền nghe thấy mùi tinh dầu nồng nặc.

Chu Yến Cầm mặc áo ngủ màu tím, vẻ mặt lạnh nhạt đối với sự nhiệt tình thăm hỏi của Tổng giám đốc chỉ đáp qua loa cho có lệ. Đỗ Nhượng Hành quen biết, sống cùng anh ta nhiều năm như vậy nhưng thật ra thì rất ít thấy dáng vẻ làm ăn bên ngoài của Chu Yến Cầm. Những trường hợp anh ta mang cô đi theo xã giao đều là những cuộc xã giao cấp cao, nơi nào cũng phải tỏ vẻ quen biết, khiêm nhường hoặc cũng có những trường hợp liên hoan bạn bè nên thái độ của anh ta trong những lần ra ngoài cùng cô chủ yếu là rất nhẹ nhàng hòa đồng, khác hẳn với hình ảnh lãnh huyết đế vương mà Tô Cầu từng tả cho Đỗ Nhượng Hành nghe.

Vì vậy, Chu Tô chưa bao giờ thấy qua một chu Yến Cầm như thế này, mang theo vẻ cao ngạo và xa cách, nói chuyện với Tổng giám đốc của cô với vẻ phân chia cấp bậc rõ rệt.

Trong lòng Đỗ Nhượng Hành thầm mắng một câu ý thể hiếp người.

Tổng giám đốc cũng là người trải qua bao nhiêu song gió cuộc đời nên không tỏ vẻ gì là không hài lòng với thái độ của Chu yến Cầm, từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ mặt tươi cười. Còn tận tình hỏi thăm, khách sạn có đáp ứng yêu cầu của Chu Yến Cầm hay không, một mặt tự mình đi kiểm tra xung quanh một vòng, sau đó ánh mắt rơi vào chiếc máy sấy vút chông chờ trong góc phòng.

Chu Yến Cầm nhìn theo ánh mắt của Tổng giám đốc, giải thích qua loa: "Mới vừa rồi không cẩn thận làm hỏng, còn chưa kịp gọi phục vụ để đổi."

Tổng giám đốc quay đầu lại nhìn Đỗ Nhượng Hành, cô liền nhanh chóng quay số nội bộ hạ lệnh: "Hoàng Tiểu Văn, cô mang một chiếc máy sấy mới lên cho VIP ở phòng 1407."

Chu Yến Cầm đột nhiên nói: "Làm phiền quản lý Đỗ rồi."

Đỗ Nhượng Hành cười đến duyên duyên hàm xúc, dịu dàng đáp: "Chu tổng khách khí quá, đây là chức trách của tôi mà."

Sau khi Tổng giám đốc và Đỗ Nhượng Hành đi thăm hỏi một vòng mấy vị khách VIP, Tổng giám đốc đột nhiên nói: "Tiểu Đỗ, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô cũng là người thành phố T?"

"Đúng vậy."

Tổng giám đốc nhìn Đỗ Nhượng Hành có tìm tòi nghiên cứu: "Vậy cô có biết Chu Yến Cầm hay không?"

". . . ." Trong đầu Đỗ Nhượng Hành nảy ra vô số đáp án, cuối cùng đem trách nhiệm không chút do dự đẩy tới trên đầu Chu Yến Cầm: "Phải nói là tôi biết anh ta, nhưng có lẽ anh ta không biết tôi đâu."

Buổi tối Đỗ Nhượng Hành gọi điện cho Chu Đề. Cô gái nhỏ đang ở nhà cùng với bảo mẫu nên mè nheo nói với mẹ rằng mình rất sợ.

Đỗ Nhược Hành mỗi lần nghe con gái nói vậy đều cảm thấy khó chịu. Khi còn bé ba mẹ ly hôn, cô phải chia xa ba để đến ở với mẹ, cảm giác như thế nào Đỗ Nhược Hành rất rõ, đó hoàn toàn không phải là chuyện vui vẻ gì. Hiện tại cô lại chính là người khiến con gái phải rơi vào hoàn cảnh như mình ngày xưa. Nếu như cô và Chu Yến Cầm không ly hôn, vào giờ phút này nhất định sẽ nằm trên giường dỗ con gái ngủ, khung cảnh đó thật ấm áp làm sao. Vốn nên như thế.

Mỗi lúc con gái thút thút nói nhớ mẹ hay con sợ, Đỗ Nhược Hành đều tự hỏi quyết định ly hôn của mình có chính xác không.

Lúc đó thực sự cô rất khó chịu. Đã đến gặp bác sỹ tâm lý, cũng đã tiến hành trị liệu nhưng vẫn không có hiệu quả, cuối cùng bác sỹ của cô cũng không còn cách nào khác, nghiêm túc nói với cô rằng, nếu cứ kéo dài tình trạng như vậy, bệnh tình của cô sẽ ngày càng trầm trọng hơn, nếu không giải quyết vấn đề thì rất có thể sẽ xảy ra chuyện tự sát.

Ngày ấy, mỗi buổi tối Đỗ Nhược Hành đều không thể ngủ ngon. Một mình một bóng lăn qua lăn lại trên giường ngủ rộng lớn. Chu Yến Cầm mỗi khi bị cô đánh mắng xong đều đi cả đêm không về, chính là từ khi đó cô bắt đầu ghi hận trong lòng, tại sao anh ta lại không để cho cô một con đường.

Đỗ Nhược Hành không giỏi việc dỗ dành con cái. Bởi vì thực ra từ bé Chu Đề đã là đứa bé ngoan nên lúc này con bé có làm nũng cô cũng chỉ có thể nói: "Con gái ngoan, đừng sợ, ở nhà với bảo mẫu hai ngày nữa thì ba sẽ về."

Nhưng Chu Đề nghe cô nói vậy lại càng khóc lớn hơn khiến cô có chút sợ. Đứa bé này vốn là đứa bé ngoài ý muốn của cô và Chu Yến Cầm. Từ lúc chưa kết hôn, Đỗ Nhược Hành đã từng kiên quyết bày tỏ rằng cô nhất định sẽ không sinh con, Chu Yến Cầm đồng ý, thậm chí còn nói thật ra anh ta cũng không muốn có con, nhưng sự đời là vậy, không phải tất cả đều theo ý muốn của mỗi người.

Chu Đề vẫn tiếp tục khóc, Đỗ Nhược Hành lại dỗ dành, đem cả bánh pho mát con gấu lớn ra để dỗ, nói rằng lúc nào mẹ về thăm sẽ mua cho con rất nhiều bánh pho mát nhưng Chu Đề nói con bé chỉ muốn ba mẹ. Đỗ Nhược Hành không thể làm gì khác hơn là nói mẹ ở đây nhưng Chu Đề lại khóc lớn hơn: "Con còn muốn ba! Con muốn ba! Con muốn ba và mẹ!"

". . . . ."

Rất nhanh Chu Đề đã đưa ra đáp án khó khăn cho mẹ mình: "Ba nói hôm nay ba sẽ ở cùng mẹ trong một khách sạn, mẹ đi tìm ba, cho con gặp ba!"

Rất nhanh Chu Đề đã đưa ra đáp án khó khăn cho mẹ mình: "Ba nói hôm nay ba sẽ ở cùng mẹ trong một khách sạn, mẹ đi tìm ba, cho con gặp ba!"

". . . . ."

Đỗ Nhược Hành âm ừ mãi, cuối cùng dưới sự thúc dục của con gái mới đi tìm Chu Yến Cầm.

Chu Yến Cầm đang xử lý công việc của công ty, nghe thấy có người gấp gấp nhấn chuông cửa nên vội vàng đi ra ngoài. Vừa mở cửa, đang bất ngờ vì thấy Đỗ Nhược Hành thì chiếc điện thoại nhanh chóng được nhét ngay vào tay anh ta: "Đề Đề nói muốn gặp anh."

Đỗ Nhược Hành chỉ muốn đi, chờ anh ta nói chuyện xong thì sẽ quay lại lấy điện thoại nhưng bị Chu Yến Cầm nhanh tay kéo vào trong phòng, đóng cửa lại. Một mặt gọi tên con gái, giọng nói dịu dàng đến đủ để chảy nước.

Bên kia đầu dây, tiếng khóc của Chu Đề giảm phân nửa, chỉ còn thút thút hỏi ba đang làm cái gì.

Chu Yến Cầm kéo Đỗ Nhược Hành đến ghế sofa, ấn cô ngồi xuống, một mặt nói: "Đang cùng mẹ con nói chuyện phiếm."

"Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Chu Yến Cầm dùng một tay mở va ly, đem một hộp bánh quy lấy ra, đưa cho Đỗ Nhược Hành: "Đang nói chuyện những ngày qua Đề Đề ở nhà có ngoan hay không."

Chu Đề lập tức bày tỏ mình thật sự ngoan ngoãn. Chu Yến Cầm ừ một tiếng: "Ba cũng nói với mẹ là con ở nhà nhất định sẽ rất ngoan."

Lúc nói chuyện với Đề Đề, khoe miệng Chu Yến Cầm hơi cong lên, lộ ra nụ cười hòa nhã. Khuôn mặt bao phủ bởi vẻ dịu dàng hiếm thấy. Đỗ Nhược Hành vẫn không thể phủ nhận, so với cô, Chu Yến Cầm còn cưng chiều yêu thương Đề Đề hơn, trên cõi đời này anh ta đối xử với mọi người luôn có điểm không chân thành, nhưng đối với con gái bảo bối thì lại dùng toàn tâm toàn ý để nhẫn nại giải thích, sủng ái.

Cô còn nhớ rõ lúc cô biết tin chính xác mình mang thai, theo Tô Cầu nói lại là giống như mèo bị dẫm phải đuôi. Khi nói với Chu Yến Cầm, cả người đều run rẩy. Cô cũng còn nhớ rất rõ phản ứng của Chu Yến Cầm lúc đó. Anh ta trở mặt trong chớp lát, sau đó lông mày đột nhiên héch lên, cả khuôn mặt giống như bùng sáng. Ngay cả đuôi mắt cũng chứa ý cười, cuối cùng cẩn thận ôm lấy eo Đỗ Nhược Hành, hôn liên tiếp mấy cái lên trán cô.

Phản ứng ấy của Chu Yến Cầm khiến Đỗ Nhược Hành cảm thấy khó hiểu, hỏi: "Không phải là anh không muốn có con sao?"

Anh ta đáp: "Bởi vì khi đó em không muốn sinh a."

"Nhưng bây giờ em cũng không muốn sinh !"

"Đã mang thai rồi còn nói không muốn sinh thì có ích gì chứ?"

"....."

"Em đã mang thai, chúng ta hãy sinh con ra và yêu thương nó được không?" Chu Yến Cầm cười nhẹ nhàng, ôm lấy cô xoay xoay: "Chúng ta cùng nhau đẻ con sinh ra an toàn, nếu như đến lúc đó em không muốn nuôi, anh sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc con hoàn toàn, có được hay không?"

Khi đó đang là đầu xuân, ánh mặt trời tỏa sáng trên khuôn mặt Chu Yến Cầm. Quả thực Chu Yến Cầm nói được làm được, từ khi Đê Đê được sinh ra đến giờ, anh ta hoàn toàn là một người cha tuyệt vời.

*****

Chu Yến Cầm dụ được Chu Đê ngủ cũng đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Trong lúc đó Đỗ Nhược Hành đã dùng dằng muốn đi mấy lần nhưng đều bị Chu Yến Cầm giữ chặt lấy cánh tay. Cô dùng sức giãy dụa nhưng Chu Yến Cầm vẫn quay mặt chốc khác, không quan tâm đến thái độ khó chịu của Đỗ Nhược Hành. Sau khi nghe Chu Đê bên kia đầu dây ngọt ngào nói ba là tốt nhất, cô đã không thể kiềm chế được nữa mà há miệng cắn một cái lên cổ tay Chu Yến Cầm, hàm răng sắc nhọn xuyên qua lớp da.

Không lâu sau, Đỗ Nhược Hành mơ hồ cảm thấy vị máu tanh. Khóe miệng Chu Yến Cầm khẽ run lên một cái, mi tâm nhú chặt cúi đầu nhìn cô. Đỗ Nhược Hành vênh vao trừng mắt nhìn lại anh ta.

Chu Yến Cầm vội vã cúp điện thoại, nói với cô: "Chừng nào em mới có thể thay đổi được tật xấu động một chút là cắn người?"

Đỗ Nhược Hành thầm nói trong lòng: ‘Anh thì làm sao có thể tính là người được cơ chứ?’, mặt lạnh đáp lại: "Người ta một khi gặp phải đối thủ thì mới bày ra trạng thái chiến đấu, đây là phản ứng tự nhiên."

Chu Yến Cầm xoa xoa thái dương nói: "Tuần sau anh sẽ đem Đê Đê về nhà thăm bà nội. Em có muốn đi cùng hay không?"

Vốn quan hệ của Đỗ Nhược Hành và bố mẹ Chu Yến Cầm không tệ. Nhất là mẹ Chu, ngay từ lần đầu gặp mặt bà đã rất thích cô, về sau càng ngày càng yêu thương săn sóc cô. Ban đầu Đỗ Nhược Hành nói muốn ly hôn Chu Yến Cầm, trừ bản thân anh ta không có ý kiến còn rất nhiều người phản đối, phản đối kịch liệt nhất chính là hai bên cha mẹ. Đặc biệt, hai vị Chu lão nhân gia, biết tin tức liền ngay trong ngày hôm đó bắt lái xe chạy một mạch từ thành phố A đến thành phố T, một mặt mẹ Chu uyển chuyển khuyên Đỗ Nhược Hành, một mặt ba Chu ngay trước mặt Đỗ Nhược Hành xách gậy đánh con trai mình, luôn miệng mắng còn không phải là do mày ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, chọc giận Tiểu Hành giận đến mức muốn ly hôn!

Chu Yến Cầm lúc ấy còn bình tĩnh nói, cô ấy nhất định muốn ly hôn, lý do căn bản không phải là do con ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, coi như con có ra ngoài tìm hàng trăm nữ nhân cô ấy cũng chẳng thêm oán, chuyện của bọn con hai người cũng đừng quan tâm nhiều làm gì. Còn nữa nói, ngại nào có tư cách dạy dỗ ta đây một.

Thái độ bất cần của Chu Yến Cầm khiến huyết áp của ông cụ tăng lên đột biến, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Hai người cuối cùng vẫn ly hôn. Sau khi ly hôn, Đỗ Nhược Hành mang theo một nửa gia sản của Chu Yến Cầm tới thành phố S, qua sự giới thiệu của Tô Cầu cô liền vào làm quản lý của khách sạn Cảnh Mạn. Thời gian vừa mới ly hôn, quan hệ giữa Đỗ Nhược Hành và Chu Yến Cầm gần như đóng băng, nhưng hai vị cha mẹ Chu gia vẫn đối xử với cô trước sau như một, rất quan tâm chăm sóc. Còn luôn miệng cảm khái Chu gia và Chu Yến Cầm vô phúc, mới không giữ được cô con dâu tài đức hiển tuệ như Đỗ Nhược Hành. Hơn nữa còn tìm hiểu địa chỉ bây giờ Đỗ Nhược Hành đang sống, thỉnh thoảng lại sai người gửi cho cô một ít đồ, có đôi khi là mấy loại yến sào cao cấp, lúc lại là mấy con cua tuyết còn tươi roi rói.

Đỗ Nhược Hành cảm thấy khá khó xử khi ba mẹ Chu Yến Cầm đối xử với cô quá tốt, cảm giác không cách nào hồi báo. Đã hơn một lần cô hỏi Tô Cầu nên làm như thế nào, nhưng cô bạn của cô lại bảo chuyện này không phải là chuyện tốt cũng không phải là chuyện xấu, cậu sợ cái gì, cứ lễ tết cậu cũng gửi về ít quà coi như đáp lễ là ổn.

Đỗ Nhược Hành trịnh trọng nói cứ có cảm giác nhị vị lão nhân gia nhà họ Chu quá quan tâm cô, Tô Cầu nhún mày nói, chẳng lẽ cậu còn có thể vì mấy con cua tuyết mà phục hôn với Chu Yến Cầm sao?

Buổi nói chuyện khiến Đỗ Nhược Hành không còn thắc mắc quá nhiều nữa, chỉ có thể tùy dịp lễ tết nào đó gửi thêm vài món quà đáp lễ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Nhưng Đỗ Nhược Hành không muốn về thành phố A thăm ba mẹ Chu Yến Cầm cùng với anh ta liền nói: “Tôi về cùng làm gì.”

"Mẹ tôi rất nhớ em. Lần trước tôi về còn bị bà mắng mải vì không nói với em một câu cùng về."

Đỗ Nhược Hành nói: "Thế mà lúc tôi về thăm ba mẹ, không ai nhắc tới anh cả. Có thể thấy, căn bản hai người không muốn gặp anh." Nói xong lại cảm

thấy hối hận, mấy câu nói mang tính châm chọc khiêu chiến như vậy có nói ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Vì vậy trầm mặc.

Đỗ Nhượng Hành ngồi trên ghế sofa gần người. Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Đỗ Nhượng Hành vô tình nhận ra mình vẫn giữ dáng ngồi nhã nhặn lịch sự, giống như ở nơi công cộng. Đã là quản lý khách sạn hơn một năm nay, trạng thái này có thể nói là bệnh nghề nghiệp. Chu Yến Cẩm ngồi đối diện, im lặng nhìn Đỗ Nhượng Hành từ đầu đến chân, một sợi tóc cũng không bỏ qua cho. Cuối cùng mở miệng: "Hai ngày trước mới đem Đệ Đệ đi cân, 16 kí lô."

"Ừ."

"Cô giáo ở nhà trẻ còn nói biểu hiện của con bé không tệ, rất lễ phép. Tình cảm với bạn cùng bàn cũng không tồi, bạn ngồi cùng bàn là một câu bé, tên Tập Duệ Thần."

Đỗ Nhượng Hành nói: "Con bé cảm thấy vui vẻ là tốt rồi."

Chu Yến Cẩm đột nhiên nói: "Có phải chủ đề duy nhất khiến hai chúng ta bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau chỉ có thể là Chu Đệ?"

Đỗ Nhượng Hành liếc Chu Yến Cẩm một cái, lại khôi phục ánh mắt rét lạnh nhìn Chu Yến Cẩm, hờ hững đi ra ngoài. Lần này Chu Yến Cẩm không tiếp tục cản cô mà đi theo ra cửa. Lúc đóng cửa lại, Đỗ Nhượng Hành nghe thấy có người gọi từ đầu kia hành lang: 'Quản lý Đỗ!'. Lúc cô qua đó thì thấy cô nhân viên ngồi xổm ôm gối, trên gương mặt lộ vẻ vừa sợ hãi lại vừa uất ức.

Cô nhân viên mới vào làm tại khách sạn chưa đầy một tháng run rẩy nói: "... Em làm hỏng áo tắm của vị khách ở phòng VIP."

Đỗ Nhượng Hành vừa ngẩng đầu, cách đó không xa, có một vị khách tỏ vẻ rất tức giận đứng trước cửa phòng mình.

Đỗ Nhượng Hành nhận ra người này.

Đã là khách quen của khách sạn thì luôn có thể chia làm hai loại, một loại là được hoan nghênh, một loại là không được hoan nghênh. Vị khách này họ Tạ hiển nhiên thuộc về loại thứ hai, hơn nữa từ trước đến nay việc xấu cũng không hề ít, trêu đùa nhân viên phục vụ, ăn ở không vệ sinh, thường chửi bậy, hay gây sự cãi vã với những khách hàng khác, tính toán chi li. Quả thật tập các loại cực phẩm tính tình mà thành. Nhưng đồng thời ông ta lại là người đóng góp không nhỏ vào lợi nhuận của khách sạn, thậm chí đại hội hàng năm của công ty cũng chỉ tổ chức ở khách sạn Cảnh Mạn nên khách sạn không cách nào có thể liệt ông ta vào danh sách đen.

Hiện nay cô nhân viên đang cầm chiếc áo tắm đã được giặt khô nhưng lại ướt đẫm, một bộ lễ phục tây trang cũng nhiễm ướt, mặc kệ nói thế nào cũng là trách nhiệm của nhân viên khách sạn, hơn nữa lần này lại là một vị khách khó dây dưa. Điều này khiến Đỗ Nhượng Hành rất nhức đầu.

Quả nhiên đối phương nhìn thấy Đỗ Nhượng Hành, lửa giận càng sâu: "Khách sạn các người rốt cuộc làm ăn như thế nào đây? Còn nói là khách sạn năm sao, loại chuyện nhỏ như thế này cũng không hoàn thành nổi! Bộ này lễ phục cao cấp của tôi không thể giặt ướt, bây giờ như thế này rồi thì ai có thể đền? Còn có ngày mai tôi lấy cái gì để mặc đây? Tây trang của tôi hỏng rồi nên mặc đồ ngủ đi à?"

Chuyện này truyền ra, để xem các người có thể làm ăn yên ổn được nữa không?"

Đỗ Nhượng Hành luôn miệng chỉ có thể nói lời xin lỗi: "Tạ tiên sinh, cô ấy là nhân viên mới nên chưa hiểu chuyện, có thể cô ấy còn chưa quen công việc, vô cùng xin lỗi." Sau đó quay đầu nghiêm túc hỏi phục vụ: "Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?"

Đối phương tức giận nói: "Còn hỏi gì nữa? Tôi sai cô ta đi giặt đồ, kết quả mọi thứ thành ra như vậy!"

Cô nhân viên uất ức quá, hai mắt đã ngân ngấn: "Hôm qua ông ta điền phiếu giặt quần áo không nói là giặt khô hay giặt ướt..."

"Tôi không nói? Rõ ràng là tôi đã nói giặt khô! Chính cô không để ý còn đổ lỗi cho tôi, nhân viên khách sạn Cảnh Mạn làm việc tốt như thế đấy!"

Cô nhân viên bắt đầu khóc lên thành tiếng.

Đỗ Nhượng Hành thở dài trong lòng. Mỗi lần gặp phải chuyện như vậy đều khiến cô cảm thấy cực kỳ chán nản bởi vì chuyện như vậy luôn khiến cô nhớ lại về quãng thời gian mâu thuẫn với Chu Yến Cẩm.

Vào thời điểm này, thảo luận vấn đề phiếu giặt quần áo đã được khách ký tên yêu cầu giặt như thế nào, đối phương khẳng định không nghe lọt, Đỗ Nhượng Hành chỉ có thể tận lực xin lỗi: "Nhân viên phục vụ phòng hôm nay là nhân viên mới, chưa hiểu rõ công việc nên gây ra sai lầm, thành thực xin lỗi Tạ tổng, tôi sẽ về làm việc lại sau đó bồi thường ngài một cách thỏa đáng. Đối với chuyện tây trang ngày mai ngài dung cho hội nghị, chúng tôi có tây trang dự phòng cao cấp cho khách, không biết ngài có cần dung không? Nếu có đích thân tôi sẽ cùng ngài xuống phòng lễ phục chọn. Bây giờ cũng đã muộn, ngài xem..."

Đỗ Nhượng Hành nói hơn mười phút, đối phương vẫn nhất quyết không tha. Dùng đủ mọi lời ngon tiếng ngọt cũng chẳng có tác dụng. Đỗ Nhượng Hành dựa vào kinh nghiệm làm việc cảm thấy loại chuyện bồi thường này nhất định sẽ đổ lên đầu khách sạn, không chừng phải bồi thường năm nghìn nhân dân tệ trở lên. Nhưng dù sao thì cũng phải luôn miệng xin lỗi cũng như tỏ vẻ thành khẩn bởi vì nó là chức trách của cô.

Đối phương đột nhiên ngắt lời Đỗ Nhượng Hành nói: "Cô có nói nữa thì tôi cũng không chấp nhận. Tốt nhất là chúng ta nên nói chuyện riêng tư một chút."

Dù sao hành lang cũng là nơi công cộng, cô vào phòng tôi, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng."

Đỗ Nhược Hành lui về sau một bước, suy tư tìm từ thích hợp để từ chối: "Nếu chúng ta không cách cùng đạt được thỏa thuận, như vậy tôi sẽ gọi phó tổng giám đốc Lý đến giải quyết, ngài xem có được không?"

Đối phương không nói lời gì, bàn tay thô thiển đã nhanh chóng chụp lấy tay Đỗ Nhược Hành, cô lắc một cái cố ý tránh ra, nhẹ nhàng nói: "Đây là khách sạn, Tạ tiên sinh!"

Vị Tạ tiên sinh kia lại nhanh chóng giữ lấy tay Đỗ Nhược Hành, cô cố gắng gạt tay ông ta ra nhưng do mang giày cao gót, giầy ra nhưng không thể giữ vững thăng bằng, lao đảo muốn ngã, bỗng nhiên có một đôi tay xuất hiện giữ lấy cả thân cô.

Chu Yến Cầm còn mặc một thân áo ngủ màu tía, đỡ Đỗ Nhược Hành đứng vững, không biến sắc đẩy cô về phía sau lưng, cau mày mở miệng: "Các người âm ỉ như vậy có còn cho ai ngủ nữa không?"

Vị tạ tiên sinh kia nhìn thấy Chu Yến Cầm, xoay một cái liền thay đổi thái độ: "Chu tổng cũng ở khách sạn này? Hạnh ngộ hạnh ngộ! Không cẩn thận quấy rầy xin lỗi xin lỗi, vào phòng tôi uống một ly?"

Chu Yến Cầm đứng bất động: "Một bộ y phục mà thôi, thế mà lại ồn ào như thế. Loại chuyện thấp kém này Tạ tổng khoan dung độ lượng như vậy lại không giải quyết được, chẳng lẽ là tối nay uống nhiều?"

". . . . ."

"Nghe nói công ty Tạ tổng gần đây hoạt động không tốt, không biết có phải tôi nhớ nhầm không nhưng mà là vấn đề vay tiền ngân hàng?" Chu Yến Cầm thông thả xắn ống tay áo lên, bột phát vẻ mặt không kiên nhẫn, "Nếu là năm hạn bất lợi, vậy thì càng phải tích đức a."

". . . . ."

Sau đó hai phút, Đỗ Nhược Hành đứng ở cửa thang máy, lạnh giọng dạy dỗ cô nhân viên phục vụ phòng còn run rẩy: "Đây là lần đầu cũng là lần duy nhất, không có lần thứ hai nhé. Sau khi trở về đọc lại nguyên tắc phục vụ phòng của Cảnh mạn cũng như các loại hình phục vụ chép lại một lần, kèm với bản giấy kiểm điểm giao cho phòng làm việc của tôi. May mắn đối phương không truy cứu nữa, nếu như ông ta đòi bồi thường thì ba tháng lương của cô cũng chưa đủ bồi thường cho bộ áo quần của ông ta đâu."

Cô gái nhỏ lúng túng không dám đáp lời, vâng dạ rồi cúi đầu bước vào thang máy. Đợi đến lúc thang máy báo đã đi xuống, Đỗ Nhược Hành không quay đầu lại, nhưng cô biết Chu Yến Cầm đang đứng ở cách đó không xa nhìn cô.

Trước kia, mỗi lần Chu Yến Cầm giúp cô, dù lớn dù nhỏ đều sẽ trêu đùa bảo cô phải trả thù lao. Đây là quy tắc giữa hai người từ rất lâu rồi, cơ hồ từ lúc cô sang nhà Chu Yến Cầm ăn chực liền bắt đầu. Khi đó hai người liền đạt thành hiệp nghị, cuối tuần Đỗ Nhược hành đến ăn cơm, đều sẽ phải tìm một ít tài liệu chuyên ngành đem đến cho anh ta. Cho dù Đỗ Nhược Hành tìm mấy thứ linh tinh nhưng đồ ăn Chu Yến Cầm nấu thì vẫn rất ngon, nhưng cái hiệp nghị này thủy chung giữ vững, thậm chí cho tới sau khi cưới cũng vẫn như vậy.

Đỗ Nhược Hành nghĩ lúc này chắc anh ta đang tính toán làm cách nào trả công. Ngay sau đó, Chu Yến Cầm nhàn nhạt mở miệng: "Không nghi ngờ?"

". . . . ."

Tình cảnh vừa nãy khiến tâm tình Đỗ Nhược Hành phức tạp. Kết quả rất tốt, xử lý mọi chuyện cũng rất hoàn mỹ và nhanh chóng, nhưng nếu như không có người này xuất hiện, cô cũng có thể đem chuyện giải quyết toan vẹn, chỉ là phải mất một chút thời gian.

Nếu như Chu Yến Cầm muốn nhận lời cảm ơn thì cô phục vụ phòng lúc này đã rồi rít cảm ơn rồi, còn nhìn theo mình làm gì?

Đỗ Nhược Hành quả thật cảm thấy mình không nên mở miệng trước.

Đỗ Nhược Hành chờ anh ta chủ động mở miệng, chuẩn bị đáp ứng mọi yêu cầu của anh ta. Dù sao cũng là người ta giúp mình, nếu như điều kiện không quá đáng cô cũng sẽ đồng ý. Đây là vấn đề nhân phẩm, Đỗ Nhược Hành nghĩ như vậy. Nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy Chu Yến Cầm nói gì, Đỗ Nhược Hành quay đầu, hành lang không còn ai. Không biết Chu Yến Cầm đã về phòng lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đỗ Nhược Hành hơn mười giờ mới về đến nhà, sau khi tắm rửa xong liền ra đứng ở ban công, từng cơn gió mang hơi lạnh của ban đêm thấm vào da thịt cô nhưng Đỗ Nhược Hành không để ý, bấm điện thoại gọi cho Tô Cầu.

Hai người là bạn tốt nhiều năm, năm thứ hai trung học bắt đầu quen biết, sau đó kết bạn, thẳng cho đến lúc học đại học vẫn học cùng nhau. Nhưng số phận đưa đẩy, sau khi tốt nghiệp, Tô Cầu lại bị điều đến thành phố S làm việc, buồn chán đến nỗi đêm bữa nửa tháng lại gọi điện mè nheo Đỗ Nhượng Hành, khi nào thì cậu đến thành phố S với tớ? Không thể vì một người đàn ông mà chôn chân một chỗ chờ đợi chăm sóc anh ta được bởi vì đàn ông trên thế giới này đều không đáng tin. Giống như một lời tiên đoán, quả thật Đỗ Nhượng Hành cuối cùng cũng bị Chung Ly phản bội chạy tới thành phố S. Nhưng sau khi Đỗ Nhượng Hành đến thành phố S, trừ việc tìm việc ở Cảnh Mạn cho cô thì chẳng thấy bóng dáng Tô Cầu đâu, liên lạc thì cũng toàn do Đỗ Nhượng Hành chủ động trước.

Vì thế Đỗ Nhượng Hành giễu cợt cô bạn mình là lời nói và hành động bất nhất. Tô Cầu biện minh là vì cậu và tớ cùng hít thở không khí trong một thành phố rồi nên tớ yên tâm hẳn, dù sao vịt đã đến miệng rồi thì sẽ rất khó bay đi.

Tính cách của Đỗ Nhượng Hành và Tô Cầu đều không phải kiểu dính người, quan điểm sống của Tô Cầu thông thoáng hơn đại đa số phụ nữ thời nay. Cô ấy vừa mới tốt nghiệp ra trường đã nhậm chức quản lý của một công ty tư nhân, ngày ngày giày cao gót bước đi như bay, chân không chạm đất, cảm thấy bản chất đàn ông trên thế giới này đa phần đều xấu xa, những người không xấu xa thì ít quá nên chả đến phần mình, nói chung về cơ bản cô bạn thân của Đỗ Nhượng Hành có cái nhìn rất bi quan về đàn ông nên cũng chả thêm tìm người yêu.

Sau khi ly hôn Đỗ Nhượng Hành có thể gắng gượng đứng dậy, công lao rất lớn là nhờ vào Tô Cầu.

Điện thoại mới tút hai tiếng, Tô Cầu đã bốc máy. Tô Cầu còn đang làm thêm giờ, giọng nói lộ ra mệt mỏi. Nghe Đỗ Nhượng Hành nói một thôi một hỏi mới tùy tiện ừ à mấy tiếng.

Đỗ Nhượng Hành bất mãn nói: “Tớ nói nhiều như vậy, khát khô cả cổ mà cậu chỉ có thể ừ ừ hai tiếng như thế đấy hả?”

Tô Cầu đáp thẳng thừng: “Thế cậu còn muốn tớ nói thế nào nữa? Tớ ghét anh ta lắm, thật đấy. Hồi xưa cậu đối xử với anh ta như thế nào, đầu tiên không thích cưới hỏi chỉ vì gia đình anh ta muốn cùng đồng ý cưới, sau khi kết hôn thì bỏ việc ngoan ngoãn ở nhà làm vợ hiền, thế mà anh ta còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, còn lấy cớ làm ăn xã giao, anh ta có công việc cậu không có công việc à? Hy sinh thì chỉ đòi cậu hy sinh, anh ta thì vịn vào cớ công việc để chơi bời, vì gia đình cậu bao lâu không qua lại đi chơi với bạn bè? Còn nữa, là ai từng đồng ý không để cậu sinh con? Cuối cùng lại ngon ngọt dụ dỗ cậu kết hôn. Cậu còn nhớ hôm sinh Đê Đê cậu xuất huyết suýt chết không? Cậu đã hy sinh nhiều như vậy, anh ta đối xử thật tốt với cậu mới đúng, nếu không Chu Yến Cầm căn bản không phải là người.

Đỗ Nhượng Hành cách nửa ngày mới nhẹ giọng nói, thì tớ chỉ nói vậy, cảm thấy mắc nợ anh ta không hay thôi.

Tô Cầu lại tiếp tục mắng cô: “Mắc nợ á? Thôi đi! Cậu có thể đánh Chu Yến Cầm đến tàn phế cũng không cần áy náy.” Sau đó hừ một tiếng nói tiếp: “Tớ cho cậu biết, Đỗ Nhượng Hành, cậu đừng để tớ nghĩ rằng cậu còn chưa dứt tình. Nếu quả thật như thế, tớ sẽ qua nhà bóp chết cậu.”

Mọi khi lúc cô có khúc mắc thường có Tô Cầu gỡ rối nhưng tối hôm nay, Tô Cầu có nói thế nào thì Đỗ Nhượng Hành vẫn không thể cảm thấy thoải mái lên nổi. Vào phòng bếp muốn làm chút đồ ăn khuya mới nhớ tới hôm nay quên mua dầu ăn và bột mì.

Tâm tình cô vì vậy mà lại càng kém đi. Xoay người ra phòng khách chạy bộ.

Sau khi ly hôn, có một khoảng thời gian rất dài, Đỗ Nhượng Hành không cách nào quen được việc mình phải sống một mình. Cô luôn cảm thấy thiếu hụt cảm giác an toàn, ngủ cũng không ngon, nửa đêm luôn giật mình tỉnh giấc, không dám mở cửa sổ, ngay cả ra ngoài cũng suy nghĩ lung tung, liệu rằng mình đã khóa cửa chưa... Trừ việc thiếu cảm giác an toàn ra còn có những thứ bất tiện khác. Ví dụ như từ đó về sau một cái bóng đèn trong nhà hồng cũng phải tự mình bắc thang sửa, không biết sửa ống nước nên nếu có vấn đề thì phải gọi người về sửa, một mình đi siêu thị mua cả mấy cân gạo hay bột mì cũng phải tự mình xách vút lên xe, sau khi lái xe trở về lại phải tự mình xách lên lầu. Mỗi lần làm xong những thứ này, mệt đến nỗi thở hồng hộc, giống như sẽ đứt hơi.

Những thời điểm này không trách được cô có cảm giác muốn quay lại bên cạnh Chu Yến Cầm, đây là một trong những suy nghĩ yếu ớt không đúng. Đỗ Nhượng Hành phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thoát khỏi những suy nghĩ như vậy, để thành công. Tô Cầu đóng vai trò quan trọng nhất.

Tô Cầu luôn kiên định với chủ nghĩa độc thân. Cô luôn miệng nói với Đỗ Nhượng Hành, một mình hay cùng người khác, mặc kệ loại phương thức sống nào đều phải trả giá thật lớn. Tác dụng của một người đàn ông cũng chỉ có như vậy, gánh vác những việc nặng nhưng bọn họ quá không đáng tin. Hãy tìm một con thú cưng, bạn có thể chia sẻ không gian sống cũng tìm thấy cảm giác ấm áp, học cách tự mình làm những việc đơn giản như thay bóng đèn, sửa ống nước, nếu như những việc mình không thể làm thì bỏ ra chút tiền thuê người. Cái gì mà chẳng thay thế được, cậu không nghe thuyết kinh tế họ vật thay thế sao? Vật thay thế càng nhiều, giá trị của những vật được coi là độc nhất càng bị hạ thấp. Cho nên trong xã hội ngày nay càng nhiều người phụ nữ cảm thấy giá trị của đàn ông không còn đáng bao nhiêu.

Sau đó Tô Cầu lại tiếp tục tẩy não Đỗ Nhượng Hành: "Không phải ly hôn là cuộc sống sẽ kết thúc, khiến bản thân mình sa sút thì cuộc sống mới kết thúc."

Ngày đầu tiên sau khi Đỗ Nhượng Hành ly hôn và đến thành phố S, Tô Cầu mang cô đi thẩm mỹ viện, ngày tiếp theo lại kéo Đỗ Nhượng Hành đi làm thể thành viên tập yoga. Cuối cùng hai người cùng nhau ăn một bữa cơm tại nhà hàng trên cao sang trọng nhất thành phố S, Tô Cầu vừa ăn ngấu ăn nghiến vừa đau lòng nói đây là tiệc ăn mừng cậu khôi phục cuộc sống độc thân hoàng kim, bữa cơm này tốn nửa tiền tiết kiệm cả năm của tớ đấy.

Đỗ Nhượng Hành trung ra về mặt áy náy nói vậy quá ngượng ngùng, hay là bữa cơm này tớ mời đổi lại cậu cho tớ đóng đồ Channel cậu mặc trên người đi.

*****

Đỗ Nhượng Hành ngăn người trên máy chạy bộ lúc lâu. Vào thời điểm cuối thu, những cơn gió đêm lại càng mát mẻ hơn khiến Đỗ Nhượng Hành rất sáng

khoái. Đỗ Nhược Hành tự mình giãy vò mình đến kiệt sức mới đi ngủ, vốn cho là sẽ ngủ say sưa, nào biết lại là một đêm mộng mị.

Trong mộng cô và Chu Yến Cầm cãi nhau, giống y như những cuộc cãi vã trước khi ly hôn của họ. Chu Yến Cầm nói: "Em không nghĩ là mình quá nhạy cảm cũng như vô lý hay sao? Không thể suy nghĩ thoáng một chút, tính khí càng ngày càng xấu là sao? Mấy chuyện gấp gờ bạn bè hay đi xã giao công việc trước đây em có hỏi han gì đâu sao bây giờ lại suốt ngày cáu gắt như vậy?"

Trong giấc mộng, Đỗ Nhược Hành hung hăng đá Chu Yến Cầm một cước. Cuối cùng cũng hiểu mình là người chuyên gia động tay động chân trong những cuộc cãi vã của họ.

Đến sáng ngày thứ hai, Đỗ Nhược Hành vinh hạnh phát sốt.

Cô ngủ thẳng một mạch đến chín giờ sáng, bỏ qua buổi họp giao ban sáng sớm, lúc Khang Thần gọi điện thoại tới hỏi thăm thì cô mới tỉnh giấc. Đầu óc Đỗ Nhược Hành mơ màng không rõ, ậm ừ trả lời mấy từ nhưng cổ họng đau rát, nghĩ thầm là hậu quả của việc mình đứng trên ban công hứng gió tối qua. Đầu dây bên kia, Khang Thần hỏi: "Bây giờ cô đang ở đâu?"

Đỗ Nhược Hành nói mình vẫn đang ở nhà, nói mình phát sốt, nhờ anh ta xin phép nghỉ bệnh một hôm.

Khang Thần hỏi ngay: "Làm sao lại phát sốt? Có nghĩa là bây giờ cô đang ở nhà hả? Tôi tới đem cô lên bệnh viện."

Đỗ Nhược Hành dùng khăn lau mồ hôi trên trán nói: "Tôi sẽ thuê xe đi bệnh viện ngay đây."

Khang Thần nói: "Đã bệnh như vậy rồi còn cứng đầu. Phát sốt nguy hiểm lắm đấy, nhất định phải có người chăm sóc, cô chuẩn bị chút, tôi tới nhà cô ngay."

Đỗ Nhược Hành cảm ơn Khang Thần, đọc địa chỉ. Khang Thần nói cô chờ mười lăm phút.

Đúng mười sáu phút sau, có người bấm chuông cửa nhà Đỗ Nhược Hành. Cô lết ra cửa mở cửa thì thấy Khang Thần đã đến, hip mắt mơ màng lăm lăm bám từ khách sạn đến nhà tôi nhanh nhất cũng phải đi mất hai mươi phút, mà anh tới chỉ mất có mười lăm phút, dạy tôi với, hôm sau tôi còn dành được năm phút ngủ nướng.

Khang Thần dờ khóc dờ cười nói, có lẽ do sốt nên đầu óc không được bình thường rồi, quản lý Đỗ cũng sẽ nói mấy câu như vậy sao?

Đỗ Nhược Hành phản ứng chậm hai nhịp, chỉ nghe ra mấy câu gì mà bị sốt, sau đó hàm hồ nói ừ tôi sốt ba mươi chín độ đấy, đo nhiệt độ rồi.

Khang Thần đem mũ và khăn quàng cổ bịt kín Đỗ Nhược Hành như cái bánh chưng, cười đến độ đôi mắt hoa đào cong lên, nói tôi biết rồi, cô bị sốt, khó chịu, tôi đem cô đến bệnh viện.

*****

Đến bệnh viện liền phải chuyển nước, Đỗ Nhược Hành chỉ tỉnh táo trong chốc lát sau đó đã chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ chập chờn, điện thoại Đỗ Nhược Hành kêu vang khiến cô thức giấc. Là điện thoại của Tô Cầu, nói cô ấy đang có việc tại khu vực xung quanh khách sạn Cảnh Mạn, buổi trưa có muốn cùng nhau ăn cơm hay không? Đỗ Nhược Hành không còn hơi sức đáp lại nữa chỉ thều thào mấy chữ, Tô Cầu thấy lạ hỏi ra mới biết bạn mình đang ở bệnh viện nên bắt xe tới ngay.

Đỗ Nhược Hành cúp điện thoại lại mơ màng ngủ mất, tỉnh dậy đã thấy ánh nắng chiều vào phòng bệnh, bàn tay chuyển nước biển đang được người khác nhẹ nhàng cầm lấy, lòng bàn tay đối phương rất ấm áp, khiến cô mơ màng cảm thấy thoải mái, ngo ngoáy ngón út, người kia liền buông tay, cẩn thận đặt vào trong chăn.

Đỗ Nhược Hành từ từ mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhưng vẫn có thể nhìn ra thân hình thon dài của người ngồi bên cạnh giường. Người nọ mặc một thân đơn giản, quần tây áo sơ mi, tay trái cầm một chiếc chìa khóa xe, phía trên có một đôi cánh màu bạc. Nhìn lên nữa liền thấy khuôn mặt người nọ, sừng mặt tuyết đỉnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Đỗ Nhược Hành phản ứng còn chậm nửa nhịp, âm thanh khàn khàn hỏi: "Tại sao anh lại ở đây? Khang Thần đâu rồi, anh ta về khách sạn sao?"

Chu Yến Cầm nhất thời không lên tiếng. Một lát sau mới cắn răng nghiêng lợi nói: "Em dù có phát sốt cũng vẫn biết cách làm người ta khó chịu."

Ý thức Đỗ Nhược Hành dần dần tỉnh táo lại. Cô đang nằm trên giường bệnh, mí mắt hơi giật giật đáp lại: "Còn anh thì ngay cả người bệnh cũng muốn gây sự, không tha?"

Chu Yến Cầm không đáp lại. Trời mới biết vào lúc này trong đầu Đỗ Nhược Hành đang có những ý nghĩ gì. Cô chống cánh tay muốn ngồi dậy, Chu Yến Cầm liền nhanh tay đỡ cô dậy, chèn gối vào sau lưng.

Hai người trầm mặc lúc lâu, Chu Yến Cầm mới mở miệng: "Làm sao lại phát sốt? Ngày hôm qua còn bình thường mà."

Đỗ Nhược Hành nâng mí mắt liếc nhìn Chu Yến Cầm một cái, lại miễn cưỡng rũ xuống, cái dạng kia căn bản là không muốn trả lời.

Chu Yến Cầm còn nói: "Từ tối qua đến bây giờ không ăn gì, hiện tại có đói bụng hay không?"

Nói thật là Đỗ Nhược Hành có chút đói bụng, cô đã bụng rỗng chuyển nước biển cả một buổi sáng, hiện tại chỉ muốn uống cháo nóng, thế nhưng mấy chuyện này từ lâu cô đã không muốn nói cùng Chu Yến Cầm. Vì vậy sắc mặt khá khó coi, lông mày cũng nhíu lại, chỉ muốn Chu Yến Cầm biết điều mà lập tức rời đi.

Quả nhiên Chu Yến Cầm đứng lên. Nhưng lời của anh ta hoàn toàn lại không theo ý cô: "Em muốn ăn gì, cháo nóng có được hay không?"

Đỗ Nhược Hành rốt cuộc cũng bùng phát: "Anh đừng đứng đó lải nhải mãi nữa, không thấy phiền à? Tôi có nói muốn ăn gì hay sao!"

Chu Yến Cầm liếc nhìn Đỗ Nhược Hành một cái, lại liếc mắt nhìn chai truyền nước vẫn còn nhỏ giọt đều đặn, quay quay chìa khoá xe trên tay: "Tôi đi mua cháo."

Chắc vừa kịp lúc truyền xong nước, nếu như xong mà tôi chưa trở lại em hãy bấm nút gọi y tá."

Lông mày Đỗ Nhược Hành càng thêm nhíu chặt: "Sao dạo này anh hay nói nhảm thế nhỉ? Tôi không thích anh mua đồ ăn bởi vì không thích đồ ăn anh mua nên tốt nhất anh không phải đi àm gì cho phí công."

Chu Yến Cầm không để ý tới lời nói của cô, xoay người đi ra ngoài. Đi hai bước lại dừng lại, Khang Thần đứng trước cửa phòng bệnh, tay cầm hộp giữ nhiệt màu xanh dương.

Khang Thần nhìn thấy Chu Yến Cầm đang ở phòng bệnh, lông mày hơi nhướng lên. Đầu tiên là trợn mắt nhìn Chu Yến Cầm, sau đó nhìn Đỗ Nhược Hành cười cười: "Tôi nghĩ cô tỉnh dậy nhất định sẽ đói nên trên đường đến đây đã mua một ít cháo. Cô tỉnh rồi nên ăn nhanh cho nóng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Khang Thần đem cháo đặt trước mặt Đỗ Nhược Hành một cách cẩn thận. Đỗ Nhược Hành khách sáo nói cảm ơn mấy lần nhưng Khang Thần không quan tâm, chỉ cười cười không đáp, đem cái muỗng đưa cho cô: "Cháo này tôi mua ở quán thường ăn, mùi vị theo tôi là không tệ, cô nếm thử một chút xem như thế nào?"

Đỗ Nhược Hành nếm thử một miếng, gạt đầu khích lệ: "Ngon lắm."

"Vậy thì tốt." Khang Thần lại gọi Chu Yến Cầm: "Chu tiên sinh ăn điểm tâm chưa? Cháo cũng rất nhiều, ăn chung một chút?"

Chu Yến Cầm vẻ mặt lạnh nhạt: "Đa tạ, không cần."

Ba người cùng ngồi trong phòng bệnh, không khí trong phòng có điểm lúng túng. Đỗ Nhược Hành cẩn thận dùng cánh tay không truyền nước múc từng muỗng cháo, Khang Thần tỏ ra khá thoải mái hỏi Chu Yến Cầm: "Chu tiên sinh làm sao biết quản lý Đỗ ngã bệnh nằm viện?"

Trong lòng Đỗ Nhược Hành yên lặng nghĩ, tay Khang Thần này hỏi như thế mà được sao? Chu Yến Cầm vẫn luôn là người tiết chế như vàng, trừ những lúc còn mẫn nung, Chu Yến Cầm thỉnh thoảng gọi điện báo mình không về nhà ăn cơm hay đi xã giao gì đó. Nhưng từ lúc hai người Đỗ Nhược Hành và Chu Yến Cầm thường xuyên cãi nhau, Chu Yến Cầm luôn biến mất vô tung vô ảnh, đến cả cô còn không hỏi được anh ta tại sao lại như thế này như thế nọ. Hơn nữa tính cách Chu Yến Cầm cao ngạo, không thích tiếp xúc với người lạ, Khang Thần hỏi như thế chắc chắn sẽ bị anh ta không chừa nửa chút mặt mũi nào đâu.

Quả nhiên Chu Yến Cầm không trả lời. Cách một lát, chợt mở miệng nói một câu không đầu không cuối: "Ba cậu ở thành phố T rất nhớ cậu đấy."

Khang Thần không ngờ Chu Yến cầm lại đề cập đến ba mình, chỉ hơi nhướng mày cười cười: "Vậy nhờ anh chuyển lời hộ, tôi biết rồi."

Khang Thần thu thập chén muỗng xong liền nói lời tạm biệt, trước khi đi còn nói mình đã xin phép bộ phận nhân sự cho Đỗ Nhược Hành nghỉ thêm một ngày, nên hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu như có chuyện gì khác thì hãy gọi điện thoại cho anh ta. Đỗ Nhược Hành luôn cảm thấy Khang Thần là một người đàn ông rất tinh tế và chu đáo, đối nhân xử thế không có gì phải chê, khiến cho mấy cô nhân viên trẻ trong khách sạn cô nào cô này đều mơ tưởng, sẵn sàng hiến thân nhưng anh ta chưa bao giờ để lại điều tiếng xấu gì về mặt tình cảm, sống quy củ như những nhà tu hành khổ đạo.

Còn có người lại không thể khiến người khác yêu thương nổi. Đỗ Nhược Hành liếc mắt nhìn Chu Yến Cầm một cái, sắc mặt lúc nào cũng như tảng băng âm mỷ độ ấy.

Đỗ Nhược Hành nằm trên giường nhắm mắt nghe Chu Yến Cầm và thư ký Trương Nhã Nhiên nói chuyện điện thoại. Mặc dù Chu Yến Cầm đã cố nhỏ giọng nhưng trong phòng an tĩnh, vẫn có thể mơ hồ nghe thấy anh ta nói gì.

Có lúc Đỗ Nhược Hành có những suy nghĩ kỳ quái kiểu như Chu Yến Cầm có thể mắc bệnh rối loạn tâm lý. Cứ nhìn vào cách anh ta hành xử trước mặt cô là biết.

Ví dụ như mặc kệ chuyện làm ăn cơ mật đến đâu, anh ta đều có thể nói oang oang trước mặt cô, nhưng cùng lúc đó, anh ta lại không muốn nói chuyện mình đi đâu làm gì với cô; trừ chuyện không tiết lộ hành tung ra, không thể phủ nhận Chu Yến Cẩm vẫn đối với cô thật sự rất tốt, mặc kệ là trước hay sau hôn nhân, thậm chí là sau khi ly hôn, những người bên ngoài nhìn vào vẫn luôn cảm thấy hâm mộ cuộc sống hoàn mỹ của cô nhưng ai biết thì lại không thể hâm mộ nổi bởi vì anh ta bên ngoài lại cấm cho cô không biết bao nhiêu chiếc sừng.

Cờ nào mâu thuẫn tập hợp trong hành động của Chu Yến Cẩm như thế, mâu thuẫn đến độ Đỗ Nhược Hành có lúc còn muốn nhìn xem có phải có hai người khác biệt bên trong Chu Yến Cẩm hay không. Nhưng Tô Cầu đánh giá rằng, cậu quá nông cạn, đây là điều bình thường trong xã hội hiện nay, có một số lượng không nhỏ đàn ông suy nghĩ như thế này, yêu thương vợ mình nhưng đối với việc có người tình thì lại cảm thấy bình thường, như đối một món ăn mới lạ, càng nuôi nhiều người tình càng cung chiều vợ, nhưng mà thiếu vợ hay người tình đều không được. Cậu chính miệng hỏi bọn họ, tại sao lại đối xử với mình như vậy, không chừng vẫn có thể trả lời cậu như thế này: ‘Em nhạy cảm quá như thế làm gì, trái tim anh vĩnh viễn dành cho em, như thế còn chưa đủ sao?’

*****

Trương Nhã Nhiên báo cáo công việc xong liền bắt đầu nói chuyện riêng: "Lam Ngọc Như tiểu thư hôm nay gọi điện, nói khu Đông Thành mới mở một nhà hàng, hỏi ngài gần đây có rảnh hay không, cùng cô ấy ăn một bữa cơm."

Chu Yến Cẩm nói: "Cứ trả lời có chuyện gì đợi tôi về thành phố T hắng tính."

"Còn có Trương Như tiểu thư. . . . ."

Đỗ Nhược Hành đột nhiên cảm thấy buồn bực, lên tiếng chỉ huy Chu Yến Cẩm: "Mở cửa sổ."

Chu Yến Cẩm liếc nhìn cô một cái, đưa di động đặt tại hông vai quay lại nói: "Phát sốt còn mở cửa sổ làm gì."

"Anh có mở không thì bảo?"

Chu Yến Cẩm vội vã nói với Trương Nhã Nhiên một câu: "Mấy việc vặt vãnh kia cô xem làm sao thì làm." liền cúp điện thoại, đi tới bên giường muốn dùng tay thử nhiệt độ trên trán Đỗ Nhược Hành nhưng bị Đỗ Nhược Hành né tránh. Cô lại bắt đầu đuổi người: "Làm sao anh còn chưa đi?"

Chu Yến Cẩm liếc cô một cái: "Tôi làm sao để em một mình trong bệnh viện được, lát nữa ai làm thủ tục xuất viện, ai đưa em về?"

Giọng nói Đỗ Nhược Hành trầm hẳn xuống: "Anh lo lắng quá nhiều điều dư thừa rồi đấy. Tôi cũng không phải là không có anh thì không xong."

Lời nói của cô rất cứng rắn, nói xong liền nghe người khác hắng giọng từ ngoài cửa. Tô Cầu bước vào, khuôn mặt mang nét cười: "Tớ còn tưởng cậu ở đây cô đơn một mình nên mới tới, không ngờ có người ở đây chăm sóc cậu rồi, sớm biết thế tớ đã không thêm đến."

Quan hệ của Tô Cầu và Đỗ Nhược Hành vốn rất tốt, nên tất nhiên Tô Cầu biết Chu Yến Cẩm. Cũng phải nhắc lại, Tô Cầu từng là phù dâu trong lễ cưới của Đỗ Nhược Hành, sau này công việc cũng được Chu Yến Cẩm quan tâm một chút. Sự thật chứng minh sức ảnh hưởng của Chu Yến Cẩm rất sâu rộng, cho dù Tô Cầu làm việc tại thành phố S, chỉ một câu nói của Chu Yến Cẩm cũng có thể khiến đường quan của cô rộng mở, trong môi trường làm việc như cá gặp nước. Năm trước Chu Yến Cẩm còn tìm người giới thiệu xem mắt cho cô nhưng bị Tô Cầu từ chối nhã nhặn: "Ba mẹ tôi đều nói, yêu cầu của tôi quá cao, rất khó có người đàn ông nào có thể đạt tới."

Lúc ấy ba người đang cùng dùng bữa, Chu Yến Cẩm vừa gấp cho Đỗ Nhược Hành một miếng thịt ức bò câu vừa nói: "Cũng không nhất định. Cô cứ gấp thử xem."

Thành thật mà nói, dựa vào tính cách của Chu Yến Cẩm, rất ít người được anh ta ăn nói nhẹ nhàng, dùng vẻ mặt ôn hòa như thế để giao tiếp cùng. Về điểm này Tô Cầu cảm thấy mình phải cảm ơn anh ta, nhưng trừ cảm ơn cô còn phải vất óc nghĩ từ ngữ từ chối: ". . . . . Đơn giản mà nói, tôi muốn tìm một người chồng tốt hơn Nhược Hành, anh cảm thấy anh có thể giúp tôi tìm được không?"

Một câu nói khiến Chu Yến Cẩm cười như không cười: "Lời này. Có phải ý cô là tôi đối xử với Nhược Hành không được tốt? Khiến cô cảm thấy còn cần phải sửa chữa điểm gì?"

Đỗ Nhược Hành ở phía dưới dùng sức bấm lên bắp đùi Tô Cầu, rốt cuộc cũng khiến Tô Cầu nuốt ngược lời mình định nói: "Không có. Ý tôi là sẽ không tìm được người chồng nào tốt hơn anh đâu nên vẫn là không nên phí tâm."

*****

Tô Cầu hỏi y tá thì biết đây là chai nước biển cuối cùng mà Đỗ Nhược Hành phải truyền, hỏi một lát nữa có muốn tớ đem cậu về hay không. Đỗ Nhược Hành định đáp được, vừa đứng đồng nghiệp tớ mang mỹ phẩm từ nước Pháp về, còn đề ở nhà còn chưa kịp đem cho cậu thì Chu Yến Cẩm đã cắt ngang: "Tôi đưa cô ấy trở về."

Nói xong Chu Yến Cẩm vội vàng ra ngoài gọi y tá tới rút kim truyền nước, Tô Cầu bây giờ mới rành rang đề hỏi chuyện, hỏi liên tiếp hai câu: "Tại sao anh ta lại ở đây? Hai người tôi hôm qua ôn lại chuyện cũ nhiệt tình quá nên mới bị cảm lạnh hả?"

Đỗ Nhược Hành không thèm đề ý đến cô bạn hâm dở của mình, ngắn gọn nói một chữ: “Biến!”

Nhưng Tô Cầu nào chịu buông tha, vẫn bám riết lấy Đỗ Nhượng Hành chằm chọc mấy câu nhưng lúc Chu Yến Cầm vừa quay lại, Tô Cầu làm bộ như nhiệt tình hỏi: "Chu tổng có quen cô mình tỉnh Lam Ngọc Nhu không?"

Chu Yến Cầm dừng mọi hành động nhìn Tô Cầu.

Đỗ Nhượng Hành lại bắt đầu dùng móng tay bấm lên bắp đùi Tô Cầu, Tô Cầu làm như không nghe không thấy, chỉ cười nói: "Có thể xin chữ ký của cô ta giúp tôi không? Nhà tôi có cô cháu gái thích cô ấy lắm."

Chung Ly không đáp lời, ngồi vào ghế sofa ở góc phòng trầm mặc.

Tô Cầu ngồi chơi với Đỗ Nhượng Hành không bao lâu liền rời đi, quay đầu lại còn liếc Chu Yến Cầm một cái, nói đưa Đỗ Nhượng Hành về nhà an toàn.

Chu Yến Cầm làm thủ tục xuất viện, chờ Đỗ Nhượng Hành về, trên đường còn dừng xe trước siêu thị, xuống xe tầm mười lăm phút, lúc quay lại trong tay xách bao nhiêu đồ.

Trừ thịt trứng trái cây cùng rau dưa, Đỗ Nhượng Hành còn nhìn thấy dầu ăn và bột mì: "Anh mua những thứ này làm gì? Đừng làm bộ như mình tốt lắm. Gộp cả việc hôm qua anh giúp tôi vào, có điều kiện gì anh cứ nói ra đi. Tôi đáp ứng!"

"Vậy thì..." Chu Yến Cầm từ tốn đáp: "Em cùng tôi và Đề Đề về thành phố W thăm ba mẹ."

Đỗ Nhượng Hành trừng mắt nhìn chồng cũ không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Đến nhà, Chu Yến Cầm bắt đầu xắn tay áo vào bếp, đầu tiên là nướng bánh ga-tô, trong thời gian chờ đợi bánh chín tranh thủ quét nhà lau dọn. Đỗ Nhượng Hành nằm lý trên giường nhìn Chu Yến Cầm vén tay áo, đi tới đi lui trước cửa phòng ngủ, hình ảnh khom lưng làm việc của người đàn ông này có chút quen thuộc.

Nhiều năm trước, khi còn ở nước ngoài, sau thời gian đến nhà ăn chực, Đỗ Nhượng Hành đã thân thiết với Chu Yến Cầm hơn. Lần ấy, sau lễ Giáng sinh, Chu Yến Cầm thua trong một vụ cá cược nên phải tới chỗ Đỗ Nhượng Hành quét dọn vệ sinh. Vốn ban đầu chỉ là một lần thua cuộc sau đấy vì Đỗ Nhượng Hành làm nũng cùng ăn vạ nên Chu Yến Cầm mỗi tuần một lần sẽ đến chỗ Đỗ Nhượng Hành quét dọn và nấu cơm.

Khoảng thời gian đó, Đỗ Nhượng Hành thường đứng dựa bên cửa sổ, vừa ăn kem, vừa than thở trong lòng, tại sao lại có người đàn ông mặc tạp dề màu phấn hồng với bao tay lau chùi nhà cửa mà cũng đẹp trai như vậy.

Thời gian trôi qua, nhiều câu chuyện tốt đẹp trong quá khứ... Đã khó có thể nhớ hết nữa.

Chu Yến Cầm đem bánh ga-tô đã làm xong bung vào phòng ngủ, tiếp đó bắt đầu chuẩn bị giặt quần áo. Đỗ Nhượng Hành sống ở nước ngoài mấy năm đã biến Chu Yến Cầm thành một tên giúp việc lành nghề, nấu cơm rửa bát giặt quần áo lau nhà, không có cái gì không thuần thục, ngay cả loại áo quần nào giặt máy, loại áo quần nào giặt tay cũng có thể phân biệt hoàn toàn. Mặc dù sau khi về nước không làm nữa nhưng nhìn những việc anh ta làm hôm nay thì thấy kỹ thuật chưa hề giảm sút.

Đỗ Nhượng Hành nhìn thấy Chu Yến Cầm đem quần áo trong giỏ giặt phân loại một cách thành thục, sau đó bỏ vào máy giặt ở ban công. Nhưng đến lúc đặt chức năng hẹn giờ thì anh hơi lưỡng lự một chút, dù sao nhiều năm trước, khi anh luôn phải làm việc nhà thì máy giặt chưa có chức năng thông minh này.

Đỗ Nhượng Hành muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống. Dù sao mặc kệ cô nói gì cũng không ngăn cản được Chu Yến Cầm, anh ta thích làm gì cứ để anh ta làm vậy.

Chu Yến Cầm lau chùi sạch sẽ sàn nhà và đồ đạc trong nhà trong vòng một tiếng đồng hồ. TV phòng khách đang chiếu phim đen trắng, Đỗ Nhượng Hành uống xong thuốc thì nằm vùi trên sofa, hơi buồn ngủ, chẳng thêm phí sức ngăn cản Chu Yến Cầm ngồi bên cạnh gọt táo.

Ngón tay Chu Yến Cầm đặc biệt thanh mảnh, chỉ gọt táo cũng khiến cho người ta cảm thấy thích mắt. Sau đó anh ta đem quả táo đã được cắt gọt sạch sẽ đến bên miệng Đỗ Nhượng Hành, nhìn cô cắn vào trong miệng nuốt xuống, mới nói: "Tôi phải đi dự hội nghị một lát, nếu như lại phát sốt thì nhanh chóng gọi điện thoại cho tôi."

Đỗ Nhượng Hành đột nhiên nói: "Chu Yến Cầm, anh không thấy mệt ư?"

Chu Yến Cầm dừng tay, khẽ rũ mắt xuống nhìn vào mắt cô.

Đỗ Nhượng Hành nói: "Anh xem đi, anh bận rộn như vậy, còn phải làm cái này làm cái kia cho tôi, tôi đã không biết điều còn rất muốn nằng chừ anh. Có thể anh không cảm thấy mệt mỗi tôi cũng cảm thấy mệt mỏi. Về sau không phải làm mấy chuyện vô nghĩa như vậy nữa. Anh phiền tôi cũng phiền, dù sao đến cuối cùng cũng sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào đâu."

Không khí trong phòng bỗng ngưng đọng. Rất lâu sau Chu Yến Cầm mới mở miệng: "Nếu như anh buông tay, em có thấy vui vẻ hơn không?"

Đỗ Nhượng Hành cảm thấy đau đớn lan tràn, nhưng vẫn trả lời như đinh chém sắt: "Tôi nhất định sẽ vô cùng vui vẻ."

"Miệng em đã nói một nghìn lần như vậy, ai tin đây?" Chu Yến Cầm đặt dao gọt trái cây trên tay xuống, lau tay sạch sẽ, đứng lên, "Trừ khi tận mắt anh nhìn thấy cuộc sống vui vẻ của em."

*****

Tám giờ đêm, chỉ còn Trương Nhã Nhiên ngồi một mình trong phòng làm việc, tận tâm bấm số điện thoại gọi cho Lam Ngọc Nhu.

Người ngồi ở vị trí cô đang ngồi hiện giờ ngày xưa hay còn gọi là tiền nhiệm trợ lý là một người rất tỷ mỷ, đã dựa vào trình độ ưu ái mà phân chia mấy vị tiểu thư có quan hệ dây mơ rễ má cùng Chung tổng thành năm loại, dùng thái độ đánh giá tỉ mỉ và chuyên nghiệp cuối cùng lấy năm loại mực từ đỏ đến trắng dùng cho mỗi cấp độ.

Trương Nhã Nhiên được người tiền nhiệm giao lại báu phẩm này và được dặn dò kỹ lưỡng nên khi thấy tên của Lam Ngọc Nhu được vòng tròn bằng màu đỏ thì từ bỏ Từ Như, gọi điện thoại cho vị tiểu thư này trước.

Khách quan mà nói, Lam Ngọc Nhu không phải là người phụ nữ liên quan đến chu tổng đẹp nhất mà Trương Nhã Nhiên đã từng gặp nhưng đặc biệt là người phụ nữ biết tiến biết lùi nhất. Cô ấy nói chuyện rất có chừng mực, ngay cả hành động ghen tuông hay nổi giận đều khiến người nhìn thấy thích mắt. Nhóm thư ký còn lên lút đánh cuộc với nhau xem Lam Ngọc Nhu sẽ trụ lại trong danh sách người tình tin đồn của Chu tổng bao lâu, Trương Nhã Nhiên đặt cược hai tháng, nhưng cuối cùng, cô ấy lại có thể trụ lại đến lúc này, tính ra là người có thành tích cao nhất.

Trong văn phòng, mấy cô nhân viên bàn tán bát quái chuyện của cấp trên là chuyện thường như cơm bữa, vì vậy chuyện của Chu Yến Cẩm bị mấy cô đem ra mổ xẻ cũng là chuyện thường như cơm bữa. Cuộc sống riêng tư của Tổng giám đốc chưa bao giờ bị che giấu bởi chính chủ, từ lúc Trương Nhã Nhiên vào tổng bộ đã dần dấp ập đến, nhất là quan hệ tình cảm của cấp trên, chưa bao giờ hết chuyện. Ví dụ như những người phụ nữ qua lại với Chu tổng Hoàn phi Yến sáu gì cũng có, đủ loại nghề nghiệp cũng như hoàn cảnh, tất cả chỉ có một điểm chung đó là xinh đẹp. Ví dụ như trợ lý trước còn kể lại, ngày xưa cô ấy từng đem trà vào phòng Tổng giám đốc, vừa khéo phu nhân trước Đỗ Nhược hành cũng ở đó. Nghe nói vị tiền nhiệm phu nhân này rất ít lộ diện, phong cách đoan trang nhã nhặn ngồi ở trên ghế sa lon, cười như không cười nhạo báng Chu tổng, nói anh ta chỉ bắt làm trò hề, ai đến cũng không từ chối, chẳng khác gì động vật ăn tạp.

'Động vật ăn tạp' - Bốn chữ này quả thật nói ra tấm lòng của trợ lý cũng như tất cả mọi người. Từ đó lời đồn về cuộc sống hôn nhân của vợ chồng Chu tổng cũng bay đầy trời. Chu tổng cùng Chu phu nhân trai tài gái sắc môn đăng hộ đối nhưng thực sự hôn nhân của họ có vấn đề, Chu phu nhân có biết về những lời đồn ong bướm của Chu tổng nhưng bất lực nên mắt nhắm mắt mở bỏ qua thôi. Sau lại không biết từ người nào tung ra tin đồn, nói Chu phu nhân tính tình mềm yếu không tranh đoạt, nhất là sau khi Đỗ gia sụp đổ càng không thể có tư cách nào để quản chồng mình, hôn nhân của hai người sớm chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Thực tế khách quan Trương Nhã Nhiên thấy mấy lời đồn về Tổng giám đốc hơi quá. Trên thực tế chưa bao giờ Trương Nhã Nhiên thấy Chu Yến Cẩm không về nhà qua đêm. Oanh oanh yến yến có nhưng anh ta vẫn giữ tiêu chuẩn của một người chồng tốt. Đối xử dịu dàng phóng khoáng với người tình nhưng vẫn cẩn thận chăm lo cho gia đình. Điều này khiến mấy cô thư ký như bọn cô ai cũng phải cảm khái, ông chủ không hổ là người đàn ông toàn năng, không hổ là thiên tài nổi danh trên thương trường.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, lời đồn Chu tổng hoa tâm vẫn lan xa vạn dặm.

Lam Ngọc Nhu bốc máy rất nhanh, cô ấy vẫn còn ở studio, chụp ảnh quảng cáo ban đêm rất vất vả nhưng cô vẫn rất dịu dàng hỏi thăm Trương Nhã Nhiên dạo này khỏe không, công việc như thế nào. Trương Nhã Nhiên cũng uyển chuyển trả lời, truyền đạt một cách uyển chuyển lời nói của Chu Yến Cẩm, Lam Ngọc Nhu vui vẻ bảo nếu anh ấy bận thì hẹn lần sau. Sau đó suy nghĩ một chút, Lam Ngọc Nhu mới hỏi: "Tôi nghe nói Chu tổng còn có một cô con gái, gọi là Chu Đề đúng không nhỉ?"

Trương Nhã Nhiên cẩn thận trả lời: "Lam tiểu thư, tôi không có quyền nói về chuyện riêng của cấp trên."

Lam Ngọc Nhu nhẹ nhàng đáp: "Thực ra tôi có một người bạn là nhiếp ảnh gia, muốn tìm một bé gái xinh xắn đáng yêu là người mẫu quảng cáo, không biết Chu tổng có đồng ý cho tiểu thư làm người mẫu không?"

Trương Nhã Nhiên đáp lại một cách chân thành: "Theo như sự yêu thương che chở của Chu tổng dành cho con gái, hẳn là sẽ không đồng ý."

Lam Ngọc Nhu cười cười: "Nghe nói Chu Đề đang học tại vườn trẻ Tiểu Ban có phải không, tôi có thể đi đón con bé sau giờ học được không?"

Trương Nhã Nhiên nghe thấy như thế, đã phải cao giọng lên đáp: "Lam tiểu thư, Đề Đề là tâm can bảo bối của Chung tổng, cô xác định muốn động vào con bé?"

Lam Ngọc Nhu hờ hững đáp: "Tôi chỉ tùy tiện hỏi mấy câu thôi, trợ lý Trương không cần nghiêm trọng hoá vấn đề."

Trương Nhã Nhiên kết thúc cuộc trò chuyện, lại gọi tiếp cho Trương Nhu. Lần này càng thêm ngắn gọn, chỉ nói gần đây Chu Yến Cẩm không có thời gian, lúc nào có thời gian Chu tổng sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho cô. Đây là câu nói muôn thuở lúc từ chối một ai đó của cấp dưới là cô, lúc nào có thời gian, Chu tổng sẽ trực tiếp gọi có nghĩa là vô thời hạn. Sau đó đem tài liệu giấy tờ báo cáo trong ngày hôm nay ôm đến phòng làm việc của ông chủ, phân loại chờ đợi Chu Yến Cẩm trở về thẩm duyệt. Bàn làm việc của Chu Yến Cẩm bày biện rất đơn giản, toàn những thứ liên quan đến công việc, thứ duy nhất không liên quan đến công việc chính là một khung hình, bên trong là ảnh chụp một nhà ba người. Chung tổng, vợ trước Đỗ Nhược Hành và con gái Chu Đề, cả ba người đều cười rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Ngày hôm đó, cuộc họp giao ban kết thúc sớm, Tổng giám đốc bỗng nhiên thông báo là sẽ tổ chức một buổi liên hoan toàn bộ quản lý Cảnh Mạn.

Thường thì Tổng giám đốc không bao giờ giao thiệp quá sâu với cấp dưới, mấy chuyện liên hoan này họ cũng chỉ tham gia mỗi năm một lần vào dịp cuối năm. Lần này lại chủ động mời liên hoan khiến mấy vị quản lý ngỡ ngàng nhìn nhau.

Ngay sau đó lại nghe ông tuyên bố: "Tôi đã làm việc xong với Tổng bộ, sau khi hoàn thành công việc quý này, sẽ từ chức Tổng giám đốc."

Trong phòng họp xôn xao. Chỉ có Khang Thần là điềm tĩnh nhấp từng ngụm nước, mỉm cười không nói gì.

Tin từ chức rất nhanh đã lan truyền ra khắp công ty. Thời điểm ăn trưa, tất cả mấy người quản lý đều không hên mà chạy trốn mất dạng, duy chỉ có Đỗ Nhược Hành anh dũng tới căn tin ăn trưa, vì vậy lập tức bị tầng tầng lớp lớp người vây quanh. Ông Phi Phi nắm chặt bả vai của cô không buông tay: "Chị Nhược Hành, nghe nói Tổng giám đốc vội vã từ chức? Nghe nói là vật hy sinh của mấy vị cao cấp trong tập đoàn? Có phải như vậy hay không?"

Đỗ Nhược Hành không biết nên khóc hay cười đáp: "Em lấy nội dung vở kịch này từ đâu ra đấy?"

"Không chừng chính là thật. Cả sáng nay, tất cả nhân viên đều nói chuyện này, sau khi tổng hợp tất cả nguồn tin thì đưa ra kết luận cuối cùng như vậy đây." Ông Phi Phi hạ thấp giọng nói bên tai cô: "Hơn nữa còn có người nói, Tổng giám đốc kế nhiệm không phải ai khác chính là Khang Thần, Khang quản lý của chúng ta!"

". . . . ."

"Vốn hồi xưa đã có lời đồn anh ấy là đại công tử con nhà quyền quý thích hưởng vị mới lạ cho cuộc sống mới rời khỏi gia đình thử nghiệm cuộc sống, hai ngày trước lại còn có nguồn tin chính xác nói Khang Thần vốn là Nhị công tử của một vị quản lý cao cấp trong Hội đồng quản trị, được gia đình mình phái tới để xem xét tình hình của khách sạn. Tối hôm qua còn có người nhìn thấy Khang quản lý ra vào phòng của mấy vị khách VIP đến từ thành phố T. Chị cũng biết đấy, tổng bộ của chúng ta vốn ở thành phố T!" Ông Phi Phi càng nói càng kích động, "Nghe nói vốn là Tổng giám đốc cũng không muốn về hưu sớm như vậy, trên thực tế là bị bên trên chèn ép nha!"

Đỗ Nhược Hành cẩn thận bóc vỏ từng con tôm, tránh nước bắn vào quần áo: "Vây a!"

Ông Phi Phi thất vọng: "Sao chị lại có phản ứng như vậy chứ? Em đã cho chị bao nhiêu tin tức như thế, chị cũng phải nói lại vài điều chị biết chứ."

Đỗ Nhược Hành dùng vẻ mặt tiếc nuối nói: "Đáng tiếc thật, thực sự chị chả có thông tin gì Phi Phi à. Mà chị hỏi thật, bát quái có gì vui?"

Ông Phi Phi mặt mày hớn hờ đang muốn nói tiếp gì đó, đây chính là tin tức mới nhất, thật sự rất kinh hoàng, vừa nói vừa cười, lặp đi lặp lại từ rất kinh hoàng không dưới mười lần. Nhưng khi thấy có người tiến tới từ đằng xa, lại yên lặng ngậm miệng. Đỗ Nhược Hành đang nghiêng cổ chờ đợi: "Đang nói hăng sao lại tắt đài như vậy?" Nói xong quay lại nhìn theo tầm mắt của Ông Phi Phi thì thấy Khang Thần đang đi tới bên hỏi: "Sao anh lại dừng cảm xôn xao vào đây?"

Khang Thần dùng vẻ mặt vô hại nói: "Vốn là không định vào đây nhưng mà đi ngang cửa thấy cô bị tầng tầng lớp lớp vây quanh, cảm thấy thật đáng thương nên tới đây xem một chút."

". . . . ."

Khang Thần cười hỏi: "Đến tận cùng mọi người đang nói những gì? Tiếp tục đi, tôi cũng muốn nghe."

Đỗ Nhược Hành đã xong bữa, lau khô miệng một cái, mở miệng: "Nói anh vốn là Nhị công tử của một vị quản lý cao cấp trong Hội đồng quản trị, mai này sẽ tiếp quản vị trí Tổng giám đốc. Bọn họ hỏi tôi đây có phải là sự thật hay không."

Khang Thần ồ một tiếng, thông thả ung dung nói: "Vây nếu là thật, mọi người tính như thế nào đây?"

Nếu như bình thường, khi được hỏi những câu hỏi như vậy, Khang Thần sẽ khéo léo hướng câu chuyện sang vấn đề khác, nhưng bây giờ lại trả lời như vậy, có thể nói là ngầm đồng ý. Ông Phi Phi mắt tròn xoe không ngậm miệng được, cả phòng ăn bỗng lặng ngắt như tờ trong nháy mắt, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Khang Thần.

Chỉ có Đỗ Nhược Hành bình tĩnh nói: "Thật ra thì mọi người đều nghĩ những điều tương đối thực tế, chính là nếu thật sự anh nhậm chức, tiền lương của nhân viên có tăng không?"

Khang Thần nhếch khóe miệng khẽ cười, ra điều kiện: "Nếu như năm nay doanh thu của khách sạn đứng đầu thành phố thì cuối năm ắt có thưởng."

Ông Phi Phi rút cuộc cũng phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng mà nói thảm một câu: "Quả nhiên thăng chức thì thái độ lập tức thay đổi, chuyện đời vốn như thế."

"Ông Phi Phi, cô đang nói gì đây?"

Người bị điểm tên lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào: "Tôi chỉ muốn hỏi Khang quản lý, cuối năm sẽ thưởng như thế nào? Nửa năm tiền lương được không?"

Khang Thần chống cằm cười như không cười: "Nếu cô xin vào chân cắt giảm biên chế, tôi sẽ cho cô nửa năm tiền lương, được không?"

Đội hai người ra khỏi căn tin, Khang Thần đi bên cạnh Đỗ Nhượng Hành, muốn nói cái gì đó sau lại thôi. Đỗ Nhượng Hành không nhịn được dừng lại nhìn chằm chằm Khang Thần, anh ta áp úng nói: "Tôi không có ý muốn giấu cô đâu."

Đỗ Nhượng Hành ồ một tiếng: "Tôi thông cảm mà."

". . . Cuối cùng cũng có thể nói sự thật với cô, tôi đúng là Nhị công tử của Khang gia, có không ít cổ phần trong tập đoàn, nhưng sự thật là tôi và ba tôi tính cách không hợp, cãi nhau nên bị ba tôi đuổi ra khỏi nhà. Còn vụ nhậm chức tôi còn chưa rõ thực hư như thế nào đây."

Đỗ Nhượng Hành ừ một tiếng đáp: "Hiểu rõ."

Khang Thần thấy thái độ của cô như vậy, chợt hiểu ra: "Không phải là cô đã sớm đoán ra đấy chứ?"

"Cũng không hẳn là sớm đoán ra, mới gần đây thôi."

"Lúc nào?"

"Lúc anh nói anh là người thành phố T. Từ lúc đấy đến giờ cũng tầm mười ngày." Đỗ Nhượng Hành cười dịu dàng, "Nên Tổng giám đốc tương lai, anh nên biết công tác bảo mật của tôi tương đối tốt đấy nhé."

*****

Hội nghị cao cấp của thành phố T diễn ra ở khách sạn Cảnh Mạn sau hai ngày kết thúc. Đêm hôm trước, theo thông lệ từ trước đến nay sẽ có một buổi liên hoan chào khách và cảm ơn, chuẩn bị tiến hành chu đáo xong xuôi. Đến mười hai giờ trưa, Đỗ Nhượng Hành xác nhận mọi công việc liên quan đến hội nghị này đã kết thúc, nhưng Ông Phi Phi lại khó xử nói: "Chỉ còn lại vị khách ở phòng 1407 chưa trả phòng. Bởi vì là khách VIP nên phục vụ cũng không dám tùy tiện thúc giục."

Đến hai giờ chiều, Đỗ Nhượng Hành hỏi về tình huống này, Ông Phi Phi vẫn dùng giọng điệu khó xử nói với cô: "Vị khách đó vẫn còn chưa trả phòng."

Đỗ Nhượng Hành cúp điện thoại, sau đó vào thang máy bấm tầng mười bốn, tự nhủ rằng phải bình tĩnh giải quyết vì đây là nghiệp vụ của khách sạn nhưng trong lòng lại không yên ổn nổi. Chu Yến Cầm nếu như uống rượu trộn lẫn thì sẽ rất không thoải mái, sắc mặt tái nhợt đến ghê người, có thể bị sốt cũng nên.

Cô khẽ gõ cửa phòng, không người nào đáp lại, lát sau cau mày trực tiếp cựa thế mở cửa.

Trong phòng không có mùi rượu, cửa sổ hé mở, rèm cửa theo hoa chap chòn phiêu đảng trong gió. Chu Yến Cầm ngồi ở trên sofa ngơ ngẩn, ngón tay đỡ trán. Nghe tiếng mở cửa, kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

". . . . ." Đỗ Nhượng Hành đột nhiên cảm thấy hành động của mình có chút ngu ngốc.

Bị Chu Yến Cầm nhìn chằm chằm nên hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Hay là nói tôi sợ anh chết ở trong phòng nên vội vã chạy đến xem thử?

Chu Yến Cầm cuối cùng mở miệng trước: "Có chuyện gì vậy?"

Đỗ Nhượng Hành cứng rần đáp lại: "Bây giờ đã là hai giờ chiều, anh lập tức phải làm thủ tục trả phòng."

Chu Yến Cầm đáp: "Ngay lập tức xong."

Đỗ Nhượng Hành không nói một lời đi ra ngoài, Chu Yến Cầm lại gọi một tiếng: "Nhượng Hành!"

Đã rất lâu rồi anh ta không gọi cô một cách thân thiết như vậy. Cô không cho phép. Mỗi lần anh ta gọi cô thân mật như vậy, cô nhất định sẽ trở mặt.

Đỗ Nhượng Hành cứng đờ người, một lúc lâu mới xoay đầu lại. Chu Yến Cầm nhìn cô với ánh mắt phức tạp, nhưng giọng nói rất dịu dàng: "Em xem xem, nếu từ nay về sau Đề Đề sống cùng với em thì như thế nào? Anh biết là em không nỡ bỏ con bé."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đỗ Nhược Hành ngẩn người mắt mấy giây mới phản ứng lại: "Anh nói vậy là có ý gì?"

Chu Yến Cẩm bình tĩnh đáp: "Không có gì ý tứ gì khác. Nếu như em muốn, tôi sẽ để em nuôi dưỡng con bé."

Đỗ Nhược Hành cảm thấy quả thật không thể tưởng tượng nổi. Chu Yến Cẩm vô cùng yêu thương và luôn muốn giữ Chu Đề bên người, đi đâu cũng không hạn có thể nhét con bé vào trong túi là điều không ai không biết. Bất Chu Yến Cẩm từ bỏ quyền nuôi con gái- tâm can bảo bối của anh ta không khác nào muốn anh ta từ bỏ nửa cái mạng. Đỗ Nhược Hành căn bản không tin tưởng lời nói nhẹ nhàng của anh ta: "Rốt cuộc anh có mục đích gì?"

Ánh mắt của cô rất cảnh giác, trực giác mach bảo Chu Yến Cẩm đang có âm mưu gì đó. Thái độ của Đỗ Nhược hành như vậy khiến Chu Yến cảm chỉ có thể cười khổ: "Em xem, tôi đã lừa gạt em điều gì bao giờ chưa? Bây giờ anh đang nghiêm túc thảo luận với em vấn đề này mà."

"Anh nói thật?"

Chu Yến Cẩm xoa mi tâm, bắt đầu dĩ gạt đầu.

Nhưng Đỗ Nhược Hành vẫn không hiểu tại sao bỗng nhiên Chu Yến cảm lại dờ chừng như vậy. Nghĩ liền hỏi ngay: "Có phải anh đang mắc căn bệnh nan y khó chữa nào không?"

". . . . . Không có."

"Hay anh cảm thấy Đề Đề quá dính người, quấy rầy việc anh hẹn hò cũng người đẹp?"

". . . . . Không có."

"Hay anh cảm thấy Đề Đề quá ồn náo loạn, quấy rầy việc anh hẹn hò cũng người đẹp?"

"Thôi được rồi, em đừng đoán mò nữa. Cái gì cũng không phải"

"Vậy rốt cuộc anh muốn làm cái gì!"

Chu Yến Cẩm dùng sức xoa mi tâm, giải thích không phải là lĩnh vực anh am hiểu, suy nghĩ đi suy nghĩ lại mới mở miệng, có chút không thuận thực chậm chạp: "Tôi chỉ cảm thấy, em oán hận tôi. Nhưng mà nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao em lại oán hận tôi?"

Cuối cùng Đỗ Nhược Hành cũng đã hiểu, trong nháy mắt đó cảm thấy muốn cười, đồng thời lại có điểm muốn khóc: "Anh cho rằng tôi oán hận anh là vì điều này?"

"Có lẽ tôi đoán sai rồi." Chu Yến Cẩm tiếp tục, "Cũng có thể là khả năng này. Hiện tại tôi không rõ lắm, chỉ có thể từng bước một tính toán."

Đỗ Nhược Hành cúi đầu không biết suy nghĩ gì, đột nhiên cười nhạo một tiếng, cô ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta. Chu Yến Cẩm cực kỳ chán ghét ánh mắt này của Đỗ Nhược Hành, thậm chí cảm thấy không thể chịu nổi, ánh mắt này không thể dùng từ chán ghét để hình dung, ý vị sâu hơn một tầng, cô căn bản là muốn khiến anh hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, thậm chí là trên cõi đời này.

Ánh mắt của cô sẽ không nói dối. Chu Yến Cẩm tin chắc, nếu như anh thật sự có thể biến mất giống như suy nghĩ của mình, Đỗ Nhược Hành nhất định có thể độc ác đến độ, tang lễ của anh cũng sẽ không xuất hiện.

Hai người quen biết, yêu đương, kết hôn, quá trình đó đã hơn mười năm. Chu Yến Cẩm đã từng nhìn thấy tất cả những biểu hiện cũng như suy nghĩ của Đỗ Nhược Hành. Mỗi khi cô Đỗ Nhược Hành muốn thì có thể mềm mại như nước, đem người khác dụ dỗ đến độ mở cò trong bụng, cô nói đi đông thì nhất định sẽ không đi tây. Đây là bản lĩnh của Đỗ Nhược Hành, nếu như cô phí tâm tư muốn lấy lòng một người, đối phương nhất định không chống đỡ được. Tất nhiên Chu Yến Cẩm cũng đã nhìn thấy thời điểm cô chết tâm, lúc đấy có thể dùng từ máu lạnh vô tình để hình dung. Giống như không khí xung quanh đông thành băng, cô dùng lưỡi kiếm, không do dự đâm về phía trái tim anh.

Lúc Đỗ Nhược Hành kiên quyết đòi ly hôn, lý do vớt cho anh chỉ có hai chữ "Chán rồi", sau đó kiên quyết xoay người rời khỏi, đối xử với anh giống như vứt bỏ một đôi giày đã cũ. Từ sau khi quay đi, cô căn bản không bao giờ nghĩ tới chuyện gương vỡ lại lành mà chỉ ước gì Chu Yến Cẩm cách xa mình vạn dặm. Không muốn buông tay chỉ là suy nghĩ từ một phía Chu Yến Cẩm, dây dưa không rõ cũng chỉ một mình anh cố sống cố chết xông vào. Lúc mới vào đại học, số người tỏ tình với Đỗ Nhược Hành có thể xếp một vòng quanh trường, cho dù sau khi cưới cũng có không ít người âm thầm theo đuôi, thái độ của cô đối với những người đó luôn tuyệt tình, quay đầu lại ngay cả bằng hữu cũng không nói đến, hôm nay Chu Yến Cẩm cũng phải chịu cảnh giống như vậy.

Bất kỳ có làm việc gì cũng chỉ có thể rước lấy ánh mắt khó chịu của cô, nói chung thái độ từ sau khi ly hôn của cô đối với anh chỉ có thể dùng từ không hài lòng để hình dung. Thật ra nếu như đứng từ góc nhìn của Đỗ Nhược Hành cũng có thể hiểu, cô đã bắt đầu cuộc sống mới mà ở trong đó căn bản là không có vị trí cho Chu Yến Cẩm, anh chỉ là một vị khách không mời mà đến.

Nhưng đến giờ Chu Yến Cẩm vẫn không cách nào buông tay. Anh không hy vọng hai người thật sự chia cách, trời nam đất bắc. Anh cho rằng là lòng dạ mình không độc ác được bằng Đỗ Nhược Hành, có thể trong thời gian ngắn quên đi tình cảm của hai người cũng như không cần sự hiện diện của người kia trong cuộc sống nữa. Đồng ý ly hôn là quyết định sai lầm nhất của anh, không thể bởi vì tức giận nhất thời mà lại gây ra sai lầm khác nữa.

Ha người trầm mặc lúc lâu Chu Yến Cầm mới mở miệng lần nữa: "Sau khi ly hôn, em vẫn không động đến số tài sản bồi thường."

Đỗ Nhược Hành vẫn lạnh lùng, không muốn đáp lời. Chu Yến Cầm đi tới, cố gắng muốn cầm tay Đỗ Nhược Hành nhưng bị cô nhanh chóng né tránh. Động tác này khiến ánh mắt Chu yến Cầm trầm xuống, nhưng Đỗ Nhược Hành không thèm để ý đến tâm tình của anh ta, chỉ chỉ cửa gian phòng.

Ngay cả nhìn anh một cái cô cũng chẳng đủ kiên nhẫn nữa. Chu Yến Cầm chậm rãi thở dài một hơi: "Tôi sẽ đi."

Chờ anh ta đi tới cửa, Đỗ Nhược Hành mở miệng nói đợi chút, từ lúc ly hôn đây là lần đầu tiên ánh mắt của Đỗ Nhược Hành không tỏ ra thiếu kiên nhẫn khi nhìn anh. Sau đó cô cười cười, giọng nói rất mềm mại cất lên nhưng lời nói lại như chứa dao: "Dù nói thật lòng hay không, dù sao em nghe hay không nghe cũng không thể thay đổi kết cục. Em đã hơn ba mươi tuổi rồi, không thể rộng rãi nghĩ thông suốt một chút được hay sao? Đừng cứ như đứa trẻ chưa lớn như vậy mãi. Tôi mặc dù là chồng em nhưng không phải làm bất cứ việc gì cũng bắt buộc phải báo cáo với em, em phải hiểu điều này. Trước kia em có bao giờ gây sự vô lý như thế này đâu, bắt đầu từ lúc nào lại trở nên như vậy?"

Sau khi nói xong, sự giễu cợt lan tràn cả đuôi mắt: "Quen thuộc không? Còn nhớ những lời này hay không? Giữ nguyên đôi về trả lại cho anh."

Chu Yến Cầm đứng hình, bởi vì nghe được câu nói của Đỗ Nhược Hành mà thiếu chút nữa nhịn không được. Cách không biết bao lâu anh mới có thể tìm lại thanh âm, cực kỳ trầm thấp chậm chạp hỏi: "Em hận anh?"

"Anh muốn nghe lời nói thật?" Đỗ Nhược Hành gạt đầu một cái, dứt khoát đáp một chữ, "Hận."

*****

Trương Nhã Nhiên tất nhiên là người phải đi đón ông chủ, đồng thời đem điện thoại trả lại cho anh ta. Nhìn thấy Chu Yến Cầm từ cửa VIP đi ra thì giật mình.

Mới có ba bốn ngày không thấy, cô thiếu chút nữa thì không nhận ra ông chủ mình nữa. Chu Yến Cầm dù đã đeo kính đen nhưng cũng không thể giấu được vẻ mặt tái nhợt, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, thân hình thon gầy mặc áo gió màu đen, cả người phát ra hơi thở người lạ chớ tới gần, thành công khiến cho trong vòng năm thước cũng không có người dám đến gần.

Thậm chí ngay cả công VIP cũng không có ai dám đi cùng anh ta, phía sau có một cô gái can đảm lắm mới đợi anh ta hoàn toàn bước qua rồi mới dám run run rẩy rẩy đi tới.

Trong lòng Trương Nhã Nhiên than nhẹ một tiếng, vội vàng chạy đến, cúi người lễ phép cẩn thận hỏi: "Ngài về nhà trước hay tới công ty?" Sau đó ở trong lòng khẳng định, chắc chắn anh ta không muốn đem bộ dáng này về cho con gái bảo bối nhìn.

Quả nhiên Chu Yến Cầm lạnh lùng nói hai chữ: "Công ty."

Xe chạy từ sân bay về rất nhanh, Trương Nhã Nhiên kêu khổ, đem một ông chủ oán khí đầy mình như thế về công ty không phải sẽ bị mấy nhân viên khác đim chết hay sao, cô không dám tưởng tượng nữa, chỉ thế đã cảm thấy đau đầu rồi, hay là cô nên vĩnh quang chặn lại cả lô-cốt, không ai sẽ nhớ cô đã hy sinh thế nào đâu. Mãi suy nghĩ mông lung, Trương Nhã Nhiên liền hoàn hồn khi nghe Chu Yến Cầm lạnh lùng mở miệng: "Chạy xe nhanh như thế làm gì, cô cho rằng đây là xe cứu thương?"

Trương Nhã Nhiên không biết nói gì: ". . . . ."

Tính khí Chu Yến Cầm từ trước đến nay luôn như vậy, lạnh lùng khó gần nhưng sát khí toát ra đến mức này thì quả là hiếm thấy. Trương Nhã Nhiên suy nghĩ có phải lại bị vợ trước chọc giận hay không đây, lại cảm thấy lấy phu nhân trước là người hiền lành dịu dàng, làm sao có thể chọc giận ông chủ thành ra như vậy được, có giận thì cũng là Chung tổng chọc giận người ta chứ. Trương Nhã Nhiên giảm tốc độ xe, suy nghĩ một chút, lấy can đảm hỏi thăm: "Ngài uống rượu trắng lẫn rượu đỏ phải không?" Nếu không tại sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy.

Chu Yến Cầm liếc trợ lý của mình một cái, ánh mắt kia cách một tầng mắt kính cũng khiến người khác rét run.

". . . . ." Mồ hôi lạnh của Trương Nhã Nhiên chảy xuống trán, nhắm mắt nói tiếp, "Khang lão gia lại gọi điện thoại cho ngài?"

Chu Yến Cầm chợt lạnh lùng hỏi: "Trương Nhã Nhiên, có phải có chưa có bạn trai hay không?"

". . . . . À?"

Chu Yến cầm quả thật tức giận nói: "Kiểu con gái không biết nhìn sắc mặt người khác nói chuyện như cô, không phải sẽ làm đối phương tức chết sao?"

". . . . ."

Trong lòng trợ lý Trương đồ lệ, thầm nói hôn nhân của anh thất bại là do anh hoa tâm thành tính, làm sao có tư cách nguyên rủa một người con gái tốt tính trẻ trung chưa có gia đình như cô chứ!

Chu Yến Cầm trở lại công ty, đem nhân viên quay đến độ không ai thở nổi, đến gần tới rốt cuộc sắc mặt ông chủ cũng đã hòa hoãn hơn. Trương Nhã Nhiên ôm đống tài liệu văn bản đã được ký, trước khi rời phòng làm việc còn bị giao phó công việc: "Gọi điện thoại cho Lam Ngọc Nhu, hẹn tối nay cùng ăn cơm."

Lam Ngọc Nhu nhận được điện thoại của Trương Nhã Nhiên thực sự cảm thấy bất ngờ. cô biết hôm nay Chu Yến Cầm trở về thành phố T nhưng không ngờ tới việc mình là người được anh ấy gọi gặp mặt đầu tiên. Kinh ngạc bất ngờ gì thì cũng để qua một bên, cô còn phải tỉ mỉ trang điểm chọn trang phục một phen. Sau khi chuẩn bị xong liền ra cửa chờ người, ngoài trời có chút lạnh, đợi hơn 20 phút, rốt cuộc cũng nhìn thấy chiếc xe của Chu Yến Cầm chậm rãi tiến tới.

Lam Ngọc Nhu vào xe, nhưng Chu Yến Cầm không chào hỏi gì. Đối với nụ cười ngọt ngào của cô cũng lạnh nhạt đáp trả. Rất rõ ràng có thể nhìn ra anh ấy đang không vui, Lam Ngọc Nhu rất thức thời an tĩnh lại. Một lát sau cô vẫn có chút lạnh, hắt hơi một cái, Chu Yến Cầm rốt cuộc tỉnh táo lại, thuận tay nhấn mở công tắc sưởi.

Anh nói: "Nhà hàng mới mở hôm kia em nói ở đâu?"

Đối với Lam Ngọc Nhu mà nói, Chu Yến Cầm chính là đối tượng cô vừa gặp đã yêu.

Người đàn ông khiến cho ảnh hậu mới nổi, người vừa nhận được giải nữ chính xuất sắc nhất vừa gặp đã yêu, nhất định cũng phải có điều kiện. Mà điều kiện của Chu Yến Cầm không chỉ dừng từ khá mà hình dung. Anh đã ly dị, trước mắt là người đàn ông độc thân trẻ tuổi, diện mạo anh tuấn, gia thế hơn người còn tỏ ra rất lịch sự nhã nhặn. Điều quan trọng là đối với người khác phải mập mờ, Chu Yến Cầm cũng có thái độ lập lờ nước đôi, không hoan nghênh, cũng không khước từ. Cùng người như vậy trao đổi thì sẽ thoải mái hơn nhiều. Lúc trước, Lam Ngọc Nhu gặp Chu Yến Cầm trong một buổi liên hoan của công ty, lần đầu tiên nhìn thấy anh trái tim Lam Ngọc Nhu đã đập nhanh mấy nhịp, cô cũng rất may mắn, không mất bao nhiêu công sức đã có được số điện thoại của anh.

Hai ngày sau Lam Ngọc Nhu lấy dũng khí gọi điện thoại cho anh, Trương Nhã Nhiên là người nhận máy, mấy ngày sau liền nhận được cuộc điện thoại đáp trả, nói ông chủ có thời gian, có thể cùng Lam tiểu thư dùng bữa.

Tối hôm nay là lần thứ hai Lam Ngọc Nhu được ăn cơm cùng Chu Yến Cầm. Dĩ nhiên nhà hàng mới mở rất được chỉ là cái cớ, trong bữa tiệc trao đổi tình cảm mới là mấu chốt. Nhưng hôm nay Chu Yến Cầm hiển nhiên không có tâm tình nói chuyện, ăn rất ít, hơn nữa sắc mặt trước sau vẫn không tốt. Lam Ngọc Nhu từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười tươi tắn, cố gắng nói vài chuyện thú vị hy vọng tâm trạng Chu Yến Cầm tốt lên: "Em nghe nói anh có một cô con gái rất đáng yêu."

Chu Yến Cầm từ đầu đến cuối im lặng, nghe cô nói thế rốt cuộc cũng ngước lên nhìn cô một cái: "Nghe ai nói vậy?"

Lam Ngọc Nhu không đoán nổi tâm tư của anh, thấp thòm nói: "Lúc ấy trong tiệc rượu có người nói như vậy. Còn nói anh cực kỳ yêu thương con gái."

Một lát sau, Chu Yến Cầm ừ một tiếng, ôn hoà bỏ qua này đề tài: "Lúc ăn cơm không nói cái này."

Lam Ngọc Nhu có chút không biết làm sao. Cô thực sự không hiểu ý tứ của Chu Yến Cầm, chợt nhớ tới việc Trương Nhã Nhiên đã từng cảnh cáo không nên động vào Chu Đề, cảm thấy có phải mình lại nói sai gì không mà hơi lo lắng.

Trong phòng ăn không khí rất nặng nề ngột ngạt, hai người đối thoại không hơn mười câu. Lam Ngọc Nhu nói nên mở rượu vang đỏ, Chu Yến Cầm lấy lý do phải lái xe mà cự tuyệt cô. Sau khi Chu Yến Cầm lái xe đưa Lam Ngọc Nhu về nhà, dừng ở dưới lầu, Lam Ngọc Nhu xuống xe nhưng không lập tức lên lầu, dùng giọng nói dịu dàng đến chảy nước hỏi Chu Yến Cầm có muốn lên phòng cô ngồi một chút hay không.

Lúc nói những lời này, Lam Ngọc Nhu khẽ cúi người xuống, mái tóc buông xuống vờn nhẹ nửa bên gò má. Lông mi thật dài khẽ run, đôi môi đỏ mọng cắn nhẹ, bộ dạng có chút ngưng ngừng.

Chu Yến Cầm nhìn cô một lát. Trong bữa ăn, anh ta không để ý đến cô gái này lắm nhưng bây giờ anh lại hán nhìn cô, rất lâu không nói gì. Chu Yến Cầm đang trầm tư, Lam Ngọc Nhu không cử động, chỉ hơi cúi đầu.

Một lát sau, Chu Yến Cầm dừng xe ở dưới lầu.

Hai người lên lầu, một trước một sau, không quá nửa bước chân. Chu Yến Cầm chỉ cần khẽ giơ tay, liền có thể với tới eo của cô. Lam Ngọc Nhu đi ở phía trước, không biết về mặt Chu Yến Cầm ở phía sau như thế nào. Cuối cùng đã tới cửa, cô trấn định tinh thần mở khóa, bên trong gian phòng mờ mờ, công tắc bật đèn ở ngay bên cạnh nhưng cô không có ý định bật đèn.

Cửa bị đóng, chút ánh sáng nhẹ nhàng từ hành lang chiếu vào cũng bị chặn lại, chỉ còn màu trắng nhẹ nhàng của ánh trăng chiếu vào cửa sổ. Lam Ngọc Nhu muốn cầm tay Chu Yến Cầm nên hơi tay nhẹ nhàng men theo ngón tay anh.

Chu Yến Cầm không động đậy. Có nghĩa là anh không cự tuyệt.

Lam Ngọc Nhu càng thêm can đảm, trực tiếp nắm lấy tay anh.

Lam Ngọc Nhu đã từng tìm hiểu những người trong giới về Chu Yến Cầm, có người nói cho cô biết, người đàn ông này nhìn có vẻ hào phóng lịch sự, kì thực lại đáng hận. Bên ngoài có vẻ thanh tâm quả dục, không gần sắc nữ nhưng người phụ nữ nào tiếp cận cũng không né tránh. Nhưng nếu tiếp tục gặp gỡ mới phát hiện anh ta tương đối ngạo mạn cũng như máu lạnh vô tình.

Lam Ngọc Nhu không hiểu mấy câu đánh giá đó cũng không muốn tìm hiểu quá sâu, nhưng cô cũng đã suy nghĩ con đường chinh phục người đàn ông này không phải dễ đi, tới nay chỉ coi như là khảo nghiệm đầu tiên mà thôi. Lại không ngờ do vận may của mình tốt hay ông trời thương cho sự nỗ lực của bản thân mà cô có thể xử lý Chu Yến Cầm nhanh gọn như vậy. Lam Ngọc Nhu trước khi hành động đã chuẩn bị tâm lý mình bị cự tuyệt vậy mà kết cục

lại vượt xa dự liệu.

Ngón tay Lam Ngọc Nhu lần lần đi lên, rồi cuộc cũng đụng đến cằm của Chu Yến Cầm, sau đó là sống mũi cùng khóe mắt. Dùng trọn hai tay ôm lấy khuôn mặt của anh, đỉnh đầu khẽ ngửa ra sau, tư thái dịu dàng, giống như hiển tế. Lồng ngực nóng lên, chỉ chờ Chu Yến Cầm vươn tay kéo khoá kéo.

Nhưng cô chờ thật lâu, Chu Yến Cầm cũng không động đậy. Không khí từ từ trở nên lúng túng, Lam Ngọc Nhu không biết nên làm như thế nào, khuôn mặt cô bắt đầu đỏ lên, sự xấu hổ cùng tức giận khiến cô quay mặt, môi mím chặt.

Sau đó, Chu Yến Cầm bỗng nhiên kéo tay cô lại, dùng tay trực tiếp nâng cằm cô lên.

Khuôn mặt trong bóng tối chậm rãi cận kề, Lam Ngọc Nhu theo bản năng nhắm mắt lại. Không biết cách bao lâu, Lam Ngọc Nhu vẫn không cảm thấy Chu Yến Cầm tiến tới, tiếng chuông điện thoại vang lên bất ngờ, phá vỡ bầu không khí mập mờ trong phòng.

Lam Ngọc Nhu rất nhanh bị buông ra, người gọi điện tới là Chu Đề, chỉ cần nghe chuông điện thoại là biết bởi vì anh đặt nhạc chuông riêng cho số điện thoại của con gái. Thái độ của Chu Yến Cầm khác hẳn với bình thường, dịu dàng đáp lại từng câu hỏi của con gái, giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy yêu thương nói ba rất nhanh sẽ về nhà. Chu Đề vẫn khó chịu hỏi rất nhanh là như thế nào, Chu Yến Cầm lập tức đáp 25 phút nữa, con có thể tính thời gian từ bây giờ.

Căn bản không có cơ hội tiếp tục, Lam Ngọc Nhu chỉ có thể thất vọng bật đèn. Nhưng cô là một người phụ nữ có tâm cơ, vẫn sẵn sàng thức thối thối Chu Yến Cầm ra cửa, dây lễ phục bị uột một nửa. Bà vai Lam Ngọc Nhu trắng như tuyết hơn nữa lại mượt mà, khiến ai cũng không thể rời mắt. Đáng tiếc Chu Yến Cầm lại không nhìn thấy. Anh đang bận về nhà kịp với thời gian hứa hẹn con gái yêu, cho nên lúc rời đi bước chân vội vã, không thèm quay đầu nhìn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hai mươi lăm phút sau Chu Yến Cầm về đến nhà, ôm Chu Đề vác lên vai đi rửa mặt. Nhà họ Chu im ắng, người giúp việc cũng được cho phép đi ngủ, Chu Yến Cầm ôm cô con gái đã được tắm rửa sạch sẽ về phòng ngủ, đắp kín mền, sau đó khẽ hôn lên trán con gái.

Chu Đề y y nha nha kể chuyện mình nhớ ba như thế nào. Sau đó còn hỏi: "Mẹ có nhớ con không?"

Chu Yến Cầm hỏi: "Tôi hôm nay con không nói chuyện điện thoại với mẹ sao?"

"Có chứ. Mẹ có bảo nhớ con." Chu Đề gối đầu lên chân ba mình, hai lông mày nhíu lại có chút ưu sầu, "Nhưng tâm trạng mẹ không được tốt hay sao ạ."

Chu Yến Cầm nhẹ nhàng vuốt ve tóc con gái, dỗ con bé ngủ. Tạm thời anh không muốn thảo luận về vấn đề này. Dù sao thì Chu Đề vẫn chỉ là một đứa trẻ, những chuyện phức tạp của người lớn con bé vẫn chưa đủ sức để thấu hiểu.

Nhưng Chu Đề chưa muốn ngủ, con bé nhìn chăm chăm ba mình không chịu thua, trực tiếp hỏi: "Ba và mẹ tại sao lại ly hôn?"

Đây là lần đầu tiên Chu Đề hỏi thẳng về vấn đề này. Thực tế, Chu Yến Cầm và Đỗ Nhược hành ly hôn trong thầm lặng, hai người vẫn chú ý tránh ở trước mặt con gái nói tới vấn đề tương tự như ly hôn. Đây là điều hai người ngầm thoả thuận, con gái còn nhỏ nhưng lại coi như là đứa trẻ trưởng thành sớm, Chu Yến Cầm không dám chắc việc nói về chủ đề này có phải là tốt cho con bé không.

Chu Yến Cầm hỏi ngược lại: "Mẹ và ba có đối xử với con tốt không?"

Cô gái nhỏ thành thực đáp lời: "Tốt ạ."

Chu Yến Cầm dịu dàng nói: "Ly hôn có lẽ sẽ khiến cho cuộc sống của chúng ta tốt hơn nên ba mẹ mới quyết định ly hôn."

"Trước kia không tốt sao?"

"Trước kia cũng rất tốt. Nhưng mà giống như con có thích vị kem vani, nhưng lại càng kem sô cô la hơn. Nếu như người ta có bán cả hai loại kem thì con sẽ không bao giờ chọn vị vani mà sẽ chọn vị sô cô la đúng không?"

Chu Đề khép mắt suy tư một lát, hỏi: "Vậy sau này hai người có thể lại tái hợp được không?"

Chu Yến Cầm vuốt má con gái trả lời: "Vấn đề này ba cũng không dám chắc."

Chu Yến Cầm dỗ con gái ngủ xong mới tắt đèn ra ngoài. Quân gia bùng lại một ly sữa tươi ấm, sau đó báo cáo về nội dung cuộc trò chuyện của Chu Đề

và mẹ cô bé. Đây là công việc bắt buộc của ông. Nhưng hôm nay Chu Yến Cầm không muốn nghe, muốn được yên lặng một mình.

Năm nay, mỗi lần trở về từ thành phố S, bộ dạng Chu Yến Cầm luôn không tốt, lão quản gia vốn đã thấy nhưng không thể trách, chỉ là hôm nay Chu Yến Cầm lại sa sút hết cỡ, lại càng ân cần hỏi han: "Sắc mặt cậu tại sao lại kém như thế? Nên gọi bác sỹ tới xem một chút không?"

Chu Yến Cầm xoa xoa mi tâm khoát tay, bộ dạng hoàn toàn không muốn nói chuyện. Nhưng trong chốc lát anh lại không nhận được gọi quản gia tới: "Cô ấy và Đề Đề nói chuyện gì thế?"

Quản gia không nhận được thờ dài ở trong lòng. Ông đã đảm nhận vai trò quản gia trong cái nhà này mấy chục năm, bao nhiêu chuyện đều nhìn qua. Ông cũng chính là người nhìn Chu Yến Cầm lớn lên, khi còn bé cậu chủ đã thể hiện thiên phú đầu óc buồn bán, sau khi lớn lên thừa kế nghiệp cha, tiếp theo mở rộng quy mô kinh doanh của công ty gấp bao nhiêu lần. Cùng lúc đó cậu chủ này lại càng ngày càng ngạo mạn bướng bỉnh, đối với người nào cũng không lạnh không nóng. Cuộc sống của thiếu gia phát triển thuận buồm xuôi gió, sinh ra trong gia đình giàu có, đầu óc thông minh, công việc làm ăn thuận lợi, chỉ có việc ly hôn với thiếu phu nhân là lần không theo ý muốn nhất mà cậu ấy gặp phải.

Mỗi lần nghĩ tới sự kiện này cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy tiếc hận. Rất khó nói rõ ràng đôi vợ chồng này đến tốt cùng là ai đúng ai sai. Nếu nhìn từ mặt ngoài, thiếu phu nhân thật không có lý lẽ khi con gái mới hai tuổi bắt gả ly hôn. Sự quật cường cố chấp rất lâu mới bộc phát của cô khiến thiếu gia không thể không đồng ý. Nhưng nếu đi sâu nghiên cứu căn nguyên câu chuyện thì thiếu gia lại là người sai nhiều hơn. Cậu ấy không bao giờ cự tuyệt những người phụ nữ ở bên ngoài tự động dâng hiến, đây là sự thật mà ai cũng biết, ngay cả người suốt năm không ra khỏi cửa như ông cũng biết hướng hồ thiếu phu nhân là người đi làm ngoài xã hội.

Sau khi cưới, đối với mấy chuyện phong lưu của thiếu gia, thiếu phu nhân dường như không quan tâm lắm. Thân là quản gia như ông cũng hoài nghi có phải hai người cưới nhau chỉ vì thỏa thuận ngầm, không can thiệp cuộc sống riêng tư của người kia hay không. Có một lần không nhận được, ông đã úp úp mở mở nói với thiếu phu nhân về mấy bài báo viết về những mối quan hệ ngoài luồng của thiếu gia nhưng thiếu phu nhân chỉ thờ ơ liếc mấy tờ báo đấy một cái sau đó cười cười: "Ngộ thúc, chú cảm thấy tôi có thể bắt Chu Yến Cầm sống theo ý muốn của tôi được hay sao?"

". . . . ."

"Chú xem, về mặt chú cũng đủ để nói rõ tất cả." Thái độ của thiếu phu nhân vẫn bình chân như vại, nhả nhặn mỉm cười, "Thứ cho tôi nói thẳng, mẹ chồng tôi không phải lúc trước cũng như tôi mà sống qua ngày hay sao. Đạo lý đàn ông thành đạt thì đàn bà vây quanh rất nhiều tôi hiểu. Chú yên tâm, tôi không để ý đến mấy chuyện vụn vặt đâu."

Chu lão gia và phu nhân đã chuyển đến thành phố W an dưỡng tuổi già. Năm xưa Chu lão gia cũng là một người đàn ông rất phong lưu, tình nhân bên ngoài nhiều không đếm xuể, thậm chí còn có cả người phụ nữ thủ đoạn khá ghê gớm được ông ngầm thừa nhận là vợ hai. Chu phu nhân ở nhà ẩn nhẫn nhiều năm, nhưng chưa bao giờ bà đề cập đến chuyện ly hôn, ngay cả cãi vã cũng ít có. Chu Yến Cầm sinh ra và lớn lên trong kiểu gia đình như vậy không thể nói không có ảnh hưởng, nhưng cuối cùng cũng vẫn theo gen di truyền của ba mình, coi nhẹ quan niệm trung thành trong hôn nhân.

Ở trong ấn tượng của lão quản gia là ông, hình như không có ai nói chuyện với Thiếu gia về khái niệm trung thành. Người thiếu gia tiếp xúc rất nhiều, nhưng bằng hữu chân chính thì lại rất ít, trong số này có người luôn yêu thương chân thành, có người gặp dịp thì chơi, cũng có người lưu luyến tình trường. Thiếu phu nhân lại có thái độ mặc kệ không quản. Mà Chu gia cha mẹ không có ý kiến gì về lối sống của con trai mình, thân chỉ là một người quản gia, ông lấy tư cách gì để khuyên bảo thiếu gia, càng không thể nào dạy bảo. Có một lần tình cờ nhắc tới phương diện này, thái độ không quan tâm của thiếu gia khiến ông giật mình: "Nhược Hành sẽ không quan tâm mấy chuyện vô bổ như vậy đâu. Cô ấy có thể quát ầm lên đuổi tôi ra ngủ phòng khách chỉ vì tôi quên mua cho cô ấy lọ tương ớt, nhưng tuyệt đối không vì tôi thường có tin đồn với người khác giới mà phát giận đâu."

Đã như thế, quản gia như ông cũng không thể nói gì hơn. Chỉ có thể tro mắt nhìn hôn nhân của hai người từng bước từng bước đi vào ngõ cụt, cuối cùng sụp đổ. Trên thực tế đi tới bước này, ông hoài nghi là bởi vì Thiếu phu nhân thực ra rất để ý đến chuyện phong lưu của chồng mình nhưng cô ấy có tình kiên quyết phủ nhận, mà Thiếu gia hình như căn bản cũng không nghĩ về vấn đề này.

*****

Hơn hai giờ sau, Lam Ngọc Nhu đột nhiên nhận được điện thoại của Chu Yến Cầm, nói anh đang ở dưới lầu.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của Lam Ngọc Nhu. Cô vội vội vàng vàng chạy xuống đón người, lúc đứng ở cửa nhìn thấy sắc mặt Chu Yến Cầm tốt hơn lúc này rất nhiều mới thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó tâm tình cô bỗng thăng hoa, tại sao giờ này Chu Yến Cầm còn đến tìm cô? Trừ nguyên nhân mà cô đang nghĩ chắc chắn là không có nguyên nhân nào khác. Lúc này Lam Ngọc Nhu cảm thấy rất may mắn bởi vì tối nay mình mặc một chiếc áo ngủ rất hấp dẫn bằng tơ tằm mỏng manh, chiều dài chỉ tới bắp đùi, còn là màu tím đậm yêu mị, rất cuốn hút.

Gương mặt Lam Ngọc Nhu có chút đỏ lên, đứng tại chỗ chờ động tác tiếp theo của Chu Yến Cầm nhưng hình như cô đã hiểu sai ý. Anh liếc nhìn cô một cái, mở miệng: "Không lạnh? Vào thay bộ quần áo khác ra đây."

Lam Ngọc Nhu cứng ngắc trong chốc lát, chỉ có thể vào phòng ngủ thay đồ. Chu Yến Cầm đang ngồi chìm hẳn vào ghế sofa, khẽ nheo mắt suy nghĩ gì đó. Lam Ngọc Nhu ngồi bên cạnh anh rót nước, cô áo rất thấp, dễ dàng có thể thấy phong cảnh kiêu diễm bên trong.

Chu Yến Cầm vốn không đào mắt nên không thể thấy, dáng vẻ anh có chút giống như buồn ngủ nhưng đáy mắt lại vô cùng tỉnh táo, căn bản không biết đang suy nghĩ gì. Lam Ngọc Nhu cảm thấy bầu không khí như thế này rất lúng túng, cẩn thận hỏi một câu: "Hôm nay anh chạy qua chạy lại chỗ em hai lần, dường như mệt nhọc, em đắp bốp cho anh một chút nhé?"

Chu Yến Cầm liếc mắt nhìn cô một cái, không nói gì. Lam Ngọc Nhu đi tới phía sau đắp bốp bả vai cho Chu Yến Cầm, bờ vai được Lam Ngọc Nhu xoa bóp, bấm huyệt, Chu Yến Cầm dần dần tỉnh táo sáng khoái hơn nhiều. Lam Ngọc Nhu nghĩ cơ hội của mình đã đến, có thể Chu Yến Cầm sẽ yêu

thích cô vì sự khéo léo am hiểu lòng người của cô.

Lam Ngọc Nhu nhìn chăm chăm đôi môi đầy đặn của Chu Yến Cầm, từ từ cúi đầu xuống. Một lọn tóc khẽ rơi lên gò má Chu Yến Cầm, nhưng Chu Yến Cầm không nhúc nhích. Lam Ngọc Nhu tiếp tục tiến tới, mãi cho đến lúc chỉ cách một bàn tay lại bị Chu Yến Cầm ngăn lại.

Chu Yến Cầm vẫn không mở mắt, khéo môi cong lên: "Đừng ầm ĩ. Đánh đòn đấy"

Lam Ngọc Nhu nghe Chu Yến Cầm nói vậy thực sự không dám tiếp tục. Giọng nói của Chu Yến Cầm quá mức thân mật, vượt xa về lạnh nhạt lúc trước. Lam Ngọc Nhu cảm thấy thụ sủng nhược kinh, trống ngực đập thình thình. Ngón trỏ của Chu Yến Cầm đặt trên môi cô, đầu ngón tay rất ảm áp, không giống như biểu hiện lạnh băng mà người khác nhìn thấy. Tiếp ngón tay của hắn trượt xuống, động tác tương đối ôn nhu, Chu Yến Cầm nhắm hai mắt sờ tới cảm của cô, nhẹ nhàng nhéo hai cái.

Lam Ngọc Nhu cảm giác mình không cách nào ngăn cản mọi hành động nào của người đàn ông này. Thay vì nói anh ấy đang tán tỉnh không bằng nói là đang cưng chiều. Chỉ là một động tác đơn giản, lại khiến cho cô cảm thấy giống như anh ấy đang thân mật sủng ái. Lam Ngọc Nhu ngừng thở, nhưng vẫn là không nhận được hừ một tiếng thật nhẹ nhàng, mang theo sự ngọt ngào không thể tả. Nhưng âm thanh này lại làm cho Chu Yến Cầm nhanh chóng mở mắt ra.

Sự dịu dàng vô hạn trong đáy mắt cũng như hành động của Chu Yến Cầm nhanh chóng biến mất trong nháy mắt, quay trở lại tình trạng bình thường. Nhanh đến Lam Ngọc Nhu vội vàng không kịp chuẩn bị. Trái tim cô nhảy lên, giờ phút này lại nhanh chóng rơi xuống, nghe thấy Chu Yến Cầm nói: "Tôi còn có việc, em về ngủ đi."

(Chắc cái cô Lam Ngọc Nhu này có cái gì đó giống Đỗ Nhược Hành rồi đây. Truyện lúc nào cũng cầu huyết như vậy cả)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14.1

Sáng sớm hôm sau Trương Nhã Nhiên đến công ty sớm một chút. Cần cù là một trong những bí quyết quan trọng nhất để Trương Nhã Nhiên có được vị trí trợ lý Tổng giám đốc như hiện nay, vì vậy giữ vững phẩm chất này giống như phải tập thể dục mỗi ngày để có được một thân hình hoàn mỹ.

Cả công ty vắng lặng, Trương Nhã Nhiên đứng một mình trong phòng nghỉ pha cà phê, không lâu sau từ cửa sổ thấy chiếc xe quen thuộc của ông chủ mình đang chậm rãi tiến vào bãi đậu xe từ hướng ngược lại với nhà họ Chu.

Trừ cần cù ra thì trí nhớ của Trương Nhã Nhiên cũng tương đối tốt. Cô nhớ rất rõ ràng, ngày hôm đó ông chủ cô nhận được lời mời dùng bữa tối của Lam Ngọc Nhu liền lái xe đến nhà trọ của cô ta, rõ ràng là hướng đi giống nhau.

Mười mấy phút sau, Chu Yến Cầm lên lầu, từ xa đã nhìn thấy sắc mặt anh không tốt. Trương Nhã Nhiên vội vàng cầm lấy chương trình làm việc đã sắp xếp cận kề trong ngày tới nghênh đón, sau đó cô nhìn thấy mặt Chu Yến Cầm đỏ ngầu, một môi xoa mi tâm, ngay cả mí mắt cũng trừng xuống gấp đôi so với thường ngày.

Đây là diễn hình của việc túng dục quá độ, đáy lòng Trương Nhã Nhiên yên lặng cảm khái. Lát nữa cô phải đem thủ đoạn cao siêu của Lam Ngọc Nhu truyền bá khắp phòng thư ký mới được, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể mê hoặc Chu tổng tới mức này. Thân là người quan sát cũng như ghi lại mọi mối quan hệ của Chu Yến Cầm, Trương Nhã Nhiên quả thật phải lau mắt mà nhìn thủ đoạn của cô mình tính Lam Ngọc Nhu này.

Đầu óc Trương Nhã Nhiên nhanh chóng xoay chuyển, nhớ kỹ là trưa nay phải dọn đồ đầu bếp chuẩn bị bữa ăn trưa nay thêm vào món canh hải sâm thịt dê. Xử lý những chuyện vụn vặt trong cuộc sống hằng ngày của Chu Yến Cầm cũng là một trong những nhiệm vụ của trợ lý cô, chính bản thân ông chủ không chú ý, nhưng cô phải như mẹ già, canh cánh chăm lo cả sức khỏe cũng như tinh thần của ông chủ thật tốt. Trương Nhã Nhiên tự nhận điểm này mình làm rất tốt. Sau đó cô hài lòng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Chu Yến Cầm vươn tay về phía cô nói: "Đem tập cô cầm trong tay tới đây."

". . . . . Bên trong thật sự không có gì đáng xem đâu Chu tổng!"

"Cô nhất quyết không giao ra?"

Năm giây sau, Trương Nhã Nhiên nhắm mắt thấy chết không sờn run run dâng quyền sở trong tay lên. Chu Yến Cầm cần lấy, nhanh chóng lật ra xem liền thấy tên của rất nhiều cô gái, được gạch chân với năm màu sắc rõ rệt, phía dưới tên Lam Ngọc Nhu được vòng tròn bằng màu đỏ tươi; sau đó lại lật đến phần phòng thư ký đánh cuộc, phía trên rõ ràng ghi Trương Nhã Nhiên đã thắng ba ngàn đồng.

Chu Yến Cầm đem quyền sở ném xuống sàn, bộp một tiếng rất lớn, nhìn Trương Nhã Nhiên với ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo: "Tiền thưởng tháng này của phòng thư ký toàn bộ sẽ bị trừ sạch. Những chuyến du lịch phúc lợi của năm tới cũng sẽ do tự các cô tự động chi trả, một phân một hào cũng không cấp. Tự mình đến phòng tài vụ báo cáo đi."

Trong lòng Trương Nhã Nhiên gào khóc oán thăm, do ngài túng dục quá độ, tôi quan tâm đến ngài thì có gì sai? Ông chủ ngài làm như thế có quá đáng

quá không?

Chu Yến Cầm không thèm liếc mắt nhìn khuôn mặt lúc xanh lúc trắng của cô trợ lý nhỏ, lạnh lùng chỉ về phía cửa đuổi người: "Đi ra ngoài."

Trương Nhã Nhiên đứng tại chỗ thương xót cho chỗ tiền thưởng cũng như phúc lợi của mình mấy giây, cuối cùng tuyệt vọng cúi đầu bước ra ngoài.

(Haha. Cô em trợ lý Trương này đúng là thú vị nha)

Đợi đến lúc không gian yên tĩnh, Chu Yến Cầm ngồi trên ghế làm việc xoa xoa mi tâm. Theo thông lệ, sáng thứ hai hàng tuần cuộc họp đầu tuần sẽ diễn ra nhưng bây giờ anh hoàn toàn không muốn tham gia. Cả đêm qua Chu Yến Cầm ngủ không an giấc, cũng có thể nói anh căn bản không ngủ, chỉ nằm trên ghế sa lon mở to mắt, những lời nói hôm trước Đỗ Nhược Hành nói cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí anh cho đến tận sáng.

Hiện tại bây giờ áo khoác không muốn cởi, cũng không muốn nhúc nhích, chẳng qua là cảm thấy mệt mỏi.

Ít có người hiểu rõ Đỗ Nhược Hành thực sự chán ghét anh đến độ nào. Không hẳn chỉ là mặt lạnh không nhìn đến mà thậm tệ hơn là còn không muốn tiếp xúc một chút nào cùng anh cơ. Hơn nữa từ lúc Chu Đề tròn một tuổi rưỡi, Đỗ Nhược Hành liền lấy cơ phải chăm sóc con gái làm lý do cự tuyệt việc ngủ cùng giường với anh.

Có một lần cô ấy ru con gái ngủ rồi, chính mình cũng mơ màng kê đầu lên giường con gái ngủ, Chu Yến Cầm nhẹ nhàng ôm cô đến phòng ngủ chính, Đỗ Nhược Hành mở mắt liếc thấy anh đang bế mình, không có cự tuyệt, theo bản năng còn vòng chắc cổ của anh. Chuyện kể tiếp giống như thuận nước đẩy thuyền, nhưng thời điểm chuẩn bị tiến vào, Đỗ Nhược Hành đột nhiên đẩy anh ra, nằm rạp xuống giường nôn ọe.

Mặc dù rất mệt mỏi nhưng cuộc họp đầu tuần vẫn diễn ra bình thường, Chu Yến Cầm dùng cảm về mặt âm trầm, tư thái nổi đóa để đối diện với những sự than phiền cũng như phản đối của mấy vị nguyên lão, chỉ thiếu nước cầm dao ném từng người từng người một ném ra ngoài cửa sổ.

Về sau vợ chồng hai người đã không còn lời nào để nói cùng nhau. Hậu quả chuyển tiếp đột ngột chính là ly hôn. Nhưng rốt cuộc đi tới bước này, cũng vẫn không thể khiến hai người cảm nhận được nửa phần vui vẻ.

Đối với Chu Yến Cầm mà nói, từ sau khi ly hôn, thời điểm buồn lòng vẫn chiếm đa số, trừ khi phải làm việc có thể khiến cái đầu anh không suy nghĩ linh tinh. Bộ dạng lười phải nhúc nhích này khiến mấy người bạn của anh lấy làm chuyện cười, trong đó có Phó Viện Trưởng bệnh viện tư nhân Thẩm Sơ miệng lưỡi rất lưu loát, nhạo báng nói anh vì ly hôn mà tang thương, giống như già đi mười tuổi, gần đây lại càng giống như lão gia gần đất xa trời, đối với chuyện gì cũng không hăng hái nổi, lúc trở về từ thành phố S lần trước mới buồn cười cơ, dạ dày bị viêm như thế nhưng bộ dạng lại như tìm được mùa xuân thứ hai.

Đoạn thời gian trước có kiểm tra sức khỏe toàn diện cho Chu Yến Cầm, Thẩm Sơ có nói mình lo ngại về sức khỏe của Chu Yến Cầm. Sau đó anh ta còn cầm kết quả kiểm tra sức khỏe cẩn thận nhìn một chút, dùng vẻ mặt trịnh trọng nói: "Người anh em, cậu không thể gầy thêm nữa, nếu gầy nữa thì lục phủ ngũ tạng cũng phải lòi ra ngoài mất thôi."

Chu Yến Cầm thật sự không quan tâm đến khuyến cáo của Thẩm Sơ, còn cười cợt nói cậu cứ làm như tờ chưa bao giờ học sinh học ấy, xương sườn có tác dụng gì, chính là để cố định lồng ngực, Thẩm Sơ tức khí nói mặc kệ cậu, đúng là chó cắn Lã Động Tân.

Từ một góc nhìn khác mà nói, sau khi ly hôn, cuộc sống của Đỗ Nhược Hành dường như lại rất tốt, trái ngược với Chu Yến Cầm. Có một lần, Chu Yến Cầm cách một cửa sổ thủy tinh phía xa nhìn cô cũng Tô Cầu ăn cơm, hai người bọn họ nói chuyện vui đến quên cả trời đất, đó là trạng thái mà lâu lắm Chu Yến Cầm mới được thấy, cũng là bộ dạng thu hút mọi ánh mắt đàn ông.

Có lúc Chu Yến Cầm không nhận được mà nghĩ ly hôn có lẽ thật sự là chuyện tốt, ít nhất đối với Đỗ Nhược Hành là như vậy. Cô ấy quả thực không cần anh nữa, đây không phải là điều không đúng.

Chu Yến Cầm mãi lần chần, không muốn thừa nhận sự thật này mặc dù tâm đã sớm sáng tỏ. Đến lúc cô nói thẳng ra trước mặt anh thì anh không thể giả bộ nữa.

Đúng ra lúc ấy anh không nên hỏi. Một khi chân tướng đã quá rõ ràng, thì không còn lý do gì để anh tự lừa dối mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 14.2

Nửa tháng sau, Khang Thần chính thức nhậm chức Tân Tổng giám đốc của khách sạn Cảnh Mạn.

Trong khoảng thời gian Tiền nhiệm Tổng giám đốc làm tốt những khoản bàn giao công việc, Khang Thần vẫn luôn không xuất hiện. Anh ta đã bí mật nói cho Đỗ Nhược Hành biết rằng anh ta đã trở về thành phố T vài hôm, sau đó biến mất không tăm hơi, ai muốn tìm cũng không tìm nổi. Mãi cho đến nửa tháng sau Tổng giám đốc chính thức nghỉ việc, chín giờ sáng thứ hai, cuộc họp giao ban thường kỳ, tất cả nhân viên mới có thể nhìn thấy Khang Thần.

Cảnh tượng lúc đó rất có phong vị của phim thần tượng. Một chiếc màu đen xe chậm rãi dừng lại ở cửa khách sạn Cảnh Mạn, cửa xe mở ra, từ bên trong có một người với thân hình chuẩn, khuôn mặt anh tuấn bước ra. Người đó chỉ mặc một bộ đồng phục đơn giản dành cho quản lý cấp cao khách sạn, so với mặc bộ đồng phục quản lý khách sạn lại càng thêm vừa người, ánh mắt lấp lánh ý cười, trước kia chưa bao giờ thấy anh ta nở nụ cười như vậy, một loại tư thái của cấp trên.

Đỗ Nhược Hành cùng những quản lý bậc trung khác của khách sạn cùng nhau chạy tới, đứng ở hành lang nghênh đón. Gương mặt Khang Thần vẫn như trước kia nhưng mọi chuyện đã không giống xưa. Từ nay về sau anh ta chính là cấp trên của bọn họ, trong số này nhất định có người trong lòng nghĩ vị tạp trần nhưng lúc làm nghi thức nghênh đón, tất cả mọi người đều biểu hiện rất tốt, nghiêm túc nghe Khang Thần dặn dò mấy câu, một câu cuối cùng "Hi vọng các vị đồng nghiệp cùng nhau cố gắng!" dứt lời, đại sảnh lập tức vang lên một tràng vỗ tay bày tỏ kính ý.

Tâm tình Đỗ Nhược Hành lại cảm thấy rất tốt. Cô chưa từng xem Khang Thần chỉ là một quản lý cấp trung như bọn họ, cho nên sự hụt hẫng khi anh ta bỗng nhiên trở thành người lãnh đạo tối cao cũng rất nhỏ. Thái độ của cô trong lúc báo cáo công việc ở buổi họp giao ban thường kỳ cũng rất tự nhiên, giống như căn bản không ý thức được vị trí Tổng giám đốc đã sớm đổi người. Đợi đến lúc buổi họp kết thúc, thời điểm mọi người rời rít đi ra ngoài, Khang Thần gọi cô ở lại.

Anh ta nói với cô: "Cô đi gấp gấp như vậy làm cái gì, phía sau làm gì có người muốn ăn cô."

". . . Máy tính ở phòng làm việc của tôi còn đang mở, báo cáo tổng kết quý mới đánh được một nửa thôi."

Khang Thần dùng đôi tay xoa xoa cằm nhìn cô cười: "Đừng như vậy, trong lúc còn làm quản lý bộ phận Lễ tân, tôi tự cảm thấy quan hệ của chúng ta không tệ, hiện tại ngay cả cô cũng xa lánh tôi, thế thì cái chức Tổng giám đốc này về sau tôi phải làm thế nào?"

Mặt Đỗ Nhược Hành không đổi sắc nói: "Lời này Tổng giám đốc không phải chỉ nói với một mình tôi."

Khang Thần dùng vẻ mặt nghiêm túc thề thốt: "Chỉ nói với một mình cô, thật."

Tối hôm ấy vốn là tiệc tẩy trần cũng như chào mừng Tân Tổng giám đốc nhậm chức nhưng lại bị Khang Thần đẩy tới tối hôm sau. Lý do là anh ta có chuyện quan trọng cần phải làm, trên thực tế là anh ta kéo Đỗ Nhược Hành đi dự một tiệc rượu khác. Đỗ Nhược Hành vốn không muốn đi, cô cực kỳ không tình nguyện làm chuyện như vậy: "Không phải anh bảo tôi và anh có quan hệ tốt, tại sao lại còn kéo tôi đi dự mấy buổi tiệc xã giao đau đầu như vậy?"

Khang Thần tha thiết thương lượng cùng cô: "Tiền thưởng tháng này của cô tăng lên gấp đôi có được hay không? Những tiệc rượu như thế này quả thực tôi không thể đi một mình được, ở trong đó tất cả đều là những cô gái trẻ, một mình tôi đảm nhiệm vai trò miếng thịt béo dâng lên tận miệng, đi vào nhất định sẽ bị ăn tươi nuốt sống."

Khang Thần nói cứ như là anh ta sắp phải đi vào động Bàn Tơ (*: Hang động của yêu tinh nhện trong "Tây du ký"), Đỗ Nhược Hành dờ khóc dờ cười: "Anh lấy số tiền hứa thưởng cho tôi trong tháng này đi thuê một cô người mẫu diễn viên nào đó, còn xinh đẹp trẻ trung hơn tôi gấp trăm lần."

Khang Thần nghe cô nói vậy lại càng thành khẩn: "Nhưng xinh đẹp lại có khí chất chỉ có một mình Đỗ tiểu thư nha."

Đỗ Nhược Hành cuối cùng vẫn phải theo Khang Thần lên xe. Đến nơi đó mới phát hiện bị Khang Thần lừa gạt, căn bản không có nhiều những cô gái trẻ như hổ như sói, ngược lại những người đàn ông áo mũ chỉnh tề nhiều hơn một chút. Nhưng Khang Thần không cần nói chuyện xã giao gì với bọn họ, anh ta chỉ chăm chăm đi thăm hỏi một vị trưởng bối, sau đó liền kéo Đỗ Nhược Hành tìm một chỗ ngồi nói chuyện phiếm. Một lát sau, có một vị tiểu thư xem ra rất có tri thức hiểu lễ nghĩa đi tới hỏi anh ta có phải Khang Thần hay không lại bị anh ta phủ nhận trong chớp mắt.

Đưa mắt nhìn vị tiểu thư kia rồi đi, Đỗ Nhược Hành cười nói: "Thì ra là xem mắt a."

Khang Thần có chút bất đắc dĩ: "Hết cách rồi, là hoa tàn liễu úa còn chưa có ai để ý nên mấy vị trưởng bối bắt đầu thấy thương cảm."

Đỗ Nhược Hành chỉ cười không nói lời nào, Khang Thần đi tới khu ăn uống bung tới cho cô một khối điểm tâm ngọt, thuận miệng hỏi: "Gần đây có người nào giới thiệu xem mắt cho cô không?"

"Không có."

"Tại sao?"

"Cuộc sống ở thành phố S còn chưa quen, làm sao mà quen được trưởng bối nào có ý tốt như vậy."

"Vậy để tôi giới thiệu cho em một người?"

Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu lên, Khang Thần bỗng nhiên ngồi thẳng lưng, mặt mày nghiêm túc chỉ vào mình: "Tôi tự đem bản thân mình giới thiệu cho em...em xem có được không?"

(****Vì bắt đầu từ lúc này Khang Thần đã tỏ tình với Đỗ Nhược Hành nên mình chuyển cách xưng hô của anh với chị là Tôi- Em, nhưng chị Nhược Hành vẫn chưa chấp nhận tình cảm của anh nên chị sẽ xưng là Tôi- Anh nhé)

Đỗ Nhược Hành quét mắt nhìn Khang Thần một vòng từ trên xuống dưới trong chớp lát: "Anh đang nói chuyện nghiêm túc?"

Khang Thần ừ một tiếng.

"Anh là cấp trên, tôi là cấp dưới, thật sự muốn như vậy?"

Khang Thần khẽ mỉm cười: "Em nói như vậy thì tâm tư nửa năm nay trung ra với em đúng là uổng phí."

Anh ta đứng yên làm như thần tử cúi đầu trước quân vương để Đỗ Nhược Hành tùy ý nghiên cứu quan sát. Bộ dạng của Khang gia Nhị công tử không thể bảo là không được, cộng thêm nụ cười và ánh mắt bắn sức quyến rũ, rất khó để người khác nói lời cự tuyệt.

Một lát sau, Đỗ Nhược Hành nói: "Có hai điều tôi muốn nói rõ trước."

Khang Thần bày tỏ rằng mình đang rửa tai lắng nghe.

"Ngộ nhớ về sau không đến được với nhau thì ngay cả bạn bè cũng không thể làm được nữa."

Lông mày Khang Thần nhẹ nhàng nhảy lên: "Điều thứ hai thì sao?"

"Tôi không thoải mái." Đỗ Nhược Hành gọn gàng dứt khoát mở miệng, "Nói thật mà nói, hiện tại tôi không thoải mái khi tiếp xúc với bất kỳ người khác phái nào. Cho nên trước mắt chỉ có thể làm bạn bè bình thường, tương lai có lẽ cần một đoạn thời gian rất dài từ từ tiến triển tiếp. Thật ra thì tôi không thể cho anh bất kỳ lời hứa nào, tôi biết chuyện này khiến người muốn bên cạnh tôi đau đầu, cho nên anh có thể suy tính chuyện buông tay, tôi hoàn toàn có thể hiểu."

"Anh có nói qua muốn buông tay ư? Khó có lúc được em cung cấp một cơ hội."

Khang Thần vươn tay lấy hai ly rượu nhỏ từ cái khay của phục vụ đi ngang qua, đem một ly cho Đỗ Nhược Hành: "Thật ra thì hôm nay nói ra tôi cũng chuẩn bị tâm lý là sẽ bị cự tuyệt nhưng em lại trả lời như vậy khiến anh vui mừng còn không kịp đấy chứ."

Khang Thần chạm cốc với cô, khoe miệng khẽ nhếch lên: "Thứ tôi có nhiều nhất chính là kiên nhẫn, chúng ta cứ từ từ tiến tới."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 15

Ly hôn đã hơn một năm, trong thời gian này Đỗ Nhược Hành không phải là không nhận thấy được những ám hiệu tương tự. Công việc ở khách sạn là loại công việc mà bản thân có thể tiếp xúc đủ kiểu người, muôn hình muôn vẻ, diện mạo của Đỗ Nhược Hành thuộc dạng mang vẻ đẹp cổ điển nhã nhặn lịch sự, từ trước đến giờ không thiếu hoa tươi hay quà tặng này nọ. Trừ lần đó ra cô thậm chí còn có người công khai tỏ tình, có một quản lý cấp cao của khách sạn đã có gia đình nhưng sau khi tiếp xúc vài lần với cô đã sai người chuyển lời, bày tỏ rằng mình rất có hứng thú với cô, hi vọng có thể tìm hiểu phát triển tình cảm, Đỗ Nhược Hành có thể ra giá bao nhiêu tiền cũng có thể.

Đỗ Nhược Hành nhìn không được đầy lòng sôi trào cảm giác buồn nôn nhưng vẫn phải từ chối một cách nhã nhặn uyển chuyển.

Trên thực tế cô cảm thấy mình chân chính chấp nhận những điều Tô Cầu nói về đàn ông, đối với người khác phái rất khó có lòng tin lần nữa. Trải qua một cuộc hôn nhân, cô đã có ấn tượng xấu thật sự sâu sắc, nhất định chính là chứng sợ hãi sau hôn nhân thất bại trong sách vở đã đề cập đến, khiến đến bây giờ cô vẫn còn bị ám ảnh. Có lúc nằm trên giường một mình, cảm thấy tương lai của mình thật bi thảm, cảm thấy mình làm sao có thể lại tiếp tục ngay thơ đi dùng cả trái tim phát triển một đoạn tình cảm khác.

Không phải là không tin tưởng cõi đời này không tồn tại tình yêu nữa mà cô nghĩ mình sẽ không gặp lại thôi.

Ý nghĩ như vậy khiến cô không ngừng chui vào vỏ ốc của chính mình. Cự tuyệt là cách tốt nhất để cô tự vệ.

Trên đường về, Đỗ Nhược Hành ngồi trong xe Khang Thần suy tư về nguyên nhân tới nay cô lại cho anh ta một đáp án ngoại lệ là không cự tuyệt. Có lẽ là do về bên ngoài để nhìn gia tăng điểm của Khang Thần trong mắt cô. Cũng có lẽ là do gần đây cô bắt đầu chân chính quên đi chuyện cũ và muốn bắt đầu cuộc sống mới, như nhiều năm trước tiếp nhận tình cảm của Chu Yến Cẩm thì bây giờ cũng có thể tiếp nhận tình cảm của một người khác.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, bất luận nguyên nhân nào, đối với cô mà nói đây là chuyện tốt.

Lúc Đỗ Nhược Hành về đến gần cửa tiểu khu thì nhận được điện thoại từ thành phố T, lúc ấy cô đang cùng Khang Thần tranh luận nhà hàng món cay Tứ Xuyên nào có món cá chần nước sôi ngon nhất. Điện thoại bàn từ nhà họ Chu không hề có điểm báo trước gọi tới, chuông điện thoại di động trong xe vang lên, cô về chới tai không hiểu. Đỗ Nhược Hành nhận, đối phương hiếm thấy lại là Ngô quân gia đã lâu không gặp, bên kia đầu dây ông dùng giọng nói nghiêm trọng nói với nàng: "Đỗ tiểu thư, tôi muốn nói với cháu một chuyện, nhưng cháu phải hứa là bình tĩnh."

Ông dừng một chút, nghiêm giọng mở miệng: "Chu Đề mất tích."

Chu Đề hôm nay đi nhà trẻ, buổi chiều tài xế Chu gia tới đón con bé nhưng lại bị kẹt xe mà tới trễ mấy phút, sau đó thời điểm đến nhà trẻ thì nghe giáo viên nói Đề Đề đã được người khác đón đi. Người phụ nữ tới đón tự nhận là cô cô của bé và bé không phủ nhận nên giáo viên đã để bé đi.

Chu Yến Cầm làm gì có em gái, sau khi biết được tin tức Ngô lão quản gia ngay lập tức gọi điện cho mấy cô em gái họ của cậu chủ, trong đó thậm chí còn có một cô đang còn ở nước ngoài. Toàn bộ đều trả lời chắc chắn là không có đón Chu Đề, ông bắt đầu chau mày, suy tính có hay không phải báo cảnh. Giáo viên ở nhà trẻ miêu tả bề ngoài cô gái đón Chu Đề quá mơ hồ, không thể hình dung nổi đó là ai.

Lúc này, Ngô lão quản gia của nhà họ Chu mới gọi điện cho cô, có chút do dự hỏi cô hôm nay có trở về thành phố T một chuyến được hay không.

Đỗ Nhượng Hành nói cháu sẽ về, có thể sẽ cần người ra sân bay đón. Ngay khi cúp điện thoại của Ngô lão quản gia, cô gọi điện thoại ngay cho Chu Yến Cầm, sau khi anh ta bóc máy cô không thể kìm được con giận của mình nữa mà hét lớn: "Đề Đề ít nhất cũng là con gái anh, anh nhận trách nhiệm nuôi con thì nên quan tâm tới con một chút chứ, không phải anh sống chỉ biết phong lưu với mấy cô gái oanh oanh yến yến kia của mình đấy chứ!"

Lúc này tâm tình Đỗ Nhượng Hành rất tệ, không còn đủ sức để quan tâm đến cảm thực của Khang Thần đang ngồi bên cạnh nữa, tiếp đó giọng nói cũng trở nên bất ổn, truyền tới tai Chu Yến Cầm lại giống như tiếng nước nổ. Chu Yến Cầm không lên tiếng, yên lặng nghe cô mắng, đợi đến lúc cảm xúc Đỗ Nhượng Hành hơi ổn định lại mới nói tiếp: "Sẽ tìm được Đề Đề thôi, em không cần gấp."

Lời này không có bất cứ tác dụng trấn an gì: "Con bé làm sao lại có thể mất tích! Con gái tôi thông minh lém lỉnh như thế, sẽ không vô duyên vô cớ đi cùng người khác, có phải anh đã làm gì con? Rốt cuộc anh có đi tìm con bé một cách tử tế cho tôi không!"

Cô không nói thì anh cũng đã lật cả cái thành phố T này để tìm con gái rồi, Chu Yến Cầm không muốn cãi lộn cùng cô, đợi hô hấp của cô bình ổn rồi mới mở miệng, giống như có thể cách xa ngàn dặm nhìn thấu tâm ý của cô: "em có phải định tới thành phố T hay không? Lát nữa nhớ nhấn số hiệu chuyển bay, tôi phải người tới đón. Trên đường tới sân bay không nên suy nghĩ linh tinh, chú ý an toàn."

Đỗ Nhượng Hành cúp điện thoại nói muốn xuống xe, Khang Thần trực tiếp đánh tay lái. Xe bắt đầu hướng tới đường cao tốc lên sân bay: "Tôi đưa em đi."

Đỗ Nhượng Hành tỏ ý cảm ơn. Suốt cả quãng đường Khang Thần thỉnh thoảng nói mấy câu trấn an, căn bản cũng thức thời giữ yên lặng không quấy rầy cô. Đến sân bay đã là rất khuya, gió đêm vô cùng lạnh, Đỗ Nhượng Hành lại chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, vì vậy lúc xuống xe Khang Thần đem áo khoác của mình choàng lên người cô. Anh còn tận tình đi mua vé máy bay giùm cô, nhìn cô qua cổng bảo vệ, lại không lâu sau gọi điện thoại xác nhận cô đã thuận lợi lên máy bay. Anh ta trấn an Đỗ Nhượng Hành: "Thả lỏng, nói không chừng lúc em tới thành phố T thì đã tìm được Đề Đề rồi."

Lời tiên đoán của Khang Thần thế mà lại chính xác. Lúc Đỗ Nhượng Hành vội vàng chạy ra sân ra của sân bay thì thấy Chu Yến Cầm đang ôm Chu Đề đứng chờ ở phía xa. Cô bé thấy cô thì sững sờ mấy giây sau đó giẫy dụa ra khỏi vòng tay Chu Yến Cầm xuống đất, hung hăng chạy giống như con ong mật nhỏ, nhào vào ngực Đỗ Nhượng Hành. Đôi mắt bé con nhòa lệ giống như chịu đủ uất ức, luôn miệng gọi mẹ.

Đỗ Nhượng Hành thiếu chút nữa không kìm được mà khóc theo con gái.

Chu Yến Cầm đứng sau lưng hai mẹ con, nhìn thấy Đỗ Nhượng Hành khoác trên người một chiếc áo vest nam, nhất thời không lên tiếng.

Trên đường về nhà, Chu Đề một mực nắm chặt tay Đỗ Nhượng Hành không chịu buông. Chu Yến Cầm nói một giờ trước có người ở đường dành riêng cho người đi bộ trong phố trong quán cà phê nhìn thấy Chu Đề, không có ai bên cạnh. Gặng hỏi mãi lúc tan học đi theo ai thì con bé khẳng khái không chịu mở miệng. Đỗ Nhượng Hành không còn quan tâm ai dẫn con gái mình đi nữa, con gái cưng vẫn an toàn khỏe mạnh trong lòng cô bây giờ mới là quan trọng, tâm trạng khẩn trương lo lắng suốt buổi tối nay cuối cùng cũng có thể thả lỏng, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Buổi tối, Đỗ Nhượng Hành nhận nhiệm vụ dỗ con gái ngủ, nhưng Chu Đề không chịu ngoan ngoãn nhắm mắt. Cô bé cũng không muốn nghe chuyện công chúa đậu phộng trước lúc ngủ như xưa mà cố chấp muốn hỏi một vấn đề: "Mẹ, về sau có phải mẹ sẽ kết hôn với người khác hay không?"

Vì câu hỏi này mà Đỗ Nhượng Hành dờ dẩn một lúc lâu. Cuối cùng cô cúi xuống hôn lên mí mắt con gái: "Mặc kệ sau này mẹ có làm cái gì, con vẫn là người mà mẹ yêu thương nhất."

Nhưng Chu Đề không lấy thế làm vui về gì. Cô bé lại hỏi: "Như vậy ba thì sao, sau này ba cũng sẽ kết hôn với người khác phải không?"

Đỗ Nhượng Hành nhấn giọng, cố khiến cho lời nói của mình trở nên đáng tin cậy hơn: "Ba cùng giống mẹ, mặc cho ba có kết hôn với ai thì tình yêu của ba dành cho con vẫn không thay đổi. Trên thế giới này, người ba quan tâm nhất vẫn là con, tình yêu của ba đối với con sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà ít đi."

Đỗ Nhượng Hành chưa từng nghi ngờ tình yêu thương của người cha ở Chu Yến Cầm. Đại khái nếu lấy tình cảm trong trái tim cân lên, một Chu Đề có thể áp đảo tất cả. Trên đời này loại người mẫu thuẫn như Chu Yến Cầm không nhiều, có thể là một người chồng trong cuộc hôn nhân thất bại, là một nhà tư bản máu lạnh vô tình, lại đồng thời vừa là một người cha yêu thương, chiều lòng con gái một cách hết mực.

Thương yêu con gái giống như là bản năng của Chu Yến Cầm.

Chu Đề đột nhiên nói: "Nhưng con muốn mẹ yêu con như yêu ba, ba cũng yêu con giống như yêu mẹ, không thể được sao?"

Đỗ Nhượng Hành: ". . . . ."

Con gái dùng đôi mắt đen láy nhìn cô: "Con không muốn mẹ và người khác kết hôn, cũng không muốn ba cùng người khác kết hôn. Con chỉ muốn mẹ, ba và con ở cùng một chỗ. Một nhà ba người chúng ta, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, không tốt sao?"

Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu nhìn trần nhà một lát. Đợi đến khi trước mắt lần nữa lần rõ ràng, mới cúi đầu vuốt ve tóc con gái, dịu dàng hỏi: "Con gái yêu, tan học hôm nay con đã đi cùng ai thế?"

"Một gì xinh đẹp, gì ấy bảo gì ấy tên Trương Nhã Nhiên."

Chu Đề vẫn không chịu ngủ, cô bé lặp đi lặp lại một vấn đề, tại sao ba người chúng ta không thể ở cùng một chỗ. Thời điểm con nít không nói đạo lý, căn bản không logic nào có thể giải quyết, Đỗ Nhược Hành có nói gì con bé cũng không chịu nghe, trừ phi là chính miệng cô cam kết. Không còn cách nào khác, Đỗ Nhược Hành chỉ có thể bật lại cây đèn ngủ đầu giường, đi ra bên ngoài gọi Chu Yến Cẩm vào.

Chu Yến Cẩm về nhà nhưng vẫn không đi tắm, anh có chút lo lắng rằng Đỗ Nhược Hành sẽ không giải quyết được cô con gái có chút bướng bỉnh tới nay. Không biết tới nay Chu Đề đang suy nghĩ gì, rất có thể liên quan đến chuyện ba mẹ ly hôn, không biết con bé sẽ làm khó gì Đỗ Nhược Hành nữa. Mà Đỗ Nhược Hành không giỏi việc nói dối hay dụ dỗ ai đó nên thời điểm đối mặt với ánh mắt con gái tính cách này nhất định sẽ bị lộ ra.

Quả nhiên Chu Yến Cẩm ngồi ở phòng khách xem TV vài chục phút đã nhìn thấy Đỗ Nhược Hành xụ mặt từ trên lầu đi xuống.

Chu Yến Cẩm đem một chén bữa ăn khuya trên khay trà đem cho cô: "Nhiệt độ vừa đủ, Lưu thức đặc biệt làm cho em đấy. Tôi lên lầu nhìn một chút."

Đỗ Nhược Hành mở to mắt nhìn Chu Yến Cẩm đi ngang qua, không cần hỏi một câu đã lên lầu, một mạch quẹo phải cuối cầu thang chính là phòng con gái. Đỗ Nhược Hành đứng yên trong chốc lát, trừng mắt luôn miệng nhắc Chu Yến Cẩm khôn kiếp khôn kiếp.

Hơn mười phút sau, Chu Yến Cẩm xuống lầu, nói với Đỗ Nhược Hành rằng Đề Đề đã ngủ. Kế tiếp chính là một hồi tê ngắt, hai người cùng ngồi trên ghế sofa nhưng lại cách thật xa nhau, chỉ nhìn nhau không nói gì. Chuyện hơn mười ngày trước gây gỗ giống như đến bây giờ cũng chưa tiêu tán, Chu Yến Cẩm không nhìn cô, cũng không nói chuyện, cuối cùng vẫn là Đỗ Nhược Hành đánh vỡ trầm mặc: "Anh cùng con gái nói gì? Anh đừng nói dối con bé nhiều quá."

"Tôi chỉ nói với con rằng cuộc đời này không có gì là hoàn mỹ." Chu Yến Cẩm lơ đãng nói, "Con phải tự mình vượt qua khó khăn, sống vui vẻ thì mẹ con mới có thể sống tốt. Con phải lựa chọn thứ tốt cho cả con và mẹ."

Đỗ Nhược Hành trầm mặc. Câu trả lời của Chu Yến Cẩm đúng là ngoài tầm dự đoán của cô. Cô còn tưởng rằng anh ta sẽ vẫn thuận theo chủ ý của con gái, dỗ dành con gái rằng yên tâm một ngày kia mẹ sẽ trở lại sống cùng ba con mình.

Chu Yến Cẩm vẫn là không nhìn được, đôi mắt nhắm im lặng nhìn cô. Tinh thần Đỗ Nhược Hành có vẻ rất tốt, làn da trắng nõn nà, giống như một viên ngọc trai tỏa sáng trong nước. Có thể thấy được trong nửa tháng này cuộc sống của cô rất tốt, ít nhất không bị chứng mất ngủ quấy phá giống như mình. Chỉ vậy thôi mà Chu Yến Cẩm đã không thể kìm được sự chua xót, trên thực tế, cảm giác chua xót như thế này từ sau khi ly hôn vẫn luôn quanh quẩn trong trái tim anh, chỉ là thủy chung không thể quên được.

Nhìn thấy trên người cô vẫn còn khoác chiếc áo vest nam kia, ngón tay đặt trên đầu gối của Chu Yến Cẩm khẽ giật giật. Một lát sau, anh nhẹ giọng nói: "Cảm xúc của Đề Đề tới nay không được ổn định, nếu như ngày mai tỉnh dậy không thấy em, chắc chắn con bé sẽ khóc lớn. Có thể xin nghỉ mấy ngày, ở lại thành phố T với con không?"

Đỗ Nhược Hành quay mặt lại nhưng Chu Yến Cẩm không nhìn cô, chỉ nhàn nhạt bỏ sung: "Nếu như em cảm thấy không tiện, mấy ngày nay anh sẽ không về nhà. Hoặc là, em có thể đem con bé về thành phố S vài ngày cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16.1

Đỗ Nhược Hành rất rõ, sau khi ly hôn, Chu Yến Cẩm nhường nhịn cô hơn rất nhiều so với trước đây.

Trước đây, anh ta không nói chuyện kiểu như vậy, sự lùi bước quá đáng nhất là đưa ra vài ba phương án để Đỗ Nhược Hành lựa chọn, nhưng đặc biệt nhượng bộ không phải là phong cách của Chu Yến Cẩm. Người ngoài đồn đãi tính tình Chu Yến Cẩm có ba cụm từ đặc trưng để miêu tả đó là, máu lạnh vô tình, lộng quyền độc đoán và phong lưu thành tính. Trừ điểm thứ nhất là máu lạnh vô tình ra, Đỗ Nhược Hành đã trải nghiệm vô cùng rõ ràng hai cụm từ chỉ tính cách còn lại của anh ta. Hai người chung đụng mười năm, cho đến bây giờ Chu Yến Cẩm chưa từng là người biết lắng nghe ý kiến của người khác, nếu anh ta muốn làm cái gì thì nhất định sẽ làm đến cùng. Kế hoạch cũng như hành động thay máu Hội Đồng Quản Trị của công ty lớn như vậy, rất nhiều người phản đối nhưng cũng không có tác dụng gì thì tất nhiên lúc xử lý chuyện riêng chắc hẳn không khác nhưng lại nằm ngoài dự đoán. Phương thức Chu Yến Cẩm đối đãi với Đỗ Nhược Hành ức nếu so với những người khác thì đã là dịu dàng mềm mỏng hơn nhiều rồi.

Chuyện nhỏ anh ta rất ít khi so đo, còn những việc trọng đại trong công việc Đỗ Nhược Hành chưa bao giờ chân chính thuyết phục Chu Yến Cẩm. Ví dụ

như kết hôn, hay thay mấy vị nguyên lão của công ty cầu cạnh một chút. Lúc ấy, anh ta có thể sẽ thuận theo tâm nguyện của cô, nhưng quay đầu lại luôn làm theo ý thích của mình. Chuyện duy nhất Đỗ Nhược Hành làm thành công chính là ly hôn, lúc ấy chính cô đã cùng anh ta hoàn toàn ngã bài. Đại khái mười năm qua, Chu Yến Cầm chưa bao giờ thấy qua bộ dạng kịch liệt như vậy của Đỗ Nhược Hành, giống như nếu anh ta dám không đồng ý ly hôn thì cô có thể giết anh ta. Mặc kệ nói thế nào Chu Yến Cầm đại khái còn muốn giữ lại mạng mình nhìn con gái lớn lên, điều này rốt cuộc khiến anh ta miễn cưỡng đồng ý.

Hôm nay, Chu Yến Cầm mặc một chiếc áo len thật mỏng ngồi ở trên ghế sa lon, bởi vì gầy một chút mà có vẻ hơi rộng. Bên trong chiếc áo len đó là một thân hình cân đối, xương cánh tay thon dài có lực, khuôn mặt anh tuấn trầm ổn. Sau khi hai người ly hôn, Đỗ Nhược Hành khó có dịp nhìn anh ta từ tế thể này một lần, tự đáy lòng nhận xét, vẫn còn là một người đàn ông có tuổi hào hoa phong nhã.

Có rất ít người kháng cự được sắc đẹp này. Bởi vì khí chất bẩm sinh ngạo mạn của anh ta lại càng thêm hấp dẫn, có thể khiến nhiều người giống như thiếu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng Đỗ Nhược Hành của hôm nay thì khác, cô dùng âm thanh lạnh lùng nói: "Không cần."

Chỉ hai chữ khiến Chu Yến Cầm chỉ biết lắc đầu trong lòng. Ngón tay của anh ở trên đùi gỗ hai cái, nói: "Tôi sẽ xin phép giáo viên ở nhà trẻ ngày mai cho Đề Đề nghỉ học, mai cho con bé đến Kim Độ mua quần áo, đến lúc đó tài xế sẽ đi cùng hai mẹ con, tôi tránh mặt."

Đỗ Nhược Hành bị chọc tức cười: "Anh nhất định phải nói những lời như vậy phải không?"

"Không phải em chỉ ước gì tôi có thể cách xa em vạn dặm ư?"

Đỗ Nhược Hành nhìn Chu Yến Cầm chăm chăm, gương mặt phồng lên giống như một chú cá nóc nhỏ. Thấy hai người dường như lại chuẩn bị cãi nhau, quản gia đứng im lặng từ lúc này đến giờ bỗng tiến đến, rót đầy ly trà đã nguội không trên khay trà trước mặt hai người.

Một lát sau, Chu Yến Cầm dịu giọng xuống: "Tính tình của Đề Đề thật sự rất giống em."

Đỗ Nhược Hành nói: "Ý anh muốn nói là con bé cũng xấu tính, nhỏ mọn, máu lạnh vô tình, lo được lo mất như tôi đúng không? Chu Yến Cầm! Anh thật sự quá vô liêm sỉ rồi, có thể nói xấu con gái ruột của mình như vậy."

Chu Yến Cầm hiếm có lúc bị chặn họng, không nói được gì. Mấy phút sau mới mở miệng được, giọng điệu mềm mỏng hẳn: "Lúc đó là anh nhất thời hồ đồ, lỡ lời, nếu em vẫn còn đề ý, anh xin lỗi."

"Sao bây giờ lại nói là nhất thời hồ đồ? Lúc đó rõ ràng là nói chuyện hùng hồn lắm mà, giống như là ôm hận đã lâu, rốt cuộc tìm được cơ hội để xả ra còn gì."

Chu Yến Cầm rốt cuộc không chịu nổi, nhìn về phía cô, giọng nói giống như khản cào: "Hành Hành."

Đỗ Nhược Hành há miệng, cuối cùng vẫn nhịn được không nói gì, lạnh lùng nhìn anh ta. Chu Yến Cầm nói: "Ý anh muốn nói là tính cách của Đề Đề cũng giống như em, nhìn bề ngoài có vẻ yếu đuối, nhưng thực tế tính tình lại quật cường, rất có chủ kiến."

"Sao anh không nói thẳng là trong ngoài bất nhất."

Đối thoại của hai người không thể cứ tiếp tục như vậy được. Chu Yến Cầm lại bắt đầu dùng sức xoa mi tâm: "Chúng ta có thể nói chuyện một cách hoà bình vui vẻ được hay không?"

Đỗ Nhược Hành dừng lại một lát sau đó mới trả lời: "Vậy thì thật tiếc là không thể, trừ khi anh có thể khiến thời gian quay trở lại."

*****

Mười hai giờ đêm, Trương Nhã Nhiên nhận được điện thoại của ông chủ, còn mơ màng buồn ngủ, còn phải nghe thấy giọng nói cực kỳ âm trầm của Chu Yến Cầm, giống như từ địa ngục hỏi cô là có phải đầu óc rút gân hay không mà tự tiện dám đi đón Chu Đề từ nhà trẻ mà còn không đưa con bé về nhà.

Trương Nhã Nhiên trong nháy mắt tỉnh táo hẳn. Hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, nhanh chóng phân bua: "Không có ông chủ à, không có sự phân phó của ngài tôi làm sao dám tự tiện đến gần tiểu công chúa."

Chu Yến Cầm ồ một tiếng bình tĩnh mở miệng: "Ý của cô là, Đề Đề bảo chiều hôm nay có một gì xinh đẹp đến tự xưng là Trương Nhã Nhiên, trợ lý của ba ba đến đón con bé tan học, căn bản là nói láo hả?"

Sau lưng Trương Nhã Nhiên đổ một tầng mồ hôi lạnh, lập tức ở trong điện thoại khóc lóc nước nớc, luôn miệng nói ông chủ tôi thực sự bị oan, nhất định có kẻ mạo danh! Bất cóc người khác à không quá đáng hơn là bất cóc trẻ con, tại sao tôi có cái gan lớn như vậy được, nếu ngài không tin có thể đem Chu Đề đến đây đối chất với tôi a. Tôi không sợ! Tôi cầu xin ngài, ông chủ a, trước khi đổ hết tội lỗi lên đầu tôi thì nên suy xét một chút nha! Lời lẽ thề son sắt cũng như không ngừng bày tỏ về trung thành qua giọng nói của Trương Nhã Nhiên quả thật làm cho người ta không đành lòng. Chu Yến Cầm rốt cuộc không nghe được nữa, cắt ngang nói đủ rồi cô nói nhiều quá!

Trương Nhã Nhiên lập tức ngừng gào khóc, nhỏ giọng hỏi, ông chủ, Đề Đề thất sự nói người đón bé đi rất xinh đẹp sao?

Chu Yến Cầm đáp ngay, con gái tôi có khen xinh đẹp đi nữa thì cũng không phải khen cô, cô hỏi nhiều như vậy làm gì. Trương Nhã Nhiên ngọt ngào trả

lời ít nhất ấn tượng đầu tiên của Đề Đề về Trương Nhã Nhiên là một gì xinh đẹp nha, như vậy về sau nếu tôi và bé có duyên gặp lại, thời điểm nhìn thấy tôi cũng vui về chữ sao.

Chu Yến Cầm lạnh lùng nói quên nói cho người biết, Chu Đề gọi người phụ nữ đó là Trương Nhã Nhiên a di a.

Nói xong bấm tắt điện thoại, để một mình thiếu nữ chưa chồng Trương Nhã Nhiên ngồi ôm điện thoại trong bóng đêm tan nát cõi lòng.

Trương Nhã Nhiên không còn tâm trạng nào mà ngủ tiếp. Cô nằm ở trên giường suy tư mình bị người nào mạo danh đây? Bên cạnh Chu Yến Cầm không thiếu mấy cô "A di có diện mạo xinh đẹp" nhưng người khiến Trương Nhã Nhiên nghi ngờ chỉ có một. Trước đây không lâu, Lam Ngọc Nhu có hỏi về Chu Đề, điều này nói rõ cô ta ít nhất có tâm tư. Hơn nữa hiện tại cô ta đang đắc sủng, lại có dã tâm, vô luận nhìn từ đâu cũng chỉ có cô ta là có thể làm ra những hành động như vậy.

Không có ai bị hãm hại như vậy mà không căm tức. Cho dù là người có tính tình ôn hòa như tiểu bạch thỏ Trương Nhã Nhiên cũng đã từng đẩy người yên củ họ Thẩm từ trên thuyền xuống biển cơ mà.

*****

Sáng hôm sau, Đỗ Nhượng Hành cùng đi mua quần áo cùng con gái, Chu Yến Cầm đảm đương trách nhiệm tài xế.

Vốn đã có dự định là chín giờ rưỡi, tài xế sẽ đến biệt thự nhà họ Chu để đón người nhưng lại bị lão quản gia im lặng đứng trước cổng lớn chặn cả xe và người. Sau đó ông gọi điện thoại về phòng khách, nói một cách nghiêm trang rằng tài xế vừa gọi điện thoại tới, nói hôm nay cậu ta phát sốt đi bệnh viện không thể tới được, đành xin nghỉ một hôm.

Chu Đề ở bên cạnh nói vẫn còn một lái xe khác là Trần thúc thúc nha, lão quản gia hoà ái trả lời đúng là như thế nhưng Trần thúc thúc hiện tại còn ở thành phố M đấy. Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Đỗ Nhượng Hành nói, cháu tự mình lái xe cũng không sao, lão quản gia liếc mắt nhìn đôi giày cao gót của cô, chau mày nói nhưng giày của cô không thích hợp để lái xe. Sau đó ánh mắt của ông chuyển sang người đang ngồi nhân nhả xem tạp chí trên ghế sofa phòng khách- Chu Yến Cầm, dè dặt hỏi, hôm nay cậu có rảnh không? Chắc có lẽ cậu nên chịu khó lái xe đem hai mẹ con đi chơi thôi.

Một tiếng sau, một vị lái xe phong độ ngồi ngời ngời cùng hai mẹ con Đỗ Nhượng Hành xuất hiện tại cửa hàng quần áo. Nhân viên phục vụ nhiệt tình tiến đến giới thiệu quần áo cho ba người. Lúc nhân viên bán hàng lấy ra một cặp áo đôi dành cho hai mẹ con, Chu Đề nghiêm túc hỏi có áo dành cho ba hay không, nhân viên bán hàng nói có, Đỗ Nhượng Hành ở một bên dịu dàng khuyên nhủ ba con sẽ không mặc áo như vậy đâu, Chu Đề quay đầu nhìn về phía ba mình đang ngồi ở trên ghế sofa lon: "Ba, ba sẽ mặc áo này chứ?"

Chu Yến Cầm gật đầu: "Ba mặc."

Sau đó hai tiếng đồng hồ, ba người mặc ba chiếc áo hình thức giống nhau, đều có in hình gấu trúc ở trước ngực ngồi trong nhà hàng ăn pizza. Vừa lúc đó, Đỗ Nhượng Hành nhận được điện thoại của Khang Thần, nói bản báo cáo có nộp lên hôm trước có vấn đề, cần sửa đổi một vài chỗ. Sau khi cúp điện thoại Đỗ Nhượng Hành do dự nhìn về phía Chu Yến Cầm. Anh ta đang bốn một miếng thịt gà vào miệng con gái, giống như căn bản không nghe cuộc trò chuyện điện thoại của cô. Ngược lại Chu Đề dùng vẻ mặt thất vọng hỏi: "Mẹ, mẹ lại muốn quay lại thành phố S ư?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 16.2

Đỗ Nhượng Hành lập tức nhẹ nhàng nói không phải, mẹ chỉ cần kiểm tra thư điện tử một chút, giải quyết qua Internet thôi. Sau đó dùng một chút, quay đầu, giọng nói hơi cứng nhắc: "Sau khi trở về cần dùng máy vi tính của anh một chút."

Chu Yến Cầm rất nhanh trả lời: "Ồ thư phòng."

Đỗ Nhượng Hành nhỏ giọng nói cảm ơn, nói xong lại cảm giác không tự nhiên. Một lát sau Chu Yến Cầm đột ngột mở miệng: "Tôi cho rằng hiện tại tôi không phải tự chủ trương thay em đâu nhé."

Đỗ Nhượng Hành ngẩng đầu lên, Chu Yến Cầm đang nhìn cô: "Nếu như em nói bất cứ chuyện gì, dù có thể nào cuối cùng tôi cũng sẽ đáp ứng. Những chuyện như thế này không cần em nói ra tôi cũng sẽ không đợi em nói ra mà đã ra tay làm trước. Ít nhất em sẽ không ở trong lòng máng tôi khôn kiếp khôn kiếp đấy chứ."

"....."

Đỗ Nhượng Hành cắn răng, ở dưới bàn hưng hăng đá anh ta một cước.

Chu Yến Cầm mặt không đổi sắc dứt pizza cho con gái, không để ý Chu Đề bỗng nhiên vươn cánh tay ôm chầm lấy cổ của anh. Sau đó cái miệng xinh xắn hướng về phía má ba mình hôn chụt một cái. Tiếp theo lại đứng hành động như với Chu Yến Cầm, Chu Đề ôm cổ Đỗ Nhượng Hành hôn vào má cô

một cái.

Cô gái nhỏ ngồi trở lại chỗ, chống cằm nhìn bọn họ, trong đáy mắt có một chút ánh lệ: “Hai người đừng cãi nhau mà.”

Sự nhạy cảm của Chu Yên Cẩm thật sự nằm ngoài dự liệu của Đỗ Nhược Hành, điều này khiến cô không nói nên lời. Chu Yên Cẩm nhìn về phía con gái ừ một tiếng thật trầm, rồi sau đó anh ta đột nhiên cầm lấy tay Đỗ Nhược Hành, sau đó nghiêng người tới, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt qua. Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu nhìn về phía Chu Yên Cẩm nhưng anh vẫn cầm lấy mu bàn tay của cô không buông. Anh ta trấn an Chu Yên Cẩm, giọng nói rất kiên định: “Ba mẹ không gây gỗ đâu.”

Buổi chiều, ba người lại cùng nhau tới công viên nhi đồng, buổi tối ba người mới về đến nhà. Đỗ Nhược Hành lại dỗ con gái đi ngủ, gõ cửa tiến vào thư phòng. Chu Yên Cẩm đang xem văn kiện công ty, lấy mắt kính xuống nhường vị trí bàn máy tính cho cô. Trên màn hình, danh sách thành viên Hội đồng quản trị vẫn chưa đóng, thời điểm Đỗ Nhược Hành tắt khung hình nhìn lướt qua, thấy tên Khang Thần.

Hai người một người ngồi xuống một người đứng lên nhưng không hề nói lời nào, Chu Yên Cẩm dựa người vào ban công, nhìn về phía cô. Cho đến lúc tải phần mềm điều chỉnh của khách sạn Cảnh Mạn có vấn đề mới tiến tới, một tay khoác lên trên ghế dựa. Bộ dạng này của Chu Yên Cẩm rõ ràng giống như vậy người ngồi trên ghế vào vòng tay của mình, Đỗ Nhược Hành liếc Chu Yên Cẩm một cái, mơ mơ màng màng.

Thời gian chờ đợi phần mềm chạy cài đặt dường như dài đằng đẵng, hai người từ từ có thể cảm thấy hô hấp của nhau. Đỗ Nhược Hành bắt đầu có chút khó thở, cô muốn tránh xa ra nhưng cánh tay cùng lồng ngực của người đàn ông đứng sau lưng mình vẫn vây chặt, không có ý rời đi.

Thậm chí Đỗ Nhược Hành còn có thể nghe được mùi nước hoa thoang thoảng nhẹ nhàng trên người Chu Yên Cẩm, bởi vì cùng trong một không gian nhỏ hẹp nên lại càng nồng đậm.

Rất quen thuộc.

Đỗ Nhược Hành rốt cuộc không chịu nổi xoay đầu lại, nhưng lại đụng trúng ánh mắt của Chu Yên Cẩm. Ở trong đó có chút thâm trầm ý vị, làm cho người ta khó có thể ngăn cản, bình tĩnh nhìn lại cô.

Cả người Đỗ Nhược Hành cứng ngắc, chỉ có thể trở mắt nhìn Chu Yên Cẩm từ từ cúi người xuống. Càng ngày càng gần, cho đến lúc gần trong gang tấc, chớp mũi đụng tới chớp mũi của cô, Đỗ Nhược Hành mới lên tiếng: “Anh dám hôn thử xem.”

Chu Yên Cẩm khép mắt, nhỏ giọng nói: “Anh rất nhớ em.”

Hô hấp của Chu Yên Cẩm nóng bỏng hơn so với bình thường mấy phần, trong không khí hơi lạnh vừa tĩnh lặng của ban đêm lại càng thêm rõ nét. Đỗ Nhược Hành nhũn ra, bàn tay của cô bị anh ta cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve từng ngón tay. Hai người đã thân mật hàng nghìn lần, hai người đều đã quen thuộc với nhiệt độ cơ thể nhau, Chu Yên Cẩm khẽ nghiêng đầu, hôm nay chỉ cần vừa mở miệng là có thể dễ dàng ngậm môi của cô.

Đã thật lâu rồi hai người chưa từng có thời khắc ôn nhu như vậy. Giọng nói của Đỗ Nhược Hành có chút run rẩy: “Chu Yên Cẩm!”

Anh ta nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh và dịu dàng.

“Anh khiến tôi thấy buồn nôn.”

Cô đẩy Chu Yên Cẩm ra, cúi chỏ thúc vào trên bụng anh ta. Sức lực đủ nặng, khiến Chu Yên Cẩm đau đớn rên lên một tiếng.

Chu Yên Cẩm lui về phía ban công, hai tay ôm bụng nhíu mày, một lúc lâu cũng không làm được gì. Cái bộ dạng này khiến Đỗ Nhược Hành nghi ngờ có phải mình thúc anh ta một cái khiến ô bụng chảy máu rồi hay không, cho đến lúc Chu Yên Cẩm vịn bình hoa đứng lên, không thèm liếc nhìn cô một cái, mặt không đổi sắc đi ra khỏi thư phòng.

Đỗ Nhược Hành hít một hơi thật sâu, phần mềm đã cài đặt xong, trái tim Đỗ Nhược Hành được thả lỏng, tiếp tục sửa sang lại bản báo cáo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 17

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng, Chu Yên Cẩm trầm mặc khác thường, ăn cũng ít hơn, một chén cháo trắng chỉ ăn một nửa đã đẩy ra. Hai người chung đụng nhiều năm như vậy, Đỗ Nhược Hành có thể nhìn ra anh đang tức giận. Thật ra thì suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu. Chu Yên Cẩm quyền cao chức trọng như vậy, đừng bảo là có người đánh anh ta, đại khái từ trên xuống dưới ngay cả một người không vâng lời cũng không có. Cô lại cho anh ta một đấm như vậy, còn nói anh ta ghê tởm nhưng anh ta vẫn không nói một lời, từ phương diện nào đó mà nói đã là nể mặt cô lắm rồi.

Đổi lại là Đỗ Nhược Hành, từ lúc Chu Yên Cẩm nói với cô rằng từ sau khi ly hôn vẫn nhớ mãi cô không quên, cô lại nghĩ nếu có một ngày Chu Yên

Cầm dám can đảm động đến một đầu ngón tay út của cô, cô sẽ làm cho anh ta thê thảm giống như quý hai ngày hai đêm trên thảm thủy tinh.

Có lúc Đỗ Nhượng Hành cũng cảm thấy chán ghét. Cô đã không còn là một đứa trẻ, biết rõ cô còn có thể dùng quyền cước với Chu Yến Cầm căn bản đều là bởi vì anh ta vẫn còn tình cảm với cô. Nếu anh ta không còn quan tâm gì đến cô nữa thì làm sao có thể dễ dàng bao dung cô đến mức này. Đỗ Nhượng Hành cảm giác mình đang khổ sở vùng vẫy, cô hơi sợ sớm muộn có một ngày nào đó tình cảm còn lại mà Chu Yến Cầm dành cho mình bị dập tắt hoàn toàn.

Nhưng có lúc Đỗ Nhượng Hành lại ước gì Chu Yến Cầm có thể tuyệt tình một chút. Nếu như anh ta thực sự đối xử quá đáng với cô, chỉ quan tâm đến mấy cô tình nhân vàng vọt đỏ đỏ kia của mình, Đỗ Nhượng Hành sẽ quyết tâm nản lòng thoái chí, coi như người đàn ông này đã chết hoàn toàn. Nhưng anh ta lại cố tình đối xử với cô rất tốt, trên đời này không có ai quan tâm săn sóc cô hơn Chu Yến Cầm, Đỗ Nhượng Hành chắc chắn, chỉ cần mình mở miệng, anh ta nhất định có thể bỏ xuống tất cả chạy tới đâu tiên, sự ân cần hỏi han lúc cô gặp khó khăn, đau lòng hay giận dữ ba mẹ Đỗ Nhượng Hành đều không làm được bằng anh ta, mặc kệ là trước hay sau khi ly hôn đều là giống nhau.

Giống như một đồng tro tàn, rõ ràng sẽ phải dập tắt, nhưng thủy chung có gió phía trước trêu chọc.

Cô không phải thánh nhân. Cô cảm thấy hết sức đau đầu với tình trạng mập mờ chưa dứt hẳn tình cũ này.

Chu Đề đi học, trong nhà chỉ còn lại hai người lớn. Đỗ Nhượng Hành xin nghỉ ba ngày, phải ngày mai mới trở về thành phố S. Chu Yến Cầm cũng không đến công ty mà chỉ ngồi ở ghế sa lon phòng khách xem tin tức. Hai người ở chung một phòng, cũng không hề nói với nhau câu nào, khó có dịp bình an vô sự trải qua một buổi sáng. Buổi trưa Chu Yến Cầm đứng dậy tới thư phòng, lúc đứng lên tay vẫn ôm lấy bụng.

Đỗ Nhượng Hành không nhìn thấy thì thôi, thấy được lại cảm thấy có một chút lúng túng. Trên lý thuyết hai người đã ly hôn lâu như vậy, mặc dù Chu Yến Cầm lúc ấy khiến cô khó chịu nhưng cũng không cần thiết phải động tay động chân đến mức này.

Cô chần chừ một chút, hỏi: “Anh đi khám bác sỹ chưa?”

Chu Yến Cầm lạnh nhạt đáp: “Không có việc gì.”

Bộ dạng kia của anh ta giống như là không thèm để ý đến cô, Đỗ Nhượng Hành định không nói chuyện nữa nhưng lát sau, đột nhiên Chu Yến Cầm lại nói: “Nếu tôi thực sự đau đến mức phải nằm viện, em có phải ngay cả liếc mắt nhìn cũng lười phải không?”

Lời này của anh ta rất bình thản, Đỗ Nhượng Hành cảm thấy hơi khó xử: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Chu Yến Cầm đứng tại chỗ thủy chung không động, nhìn cô chằm chằm, lúc lâu sau mới mở miệng: “Thật sự mà nói, hiện tại tôi rất hối hận vì đã chấp nhận ly hôn.”

Đỗ Nhượng Hành theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Chu Yến Cầm. Nét mặt anh ta bình tĩnh: “Nếu như có thể, tôi hy vọng thời gian có thể quay lại.”

Buổi chiều hai người bị quản gia đuổi ra sân sau cắt tỉa cây. Thật ra thì đã là cuối mùa thu, mấy cây hoa cảnh đều đã có lá vàng, héo úa, Chu Yến Cầm thay quần áo lao động ngồi xổm cắt cỏ, rất có dáng vẻ của người làm vườn. Đỗ Nhượng Hành chỉ chống cằm ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh, cảm thấy nhàm chán muốn chết.

Quản gia xuất hiện rất đúng lúc, bưng tới một chiếc bàn nhỏ, sau đó còn có một bình trà cùng một chiếc ly trà nhỏ và một đĩa điểm tâm toàn bánh ngọt. Ông nói với nàng nghe nói hôm nay thành phố T khó có dịp có thể thấy trời cao trong xanh mát mẻ, cô cứ nghỉ ngơi thoải mái đi. Thời điểm ông yên lặng lui ra, Chu Yến Cầm bỗng gọi giật: “Cháu cũng đói bụng, chủ gọi Lulu thức làm thêm một phần trà chiều cho cháu.”

Quản gia chỉ làm bộ nghe ngẩn ngơ không nghe thấy.

Chu Yến Cầm hậm hực ngồi xuống bên cạnh Đỗ Nhượng Hành, tay áo đụng phải ngón tay của cô liền bị nghiêng người như có như không né tránh. Lúc Đỗ Nhượng Hành đặt ly trà xuống, Chu Yến Cầm liền bưng lên nhấp hai ngụm, sau đó đặt xuống trên bàn. Đỗ Nhượng Hành tới mặt nói: “Đồ đi.”

“Cái gì?”

Cô lạnh lùng nói: “Tôi không uống nước người khác đã uống qua .”

Loại giọng điệu khó chịu như vậy khiến Chu Yến Cầm cảm thấy có chút bất đắc dĩ: “Đừng như vậy mà!”

Đỗ Nhượng Hành trực tiếp không để ý tới anh ta. Một lát sau cô nhận được điện thoại của Ưng Phi Phi, nói có một vị khách đến đặt phòng nói là bạn của Đỗ Nhượng Hành, xin giảm giá một chút.

Đỗ Nhượng Hành nghe Ưng Phi Phi báo họ tên, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới người như vậy. Cô cũng không quen biết, khoảng chừng mấy tháng trước có gặp mặt một lần trong hội nghị, hơn nữa ấn tượng thật bình thường. Nếu là bạn bè của quản lý khách sạn Cảnh Mạn chính xác có thể nhận được sự giảm giá phòng, nhưng mỗi tháng cũng có số lượng cố định, Đỗ Nhượng Hành không muốn lãng phí tại một người xa lạ như vậy.

Cô hỏi Ưng Phi Phi: “Người đó muốn xin giảm bớt bao nhiêu phần trăm?”

“Hưởng thụ cấp bậc người thân của chị, giảm cao nhất, ba mươi phần trăm”

“Vị khách kia bây giờ đang ở trước mặt cô?”

“Đúng vậy a.”

Đỗ Nhược Hành trầm mặc trong chốc lát: “Cứ giảm giá ba mươi phần trăm cho người đó.”

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Đỗ Nhược Hành hơi trầm xuống. Cô không có thói quen lợi dụng người khác nên cũng không thích bị người khác lợi dụng, hơn nữa còn là lợi dụng lộ liễu như vậy. Chu Yến Cẩm liếc nhìn cô một chút, đang muốn nói chuyện, bị cô nhét một nửa miếng điểm tâm vào miệng: “Anh im lặng để tôi yên tĩnh một chút được không?”

Chu Yến Cẩm khó khăn nuốt khối điểm tâm, mở miệng: “Chuyện như vậy cũng có thể không thuận theo ý tứ của Ông Phi Phi.”

Đỗ Nhược Hành liếc nhìn anh ta một cái: “Tôi đã nói là anh đừng nói gì, không nghe thấy sao?”

Chu Yến Cẩm nói: “Em thân là quản lý bậc trung của khách sạn, Ông Phi Phi xử lý chuyện này cũng không ổn, em cần dạy dỗ lại cô ta, sau này gặp phải chuyện như vậy thì phải xử lý như thế nào. Là không nên gọi điện thoại trước mặt khách hàng, chỉ cần bảo người kia đi ra ghế đợi còn mình gọi điện thoại cho em, cô ta đúng là xử lý thiếu chuyên nghiệp chết đi được. Lại nói cái tên khách đó, hiển nhiên là hắn đang lợi dụng mặt mũi của em, thứ người như thế nếu em đồng ý lần đầu, sẽ còn có lần thứ hai. Nếu như người tương tự như vậy thêm một vài người, em sẽ phiền chết đấy.”

Từ đầu đến cuối, Đỗ Nhược Hành chỉ nhìn chằm chằm Chu Yến Cẩm với vẻ khó chịu nhưng anh ta không thêm đề ý, vẫn đều đều tiếp tục: “Em lo lắng vị khách kia có thể nghe em từ chối trong điện thoại mà mất mặt nhưng trừ cách em gạt đầu đồng ý giảm giá thì còn có cách khác đó là em nói với Ông Phi Phi, gần đây quy định của khách sạn có thay đổi, quản lý bậc trung như em chỉ có thể cho phép giảm giá năm phần trăm hoặc lớn nhất là mười phần trăm thôi, nếu như muốn giảm giá nhiều hơn nữa thì phải có ý kiến của Tổng giám đốc. Sau đó em hãy nói vị khách kia chờ một chút để em gọi điện thoại xin phép cấp trên. Bình thường dưới tình huống này, đối phương cũng sẽ không gây khó khăn. Về phần Ông Phi Phi, nếu như cô ta nghe không hiểu ý em thì vị trí lễ tân khách sạn năm sao như Cảnh Mạn cũng không thích hợp với cô ta đâu.”

Đỗ Nhược Hành chờ mười, trăm trăm mở miệng: “Nói xong?”

Chu Yến Cẩm rót cho cô một ly trà nữa, nhỏ giọng nói: “Tôi biết em lại định chê tôi nói nhiều, phiền phức. Nhưng nếu hiện tại em muốn gắn bó với loại công việc dịch vụ thương mại như trong khách sạn, với tính cách này của em khó có thể thuận lợi, tôi chỉ hy vọng công việc của em thuận lợi, như vậy tâm tình của em mới tốt, ít nhất sẽ không vì công việc mà phiền não.” Dừng một chút, giọng nói bộc sự cầu xin: “Coi như tôi nhiều chuyện, nhưng anh cũng không muốn phải nghe những lời đã kích từ em, em cũng biết cơ hội hai chúng ta hiện tại có thể nói chuyện hòa bình như vậy là rất hiếm.”

Thật lâu sau Đỗ Nhược Hành mới nói: “Hai chúng ta nói chuyện? Bây giờ không phải toàn một mình anh nói hả.”

Chu Yến Cẩm bình tĩnh nói: “Nói thật, hiện tại tôi đều nằm mơ thấy mấy câu em nói chuyện với tôi gần đây, chỉ đơn giản mấy câu, anh nói nhiều quá, có phiền hay không, cắt nhanh lên. Trên căn bản hiện tại mỗi lần tôi nói gì với em xong cũng có thể đoán ra câu tiếp theo em nói là gì.”

Đỗ Nhược Hành nhàn nhạt hỏi: “Bao gồm câu tối hôm qua tôi bảo anh ghé thăm?”

Lần này Chu Yến Cẩm không nói được lời nào nữa, chỉ dờ dằng ngồi đó, lúc lâu mới phục hồi tinh thần, quay đầu hỏi cô: “Buổi tối em muốn ăn gì? Tôi vào nói với Lưu thúc để ông ấy chuẩn bị.”

Ngày hôm sau, Đỗ Nhược Hành tạm biệt thành phố T, lúc tới hai tay cô trống trơn, lúc đi lại thêm một va ly nhỏ hành lý, bên trong đều là thịnh tình khó chối của lão quan, ông nhét cho cô đủ loại thức ăn. Lúc ở sân bay, Đỗ Nhược Hành ôm con gái hôn rồi lại hôn, về mặt Chu Đề rất tệ, ôm chặt cổ nói mẹ nhất định phải thường xuyên về thành phố T thăm con đấy.

Đỗ Nhược Hành đồng ý, Chu Đề lại nói tiếp, mẹ cũng nghĩ tới chuyện về thành phố T thăm ba, ba cũng thường xuyên nghĩ tới mẹ.

Đỗ Nhược Hành lần này không nói gì nữa, cô hôn một cái lên chóp mũi con gái, đội mũ lại lên đầu con bé. Chu Yến Cẩm ở một bên chỉ trầm mặc, cho đến lúc Đỗ Nhược Hành chuẩn bị rời đi, anh mới nhẹ giọng nói một câu: “Sau khi về đến thành phố S, nhớ gọi điện thoại báo bình an.”

Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Trong khách sạn nếu như gặp phải chuyện không tiện giải quyết, kịp thời nói cho tôi biết.”

Đỗ Nhược Hành liếc nhìn Chu Yến Cẩm một cái, lần này khó có dịp không mở miệng chê anh phiền. Chu Yến Cẩm vẫn còn nói: “Ngộ nhờ ngã bệnh hoặc là không thoải mái, chịu khó tự mình đi bệnh viện kiểm tra. Ở ngoài một mình phải tự mình chăm sóc bản thân, bình thường đóng kỹ các cửa, vật phẩm quý trọng không nên để bừa bãi ở phòng khách. Đánh một chiếc chìa khóa khác đem cho Tô Cầu hoặc người nào tín nhiệm khác giữ. . .”

Đỗ Nhược Hành rút cuộc lại bắt đầu không nhin được, mi tâm của cô nhăn lại, cuối cùng vẫn quyết định ngăn cản cái miệng của Chu Yến Cẩm.

Cô lạnh nhạt hỏi: “Có còn chuyện gì khác không?”

Chu Yến Cẩm nhìn cô, bên môi vẫn còn câu chưa cất lên nhưng bởi vì bị chặn lại mà bây giờ rất khó nói tiếp. Đỗ Nhược Hành không muốn lãng phí thời gian nữa, xoay người quay đi nhưng đồng thời lúc đó lại nghe Chu Yến Cẩm nói: “Giống như Đề Đề nói, tôi vẫn rất thích em.”

Động tác của Đỗ Nhược Hành thoáng dừng lại, xoay người. Chu Yến Cầm nhìn thẳng vào mắt cô, nhẹ giọng lặp lại một lần nữa: “Tôi vẫn còn yêu em.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 17.2

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng, không cử động. Cô xoay người muốn đi nhưng lại bị Chu Đề bắt được vạt áo.

Cô gái nhỏ ngửa mặt nhìn Đỗ Nhược Hành, mang theo chút bịn rịn quyến luyến: “Mẹ, con thực sự rất yêu mẹ a.”

Đỗ Nhược Hành cúi người xuống, vuốt ve khuôn mặt con gái, không ngại phiền toái, dù có nói đi nói lại trăm lần cũng vẫn sẽ đáp mẹ cũng rất yêu con. Chu Đề vẫn không buông tay, cố chấp lại hỏi: “Còn ba thì sao? Ba cũng rất yêu mẹ.”

Đỗ Nhược Hành dừng lại một lát, dịu dàng trả lời: “Mẹ cũng đã từng cũng rất yêu ba con.”

(Đau lòng chưa anh Chu???)

*****

Sau hai giờ đến thành phố S, Đỗ Nhược Hành trực tiếp từ sân bay về khách sạn Cảnh Mạn. Trong hành lang khách thừa thớt, Uông Phi Phi đang cùng Tiểu Diệp hưng phấn bắt quái, ngay cả một vị khách nhân trẻ tuổi ho nhẹ một tiếng cũng không nghe thấy. Đỗ Nhược Hành đi nhanh tới, thay hai người xử lý giải quyết công việc, lúc đưa mắt nhìn khách rồi đi Uông Phi Phi lại níu lại tay áo của Đỗ Nhược Hành hưng phấn nói: “Chị Nhược Hành, chị hôm nay mới về đúng là đáng tiếc, không được xem kịch hay, sáng hôm nay trong cuộc họp giao ban Ngô quản lý của Bộ phận Tài vụ bị Khang tổng mắng đến nổi ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được!”

Đỗ Nhược Hành im lặng không lên tiếng, cúi đầu nhìn đôi tay đang ôm lấy cánh tay cô. Đợi đến lúc Uông Phi Phi rút cuộc ngưng ngừng đem đầu ngón tay buông ra, Đỗ Nhược Hành mới mở miệng: “Em theo chị lên lầu, chúng ta vào phòng làm việc nói chuyện một chút.”

Hai mươi phút sau, Uông Phi Phi vác một khuôn mặt trắng xanh như tờ giấy đi ra từ phòng làm việc, Đỗ Nhược Hành đi xuống lầu kiểm tra phòng vệ sinh cho khách, nghe hai phục vụ đứng ở trong góc cũng đang hưng phấn bưng bưng bắt quái. Âm thanh còn không nhỏ, đại khái không có phòng bị cô nghỉ phép nhưng lại sớm quay lại như vậy: “Quản lý Ngô lần này nhất định nguy rồi. Những năm nay, ông ta đã ăn bao nhiêu hoa hồng, đoán chừng toàn bộ đều dành đi nuôi tiểu tình nhân thôi. Cậu xem trước kia ông ta làm mưa làm gió, ngay cả Tiền Tổng giám đốc cũng mắt nhắm mắt mờ. Kết quả Tổng giám đốc mới nhậm chức mấy ngày nay liền tra ngay đến mấy vụ làm ăn mờ ám của Phòng Tài vụ, hành động như thế ngay cả chúng ta cũng nhìn ra được, đây không phải là muốn thay người thì còn là gì.”

“Mà hình như ông ta đã ký hợp đồng cả đời với khách sạn hay sao ấy. Nhưng mà cứ bị trên chèn ép như vậy còn có thể chống đỡ được sao? Ngô nhờ không chịu được mà phá vỡ hợp đồng chạy mất, nhưng tiếng xấu này sẽ lưu lại mãi, sau này vẫn còn có nơi nào muốn thuê ông ta.”

“Nghe nói là lúc trước ông ta đã đắc tội Tổng giám đốc, đi khắp nơi nói Tổng giám đốc là con riêng, hiện tại mới gặp phải loại kết cục này. Tổng giám đốc mới nhậm chức có mấy ngày, chắc cũng không muốn làm rùm beng chuyện lên nhưng lão Ngô kia đúng là không biết trời cao đất dày, đi khắp nơi phao tin Tổng giám đốc thực sự không phải là Khang nhị công tử gì, chỉ là con trai của tình nhân sinh ra, anh ta từ trước đến nay vẫn ở nước ngoài nên không ai biết thôi. Sau này anh ta trở về nước, cùng anh trai đấu đá giành tài sản một phen, đáng tiếc cuối cùng thất bại, mới phải chạy tới thành phố S.”

Đỗ Nhược Hành hắng giọng một cái, chung quanh lập tức an tĩnh. Một lát sau, hai cô gái phục vụ từ sau khe cửa chạy vội ra. Đỗ Nhược Hành lạnh giọng hỏi: “Tháng này thảm đã giặt sạch chưa? Khung ảnh trên vách hành lang đã có một tầng bụi mỏng tại sao không đánh quét? Còn có phòng 1203 thiếu bút, người nào chịu trách nhiệm? Tại sao không bổ sung?”

Nửa giờ sau, Đỗ Nhược Hành cầm báo cáo lên phòng Tổng giám đốc, Khang Thần đang chơi trò chơi trên máy tính, sau khi nhìn thấy cô thì bày ra tư thế ngồi rất có vẻ, cười hỏi: “Tâm tình không tốt?”

Đỗ Nhược Hành trực tiếp phủ nhận: “Không có.”

Khang Thần cẩn thận nghiên cứu sắc mặt cô, sau đó nói không đúng, tâm tình em đang hoàn toàn không tốt.

Đỗ Nhược Hành nghiêng người, nói nếu như không có việc gì khác tôi ra đi trước. Khang Thần vội vàng gọi cô: “Làm gì mà gấp như vậy. Tối hôm nay có rảnh không, chúng ta cùng đi xem phim, như thế nào?”

“Xem phim gì?”

“Chiến tranh giữa những vì sao phần mới nhất, cái khác là một bộ phim điện ảnh về tình yêu. Em muốn xem phim nào?”

Cuối cùng hai người quyết định xem Chiến tranh giữa những vì sao, lại tiếp tục thảo luận địa điểm tối nay cùng ăn tối. Lúc thảo luận về mặt hai bên đều

rất trịnh trọng, không giống như đang hẹn hò mà giống như là đối tác hợp tác gấp gáp bàn chuyện làm ăn. Đến cuối cùng, Khang Thần không nhịn được chống cằm nhìn cô cười cười: “Đến tột cùng là người nào chọc em, khiến tâm tình em tệ như vậy?”

Đỗ Nhược Hành vẫn nói không có. Vì để tránh Khang Thần truy hỏi nữa, cô quyết định chuyển đề tài: “Nghe nói cuộc họp giao ban sáng nay, Ngô Nghĩa Dũng bị Tổng giám đốc phê bình một trận không ngẩng mặt lên nổi.”

“Nghe ai nói?”

“Khang tổng, tôi không thể vì ngài mà bán đứng quần chúng được.”

Khang Thần khẽ mỉm cười: “Vậy phiền em quay lại nói với quần chúng là Khang tổng của bọn họ không hy vọng tầng lớp Quản lý bậc trung của khách sạn tồn tại người không có phẩm chất đạo đức tốt.”

Không nói rõ là ai mà ai cũng biết là ai.

Lúc Đỗ Nhược Hành đi ra khỏi phòng làm việc của Khang Thần, tất cả mọi nhân viên trong khách sạn ai cũng muốn hóng hớt xem có phải cô và Khang Thần đã nói chuyện về kết cục cuối cùng dành cho quản lý Ngô hay không nhưng Đỗ Nhược Hành không bàn về chuyện đó. Trở lại phòng làm việc, cô nhìn điện thoại di động suy tư một lát, suy nghĩ nên gọi một cuộc điện thoại về Chu gia. Vốn suy tính bây giờ là bốn giờ chiều, chắc Chu Yên Cầm sẽ không ở nhà. Nhưng chờ bên kia vừa tiếp thông, vang lên là âm thanh trầm ấm quen thuộc alo một tiếng.

Đỗ Nhược Hành trầm mặc chốc lát, mới nói tới về đến thành phố S rồi.

Chu Yên Cầm ừ một tiếng, giọng bình tĩnh nghe không ra cảm xúc, chỉ đơn giản nói: “Chú ý nghỉ ngơi.”

Nói xong hai người cúp điện thoại.

Đến buổi tối, Đỗ Nhược Hành cùng Khang Thần đi xem phim. Hai người xếp hàng mua vé, trái phải trước sau đều là những cặp tình nhân còn nhỏ tuổi. Khang Thần mua cho Đỗ Nhược Hành một bịch bỏng ngô, hai người đứng ở bên ngoài chờ mở phòng chiếu, Khang Thần chỉ dùng năm câu đã giới thiệu xong nội dung của hai phần trước bộ phim Chiến tranh giữa những vì sao cho cô nghe. Sau khi vào phòng chiếu, hai người xúm lại suy đoán tình huống phát triển của bộ phim, tình tiết nhân vật phản diện chết cũng như hắc ta chết như thế nào đều bị Khang Thần đoán rất chuẩn.

Đỗ Nhược Hành đã thật lâu không xem phim chiếu rạp vui vẻ như vậy. Thậm chí là đã rất lâu rồi cô không tới rạp chiếu phim. Chu Yên Cầm từ mười năm trước đã có thói quen giống như một lão già, hắc sủng bá hám lợi, đối với mấy hình thức giải trí như phim ảnh ca nhạc, anh ta chẳng bao giờ thèm ngó tới. Khi đó nếu như Đỗ Nhược Hành kì kèo muốn đi xem phim, mặc dù Chu Yên Cầm không tình nguyện nhưng cũng sẽ đồng ý, nhưng mỗi một lần xem đều là một lần ngủ giữa chừng, nghĩ cũng đừng nghĩ cùng anh ta thảo luận tình tiết phim. Sau khi hai người trở về thành phố T, trong nhà thậm chí còn có một phòng dành riêng cho việc chiếu phim, Đỗ Nhược Hành lại không bước chân vào lần nào. Ngược lại thỉnh thoảng Chu Yên Cầm nhớ tới sẽ lôi kéo cô vào cùng nhau xem, nhưng Đỗ Nhược Hành lúc ấy lại không muốn xem phim cùng anh ta cho nên đều cự tuyệt.

Vì vậy Đỗ Nhược Hành lâu lắm rồi mới có cảm xúc tuyệt vời như vậy, phập phồng theo từng cảnh trên màn ảnh cho đến lúc kết thúc. Trong tay cô còn ôm nửa bịch bỏng ngô chưa ăn xong, trao đổi cùng Khang Thần từ đầu đến cuối rất vui vẻ. Hai người cùng một chỗ, mặc kệ là ngoại hình hay là đề tài nói chuyện đều rất ăn ý, rất nhiều người qua đường có ý nhìn vào họ, ánh mắt của những người đó thể hiện rõ sự hâm mộ với đôi tình nhân kia.

Thời điểm Đỗ Nhược Hành cùng Khang Thần xuống bãi đậu xe liền gặp người quen. Thật ra thì người kia cũng không hẳn là quen thuộc, cũng chỉ có duyên gặp nhau vài lần. Đối phương một bộ yếu điệu tư thái, thướt tha đi về bãi đỗ xe giống như hai người. Đỗ Nhược Hành đã thấy người con gái kia, người kia chắc chắn cũng đã nhìn thấy cô, có muốn tránh cũng không được nên cô quyết định đứng chờ cô ta đi tới chào hỏi một tiếng.

Đối phương đến gần, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, tóc dài xõa vai, đôi môi đỏ mọng đôi mắt cũng rất đẹp. Đôi mắt của cô ta đảo qua Khang Thần và Đỗ Nhược Hành, mỉm cười: “Đỗ tiểu thư, trùng hợp gặp mặt a.”

“Đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp.” Đối phương nhẹ nhàng nói: “Tôi nhớ lần trước gặp mặt có lẽ là tám hai năm rưỡi hay ba năm gì đó nhì.”

Đỗ Nhược Hành chỉ mỉm cười, cũng không gật đầu. Cô ta nhớ không chính xác lần cuối cùng hai người gặp mặt. Trên thực tế, hai năm trước hai người cũng gặp mặt một lần, nhưng đại khái chỉ có Đỗ Nhược Hành chú ý. Lần đó là lần mà công ty mà Đỗ Nhược Hành làm việc trước kia tổ chức dã ngoại câu cá biển, lại vô tình đụng phải đoàn của Chu Yên Cầm. Bọn họ cũng tổ chức một bữa tiệc gì đó trên chiếc du thuyền thượng hạng, mỗi người đều quần áo sang trọng, hơn nữa mỗi người đàn ông đều có một mỹ nhân như hoa như ngọc bám vào khuỷu tay.

“Nghe nói Đỗ tiểu thư bây giờ đang là quản lý ở một khách sạn năm sao. Không biết là ở đâu vậy?”

“Khách sạn Cảnh Mạn.”

“Ở khu nào ấy nhì?”

“Khu Đông Hồ.”

Đối phương nhẹ nhàng a một tiếng: “Vậy thì đúng là quá tốt. Lần này tôi tới thành phố S mở thị trường, chủ quản ở địa phương cũng đặt khách sạn ở khu Đông Hồ nhưng cơ sở vật chất cũng như năng lực phục vụ ở đó thực sự rất kém, tôi đang muốn chuyển khách sạn đây, không biết quý khách sạn có

hoan nghênh tôi không nha?”

Đỗ Nhược Hành cười đến dịu dàng: “Dĩ nhiên hoan nghênh.”

Hai người lại hàn huyên mấy câu, sau đó mỗi người đi mỗi hướng. Đỗ Nhược Hành nhìn từ xa thấy đối phương đứng ở bên xe gọi điện thoại, bộ dáng rất xinh đẹp.

Khang Thần ở một bên lên tiếng: “Bạn bè của em ở thành phố T sao?”

Đỗ Nhược Hành trầm mặc một hồi: “Bạn của chồng trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 18

Sáng ngày thứ hai Đỗ Nhược Hành đến khách sạn, vừa đứng gặp phải mỹ nhân đêm hôm trước đang làm thủ tục nhận phòng. Đối phương vừa đứng lúc cũng nhìn thấy cô, vì vậy mỉm cười chào hỏi, sau đó quay đầu lại nói với Ông Phi Phi: “Nếu như tôi là người quen của Quản lý Đỗ, vậy có thể giảm giá không?”

Một ngày trước mới bị Đỗ Nhược Hành giáo huấn một buổi nên Ông Phi Phi nào dám lỗ mắng, chỉ liếc mắt nhìn trộm Đỗ Nhược Hành một chút sau đó nâng khóe miệng: “. . . Thật xin lỗi quý khách, khách sạn Cảnh Mạn chúng tôi vừa mới hủy bỏ chế độ này.”

Đối phương ồ một tiếng: “Xin chờ chút, tôi gọi một cuộc điện thoại.”

Đỗ Nhược Hành thấy thế tính toán rồi đi, lại bị đối phương gọi lại. Một lát sau cô ta đem điện thoại đưa tới, Đỗ Nhược Hành bắt máy, nghe thấy giọng nói của Chu Yến Cẩm ở bên kia đầu dây: “Tô Vận muốn mượn thẻ VIP của tôi để hưởng ưu đãi giảm giá, khách sạn em có cho phép không?”

“Có thể.”

Chu Yến Cẩm tìm một lát, nói với Đỗ Nhược Hành: “Thẻ VIP của tôi tạm thời không tìm được, trong hệ thống của khách sạn có ghi chép chứ.”

Đỗ Nhược Hành gõ máy tính một chút, nói: “Có thể giảm giá 10%.”

Chu Yến Cẩm dừng một chút: “Tôi nhớ thẻ của tôi có thể giảm giá 20%.”

“Anh nhớ nhầm.” Đỗ Nhược Hành nói, “Chỉ có thể là 10%.”

Chu Yến Cẩm trầm mặc chốc lát: “Em đem điện thoại trả Tô Vận.”

Lại qua một phút, Tô Vận trở lại đại sảnh, đã cúp điện thoại. Cô ta nhìn Đỗ Nhược Hành cười cười: “Nếu vậy thì giảm giá 10%, vậy thì thôi đừng dùng thẻ của Chu Yến Cẩm nữa, cứ tính nguyên giá.”

Đỗ Nhược Hành thành khẩn nói xin lỗi cô ta, bày tỏ không thể tính chiết khấu quá cao là quy định của khách sạn Cảnh Mạn, cô không cách nào phá vỡ. Tô Vận bày tỏ mình hiểu, sau đó tới cầm tay Đỗ Nhược Hành, dịu dàng uyển chuyển nói: “Không có vấn đề gì, chỉ là vừa hay có bạn bè thân thiết mới thuận tiện hỏi một chút. Là tôi quá đường đột. Về sau nếu cô trở lại thành phố T, nhớ nói cho tôi biết, để tôi làm chủ, mời cô một bữa cơm.”

Đỗ Nhược Hành cười nói vậy làm sao có thể. Tô Vận lại nói: “Nhất định phải mời. Yến Cẩm lần này đích thân bảo thư ký đặt phòng cho tôi, anh ấy mới quá khách khí.”

Đỗ Nhược Hành mặt không đổi sắc cười nói: “Anh ấy đối đãi với bất kỳ bằng hữu đều là như vậy. Cô không cần bận tâm quá nhiều.”

Lúc đang họp giao ban buổi sáng, điện thoại của Đỗ Nhược Hành reo mãi không ngừng nghỉ. Tất cả các cuộc gọi đều là của Chu Yến Cẩm, về sau cô phải tắt máy mới yên ổn. Vậy mà lúc tan họp, Đỗ Nhược Hành còn bị Trương quản lý của bộ phận vật tư trêu đùa, nói nào là mấy người đàn ông bám riết như vậy là không đáng tin cậy đâu. Chỉ bám riết vài ngày sẽ chán ngay thôi, mà người kia đứng là tán gái mà cũng không biết nắm bắt, Quản lý Đỗ của chúng ta yêu thích yên tĩnh không thích ồn ào hay sao.

Đỗ Nhược Hành bị mọi người trêu chọc cũng chỉ cười không nói gì rồi khỏi phòng họp, đem tất cả sự căm tức giận chớ đánh mềo tính lên trên đầu Chu Yến Cẩm. Đến trưa ăn cơm xong cô mới mở máy, chỉ là chốc lát thì Chu Yến Cẩm lại gọi điện thoại tới.

Đỗ Nhược Hành mặt lạnh chờ màn hình điện thoại sáng rồi lại tới, lặp lại mấy lần mới nhấn nút nghe.

Chu Yến Cẩm nhất thời không có kịp phản ứng chuyện Đỗ Nhược Hành thế mà lại nghe máy, dừng một lát mới mở miệng: “Hai năm trước ta thiếu Tô

Vận một chút ân tình. Sau đó cô ấy có nhờ anh một số vốn đầu tư làm ăn. Từ đó về sau tôi không liên lạc với cô ấy nữa thiếu chút nữa đã quên luôn người phụ nữ này rồi, lần này gặp lại là ngẫu nhiên, vì vậy thuận tiện nói chuyện mấy câu thôi.”

Đỗ Nhược Hành nghe xong, khoanh tay ở một tiếng: “Chuyện liên quan gì tới tôi.”

“Liên quan tới em chứ.”

Đỗ Nhược Hành cười lạnh một tiếng: “Tôi lại không cảm thấy liên quan nha.”

Chu Yến Cầm im lặng một lát, sau đấy mới nói, giọng có chút bất đắc dĩ: “Em sẽ tức giận.”

“Tôi không có cái hứng thú tức giận linh tinh như thế.” Đỗ Nhược Hành cười nói: “Mà dạo này anh cũng nhiều chuyện quá rồi đấy. Chuyện của anh từng chút từng chút một, trước kia, hiện tại hay sau này đều không liên quan tới tôi.”

Chu Yến Cầm lại im lặng một lát mới nói đáp: “Nếu như bây giờ em muốn biết điều gì, tôi sẽ giải thích cặn kẽ từng chút một.”

Đỗ Nhược Hành ném cho Chu Yến Cầm ba chữ: “Không hứng thú.” Nói xong lập tức cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, gần tới lúc Đỗ Nhược Hành tan ca thì nhận được điện thoại của Ưông Phi Phi, nói phía dưới có người đưa đồ tới. Đến đại sảnh mới phát hiện là một cậu trai trẻ, là nhân viên của một tiệm bán hoa, trong tay cầm một lẵng hoa hồng rất lớn.

Đỗ Nhược Hành không tìm thấy tấm thiệp có ký tên, đối phương chỉ nói là của một vị tiên sinh họ Chu.

Đỗ Nhược Hành có trực giác chính là Chu Yến Cầm, ngay sau đó lại cảm thấy ý nghĩ như vậy thật hoang đường. Từ lúc biết anh ta cho đến bây giờ, ngoài lần anh ta chính tay đem hoa cưới cho cô, những lần khác tính trên đầu ngón tay. Từ trong tận xương tủy Chu Yến Cầm đã mang bản tính của thương nhân, háms lợi là tính cách được anh ta phát huy đến cực hạn, ví dụ điển hình đó chính là quà tặng của anh ta, luôn mang tính thực dụng chứ không bao giờ liên quan đến hai chữ lãng mạn. Hoặc cũng có khả năng trong mắt anh ta, một viên kim cương có ý nghĩa hơn rất nhiều so với hoa hồng hoặc một sản phẩm thủ công mỹ nghệ.

Chính vì những lý do trên, Đỗ Nhược Hành vội vàng bác bỏ ý nghĩ là của Chu Yến Cầm. Cô biết Chu Yến Cầm lúc anh ta đã qua hai mươi tuổi, là một người đàn ông thành thực, ý chí kiên định nên đã sớm quen với chuyện phải bước từng bước theo chân anh ta. Nhưng mà việc đối nhân xử thế bên ngoài của Chu Yến Cầm lại cực kỳ hào phóng, mặc kệ là hợp nhân viên hàng năm của Tổng công ty hay bằng khen của các tổ chức phòng ban nhận được bằng khen hay hoa tươi đều biểu hiện hết sức vui mừng, ít nhất rơi vào trong tình cảnh như thế này, cho dù bản thân anh ta cũng xi mũi coi thường.

Rất nhanh có mấy cô gái trẻ chạy tới bày tỏ hâm mộ, rồi rít suy đoán sấm banh hoa hồng có ý nghĩa gì. Đến trưa thời điểm Đỗ Nhược Hành nhận được điện thoại của Chu Yến Cầm, anh ta hỏi cô đã nhận được hoa chưa.

Đỗ Nhược Hành im lặng hồi lâu không đáp, cuối cùng vẫn là nhin không được hỏi, sấm banh hoa hồng thật sự là anh tặng?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 19

Chu Yến Cầm không phủ nhận, hơn nữa còn nói: “Em không thích à, vậy lần sau đổi hoa khác.”

“Anh tặng hoa làm gì?”

Chu Yến Cầm dứt khoát im lặng. Hiển nhiên là anh ta không biết nên trả lời loại câu hỏi này như thế nào, việc suy nghĩ nên nói như thế nào còn phí sức hơn cả giải thích một vấn đề ảnh hưởng đến nền kinh tế cả nước, một lúc lâu sau mới nói: “Nếu em thích, sau này mỗi ngày đều cho người đem đến.”

Đỗ Nhược Hành nói: “Anh không cần làm những chuyện vớ vẩn như thế này đâu.”

Đầu ngón tay của cô vòng quanh một lọn tóc, cuốn lên lại cuốn xuống, cầm điện thoại ở bên tai nhưng tâm tưởng lại đã bay đến nơi nào rồi. Một lát sau nghe Chu Yến Cầm nói: “Thật xin lỗi.”

Ba chữ này Chu Yến Cầm nói từng chữ một, giống như con nít học phát âm, nói cực kỳ không thuần thục. Trong từ điển của Chu Yến Cầm hơn ba mươi năm qua chưa từng xuất hiện ba chữ này, có lẽ là gần đây mới thêm vào, mực in chưa khô. Đỗ Nhược Hành không nhận được nhũ lông mày, cười nói: “Ôi chào, may là ban ngày ban mặt Chu tổng nói mấy lời này, nếu không tôi còn nghĩ là anh bị quỷ ám đấy.”

Chu Yến Cầm bất đắc dĩ im lặng nhận lấy sự châm chọc của cô, chờ cô nói xong câu thứ nhất, mới nói tiếp: “Trước kia lúc không vui có lúc nói mấy lời không hay, em không cần để ở trong lòng. Tôi nhận lỗi với em.”

“Chu tổng nói là mấy lời không hay nào ấy nhỉ? Tôi không nhớ rõ. Làm phiền ngài nhắc lại lần nữa được không?”

Chu Yến Cầm lại bắt đầu xoa mi tâm, một lát sau nói: “Em có thể đánh tôi cho hả giận.”

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: “Cơ thể ngài sắt đá, tôi sợ đánh chỉ có đau tay tôi thôi.”

“.....”

Chu Yến Cầm nửa ngày không nói chuyện. Đỗ Nhược Hành dần dần cảm thấy không kiên nhẫn, đang định cúp điện thoại lại nghe anh ta nói: “Tôi đang muốn thay đổi.”

Đỗ Nhược Hành yên lặng một lát nói: “Anh nói cái gì cơ?”

“Tôi muốn từ từ thay đổi phương thức chung đụng của chúng ta.” Chu Yến Cầm cố gắng chọn ra từ ngữ, “Trước kia, quan hệ của hai chúng ta có vấn đề, trách nhiệm phần lớn ở trên người tôi, nhiều năm như vậy thói quen không thể thay đổi hoàn toàn ngay lập tức, nhưng tôi cho rằng có thể dần dần giải quyết theo thời gian.”

Chu Yến Cầm dừng một chút, nhỏ giọng mở miệng: “Hành Hành, cho anh thêm một cơ hội.”

Đỗ Nhược Hành hoàn toàn trầm mặc, dựa hẳn người lên tường mím chặt môi. Chu Yến Cầm không dám bức bách cô, chỉ có thể nín thở chờ đợi.

Cuối cùng Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt mở miệng: “Chu tổng muốn làm gì, người khác làm sao dám ngăn cản.”

*****

Buổi tối Đỗ Nhược Hành hẹn Tô Cầu ăn cơm, kể lại toàn bộ câu chuyện giữa cô và Chu Yến Cầm. Tô Cầu cười cười: “Chuyện này hay đấy, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng.”

Đỗ Nhược Hành không đáp lời, vẫn mức một chén canh, Tô Cầu hỏi cô theo cậu tỷ lệ năm năm anh ta trị hết được thói trăng hoa là bao nhiêu phần trăm.

“Nếu nói tỷ lệ năm năm chữa khỏi, tớ nói nếu như người mắc bệnh ung thư, trong năm năm sau nữa không tái phát, mới được thầy thuốc công nhận là khỏi hoàn toàn. Nhưng dù như vậy, căn cứ khoa học thống kê, vẫn có một số người năm năm sau bệnh ung thư lại tái phát.” Tô Cầu nói, “Theo kinh nghiệm của tớ, đàn ông có thói hư tật xấu bẩm sinh so với bệnh ung còn khó trị tận gốc hơn, thời điểm một người đàn ông bày tỏ sự ăn năn hối cải là thật tâm, thời điểm quay đầu cũng là thật lòng. Nhưng cũng giống như bệnh nhân phẫu thuật, vết sẹo đã lành, nhưng nó là bệnh nan y, ai biết năm năm sau sẽ không biến chứng nặng hơn, không ai có thể bảo đảm được anh ta một đời một thể toàn tâm toàn ý.”

“.....”

“Cậu còn nhớ chuyện xưa giữa Di Từ Hà và Vệ Linh Công hay không, thời điểm được sủng ái Di Từ Hà còn có thể tự mình mượn xe ngựa của Hoàng đế, thời điểm thất sủng quốc quân ghi hận trong lòng, nói Di Từ Hà lại dám giả mạo xe ngựa của ta lên đường.”

Đỗ Nhược Hành dở khóc dở cười: “Cậu đúng là cái gì cũng nói được ấy nhỉ.”

Tô Cầu nhàn nhạt nói: “Vậy tớ hỏi cậu, chuyện Chu Yến Cầm lăng tử quay đầu, muốn làm người chồng tốt, cậu có lòng tin hay không?”

Đỗ Nhược Hành chống cằm khuấy khuấy chén cháo còn một nửa, cười không nói lời nào.

Tô Cầu còn nói: “Hoa tâm là một thói quen, giống như người quạt cường, tính tình nóng nảy. Rất khó thay đổi, cho đến già cũng vẫn vậy thôi. Những người như thế là có máu phong lưu từ trong người, luôn luôn rục rịch ngóc đầu dậy, chỉ chờ mùa đông qua đi mùa xuân, đợi đến mùa hạ nhiệt độ thích hợp ánh mặt trời đến đỉnh điểm, liền tung kén nổi dậy.”

Đỗ Nhược Hành không nhịn được bật cười: “Cậu nói còn hay hơn mấy nhà triết học ấy chứ, hay cậu suy nghĩ chuyện chuyển ngành đi, làm thánh phán phù hợp với hình tượng của cậu đấy, thật.”

Tô Cầu mặt không đổi sắc: “Cậu cho rằng tớ chưa từng nghĩ tới? Từ ngày đầu tiên đi làm tớ đã không thích công việc này, nhưng đấu tranh giữa sở thích và cơm áo gạo tiền tớ đành đầu hàng số mệnh.”

Từ hôm nhận được bó hoa đầu tiên, Đỗ Nhược Hành bắt đầu liên tiếp nhận được hoa từ Chu Yến Cầm gửi tới. Mỗi ngày đều có, đúng giờ đúng địa điểm. Một tuần lễ sau rốt cuộc Đỗ Nhược Hành không chịu nổi, cô phải gọi điện thoại cho Chu Yến Cầm, giọng nói thật sự không tốt: “Đừng nữa tặng, anh có còn cho tôi chút tôn nghiêm nào để quán mấy cô nhân viên trẻ là cấp dưới trong khách sạn không hả?”

Chu Yến Cầm nói: “Bây giờ tôi đang ở thành phố S.”

“.....”

“Hiện tại tôi đang ở sân bay chờ xe về nội thành, hôm nay em có thời gian không?”

Đỗ Nhượng Hành nói với anh ta: “Hôm nay tôi làm thêm giờ, không rảnh. Anh mua vé máy bay quay về thành phố T đi.” Sau đó ngắt máy.

Thực tế Đỗ Nhượng Hành thật sự không có thời gian. Cô và Khang Thần phải cùng nhau tham gia một cuộc toạ đàm dành cho quản lý khách sạn thành phố S do chính khách sạn Cảnh Mạn tổ chức, lúc ăn trưa hai người bàn bạc với nhau về việc thăng chức của cô.

Khang Thần nói hiện tại chỗ của Phó tổng giám đốc còn trống, hi vọng cô có thể ngồi lên vị trí đó.

Đỗ Nhượng Hành trầm ngâm một lúc lâu, nói với kinh nghiệm của tôi làm Phó tổng không thích hợp.

Khang Thần nói làm sao lại không thích hợp, cách đối nhân xử thế của em mọi người quá rõ ràng, một vị Phó tổng giám đốc quan trọng nhất là cần có nhân phẩm cùng lòng nhiệt tình yêu công việc, hai điều này em đều rất khá. Phẩm hạnh có, tính nhẫn nại có, tỉ mỉ có, làm việc có trước có sau, còn có thể nhân nhin hết mức suy nghĩ cho đại cục, tổng hợp lại trong mấy người quản lý bậc trung ở khách sạn Cảnh Mạn, em chính là ứng cử viên sáng giá nhất.

Đỗ Nhượng Hành nghe Khang Thần nói thế không biết nên vui hay nên buồn. Trên lý thuyết cô nên vì thế mà cảm thấy vui mừng, nhưng điều chân thật nhất cô nghĩ đó là Khang Thần đang khích lệ người khác. Cô làm sao có thể xứng với mấy chữ kiên nhẫn tỷ mỉ... Cái này đúng là đánh giá cao bản thân cô quá.

Khang Thần quan sát phản ứng của cô, cười nói: “Cảm thấy anh nói không đúng?”

Đỗ Nhượng Hành lắc đầu cười: “Đỉnh đầu được chụp một cái mũ cao như vậy, tôi cảm thấy không dám nhận.”

Khang Thần nói em chẳng lẽ không biết, khách sạn mình có bao nhiêu nhân viên trẻ xem em như là tấm gương người phụ nữ có phẩm hạnh đạo đức để noi theo đấy.

Đỗ Nhượng Hành dịu dàng cười, nhưng cô không vui vẻ chút nào. Cô hỏi: “Không còn người nào khác thích hợp để ngồi vào vị trí kia ư?”

Khang Thần nói không có, nếu như Đỗ Nhượng Hành không muốn nhận vị trí này, anh ta sẽ phải đem người bên ngoài vào ngồi lên vị trí Phó tổng này.

Anh ta còn nói: “Nếu như nói về việc quản lý khách sạn, tôi sáng suốt lắm. Em yên tâm đi.”

Đỗ Nhượng Hành mãi không thể gạt đầu, suy nghĩ lúc lâu mới nói để tôi xem một chút rồi tính sau.

Khang Thần đồng ý, cũng khẳng khái cho cô nửa tháng suy nghĩ. Lúc chàng vạng toạ đàm kết thúc, hai người cùng nhau ăn một bữa ăn đơn giản. Thời điểm Khang Thần chọn món ăn không gọi món mà Đỗ Nhượng Hành ghét nhất chính là súp lơ, cô ngẩng đầu nhìn anh ta một cách ngạc nhiên, anh ta nói: “Em không thích ăn món này, anh mà ăn một mình cũng không có ý nghĩa nha.”

Đỗ Nhượng Hành chưa từng nói qua với Khang Thần rằng mình ghét ăn gì thích ăn gì, nhưng anh vẫn biết cô ghét ăn súp lơ, quả thật anh cũng tỉ mỉ không thua kém cô.

Sau khi Khang Thần đưa cô trở về Cảnh Mạn mới lái xe về nhà. Sáng ngày hôm sau, Đỗ Nhượng Hành vì phải trực ca đêm mà mệt mỏi mắt nhắm mắt mở vừa đứng đợi phải Khang Thần đang trốn việc liền thuận tiện có tài xế chở về. Đỗ Nhượng Hành về đến nhà đã là gần trưa, thời điểm mở cửa phát hiện bên cạnh có một bóng người, cô bình tĩnh dùng tay mò mẫm tìm chìa khóa trong túi, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện là Chu Yến Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 20

Cả đêm Chu Yến Cầm ngủ không được ngon giấc, giờ phút này sắc mặt vừa mệt mỏi vừa hơi trầm xuống, vẻ đẹp trai rạng ngời thường ngày cũng giảm sút đáng kể. Đỗ Nhượng Hành dù sao cũng hơi chột dạ, thành thật mà nói cô đã sớm quên chuyện Chu Yến Cầm nói đến thành phố S, cô vốn cho rằng anh ta đã sớm trở về T thành.

Vì vậy mặc dù cao giọng nhưng vẫn không giấu được vẻ lúng túng: "Tại sao anh lại ở đây?"

Chu Yến Cầm liếc cô một cái, đáp đơn giản: "Chờ em."

Bởi vì hai chữ này nên Đỗ Nhượng hành mũi lòng cho Chu Yến Cầm vào cửa, lúc đóng cửa liền đụng phải vạt áo của anh ta, cảm giác rất lạnh lẽo. Đỗ Nhượng Hành không thể mở miệng hỏi rốt cục Chu Yến Cầm đã ở bên ngoài chờ bao lâu, nếu như anh ta trả lời một ngày một đêm, cô nhất định sẽ không cách nào khắc chế được cảm giác tội lỗi dâng trào.

Mặc dù rất có thể lúc này Chu Yến Cầm đang sử dụng khổ nhục kế.

Đỗ Nhượng Hành đi làm com, lúc từ phòng bếp đi ra phát hiện Chu Yến Cầm đã nằm nghiêng trên ghế sofa ngủ mất, trên người đắp chiếc chăn có lẽ là

vào phòng ngủ mình lấy ra. Chính cô cũng rất buồn ngủ, ngáp dài gọi Chu Yến Cầm hai tiếng, anh ta khẽ nhủu mày nhưng không chịu tỉnh. Đỗ Nhược Hành bưng một chén canh thịt thơm ngát bỏ đường đặt trước mũi Chu Yến Cầm, đưa qua đưa lại hai vòng vẫn không thấy anh ta mở mắt. Rốt cuộc cảm thấy không có ý nghĩa, Đỗ Nhược Hành nghĩ thầm đây chính là do anh không muốn, không thể trách tôi không cho anh ăn.

Cô ăn trưa một mình, sau đó nhìn ra phòng khách, Chu Yến Cầm vẫn còn ngủ rất say. Đỗ Nhược Hành đem một khối xương sụn nhỏ cắn rồm rộp.

Sau khi dọn dẹp phòng bếp, Đỗ Nhược Hành trở lại phòng khách, đến gần mới phát hiện sắc mặt của Chu Yến Cầm có chút không bình thường. Duỗi tay sờ sờ trán anh ta, quả nhiên là đang sốt.

Đỗ Nhược Hành chống tay ngang hông, cau mày nhìn Chu Yến Cầm. Một lát sau cô tìm được nhiệt kế từ hòm thuốc trong phòng ngủ đem ra, dùng hết cách để đánh thức Chu Yến Cầm, mặt không chút đôi sắc bảo anh ta đo nhiệt độ.

Chu Yến Cầm quần chăn kín như bưng vẫn cảm thấy lạnh, đây là phản ứng bình thường của người bị sốt. Đỗ Nhược Hành nhìn thấy nhiệt kế chỉ 38 độ liền nói ngay: "Đi bệnh viện."

Chu Yến Cầm bất động, anh ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy thuốc hạ sốt ở trên bàn, vươn tay chỉ, giọng nói thều thào: "Cho tôi một viên."

Đỗ Nhược Hành tròn mắt nhìn anh ta một chút, cuối cùng vẫn đi lấy nước, nhìn anh ta uống thuốc. Một lát sau, Chu Yến Cầm nói: "Khát."

Đỗ Nhược Hành cố nén xung động muốn đập Chu Yến Cầm ra khỏi nhà mình, quay lưng đi rót thêm một ly nước. Không lâu lại nghe thấy anh ta kêu đói, sự chịu đựng của cô đã đến giới hạn, quắc mắt nhìn anh ta: "Anh thật sự quá phiền phức."

Nhưng cuối cùng Đỗ Nhược Hành vẫn dùng khuôn mặt lạnh lùng đi phòng bếp bưng một bát canh thịt băm vẫn còn nóng tới, khuấy khuấy cho vừa ăn, Đỗ Nhược Hành nhướn mày cảnh cáo "Ăn mau, ăn xong lên giường ngủ."

Chu Yến Cầm chậm chạp nói: "Tôi không tự ăn được, em dứt tôi đi."

Đỗ Nhược Hành không cần suy nghĩ cười lạnh một tiếng: "Nghĩ hay quá nhỉ."

Trong căn hộ này chỉ có một cái giường, cái giường này từ trước cho đến chỉ có nữ chủ nhân là cô được phép tiếp xúc nhưng hôm nay lại có thêm một người đàn ông. Đỗ Nhược Hành ôm ra một cái chăn đắp lên người Chu Yến Cầm, sau đó nằm lủi về phía bên kia giường. Cô nghĩ Chu Yến Cầm đã mệt mỏi cả đêm, lại còn phát sốt ắt hẳn sẽ ngủ ngay nhưng sau lưng cô lại vang lên âm thanh sột soạt. Là Chu Yến Cầm cố tình nhích tới, vòng qua eo cầm lấy bàn tay cô.

Đỗ Nhược Hành nhắm hai mắt nhàn nhạt cảnh cáo: "Buông ra. Cút ngay."

Chu Yến Cầm nói: "Tôi chờ em suốt một ngày một đêm ở ngoài cửa."

". . . . ."

"Em không có gì muốn nói?"

". . . . ."

"Gần đây em và Khang Thần rất thân cận."

"Em thích cậu ta ư?"

"Đừng thích cậu ta."

Đỗ Nhược Hành cảm thấy phiền chết, liền dùng khuỷu tay cố đẩy anh ta ra, không đợi Chu Yến Cầm nói gì nữa đã ngủ mất.

Người không chợp mắt được ngược lại là Chu Yến Cầm. Anh chờ Đỗ Nhược Hành ngủ say, mới nhẹ nhàng dịch lại gần, yên lặng một lát mới ôm lấy cô từ phía sau. Động tác của anh ta rất cẩn thận, không ôm quá lỏng, lại không dám ôm quá chặt, tới tới lui lui thử nhiều lần, khiến Đỗ Nhược Hành ngủ cũng không yên giấc, tay phải lui về phía sau vung lên thiếu chút cho Chu Yến Cầm một cái bạt tai.

Chu Yến Cầm nâng hẳn người lên, tay chống đầu, nghiêng người nhìn Đỗ Nhược Hành ngủ từ phía sau, anh rất nhớ cô, nhớ cả từng sợi tóc. Chu Yến Cầm dùng tay vuốt những ngọn tóc lòa xòa che lên khuôn mặt cô, cuối cùng cúi người, hôn nhẹ lên tóc mai bên tai Đỗ Nhược Hành.

Hai người ở chung một chỗ, đã thật lâu không có khoảnh khắc an tĩnh hài hòa như vậy. Về sau, Đỗ Nhược Hành ngủ ngon giấc hơn nhiều, cô ngủ như thế này thật tốt, ít nhất sẽ không giễu cợt cay nghiệt anh, thời điểm tỉnh dậy đối với Chu Yến Cầm không bao giờ có chuyện an tĩnh như vậy, trừ phi là ở bên ngoài, trước mặt mọi người nể mặt anh sẽ cười cười nói nói nhẹ nhàng với anh vào câu.

Chu Yến Cầm không muốn buông tay ra, anh không sao ngủ được, đến lúc Đỗ Nhược Hành muốn tỉnh mới cố ý nhắm mắt lại.

*****

Lúc Chu Yến Cầm đang lưu luyến ở thành phố S không muốn về thì ở thành phố T, Trương Nhã Nhiên phải thay anh ta xử lý tất cả công việc, bận đến

sút đầu bẻ trán lại nhận được điện thoại của Lam Ngọc Nhu, đối phương đầu tiên là thăm hỏi xã giao, sau đó uyển chuyển hỏi thăm gần đây Chu Yến Cầm đang bận chuyện gì.

Cô ta tỏ ý ngậm bầy tỏ nhớ nhưng cùng với u oán đối với Chu Yến Cầm. Trương Nhã Nhiên hết sức khách sáo bảo gần đây Chu tổng rất bận, về sau nếu như có tin tức sẽ lập tức thông báo cho cô ta. Sau đó không để ý Lam Ngọc Nhu muốn nói thêm gì đó mà dứt khoát ngắt máy.

Trương Nhã Nhiên còn chưa quên chuyện lần trước mình bị vu oan lúc Chu Đề bị lạc đầu. Cô vốn đã suy nghĩ ra một ngàn lẻ một chiêu để ra tay với cô ta nhưng còn không đợi Trương Nhã Nhiên áp dụng, Chu Yến Cầm đã chán Lam Ngọc Nhu.

Thậm chí vì thế mà Trương Nhã Nhiên thua mất mấy ngàn trong vụ đánh cược với mấy đồng nghiệp trong ban thư ký. Gần đây, cả ban thư ký đều có thể nhìn thấy ông chủ của mình có điểm bất thường. Kể từ hôm túng dục quá độ, anh ta chưa từng gặp lại Lam Ngọc Nhu. Trừ lần đó ra cũng không nhìn thấy những người phụ nữ khác lượn lờ quanh ông chủ, hiện tượng như vậy có thể nói là hoàn toàn trái ngược với phong cách của Chu Yến Cầm.

Theo như một vị trợ lý trước kia từng nói, bên cạnh Chu Yến Cầm không bao giờ thiếu hoa thom cô lạ. Mặc dù chủ yếu là gấp díp thì chơi nhưng chưa từng thấy ông chủ cự tuyệt mấy cô gái tự động đem tới cửa. Có thể ăn cơm hoặc khiêu vũ hoặc ca hát, cứ như thế, Chu Yến Cầm không mấy khi có suy nghĩ nghiêm túc với mấy cô gái đó, nhưng lại rất ít khi cự tuyệt. Thời điểm tâm tình ông chủ tốt, vị trợ lý đó đã từng thấy trong vòng một tháng Chu Yến Cầm đổi ba cô gái.

Trừ mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó ra, Chu Yến Cầm còn là hội viên của một hội nhân vật tai to mặt lớn. Trương Nhã Nhiên đã từng nhận vé mời của hội viên hội này, thường cách một đoạn thời gian sẽ cử hành một lần, trong lúc tụ họp sẽ có một chút xúc tác tình yêu bùng nổ. Đối với Chu Yến Cầm mà nói, những cuộc tụ họp này là dịp để anh ta hay đổi bạn gái. Nhưng gần đây Chu Yến Cầm lại thường cự tuyệt mấy cuộc tụ họp này. Trương Nhã Nhiên ở bên cạnh nghe anh ta nói với người tổ chức tụ họp rằng gần đây anh ta phải đi Châu Âu châu đi công tác một chuyến, công ty có công chuyện gấp phải xử lý hay con gái dạo này khó chịu gì đó làm lý do từ chối, tóm lại đều nói là mình không có cách nào đi.

Chuyện này đúng là kỳ lạ. Trương Nhã Nhiên đi ra khỏi phòng ông chủ cũng phải ngoái đầu quay lại nhìn mấy lần vẫn không áp chế được kinh ngạc.

Hơn nữa hôm kia có hai cô thư ký còn nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nói là từ trưa đến giờ ông chủ vẫn đang cúi đầu vào máy tính lên mạng, một cô còn tưởng rằng ông chủ lại suy nghĩ tìm biện pháp mới đối phó với mấy lão già còn lại trong Hội Đồng Quản Trị, nhưng lúc cô ôm văn kiện tới lên lên liếc một cái, phát hiện trên màn hình máy vi tính đang bày ra mấy website, tất cả đều có liên quan đến chuyện yêu đương nam nữ.

Theo như hai cô thư ký nói chuyện, lúc Chu Yến Cầm xem mấy trang web đó, vẻ mặt rất nghiêm túc, giống học sinh chăm ngoan đang chăm chú giải một bài toán.

Trương Nhã Nhiên vừa sửa sang lại bài phát biểu cần cho một cuộc họp của Chu Yến Cầm vào ngày mai vừa nghĩ, chẳng lẽ thật sự muốn thay đổi triệt để, muốn quay lại làm người đàn ông tốt? Không thể nào! Không có đạo lý a, trước khi ly hôn không chịu thay, sau khi ly hôn còn làm thế thì có ý nghĩa gì, lại nói nếu như ông chủ thật sự đổi tính, về sau lấy chuyện gì để phòng thư ký của tập đoàn đánh cược đây, vốn mỗi tháng đều có cố định ba ngàn nhân dân tệ bấy giờ phải làm sao, càng nghĩ càng thấy đau lòng, đến cuối cùng trái tim dường như tan nát rồi.

*****

Đỗ Nhượng Hành và Chu Yến Cầm mặc dù ngủ cùng giường nhưng quan hệ thì vẫn chưa hòa hoãn bao nhiêu. Lúc Đỗ Nhượng Hành tỉnh lại không biết là Chu Yến Cầm giả bộ ngủ, cô đưa tay sờ sờ trán anh ta một chút, cảm thấy anh không phát sốt nữa nên yên tâm đẩy tay anh ta ra rồi giường.

Cơm tối là do Đỗ Nhượng Hành làm. Cô nấu cho mỗi người một chén nhẹ cháo trắng, cộng thêm chút thức ăn mặn, xong mới vào gọi Chu Yến Cầm rời giường. Sau khi ngồi dậy, Chu Yến Cầm chau mày, lúc xuống giường còn ôm trán bộ dạng như còn choáng đứng lên không vững. Nhưng lần này Đỗ Nhượng Hành không đỡ anh ta, chỉ nhìn thoáng qua sau đó xoay người rời đi.

Lúc hai người ăn được một nửa, Đỗ Nhượng Hành nói: "Ăn xong cơm tối anh hãy đi đi."

Chu Yến Cầm nén giận: "Lúc ăn cơm có thể đừng nói những lời mất hứng như vậy hay không?"

Đỗ Nhượng Hành không để ý tới chuyện Chu Yến Cầm dỗi bụng, vẫn nói: "Tôi vừa mua cho Đề Đề mấy món đồ chơi, vừa đứng dịp anh đến vậy mang về cho con bé. Ngày mai về giúp tôi chuyển lời tới con bé, nói mẹ rất nhớ con. Còn nữa, lần sau tới thành phố S nhớ mang theo con gái."

Chu Yến Cầm nói: "Em và Khang Thần có chuyện gì xảy ra?"

"Cái gì mà chuyện gì xảy ra?"

"Sáng hôm nay anh thấy em về cùng cậu ta." Anh ta nhìn chăm chăm Đỗ Nhượng Hành tiếp tục: "Hôm ấy Tô Vận gọi điện thoại cho tôi, bảo có một buổi tối gặp em đi xem phim cùng một người đàn ông. Theo miêu tả của Tô Vận, ngoại hình người kia có vẻ là Khang Thần."

Đỗ Nhượng Hành liếc Chu Yến Cầm một cái không thèm để ý nhưng anh ta đã bỏ dũa, nhìn chăm chăm chờ cô trả lời. Lúc sau Đỗ Nhượng Hành không mặn không nhạt mở miệng: "Quan hệ của tôi và Khang Thần trong sạch hơn quan hệ của anh và Tô Vận nhiều."

"Tôi và Tô Vận là bạn học cấp hai, trước kia từng có hạng mục hợp tác. Đã hai năm nay chưa từng gặp lại nhau."

Đỗ Nhượng Hành định để dũa xuống, cười như không cười: "Chu Yến Cầm, đừng cho rằng cái gì tôi cũng không biết. Anh dám nói là Tô Vận chưa từng có thái độ thù địch với tôi?"

Lúc này đổi lại là cô nhìn chăm chăm Chu Yến Cầm, anh ta xoa xoa mi tâm, cuối cùng gật đầu: "Có."

Đỗ Nhược Hành hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục cầm đĩa lên, gấp một khối đậu hũ, nghe thấy Chu Yến Cầm nói: "Cuối tuần là sinh nhật em, có muốn quà gì không?"

Hàng năm mỗi dịp gần đến sinh nhật cô, Chu Yến Cầm lúc nào cũng hỏi một câu như vậy. Nhưng cho tới bây giờ, Đỗ Nhược Hành không quan tâm lắm, vì vậy hàng năm cô cũng đều trả lời tùy ý. Năm nay hai người đã ly hôn, cô lại càng không quan tâm đến chuyện quà sinh nhật, tính đáp theo phản xạ theo kiểu tùy ý nhưng đến lúc chữ đến khoé miệng cô lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu lên nhìn anh ta một lát: "Có."

Chu Yến Cầm cơ hồ là lập tức trả lời: "Em cứ nói đi."

Đỗ Nhược Hành nheo mắt giễu cợt: "Chỉ sợ anh không làm được."

"Cái gì cơ." Chu Yến Cầm nhẹ nhàng đáp: "Em cứ nói thử xem nào."

Đỗ Nhược Hành đột nhiên hỏi: "Công ty giải trí của Ôn Hoài là gì?"

Chu Yến Cầm kinh ngạc nhìn cô, nhưng vẫn trả lời: "Tác Nghệ."

"Vậy thì tốt, tôi muốn anh thu mua lại toàn bộ cổ phần của công ty giải trí đó..." Đỗ Nhược Hành dứt khoát nói, "Sau khi thu mua một là chuyển nhượng sang tên tôi, hai là bán đi, tùy anh chọn."

Chu Yến Cầm nhú mày nghi ngờ hỏi: "Em tính làm gì đấy?"

"Nói chung là anh chỉ cần nói được hay không thôi."

"Nếu như muốn đối phó với Ôn Hoài, không cần phải thu mua cả công ty Tác Nghệ đâu."

Đỗ Nhược Hành nhanh chóng bắt đầu mất hết cả kiên nhẫn: "Rốt cục anh có làm hay không?"

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Chu Yến Cầm trầm mặc năm giây nói: "Được thôi."

Đỗ Nhược Hành cười nói: "Nhớ lời của anh đấy."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 21

Sau khi ăn cơm tối xong hai người lại ra phòng khách ngồi, Đỗ Nhược Hành đã bắt đầu thấy hối hận với mấy câu nói của mình lúc này.

Hai người đã là người trưởng thành, trải qua bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống, đã sớm qua cái tuổi mà có người khóc lóc nức nở gơ tay lên thề liên thay đổi suy nghĩ của mình. Trên phương diện lý trí, Đỗ Nhược Hành không có lòng tin quá lớn vào Chu Yến Cầm, mặc dù hiện tại anh ta đối với cô tình sâu như biển, giống như thật sự cải tà quy chính. Nhưng giống như Tô Cầu nói, hoa tâm vốn là bản tính mà giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Tính cách này giống như tính tình nhỏ mọn của Đỗ Nhược Hành vậy, đã mấy chục năm thấy vậy là không tốt nhưng không cách nào bỏ được. Gần đây, cô quả thực có thể ở trước mặt người khác ngụy trang tự nhiên, thậm chí cô có thể ngụy trang che giấu sự nhỏ mọn cả đời, nhưng cô chưa bao giờ chân chính thay đổi, mà phòng chừng cho đến già cô vẫn để trong lòng chuyện có ai nói xấu sau lưng cô lúc còn làm nhân viên quản lý khách sạn không.

Nghĩ như vậy nên lúc Chu Yến Cầm thề thốt là sẽ giữ mình liên không khởi khiến cô cảm thấy nản chí.

Mấy năm nay, Đỗ Nhược Hành thấy người quen của mình gặp phải chuyện chồng nuôi tình nhân bên ngoài quá nhiều. Mấy tháng trước, bạn học ngồi cùng bàn cô năm nhất cao trung mặt mũi một kẻ cô nghe, chồng cô ấy lại không chịu nuôi tình nhân bên ngoài, nhưng vợ chồng cô ấy đã có với nhau hai đứa con, bản thân cô cũng không có công việc ổn định, bất luận như thế nào cũng không thể ly hôn. Trước kia một đồng nghiệp của Đỗ Nhược Hành trong công ty cũ cũng gặp phải trường hợp chồng ngoại tình, sau khi cô ấy kiên quyết đòi ly hôn thì đối phương không chịu, còn quỳ trên mặt đất, khóc rống lên sau đó thề son sắt bảo đảm sẽ không tái phạm, nửa tháng sau vị đồng nghiệp đó rút cuộc tha thứ, chồng cô ấy cũng biểu hiện rất tốt đi làm về nhà đúng giờ giống như thực sự hối cải, cho đến trước đây không lâu Đỗ Nhược Hành bỗng thấy tên chồng của đồng nghiệp cũ tới khách sạn Cảnh Mạn thuê phòng cùng một cô gái ăn diện sặc sỡ.

Trên đời này luôn xảy ra những chuyện không như con người mong muốn. Từ trước đến nay, Đỗ Nhược Hành đều cho rằng mình sẽ không may mắn

hơn nhiều người. Cô không thể xác định Chu Yến Cầm có nhận thức được vấn đề để thay đổi hay không? Hay chỉ vì đạt được mục tiêu, sẵn sàng lùi vài bước hay không? Lòng tự ái của cô không cho phép mình bị anh ta tổn thương lần nữa, ngay cả chuyện dò hỏi anh ta làm gì ở đây cũng khinh thường. Cho nên thái độ của cô đối với Chu Yến Cầm hết sức mâu thuẫn. Vừa không cách nào đẩy anh ta ra, bởi vì còn có mười năm trong quá khứ, cũng không cách nào hoàn toàn tiếp nhận anh trở lại, cảm giác giày vò trong quá khứ đến giờ cô vẫn nhớ mãi.

Đỗ Nhược Hành càng nghĩ càng cảm thấy chán nản, chờ đến lúc tiễn Chu Yến Cầm đến cửa, sắc mặt của cô đã trầm xuống. Chu Yến Cầm muốn cầm tay cô nhưng bị cô khéo léo né tránh, thuận miệng nói một câu hẹn gặp lại liền đóng rầm cửa.

Chu Yến Cầm ở sân bay nhận được điện thoại của Thẩm Sơ, cậu ta nói với anh cuối tuần này mấy người bạn tính tụ họp, đề nghị anh tham gia.

Thẩm Sơ nói đều là người quen, mỗi cuối năm mấy người bọn họ luôn tụ họp một chút. Những người này phần lớn đều là những doanh nhân cậu ăm chơi bởi có đủ nên tụ họp không chỉ đơn giản là ăn cơm, mấy tiết mục giải trí ở phía sau mới thật sự là không kiêng kỵ gì. Chu Yến Cầm không do dự nói cậu cứ quyết định địa điểm sau đó báo với tôi một tiếng là được. Thẩm Sơ ngược lại dừng lại một lát, cười nói thật không ngờ anh đồng ý đi đấy.

Chu Yến Cầm hỏi cậu nói vậy là có ý gì.

Thẩm Sơ cười không nói, ngược lại hỏi: "Mấy vị hồng nhan tri kỷ của anh đi đâu hết rồi? Còn nữa gần đây anh lại không thấy đầu không thấy đuôi."

Chu Yến Cầm đáp một cách thẳng thừng: "Chuyện này không liên quan tới cậu."

Thẩm Sơ ở bên kia đầu dây ai nha một tiếng, nói: "Không liên quan nhưng tôi tò mò nên hỏi không được sao."

Chu Yến Cầm cao giọng đáp: "Không chơi với mấy cô gái đó nữa. Phiền phức."

Thẩm Sơ cười không ra hơi, nói: "Cái này có điểm không đúng, trước kia không phải anh rất sẵn sàng hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc tự dâng đến miệng ư? Vậy cậu nói xem phải chuẩn bị mấy cô phục vụ cho cậu đây?"

Chu Yến Cầm nói: "Tùy tiện."

"Tùy tiện rốt cuộc là mấy a?"

Đã đến giờ lên máy bay thời gian, Chu Yến Cầm đem vé máy bay điện tử làm thủ tục. Cô nhân viên bán vé liếc mắt nhìn anh ta không ngừng nhưng Chu Yến Cầm không thèm để ý mà chỉ tập trung vào câu chuyện với Thẩm Sơ, nói rất cục cậu có gì muốn nói nữa không, nếu không tôi cúp máy.

Rất cục Thẩm Sơ mới dùng giọng điệu nghiêm chỉnh để nói chuyện: "Tôi lấy tư cách là người bạn, người em trai của anh mấy chục năm nay khuyên anh một câu... Nếu anh thực sự muốn tái hợp, vậy thì phải giải quyết ngay cái đồng oanh oanh yển yển bên cạnh một cách triệt để, từ nay về sau thật thà sống thanh tâm quả dục. Nếu như anh không thực tâm muốn tái hợp vậy cũng đừng quán lấy Đỗ Nhược Hành nữa, người ta dẫu gì cũng đã theo anh mười năm, chục năm thanh xuân của cô ấy đã phung phí hết cho anh, hiện tại không dễ dàng gì mà thoát được ma chướng của anh, tích chút đức đi, đừng đi gieo họa cho người ta nữa."

Thẩm Sơ lại nói tiếp: "Phụ nữ một khi đã quyết định xa rời người đàn ông mình yêu, ra đi một cách dứt khoát chỉ có hai nguyên nhân, một là tìm được người tốt hơn, đối với trường hợp của Đỗ Nhược Hành căn bản là không thể nào; một nguyên khác chính là người phụ nữ đó đã chết tâm, không còn yêu thương gì người đàn ông cô ta yêu nữa. Mặc dù ngoài miệng Đỗ Nhược Hành luôn miệng nói là hai người chia tay chủ yếu vì cách nghĩ cách nói chuyện không hợp nhau nhưng tôi thấy nguyên nhân này thật sự rất vớ vẩn. Cho dù nó là nguyên nhân, nhưng cũng chỉ là thứ yếu. Mặc dù người trong cuộc mơ hồ, nhưng là chó thật coi thật."

Cuối cùng Thẩm Sơ nói: "Thôi nói đông nói dài không bằng nói thẳng, nếu như anh quyết tâm sống giữ mình, không như trước đây gặp dịp thì chơi nữa thì khả năng hai người quay lại với nhau là rất lớn. Nếu như không làm được người chồng tốt, hai người nên sớm tách nhau ra để Đỗ Nhược Hành sớm tìm kiếm được cuộc sống mới tốt đẹp."

Chu Yến Cầm suy tư một lát, nói tôi không toàn tâm toàn ý ở điểm nào cơ?

(Chu Yến Cầm vẫn nghĩ như thế này thì ngày tái hợp còn xa, - không toàn tâm toàn ý ở điểm nào -. Thật sự đàn ông... Vẫn yêu thương chăm sóc vợ con nhưng có người phụ nữ nào sà vào lòng thì đại gì mà từ chối)

"Anh ấy hả? Đi hỏi một trăm người thì một trăm người đều trả lời bốn chữ toàn tâm toàn ý này chẳng có liên quan gì đến anh hết." Thẩm Sơ thờ dãi, "Suy nghĩ thật kỹ đi, về việc lý giải ý nghĩa cũng như hành động của bốn chữ toàn tâm toàn ý này có sai lệch rất lớn."

*****

Lúc Chu Yến Cầm về đến nhà, Chu Đề còn chưa chịu lên giường ngủ, cô bé đang ôm món đồ chơi bằng nhựa, ngồi thẩn thờ ở sa lon phòng khách chờ ba mình.

Cô gái nhỏ sau khi đi học mẫu giáo dường như đã khôn khéo hơn trước kia rất nhiều. Mỗi ngày con bé sẽ phải nói chuyện điện thoại cùng Đỗ Nhược Hành một vài lần, mỗi lần đều là nửa giờ trở lên mới bằng lòng cắt đứt. Ngoài ra, nếu như buổi tối Chu Yến Cầm không về nhà, con bé sẽ khóc lóc không ngừng, những người khác rất khó dỗ con bé đi ngủ. Gọi điện thoại, nếu như Chu Yến Cầm cam kết sẽ trở về, vậy Chu Đề nhất định phải đợi đến lúc ba mình về. Lão quân gia vì cô chủ nhỏ như thế này nên hơi lo, ông đã từng nói với Chu Yến Cầm về chuyện Chu Đề càng ngày càng nhạy cảm, có lẽ là đã bắt đầu hiểu chuyện. Lão quân gia vừa nói vừa thờ dãi, sau đó nghỉ ngơi một chút mới nói nếu như Đỗ tiểu thư ở đây nhất định sẽ không như vậy,

làm cho mỗi lần nghe thấy, chân mày Chu Yến Cầm đều nhăn lại.

Chu Yến Cầm đỡ con gái lên giường ngủ, còn mang theo món đồ chơi mà Đỗ Nhược Hành mua từ thành phố S mang về. Đây là cách duy nhất khiến Chu Đề ngoan ngoãn nhắm mắt, nhưng trước khi ngủ còn cố hỏi ba, ba nói mẹ sẽ trở về, như vậy đến lúc nào mới trở lại?

Chu Yến Cầm dịu dàng nói rất nhanh.

Chu Đề rõ ràng là bất mãn với câu trả lời của ba mình. Vài tháng nữa thôi, cô bé sẽ tròn bốn tuổi, bắt đầu có những suy nghĩ cũng như chính kiến của riêng mình. Nghĩ ba mình trả lời qua loa, Chu Đề mím môi suy tính bộ dạng mềm mại ngây thơ, nhất định không chịu nói chuyện. Chu Yến Cầm thấy con gái khó chịu nên hôn hôn mấy cái lên má Chu Đề, nhẹ nhàng hỏi tối nay con cùng mẹ nói chuyện điện thoại đúng không, hai mẹ con đã nói chuyện gì.

Lúc lâu sau, Chu Đề mới mở miệng, mẹ nói để mẹ quyết định có trở lại hay không, muốn xem biểu hiện của ba.

Chu Yến Cầm vuốt ve vầng trán của con gái, trầm ngâm một lúc lâu không trả lời. Chu Đề đột nhiên nói: "Những người khác nói ba và mẹ ly hôn là bởi vì bên ngoài ba có người phụ nữ khác."

". . . . ."

"Ba thích người khác rồi ư? Có phải là ba không muốn mẹ nữa hay không?"

Chu Yến Cầm nói không phải. Nhưng Chu Đề căn bản không tin tưởng, giọng nói của con bé càng ngày càng bén nhọn, còn có chút giống như muốn khóc náo: "Tại sao ba lại thích người phụ nữ khác? Về sau ba sẽ cưới người phụ nữ khác phải không? Nếu như ba yêu mẹ tại sao lại chộc giận mẹ bỏ đi?"

Chu Yến Cầm không có cách nào đáp lời, đây là lần đầu tiên anh ta không trả lời được vấn đề mà con gái đặt ra.

*****

Ngày hôm sau, Tô Vận đến thăm phòng làm việc của Chu Yến Cầm, tay đỡ cằm ra dáng vẻ trầm tư. Tô Vận đứng ở cửa chưa tiến vào, nhàn nhạt cười hỏi: "Xem ra em quấy rầy anh?"

Chu Yến Cầm lấy lại tinh thần, đứng lên nghênh đón cô. Trương Nhã Nhiên nhanh chóng tiến lên châm trà. Chu Yến Cầm mời Tô Vận ngồi xuống, hỏi em trở về thành phố T bao lâu rồi.

Tô Vận liếc mắt nhìn anh ta một cái, giữa lông mày còn vẫn hiển hiện vẻ phong tình kiêu diễm: "Hai năm không gặp, nếu không phải ngày hôm qua gặp được Thẩm Sơ, em đã không biết anh đã ly hôn. Ngày hôm đó Đỗ tiểu thư cũng không nói cho em biết."

Chu Yến Cầm cười cười không đáp. Một lát sau lại hỏi Tô gia cha mẹ còn mạnh khỏe hay không.

Tô Vận nói: "Bọn họ rất tốt. Hai người vẫn còn ở mong nhớ anh, nói anh đã thành gia lập thất, có vợ có con đang hoàng nên ai cũng nói em phải lập gia đình, không ngờ anh đã ly hôn rồi."

Chu Yến Cầm vẫn mỉm cười, một lát sau, hỏi hột nói: "Nhất thời sai lầm. Không nên bởi hôn nhân thất bại của anh mà bị ảnh hưởng, có biết bao nhiêu người thích em, em đã độc thân nhiều năm như vậy, những người đó cũng trông mòn con mắt rồi, em cũng nên suy tính cho bọn họ một cái cơ hội."

Ánh mắt của Tô Vận hơi rũ xuống, sau đó mới cười: "Nghe nói là do Đỗ tiểu thư đề nghị ly hôn?"

Chu Yến Cầm rót thêm trà vào ly.

Tô Vận lại hỏi: "Vậy bây giờ như thế nào rồi, bây giờ anh đã có đối tượng thích hợp để lui tới chưa?"

Tô Vận chống cằm nhìn Chu Yến Cầm, khoé mắt đuôi mày đều tràn đầy phong tình, cho đến lúc Chu Yến Cầm mở miệng: "Có."

"Là ai?"

Chu Yến Cầm cười một tiếng, sau đó đáp: "Đỗ Nhược Hành."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 22

Hoa hồng đều đặn gửi mỗi ngày cho Đỗ Nhược Hành đã dừng lại, nhưng cô lại bắt đầu mỗi ngày phải nghe điện thoại của Chu Yến Cầm. Công việc của

cô khá bận rộn nên thời gian nghe điện thoại cũng rất hạn hẹp, huống chi nếu thực sự nhận điện thoại hai người cũng không có chuyện gì để nói chuyện với nhau. Những câu nói mập mờ yêu đương tán tỉnh hai người đều không phù hợp để nghe nữa, trừ lần đầu tiên Chu Yến Cẩm nói ra mấy câu, Đỗ Nhược Hành cực kỳ kháng nghị nên trừ lần đó ra còn lại Chu Yến Cẩm toàn cầu nhàu. Chính vì vậy cô liền dứt khoát trực tiếp ngắt máy.

Sau đó Chu Yến Cẩm liền đổi thành mỗi ngày gửi tin nhắn. Nội dung cũng rất vụn vặt, nói chung vẫn là mấy câu khuyên răn cầu nhàu này nọ, thật khiến người ta đau đầu. Từ chuyện đài báo hôm nay sẽ mưa nên đi làm tốt nhất nên mang theo ô, đi trên đường hỗn loạn nên cẩn thận không bị va chạm, mỗi ngày sáng trưa tối ít nhất sẽ nhận một tin, mỗi lần cũng không sai biệt lắm là giống nhau về mặt thời gian.

Trừ sáng trưa tối đều đặn nhắn tin, còn có trước khi đi ngủ còn gửi một tin nhắn cố định: “Chúc ngủ ngon!”

Đỗ Nhược Hành mỗi lần xem xong liền vứt qua một bên. Chưa bao giờ xóa, cũng chưa bao giờ trả lời.

*****

Lúc Tô Cầu biết chuyện Đỗ Nhược Hành và Chu Yến Cẩm có tiến triển mới là lúc hai cô gái cùng nhau đi dạo phố. Tô Cầu không phát biểu bất kỳ ý kiến gì về chuyện này cả, ngay cả về mặt cũng mơ hồ.

Đỗ Nhược Hành biết rõ từ trước đến nay, bạn mình không ưa gì cái gọi là tương lai của cô và Chu Yến Cẩm, tất nhiên bây giờ cũng sẽ không ngoại lệ. Từ lúc biết Đỗ Nhược Hành muốn lấy Chu Yến Cẩm đều một mực phản đối. Trong quá trình đưa ra quyết định ly hôn, Tô Cầu là người giúp Đỗ Nhược Hành vượt qua vấn đề tâm lý là nếu ly hôn cô sẽ phải xa Chu Đề, sau đó lại là người khích lệ Đỗ Nhược Hành sau khi ly hôn phải càng thêm yêu bản thân mình, cô ấy luôn miệng nói rằng Đỗ Nhược Hành phải sống một cuộc sống mới thực vui vẻ hạnh phúc mới không phụ bao nhiêu công sức cô ấy kéo cô ra từ vũng bùn hôn nhân bất hạnh. Tô Cầu còn nỗ lực tìm kiếm tình yêu mới cho Đỗ Nhược Hành, giới thiệu cho cô biết bao người đàn ông ưu tú khác, nhưng tuyệt đối chưa bao giờ nói qua là Đỗ Nhược Hành nên quay đầu lại.

Quan điểm của Tô Cầu luôn là, khi đàn ông vụng trộm ở bên ngoài bị một vỏ đau đến bể đầu chảy máu thì họ mới nhớ được cái gì gọi là trung thành trong hôn nhân.

Tô Cầu từ trước đến nay nói cái gì, làm cái gì đều gọn gàng linh hoạt. Cho nên đối với chuyện Đỗ Nhược Hành vẫn còn lưu luyến tình xưa luôn cảm thấy không thích, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cô ấy đã từng nói với Đỗ Nhược Hành: “Tình trạng chưa dứt tình giống như giết cá ấy. Cá đã bị lột da móc nội tạng, tình trạng sắp chết nhưng lại chưa chết. Lúc này đã rất đau, không nghi ngờ gì nữa là rất nhanh sau sẽ chết nhưng nếu cho thêm một chút nước, cái đuôi của con cá lại quẫy quẫy, khiến người ta cho rằng nó còn sống. Nhưng nếu còn sống một chút nữa thì không có tác dụng gì vì chắc chắn không lâu sau nó cũng sẽ chết.”

Vì thế Tô Cầu khuyên Đỗ Nhược Hành đau dài không bằng đau ngắn, thuyết phục cô rời khỏi thành phố T đến thành phố S, chỉ dựa vào bản thân mới có thể quên đi Chu Yến Cẩm, nhưng căn bản không dễ dàng như vậy. Chu Yến Cẩm giống như âm hôn bất tán, ba nghìn thước dưới đáy biển cũng bị anh ta mò ra, người kiên định như Tô Cầu cũng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không thể làm gì.

Đỗ Nhược Hành cười nói: “Sao chả thấy cậu có ý kiến gì thế? Hơn nữa còn cái mặt như bánh đa phải nước thế?”

Tô Cầu mặt không chút đổi sắc nói: “Ý kiến gì nữa, tớ đang thay cậu buồn phiền đây.”

“.....”

Tô Cầu chỉ nói đùa đến đây, sau đó nghiêm mặt: “Nếu như cậu muốn nghe lời thật lòng của tớ thì tớ đành ngâm ngùi nói, ra khỏi quỹ chu yến cẩm giống như là có tỷ vết nào kim cương, giá trị rất xuống ngàn trọng, nhét vào trong ngực cũng làm cho người ghét bỏ cần cực kì. Như thế nào đi nữa làm cũng không cách nào để cho ta thay đổi cái nhìn này.”

“.....”

Phản ứng của Tô Cầu hoàn toàn nằm trong dự liệu của Đỗ Nhược Hành, cô hoàn toàn không trông cậy vào việc cô bạn mình có lòng tin vào Chu Yến Cẩm hồi cái quay đầu hơn mình. Nếu như hy vọng của cô là một hạt đậu nành lớn vậy lòng tin vào chuyện này của Tô Cầu chỉ là một hạt cát trên biển. Đỗ Nhược Hành chờ Tô Cầu nói cũng khá khá rồi mới cắt ngang lời bạn mình, thật ra hôm nay hẹn cậu ra ngoài còn có một mục đích, Chu Yến Cẩm muốn mời cậu một bữa, cảm ơn vì một năm rưỡi này cậu đã giúp đỡ tớ rất nhiều.

Tô Cầu ngẩn người, ngay sau đó tỏ vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hừ một tiếng: “Cần gì chứ.”

*****

Trong bữa ăn, thái độ của Tô Cầu dành cho Chu Yến Cẩm vẫn lạnh nhạt.

Chu Yến Cẩm chủ động trò chuyện lấy lòng nhưng Tô Cầu vẫn không hề nói câu nào với anh, cô nàng chuyên tâm dùng bữa, tách và xếp đặt hai khối thịt bò thành hình một bông hoa thật đẹp. Về sau, nói đến chuyện Đỗ Nhược Hành thì Tô Cầu mới bắt đầu mở miệng đáp lại. Tô Cầu có ý nhắc lại chuyện ngày xưa trước mặt Chu Yến Cẩm, nói cuộc sống hôn nhân của Hành Hành nhà mình thật không dễ dàng, không muốn sinh đứa bé nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại vẫn có một sinh mệnh trong bụng, khi sinh con thì bị xuất huyết nặng như vậy, đến bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn cảm thấy sợ. Chu Yến Cẩm nhanh chóng tiếp lời, đúng vậy, Hành Hành thực cực khổ, là tôi phải xin lỗi cô ấy. Sau đó Tô Cầu nói tiếp, còn nhớ ngày đó, trước khi kết hôn, Hành Hành nhà tôi là một cô gái vạn người mê, người theo đuổi nó rất nhiều, thật sự không ngờ cuối cùng cậu ấy lại lựa chọn anh. Chu Yến Cẩm bình tĩnh trả lời cô nói rất đúng, tôi cũng cảm thấy Hành Hành chọn tôi thật là vinh hạnh.

Tô Cầu vẫn mặt lạnh, lại không chút suy nghĩ nói A Hành nhà tôi sau khi ly hôn cũng rất được hoan nghênh, đôi phương còn những người đàn ông sẵn sàng có trách nhiệm, gia thế nhân phẩm cũng không tệ, vậy cũng là vận hạnh trong bất hạnh, anh nói xem đúng hay không. Chu Yến Cẩm mắt cũng không chớp gật đầu nói tôi hiểu, Hành Hành chịu gật đầu là nể mặt mười năm tình cảm của chúng tôi.

Tô Cầu không thoải mái, mỗi câu nói của cô đều giống như là dùng kim đâm vào gối. Rốt cục Tô Cầu không nói nữa, âm trầm hừ lạnh một tiếng.

Đối với thái độ của Tô Cầu, dường như Chu Yến Cẩm luôn khoan dung. Hầu hết những người dám dùng thái độ này nói chuyện với Chu Yến Cẩm đều sẽ bị anh ta chinh đến chết. Trừ Đỗ Nhược Hành ra thì Tô Cầu là người thứ hai mà Chu Yến Cẩm dùng đạo lý không phải đối đãi với kẻ địch để đối đãi. Sau đó Chu Yến Cẩm nghe Đỗ Nhược Hành nói gần đây Tô Cầu đang tìm kiếm bạn trai, vì vậy mới chuyển hướng câu chuyện, trịnh trọng hỏi thăm tôi giới thiệu cho cô một người nhé.

Trong việc đối đãi với người khác, Chu Yến Cẩm ít khi có nhân nhượng nói này nói nọ lắm. Cho nên Tô Cầu nể mặt anh ta mà không từ chối thẳng thừng, chỉ hỏi không biết anh định giới thiệu người nào cho tôi đây.

Chu Yến Cẩm nói họ Thẩm tên Sơ.

Tô Cầu vừa nghe nói đã cười, không cần suy nghĩ mà cự tuyệt: “Cám ơn anh dốc sức nhưng vẫn là thôi đi.”

Chu Yến Cẩm nhìn Tô Cầu tỏ vẻ không hiểu, Tô Cầu cười như không cười đáp: “Tôi nghe A Hành nói, Thẩm tiên sinh trước kia hình như rất thích trò bắt cá hai tay? Trong giá trị quan của cuộc đời tôi, đàn ông như thế tôi chưa bao giờ có ý định động tới. Bởi vì tôi đừng không nổi a.”

*****

Sau mấy ngày đi công tác, Khang Thần trở lại khách sạn Cảnh Mạn thì Đỗ Nhược Hành liền đi tìm anh ta, lời đầu tiên nói là thật xin lỗi.

Khang Thần dùng một tay nhu nhu khóa mắt, nghiêng đầu nhìn Đỗ Nhược Hành một lát mới mở miệng, vừa nói vừa cười: “Anh cảm thấy có lẽ những lời em nói tiếp sau đây sẽ làm anh rất đau lòng.”

Đỗ Nhược Hành càng cảm thấy hổ thẹn, nhưng có đôi lời cô không thể không nói ra: “Tôi nghĩ chúng ta nên chấm dứt giai đoạn từ từ tìm hiểu thôi.”

Quả nhiên vẻ mặt tươi cười của Khang Thần bỗng tối sầm, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Là do Chu Yến Cẩm?”

Đỗ Nhược Hành không phủ nhận.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc nhất thời tĩnh lặng, chỉ có âm thanh xào xạc của tiếng rèm cửa sổ bị gió nhẹ nhàng kéo. Một lát sau Khang Thần mới nhỏ giọng than một tiếng, che ngực, nhìn cô cười khổ: “Nói thực tôi có chút đau lòng... Thật.”

Đỗ Nhược Hành thành khẩn nói: “Nếu như anh đồng ý, tôi sẽ mời anh một bữa tiệc tùy ý anh chọn để bồi tội.”

“Những người trước kia bị em cự tuyệt đều được mời một bữa bồi tội như thế này à?”

“Trước đây tôi chưa từng làm chuyện giống như trước đồng ý sau đó lại cự tuyệt. Anh là người duy nhất. Tôi thực sự xin lỗi.”

Đỗ Nhược Hành dùng thái độ lễ phép đúng mực của một quản lý khách sạn năm sao chân thành cúi người xin lỗi, Khang Thần lần nữa cười khổ, lúc lâu sau mới hỏi “Vậy từ nay về sau chúng ta ngay cả bạn bè cũng không phải hả?”

Đỗ Nhược Hành không đáp, thái độ ai nhìn cũng đoán ra đúng là như vậy.

Khang Thần vẫn còn vì mình mà tranh thủ: “Không đến nỗi như vậy chứ? Lúc chúng ta đang trong quá trình từ từ tìm hiểu, em cũng thấy đấy, anh chưa bao giờ có hành động vượt quá phạm vi bạn bè. Chúng ta vốn là chỉ là quan hệ bạn bè mà, cùng lắm thì về sau mấy chuyện nghĩ đến tiền triển trong quan hệ cũng sẽ không xảy ra nữa là được. Nếu như từ nay về sau tình bạn của chúng ta bị cắt đứt, tôi cảm thấy quá uất ức hồi hận. Sớm biết sẽ có kết quả này, anh chắc chắn sẽ không đồng ý với đề nghị của em, trực tiếp tỏ tình trước mặt mọi người thì bây giờ em không có ý định phải sạch quan hệ nhanh như vậy?”

Đỗ Nhược Hành nhất thời không nói gì, Khang Thần lại nói: “À mà chuyện cá nhân của hai chúng ta, hy vọng em đừng để liên quan đến chức vị Phó Tổng mà em chuẩn bị nhận.”

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt của Khang Thần bỗng nghiêm nghị hẳn, nghiêm túc nói: “Việc cần nhắc em lên chức vị Phó tổng là đứng trên góc độ quan sát của người đứng đầu khách sạn Cảnh Mạn. Tuyệt đối không liên quan gì đến tình cảm riêng tư. Anh hi vọng em cũng có thể phân biệt công tư rõ ràng tiếp tục nghiêm túc suy nghĩ chuyện này. Đồng thời em cũng có thể yên tâm, anh sẽ không vì chuyện tình cảm mà lấy việc công báo thù riêng.”

Buổi tối Đỗ Nhược Hành thực sự mời cơm, tiệc mời Khang Thần được đặt tại khách sạn Michelin. Khang Thần thực sự chọn khách sạn xa hoa nhất thành phố S, vì vậy Đỗ Nhược Hành chỉ có thể yên lặng rỉ máu. Đợi đến lúc phục vụ rời đi, Khang Thần nhìn Đỗ Nhược Hành hỏi: “Đau lòng ha.”

Đỗ Nhược Hành đầu tiên là lắc đầu, sau lại thật sự nhịn không được mà thành thực gật đầu. Khang Thần thở dài: “Cũng không phải đau lòng tôi nên kẹ.”

Bao nhiêu cảm giác áy náy đều bị hành động của anh ta làm cho thoải mái hơn hẳn. Đỗ Nhược Hành định nói nếu anh cảm thấy tôi đáng ghét quá thì cứ giảm bớt tiền lương của tôi đi, tôi không có ý kiến. Về mặt Khang Thần hơi ngần ra nói, em coi anh là loại người nào, anh không thèm làm mấy việc như

vậy.

Cuối cùng lúc ăn xong vẫn là Khang Thần trả tiền. Đỗ Nhược Hành không tài nào ngăn cản nổi. Anh ta đem thẻ tín dụng bỏ vào ví tiền, không chút để ý liếc mắt nhìn cô một cái: “Nghĩ lấy tiền tài ra để tâm được an ổn sao? Tôi làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy.”

(Tội nghiệp ênh Khang Thần này a)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 23

Ngày chủ nhật, Đỗ Nhược Hành trở về thành phố T thăm con gái.

Lúc đang muốn chọn một chiếc kẹp tóc cho Chu Đề ở trung tâm thương mại, Đỗ Nhược Hành đụng phải một người, là Thẩm Sơ. Anh ta quay lại nhìn thấy một nhà ba người, cười tiến lên chào hỏi. Lại thuận tay lấy một khối sô cô la từ trong túi áo, nhét vào miệng Chu Đề, người đã nhanh miệng gọi chú Thẩm. Đỗ Nhược Hành nhìn động tác quen thuộc của Thẩm Sơ, cảm thấy kinh ngạc. Thẩm Sơ giải thích: “Lúc trước, sau khi Đề Đề đi lạc ở nhà trẻ, đều là lão Chu tài xế hoặc là lão Ngô quản gia đi đón con bé. Có mấy lần hai người đều không rảnh, tôi liền đi thay.”

Sau đó nhìn cây cột cách đó không xa, như có như không nói tiếp: “Không biết đến lúc nào thì Đỗ tiểu thư mới có thể rảnh rỗi thì đến đón con gái tan học. Cô có từng suy nghĩ đến chuyện chuyển công tác về thành phố T hay không? Mặc dù tôi rất vui vẻ khi được ở bên cạnh Đề Đề, nhưng mặc kệ nói thế nào tôi chỉ là người ngoài, cứ để tôi đi đón con bé cũng không hay, có đúng không?”

Chu Yến Cầm đứng một bên, âm trầm đằng hắng một cái. Khuôn mặt Thẩm Sơ thay đổi, cười nhẹ một cái, thân thiện nói chuyện cùng Đỗ Nhược Hành, lâu lắm rồi mới gặp lại cô nên chúng ta phải tổ chức một tiệc mừng mới được, sẽ không làm ảnh hưởng đến thời gian vui vẻ của ba người. Sau đó không đợi Đỗ Nhược Hành đáp lời liền cười híp mắt nhìn sang Chu Đề hỏi, bảo bối, chú Thẩm có đề nghị này cháu thấy thế nào? Nói được chú sẽ cho thêm cháu một miếng sô cô la nữa.

Chu Đề không do dự, đáp lớn: “Được ạ...”

Đỗ Nhược Hành hoàn toàn hóa đá.

Buổi tối, trong bữa tiệc mừng, ngoài Thẩm Sơ thì còn có rất nhiều những người khác đang ngồi, Đỗ Nhược Hành biết tất cả bọn họ, toàn là những người có mối quan hệ rất lâu cũng như rất sâu sắc với Chu Yến Cầm, nhiều người còn là cùng lớn lên bên nhau từ nhỏ, biết rõ gia thế của nhau. Trong mấy cuộc xã giao hồi xưa mà Chu Yến Cầm có mang Đỗ Nhược Hành theo, mấy người này hầu như đều có mặt.

Rất khó có thể nói là mình không quen, thời điểm Đỗ Nhược Hành bị Chu Đề kéo tay vào phòng chỉ có thể nở nụ cười nhẹ coi như chào hỏi. Thật ra thì cô không thể tránh khỏi cảm giác lúng túng, loại cảm giác này chính vì quan hệ của cô và Chu Yến Cầm bây giờ rất khó có thể dùng từ nào để định nghĩa. Nhưng tại loại trường hợp này, không cách nào tí mĩ giải thích, huống chi mấy người đang ngồi sau khi thấy cô liền ríu rít đứng dậy, bên trong phòng rất nhanh tràn đầy những lời khen ngợi: “Càng ngày càng có khí chất cao quý” “Dáng dấp tiểu Đề Đề càng ngày càng xinh đẹp, giống y như mẹ mình”... Dù các loại lời khen.

Rất nhanh đã có người thay phiên tới mời rượu, trong đó Thẩm Sơ là kẻ đầu sỏ.

Tay trái anh ta cầm một chai rượu trắng, rót cho mình một ly, cho Chu Yến Cầm một ly nhưng đồng thời cũng rót cho Đỗ Nhược Hành một ly rượu đỏ, nhìn hai người, đột nhiên làm bộ giống như lau khô mắt, thở dài một tiếng: “Nhìn thấy hai người có thể như hôm nay, tất cả chúng tôi đều rất vui mừng.” Sau đó uống một hơi cạn sạch.

Kỹ năng diễn xuất của Thẩm Sơ quả thật không phải bình thường, nên việc phải uống rượu Đỗ Nhược Hành không thể tránh được, dù sao cũng là tại tất cả mọi người đều ồn ào bắt cô uống.

Đã có tiền lệ thì sau đó tất cả mọi người đều ừn ừn kéo đến chúc rượu. Từ lượng Đỗ Nhược Hành vốn không tốt, lại bị nhiều người mời như vậy, đại não liền dần dần lảng lảng. Cô nỗ lực duy trì tỉnh táo, lời nói vẫn lưu loát, nhưng đến lúc buổi tiệc kết thúc, bước ra khỏi phòng ăn thì bước chân đã xiêu xiêu vẹo vẹo. Chu Yến Cầm nửa ôm nửa dìu cô ra khỏi nhà hàng, Chu Đề ở phía sau vội vàng chạy theo ba mẹ mình lại bị chú Thẩm Sơ nhét một miếng sô cô la to vào miệng.

Đến lúc thấy hai người kia đã mất hút sau ngã rẽ mới cười híp mắt dụ dỗ con bé: “Ba cháu vừa mới nói với chú, tối hôm nay ba mẹ cháu có chuyện riêng cần phải giải quyết, không tiện chăm sóc cháu. Cháu tạm thời tới chỗ chú Thẩm ở một hôm nha. Trong nhà chú Thẩm có rất nhiều sô cô la cũng như kẹo hoa quả, bỏ qua hôm nay cũng sẽ không có lần sau nha.”

Trên đường trở về nhà, Chu Yến Cầm cảm thấy khá bồn chồn.

Trong xe bật một bản nhạc piano không lời, Đỗ Nhược Hành nửa tỉnh nửa mê, sóng mắt lưu chuyển. Cô nghiêng đầu nhìn Chung Ly với bộ dạng cực kỳ

mê người, thái độ khác hẳn với thái độ từ sau khi ly hôn cô thường dùng để đối xử với anh.

Chu Yến Cầm đã không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ đến chuyện gì nữa. Đã quá lâu Chu Yến Cầm không được nhìn thấy những hành động như vậy của Đỗ Nhượng Hành nữa. Lần gần đây nhất cô đeo caravat cho anh khoảng chừng là ba năm trước, lúc xong xuôi cô còn kéo cổ áo của anh, đẩy anh tựa vào tường, cười như không cười, chặc một cái khiêu khích. Hành động này giống y như lúc hai người vừa mới kết hôn. Sau này hồi tưởng lại những chuyện như vậy, Chu Yến Cầm luôn cảm thấy chua xót, nhưng đau đớn là trong mộng anh thường nhớ lại vô số lần. Chu Yến Cầm không ngờ nhanh như vậy có thể thấy Đỗ Nhượng Hành thân thiết với mình một lần.

Bao nhiêu rượu đã uống vào tối hôm nay, vì nồng độ cồn trong người mà thân thể cả hai người đều nóng lên, Chu Yến Cầm khó có thể ngăn trái tim mình đập thình thịch. Điều càng làm cho đầu anh nóng lên đó chính là Đỗ Nhượng Hành không kháng cự sự thân cận của anh, cô chỉ cần môi nhìn anh ánh mắt nửa cười mà lại như không cười, sau đó một đầu ngón tay khẽ nắm lấy cằm của anh, kéo khuôn mặt Chu Yến Cầm chậm rãi gần sát, đến lúc hai khuôn mặt chỉ còn khoảng cách chừng mấy milimet lại chợt lui ra, mang theo nụ cười giễu cợt nhìn Chu Yến Cầm.

Đỗ Nhượng Hành biết tất cả những hành động mà Chu Yến Cầm thích, nếu như cô thật lòng muốn lấy lòng, luôn có thể dễ dàng đạt tới hiệu quả tốt nhất. Nhưng tối nay vẫn chưa tới thời điểm, cô không muốn một lần là xong. Nhưng chỉ cần như thế, Chu Yến Cầm dường như đã không thể khống chế được hành vi của mình, anh vội vàng cầm lấy bàn tay cô, lòng bàn tay nóng hổi, dùng giọng nói trầm thấp gọi tên cô ‘Hành Hành. . . Hành Hành’

Không khí giữa hai người chân chính nóng bỏng nhất là thời điểm vào phòng ngủ. Chu Yến Cầm nhẹ nhàng cởi áo khoác ngoài của Đỗ Nhượng Hành, liếc mắt nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như có thể chảy nước. Đỗ Nhượng Hành mở to mắt nhìn Chung Ly từ từ cúi người xuống, đột nhiên mở miệng cười: “Tôi đã xem qua danh sách nữ nghệ sỹ dưới trướng Tác Nghệ, ánh mắt của anh không tệ, toàn là mỹ nhân toàn vẹn. Bình thường anh thích gọi người nào nhất?”

Chu Yến Cầm không ngờ trong hoàn cảnh này Chu Tô lại hỏi một câu như vậy, động tác thoát cái dừng lại. Trong mấy giây thất thần của Chung Ly, Đỗ Nhượng Hành đã đẩy anh ra ngồi dậy, tự tay cài lại nút áo khoác của mình, đứng lên. Không khí mập mờ trong phòng ngủ lúc này đã không còn sót lại chút gì.

Ánh mắt của Đỗ Nhượng Hành trở nên sắc bén, mang theo nồng nặc giễu cợt: “Chuyển lời tới Thẩm Sơ hộ tôi, lần sau đừng dùng loại thủ đoạn ti tiện như thế này. Làm nhục danh thầy thuốc anh ta mang trên người.”

Cô định lúc này rời khỏi phòng ngủ, nhưng ánh mắt Chu Yến Cầm vẫn khóa chặt lấy cô, nóng bỏng không hề tan biến, giống như muốn tại chỗ này nuốt luôn cô vào bụng. Đỗ Nhượng Hành làm như không thấy, chỉ cười cười, không nhanh không chậm khuyên anh ta: “Nếu vẫn còn hăng hái như thế, vậy thì đi tìm mấy mỹ nhân đang chờ mắt chờ mong anh đi.”

Sau đó hơi hột nói xin lỗi: “Tôi thì đặc biệt không giúp gì được đâu. Anh mới chỉ hành động như lúc này mà cảm giác ghen lại ở cổ họng vẫn giống y như xưa, căn bản khó có thể nuốt xuống.”

Hôm sau Đỗ Nhượng Hành tinh thần sáng khoái xuống lầu ăn điểm tâm, không lâu Chu Yến Cầm bước ra từ thư phòng, vẩn tĩa máu trong mắt có thể thấy rõ. Tình trạng của cặp đôi này đúng là không giống dự liệu của lão quân gia, ông phải tốn nửa phút mới tiêu hóa được chuyện tối hôm qua Chu Yến Cầm không làm ăn được gì, thậm chí đầu đồng tình một cái, xoay người đi báo phòng bếp hủy bát canh hải sâm bổ thận tráng dương mà ông đã làm cho Chu Yến Cầm đi.

Đỗ Nhượng Hành không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí u ám quanh người Chu Yến Cầm, sau khi ăn xong còn khen bánh của lão Lưu làm vẫn ngon như cũ, khen đến độ lão Lưu mặt mày đều nở hoa. Sau đó cô lại buông bát đĩa xuống đang muốn rời bàn ăn nhưng lại chợt nhớ điều gì đó quay lại nói với Chu Yến Cầm: “Tôi có ý mạng Đề Đề về thành phố S vài hôm, anh có đồng ý không?”

Chu Yến Cầm bày ra bộ dạng như bị cả thế giới làm phiền, đơn giản trả lời một câu: “Em thích làm sao thì làm.”

Cho tới trưa, Chu Yến Cầm không hề đặt chân ra khỏi thư phòng, đến trưa anh còn gọi quân gia đem thức ăn lên phòng. Đỗ Nhượng Hành ngồi trên ghế sofa chuyên tâm xem ti vi không nói một lời, buổi trưa một mình cô ăn trưa, sau đó lên lầu, thu thập chút hành lý đơn giản, rời khỏi nhà họ Chu.

Quân gia muốn ngăn cũng không được, hết cách đành chỉ có thể ở trong sân lớn tiếng gọi Chu Yến Cầm. Đỗ Nhượng Hành càng bước nhanh chân hơn, từ khu nhà xa hoa đi bộ đến đầu phố vắng tắc xi. Xe Chu Yến Cầm không biết xuất hiện phía sau cô từ lúc nào, Chu Yến Cầm hạ cửa xe gọi tên cô. Đỗ Nhượng Hành làm bộ giống như không nghe thấy, cô chờ một lúc lâu, rốt cuộc đợi đến lúc có một chiếc tắc xi không có khách chạy qua.

Đúng lúc Đỗ Nhượng Hành cầm cửa xe tắc xi định mở cửa, Chu Yến Cầm xuống xe giật mạnh tay cô, đóng cửa xe tắc xi rầm một cái.

Đỗ Nhượng Hành cũng dùng sức hất tay của anh ra. Chu Yến Cầm rút cuộc lại nhận thua, nhìn cô, mềm giọng nói: “Đừng như vậy.”

Mười lăm phút sau hai người cùng trở lại nhà họ Chu một lần nữa, ngồi đối diện nhau trong thư phòng. Chu Yến Cầm mặc một cái áo len màu đen, khiến khuôn mặt anh ta càng thêm phần lạnh lùng. Một lúc lâu sau anh mới mở miệng: “Nếu như sau khi ly hôn anh không xuất hiện nữa, có phải em sẽ sống một cuộc sống mới, tốt hơn bây giờ không?”

Đỗ Nhượng Hành theo bản năng ngừng đầu nhìn Chu Yến Cầm.

Nguyên một buổi tối và sáng nay, Chu Yến Cầm nhốt mình trong thư phòng để suy nghĩ về vấn đề này nhưng đến lúc này mở miệng vẫn không dễ dàng. Cả quãng thời gian trước, Chu Yến Cầm vẫn ngồi cân nhắc qua loại giả thiết này, không thể nào tiếp nhận giả thiết như vậy là sự thật. Cho dù là hiện tại anh cũng vẫn không cách nào tiêu hóa hoàn toàn, điều này so với việc chính miệng Đỗ Nhượng Hành nói hận anh càng làm anh thấy khó chịu hơn, có thể nói ra một câu hỏi đầy đủ như vậy đã là cực hạn của anh.

Một lát sau Chu Yến Cầm lại bổ sung: “Anh muốn em nói thật.”

Đỗ Nhượng Hành nhìn anh ta: “Anh nói sao?”

“Không cần nghĩ về Đề Đề cũng như mấy vấn đề lật vật khác, chỉ cần đứng trên lập trường một mình em, nếu như em thực sự cảm thấy tôi không nên xuất hiện, vậy tôi sẽ biến mất hoàn toàn trong tầm mắt của em, để em tìm thấy người thích hợp hơn. Giống như Tô Cầu đã từng nói, người kia sẽ nói chuyện hợp với em hơn tôi, đối xử với em săn sóc tỉ mỉ, em cũng cảm thấy rất vui vẻ, thật thích hẳn ta, sẽ không chê hẳn ta phiền, ít nhất, sẽ không khiến em cảm thấy ghê tởm”

“.....”

“Về sau thời gian vẫn còn rất dài, mấy chục năm nữa cơ, hẳn em vẫn còn cần một người chăm sóc. Trước kia anh vẫn cho rằng em chỉ có thể ở bên cạnh anh, cho nên đã làm rất nhiều điều mong muốn nói lại quan hệ...” Chu Yến Cầm ôn hòa nói, “Nhưng gần đây anh xem xét lại, cảm thấy có lẽ bản thân quá ích kỷ rồi.”

Lúc nói dứt lời cũng là lúc sự ghen tỵ trong lòng Chu Yến Cầm không thể áp chế được nữa, trong chớp mắt đã nảy nở thành hình thành dạng, cho dù người đàn ông kia còn chưa xuất hiện, nhưng đã là cái đinh trong mắt anh ta. Nhưng cuối cùng anh cũng thành công khống chế được cảm xúc của mình, làm bộ giống như mình thực sự rất rộng lượng, chân thành mỉm cười chúc phúc vợ cũ của mình tự đi tìm kiếm hạnh phúc mới.

Đỗ Nhượng Hành nhìn chằm chằm Chu Yến Cầm một lát, cắn môi, cười lạnh nói: “Tôi cũng đã nghĩ như vậy, nếu như anh không xuất nữa thì tôi sẽ sống tốt hơn bao nhiêu.”

Nói xong câu đó cả thư phòng trầm lên về tĩnh lặng.

Hai người đã quen biết nhau mười hai năm. Mặc dù Đỗ Nhượng Hành không muốn nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ lại chuyện trước kia. Ví dụ như lúc hai người bọn họ vừa xác lập quan hệ yêu đương, Chu Yến Cầm đem cô đến nhà ma ở nước ngoài. Đỗ Nhượng Hành sợ đến mức chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất không chịu nhúc nhích, chỉ nhớ khi đó chung quanh mình rất lạnh lẽo, cho đến lúc bàn tay Chu Yến Cầm vươn tới trong bóng đêm, nắm lấy tay cô, nhiệt độ cực kỳ ấm áp.

Về sau nữa, hai người dần dần hiểu những thứ người kia yêu thích cùng phong cách sống của nhau như thế nào, Đỗ Nhượng Hành mới nhận ra, thứ Chu Yến Cầm yêu thích lại là hý kịch cổ của dân tộc. Thậm chí còn biết hý khúc anh thích nhất là ‘Tòa lân nang’, ngồi nghe mấy người nghệ sỹ y y a a đúng là cực hình. Có mấy lần Đỗ Nhượng Hành cố gắng ngồi nghe một khúc cùng anh nhưng dù có nỗ lực thế nào kết quả đều là cô vô thức ngủ quên mất. Có một lần cô ngủ đến say mê, không biết qua bao lâu mới tỉnh lại. Bên ngoài đã tối hẳn, trên người Đỗ Nhượng Hành được đắp một chiếc áo vest nam màu đen, mơ hồ có thể ngửi nhìn thấy mùi nước hoa nam nhẹ nhàng. Còn Chu Yến Cầm thì đang ngồi ở bên cạnh cô xem tin tức, lấy bả vai làm gối cho cô, anh chăm chú nhìn vào màn hình laptop, ánh mắt rất nghiêm túc, động tác lại cực kỳ nhẹ nhàng, âm thanh gõ bàn phím cũng nhẹ đến nỗi không thể nghe ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 24

Hai người tìm hiểu lẫn nhau đến một giai đoạn nhất định, chắc chắn dần dần sẽ tạo ra một sự gắn bó bền vững nhất định. Đối với Đỗ Nhượng Hành mà nói, Chu Yến Cầm có vẻ giống một người anh trai hơn là người yêu. Lúc ở bên ngoài Chu Yến Cầm có thể là người cứng rắn ngạo mạn tự phụ, người ngoài nhìn vào gia đình hai người đều nghĩ là Đỗ Nhượng Hành có xu hướng phụ xướng phụ tùy (*) nhưng thực tế có một điều bí mật đó là trong nhà Chu Yến Cầm có chút yếu thế hơn.

(*) Phụ xướng phụ tùy có nghĩa là chồng đề xuất việc gì vợ cũng đều hưởng ứng và nghe theo.

Đỗ Nhượng Hành từ nhỏ đã hơi có tính cách của một đại tiểu thư, càng về sau tính xấu của cô càng bành trướng một phần là cũng do sự dung túng của Chu Yến Cầm. Anh dung túng tính kiêu căng phách lối của cô, hơn nữa càng ngày càng vô độ. Lúc hai người sống chung, mọi việc từ to đến nhỏ đều do Chu Yến Cầm lo liệu tất cả, kể cả làm việc nhà, hơn nữa ở trước mặt Đỗ Nhượng Hành, Chu Yến Cầm rất ít khi để ý đến hai chữ tôn nghiêm. Anh luôn sẵn lòng làm những việc khiến cô vui vẻ, thậm chí không ngại vì thế mà hai đầu gối chia xuống đất (*).

(*) Ý nói những người đàn ông sợ vợ, có xu hướng gặp vợ là muốn quỳ lạy

Mà thực tế người nào có cái nhìn sâu sắc một chút đều thấy Chu Yến Cầm có khuynh hướng giúp Đỗ Nhượng Hành tránh tiếp xúc với tất cả những điều xấu xa trong xã hội này. Nhiều hơn vài tuổi nhưng con mắt nhìn đời của Chu Yến Cầm sâu sắc hơn Đỗ Nhượng Hành nhiều, lại có thói quen bảo vệ nên ở trước mặt Đỗ Nhượng Hành, Chu Yến Cầm hình thành thói quen cầu nhau. Anh đã từng nói cô thích hợp với Khoa văn, sau còn nói cô nên dốc lòng nghiên cứu sách vở, ít tiếp xúc với người ngoài xã hội. Xuất phát từ kinh nghiệm của mình, những lời đề nghị của Chu Yến Cầm đều là lựa chọn tốt nhất, giống như việc anh đầu tư trong làm ăn không mấy khi thất bại.

Thời gian càng lâu hai người sống với nhau càng giống như người thân, sự lãng mạn chẳng qua cũng chỉ họa hoàn hảo lắm mới xảy ra. Hoặc là có thể nói Chu Yến Cẩm là một con người thiếu tế bào lãng mạn, ý nghĩ của anh là mọi việc nên làm một cách trực tiếp, rất ít khi cố làm ra vẻ huyền bí lãng mạn gì đó. Vô hình chung Đỗ Nhược Hành hình thành thói quen ý lại, tập quán này theo thời gian từ từ ăn sâu bén rễ, giống như là một hạt giống rót cuộc sau mười năm lớn lên thành một cây đại thụ che trời, thời điểm bỗng nhiên bị nhổ tận gốc nhất định đau đến không muốn sống nữa.

Đỗ Nhược Hành hoài nghi nếu như thật sự sau này hai người không gặp lại nhau nữa, sau này mình có thể gặp được một người đàn ông nào như Chu Yến Cẩm nữa hay không.

Trừ một người đàn ông có tính cách giống như Chu Yến Cẩm, Đỗ Nhược Hành không biết mình thích hợp với kiểu đàn ông nào khác. Mà cho dù gặp được một người đàn ông chín chắn sâu sắc luôn bao dung nhường nhịn cô, Đỗ Nhược Hành cũng khó mà tin tưởng. Cô không còn là cô bé con đơn thuần mười mấy năm trước, ấy là thời điểm mà mấy phần sườn cùng mấy lần làm việc nhà hộ là có thể dễ dàng thu thập cô, bây giờ Đỗ Nhược Hành có xu hướng phong bế trái tim, cần người khác làm những việc to tát hơn Chu Yến Cẩm làm cho cô một trăm lần thì mới có thể làm cho cô gạt đầu đồng ý. Nhưng thói đời bây giờ là nhìn vào người khác mà hành động, cô chỉ cho ra một chút ánh sáng thì người khác tại sao phải dễ dàng lao vào giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Người trưởng thành ai cũng tinh táo và tính toán như nhau, bởi vì tinh táo mà càng khó bị lấy lòng. Chu Yến Cẩm tốn hao vài chục năm mới có thể dung túng một người đến trình độ kén chọn thượng thừa, thậm chí còn có xu hướng không thể không có anh. Nếu như đây là âm mưu của Chu Yến Cẩm, như vậy anh đã sớm thành công.

Thời điểm chân chính phát hiện Chu Yến Cẩm không trung thành với hôn nhân của hai người, Đỗ Nhược Hành còn không tin tưởng phán đoán của bản thân. Lần đó thư ký đưa lễ phục về đến nhà, Đỗ Nhược Hành mặc thử lại có cảm giác số đo có gì đó không đúng, cô biết Chu Yến Cẩm quan hệ xã hội rộng nên có thể nhớ nhầm một số thứ nên cô không để ý lắm, cho đến sau này thư ký trở về lấy lại lễ phục về mặt khác thường lời nói có chút mơ hồ ám chỉ mới thật sự khiến cô để ý.

Trước đó, quả thực hai người căn bản không thảo luận qua về vấn đề trung thành trong hôn nhân. Thậm chí rất ít khi nhắc tới phương diện tình cảm. Chu Yến Cẩm ít lời không giỏi giải thích, Đỗ Nhược Hành thì cảm thấy cả hai người đều là người ngay thẳng cả thân thể lẫn tình cảm đều dành hết cho đối phương, căn bản không đáng nhắc tới mấy chuyện lý thuyết râu ria.

Vì vậy lúc cô ý thức được có thể Chu Yến Cẩm có người phụ nữ bên ngoài, trong nháy mắt giống như bị một cây búa lớn đập thẳng vào đầu.

Cô hành động giống như tất cả những người phụ nữ trên thế giới này, những người nghi ngờ chồng mình ngoại tình, bắt tắc xi theo dõi Chu Yến Cẩm. Nhìn anh ta rẽ vào một tòa chung cư đón người, sau đó hai người đi ăn trưa, cuối cùng trở về khu chung cư đó là gần tối, Đỗ Nhược Hành ở dưới sân nhìn lên cửa sổ phòng kia có ánh đèn, bên cửa sổ xuất hiện bóng hai người ôm hôn nhau, càng ngày càng nóng bỏng, nửa đó rèm cửa sổ kéo xuống một cách vội vã. Đèn tắt.

Cô vẫn không đi, ngồi trong tắc xi ngăn người. Lúc Chu Yến Cẩm đi ra ngoài là mấy tiếng sau, thời điểm lấy xe không phát hiện cô. Chờ anh ta rời đi, Đỗ Nhược Hành tìm một quán cà phê bán đồ ăn nhanh phục vụ cả đêm ngồi đấy, cho đến rạng sáng mới về nhà. Chu Yến Cẩm đang ngồi ở trên ghế sofa đợi cô, trên người không có gì khác thường, thái độ tự nhiên, hơn nữa giống như càng sạch sẽ hơn ngày thường.

Đỗ Nhược Hành không lập tức ngã bái cùng anh ta. Cô cho rằng anh ta không còn yêu cô nữa, ý nghĩ này cùng hình ảnh Chu Yến Cẩm và cô gái kia làm cô không thể thờ nổi. Cô cần tinh táo nghĩ cách để lấy lại tôn nghiêm của mình. Đến hôm nay hồi tưởng lại quãng thời gian đó, cô vẫn còn nhớ rõ cảm giác lạnh lẽo cùng mờ mịt. Đợi đến khi rót cuộc cũng đã tiêu hóa được sự thật này, Đỗ Nhược Hành phát giác Chu Yến Cẩm căn bản không có ý định ly hôn, phụ nữ bên cạnh anh ta lại đổi, mà sự sẵn sàng anh ta dành cho cô vẫn không thay đổi. Cuối cùng cô cũng thật sự hiểu, những người phụ nữ kia chỉ là thú tiêu khiển bên ngoài của anh ta.

Đỗ Nhược Hành hao tốn thời gian rất lâu để làm những phép thử tâm lý đối với Chu Yến Cẩm. Không nghi ngờ chút nào về tầm quan trọng của cô đối với anh ta, đoạn thời gian đó cô thử dò xét qua vô số lần, mỗi một lần Chu Yến Cẩm đều vượt qua rất tốt. Có một lần Đỗ Nhược Hành gặp ác mộng, nửa đêm gọi điện thoại cho Chu Yến Cẩm đang đi công tác xa, cô mượn cơ hội tận tình phát tiết cảm xúc đè nén trong đoạn thời gian đó, ở trong điện thoại có tình gây sự, nửa giờ sau Chu Yến Cẩm mới êm ái dỗ dành cô đi ngủ lại. Sáng sớm hôm sau vừa mở mắt, liền thấy Chu Yến Cẩm đã ngồi ở bên giường, trên người còn mang theo sự lạnh lẽo của không khí bên ngoài, mặt mũi khá mệt mỏi, ánh mắt lại mười phần dịu dàng, đang cúi người xuống, muốn hôn lên gò má của cô.

Vì vậy Đỗ Nhược Hành cảm thấy không thể chịu nổi nữa. Quan niệm của hai người tại sao lại có thể khác nhau một trời một vực như vậy, chuyện cô nhất nhất muốn trung thành, anh ta lại không thêm để ý chút nào.

Cô cố gắng muốn tranh luận chuyện này cùng anh ta, vậy mà câu trả lời của Chu Yến Cẩm suýt khiến cô ngã ngửa: “Tình cảm của người chồng tất nhiên sẽ phải đặt trên người vợ của mình, đây là chuyện không cần bàn cãi.”

Đỗ Nhược Hành lại thuận miệng hỏi còn chuyện tình dục thì sao.

Cô hỏi hớp chờ câu trả lời, nét mặt Chu Yến Cẩm được che sau tờ báo, chỉ nghe giọng nói của anh ta, bình thản: “Phần lớn thời điểm dĩ nhiên cũng sẽ muốn làm với vợ mình.”

Cô không phải là không có nghĩ tới chuyện can thiệp cùng ngăn cản Chu Yến Cẩm ngoại tình. Chỉ là làm những điều này mà không ôm hy vọng quá lớn, mà kết cục cũng không khiến cô vui vẻ nổi. Đỗ Nhược Hành bắt đầu hỏi về hành tung của Chu Yến Cẩm khiến anh ta không vui, hai người vì thế cãi nhau vài lần, sau này Đỗ Nhược Hành liền không hỏi nữa.

Những lời nói lúc cãi nhau của Chu Yến Cẩm đủ đã thương người khác, lòng tự ái mãnh liệt của Đỗ Nhược Hành không cho phép cô cố gắng níu kéo gì

nữa.

Đỗ Nhược Hành cố gắng xây dựng cho mình một ý nghĩ, hi vọng mình cũng có thể giống như những người phụ nữ khác, ần ần chịu đựng vì con cái. Chỉ là sự bất trung một khi đã lộ ra, kể tiếp nhìn cái gì khác đều sẽ cảm thấy khả nghi. Bất kể Chu Yên Cầm có làm gì cũng khiến cô khó chịu, nếu như anh ta đến gần cô một chút, cô sẽ ngay lập tức nghĩ đến chuyện anh ta cùng người phụ nữ khác lên giường. Đỗ Nhược Hành bắt đầu có triệu chứng mất ngủ và khá nóng nảy, vì thế kiên quyết từ chối thân cận Chu Yên Cầm.

Từ lúc nào thì sinh chứng uất ức ngay cả cô cũng không rõ, chỉ là có một ngày cô trùng hợp đi ngang qua phòng khám của học đệ thời trung học liền đi vào chào hỏi một chút, lại không ngờ cùng đối phương nói chuyện cả một buổi chiều.

Từ uất ức cường độ thấp đến lúc cao hơn, càng về sau ngay cả nói chuyện cô cũng không muốn nói cùng Chu Yên Cầm. Vào một buổi chiều mùa đông nọ, Đỗ Nhược Hành rốt cuộc chịu liếc mắt nhìn Chu Yên Cầm. Điều này khiến anh ta vui vẻ không thôi, nhưng lúc cô mở miệng nói chuyện, một câu đã đem Chu Yên Cầm đẩy xuống địa ngục, cô nói với anh ta: “Chúng ta ly hôn đi.”

Hai người đi tới bước đường cùng này, nếu thật sự nhìn kín kẽ mọi việc, rất khó nói cả hai đều vô tội. Chỉ là trong mắt Đỗ Nhược Hành lúc này, tội lỗi Chu Yên Cầm gây ra cho cô sâu sắc đến nhường nào. Nhưng dù cho như thế, năm đó một hạt giống đã nảy mầm, lớn lên thành một cây đại thụ che trời, cành lá rậm rạp, như thế nào có thể trong một đêm dễ dàng nhỏ cả gốc rễ lên.

Sau này Đỗ Nhược Hành không khỏi nghĩ, có lẽ Chu Yên Cầm trước nay chưa hề thay lòng. Đại khái trước khi kết hôn anh ta cũng đã có loại ý nghĩ này rồi, chỉ là lúc ấy cô không thấy rõ mà thôi.

*****

Lúc xế chiều Thẩm Sơ ôm Chu Đề về nhà họ Chu, thuận tiện còn mang theo tâm lý xem kịch vui. Đỗ Nhược Hành ở phòng khách cười yếu ớt dịu dàng tiếp đãi anh ta, sau đó tự mình vào phòng bếp pha trà. Thẩm Sơ rất thỏa mãn ngồi ở trên ghế sofa, chỉ kém là không hát thành lời, nhìn về phía Chu Yên Cầm không nói một lời xem ti vì nói: “Đầu sao anh cũng nên nói lời cảm tạ tôi chứ.”

Chu Đề nghiêng đầu nhìn về phía phòng bếp, giật giật cổ họng, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Một lát sau Đỗ Nhược Hành bưng trà ra ngoài, nước trà một màu đỏ bóng loáng cực kỳ đẹp mắt, dùng hai tay nâng đến trước mặt Thẩm Sơ xin lời nhận xét. Thẩm Sơ miệng thì nói không dám nhưng tay thì vẫn đưa lên để lấy, thời điểm anh ta đem ly trà lên tới miệng, lão quản gia đứng đó không xa theo bản năng tiến lên một bước, lại suy tính gì đó, chỉ chốc lát sau lặng lẽ lui về.

Sau một khắc đã nhìn thấy Thẩm Sơ dùng vẻ mặt đau khổ đem nước trà toàn bộ phun ra ngoài, hoàn hảo là phần lớn đều rơi vào trên người Chu Yên Cầm. Chu Yên Cầm chán ghét đập Thẩm Sơ một cái, lập tức quay đầu lên lầu thay quần áo. Đỗ Nhược Hành đứng ở một bên cười đến dịu dàng: “Cảm tạ anh tới hôm qua đã chăm sóc Đề Đề thật tốt, cả bình trà này đều pha cho anh đấy.”

Gần tới, Đỗ Nhược Hành dẫn Chu Đề rời đi, tất cả người làm trong nhà đều ra đưa tiễn. Quản gia hỏi cô cuối tuần sau đem Chu Đề về thì cô có về cùng không, Đỗ Nhược Hành nói còn một tuần nữa cơ mà, tạm thời chưa có kế hoạch. Đầu bếp Lưu thúc ở một bên đáp lời, nói có rảnh rồi thì cuối tháng trở về một chuyến, đến lúc đó nước mơ ngâm một năm tròn, mùi vị sẽ rất ngon.

Đỗ Nhược Hành mỉm cười không đáp, đưa tay chỉnh lại mũ của Chu Đề cho chỉnh tề. Chu Yên Cầm đứng một bên bấy giờ mới lên tiếng: “Có rảnh rồi thì về chơi, trước hôm về một buổi thì gọi cho Trương Nhã Nhiên bảo cô ta đặt vé máy bay.”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng nói: “Tôi không thiếu chút tiền mua vé máy bay.”

Chu Yên Cầm buồn bực trong chốc lát, nhưng vẫn thấp giọng bổ sung: “Tôi không có ý này. Tất cả mọi người đều nhớ em.”

Quản gia ở một bên khi xem thường kiểu miệng một đẳng tìm nghĩ một nẻo của cậu chủ mình, cung kính khom người, nói thẳng ra: “Trong ngôi nhà này không có nữ chủ nhân, hơn một năm nay luôn thiếu thốn. Hơn nữa mỗi buổi tối Chu tiên sinh trở lại, cả nhà trống rỗng, không có ai trò chuyện cùng. Đồ tiểu thư nếu như có thời gian, xin hãy trở về thường xuyên.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Chương 25

Trong suốt chuyến bay trở về thành phố S của hai mẹ con, Đề Đề cực kỳ an tĩnh biết điều. Con bé chỉ ôm một quyển truyện tranh đầy màu sắc nhìn rất chăm chú. Lúc muốn uống nước, con bé còn tự mình rung chuông gọi tiếp viên hàng không tới, nói rằng mình muốn uống nước.

Tiếp viên hàng không nhanh chóng đến và đi lấy nước cho Đề Đề, Đỗ Nhược Hành đang cúi mũi giải quyết báo cáo tổng kết hàng tháng nhưng vẫn phải ngẩng đầu lên, cảm thấy rất kinh ngạc với trình độ hiểu biết của con gái mình. Cô nhìn Chu Đề tự nhiên uống hết nước, sau đó gọn gàng đem chén nước trả lại cho cô tiếp viên, thời điểm nói lời cảm ơn phong thái rất tốt, quả thật giống như một cô tiểu thư có giáo dưỡng tốt.

Nhưng trên thực tế Chu Đề chỉ đang học lớp bé của trường mẫu giáo, hai ngày trước hai vị cha mẹ và con bé mới cùng nhau ăn tiệc sinh nhật bốn tuổi của con bé.

Chu Đề từ trước đến nay luôn là đứa trẻ ngoan ngoãn lễ phép, nhưng Đỗ Nhược Hành không nghĩ con bé lại có thể tự lập đến mức này. Mặc dù cảm thấy an lòng rất nhiều nhưng đồng thời cũng có một chút chua xót trong lòng.

Hai năm trước Chu Đề không phải như vậy. Thời điểm đó mặc dù mới hơn hai tuổi nhưng Chu gia tiểu công chúa vẫn còn rất nghịch ngợm hiếu động và ngang ngược bá đạo. Một khu nhà lớn như vậy nhưng không tìm đâu ra được người làm con bé sợ, từ lúc ra đời con bé là bảo bối của tất cả mọi người. Lúc Đề Đề mới biết đi, con bé có dẫm đạp lên cả người Chu Yến Cẩm cũng không bị nói gì, khi đó sách vở trong thư phòng ngày nào cũng bị con bé bày ngổn ngang. Có một lần thậm chí con bé thừa dịp không có người chú ý liền bò lên bàn, xé nát một phần phụ lục thương lượng giá cả mà Chu Yến Cẩm đang xem dở.

Tính tình Chu Đề bắt đầu thay đổi là từ lúc ba mẹ ly hôn. Hai người đã cố gắng đồng lòng làm giảm bớt sự tổn thương cho con gái nhưng bất luận như thế nào vẫn không thể tránh được hoàn toàn. Bởi vì trong quá trình làm thủ tục ly hôn, Chu Yến Cẩm và Đỗ Nhược Hành tranh chấp và giải quyết hòa giải dài đến hơn bốn tháng, ngay cả mùa xuân năm ngoái cũng trôi qua trong mệt mỏi. Chu Đề lúc đó bị ba mẹ Chu Yến Cẩm mang đến thành phố W, lúc Đỗ Nhược Hành được gặp lại được con gái đã là vài tháng sau. Cuộc hôn nhân đã chấm dứt, tâm tình phức tạp từ thành phố S trở về nhà họ Chu ở thành phố T. Chu Đề như một lần khởi từ phòng khách chạy đến cửa lớn nghênh đón mẹ, con bé ôm lấy bắp đùi Đỗ Nhược Hành gọi mẹ, nắm tay kéo mẹ mình đến phòng khách, sau đó tự mình chạy đến phòng bếp, chấp chững bụng một ly hồng trà ra mời mẹ.

Đến bây giờ Đỗ Nhược Hành vẫn còn nhớ cảnh tượng lúc đó. Ánh mắt Chu Đề đen nhánh và trong suốt, hai tay bụng ly trà nói với cô: “Mẹ, uống nước.”

Sự biến hóa của đứa bé so với sự thay đổi thời tiết còn nhanh hơn. Lúc bạn chưa phát giác đã thay đổi thành một con người khác. Nhưng Đỗ Nhược Hành không muốn thấy Chu Đề biến đổi nhanh như vậy. Một đứa bé bỗng nhiên trở nên hiểu chuyện hơn chỉ có thể ở trong trường hợp nhạy cảm, có lẽ nói đây là việc gây sốc cho con trẻ, Đề Đề nhạy cảm hơn, thậm chí còn có gắng lấy lòng người lớn. Chu Đề chỉ theo bản năng làm như vậy, con bé chưa hiểu hết về việc chia ly nhưng con gái hành động như vậy khiến hai người lớn ý thức được sâu sắc lỗi lầm của mình.

Đỗ Nhược Hành và Chu Yến Cẩm đã cùng nhau nói chuyện rất nhiều về Chu Đề. Đây là chủ đề duy nhất khiến họ có thể bình tĩnh ngồi cùng nhau sau khi ly hôn nhưng cho dù có bàn bạc như thế nào cũng không thể khiến Đề Đề vô lo vô ưu sống như trước kia. Bọn họ đều rất cố gắng nói với Chu Đề, từ trước cho đến mãi mãi sau này, ba mẹ vẫn yêu con nhất, ba mẹ mãi là người che chở con, là người con có thể dựa vào bất cứ lúc nào. Mặc kệ sau này mọi chuyện trên thế giới này có gì thay đổi, thế giới nhỏ của con cũng sẽ không xảy ra bất kỳ biến hóa nào. Nhưng mặc kệ hai vị ba mẹ nói như thế nào, ánh mắt của Chu Đề vẫn lộ ra vẻ không tin tưởng.

Niềm tin của con gái về ba mẹ đã sụp đổ. Đây là chuyện Đỗ Nhược Hành cảm thấy không mong muốn nhất, nhưng xác thực nó đã xảy ra.

Thời điểm hai mẹ con ra khỏi cabin có chút lạnh, Đỗ Nhược Hành lấy thêm áo khoác để mặc vào cho con gái. Chu Đề ngoan ngoãn giang hai cánh tay để mặc Đỗ Nhược Hành muốn làm gì thì làm, cách một lát Đỗ Nhược Hành làm như vô tình hỏi: “Đề Đề, con yêu ba hơn hay là yêu mẹ hơn?”

Chu Đề do dự một lát mới trả lời: “Đều yêu.”

Đỗ Nhược Hành vỗ vỗ đầu của con gái qua một lớp mũ, dịu dàng nói: “Nhưng mà nếu như ba mẹ không thể phục hôn, về sau con chỉ có thể ở cùng một người, con muốn nhất đi theo ai hơn?”

Rõ ràng Chu Đề bị cái vấn đề này làm cho bối rối, vẻ mặt trong chớp mắt trở nên khó xử cùng chần chừ, dần dần còn có uất ức cùng đau lòng, cuối cùng nước mắt không ngừng từ hốc mắt trào ra: “Hai người không thể ở một chỗ sao? Bạn ngồi cùng bàn với con có ba mẹ sống chung cơ mà, bọn họ rất tốt a. Con muốn ba mẹ cũng như vậy, vĩnh viễn ở chung một chỗ, con không muốn thấy hai người mỗi người một nơi, cái này đâu khó phải không mẹ?”

Đỗ Nhược Hành không nói gì, ôm thật chặt con gái vào lòng. Cô chỉ có thể an ủi con bé bởi vì vấn đề này không cách nào trả lời chính xác nên không thể đưa ra một lời cam kết nào.

Ngày hôm sau Đỗ Nhược Hành dẫn Chu Đề đến Cảnh Mạn. Vốn là tính toán mang con bé vào phòng làm việc của mình nhưng lại bị Khang Thần đi thị sát tình trạng làm việc thấy được. Chu Đề có lẽ là vẫn còn ấn tượng với thời số cô la mà Khang Thần cho bé cách đây hơn một tháng hoặc là có ấn tượng với chú đẹp trai này nên tóm lại con bé nhận ra Khang Thần, ở trong đại sảnh khách sạn liền mạng phát tay chào chú Khang.

Khang Thần cười híp mắt đi tới, ôm lấy cô gái nhỏ, không để ý hình tượng ôm con bé lên, xoay trên không trung hai vòng. Chu Đề cười khanh khách, Khang Thần quay đầu nói với Đỗ Nhược Hành em đang bận gì thì để anh mạng theo bé con đi chơi, Đỗ Nhược Hành cảm thấy không đáng tin cậy nên liếc anh ta một cái. Vì vậy Khang Thần cực kỳ nghiêm túc nói với cô rằng thật ra mình đã thi đỗ kỳ thi chăm sóc trẻ nhỏ của bệnh viện trung tâm thành phố.

“ . . . . . ” Đỗ Nhược Hành nói, “Anh thi lúc nào?”

“Thứ Năm tuần trước thi, thế chứng nhận vừa mới cầm sáng nay.” Anh ta còn nói, “Không tin? Thẻ đang ở ngăn kéo phòng làm việc của anh, lát nữa sẽ đem cho em xem.”

“Đang yên đang lành thi cái này làm gì thế?”

Khang Thần đáp như chuyện đương nhiên: “Ngẫm đi ngẫm lại, nếu như sau này thất nghiệp, không làm Tổng giám đốc nữa, rảnh rồi sẽ chăm sóc con cái, cố gắng làm người cha tốt chứ sao.”

“.....”

Sau một tiếng rưỡi Đỗ Nhượng Hành lên phòng Tổng giám đốc, cửa phòng đang mở phân nửa, có hai bóng người đang ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn hết sức chuyên chú chơi game. Chu Đề chăm chú chơi game đến nỗi Đỗ Nhượng Hành ho khan hai tiếng con bé cũng chẳng thèm để ý, cho đến lúc Khang Thần đẩy Chu Đề một cái nói: “Mẹ cháu tới kia.”

Chu Đề đang bận ăn hết mấy đồng tiền vàng cùng biểu tượng năng lượng phía trước nên không quay đầu lại chỉ thuận miệng ồ một tiếng, thúc giục Khang Thần: “Chú đừng dừng lại, chú mà dừng lại mấy kẻ bắn tia bên kia bắn chết cháu thì làm sao!”

“.....” Khang Thần nuốt nước miếng một cái, quay đầu nhỏ giọng xấu hổ giải thích với Đỗ Nhượng Hành, “Anh không cố ý dạy con gái em chơi game, chỉ là lúc anh chơi thì con bé chạy lại nhất quyết đòi lấy điều khiển của anh.”

Chu Đề rút cuộc cũng qua cửa, hài lòng xoay người lại nói: “Đó là bởi vì chú chơi quá kém.”

“Hôm nay chú vừa mới chơi lần đầu mà!”

Chu Đề xem thường: “Vây cũng kém.”

“.....”

Đỗ Nhượng Hành cắt đứt đối thoại của hai người: “Vị trí Phó tổng còn trống không?”

“Vẫn luôn giữ lại cho em.” Trong nháy mắt Khang Thần thu lại thái độ không đứng đắn, nhìn Đỗ Nhượng Hành một chút, sau đó nhíu mày, “Suy nghĩ thông suốt rồi?”

Đỗ Nhượng Hành bày tỏ sự đồng ý. Sau đó nói: “Cảm tạ sự coi trọng của Tổng giám đốc.”

Khang Thần mở miệng cười: “Vây thì tốt, sáng sớm ngày mai anh sẽ nói bộ phận nhân sự đưa ra thông báo.”

Không lâu sau Đỗ Nhượng Hành dẫn Chu Đề ra ngoài, lúc ở trong thang máy Đỗ Nhượng Hành hỏi Chu Đề: “Chú Khang có đối xử tốt với con không?”

Chu Đề gật đầu một cái.

“Rất thích chú ấy?”

Chu Đề suy nghĩ một chút, lại gật đầu.

Đỗ Nhượng Hành dịu dàng nói: “Có nhớ trong công ty ba có một ông gọi là ông Khang Tại Thành hay không? Có một lần chính ông Khang tặng con một con gấu bông lớn. Chú Khang là con trai của ông Khang đấy.”

Chu Đề lắc đầu một cái. Sau đó con bé chột ngắc mặt lên nhìn Đỗ Nhượng Hành: “Mẹ, con muốn ba.”

Cha con hai người này chỉ mới cách xa nhau có một ngày mà con gái đã nhớ nhung như vậy, Đỗ Nhượng Hành vừa bấm máy gọi cho Chu Yến Cẩm vừa oán thán. Sau khi ly hôn, cô không sống cùng với Đề Đề nên tất nhiên cũng không thể có cách nào nhận được sự quán triệt từ con gái như Chu Yến Cẩm. Điện thoại vừa có người nhận cô đã cảm thấy không vui không phải chỉ vì ganh tỵ vì tình cảm của Đề Đề mà chuyện một ngày trước Chu Yến Cẩm còn muốn vạch rõ giới hạn với cô, Đỗ Nhượng Hành còn nhớ rất rõ.

Chu Đề nói chuyện với ba mình hai ba câu gì đó liền đem điện thoại cho Đỗ Nhượng Hành, hơn nữa chỉ đích danh cô nghe. Đỗ Nhượng Hành bắt đầu đi bắt máy, nghe được đầu kia có tiếng hít thở nhẹ nhàng, hai người ai cũng không nói một lời.

Cách một lát, Đỗ Nhượng Hành mới bình thần mở miệng: “Đừng gửi tin nhắn nữa.”

Một ngày trước khi rời khỏi thành phố T, Đỗ Nhượng Hành và Chu Yến Cẩm có thể gọi là tan rã trong sự khó chịu nhưng đến buổi tối cô vẫn nhận được tin nhắn đến từ Chu Yến Cẩm, nội dung cũng chỉ là ba chữ chúc ngủ ngon, không hơn không kém một câu. Lúc ấy Đỗ Nhượng Hành nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động chừng mười giây, chỉ muốn đem đầu Chu Yến Cẩm bổ ra xem trong não anh ta rốt cục chứa thứ gì.

Chu Yến Cẩm nói: “Anh hồi hận.”

“.....”

“Từ khi em thật sự tìm được một người khác đáng để trao gửi tình cảm lần nữa...” Chu Yến Cẩm trầm mặc một lúc mới nói “Nếu không anh sẽ không buông tay.”

“.....”

Đỗ Nhược Hành cúp điện thoại, tâm tình phức tạp cúi đầu lúc vừa đứng nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Chu Đề. Con bé ngồi chồm hổm trên mặt đất chống cằm, hai con mắt nhìn mẹ mình không chớp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng là tràn đầy mong đợi.

Đỗ Nhược Hành quả thật hoài nghi cuộc điện thoại này có phải là chủ ý của Chu Đề hay không.

Buổi tối hôm ấy, Đỗ Nhược Hành gọi điện thoại cho mẹ mình, hỏi bà đã nhận được ghế mát xa mà cô đặt, công ty đem đến tận địa chỉ. Thái độ của mẹ cô vẫn lạnh lùng như vậy, một lát sau mới bình thân nói là bà đã sớm nhận được. Tiếp đó giọng nói hơi cao hơn một chút, có chút vui mừng nói với Đỗ Nhược Hành, tháng trước lúc bà phải đi tham gia cuộc gặp mặt của mấy người bạn già, Chu Yến Cầm ngẫu nhiên đem tới một dây chuyền ngọc lục bảo, rốt cuộc cũng có người giúp đỡ bà giải quyết mối ưu sầu, giúp bà mở mày mở mặt trước mấy người bạn.

Đỗ Nhược Hành cảm thấy mệt mỏi, không tự chủ mà xoa xoa mi tâm giống như Chu Yến Cầm “Không phải con đã nói mẹ đừng nhận quà từ anh ấy nữa hay sao?”

Mẹ Đỗ nói: “Không phải mẹ cũng đã nói với con là đừng ly hôn với Yến Cầm sao? Con cũng có nghe lời mẹ không thể?”

Từ sau khi ly hôn với Chu Yến Cầm, Đỗ Nhược Hành và mẹ mình luôn có khoảng cách. Đối với việc cô kiên quyết ly hôn, mẹ Đỗ luôn kiên quyết phản đối. Sau khi hai người ly hôn, thái độ của mẹ Đỗ đối với Chu Yến Cầm còn tốt hơn cả đối với Đỗ Nhược Hành. Có một lần Đỗ Nhược Hành cảm thấy không thể chịu được nữa, cô liền nói chuyện Chu Yến Cầm không chung thủy là nguyên nhân ly hôn nói với mẹ, vốn tưởng rằng có thể tranh thủ sự đồng tình, nhưng phản ứng của mẹ Đỗ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô: “Ngoại trừ một chút chuyện như vậy, còn có chỗ nào không tốt với con? Mọi việc trên đời này làm sao có thể hoàn mỹ. Con và Chu Yến Cầm ở chung một chỗ, đã trải qua những việc tốt hơn hàng ngàn cuộc hôn nhân trên thế giới này. Con còn không hài lòng gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 26

Đỗ Nhược Hành và mẹ mình không cách nào có tiếng nói chung về vấn đề này. Quan điểm của hai người đã sớm tồn tại và ăn sâu bén rễ, nên một sớm một chiều không thể thay đổi được.

Nhưng điều khiến Đỗ Nhược Hành không phản bác được chính là chung quanh những người có cùng quan niệm với mẹ mình cũng không ít. Lấy quản lý của Bộ phận tài vụ đã nghỉ việc- quản lý Ngô làm ví dụ, nghe nói sau khi bị bắt ngoại tình ông ta khóc lóc nước nỡ giờ tay thề nguyện đủ thứ sau đây được tha thứ, ngày kỷ niệm kết hôn hai người còn cùng mua một đôi nhẫn kim cương còn đẹp hơn đôi nhẫn cưới, từ đó cuộc sống của vợ chồng bọn họ lại trở về như cũ.

Có lúc Đỗ Nhược Hành giống như bị tẩy não, quả thật nhiều lúc cô hoài nghi có phải suy nghĩ và hành động của mình mới là suy nghĩ và hành động khác người. Có lẽ người ở bên ngoài cảm thấy cô không đủ đức tính nhẫn nhịn, không chịu nằm gai nếm mật. Trên thực tế, đối với hành vi ngoại tình của Chu Yến Cầm cô nên làm như không thấy, tiếp tục làm người vợ người mẹ hiền lương thực đức. Tóm lại nếu như Chu Yến Cầm không hội chủ động nói muốn ly hôn, hơn nữa đối với cô thủy chung che chở dịu dàng, trừ lăng nhăng bên ngoài ra thì một người chồng như thế không ai có thể bắt bẻ nữa. Đỗ Nhược Hành không nên chỉ vì một chút yếu điểm như vậy liền buông tha người chồng tốt.

Nếu như cô thay đổi quan niệm, từ đó chấp nhận, nói không chừng thật sự cuộc sống bây giờ vẫn êm đềm như cũ. Sau đó chờ mười mấy hai mươi năm sau, không chừng lương tâm Chu Yến Cầm thức tỉnh, biết mình làm đường lạc lối muốn quay lại bên gia đình yên ấm như con chim lạc đàn quay về với tổ ấm. Khi đó cô nên đứng ở cửa lớn, cười tươi đang tay bao dung anh ta. Như vậy không biết có thể thu lấy được bao nhiêu lời khen ngợi từ người khác.

Nhưng Đỗ Nhược Hành cẩn thận nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác mình quả thật không làm được.

Cô không cách nào trở thành một thánh nhân như vậy. Cuối cùng cũng sẽ có một ngày cô không thể nhẫn được mà đòi ly hôn.

Đỗ Nhược Hành không muốn lại xảy ra tranh cãi với mẹ mình nên cô nhanh chóng đổi đề tài: “Mẹ, gần đây mẹ có khỏe không?”

Mẹ Đỗ không chút để ý trả lời: “Nếu như con thừa dịp Chu Yến Cầm còn chưa quên tình cũ mà phục hôn đoán chừng mẹ có thể sống tốt hơn bây giờ nhiều đấy.”

Đỗ Nhược Hành quả thật không còn gì để nói.

Kể từ sau khi ly hôn, mỗi một lần Đỗ Nhược Hành trò chuyện cùng mẹ, bà luôn miệng nhắc đi nhắc lại chuyện mình nên nhanh chóng phục hôn với Chu Yến Cầm. Cô cảm thấy cuộc điện thoại tối nay dường như có tiếp tục cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, đang muốn ngắt máy thì Chu Đề từ trong phòng ngủ phóng ào ra ngoài, nhận lấy điện thoại từ tay mẹ mình, ngọt ngào chào bà ngoại.

Giọng nói của mẹ Đỗ lập tức biến đổi, nhiệt tình vui vẻ nói ai nha là Đề Đề ư? Đã bốn tuổi rồi. Đi mẫu giáo thế nào?

Chu Đề ngọt ngào đáp lại từng câu hỏi của bà ngoại, một già một trẻ hàn huyên một lúc lâu, mẹ Đỗ lại hỏi hôm nay chỉ có cháu và mẹ ở thành phố S sao,

ba đầu.

Chu Đề nói ba đang ở thành phố T, bận việc không đến được nhưng ba vẫn luôn nghĩ tới mẹ mà.

Đỗ Nhượng Hành ở một bên uống nước, nghe vậy ho khan một tiếng. Trùng mắt về phía Chu Đề.

Cô gái nhỏ làm như không nghe thấy, tay cầm điện thoại nói: “Bà ngoại, chừng nào thì bà tới thành phố S chơi? Cháu ở thành phố S từ thứ hai đến tận ‘Chú nhật’ cơ, mẹ và cháu đều rất nhớ bà.”

Mẹ Đỗ cười nói: “Cái gì là ‘Chú nhật’ a? Gọi là ngày chủ nhật.”

Chu Đề vâng dạ sau đó nói tiếp ngay: “Vậy chủ nhật bà ngoại có đến không a? Thật lâu rồi cháu chưa gặp bà, cháu rất nhớ bà nha.”

Đỗ Nhượng Hành hoàn toàn hiểu rõ về sự lợi hại lúc Chu Đề nũng nịu đòi gì đó, giọng nói của con bé có thể bẻ gãy cả xương. Mẹ Đỗ cũng không cách nào ngăn cản được sự dễ thương của cháu ngoại, chỉ hận không thể gặt gầy cổ đồng ý: “Được được, bà ngoại cũng nhớ cháu lắm. Cuối tuần bà ngoại đến thành phố S gặp cháu nhé. Bây giờ đi mua vé máy bay luôn!”

Sau khi cúp điện thoại Đỗ Nhượng Hành nhìn chăm chăm Chu Đề một lúc lâu. Sau đó cô nhẹ giọng, dịu dàng hỏi: “Đề Đề, nói thực cho mẹ nghe, tại sao con lại muốn bà ngoại đến thành phố S?”

Chu Đề cắn môi trầm mặc một lúc lâu, không trả lời mà hỏi lại: “Mẹ, mẹ và ba ly hôn là bởi vì ba có người phụ nữ khác sao?”

“.....”

“Nếu như từ nay về sau ba không có người phụ nữ khác nữa thì mẹ có thể về lại thành phố T với ba không?”

“.....”

Ánh mắt Đỗ Nhượng Hành phức tạp nhìn con bé một lúc lâu: “Người nào nói với con như vậy?”

*****

Chủ tịch Hội đồng quản trị trẻ tuổi của tập đoàn Viễn Hành đang ngồi ngán người ngay trên cuộc hội nghị định kỳ.

Tại sao mọi người đều biết anh ta đang ngán người? Bởi vì căn bản Chu Yến Cẩm chỉ ngồi dùng tay chống trán, ánh mắt xa xôi, không thèm để ý đến Tào đồng sự đang phùng mang trợn mắt đồng đặc phát biểu ý kiến về kế hoạch phát triển. Điều này làm cho người nói là Tào đồng sự nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải, nói xong đứng đó lúng túng, về mặt không biết làm sao nhìn về phía Khang đồng sự sau lưng. Khang đồng sự liếc mắt nhìn Trương Nhã Nhiên đang ngồi bên cạnh tay phải Chu Yến Cẩm. Trương Nhã Nhiên lập tức cúi đầu, làm bộ hết sức chuyên chú ghi chú, biểu thị động tác của người nào đó cô không nhìn thấy.

Nói giỡn, cũng chỉ là một vị đồng sự mà thôi, dù sao kế hoạch của Tào đồng sự không thể có ý nghĩa gì được. Nếu như muốn cô vì chuyện vặt này mà làm mất hứng lãnh đạo cấp cao nhất, cô quả thực chán sống.

Khang Tại Thành ho nhẹ một tiếng, Chu Yến Cẩm không thèm để ý, cuối cùng vẫn phải tự mình mở miệng: “Chu Tổng, ý của Tào đồng sự đã rất rõ ràng, tôi và Trình đồng sự cũng cảm thấy rất ổn, ngài thấy thế nào?”

Chu Yến Cẩm lại tốn chừng một phút mới lấy lại tinh thần, sau đó thông thả ung dung lật xem bản kế hoạch trên bàn, chưa đến mười giây đã dứt khoát khép lại, chống cùi chỏ trên bàn làm việc tay đỡ thái dương, cười đến không nê mặt: “Năm Tào đồng sự ra ngoài là để làm nên bản kế hoạch này? Hai năm qua có phải mọi người sống quá tốt nên đưa ra loại kế hoạch như thế này để tìm đường chết? Sang năm nếu như thực sự làm theo kế hoạch phát triển này, cả tập đoàn sẽ không cần làm việc mà chỉ cần hít không khí để sống thôi.”

Nói xong trực tiếp tuyên bố tan họp. Sắc mặt Khang Tại Thành bây giờ không thể dùng từ khó coi để hình dung nữa.

Thời điểm đi ra khỏi phòng họp, Trương Nhã Nhiên theo sát Chu Yến Cẩm nhắc nhở ông chủ về kỳ nghỉ mà ông chủ đề cập đến lần trước. mấy ngày trước là do Chu Yến Cẩm đi làm bữa có bữa không, ngày ngày hi quan tâm đến chuyện hàn gắn quan hệ với vợ cũ nên hậu quả chính là công việc chất như núi, thân là trợ lý cấp cao nhất của tập đoàn Trương Nhã Nhiên phải xử lý đồng công việc cao như núi nên muốn xin nghỉ bù mấy ngày. Chu Yến Cẩm nghe xong sắc mặt không chút thay đổi, cứ thế đi thẳng chột dưng bước, hỏi: “Hôm nay thứ mấy?”

“..... À?” Trương Nhã Nhiên theo không kịp tư duy của ông chủ, há miệng nửa ngày mới đáp: “Thứ? Thứ năm a.”

Về mặt Chu Yến Cẩm dần mất kiên nhẫn phán một câu: “Thế nào chậm như vậy.”

Trương Nhã Nhiên ở một bên kiềm chế nóng nảy đi sát sau lưng ông chủ lớn, nghĩ tới chuyện Khang đồng sự lại nghĩ đến chuyện mình đặt vé máy bay cho hai mẹ con Đỗ Nhượng Hành và Chu Đề đến thành phố S, trong lòng nghĩ thầm, tội gì tới tôi. Có bản lãnh thì mắng Khang đồng sự ấy, có bản lãnh thì ban đầu đừng ly hôn ấy.

Hai người đi thẳng lên trên lầu phòng làm việc, Trương Nhã Nhiên mới có thể báo lại chuyện riêng. Quyển sổ ghi chuyện riêng này hồi trước luôn là hạng mục quan trọng nhất trong công tác của Trương Nhã Nhiên nhưng gần đây Chu Yến Cẩm đột nhiên đổi tính, đối với những oanh oanh yến yến trước kia

hiếm thấy động đến, khiến việc báo cáo của Trương Nhã Nhiên ít đi nhiều, chỉ còn lại một tin tương đối quan trọng: “Tô Vận tiểu thư gọi điện thoại tới, nói trước tiên cảm ơn sự giúp đỡ của ngài trong sự kiện lần trước, nếu không có ngài thì không biết phải làm sao. Nếu như có thời gian, muốn mời ngài ăn bữa cơm để bày tỏ lòng cảm ơn.”

Chu Yến Cẩm trầm mặc chốc lát, nói: “Cô gọi điện thoại nói cho cô ấy biết, đã nói chuyện này là chuyện nhỏ, Thẩm Sơ giúp là chính, kêu cô ấy đi tìm Thẩm Sơ.”

Tối thứ sáu là thời gian tụ họp thường kỳ của hội mấy người trẻ tuổi có địa vị. Địa điểm đã được quyết định là tại một hội quán cực kỳ coi trọng việc bảo mật cho khách hàng. Lúc Chu Yến Cẩm đến thì mọi người đã đến đầy đủ cả rồi, ai ai nhìn thấy anh ta cũng ríu rít cười: “Ồ, người đàn ông muốn quay đầu tới nha.”

Mí mắt Chu Yến Cẩm không thèm nhấc nói chút. Một bên có người cười nói: “Ài, mới vừa nghe nói Tô Vận lấy hết dũng khí tìm cậu, kết quả bị cậu giao cho Thẩm Sơ rồi hả? Cậu làm việc cũng rành rọt quá nha.”

Chu Yến Cẩm nói: “Cậu thích? Vậy để tôi nói Thẩm Sơ giúp cậu tạo nên cơ hội gặp mặt.”

“Đừng như vậy. Người mà mười mấy năm qua con gái nhà người ta vẫn tâm tâm niệm niệm trong lòng là cậu nha.”

Mấy người ngồi đây đều là những người cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, không khí bên trong phòng rất náo nhiệt, đề tài càng thêm tùy ý không cấm kị. Nhưng từ trước đến nay, Chu Yến Cẩm đều là một người ít nói, năm trước anh ta còn thỉnh thoảng tham dự thảo luận, năm nay thì số lần mở miệng nói chuyện gần như là không có. Thẩm Sơ ngồi ở bên cạnh Chu Yến Cẩm rất háng hái nhìn Chu Yến Cẩm, đối với chuyện Chu Yến Cẩm và Tô Vận, anh ta không có hứng thú, đây chẳng qua là một chuyện tình đơn phương, từ đầu tới cuối Chu Yến Cẩm chưa cho đối phương một cơ hội nào để tiến tới, càng không thể nào có tiến triển trong tương lai. Từ ý nào đó mà nói, thật ra thì tương đối châm chọc là thái độ của Chu Yến Cẩm đối với những người con gái một mực thật lòng theo đuổi mình và những người phụ nữ chỉ muốn qua lại với anh ta về mặt lợi ích kinh tế hoàn toàn trái ngược.

Thẩm Sơ tương đối quan tâm đến chuyện vợ cũ của Chu Yến Cẩm. Nhìn mãi cuối cùng anh ta cũng mở miệng, cười hỏi: “Mấy hôm nay Đỗ Nhượng Hành mang Chu Đề về thành phố S rồi hả? Nhớ vợ con hả?”

Ngay cả một chữ Chu Yến Cẩm cũng lười trả lời anh ta, nhận lấy ly rượu người bên cạnh đưa, uống một hơi cạn sạch.

Thẩm Sơ nói tiếp: “Anh cần gì phải tự đâm đầu vào chỗ khó như vậy? Hai người cũng ly hôn được hai năm rồi, Đỗ Nhượng Hành lại không hề có ý quay lại với anh, anh có dây dưa nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, dứt khoát rồi, một dao cắt đứt rồi à?”

Thẩm Sơ nói mất một cách thoải mái xong lại nghiêm túc nhìn người đối diện. Chu Yến Cẩm không mở miệng một lúc lâu cho đến lúc Thẩm Sơ lại chuẩn bị nói âm lên anh mới nhàn nhạt đáp: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, cậu và Trương Nhã Nhiên chia tay cũng được năm năm rồi đúng không? Vẫn không muốn bàn chuyện quay lại hả?”

“.....”

Sắc mặt Thẩm Sơ rút cuộc cũng đen đi mấy phần.

Sau một tiếng rưỡi cơm nước no nê, lúc này cuộc gặp mặt mới chính thức bắt đầu. Tối nay Chu Yến Cẩm uống hơi nhiều một chút, lại không có hứng thú mấy nên muốn về nhà sớm nhưng lại bị mọi người mạnh mẽ ngăn cản. Đoàn người kéo nhau đến thuê phòng bao ở một hội sở giải trí gần đây, có người nhìn Chu Yến Cẩm cười đến thần bí: “Có phần đại lễ, có người nhờ tôi đem cho cậu.”

Chỉ chốc lát sau có mấy cô gái gõ cửa tiến vào, đều là những cô gái có vẻ ngoài thướt tha đẹp mắt. Đi ở phía sau cùng là một cô gái có dáng người yếu điệu, có chút cảm giác giống như miễn cưỡng bước vào đây, hai tay nắm chặt trước người, thủy chung cúi thấp đầu. Người vừa báo với Chu Yến Cẩm về phần đại lễ mở miệng: “Ai là Phương Tinh?”

Cô gái đi cuối hàng kia theo bản năng ngẩng đầu, nhất thời trong phòng không có bất kỳ âm thanh nào nữa.

Cách chốc lát, Thẩm Sơ là người đầu tiên tươi cười đánh vỡ trầm mặc: “Dáng dấp thật giống Đỗ tiểu thư, khí chất cũng có chút tương đồng. Là ai có lòng như vậy?”

Chu Yến Cẩm cảm ly rượu đầy, bên trong nửa giọt không vẩy ra ngoài. Một lúc lâu mới mở miệng: “Đem cô gái này đến là có ý gì.”

Khuôn mặt của anh rất bình thản, căn bản mang bộ dạng sở vi bất động. Đối phương không nhịn được nụ cười: “Có người nhờ tôi chuyển cho cậu, cô gái này rất vui lòng theo cậu. Chỉ cần cậu thích, muốn làm gì thì làm.”

Chu Yến Cẩm mặt không đổi sắc nói: “Cậu chuyển lời lại với người nhờ chuyển hộ tôi, người ta suy nghĩ nhiều rồi.”

Chu Yến Cẩm nói xong thì rời khỏi bữa tiệc, tài xế đang gác trên tay lái ngáp ngáp, nghe cửa xe nặng nề đóng rầm một cái, sợ hết hồn bèn quay đầu nhìn về phía ông chủ mình. Chu Yến Cẩm xoa mi tâm tựa vào phía sau ghế dựa, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Đi sân bay.”

Tài xế nghỉ ngơi thính giác của mình có vấn đề: “Vâng?”

Ở bên ngoài Chu Yến Cẩm từ trước đến giờ luôn không bao giờ nhắc lại việc gì lần thứ hai. Anh năng mí mắt quét qua tài xế một cái, tài xế cũng là người làm cho Chu Yến Cẩm đã lâu theo bản năng một cái giật mình, thiếu chút nữa đạp nhầm phanh xe và chân ga.

Chương 30: Chương 27

Ba giờ sau đã là gần rạng sáng. Đỗ Nhược Hành vẫn còn phải sửa sang tài liệu của Phó tổng cũ để lại, chợt nghe tiếng chuông cửa vang.

Vừa mở cửa ra liền nghe đến một cỗ mùi rượu xộc lên. Đỗ Nhược Hành cau mày diu Chu Yến Cầm vào, nhìn anh nằm nghiêng ngả trên ghế sofa dường như rất buồn ngủ, cô bực mình đá Chu Yến Cầm một đá: “Đi rửa mặt.”

Chu Yến Cầm hé mở mắt liếc nhìn cô một cái, sau đó nhấc chân đi vào phòng tắm.

Sau một tiếng Đỗ Nhược Hành từ thư phòng bước ra, Chu Yến Cầm đã sớm ngủ trên ghế sa lon. Đầu mùa đông không khí thành phố S rất lạnh lẽo, Đỗ Nhược Hành nghiêng đầu nhìn anh một lát, sau đó chậm chậm ôm một cái gối và một cái mền từ phòng ngủ ra ngoài. Lúc sắp sửa đứng dậy đột nhiên tay nhẹ nhàng bị kéo lại.

Cô cúi đầu, Chu Yến Cầm không mở mắt nhưng cũng không buông tay, nhẹ nhàng chậm rãi nói, giống như là đang ngủ mê: “Anh muốn gặp em.”

“.....” Một lát sau, Đỗ Nhược Hành nghiêm mặt hỏi, “Muốn gặp con gái hay là muốn gặp tôi?”

Chu Yến Cầm đáp: “Em.”

“..... Nếu như tôi và con gái cùng rơi vào trong nước, anh muốn cứu người nào trước?”

Anh vẫn không do dự đáp: “Em.”

Đêm đã khuya, rèm cửa sổ phòng khách chưa kéo lên, bên ngoài vẫn còn sớm nên bầu trời vẫn còn đen đặc. Ánh đèn nhu hòa bên cạnh sofa tỏa ra ánh sáng nhu hòa, giống như đôi tay mềm mại tinh tế, nhẹ nhàng mài mòn tất cả những thứ gai góc nhất.

Đỗ Nhược Hành nửa ngồi nửa quỳ ở cạnh ghế sofa, nhìn anh ta ngẩn người. Một lát sau, cô quay mặt, nhỏ giọng nói: “Vay về sau anh đừng tìm những người phụ nữ khác có được hay không?”

Có mấy lời chỉ thích hợp nói ra trong đêm khuya yên tĩnh. Đỗ Nhược Hành chưa bao giờ nói qua những lời như vậy, nhưng bây giờ cô gạt hết tôn nghiêm sang một bên, ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, cơ hồ bật cả máu.

Đỗ Nhược Hành là kiểu phụ nữ chỉ tin vào những thứ vững vàng an ổn, câu hỏi này có thể xem là một cuộc đánh cược lớn nhất trong đời cô.

Nếu người tình ý nhìn vào, dễ dàng có thể nhìn ra gần hai năm nay cô vẫn chân chính không quên được Chu Yến Cầm. Giấu cọt cùng tức giận đều lại là phương thức biểu đạt, chỉ cần Chu Yến Cầm có một động tác nhỏ nhất, cô liền xù lông nhím lên ngay. Đây cũng không phải là một câu do chứng uất ức phát tác mà có thể che giấu được sự thật. Bây giờ nghĩ lại, ban đầu suy nghĩ lý hôn của cô giống như là đứa trẻ muốn tìm đường trốn chạy, là lúc thể xác và tinh thần mệt mỏi quá mức mới vạ bất đắc dĩ đưa ra lựa chọn.

Trước kia Đỗ Nhược Hành thuận lợi ly hôn nhưng không chân chính chấm dứt được tình cảm với Chu Yến Cầm, cô vẫn luôn luôn bực mình.

Hoàn toàn buông bỏ, lần nữa bắt đầu lại cuộc sống. Lúc cô mới ly hôn, có biết bao nhiêu người khuyên cô như vậy. Vấn đề là người khác nhẹ nhàng nói một câu về sau sẽ tốt hơn, cũng không có nghĩa là bọn họ hoàn toàn phải chịu trách nhiệm với những lời chúc tụng của mình. Nếu như tương lai phải chịu đau khổ bất trắc, trừ bản thân mình ra cần rằng chịu đựng ra không có người có thể giúp một tay.

Rất khó nói về tình cảm bây giờ Đỗ Nhược Hành dành cho Chu Yến Cầm có thể áp đảo tất cả mọi lý trí. Trên thực tế cô rất tinh táo để suy nghĩ. Chuyện đã đến mức này, đã không thể nào đảo ngược thời gian lần nữa. Hiện tại cô cũng chỉ có ba con đường để lựa chọn, một là theo chủ nghĩa độc thân, hai là lựa chọn quay đầu tái hợp, hoặc nhanh chóng tìm một đoạn tình cảm mới.

Bất kỳ lựa chọn nào đều là đánh cược. Mỗi một lựa chọn đều ẩn chứa những mối hiểm họa to lớn. Hơn nữa tính cách cô nghiêng về những quan điểm bảo thủ, con đường thứ ba có lẽ sẽ khiến nhiều người thấy có tương lai sáng lạn nhất, nhưng như Tô Cầu nói, nếu cậu lựa chọn tái hợp, không thể bảo đảm Chu Yến Cầm về sau chưa chắc sẽ không sẽ cho cậu thêm một cái “Kinh hi” như cũ, nhưng nếu cậu từ bỏ anh ta, cậu cũng không thể đảm bảo sẽ tìm ra được một người chồng bảo vệ săn sóc cậu, cùng cậu trải qua gần chục năm bên nhau nữa, cho dù là có tìm được người vừa ý nhưng cũng chưa chắc có thể bao dung che chở đủ như cậu mong muốn, tất cả những đối tượng cậu nên hướng đến đều là những người qua ba mươi, tất cả đều sẽ tính toán cho đi một cách chừng mực đối với những người xa lạ, không có ai chịu bỏ vốn ra một cách không tính toán; mặc dù giả thiết người chồng mới của cậu cuối cùng cũng sẽ bao dung che chở cậu hết mực như Chu Yến Cầm nhưng cậu có đảm bảo cậu sẽ có lòng tin cùng kiên nhẫn chờ đợi đến lúc đó; mặc dù cậu có lòng tin cùng kiên nhẫn, cậu cũng không thể bảo đảm người đó sẽ không biến thành Chu Yến Cầm thứ hai sau mười năm hai người bên nhau, đồng thời cậu cũng không thể bảo đảm con gái cậu vui vẻ tiếp nhận người ba dượng...

Tất cả tương lai đều không xác định. Đỗ Nhược Hành chỉ xác định được một điều duy nhất đó là cô đã không thể ngây ngô như nhiều năm trước, không giữ lại chút nào mà toàn tâm toàn ý tin tưởng một người. Mặc kệ là Chu Yến Cầm hay là người đàn ông giả tưởng trong tương lai kia.

Nếu như nói sự thay đổi của Chu Yến Cầm gần đây không làm cô dao động, đó là nói dối. Đã từng giao phó càng nhiều càng khó lấy dứt bỏ. Lý do oán hận cũng là đến từ nguyên nhân này. Đỗ Nhược Hành không thể hoàn toàn tin tưởng người ở trước mắt này, nhưng giống như trước mắt mới chỉ, trừ miễn cưỡng tin tưởng anh, cô không có cách nào khác tốt hơn làm mình yên lòng hơn.

Ngày đó, lúc Thẩm Sơ uống hết ly trà Đại Hồng Bào rời khỏi nhà họ Chu có tránh mặt những người khác, nghiêm mặt nói chuyện thành thật với cô: “Nếu như cô hận Chu Yến Cầm, tôi có thể đứng về phía cô một lần là bởi vì Chu Yến Cầm không nghiêm túc trong hôn nhân. Nhưng trừ một lần thông cảm đó ra, tôi cảm thấy trong chuyện này cả hai người đều có lỗi. Cô có thể nhìn anh ta không thuận mắt mà tung quyền đâm cước đá chửi rủa cả đời, tôi biết anh ta phải âm thầm chịu đựng. Nhưng mặc kệ nói thế nào, tôi cũng là bạn của Chu Yến Cầm, vẫn suy nghĩ muốn xin cho anh ta thêm một cái cơ hội. Có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Tôi thỉnh trọng xin cô suy tính.”

Hoặc là bị thương đến chết tâm, hoặc là từ đó tương kính như tân. Ưu điểm lớn nhất của Chu Yến Cầm là trong mười mấy năm qua thủy chung anh ta làm tròn lời hứa. Trừ chuyện ngoại tình ra, anh ta không lừa gạt cô thêm bất cứ chuyện gì khác nữa. Nếu như dẫm lên vết xe đổ, Đỗ Nhược Hành nghĩ, mình đã trải qua cảm giác đau đớn nhất rồi, đại khái cũng chỉ là đau thêm một chút.

Cô quyết định, đi bước này. Tương lai chưa biết thế nào nhưng nghĩ thâm, lần này mặc kệ Chu Yến Cầm làm gì đi nữa, cô nhất định sẽ không đem một trăm phần trăm tình cảm cho anh ta.

Đã trải qua kinh nghiệm một lần đau khổ, cho dù là trên đầu lưỡi đồng ý, cũng sẽ theo bản năng tự đặt một cánh cửa tự bảo vệ mình.

Đỗ Nhược Hành không quá trông cậy vào việc Chu Yến Cầm có thể đáp ứng câu hỏi của cô ngay lập tức. Tối nay anh ta đang say đến mức này, đại khái cả hai đáp án “Em” kia đều là lời của người say. Chỉ là do bóng đêm quá đối diện đáng nên cô đem tất cả những suy nghĩ trong tận đáy lòng mình bật thốt lên lời thôi. Nhưng cô đợi rất lâu vẫn không thấy Chu Yến Cầm đáp lại, quay qua nhìn thì thấy anh ta nằm ở nơi đó, khuôn mặt trầm tĩnh ngủ quan không màng danh lợi, vẫn là nhện không được rút gôi ôm ra, đập tới.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Nhược Hành rời giường, ở phòng khách đã thấy Chu Yến Cầm đang chải tóc cho con gái. Chuyện này anh ta làm cực kỳ lưu loát, mái tóc Chu Đề đen bóng mềm mượt, anh ta buộc cũng tương đối chuyên nghiệp. Đỗ Nhược Hành nhìn thấy chốc lát sau, mái tóc Chu Đề đã được thắt thành hai bím, sau đó buộc chung hai bím vào một chỗ, cuối cùng luồn vào nhau giống như hình trái tim.

Chu Đề đang loay hoay chơi trò chơi trong điện thoại di động của ba, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên ngọt ngào gọi mẹ.

Chu Yến Cầm cuối cùng cũng đã xử lý xong mái tóc con gái, thấy Đỗ Nhược Hành không giấu được vẻ mặt kinh ngạc, nói: “Anh cũng làm cho em kiểu đầu này nhé, được không?”

Đỗ Nhược Hành mặt lạnh: “Không cần.”

Chu Đề ở một bên chỉ vào màn hình điện thoại di động nói: “Ba, Kỳ Trạm Đông là ai vậy?”

“Bạn tốt của ba.”

“Giống như con và Tập Duệ Thần hả?”

Chu Yến Cầm cong khóe miệng chứa ý cười: “Giống như con đối với Tập Duệ Thần nhưng không giống Tập Duệ Thần đối với con.”

Lời này có chút thâm ảo, người làm cha kia quả nhiên không phải phúc hậu. Chu Đề không hiểu nhìn anh ta một cái, không thèm quan tâm nữa mà hỏi vấn đề khác: “Tên mẹ trong danh bạ đâu? Con tìm mãi không thấy.”

Chu Yến Cầm mặt không đổi sắc nói: “Con tìm chữ ‘Nhà’ ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 28

Đỗ Nhược Hành tuổi còn trẻ, lại là phụ nữ, do Khang Thần trực tiếp bổ nhiệm làm Phó tổng giám đốc khách sạn năm sao như Cảnh Mạn, mấy vị nguyên lão không nói ra miệng nhưng trong lòng nhất định ngủ vị tạp trần.

Kể từ ngày hợp đưa ra thông báo Đỗ Nhược Hành nhậm chức, cô liền phát hiện nhiều người bắt đầu hành xử khác lạ với cô. Quan hệ giữa người và người luôn là thứ tương đối tế nhị, thiện lương cũng chỉ giới hạn trong một phạm vi nhất định. Không lâu sau, Đỗ Nhược Hành bắt đầu nghe thấy mấy lời đồn đũa về cô trong nội bộ nhân viên khách sạn, ví dụ như cô và Khang Thần có quan hệ mập mờ, lại dấy đưa không rõ cùng chồng trước, thậm chí còn có cả lời đồn về con gái của cô.

Chuyện riêng của Đỗ Nhượng Hành quả thật rất có nhiều chuyện để nói, nếu có người có lòng, đào bới rồi thêm mắm thêm muối cũng tương đối dễ dàng. Nhưng điều khiến Đỗ Nhượng Hành khá vui về đó chính là Uông Phi Phi, cô nhân viên lễ tân suốt ngày buồn chuyện này của Đỗ Nhượng Hành đứng trước những lời đồn về cô lại tương đối nghiêm túc, bày tỏ tin tưởng nhân phẩm của sếp, còn khuyên cô tất cả tin đồn một ngày nào đó sẽ đi qua, không cần để ý quá.

Nhưng mà Đỗ Nhượng Hành có thêm đề ý đến mấy chuyện này đâu. Lúc vừa mới ly hôn, Đỗ Nhượng Hành đã nghe qua bao nhiêu lời đồn đãi, so với mấy cô nhân viên rảnh rỗi trong khách sạn xì xào thì còn nhiều hơn nữa cơ, tính chất phức tạp của lời đồn cũng hơn hẳn. Chính vì vậy, Đỗ Nhượng Hành đã sớm vì vậy luyện thành kỹ năng nghe mọi chuyện như nước đổ lá khoai, cười một tiếng rồi cho qua, hiện tại điều cô lo lắng nhất là có đủ tài năng cũng như sức lực để làm tốt trách nhiệm của một vị Phó tổng hay không trong khi những người đã từng ra lệnh cho cô hôm nay lại là cấp dưới của cô, còn có những đồng nghiệp, những vị trưởng bối hơn cô hẳn mấy chục tuổi.

Khang Thần nói với cô: “Em nhìn anh đi, nửa năm ngồi trên cái ghế Tổng giám đốc, hiện tại không phải là rất tốt sao.”

Lời nói này của Khang thần căn bản không có hiệu quả trấn an cô. Thủ đoạn không đánh mà thắng của Khang Thần, Đỗ Nhượng Hành đã tận mắt nhìn thấy trong thời gian này. Trưởng bộ phận tài vụ, Ngõ quản lý đã bị đá khỏi khách sạn Cảnh Mạn chỉ trong một tuần, sa thải một quản lý bậc trung của khách sạn mà dùng thời gian chỉ chưa đầy nửa tháng, tự nhiên có người tương đối bất mãn, nhưng Khang Thần là do tổng bộ trực tiếp bổ nhiệm, hơn nữa lúc đó anh ta phát cho mỗi nhân viên bao nhiêu là tiền thưởng để động viên, về bên ngoài của anh ta thì tương đối có tác dụng vỗ về mấy cô gái trẻ trong khách sạn, chính sách vừa mạnh tay vừa dụ dỗ của anh ta vừa rat ay đã thu được thành công rất lớn.

Những thủ đoạn nắm giữ cũng như ổn định lòng người của Khang Tổng giám đốc, tác dụng tham khảo đối với cô có lẽ là bằng không, Đỗ Nhượng Hành vẫn cảm thấy rất khó khăn.

Khang Thần còn nói: “Có người không muốn phối hợp, cái này trong thời gian ngắn nhất định sẽ có. Anh chỉ cho em hai điểm. Thứ nhất em không cần tự mình làm khó mình, Phó tổng giám đốc không chỉ có mình em, nếu như cả hai Phó tổng đều không giải quyết được còn có anh. Thứ hai, có người nói chuyện linh tinh này nọ là không thể tránh khỏi, nhưng tự bản thân em không nên nghĩ là anh dùng người không khách quan, thật ra trừ quan hệ thử tìm hiểu lúc trước ra thì hai ta cũng đâu có thân thiết gì. Em nói có đúng không?”

Đỗ Nhượng Hành liếc anh ta một cái, Khang Thần mỉm cười: “Thật. Không đến nỗi khó khăn quá đâu. Có một số việc cần ráng chịu đựng một chút, thời điểm quay đầu lại nhìn sẽ rất có cảm giác thành công.”

Đỗ Nhượng Hành không biết tại sao, cảm giác trong lời nói của anh ta có ẩn ý. Nhưng về mặt Khang Thần rõ ràng không có gì, anh ta nói tiếp: “Nếu như em vẫn cảm thấy khó chịu, như vậy, tối nay hai Phó tổng cùng mấy vị quản lý bậc trung cùng nhau ăn bữa cơm. Trao đổi một chút tình cảm cùng kinh nghiệm.”

Đến buổi tối liên hoan, tổng cộng bảy người, chỉ có Đỗ Nhượng Hành và một quản lý bộ phận tài vụ vừa mới được bổ nhiệm là phụ nữ. Từ đầu đến cuối không khí coi như vui vẻ. Đỗ Nhượng Hành lại một lần nữa thăm thía thủ đoạn quyền rũ của Khang Thần, chỉ cần anh ta nhún nhảy hay cười một tiếng giống như khuyên quốc khuyên thành, khiến vị quản lý bộ tài vụ hơn bốn mươi tuổi đỏ mặt tía tai.

Bữa tiệc kết thúc đúng tám giờ. Đỗ Nhượng Hành mới vừa từ hội quán ra ngoài liền rùng mình. Khang Thần liếc nhìn cô một cái, cời khăn quàng cổ của mình xuống, đang tính đem cho cô chọt nghe một tiếng gọi vang dội: “Mẹ!”

Đỗ Nhượng Hành ngẩng đầu, Chu Đề đang ngồi hẳn lên vai ba mình, cả người cong lại thành một túm lông tròn trịa, đang hưng phấn vẫy tay với cô.

Đội hai người gần đến Chu Đề mới gọi chú Khang. Đỗ Nhượng Hành cách cái mũ nâng mặt con gái lên hỏi: “Chờ ở bên ngoài đã bao lâu?”

Tiếng nói vừa ngừng giữa cổ thì đã được vòng một cái khăn quàng cổ. Mang theo mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái không thể quen thuộc hơn, hai cái tay cũng bị người ta nắm lấy, Chu Yên Cầm thuận tay bỏ tay cô vào túi áo mình.

Đồng nghiệp chung quanh đều nhìn vào, Chu Đề cũng nháy mắt với cô. Đỗ Nhượng Hành cắn răng, cố gắng đè ép ý nghĩ muốn đập cho Chu Yên Cầm xuống.

Chu Yên Cầm nhân nhạ mở miệng: “Khang tổng uống rượu? Lái xe bất tiện, không bằng chúng tôi thuận đường tiễn cậu một đoạn.”

Về mặt Khang Thần như có như không, đem khăn quàng cổ lần nữa quàng vào, nở nụ cười khê: “Đa tạ, không cần. Lập tức có tài xế tới đón tôi.” Vừa ôm lấy Chu Đề, dịu dàng nói, “Chú hai ngày trước mới mua một con chó nhỏ màu trắng, giống chó Tát Ma. Muốn xem không?”

Quả nhiên hai mắt Chu Đề sáng rực đáp: “Có!”

“Nó mới có không tới ba tháng tuổi, còn chưa đặt tên. Nếu cháu có lòng thì đặt cho nó một cái tên nhé.”

Chu Đề nói: “Cháu cũng đã từng muốn nuôi một con.”

“Vậy thì nuôi a.”

“Nhưng ba cháu không cho, ba cháu bị dị ứng với lông chó mèo.”

Khang Thần cho con bé một gợi ý: “Vậy thì nuôi ở thành phố S ấy.”

Chu Đề nhìn về phía Đỗ Nhược Hành, suy nghĩ một lát sau đó về mặt rõ ràng dao động, cách một lát, lại lắc đầu: “Mẹ sau này sẽ cùng ba con cháu về thành phố T, hiện tại nuôi về sau cũng không có biện pháp. Vẫn là không nuôi thì hơn.”

Về mặt Khang Thần ngưng đọng trong chớp mắt, sờ sờ đầu của cô, cười nói: “Chớ khổ sở, nếu tạm thời không thể nuôi, tới nhà chú xem một chút cũng được.”

Đem cô gái nhỏ dụ dỗ xong Khang Thần mới lại chuyển hướng nhìn Đỗ Nhược Hành, nói cười tự nhiên: “Anh đi trước. Suy tính một chút về lời nói xé chiều hôm nay của anh.”

Đỗ Nhược Hành gật đầu đáp lại. Khang Thần xoay người muốn đi, Chu Yến Cầm đột nhiên lên tiếng xin anh ta dừng bước.

Chờ Khang Thần quay đầu lại, Chu Yến Cầm nhân dịp nói: “Nghe nói A Hành gần đây được thăng chức Phó tổng. Nếu như có thời gian, không bằng mọi người cùng dùng chung một bữa cơm. Ba người một nhà chúng tôi mời Khang tổng một bữa, cảm tạ anh thời gian qua đã đối xử tốt với A Hành.”

Nụ cười của Khang Thần bỗng cứng lại, một lát sau đáp: “Không vội. Nếu nói một nhà ba người, cũng muốn chờ Chu tổng phục hôn được đã.”

Trên đường trở về, trong xe rất an tĩnh.

Chu Đề khá nhạy bén nên cảm thấy sóng ngầm bắt đầu hiện diện quanh hai vị người lớn nên theo bản năng ngậm chặt miệng. Đỗ Nhược Hành ngó ra ngoài cửa sổ, vừa hay có thời gian suy nghĩ về chức vụ mình mới nhận và trách nhiệm của nó. Cuối cùng là Chu Yến Cầm không chịu được, phá vỡ không khí trầm mặc: “Lúc xế chiều Khang Thần nói gì với em?”

Đỗ Nhược Hành bị làm cho cắt đoạn suy nghĩ, cau mày từ phía sau liếc Chu Yến Cầm một cái: “Có quan hệ gì với anh đâu.”

Chu Yến Cầm cố gắng giữ bình tĩnh.”Anh không thể biết?”

“Công việc mà thôi.” Đỗ Nhược Hành không chút để ý trả lời, “Chả phải trước kia anh có nói với tôi ‘Sao em lại nhiều chuyện như vậy, tôi làm việc gì cũng phải xin phép em sao?’ bây giờ trả lại cho anh đó.”

Từng chữ từng giống y như lời nói trước khi ly hôn của Chu Yến Cầm. Nhân quả luân hồi. Chu Yến Cầm cay đắng ngậm miệng.

*****

Sáng chủ nhật, mẹ Đỗ quả nhiên giữ lời hứa với Chu Đề, ngàn dặm xa xôi tới thành phố S.

Nhận trách nhiệm đón tiếp mẹ từ phương xa nhưng từ lúc mới nhìn thấy mặt nhau, Đỗ Nhược Hành đã cảm thấy tình trạng không được tốt. Thời điểm mẹ Đỗ bước ra từ phòng chờ của sân bay, ánh mắt nhìn Chu Đề còn hòa ái thương yêu hơn so với ánh mắt nhìn Đỗ Nhược Hành gấp trăm lần. Mà đợi đến lúc phát hiện bên cạnh Đỗ Nhược Hành còn có Chu Yến Cầm, mẹ Đỗ trong nháy mắt đứng yên bất động, ngay sau đó bộc lộ ánh mắt vui mừng hơn khi nhìn thấy Đỗ Nhược Hành cả vạn lần.

Vì muốn làm cho mẹ vợ trước vui vẻ, Chu Yến Cầm đã đặt chỗ tại một nhà hàng lớn, khung cảnh phải nói là thanh tao nhã nhặn nhưng lại thể hiện được nét sang trọng quý phái, mỗi món ăn phục vụ bung lên đều đẹp mắt, nhìn vào ai cũng biết là đồ đắt tiền. Một bữa ăn này có lẽ là hết cả tháng tiền lương của nhân viên lễ tân khách sạn anwm sao như Uông Phi Phi. Hành động như vậy quả nhiên làm mẹ Đỗ hài lòng, bà vui vẻ trò chuyện với Chu Yến Cầm, hề anh ta nói gì bà đều vui vẻ gật đầu liên tục bày tỏ sự đồng ý.

Từ đầu đến cuối, Đỗ Nhược Hành dứt khoát không nói một lời. Cho đến lúc mẹ Đỗ nói đến chuyện đầu năm nay ngã bệnh, cô mới mới ngẩng đầu lên.

“Mẹ làm phẫu thuật sao lại không nói cho con biết?”

Mí mắt mẹ Đỗ không nhấc lên một chút: “Nói cho con biết cũng không tác dụng gì. Trái lại gọi cho Yến Cầm một cuộc thì xong ngay, chỉ chốc lát sau nó đã phái người làm xong tất cả mọi chuyện. Con có thể làm việc nhanh gọn như thế? Lại nói mẹ nằm viện ở rất thoải mái, so với chuyện con tự mình chăm sóc mẹ tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần.”

Chu Yến Cầm lộ sạch sẽ vô một con tôm cho Đỗ Nhược Hành, cô cũng không thèm nhìn một cái, chỉ cảm thấy nhức đầu: “. . . . . Lần sau gặp phải chuyện như vậy, tốt xấu gì mẹ cũng phải nói với con một tiếng. Nói cho cùng con mới là con gái ruột của mẹ, dù thế nào con cũng có quyền được biết.”

Mẹ Đỗ nói: “Trên luật pháp không có quy định giữa mẹ con có hạng mục quyền lợi này.”

Đúng lúc Đỗ Nhược Hành nhận được điện thoại của Khang Thần, cô dứt khoát đứng lên: “Con ra ngoài nghe điện thoại.”

Khang Thần gọi điện là để nói chuyện liên quan đến tiền thưởng cuối năm, chỉ nói qua lại hai ba câu liền ngắt máy. Đỗ Nhược Hành không muốn trở về phòng ăn nên đi dạo loanh quanh trong nhà hàng. Cô đi giày cao gót, đi qua đi lại cảm thấy có chút mệt mỏi, dứt khoát dựa người vào hành lang giữa đầu ngân người. Chỗ khúc quanh an tĩnh không một bóng người, nhưng qua không biết bao lâu, trên người của cô đột nhiên có thêm một cái áo khoác lông cừu.

Chu Yến Cầm đứng trước mặt cô, dưới ánh đèn nhu hòa, nổi bật lên gương mặt đẹp như tượng.

Giọng nói của anh trầm thấp, mang theo chút dịu dàng: “Bữa ăn chính em ăn không được bao nhiêu, mẹ và Đề Đề đang chờ món tráng miệng. Có caramel vị sô cô la em thích nhất, trở về ăn một chút?”

“Anh cứ về phòng trước đi. Năm phút sau tôi sẽ vào.”

Nói chuyện như vậy không thể đuổi Chu Yến Cầm đi được. Anh ta nhìn cô một cái, sau đó đưa tay cầm lấy mười ngón tay lạnh lẽo của Đỗ Nhược Hành, dùng lòng bàn tay ấm áp của anh ta xoa xoa.

Động tác của Chu Yến Cầm rất cẩn thận. Có thể thấy hai hàng lông mi dài của anh ta cùng ánh mắt hơi rũ xuống. Người đàn ông đứng trước mặt cô lúc này rất đẹp trai nhưng trái tim anh ta lại khá lạnh lẽo, đối đãi với người khác luôn ngạo mạn và lạnh nhạt. Nhưng giờ phút này, trong ánh mắt của anh ta tràn đầy vẻ kiên nhẫn, chỉ với một mục đích là làm cho tay cô ấm lên.

Đây không phải là việc trong lúc cao hứng mà làm, mười năm nay từng mùa đông, anh ta đều từng làm như thế.

Chu Yến Cầm từ từ xoa nắn cổ tay. Động tác của anh càng ngày càng nhẹ, giống như là trêu chọc. Hai người hiểu nhau mười năm, để cho anh thuộc lòng những chỗ mẫn cảm nhất của cô. Đỗ Nhược Hành rất cuộc có chút không chịu nổi, âm thanh của cô nhuyền hẳn đi, bảo anh ta dừng lại.

Chu Yến Cầm không tiếp tục nhưng anh ta ngẩng đầu lên, ngăn trở trước mặt Đỗ Nhược Hành đồng thời một tay giữ lấy eo cô.

Hai người ở cự ly gần, cô chỉ nhìn thấy ánh mắt của anh, dịu dàng mà nóng bỏng, lại giống như có vẻ thâm trầm tĩnh lặng. Chu Yến Cầm không tiếng động từ từ cúi xuống, Đỗ Nhược Hành theo bản năng muốn đẩy anh ta ra nhưng lại bị Chu Yến Cầm không chút mất sức giữ tay lại.

Anh dịu dàng dụ dỗ cô: “Thử một lần có được hay không? Cảm thấy chân chính ghê tởm, lại đẩy anh ra lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 29

Thân thể Đỗ Nhược Hành cứng ngắc, giống như chuẩn bị ra trận. Chu Yến Cầm đang hôn lên khóe miệng của cô, giống như đang cố đè nén tình cảm, cũng giống như thận trọng dò xét.

Hai tay ôm chặt sau lưng Đỗ Nhược Hành như gọng kìm nhưng cô vẫn mím thật chặt môi, hồi lâu không muốn mở ra. Chu Yến Cầm không dám cứng rắn, nhỏ giọng gọi ‘Hành Hành’. Một lần lại một lần.

Từ năm Đỗ Nhược Hành mười lăm tuổi cho đến bây giờ, đã gần hai chục năm trôi qua. Chu Yến Cầm cũng đã xuất hiện bên cạnh cô gần hai mươi năm, xấp xỉ nửa đời người.

Người ngoài đều cho rằng sau khi ly hôn thì phải nhìn về phía trước. Nhưng trên thực tế, Chu Yến Cầm càng khó nói lời từ chào tạm biệt quá khứ hơn so với Đỗ Nhược Hành. Thời điểm Đỗ Nhược Hành rời khỏi thành phố T không mang theo gì cả, tất cả đồ đạc trong nhà đều còn lưu lại dấu vết của cô ấy. Từ khung hình một nhà ba người trên bàn làm việc cho đến Chu Đề càng ngày càng lớn lên, tất cả đều liên quan đến cô, tất cả những vật những người hiện hiện đều khiến Chu Yến Cầm nhớ về quá khứ.

Nhưng Đỗ Nhược Hành chưa từng hoài niệm. Thời điểm hai người bước ra từ cục dân chính, cô còn không thêm nói lời cáo biệt. Từ sau khi ly hôn, Chu Yến Cầm chưa bao giờ thấy bất cứ dấu hiệu nào thể hiện sự lưu luyến nào trong cô. Có lúc anh cảm thấy, dường như Đỗ Nhược Hành không yêu anh. Anh có còn xuất hiện trước mặt cô nữa hay không, cũng không quan trọng. Có lúc cực kỳ tỉnh cò cô mới đáp lại anh vài lần, có lẽ cũng chỉ là do thói quen cùng chung sống gần hai chục năm.

Chu Yến Cầm sợ có một ngày, ngay cả thói quen gần hai chục năm này cô cũng sẽ bỏ được.

Anh không ngừng nhẹ nhàng trấn an, âm thanh trầm thấp chậm rãi, rốt cuộc làm Đỗ Nhược Hành khẽ nhắm mắt, lông mi run rẩy không ngừng. Hai người như có như không kề cận, từ từ mười ngón tay đan xen. Có phục vụ đi qua nơi này, lại thức thời nhẹ chân lui về. May mắn cô không phát hiện. Dường như qua nửa đời người, rốt cục Chu Yến Cầm cũng chạm được vào môi của Đỗ Nhược Hành.

Mười ngón tay Đỗ Nhược Hành hung hăng bấu vào mu bàn tay Chu Yến Cầm, trong nháy mắt để lại một vết hằn nhưng không sao cả. Chu Yến Cầm nghiêng đầu, muốn tiến sâu thêm một bước, Đỗ Nhược Hành nức nở nghẹn ngào nhưng vẫn nhắm chặt miệng.

Động tác của Chu Yến Cầm thủy chung dịu dàng nhẹ nhàng, đôi tay giống như đang nâng bảo bối. Không dám quá mạnh tay, e sợ cho đối phương thức tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Đỗ Nhược Hành bỗng nhiên đẩy mạnh Chu Yến Cầm ra. Cô nhanh chóng dùng ngón tay xoa xoa giọt nước mắt dâng lên trên khóe mắt, mặt không đổi sắc xoay người rời đi.

Hai người trở lại phòng ăn, mẹ Đỗ mẫu đang được cháu ngoại dè miệng nói chuyện gì đó mà mặt mày hớn hờ. Chu Đề tình mắt nhìn thấy vết thương trong bàn tay Chu Yến Cầm liền kêu lên một tiếng: “Ba... Tay của ba!”

Chu Yến Cầm hỏi hột đáp: “Không có việc gì.”

Mẹ Đỗ liếc mắt nhìn hai người có tình ngồi thật xa nhau, nói với Đỗ Nhượng Hành: “Tối nay mẹ sẽ ngủ ở đâu?”

“Ở nhà con.”

“Thế Yến Cầm thì sao?”

“Tối nay anh ấy ngủ cùng Đề Đề.” Về mặt Đỗ Nhượng Hành đã khôi phục về bình tĩnh, “Tối nay bên con có người đổi ca trực nên sẽ phải đến Cảnh Mạn.”

Mẹ Đỗ cười như không cười: “Trực thật hay là giả? Hay là không muốn nhìn thấy mẹ mới có ý bỏ đi như vậy?”

Đỗ Nhượng Hành nói: “Mẹ nghĩ nhiều rồi.”

Không khí giữa hai người lại bắt đầu khó xử, Chu Đề đột nhiên ở một bên lớn tiếng chen vào: “Bà ngoại, con muốn ăn sủi cảo tôm bên chỗ bà!”

Cuối cùng mẹ Đỗ cũng dời chú ý đến bát sủi cảo.

Quả thực đêm đó Đỗ Nhượng Hành không trực ban, cô chỉ không muốn cùng ở một không gian, đi ra đi vào gặp mặt với hai người lớn kia. Đến quầy bar của khách sạn Cảnh Mạn lại nhìn thấy Khang Thần đang ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một ly nước khoáng, hai chân bắt chéo một cách hồ hững, cười vầy vầy tay nhìn cô.

Đợi cô đi tới, Khang Thần chỉ chỉ vào ghế sofa đối diện, thuận miệng hỏi cô: “Tối nay hình như không phải ca trực của em mà.”

“Tôi có việc phải làm thêm” Đỗ Nhượng Hành nói, “Một mình anh ngồi ở chỗ này làm gì?”

Khang Thần cười cười nói: “Chờ em a.”

Đỗ Nhượng Hành liếc anh ta một cái, Khang Thần lập tức thay đổi thái độ: “Thuận tiện thì sát dân tình.”

“Tối nay hình như cũng không phải ngày trực của anh.”

Khang Thần vừa cười: “Cửa nhà anh hiện tại đoán chừng đang bị vài người chắn ngang, hết cách rồi, anh có nhà mà không thể về.”

Đỗ Nhượng Hành liếc một cái, anh ta vẫn hỏi hột nói tiếp: “Ông cụ nhà tôi ấy hai ngày trước đã qua đời, không khéo đem di sản chuyển hết cho một mình anh. Trên tôi còn có một người cha, em biết đấy, ông ấy trông cậy vào khối tài sản của ông nội anh đã nhiều năm, hai ngày nay đang suy nghĩ mọi cách làm thế nào để anh tự động buông tay.”

Đỗ Nhượng Hành há miệng, lại ngậm lại. Khang Thần nhấp một ngụm nước, quan sát nét mặt của cô, cười nói: “Có phải em muốn hỏi anh, anh còn có một người anh trai, anh cũng không phải là cháu trai lớn, tại sao lại là người thừa kế?”

“.....”

Giọng nói của Khang Thần càng nhẹ nhàng: “Bởi vì mặc kệ Khang Tại Thành có yêu thương anh ta như thế nào thì xét cho cùng anh ta cũng chỉ là một đứa con riêng mà thôi.”

“.....”

Ân oán đời trước của Khang gia so Chu gia còn phức tạp hơn. Khang Tại Thành cùng người vợ chính thức là hôn nhân lợi ích, sau khi kết hôn không lâu liền không về nhà ngủ. Sau đấy, trong một cuộc vui nào đấy gặp được một người phụ nữ, hai người tình đầu ý hợp. Nửa năm sau, người phụ nữ kia mang thai, hơn chín tháng sau sinh hạ Khang Thâm, đồng thời bởi vì xuất huyết mà chết ngay sau khi sinh. Khang phu nhân một năm sau biết được chuyện này, lúc ấy đã mang thai Khang Thần, dưới sự kích động cuối cùng dẫn đến sinh non, lúc ấy Khang Thần mới nằm trong bụng mẹ tám tháng đã ra đời.

Những câu chuyện này nọ của nhà họ Khang, Đỗ Nhượng Hành có nghe thì cũng chỉ là biết thế, một lúc lâu không nói gì. Nụ cười trên môi Khang Thần không giảm: “Thật ra thì có người biết cũng có người không hiểu, dù sao sau khi anh sinh ra không lâu cũng theo mẹ ra ngoài sinh sống, mấy năm trước mới trở về nước. Trước mắt mọi người, con trai của Khang Tại thành chỉ có Khang Thâm, mấy lời đồn con riêng là tôi có thể hiểu.”

“Vậy tại sao anh lại tới thành phố S?”

Khang Thần mặt không đổi sắc nói: “Bởi vì sau khi anh trở về, Khang Tại Thành và Khang Thâm không cho anh một chốn dung thân ở thành phố T.”

Đỗ Nhượng Hành im lặng rất lâu. Đây là chuyện nhà của người khác, cô không có tư cách nào để phát biểu ý kiến.

Đỗ Nhược Hành ngủ tạm trong phòng làm việc một đêm, ngày thứ hai sau khi cuộc họp giao ban kết thúc, cô gọi người quản lý bộ phận tiêu dùng của khách sạn lại, lấy tư cách là Phó tổng giám đốc khách sạn yêu cầu anh ta báo cáo tổng kết công việc. Người quản lý tuổi đã lớn, vóc người vừa mập vừa lùn kêu lên một tiếng, vỗ vỗ ót: “Cô xem, tôi quên rồi. Hai ngày nay quá bận rộn, cuối năm nên đủ loại kiểm tra chất lượng rồi kiểm kê sổ sách, còn cả báo cáo cho bên kiểm soát tôi còn chưa kịp viết đây.”

Đỗ Nhược Hành cố nén sự bức mình xuống, dịu dàng mỉm cười: “Hôm kia anh đã nói trễ nhất hôm nay có thể giao cho tôi.”

“Nhưng kế hoạch biến hóa khó lường mà. Cô thông cảm tôi một chút.”

“Nếu như vậy, anh cho tôi một cái hẹn lúc nào có thể giao báo cáo cho tôi?”

Quản lý bộ phận tiêu dùng đột nhiên hỏi: “Trưởng quản lý bộ phận mua hàng đã nộp chưa?”

“..... Chưa.”

Quản lý bộ phận tiêu dùng cười nói: “Vậy chờ đến lúc anh ta nộp, tôi nhất định sẽ nộp. Như thế được chưa?” Nói xong bèn giờ điện thoại ra vừa nghe máy vừa đi mất.

Sự bức mình của Đỗ Nhược Hành không có chỗ bộc phát, trở về phòng làm việc liền kéo hủ nút bút nhựa dẻo trên bàn cho hả giận. Cô cần tỉnh táo, cho tới trưa không thấy người nào nộp báo cáo, cô liền đem cuốn sách ‘Tinh tâm’ ra đọc. Được một nửa cuốn sách thì đột nhiên quản lý bộ phận tiêu dùng gõ cửa phòng làm việc của cô, tay cầm báo cáo tổng kết cuối năm.

Đỗ Nhược Hành thật sự rất kinh ngạc. Điều khiến cô kinh ngạc hơn chính là, đến gần tối, Trưởng quản lý của bộ phận mua hàng cũng nộp lên một bản báo cáo tổng kết. Thậm chí thái độ của anh ta rất tốt, thay đổi giọng điệu giống như xem thường dùng với cô trong suốt thời gian cô vừa nhậm chức. Đỗ Nhược Hành nhìn lắm mới không hỏi có phải mấy vị trưởng bộ phận này có vấn đề gì không. Đến lúc Khang Thần gõ cửa, thấy cô cầm trong tay mấy bản báo cáo liền cười hỏi: “Mấy lão già kia rốt cuộc cũng chịu nghe lời hả?”

Đỗ Nhược Hành nghe ra ý tại ngôn ngoại trong câu nói của anh ta, nhẹ giọng cảm ơn.

Khang Thần nói: “Chuyện gặp phải cấp dưới như vậy là điều không thể tránh khỏi. Một khi đã gặp những đối tượng cấp dưới như thế, không cần khách khí làm gì, bọn họ sẽ không vì vậy mà sinh lòng kính sợ. Bình thường có hai loại biện pháp đối phó với bọn họ. Một loại là đối phó với người thân của người đó trước sau đó nhờ những người thân kia tạo áp lực lên những cấp dưới chống đối ví dụ vợ chồng hoặc cha mẹ. Một cách khác là tìm cấp cao hơn trực tiếp áp chế, ví dụ như anh chẳng hạn.”

Đỗ Nhược Hành cười như không cười nói: “Vậy thật sự cảm ơn anh.”

Khang Thần vòng tay tựa cửa ra vào, đuôi mắt hơi nhướn lên nhìn cô: “Em nói lời cảm ơn nhưng không có gì hậu tạ ư?”

“Cái gì?”

“Khang Tại Thành phái người tới khách sạn giám thị anh, em giúp anh tránh bọn họ rồi khỏi khách sạn đi.”

Nửa giờ sau hai người từ cửa sau không mấy ai biết của khách sạn Cảnh Mạn rời đi. Khang Thần lái xe, chỉ chọn những con đường lớn nhiều xe cộ qua lại để chạy. Đỗ Nhược Hành ngồi ở ghế trước, nhìn vào gương chiếu hậu quả nhiên thấy có một chiếc xe màu đen, không xa không gần bám theo xe hai người.

Cô hỏi Khang Thần rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Khang Thần chỉ mỉm cười: “Làm sao tôi biết được. Có thể bọn họ có ý định mưu sát cũng nên, một xe hai mạng a. Em có sợ không?”

Nói thì nói như thế, nhưng về sau Khang Thần vẫn thành công cắt đuôi chiếc xe bám theo. Đã đến thời điểm thành phố lên đèn, hai người bàn bạc nên tìm một quán ăn nhỏ ăn cơm. Lúc Khang Thần đi đỗ xe, Đỗ Nhược Hành nhận được điện thoại của Chu Yến Cầm.

Ở trong điện thoại giọng điệu của anh ta bình tĩnh, lời nói cũng ngắn gọn, chỉ nói là cơm tối đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc này cô bắt đầu về là cả nhà có thể ăn cơm.

Đỗ Nhược Hành trực tiếp nói tôi không về, mọi người cứ ăn cơm đi.

Chu Yến Cầm dừng lại một lát. Hỏi: “Bây giờ em và Khang Thần đang ở chung một chỗ?”

Đỗ Nhược Hành nói chuyện này không liên quan đến anh, còn có việc gì không, nếu không tôi cúp máy.

Chu Yến Cầm trực tiếp hỏi lớn: “Em có tình cảm với Khang Thần?”

Đỗ Nhược Hành từ chối cho ý kiến, ngay cả một tiếng hừ cũng không thềm cho anh ta. Cô nhìn thấy Khang Thần đang đẩy cửa đi vào, đang định ngắt máy thì nghe đầu dây bên kia mở miệng: “Tối ngày hôm qua không phải ca trực của em. Và Khang Thần đêm qua cũng ở lại khách sạn.”

Trong nháy mắt, giọng nói của Đỗ Nhược Hành lạnh đến thấu xương: “Anh theo dõi tôi?”

“Anh không làm như thế.” Anh ta trầm mặc chốc lát, trong giọng nói có chứa một chút bất đắc dĩ, “Chỉ là xế chiều hôm nay, Khang Tại Thành gọi điện thoại cho anh.”

Đỗ Nhược Hành xoay xoay ly trà trước mặt, đột nhiên ý vị không rõ mà cười một tiếng: “Gọi điện thoại nói gì? Vậy anh nghĩ sao? À có lẽ anh đang nghĩ, tôi và Khang Thần quen biết cũng đã lâu tôi liền cảm thấy đáng đáp của anh ta không tệ, gia thế cũng không kém, cho nên tối hôm qua tôi không trở về nhà thật ra thì không phải làm thêm giờ, chỉ là vì muốn hẹn hò cùng Khang Thần nên mới đến khách sạn ở cả buổi tối?”

“.....”

“Vậy nếu anh cảm thấy tối hôm qua tôi và anh ấy hẹn hò thật, cả buổi tối hai người chúng tôi lửa tình bùng cháy thì thật không phải đúng không?”

“.....”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng nói tiếp: “Chu Yến Cẩm, khoan nói đến chuyện anh bây giờ chẳng có tư cách nói tôi này nọ chỉ nói đến chuyện trước khi ly hôn anh cũng làm chuyện như vậy đấy thôi. Chính vì vậy, anh chẳng có lý do gì để chất vấn tôi cả.”

“Hưởng thú vui xác thịt và trái tim hướng về ai là hai phạm trù khác nhau, chỉ là tiêu khiển mà thôi. Điều này không phải là châm ngôn sống từ trước đến nay của anh hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 30.1

Chu Yến Cẩm chậm chạp chưa lấy lại tinh thần, Đỗ Nhược Hành đã sớm ngắt máy.

Ngoài cửa sổ màn đêm buông xuống, nhà nhà lên đèn. Anh đứng ở ban công, duy trì tư thế giữ điện thoại bên tai một lúc lâu không động đậy, cho đến lúc Chu Đề chạy tới, túm lấy cái tay không cầm điện thoại buông thông nói: “Ba, ăn cơm.”

Chu Yến Cẩm cúi đầu, nhìn con gái một lúc lâu, mới theo bản năng đáp lại: “Được, ăn cơm.”

*****

Đỗ Nhược Hành cất di động vào túi xách, ngẩng đầu nhìn lên trên. Ngón tay của cô đang khẽ run, hít một hơi thật sâu, cố gắng hết sức để tránh thể hiện ra sự luống cuống trong nội tâm. Khang Thần ngồi xuống đối diện, nhìn cô một cái, cười hỏi: “Sao thế?”

Đỗ Nhược Hành đã khôi phục về mặt bình thản: “Không có việc gì.”

Kế tiếp, trong bữa ăn cô hoàn toàn không cảm thấy ngon miệng. Khang Thần nói gì căn bản cô đều không nghe lọt tai, vì vậy mấy câu hỏi anh ta hỏi cô khó mà trả lời đúng trọng tâm. Cô cũng không chú ý tới trên bàn ăn từng món từng món được mang lên đều là dựa theo khẩu vị của cô mà gọi. Trên thực tế đến gần cuối bữa ăn cô dứt khoát dừng lại, một tay chống trán, một tay cầm chiếc đũa đâm đâm vào bát cơm. Khang Thần rốt cuộc không có tinh thần đề tài nói chuyện phiếm mong Đỗ Nhược Hành vui vẻ nữa, anh ta vẫy tay gọi phục vụ: “Tính tiền.”

Trong bữa tối này, đây là lần đầu tiên Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu lên nhìn về phía anh ta. Khang Thần nhìn cô cười cười: “Tâm trạng của em không tốt, chúng ta đi bar giải sầu được không?”

Khang Thần đem cô đến một quán bar cực kỳ yên tĩnh và phong nhã, Đỗ Nhược Hành vẫn không mở miệng. Từ lượng của cô không cao nhưng tối nay cô lại gọi một ly Kê vĩ tửu có nồng độ cồn mạnh và lâu ngấm. Khang Thần thấy cô gợn ly rượu lên muốn uống một hơi liền can lại: “Anh đem em tới đây không phải với mục đích là khiến em uống say nha.”

Ánh mắt của Khang Thần dưới ánh đèn mờ của quán bar trở nên cực kỳ nhu hòa, Đỗ Nhược Hành gọn gàng dứt khoát hỏi: “Nếu tôi say anh có đem tôi về nhà một cách an toàn không?”

“.....” Khang Thần bị sốc sau đó mới nói, “Em để anh suy nghĩ đã.”

Đỗ Nhược Hành để ly rượu xuống xoay người rời đi, Khang Thần túm tay cô kéo quay lại, quả thật dờ khóc dờ cười: “Biết rồi, nhất định sẽ đem em về nhà an toàn. Em uống, anh ở đây với em. Anh bảo đảm hôm sau khi tỉnh lại, em sẽ không bị bất cứ hao tổn nào, được chưa?”

Đỗ Nhược Hành quả thật im lặng không lên tiếng ngồi lên ghế, Khang Thần ở một bên chỉ có thể cười khổ. Anh rất ít khi làm những chuyện mà mình không nắm chắc, cũng sẽ không dễ dàng cam chịu thua kém người ta, mặc kệ là sự nghiệp hay tình cảm đều như thế, nhưng cho dù nói thế nào, vào giờ phút này nhân vật anh ta sắm vai trong vở kịch này có vẻ sẽ không có tương lai sáng lạn a.

Khang Thần dùng hai tay chống cằm, tựa cả người lên quầy bar, dùng đôi mắt hoa đào nhìn Đỗ Nhược Hành, thờ dài một tiếng.

Đỗ Nhược Hành căn bản không để ý tới Khang Thần. Cô rất an tĩnh, chỉ chăm chú uống từng chút từng chút rượu, không ngừng nghỉ, cho nên một ly rượu rất nhanh đã thấy đáy. Sau đó cô hỏi bartender ly thứ hai rồi ly thứ ba. Khang Thần không cách nào ngăn cản, trơ mắt nhìn cô uống say, mắt cũng dần dần nhắm lại, cuối cùng nằm lên quầy bar, bộ dạng giống như là đã ngủ.

Anh làm nhiệm vụ đuổi đi hai gã đàn ông già mù sa mưa tiến đến muốn giúp người phụ nữ đang say một tay sau đó đỡ cô dậy, ngón tay vô tình chạm phải khóe mắt Đỗ Nhược Hành cảm thấy có nước, lại nhìn một cái, toàn bộ khuôn mặt Đỗ Nhược Hành đều là nước mắt nước.

Khang Thần thờ dài một tiếng thật sâu.

Anh đỡ cô vào trong xe, toàn bộ quá trình Đỗ Nhược Hành đều rất phối hợp. Sau đó lúc anh đang loay hoay giải dây an toàn cho cô, Đỗ Nhược Hành đột nhiên mở mắt, mặt không đổi sắc cảnh cáo: “Khang Thần, nếu anh dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tôi sẽ giết cả nhà anh.”

Mồm miệng còn nhanh nhẩu như thể chưa bao giờ say. Chỉ là rất nhanh cô lại ngủ mất. Toàn thân Khang Thần cứng ngắc trong chốc lát, vạn bất đắc dĩ ho khan một tiếng.

Khang Thần nghĩ mẹ Đỗ Nhược Hành đang ở thành phố S, cô lại đang say, không nên đưa cô về nhà. Cũng không thể đem cô về khách sạn Cảnh Mạn, đi tới đi lui một vòng trên đường lớn, cuối cùng dẫn cô đến một khách sạn lân cận.

Vào đến phòng, lúc Khang Thần đang đi rót nước cho Đỗ Nhược Hành thì điện thoại của cô vang lên, anh lấy ra, phía trên màn hình hiện lên ba chữ Chu Yến Cầm.

Khang Thần ngẫm nghĩ trong chốc lát liền bốc máy, nói một câu Chu tổng.

Chu Yến Cầm bình tĩnh cảnh cáo một câu: “Đây là điện thoại của A Hành.”

Khang Thần nói: “Cô ấy say rượu nên đang ngủ, hiện tại không thể nghe điện thoại. Chu tổng có lời gì, đợi cô ấy tỉnh lại tôi sẽ chuyển lời giúp.”

“Hai người bây giờ đang ở đâu?”

Khang Thần lễ phép đáp lại: “Chu tổng, không bằng tôi nói thẳng thắn nhé, hiện tại cô ấy không muốn gặp anh.”

Bên kia đầu dây trầm mặc chốc lát, sau đó mở miệng, giọng nói trầm thấp uy nghiêm: “Đừng động tới cô ấy.”

Khang Thần nghĩ đến lời Đỗ Nhược Hành vừa mới cảnh cáo, xoa xoa thái dương, thầm than khổ trong lòng. Sau đó nhẹ giọng, rất ôn hòa đáp: “Làm gì là quyền tự do của tôi. Lựa chọn thế nào cũng là quyền tự do của cô ấy. Chu tổng, hai người đã ly hôn, anh không có quyền cũng như nghĩa vụ để quyết định.”

Giọng nói của Chu Yến Cầm bây giờ đã giống như quý Tu La từ mười tám tầng địa ngục vọng lên: “Khang Thần, cậu không động nổi đâu.”

Khang Thần mỉm cười: “Tôi thì lại muốn động thử một chút đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 30.2

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Nhược Hành tỉnh dậy đầu đầu như nứt, phản xạ có điều kiện là nhìn điện thoại di động, kiểm tra thì thấy đã tắt máy.

Cô xoa xoa thái dương ngồi dậy, mới vừa mở máy chỉ một phút, mẹ Đỗ liền gọi đến.

Đỗ Nhược Hành cau mày bất máy, giọng điệu của bên kia dường như là cực kỳ tức giận: “Tôi qua con một thân con gái đi đâu? Nửa cái bóng người cũng không thấy, điện thoại cũng không gọi được! Con có biết không, sáng hôm nay Yến Cầm đã dẫn Đề Đề rời khỏi thành phố S? Lúc nó đi sắc mặt tương đối kém, có phải là con và nó lại cãi nhau!”

Đỗ Nhược Hành rất cuộc ý thức được mình đang ở một khách sạn xa lạ, trong phòng trang hoàng cầu kỳ, chỉ có một mình cô, hoàn hảo là quần áo trên người còn nguyên vẹn chỉnh tề.

Đỗ Nhược Hành dừng lại chốc lát mới hiểu ý của mẹ mình, sắc mặt lúc này trầm xuống, lạnh giọng đáp lại: “Anh ta đi thì mặc kệ anh ta, liên quan gì tới con.” Không nói thêm gì nữa, cúp máy.

*****

Trên đường trở về thành phố T, Chu Yến Cầm hoàn toàn trầm mặc, ngay cả Chu Đề cũng phát hiện ba mình có vấn đề. Lúc hai cha con chờ máy bay ở phòng chờ, Chu Đề tiến tới sờ trán ba, lăm băm lâu bầu nói ba dường như bị sốt a.

Chu Yến Cầm phục hồi tinh thần, dí trán vào trán con gái chọc con bé cười vui vẻ, đáp lại ba không có việc gì. Một lát sau anh nhận được điện thoại của Tô Vận, cau mày liếc mắt nhìn nhưng không nhận, chờ điện thoại tự động ngắt.

Chu Đề nhanh mắt thấy, hỏi ba mình: “Tô Vận là ai hả ba?”

“Một người bạn của ba.”

“Bạn gái sao?”

“Bạn là con gái.”

“Vậy tại sao ba không bóc máy?”

“.....”

Chu Đề đột nhiên hỏi: “Ba sẽ không kết hôn với ai khác ngoài mẹ đúng không?”

Chu Yến Cầm đáp một cách chắc chắn: “Đúng.”

Chu Đề lại hỏi: “Ba và mẹ tối hôm qua lại cãi nhau?”

“.....”

Chu Yến Cầm mắt to mắt nhỏ nhìn con gái một lát sau đó đưa tay kéo mũi Chu Đề xuống tận mắt, dùng giọng điệu hơi trầm nói: “Chuyện của người lớn, con còn bé, không cần quan tâm nhiều.”

Chu Đề dùng tay lật mũi lên, nói với ba mình: “Con biết tại sao mẹ lại gây gổ với ba. Mẹ không thích ba dính dáng đến người phụ nữ khác.” Nói xong lại bổ sung, “con cũng không thích ba dính dáng đến người phụ nữ khác.”

Chu Yến Cầm nhìn con gái một lúc lâu mới hỏi: “Mẹ nói cho con nghe như vậy?”

“Hôm thứ năm, mẹ ở trong phòng ngủ nói chuyện với gì Tô Cầu, con ở bên ngoài nghe được.” Chu Đề nói, “Mẹ nói như vậy, trước kia Tập Duệ Thần cũng nói như vậy. Có phải ba thực sự qua lại với người phụ nữ khác? Có phải vì thế mà mẹ nhất quyết ly hôn với ba? Có phải đều là lỗi của ba hay không?”

“.....”

“Tại sao ba qua lại với người phụ nữ khác?” Ánh mắt của đứa bé rất vô tội rất thần nhiên, thủy chung ngửa đầu nhìn ba mình, “Con còn nghe mẹ nói, mẹ không muốn hôn ba, bởi vì cảm thấy ba không phải sạch sẽ. Tại sao mẹ lại cảm thấy không sạch sẽ? Cũng là bởi vì ba qua lại với người phụ nữ khác sao?”

*****

Trên suốt đường về sau đó, Chu Yến Cầm một mực trầm mặc. Anh đem Chu Đề về nhà trước rồi sau đó trở lại Viễn Hành, Trương Nhã Nhiên quan sát sắc mặt ông chủ mình từ xa cũng có thể đoán được tình hình không khả quan nhưng vẫn phải báo cáo chuyện trước mắt: “Tô Vận tiêu thư tới.”

Chu Yến Cầm không có tâm tình, thậm chí cực kỳ khó chịu nói: “Thì nói tôi không có ở đây, đuổi cô ấy đi.”

Trương Nhã Nhiên nhắm mắt nói tiếp: “..... Nhưng mấy ngày nay mỗi ngày cô ấy đều đến, hơn nữa hiện tại đang chờ ở trong phòng làm việc của ngài.”

Chu Yến Cầm dùng bước cau mày, ánh mắt quét về phía cô giống như muốn ngay lập tức cách chức vị trợ lý không có năng lực xử lý này. Toàn thân Trương Nhã Nhiên đỏ mồ hôi lạnh, bỗng nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng tràn đầy nhu tình của Tô Vận từ xa vọng tới: “Yến Cầm?”

Một lát sau, Chu Yến Cầm và Tô Vận ngồi ở phòng tiếp khách. Chu Yến Cầm ngồi đối diện Tô Vận, xoa mi tâm bảo Trương Nhã Nhiên pha trà. Tô Vận quan sát sắc mặt của anh, mỉm cười mở miệng: “Gần đây ngủ không ngon? Nhìn rất mệt mỏi.”

Chu Yến Cầm nói gần đây bận việc.

Tô Vận nói: “Bạn rộn gì thế? Suốt ngày nghe thư ký cùng trợ lý của anh than thở là không thể tìm thấy tung tích của ông chủ.”

Ánh mắt Chu Yến Cầm lại quét qua Trương Nhã Nhiên một cái khiến hai đầu gối cô mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất. Chu Yến Cầm từ chối cho ý kiến, hỏi Tô Vận là Thẩm Sơ giúp đỡ cô có tốt không, đến mức độ nào rồi.

Tô Vận nhìn anh, giọng nói mềm mại còn pha chút điềm đạm đáng yêu: “Không quá thuận lợi. Tìm chỗ vắng vẻ quá, đến nay em còn chưa quyết định có làm ở đó hay không. Nếu như có anh ở đây, mới có thể dễ xử lý.”

Chu Yến Cầm cười cười: “Không cần gấp. Em nên tin tưởng năng lực xử lý công việc của Thẩm Sơ.”

Mặc kệ hỏi cái gì Chu Yến Cầm đều không mặn không nhạt đáp một câu, rốt cuộc Tô Vận cũng im lặng. Cô hạ mí mắt suy tư chốc lát, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn Chu Yến Cầm nhỏ giọng hỏi: “Mấy ngày nay là anh đi gặp Đỗ Nhược Hành hả?”

Chu Yến Cầm vẫn không đáng đáp lại. Tô Vận lại nói tiếp: “Gần đây cô ấy và Khang Thần qua lại rất thân thiết.”

Qua lúc lâu Chu Yến Cầm rốt cuộc mở miệng: “Anh biết.”

“Nghe nói...” Tô Vận khẽ mỉm môi, “Gần đây cô ấy còn được Khang Thần hết sức ưu ái tấn chức lên làm Phó tổng khách sạn Cảnh Mạn.”

Chu Yến Cầm vẫn không có biểu cảm gì, tiện tay lật lật một quyển tạp chí trên bàn trà. Tô Vận rốt cuộc không nhịn được nữa: “Đỗ Nhược Hành thì có gì hay ho chứ đáng giá để anh chờ đợi nhẫn nại như vậy? Nếu cô ấy đã không còn tình cảm gì nữa, anh cần gì phải tự mình tìm khổ không chịu buông tay?”

Chu Yến Cầm lạnh lùng đáp: “Tô Vận! Đây là chuyện riêng của anh.”

“Đỗ Nhược Hành không thích anh qua lại với những người phụ nữ khác bên ngoài, cô ấy không hiểu anh chỉ là gặp dịp thì chơi. Còn em, em hiểu anh đối với những người phụ nữ kia chưa từng động tâm. Chỉ có em hiểu và thông cảm cho anh được thôi.” Tô Vận dùng những ngón tay trắng muốt, bắt lấy ống tay áo Chu Yến Cầm, “Yến Cầm, chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, em biết anh cũng hiểu tâm ý của em, em vẫn một mực đối với anh từ trước đến nay.”

Chu Yến Cầm ngồi yên bất động lúc lâu. Sau mới phục hồi tinh thần, lúc mở miệng lại thì giọng nói đã trầm hẳn đi: “Em cũng nhìn thấu nguyên nhân cô ấy rời bỏ anh bởi vì anh qua lại với những người phụ nữ khác ở bên ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 31

Trời vừa rạng sáng, Thẩm Sơ vừa kết thúc ca đêm liền bị gọi đến một phòng bao chỗ quán bar quen thuộc của mấy người, thiếu chút nữa bị bản nhạc piano thần sầu quỷ khóc bên trong dọa bay mất hồn.

Thẩm Sơ lấy lại tinh thần cười: “Quá nửa đêm anh gọi tôi tới chỗ này tham gia đại nhạc hội sao?”

Chu Yến Cầm cuối cùng đem quyển nhạc phổ《Phong Điều》vứt qua một bên, dựa vào chân đàn piano ngồi xuống, xoa mi tâm chỉ chỉ chỗ bên cạnh: “Ngồi.”

“Được.” Thẩm Sơ gật đầu cười nói, “Tôi phát hiện anh là người tự ngược. Càng tâm tình không tốt thì sẽ càng tự ngược. Có ghế sa lon không ngồi lại nhất định phải ngồi trên mặt đất.”

Nói vậy nhưng vẫn tiến đến ngồi bên cạnh bạn mình. Bên cạnh có mấy bình Brandy, hai người cứ ngây ngô buồn bực uống gần nửa bình, Chu Yến Cầm mới mở miệng: “Chuyện của Tô Vận, cậu giúp cô ấy xong xuôi đi nhé.”

“Ngay cả khu bên cạnh Tòa nhà Quốc hội tôi cũng đã đem hợp đồng đến cho cô ấy ký nhưng mà cô ấy còn không thỏa mãn, tôi còn có thể làm thế nào?” Thẩm Sơ lười biếng nhướng mày mắt, “Nói cho cùng tất cả chủ ý của cô ấy đều là đánh lên người anh, cũng không dễ dàng như vậy mà buông tay, anh đẩy cô ấy sang chỗ tôi, cô ấy làm sao có thể cam tâm?”

Về mặt Chu Yến Cầm không bình tĩnh nổi nữa.

Thẩm Sơ khuyên anh: “Anh xem, cần gì tuyệt tình như vậy. Anh đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, với tính tình của Tô Vận, nhìn thấy anh đối với những người phụ nữ khác rất thoải mái hào phóng, người nào đến cũng không cự tuyệt thế mới có những thứ oanh oanh yến yến hoa hoa thảo thảo kia, nhưng lại cô tình đối xử xa cách ngăn dậm với cô ấy. Anh nghĩ xem cô ấy nghĩ như thế nào? Từ xưa đến nay, Tô Vận vốn là tiểu thư cao quý, không ăn được thì sẵn sàng đập đổ, lễ kết hôn của anh và Đỗ Nhược Hành thành công mà không bị đội a- xít sun-phu-rít là anh phải cảm kích Tô Vận lắm rồi.”

Chu Yến Cầm nói đối tượng không giống nhau.

“Thế nào không giống nhau? Tôi thấy họ đều là phụ nữ.” Thẩm Sơ cười nói, “Dù sao ai cũng không phải là người anh yêu.”

“.....”

“Ài... Có phải anh đang nghĩ trong đầu là tình cảm Tô Vận dành cho anh chỉ là sùng bái đơn thuần chứ không phải tình yêu, chính vì vậy mà trước lúc kết hôn lúc Đỗ Nhược Hành biết anh và Tô Vận có liên hệ qua lại đã tức đến nỗi muốn lật bàn, lúc này anh lại bảo vệ Tô Vận như thế nên Đỗ Nhược Hành điên lên tất cả đều quay sang hành hạ anh?”

Thái độ Chu Yến Cầm lạnh nhạt: “Cậu chờ bao giờ nói chuyện nghiêm túc cả phải không?”

Thẩm Sơ uất ức nói: “Không phải tôi đang giúp anh phân tích vấn đề sao. Anh xem, Tô Vận yêu thích anh nên anh cố tình tránh né cô ấy. Mặc kệ là bởi vì điều gì thì anh cũng đang cố tình tránh mặt cô ấy. Như vậy những người phụ nữ khác thì sao? Anh cũng biết ý định của họ không đơn thuần, hai bên coi như là giao dịch theo nhu cầu, dù sao những người phụ nữ kia chủ yếu là người của ngành giải trí, mấy tin tức linh tinh này họ không hề ít, trên tiệc rượu tán gẫu một chút cũng đã bị mấy tờ báo lá cải cho ra thành tin tức nóng hổi. Thỉnh thoảng mới có một người thực sự cùng đi với anh nhưng có thể nói là mấy tháng mới có một lần, đối với anh mà nói cũng coi như tiêu khiển, đối với các cô kia là có thêm cơ hội nổi tiếng, hai bên anh tình tôi nguyện. Chỉ cần trong nhà vẫn yên lặng, anh sẽ không cảm thấy mình có lỗi, dù sao trái tim anh tuyệt đối trung thành, đối với Đỗ Nhược Hành vẫn một mực yêu thương như trước đúng không?”

Gương mặt Chu Yến Cầm bỗng chốc đóng băng, không nói một lời, cách một lúc lâu mới lạnh giọng mở miệng: “Chẳng lẽ tôi đối xử với Đỗ Nhược Hành chưa đủ tốt? Trừ việc bên ngoài có này nọ một chút, bình thường không phải coi cô ấy là trời sao?”

Thẩm Sơ chặc một tiếng, cảm khái nói: “Cho nên tôi cảm thấy được Đỗ Nhược Hành là một người con gái xuất sắc, trí tuệ hơn người, trước khi cưới không đề cập đến vấn đề có tính đúng sai này, biết sau này nói anh cũng nghe không lọt nên dứt khoát ly hôn. Hay nhất chính là sau khi ly hôn không nói cho anh biết nguyên nhân, để cho anh đoán hết nguyên nhân này đến nguyên nhân nọ, lúc mới cưới thì bộ dạng rộng lượng vô cùng, nhưng về sau lại bắt bẻ đủ điều, cố tình nói cô ấy thật sự không quan tâm đến việc anh ăn chơi lêu lổng bên ngoài, điều này khiến sau khi ly hôn anh chết đi sống lại cũng không đoán được nguyên nhân dẫn đến cuộc hôn nhân của hai người sụp đổ đúng không? Nói không chừng giờ này trong lòng cô ấy vẫn đang nghĩ, ai da anh đoán đi, tốt nhất đoán đến nổi bạc cả đầu, tốt nhất là nghĩ đến đau đầu mà chết đi.”

Chu Yến Cầm liên tiếp không ngừng bị đâm chọc chỗ đau, đưa tới ánh mắt giống như muốn khoét thủng lớp da mặt Thẩm Sơ.

Nhưng mặt Thẩm Sơ trước sau vẫn không đổi sắc: “Trùng mắt tôi à, có bản lĩnh trừng vợ trước anh ấy.”

“Để tôi nói cho anh biết, không có người phụ nữ nào đối với việc bạn đời của mình không chung thủy hoàn toàn rộng lượng và tha thứ, mặc kệ thân thể hay trái tim, căn bản không có cái gì khác nhau. Nhưng anh có nghe đâu.” Thẩm Sơ chậm rãi nói, “Nếu quả thực anh nghĩ trái tim và thân thể không liên quan với nhau thì đừng can thiệp vào chuyện Đỗ Nhược Hành và Khang Thần qua đêm cùng nhau ở khách sạn. Hai người cũng đã ly hôn hai năm rồi, anh lấy đâu ra tư cách mà khó chịu với việc đó. Hơn nữa, nói không chừng Đỗ Nhược Hành đối với Khang Thần cũng không có tình cảm, chẳng qua là nhìn trúng vẻ bên ngoài của anh ta. Giống như anh ở bên ngoài thỉnh thoảng tiêu khiển một chút ấy.”

Sáng sớm, Trương Nhã Nhiên nhận được điện thoại của ông chủ, còn tưởng rằng là tiếng chuông đồng hồ báo thức. Cô mơ mơ màng màng nhún nút tắt, nhưng mà chuông báo thức gì mà đã tắt rồi vẫn cứ réo ba bốn lần, rốt cuộc cũng hiểu có cái gì đó không đúng, kinh hoàng bật dậy ngay lập tức.

Vội vàng luống cuống bắt máy, bên kia truyền tới giọng nói trầm ấm của Thẩm Sơ: “Tối Minh Đô một chuyện.”

Trương Nhã Nhiên kinh ngạc trong chốc lát sau đó lạnh nhạt nói: “Sáng sớm gọi một cô gái chưa chồng đến chỗ ăn chơi, bác sĩ Thẩm nghĩ cái gì đấy.”

Thẩm Sơ vẫn đạm phong nói: “Tùy em, dù sao ông chủ của em không có đồ mặc, vẫn mặc đồ hôm qua đến công ty hay không, không phải là chuyện của anh nha.”

Trương Nhã Nhiên thầm nguyên rửa anh ta một vạn lần, lấy tốc độ ánh sáng làm vệ sinh cá nhân, mặc đồ trang điểm, chuẩn bị mọi thứ rồi chạy đến Minh Đô. Thời điểm đẩy cửa phòng chỉ thấy Thẩm Sơ đang ngồi trên sofa uống trà, quần áo chỉnh tề toát lên vẻ soái khí ngời ngời, bên cạnh là ông chủ mình giống như say rượu chưa tỉnh, mi tâm nhũn chặt mi.

Thẩm Sơ bắt chéo chân, liếc mắt nhìn cô một cái sau đó gọi Chu Yến Cầm giống như chưa tỉnh ngủ bên cạnh mình một tiếng, sau đó nói: “Ông chủ em hôm nay tâm tình không tốt. Nguyên nhân thì giống như nguyên nhân của năm năm trước khiến chúng ta chia tay đây.”

Trương Nhã Nhiên không ngẩng đầu lên chỉ nói: “Làm ơn nói tiếng người.”

Thẩm Sơ lười biếng nói: “Chung quy cũng chỉ vì phụ nữ bướng bỉnh cố chấp mà thôi.”

Trương Nhã Nhiên không để ý đến Thẩm Sơ, cố gắng đánh thức Chu Yến Cầm, sau đó đem ông chủ của mình ra ngoài giống như mẹ đi theo sau lưng quần áo con trai, thời điểm đi ngang qua Thẩm Sơ đột nhiên giống như trật chân, Thẩm Sơ theo bản năng thả rơi ly trà để đỡ cô, một mặt bị trà đổ xuống cả người, mặt khác chiếc gót nhọn của đôi giày cao gót của Trương Nhã Nhiên hung hăng đâm ngay trên bàn chân anh ta.

Đợi đến lúc sắc mặt Thẩm Sơ hoàn toàn tái mét cô mới nâng chân, thuận tiện lạnh lùng tặng kèm một câu: “Anh mới cố chấp. Cả nhà anh cố chấp, trên dưới tổ tông mười tám đời nhà anh đều cố chấp.”

Chu Yến Cầm trở về công ty, một buổi sáng chỉ nói không hơn mười câu. Hội nghị thường kỳ mỗi thứ hai đầu tuần, mấy vị Tổng giám đốc rồi Ủy viên Hội đồng quản trị tranh chấp không xong, Chu Yến Cầm thủy chung không nói một lời. Cho đến lúc hai bên sắp đánh nhau, anh ta mới nâng mí mắt, tiện tay đem tài liệu trên bàn làm việc không nặng không nhẹ đập một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhất tề im lặng nhìn lên. Chu Yến Cầm đứng lên, mặt không đổi sắc tuyên bố: “Tan họp.”

(Ta thấy cái này giống như Hoàng đế lên triều ấy, thiếu mỗi công công truyền lệnh ‘Bãi triều’ nữa thôi)

Cả ngày hôm nay, trạng thái làm việc của Chu Yến Cầm rất tốt, giống như hoàn toàn không bị việc say rượu đêm hôm trước ảnh hưởng, mọi quyết định đều nhanh chóng rõ ràng, căn bản chỉ một ngày đã giải quyết xong việc tồn đọng của một tuần. Lúc xế chiều thành công đuổi Khang Tại Thành về, bữa cơm tối xong lại đưa tiễn một người phụ trách của hạng mục hợp tác. Vừa ra khỏi cửa nhà hàng, người kia liền bắt tay, dùng nụ cười thành khẩn nói: “Khó có lúc tìm được đối tác sáng khoái như ngài, không bằng buổi tối chúng ta mở tiệc, Chu tổng nể mặt, mọi người cùng nhau uống một chén?”

Chu Yến Cầm suy tư trong chốc lát, không có biểu cảm gì mà tỏ vẻ đồng ý.

Bữa tiệc đêm đó cũng tổ chức ở Minh Đô. Câu lạc bộ tư nhân này là nơi chỉ có dân có máu mặt, phải có thẻ thành viên mới được vào, tất nhiên là có rượu cũng có mỹ nữ mỹ nam. Chu Yến Cầm ngồi ở vị trí chính giữa, mỹ nhân hầu rượu bên cạnh cũng là người nổi bật. Đối phương sống mắt lưu chuyển kính một ly, ý nghĩa lời nói ngon ngọt đúng khuôn phép, anh ta không cự tuyệt. Người phụ trách hạng mục hợp tác ngồi ở ghế sa lon đối diện, cười nói chuyện phiếm với anh ta: “Nghe nói Chu tổng đang độc thân?”

Chu Yến Cầm giống như không chút để ý cũng không phủ nhận. Anh ta thủy chung ôn hoà, đối phương có chút nhìn không thấu ý tứ chân chính của Chu Yến Cầm nên chỉ có cười nói: “Độc thân rất tốt độc thân tự do. Hay là...” giọng nói bỗng kéo dài một chút, chỉ vào cô gái xinh đẹp nhất trong phòng, “Vị Điều tiểu thư này của công ty chúng tôi đang là sinh viên của trường Sân khấu điện ảnh khoa Vũ đạo, đáng đáp ngọt ngào, nói năng lễ độ, vóc người cũng tốt, Chu tổng thấy thế nào?”

Trong phòng an tĩnh vài giây, lời nói của anh ta giống như rót cuộc cũng khiến Chu Yến Cầm mỉm cười một cái: “Tôi tin tưởng người mà anh giới thiệu hẳn không tồi.”

Bên trong phòng tràn đầy cảm giác phóng túng. Mỹ nhân, ánh đèn, khiến người không say cũng phải say. Chu Yến Cầm không nhiệt tình cũng không cự tuyệt. Lúc chín giờ, cuộc vui còn chưa tàn, Chu Yến Cầm theo thói quen lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, sau đó mờ tin nhắn, ba chữ quen thuộc ‘Chúc ngủ ngon’ còn chưa kịp gõ đã suy nghĩ đến vấn đề đầu đầu.

Chu Yến Cầm nhìn màn hình điện thoại di động suy tư rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định cất vào túi.

Điều tiểu thư then thùng e lệ tới chỗ Chu Yến Cầm muốn mời khiêu vũ, mang theo gò má ửng hồng. Chu Yến Cầm liếc nhìn cô gái một cái, bình thản đáp: “Tôi không am hiểu cái này.”

Mặt Điều tiểu thư càng đỏ hơn, kế tiếp an tĩnh khéo léo dựa vào bên cạnh anh. Cô ta khẽ cúi thấp đầu, bộ dạng có chút trẻ con, mang theo chút bất đắc dĩ. Chu Yến Cầm liếc cô ta một cái, dừng một chút, đột nhiên nắm lấy cảm của cô ta.

Cô ta thuận theo động tác của Chu Yến Cầm mà ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt đen thẳm không thấy đáy của anh. Gương mặt của Chu Yến Cầm càng ngày càng gần, Điều tiểu thư theo bản năng nhắm chặt hai mắt, lông mi run rẩy.

Đến lúc cô cơ hồ có thể cảm nhận được hô hấp của anh. Người đàn ông đang ôm eo một cô gái xinh đẹp khiêu vũ gần đó đột nhiên cười nói: “Mới sớm thế đã bắt đầu rồi hả? Chu tổng, tôi đã đặt phòng 303, cái chìa khóa ở trên bàn, hay là ngài và Điều tiểu thư hiện tại đi lên đây?”

Ánh mắt Chu Yến Cầm khôi phục lại tia sáng quen thuộc, chậm rãi buông tay người đẹp trong ngực ra. Một lát sau chậm rãi mở miệng: “Không cần.”

Đêm đó, Chu Yến Cầm mười giờ đêm về nhà, Chu Đề còn chưa ngủ, nhưng mắt đã sắp mở không nổi. Cô bé nắm lấy vạt áo ba mình lẩm bẩm hỏi: “Tôi hôm nay ba lại đi xã giao hả?”

“Ai dạy cho con từ này?”

“Lão quần gia.”

Chu Yến Cầm vuốt ve tóc con gái: “Lần sau không cần đợi ba về như vậy, con còn bé, phải nghỉ ngơi đầy đủ mới lớn được, ba đã là người lớn, làm việc và nghỉ ngơi không giống con. Bé gái ngoan là phải đi ngủ trước chín giờ. Ba có thể cam đoan với con, nhất định vẫn luôn về nhà một cách an toàn.”

“Nhưng quần gia nói, trước kia mẹ luôn ngồi đây chờ ba. Hiện tại mẹ không có ở nhà con sẽ thay mẹ chờ ba.” (Ôi chào là tiểu công chúa)

Chu Yến Cầm trầm mặc chốc lát, khẽ hôn lên trán con gái. Cuối cùng nói: “Mẹ cũng là người lớn nên mới có thể chờ ba như vậy. Mà con thì còn bé lắm, con càng cần phải ngủ tốt để càng ngày càng cao lớn, nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 32

Trương Nhã Nhiên cảm thấy gần đây ông chủ thay đổi rất nhiều.

Chính xác mà nói, có thể gọi là thay đổi hoàn toàn. Trong khoảng thời gian này, dùng từ cần cù làm việc, tạo phúc cho nhân viên về biểu hiện của Chu Yến Cẩm thì hơi giống nói quá, nhưng quả thật dạo này ông chủ bắt đầu quan tâm đến công việc hơn. Cụ thể là mọi công việc đều do anh ta hoàn thành, ngày nào cũng làm thêm giờ đến tối, chèn ép Khang Tại Thành liên miên không, cùng với cách thức đối xử hòa nhã với các thành viên Hội đồng quản trị khác thì khác xa. Trừ những chuyện đó ra, quan trọng hơn là, từ hôm trở về cho đến nay, đã gần ba tháng, Chu Yến Cẩm không quay lại thành phố S thêm một lần nào nữa.

Điều này thật sự là vấn đề tương đối đáng giá để nghiên cứu một chút.

Trong phòng thư ký, mấy cô nhân viên đã thảo luận qua vô số lần. Nhưng Trương Nhã Nhiên chắc chắn không thể ngu đến mức chạy tới hỏi ông chủ mình tại sao không đi thành phố S nữa. Cô chỉ có thể thăm dò ý tứ của ông chủ qua những hành động hằng ngày nhưng lúc Chu Yến Cẩm muốn che dấu nội tâm thật sự đủ tinh táo, khiến cô quan sát thật lâu cũng không thể đoán được là đang đối với vợ trước này sinh mâu thuẫn gì, giận đối nhau hay tính toán từ nay về sau sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Cho đến lúc tổng kết lợi nhuận cuối năm, Trương Nhã Nhiên theo thường lệ ưu tiên xem xét trước về hoa hồng mà số cổ phần Đỗ Nhược Hành nắm trong tay, sau đó gõ cửa phòng làm việc hào hứng xin phép, nói hoa hồng năm nay của vợ trước ngài, không đúng Đỗ Nhược Hành tiểu thư đã tính toán đầy đủ rồi, ngài xem là tôi gọi điện thông báo cho cô ấy hay đích thân ngài thông báo.

Chu Yến Cẩm không hề ngăn đầu, chỉ nói: “Trước kia làm sao thì bây giờ cứ làm vậy, mấy loại chuyện con con này nói với tôi làm gì?”

****

Từ lần trò chuyện trước cho đến nay, có đến gần ba tháng Chu Yến Cẩm và Đỗ Nhược Hành không liên lạc với nhau.

Liên hệ giữa bọn họ từ trước đến nay đều là do Chu Yến Cẩm cố gắng duy trì mới có, Đỗ Nhược Hành kể từ lúc biết chồng mình lăng nhăng bên ngoài liền không đoái hoài gì đến anh ta nữa, nói gì đến chủ động liên lạc. Hiện tại Chu Yến Cẩm không kéo sợi dây liên hệ giữa hai người nữa nên tất nhiên sợi dây này sẽ mất đi dễ dàng.

Đỗ Nhược Hành bây giờ rất khó để miêu tả tư vị trong lòng mình. Nói không cảm thấy mất mát là nói dối, nhưng cùng với đó lại là cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Một người nếu như có thể nhẹ nhàng từ bỏ lời nói của mình thì nhất định những lời nói đó là những lời dối trá. Đỗ Nhược Hành vẫn luôn nghĩ như vậy nhưng đến bây giờ rốt cuộc cô mới có thể hiểu rõ.

Chu Yến Cẩm tính tình lạnh bạc và cao ngạo, đại khái lần này cô đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh ta.

Đỗ Nhược Hành và Tô Cầu cùng nhau đến suối nước nóng, hai người nằm trong phòng xoa bóp, Tô Cầu an ủi cô, nói thật ra thì cậu còn suy nghĩ cái gì nữa, không phải đã sớm nhìn thấu rồi à, hiện tại có thể nói là còn lưu luyến chút tình cũ, cũng có thể nói trắng ra là cậu bình thường lệ thuộc vào Chu Yến Cẩm quá nhiều, anh ta luôn có bản lãnh làm cho cậu vui vẻ, chiều chuộng cậu nhưng từ nay về sau sẽ không có nữa thôi.

Đỗ Nhược Hành im lặng, không biết vì sao vẫn có chút cảm giác không cam lòng.

Tô Cầu tiếp tục phân tích, Chu Yến Cẩm hoàn toàn không thể quỳ gối khóc lóc xin tha thứ, cậu cũng không thể tát anh ta vài cái cho thỏa nỗi tức giận tích tụ trong lòng rồi hòa hảo lại được như ban đầu. Huống hồ cậu đã nói những câu chạm đến ranh giới cuối cùng của người ta nên từ nay về sau sẽ không còn để ý đến cậu nữa, đang theo đuổi để quay lại nhiệt tình như thế bỗng nhiên quay ngoắt đi, cậu hụt hẫng, không cam lòng là đúng.

*****

Tháng một, Đỗ Nhược Hành có về thành phố T một chuyến, bởi vì Chu Đề khóc lóc muốn mẹ về. Cô đã cố ý tránh Chu Yến Cẩm nên chỉ gọi điện cho Trương Nhã Nhiên nhờ chuyển lời. Cô trợ lý sau khi xin chỉ thị của ông chủ cũng gọi điện lại nói Đỗ Nhược Hành có thể về, bên này sẽ sắp xếp người đi đón. Đỗ Nhược Hành uyển chuyển từ chối, từ sân bay đến thẳng nhà trẻ đón con gái, sau đó hai mẹ con ở lại khách sạn hai ngày. Tối đầu tiên ở khách sạn, Chu Đề cố gắng đòi hai mẹ con về nhà nhưng Đỗ Nhược Hành ngồi xổm xuống mặt đối mặt với con gái cự tuyệt, lần đầu tỏ thái độ nghiêm túc như vậy với con gái.

Cô cũng nói thẳng với con bé, mẹ hiện tại không muốn gặp ba, con gái ngoan đừng làm khó mẹ, có được hay không?

Chu Đề liền im lặng, ngoan ngoãn nghe mẹ nói xong, sau đó hỏi hai người lại cãi nhau à?

Đỗ Nhược Hành nói không. Chu Đề hỏi tới, vậy có phải ba lại làm mẹ tức giận hay không.

Đỗ Nhược Hành suy nghĩ một chút, cuối cùng đem lời nói thật lòng dịu dàng nói ra miệng: “Đề Đề, mẹ và ba quan niệm sống bất đồng, về sau không thể sống chung trở lại với nhau.”

Đúng như dự đoán, Đỗ Nhược Hành nhận được một trận khóc lớn từ con gái.

Cô bé khóc đến tê tâm liệt phế, tùy hứng muốn chạy khỏi khách sạn tìm ba. Đỗ Nhược Hành ôm con gái vào lòng, Chu Đề lại dùng dằng muốn chạy xuống, la lối om sòm. Sau một tiếng đồng hồ, Chu Đề vẫn khóc đến lợi hại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại thành một đoàn, mặc cho Đỗ Nhược Hành giải thích cái gì cũng không nghe.

Chu Đề chỉ luôn miệng nói con muốn mẹ và ba ở chung một chỗ.

Đỗ Nhượng Hành không am hiểu việc trấn an một đứa trẻ đang hoảng loạn, từ trước tới nay lúc tiếp xúc với cô, Chu Đề đều rất nhu hòa cũng hiểu chuyện. Tối hôm nay con bé lại quấy phá như vậy nên Đỗ Nhượng Hành thật sự không biết phải làm sao. Chu Đề khóc mệt mà cô dỗ dành con gái cũng rất mệt, thầm nghĩ tại sao mình lại nóng nảy nói ra như vậy cơ chứ. Rõ ràng nên để Chu Yến Cầm phụ trách giải thích cho con gái. Dù sao mọi chuyện thành ra thế này không phải đều là do anh ta hay sao, tại sao mình lại đại đột để chịu trận như thế này cơ chứ.

Chu Đề dề khóc suốt đến tận nửa đêm, rốt cuộc không cam tâm tình nguyện mà đi ngủ. Tỉnh dậy khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé vẫn nhăn nhó như cũ, đối với Đỗ Nhượng Hành cực kỳ hồ hững. Đỗ Nhượng Hành không còn cách nào khác, chỉ có thể dụ con gái dạo phố giải sầu. Hai mẹ con dạo một lúc liền vào quán kem ngồi, Chu Đề vừa mới ăn chưa được hai cái, hai cái chân nhỏ đột nhiên đạp một cái, nhảy phốc xuống đất, không hề quay đầu lại mà chạy ra ngoài.

Đầu Đỗ Nhượng Hành đau nhức vạn phần, chạy tới bên ngoài cửa hiệu may mới bắt được cánh tay Đề Đề. Hành động của hai người bất ngờ quá khiến chiếc xe bên đường phanh kít một cái, cả người Chu Đề đột nhiên đụng phải một người phụ nữ.

Đỗ Nhượng Hành ngẩng đầu lên nhìn thấy đối phương có dung mạo thật sự rất xinh đẹp, nhìn có chút quen mắt, có lẽ đã nhìn thấy ở đâu rồi. Nhưng nhớ mãi cũng không thể nhớ ra là ai, đang muốn lễ phép nói xin lỗi, Chu Đề đã nhanh nhẩu mở miệng: “Cô Trương Nhã Nhiên.”

Trong tay đối phương đang cầm mấy túi quần áo cùng đồ trang sức, trên mặt lộ rõ vẻ lúng túng trong chớp mắt. Đỗ Nhượng Hành cảm thấy kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy Chu Yến Cầm đang vừa nói chuyện điện thoại vừa đi tới từ khúc quanh bên kia.

Đỗ Nhượng Hành tỉnh táo lại ngay trong chớp mắt, ánh mắt giống như muốn đem Chu Yến Cầm róc xương lột thịt.

Cô đứng yên một chỗ, nhất thời không động đậy. Nếu như không trang điểm, người khác nhất định biết mặt cô đã đỏ bừng. Đây cũng không phải là tình huống gì ghê gớm, liếc một cái cô đã có thể đoán chuyện gì đang xảy ra, Đỗ Nhượng Hành cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Cô đã tránh né trường hợp như vậy rất lâu rồi, trước khi ly hôn đã gặp vài lần. Có một đoạn thời gian chứng trầm cảm của cô phát tác nghiêm trọng, luôn mang lòng nghi ngờ ra cửa sẽ gặp phải Chu Yến Cầm và cô gái khác tay trong tay. Từ bé cô đã được mẹ giáo dục là gặp phải chuyện như vậy thì phải hành xử thực thanh cao ngạo mạn, nhưng bà lại chưa dạy cô lúc gặp phải tình huống như thế thì hành xử như thế nào mới được tính là thanh cao ngạo mạn. Cô không biết nên lúc gặp trường hợp Chu Yến Cầm và những người phụ nữ kia bên nhau, theo bản năng cô đều muốn cho Chu Yến Cầm và mấy con hồ ly tinh kia mỗi người một cái bạt tai.

Anh ta bây giờ không thể làm cô bối rối nữa. Quả thật mở rộng tầm mắt, những cuộc đấu tranh nội tâm trước kia của cô, tất cả chỉ là chuyện cười.

Người đàn ông này vẫn u mê không tỉnh, anh ta căn bản không có quan niệm đạo đức.

Chu Yến Cầm và Đỗ Nhượng Hành mắt chạm mắt, tia sáng trong mắt Đỗ Nhượng Hành có chút bất thường. Đồng thời sắc mặt lạnh lùng, khề mím môi, đây là điềm báo Đỗ Nhượng Hành đang vô cùng giận dữ. Vậy mà chỉ trong tích tắc, anh chưa kịp nói gì làm gì, cô đã dời tầm mắt, trong tích tắc đó ánh mắt của cô lại trở về vẻ bình tĩnh như nước, không mang theo một tia tình cảm, giống như sự tỉnh mạch cực hạn sau khi đại dương nổi sóng.

Chu Yến Cầm cảm thấy hoảng loạn, theo bản năng bước về phía trước ra một bước, bỗng nhiên bị Chu Đề phi tới ôm lấy bắp đùi. Mắt Chu Đề ngấn lệ, giống như là bị uất ức, ngửa mặt nhìn anh từ đầu đến chân, thút thít gọi ba.

Đỗ Nhượng Hành không nhìn cặp cha con tình cảm kia nữa, cô nhìn về phía người cn gái kia cười cười, dịu dàng hỏi “Cô chính là Trương Nhã Nhiên? Hôm ấy đón con bé từ vườn trẻ hả?”

Ba người sáu con mắt nhìn chăm chăm Lam Ngọc Nhu khiến cô ta lúng ta lúng túng không biết đáp lại như thế nào. Đỗ Nhượng Hành tiếp tục mở miệng: “Tôi là mẹ của Đề Đề, họ Đỗ. Nghe nói đêm hôm đó Trương tiểu thư mời Đề Đề nhà ta ăn một bữa cơm tối, hiện tại vừa đúng bữa trưa, để đáp lễ, không bằng tôi mời cô lại một bữa trưa, thuận tiện hỏi cô mấy vấn đề.”

Lam Ngọc Nhu lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Chu Yến Cầm nhưng về mặt anh ta lại không tỏ ra ý gì, chậm chạp không chịu mở miệng. Lam Ngọc Nhu muốn cự tuyệt, nhưng thái độ của Đỗ Nhượng Hành mặc dù mềm dịu, nhưng không cho phép cự tuyệt, nên tất nhiên Lam Ngọc Nhu chỉ có thể tro mắt bị động đi theo Đỗ Nhượng Hành. Bốn người cùng đi về phía khu ăn uống cuối trung tâm thương mại. Trên suốt quãng đường đi, Chu Yến Cầm trầm mặc không nói một lời, Chu Đề ôm cổ ba, kề tai nói nhỏ: “Ba, tại sao ba không nói lời nào?”

Bốn người ngồi xuống, lần lượt là Đỗ Nhượng Hành và Chu Đề ngồi cạnh nhau, còn Chu Yến Cầm và Lam Ngọc Nhu vừa khéo ngồi đối diện nhau. Đỗ Nhượng Hành đầu tiên tao nhã lễ phép mời Lam Ngọc Nhu chọn món ăn nhưng Lam Ngọc Nhu lại có biểu tình giống như bị hù dọa, thân thể cứng ngắc không biết làm sao, cuối cùng nhìn về phía Chu Yến Cầm cầu cứu sự giúp đỡ. Chu Yến Cầm thấy thế chậm rãi gọi thực đơn, tùy ý gọi mấy món, sau đó Đỗ Nhượng Hành nhận lấy thực đơn, bảo Chu Đề chọn thêm vài món.

Cứ như vậy, tổ hợp bốn người ngồi chung bàn nhưng không nói với nhau một lời. Trong bữa ăn, Lam Ngọc Nhu hoàn toàn theo Đỗ Nhượng Hành hỏi một câu cô đáp một câu, có thể nhìn thấy cô ta đang cố gắng giữ bình tĩnh nhưng vẫn không thể che giấu được sự chột dạ. Chu Yến Cầm ăn rất ít, nói thì hoàn toàn không, về sau anh dứt khoát đặt đĩa xuống, nhìn chăm chăm vào Đỗ Nhượng Hành.

Cả bàn ăn chỉ có Đỗ Nhượng Hành là chuyện trò vui vẻ. Về mặt cô rất tự nhiên, đầu tiên là hỏi nghề nghiệp Lam Ngọc Nhu, lại được biết cô vừa đầu quân đến công ty giải trí Tác Nghệ, tiếp đó lại hỏi Lam Ngọc Nhu và Chu Yến Cầm quen biết bao lâu, như thế nào quen biết cùng mấy vấn đề linh tinh khác. Lam Ngọc Nhu bị xoay mãi rốt cuộc không chịu nổi, cô cắt chuỗi câu hỏi của Đỗ Nhượng Hành, có chút tâm lý trả thù hỏi “Đỗ tiểu thư cùng Yến Cầm vì sao ly hôn?”

Đỗ Nhược Hành đặt khăn ăn xuống, cười cười: “Tôi chê anh ta bẩn.”

Xế chiều hôm ấy Đỗ Nhược Hành rời khỏi thành phố T. Chu Đề muốn cùng cô đến sân bay, Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói nếu như con muốn đi tiễn mẹ ra sân bay sau đó con về cùng ai. Chu Đề đáp đương nhiên là ba, Đỗ Nhược Hành vừa lúc này lại nhận được điện thoại của Khang Thần, cô tránh chỗ hai cha con tiếp điện thoại sau đó trở lại, vuốt ve khuôn mặt con gái nói con bé ngoan ngoãn trở về nhà với ba thôi.

Từ đầu đến cuối về mặt cô bình thản, không nhìn Chu Yến Cẩm lấy một cái, coi anh ta như không khí nên tất nhiên cũng không để ý đến khuôn mặt đã xanh mét của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 33

Trên máy bay, Đỗ Nhược Hành suy nghĩ miên man rất lâu. Từ sân bay thành phố S, cô về thẳng khách sạn Cảnh Mạn, mau chóng đi tìm vị Khang tổng đang than phiền oán trách cô kia. Anh ta nói cô không ở khách sạn hai ngày, anh ta giúp cô giải quyết việc của Phó tổng phải bao nhiêu bức bối vào người, nào là có một cô ca sĩ diễn viên nổi tiếng nào đấy, bởi vì một ca khúc được yêu thích nên bất ngờ nổi tiếng, người đại diện theo chân cô ta thì hếch mặt lên trời vùng tiền hết chỗ nợ đến chỗ kia, chỉ ở thành phố S tổ chức hai đêm diễn thôi mà biến phòng Tổng thống của khách sạn Cảnh Mạn thành một mớ hỗn độn. Khang Thần tức quá cho bọn họ vào danh sách đen của khách sạn luôn.

Đỗ Nhược Hành cười cười bảo Khang Thần hết giận, thuận miệng hỏi là người nào.

Khang Thần nói ra một cái tên, Đỗ Nhược Hành vừa khéo đang uống một ngụm nước, suýt nữa bị sặc.

Khang Thần rút giấy ăn đem cho cô, Đỗ Nhược Hành nói cảm ơn sau đó nói: “Nghệ sỹ của công ty giải trí Tác Nghệ?”

Khang Thần liếc cô một cái: “Em biết?”

Đỗ Nhược Hành trấn định nói: “Tôi giúp anh giải quyết bọn họ.”

Khang Thần im lặng một lát, sau đó thì thăm ôi chào đáng lẽ tôi mới là người phải nói những lời tương tự như tôi sẽ giúp em giải quyết bọn họ chứ.

Đỗ Nhược Hành nghe vậy liền đáp anh giúp tôi bao nhiêu việc rồi, lần này vừa hay tôi có nắm trong tay một ít cổ phần của công ty giải trí Tác Nghệ, thuận tiện lợi dụng một chút chứ sao.

Khang Thần mở to mắt nhìn cô, Đỗ Nhược Hành nở nụ cười dịu dàng: “Hôm nay tôi mới đột nhiên phát hiện, thì ra là ly hôn cũng có những việc tốt như vậy, giải thoát thật tốt.”

Buổi tối Đỗ Nhược Hành muốn mời Khang Thần ăn tối coi như báo đáp lại ân tình đêm hôm say rượu vẫn chưa trả được. Khang Thần hỏi cô trưa nay ăn gì, Đỗ Nhược Hành nói ra đây đủ, anh ta nghe thấy thế báo trưa nay cô đã ăn nhiều lắm rồi, tối nay lại đi ăn tiệc nữa thì thừa chất quá, hay là chúng ta cùng đi tập gym rồi sau đó ăn cái gì nhẹ nhàng thôi.

Đỗ Nhược Hành thấy như thế cũng hay nên đồng ý với Khang Thần cùng đi tập gym. Hai người thay đồ thể thao, nhìn vẻ ngoài Khang Thần gầy gò nhưng sức lực lại không thể khinh thường được, tốc độ cũng rất đáng nể. Anh ta đứng tại chỗ, Đỗ Nhược Hành từ bên cạnh xoay tới xoay lui đẩy ngã như thế nào cũng không được. Cuối cùng cô bỏ cuộc, nghiêng đầu muốn rời khỏi, Khang Thần vội gọi to em khoan đi vội, em cố gắng thêm một chút nữa, nói không chừng anh ngã ngay ấy mà. Không phải có câu chuyện về cọng rom đè chết con lạc đà sao (*), em sao lại không kiên trì như vậy.

(*) Câu chuyện là một ông chủ có một con lạc đà già. Ông chủ muốn thử xem nó có thể mang theo được bao nhiêu hàng hóa nên chất đầy lên lưng con lạc đà, chất mãi con lạc đà già vẫn không quy. Ông chủ thử lần cuối cùng, đặt một cọng rom lên và chỉ vì cọng rom đó con lạc đà đã ngã quy. Ý chỉ những việc đã gần đến giới hạn, chỉ cần thêm một nhân tố nhỏ xíu cũng sẽ khiến nó sụp đổ.

Khang Thần gọi hai lần, Đỗ Nhược Hành mới dùng dằng quay trở lại. Lúc này cô mới chỉ đẩy nhẹ chân một cái, Khang Thần liền hét lên rồi ngã gục.

Đỗ Nhược Hành rút cuộc cũng bị chọc cười. Hai người song song chạy cùng nhau trên máy chạy bộ, Đỗ Nhược Hành vẫn không theo kịp tốc độ của Khang Thần, chỉ mới chạy mười lăm phút tim đã đập kịch liệt, vừa đúng lúc cô nhận được điện thoại, vừa nhấn nút dừng máy chạy bộ vừa nhận, thời điểm alo một tiếng vẫn phải thở hồng hộc.

Khang Thần ở một bên cười nói thể lực của em kém quá, từ nay phải theo anh rèn luyện nhiều mới được.

Điện thoại đã thông suốt nhưng đầu dây bên kia lại không nói một lời, Đỗ Nhược Hành lại alo một tiếng. Sau đó rút cuộc cô cũng phát giác có cái gì đó không đúng, liếc mắt nhìn người gọi điện tới, màn hình hiển thị ba chữ Chu Yến Cẩm.

Đỗ Nhượng Hành nhẹ nhàng hỏi anh ta có chuyện gì.

Đầu dây bên kia, Chu Yến Cầm mãi không cất lời, qua chốc lát, điện thoại bỗng nhiên bị anh ta cắt đứt.

Một tiếng sau, Khang Thần đưa Đỗ Nhượng Hành về nhà cô, ở dưới nhìn đến lúc đèn phòng khách sáng lên mới rời khỏi. Chờ ở bên cửa sổ đưa mắt nhìn xe của anh ta đi xa, Đỗ Nhượng Hành một lần nữa tắt đèn, khoảng không gian trong phòng đen kịt, cô dựa người vào sau lưng ghế sa lon từ từ ngồi bệt xuống sàn nhà.

Không nhúc nhích, hai tay ôm đầu gối, thủy chung an tĩnh.

Một lát sau, cô không thể kìm nén được nữa, trong cổ họng vang lên tiếng nức nở nện ngào. Lại qua chốc lát, rốt cuộc cô cũng bùm mặt, khóc lớn ra tiếng trong bóng đêm.

*****

Mãi cho đến cuối năm, Chu Yến Cầm không hề xuất hiện trước mặt Đỗ Nhượng Hành nữa. Tâm cô rất cục cựa cũng an tĩnh phần nào, chức vụ Phó tổng càng làm càng quen thuộc, xử lý công việc cũng gọn gàng hơn rất nhiều.

Cô đã vượt qua giai đoạn thích ứng, từ lúc hạ quyết tâm phải cứng rắn với đồng nghiệp và cấp dưới thái độ của cô càng ngày càng giống cách giải quyết rắc rối lúc Khang Thần mới nhậm chức. Biến chuyển như vậy giống như chỉ trong một đêm, chính xác mà nói, là qua một đêm khóc đến sưng mắt kia. Trước đó, Khang Thần cũng đã từng nói với cô, trong công việc, khi ở địa vị càng cao thì càng nên sử dụng những mảnh khõe cao siêu hơn, Đỗ Nhượng Hành trước nay vẫn không đành lòng, cô đáp lại anh ta rằng, độc ác mặt lạnh dĩ nhiên không phải cô không làm được, nhưng đối xử hòa nhã với mọi người là nguyên tắc làm người của cô, cô không muốn mình cô đơn trong tập thể.

Khang Thần mỉm cười, nói lời này không sai nhưng chờ đến lúc em làm lâu rồi sẽ biết, mặc kệ em có đối xử hòa nhã, giúp đỡ hết mọi người nhưng trong mắt mọi người chả khác gì em làm điều ác, quan hệ của em và cấp dưới càng hài hòa em lại càng cô đơn. Bạn bè tốt ấy à, em đừng bao giờ nghĩ tới cấp dưới của em, trừ khi bọn họ lên được đến ngang hàng, ngang chức vụ với em.

Thời gian trôi qua không lâu, chứng minh Khang Thần nói không sai. Mặc kệ Đỗ Nhượng Hành có đối xử thân thiết như thế nào cũng không cách nào thay đổi được sự việc đồng nghiệp ngày xưa trở thành cấp dưới. Bởi vì sự thật này mà Đỗ Nhượng Hành thấm thía được việc càng cao càng lạnh lẽo, không phải cô cứ cố gắng là có thể biến thành người duy nhất không phải. Khang Thần nghe cô cảm khái như vậy, vừa cười vừa trấn an cô, ai không cần em thì mặc kệ họ, em thử kết giao với anh, hai ta dựa vào nhau mà sống không phải rất tốt sao.

Qua đêm khóc sưng cả mắt, Đỗ Nhượng Hành xin nghỉ, bởi vì con mắt sưng đỏ không thể gặp người khác. Sau khi nghỉ ngơi một ngày, thần sắc đã không nhìn ra bất kỳ sự khác thường nào. Tuần thứ hai sau khi nhậm chức, cô gọi quản lý bộ phận Tài vụ lên phòng làm việc của mình, kiểm tra hạch toán lại tình hình tài chính của khách sạn. Cuối cùng tra ra chỗ sơ hở chết người của bộ phận Tài vụ, quản lý của bộ phận này không không thể chối cãi liên bị cách chức.

Trước lúc điều tra đến lúc sa thải vị quản lý kia, tính đi tính lại cũng chỉ hơn nửa tháng một chút, nhân viên cũng như mấy quản lý khách sạn không ít người âm thầm chắc lưỡi hít hà. Thậm chí có nhân viên nòng cốt trực tiếp tới phòng làm việc của Tổng giám đốc góp ý, Khang Thần chỉ coi như gió thoảng bên tai, từ đầu đến cuối chưa bao giờ nói ‘Không được’ với hành động của Đỗ Nhượng Hành.

Thời gian chung đụng của hai người ngày càng nhiều, có thời gian làm việc cũng có vài lúc là cùng nhau đi chơi giải sầu. Có một lần, Tô Cầu tới chỗ Đỗ Nhượng Hành lấy đồ liền thấy đúng lúc Khang Thần đang đưa hân người vào bàn làm việc của Đỗ Nhượng Hành, trong tay đang đưa chìa khóa xe, hai người cười cười nói nói với nhau. Tô Cầu đứng đó mấy giây sau đó ho nhẹ một tiếng, đối thoại của hai người mới dừng lại.

Khang Thần và Tô Cầu chào hỏi theo phép lịch sự xong mới đi, lễ nghi cùng phong độ không chê vào đâu được. Ánh mắt Tô Cầu chạy theo Khang Thần cho đến lúc anh ta ra khỏi cửa mới quay đầu lại nhìn Đỗ Nhượng Hành nói à là mùa xuân thứ hai nha.

Đỗ Nhượng Hành nói không phải.

Tô Cầu phớt lờ chuyện bạn mình phủ nhận mà nói là phải thì thật tốt nha, thuận tiện quét sạch sẽ chút tình cảm còn lại trong cậu.

Tô Cầu vẫn nói Đỗ Nhượng Hành mắc bệnh cố chấp rất nặng. Cũng có thể nói cách khác, Đỗ Nhượng Hành hiện tại làm cho người ta cảm thấy loại cảm giác vô dụng vô cầu. Coi như cô đối với chuyện Chu Yến Cầm đã chết tâm, cũng sẽ không dễ dàng động lòng với người đàn ông khác nữa. Đây là tâm lý chống đối, người khác nói thế nào để cậu mở cửa trái tim lần nữa cũng vô dụng. Không biết kiếp trước Chu Yến Cầm tích bao nhiêu đức mới có thể gặp được người như cậu.

Nhưng Đỗ Nhượng Hành lại nghĩ mình vốn là người ưa thích cảm giác sạch sẽ. Cô đã từng nói với Tô Cầu, cô tin mình có thể gặp được một người đàn ông tốt hơn. Nếu có thể sống hơn sáu mươi tuổi, như vậy hiện tại cô mới chỉ đi qua hơn một nửa cuộc sống, chút lòng tin này cô vẫn phải có.

Tô Cầu nhẹ nhàng nói tới tin tưởng về mặt lý trí cậu có lòng tin, nhưng về mặt tình cảm có hay không thì chưa chắc.

Tô Cầu và Đỗ Nhượng Hành đã cùng đánh cược, nếu như trong vòng năm năm Đỗ Nhượng Hành không thể tìm được mùa xuân thứ hai thì phải mua cho Tô Cầu năm chiếc túi hàng hiệu mà cô thích. Qua vài ngày nữa, Khang Thần phát tiền thưởng cuối năm, quản lý bậc trung từng người từng người nhận lì xì, đến lượt Đỗ Nhượng Hành cô nhẹ nhàng cười nói ‘Cảm ơn ông chủ’.

Khang Thần hỏi năm cũ qua đi, năm mới đến, em có nguyện vọng gì không.

Đỗ Nhượng Hành sờ sờ độ dày của bao tiền lì xì, tôi hi vọng tiền thưởng năm sau có thể giống như Tô Cầu, tám mươi ba con số (Tính ra tiền Việt là tiền trăm triệu ấy).

Khang Thần cười nói nguyện vọng này của em có chút khó khăn để thực hiện đây, em cũng không có chút mong chờ nào vào một mối nhân duyên mới tốt đẹp hơn sao.

Đỗ Nhượng Hành trả lời một cách thẳng thắn, chuyện tình cảm, tôi bị tổn thương nguyên khí nặng nề, cần chậm rãi phục hồi.

Đây là lần đầu tiên hai người nói về hôn nhân của Đỗ Nhượng Hành. Trước đây Khang Thần vẫn luôn cẩn thận, tránh chạm phải vết thương lòng của cô khiến cô không vui, cho đến lần này Đỗ Nhượng Hành chủ động nhắc tới. Cô kể qua cho Khang Thần nghe một chút về đoạn tình cảm hơn mười năm giữa mình và Chu Yến Cẩm, nguyên nhân ly hôn cũng nói. Sau khi nghe xong, Khang Thần không nói gì, một lát sau ra về tội nghiệp nói vậy anh phải làm sao đây, em xem em thì mặc dù đã ly hôn rồi nhưng người theo đuổi thì không thể nói là ít, tiền nói không chừng còn nhiều hơn cả anh, vậy anh lấy gì làm sức hút để thu hút em nữa đây, anh tự mình ngắm lại quả thật con đường đang đi không dễ dàng a, chẳng lẽ thực sự chỉ còn có phương thức không biết xấu hổ và da mặt dày để dùng.

Đỗ Nhượng Hành nói cũng đúng nha, nghe anh nói mới đột nhiên phát hiện một mình cũng tốt vô cùng.

Khang Thần lập tức nói em đừng như vậy, em tính theo chủ nghĩa độc thân thì anh phải làm sao. Nguyên vọng năm mới của anh là hi vọng trước bốn mươi tuổi trước có thể tìm một người tâm đầu ý hợp cùng xây dựng gia đình, mà cái người tâm đầu ý hợp ấy à, hoàn toàn tính toán dựa vào em rồi đấy. Không bằng như vậy, chúng ta cùng nhau ước định đi, ước định đợi đến bốn mươi tuổi, em còn chưa tìm được người để gả đi, chúng ta sẽ dựa vào nhau mà sống.

Đỗ Nhượng Hành nói chuyện này, về sau hẳn nói.

Khang Thần than thở, nếu em đồng ý thì thật tốt, ý chính của anh là muốn kéo dài đến lúc đó, đây dựa không ngót yêu cầu em chịu trách nhiệm hoàn toàn rồi.

Sau khi ly hôn, đây là lần đầu tiên Đỗ Nhượng Hành muốn kiểm kê lại mình hiện tại đang có bao nhiêu tài sản. Cô đem tất cả những giấy tờ cũng như giấy ủy quyền, chuyển nhượng mà luật sư đã đem cho cô ký lúc trước ra xem, cẩn thận xem xét lại một lần. Lúc trước ly hôn, cô được chia một nửa tài sản của Chu Yến Cẩm, trước kia đối với mấy thứ này Đỗ Nhượng Hành không có nửa chút khái niệm, thời điểm ly hôn cũng không thèm nhìn kỹ một cái, sau khi ly hôn càng thêm chán ghét, động cũng chưa từng động, kết quả buổi tối hôm đó lật tới lật lui đến nửa đêm, kinh ngạc nhìn số tiền mà Chu Yến Cẩm đền bù cho mình vì ly hôn.

Đỗ Nhượng Hành quyết định không bạc đãi mình nữa, hôm sau, cô rút tiền đổi một chiếc xe mới, nhãn hiệu nổi tiếng, giá tiền cũng trên trời, chiều hôm đó đi đón Tô Cầu tan sở. Tô Cầu ngẩng cao đầu, dưới con mắt hâm mộ của đồng nghiệp chui vào xe, nói với Đỗ Nhượng Hành chúc mừng, cậu rốt cục cũng biết cách sống hưởng thụ như con người rồi.

Đỗ Nhượng Hành vừa nổ máy xe vừa hỏi đi chỗ nào.

Tô Cầu không cần suy nghĩ nói đi bar, bóng đêm trải dài, chúng ta cũng đi tìm mấy cậu trai trẻ vui chơi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 34

Mãi cho đến lúc hai người đến quầy bar cũng không phát hiện có người đi theo hai người. Trên thực tế Chu Yến Cẩm luôn đi theo sau Đỗ Nhượng Hành mỗi lúc cô rời khỏi Cảnh Mạn. Sáng hôm ấy, anh ta đến thành phố S, mấy ngày liên tiếp luôn ngồi ở quán cà phê đối diện khách sạn, nhìn qua hai lớp cửa kính và dòng người qua lại chờ Đỗ Nhượng Hành xuất hiện tại đại sảnh Cảnh Mạn. Hôm nay, anh theo sau cô, thấy cô đi đón Tô Cầu, sau đó đến quán bar này, rồi nhìn hai cô gái ngồi bên quầy bar nói chuyện vui vẻ với mấy người đàn ông, nhưng trước sau Chu Yến Cẩm vẫn duy trì khoảng cách 500 mét với Đỗ Nhượng Hành.

Anh không thể từ bỏ thói quen theo dõi. Từ gần ba tháng trước, sau khi quay về từ thành phố S, ngay cả cô trợ lý Trương Nhã Nhiên cũng cảm thấy hai người từ đó về sau sẽ không liên quan gì tới nhau nữa, cho tới một ngày cô nhận được lệnh đặt vé máy bay đến thành phố S. Lúc in vé máy bay điện tử ra đem đến phòng làm việc của ông chủ mình còn không nhận được mà liếc nhìn anh ta một cái. Chu Yến Cẩm ngồi trên ghế cao ngạo nhìn lại nói: "Nhìn gì mà nhìn."

Trương Nhã Nhiên nào dám nói gì.

Ngược lại quản gia đối với hành động này của cậu chủ không có gì kinh ngạc. Thậm chí giống như ông đã sớm nghĩ tới chuyện này, không đợi Chu Yến Cẩm phân phó đã kéo đến một vali hành lý cho anh, kính cẩn lễ phép hỏi, cậu tính đi mấy ngày? Nếu như trong vòng bốn ngày thì tôi đã chuẩn bị đủ đồ dùng cá nhân cũng như quần áo rồi.

Chu Yến Cầm không nói gì, hơi nhướn mày nhìn ông. Quản gia khom người, nói chúc cậu sớm đạt được ý nguyện.

Rốt cục Chu Yến Cầm cũng lên tiếng, nói ông biết tôi đang có nguyện vọng gì sao.

Quản gia bình tĩnh đáp, tôi chỉ thuận miệng chúc như vậy thôi, cậu làm gì mà nghiêm túc như vậy, còn thăm bổ sung trong lòng, có chuyện gì mà cậu không làm được hay sao, nếu như thật như vậy không phải mặt trời nên mọc từ hướng tây rồi.

Chu Yến Cầm mang theo lời chúc của lão quản gia rời khỏi thành phố T. Đến thành phố S thì theo dõi Đỗ Nhượng Hành cả ngày, trước sau che giấu rất khéo, không để cô phát hiện hành tung của mình.

Chu Yến Cầm không dám nghĩ đến chuyện hai người sẽ gặp lại nhau như thế nào nữa. Không cần nghĩ nhiều, kết quả nhất định sẽ không có gì khả quan. Chu Yến Cầm hồi tưởng lại tất cả những cuộc cãi vã trước đây của hai người, kết hợp với lời giải thích hôm đó Đỗ Nhượng Hành nói với Lam Ngọc Nhu nói về nguyên nhân ly hôn của hai người đưa đến kết quả trực tiếp chính là Trương Nhã Nhiên ngồi cách phòng làm việc của ông chủ mình, cách một lớp kính cũng thấy được sắc mặt của Chu Yến Cầm càng ngày càng thêm tối tăm.

Ngoài chuyện này ra, còn có chuyện khiến người ta đau đầu hơn là Thẩm Sơ chạy đến phòng làm việc của Chu Yến Cầm ở Viễn Hành la lối om sòm. Anh ta hỏi đi hỏi lại Chu Yến Cầm là đã thông suốt chưa, rốt cục là quyết định vì một cây mà buông tha cả một mảnh rừng rậm, hay là ngược lại.

Chu Yến Cầm không muốn trả lời, cho dù trong lòng anh ta đã mơ hồ có đáp án. Thẩm Sơ biết Chu Yến Cầm muốn trốn tránh nên kiên quyết làm tới, nói nghĩ cũng đúng, Đỗ Nhượng Hành có gì tốt, trên đời này, hoa thơm cỏ lạ, mấy cô gái xinh đẹp trẻ trung cũng không thiếu, muốn dịu dàng có dịu dàng, muốn hiểu biết có hiểu biết.

Chu Yến Cầm nghe nói không thuận tai liền gọi Trương Nhã Nhiên tới, bảo cô đuổi Thẩm Sơ đi nhưng Thẩm Sơ nào phải tay vừa. Anh ta vừa nằm trên ghế sofa, dang hai tay nói tôi không đi đâu cả, những lời tôi nói đều là thật lòng suy nghĩ cho anh nha.

Chu Yến Cầm xoa xoa mi tâm, nói câu nói thì dễ lắm, giữa tôi và cô ấy còn có mười năm quá khứ cùng nhau.

Thẩm Sơ a một tiếng, cực kỳ kinh ngạc, nói vậy cũng đúng nhưng mà chính cô ấy không cần anh nữa thì phải làm sao, chả lẽ anh bây giờ muốn đi đặt làm một cô người máy có dữ liệu mười năm tình cảm của hai người rồi đem về đây á?

Chu Yến Cầm biết Thẩm Sơ đang nói mất mình nhưng từng chữ đều giống như đâm xuyên qua trái tim Chu Yến Cầm vậy. Những ngày qua Chu Yến Cầm đã đủ không thoải mái rồi, Thẩm Sơ lại còn chạy tới đổ thêm dầu vào lửa. Chính vì vậy, Chu Yến Cầm quyết định đến thành phố S nhưng quyết định này không thể làm anh ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn mà thậm chí còn phiền muộn hơn.

*****

Chu Yến Cầm ngồi trên ghế sofa trong góc khuất của quán bar, nhìn Tô Cầu và Đỗ Nhượng Hành uống rượu, nói cười riu rít với mấy người đàn ông tiến đến. Ba nam hai nữ ngồi càng ngày càng gần, trông tượng như chỉ cần động một cái là người đàn ông có thể ôm lấy vai Đỗ Nhượng Hành. Hơn hai tiếng sau, hai người phụ nữ tỏ vẻ muốn về, Tô Cầu nói chúng ta uống rượu làm sao có thể lái xe, mấy người đàn ông kia lập tức bày tỏ thái độ như sẵn sàng tiễn hai cô gái về.

Chu Yến Cầm không có biểu cảm gì, rừ mí mắt che đi đôi mắt sâu thẳm.

Tô Cầu khéo léo từ chối, chờ đuổi được người đi, cô nói với Đỗ Nhượng Hành hay là gọi Khang Thần tới đây một chút xem biểu hiện của anh ta như thế nào, vừa nói tay vừa móc di động của Đỗ Nhượng Hành. Ngay sau đó tìm tên Khang Thần nhấn nút gọi, rất nhanh có người bốc máy, Tô Cầu nói liên tục, Khang Thần phải không, Đỗ Nhượng Hành bây giờ đang ở quán bar Giai Kỳ, uống một chút rượu nên không thể lái xe, anh có thể tới đây một chút hay không.

Chỉ là tầm 20 phút sau, cửa quán rượu bị đẩy ra, một bóng người đứng ở cửa, cao lớn mà anh tuấn. Khang Thần bước vào, dưới ánh đèn gương mặt tuấn tú có chứa nụ cười nổi bật, tiến tới bắt tay Tô Cầu một cách lễ phép.

Tô Cầu nói anh vất vả rồi, từ đâu tới.

Thái độ của Khang Thần rất tốt, nói tôi từ Cảnh Mạn gọi xe taxi tới.

Tô Cầu còn nói Đỗ Nhượng Hành không tốt lắm nhưng ngại nên tôi mạo muội gọi anh tới, làm phiền anh rồi.

Khang Thần trả lời cô ấy từ trước đến nay vẫn vậy, tôi hiểu.

Ba người cùng nhau ra ngoài, không có ai chú ý bóng lưng ngồi trong bàn gần cửa ra vào. Chu Yến Cầm ngồi đó, bất động rất lâu, sắc mặt âm u. Qua chừng hai tiếng đồng hồ, anh ta mới gượng tay lên, gọi phục vụ tới tính tiền rồi bỏ đi.

*****

Đã gần tới cuối năm, khắp nơi đều là vui mừng không khí. Trên đường từ sân bay về tập đoàn Viễn Hành, nơi nơi đều là biển quảng cáo chúc mừng năm mới của đủ loại nhãn hàng. Trương Nhã Nhiên sáng sớm đến đón ông chủ từ sân bay, nhìn về phía kính chiếu hậu thấy mi tâm Chu Yến Cầm nhíu chặt. Không khí trong xe rất nóng, mồ hôi cô đổ ròng ròng nhưng dường như Chu Yến Cầm lại cảm thấy lạnh, bởi vì anh ta ngồi ở ghế sau nghiêm mặt, vẫn

khoác áo khoác lông cừu màu đen, đầy mắt bởi vì mặt mũi hơi đỏ, khép hờ mắt giống như không thèm quan tâm gì đến thế sự nữa.

Nghĩ đến chuyện anh ta đã nhiều tuổi như vậy rồi mới đau khổ vì tình, Trương Nhã Nhiên liền nghĩ ngay đến câu "Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay".

Không khí trong phòng trợ lý thư ký thời gian này quả thật rất không dễ chịu, chính xác mà nói, thời điểm Chu Yến Cẩm không vui thì ai trong công ty, nhất là những người tiếp xúc trực tiếp với anh ta cũng đừng nghĩ mình dễ dàng làm việc, từ việc Khang Tại Thành bị anh ta tổng khởi của phòng làm việc khiến ông ta suốt ngày kêu ca với mấy cô thư ký đến chuyện cả mấy cô gái như hoa như ngọc của phòng Thư ký trợ lý cũng bị ông chủ chèn ép đủ điều. Chiều hôm trước mấy cô thư ký đang tùm tùm nói chuyện phiếm, trong lúc hết chuyện gần đến chuyện xa liền nói đến chuyện tương đối hoài niệm lúc Đỗ Nhược Hành và Chu Yến Cẩm chưa ly hôn. Tuy thời điểm như vậy đã trôi qua rất lâu rồi nhưng rất tốt đẹp. Lúc đó Đỗ Nhược Hành đảm nhiệm nhiều loại nhân vật khác nhau, ví dụ như người an ủi, đối tượng bày tỏ sự hối hận hay người cứu mạng. Có thể nói cô ấy là vũ khí lợi hại nhất để đối phó với Chu Yến Cẩm, có người đã từng nói đùa, nói nếu như muốn Chu Yến Cẩm giúp làm việc gì đó, đích thân tìm anh ta đều không bằng tìm Đỗ tiểu thư trước tiên. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là người đấy có thể tìm được cô ấy đã.

Chu Yến Cẩm có biệt tài giấu vợ con rất kỹ. Có rất ít người thấy qua Đỗ Nhược Hành, trừ người Tổng thư ký trước đây là tâm phúc của Chu Yến Cẩm nên thỉnh thoảng được vào nhà họ Chu, còn những người thư ký trợ lý trong phòng này đều chỉ được gặp phu nhân có hai lần. Nhưng sức ảnh hưởng của cô vợ này lại rất lớn. Người chủ nhiệm trợ lý trước lúc Trương Nhã Nhiên nhậm chức từng có một lần sai lầm trong công việc, chính là hơn nửa đêm Đỗ Nhược Hành gọi điện thoại muốn gặp Chu Yến Cẩm nhưng anh ta đang đi công tác nên cô trợ lý cũ bắt máy mà không nói lại với ông chủ, kết quả lúc Chu Yến Cẩm đi công tác về, cô trợ lý cũ đó quả nhiên bị giáo huấn một lúc lâu cộng với khấu trừ ba tháng tiền lương.

Chu Yến Cẩm rất ít khi mềm lòng, mỗi khi mềm lòng đều có nguyên do, cuối cùng chứng minh hơn chín mươi phần trăm mềm lòng của Chu Yến Cẩm đều có liên quan đến Đỗ Nhược Hành. Chu Yến Cẩm rất ít khi từ chối không tiếp cuộc gọi của Đỗ Nhược Hành, ít nhất trong trí nhớ của tất cả mọi người trong phòng Trợ lý thư ký, một lần cũng không có. Dĩ nhiên Đỗ Nhược Hành cũng rất ít khi gọi tới, nhưng mặc kệ là hội nghị cấp cao hay đàm phán hợp đồng, chỉ cần danh bạ có tên là "Nhà" gọi tới, mặc cho giấy trước Chu Yến Cẩm đang trừng mắt mắng người nào đó, một giây kế tiếp, trong nháy mắt về mặt anh ta chuyển ngay sang vẻ ôn hòa bất máy.

Trước khi ly hôn, rất nhiều người muốn làm một cuộc phỏng vấn với anh ta nhưng Chu Yến Cẩm luôn không thích tiếp nhận mấy cuộc hẹn muốn phỏng vấn này. Có một lần anh ta nhận lời mời phỏng vấn nhưng cũng là do nể mặt người giới thiệu. Thế nhưng vị nhà báo kia không biết tại sao lại có bản lĩnh trong quá trình phỏng vấn khiến anh ta vui vẻ nên có thể nghe được mấy câu chuyện riêng. Cuối cùng thời điểm nhắc tới vợ hiện ở nhà, theo lời của một cô thư ký mang trà vào lúc đó, về mặt Chu Yến Cẩm cực kỳ dịu dàng, nói gây gỗ đương nhiên là có, nhưng ở nhà tôi không có địa vị, cô ấy mới là nhân vật số một, chuyện gây gỗ ấy à, cuối cùng đều là tôi nghe cô ấy, không bao giờ có chuyện ngược lại.

Đối phương hỏi nếu như vợ anh làm chuyện không đúng thì như thế nào. Chu Yến Cẩm vội đáp làm sao có thể, cô ấy đã ủy khuất gả cho tôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì hậu quả dĩ nhiên đều do tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Chu Yến Cẩm luôn khinh thường việc nói dối cho nên Trương Nhã Nhiên tin chắc những lời nói của anh ta vào thời điểm kia đều không phải giả bộ. Người đã ngồi vững ở vị trí của anh ta, còn có thể nhường nhịn người khác đến mức đó hoàn toàn là việc không dễ dàng. Quay về với tình cảnh của anh ta bây giờ, Trương Nhã Nhiên lại liếc mắt nhìn vào gương chiếu hậu, trong lòng thầm nói một câu tự gây nghiệt, không thể sống.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 35

Cuối năm luôn có các hoạt động liên hoan chúc mừng này nọ là điều không thể tránh né, nên việc liên lạc với tất cả mọi người cũng thường xuyên hơn. Chu Yến Cẩm và Chu Đề cùng ngồi trên một bàn ăn cùng người bạn làm ăn rất quan trọng của Chu Yến Cẩm, bình thường cũng có lúc liên lạc nhưng đến cuối năm hai người này nhất định phải có một bữa tiệc tất niên. Hơn nữa đối phương năm ngoái đi du lịch nước ngoài nên không thể gặp mặt, năm nay Chu Yến Cẩm chọn một ngày chủ nhật, gọi thêm cả Trương Nhã Nhiên cầm quà tặng, cùng nhau tới thăm nhà vị nọ.

Tập tiên sinh đang cùng con trai mình chơi đá cầu trong sân, ăn mặc rất thoải mái. Quả cầu màu vàng lăn đến bên chân Chu Yến Cẩm, Tập Duệ Thần vội vã chạy tới xin lại quả cầu, cậu công tử nhỏ rất nho nhã lễ phép nói cảm ơn chú Chu.

Một lát sau mấy vị người lớn ngồi ở phòng khách. Tập phu nhân pha trà mời khách, cô nở nụ cười nhẹ nhàng nhưng lay động lòng người, giống y như cảm nhận của Chu Yến Cẩm hai năm về trước. Theo như hình dung của Thẩm Sơ, đây là người phụ nữ hạnh phúc sau hôn nhân, phải đủ hạnh phúc thì mới có vẻ dịu dàng xinh đẹp như thế. Ngón áp út của Tập phu nhân đeo một chiếc nhẫn kim cương không lớn nhưng mười phần chói mắt, Chu Yến Cẩm chỉ liếc mắt một cái, có tia sáng lóe lên trong mắt sau đó lập tức âm thầm chuyển tầm nhìn.

Gần đây tâm trạng anh không tốt, không chịu được cảnh nhìn người khác hòa hợp và hạnh phúc. Không thể không nói đây là hành động cố ý bày tỏ sự ghen ghét và đố kỵ nhưng Tập tiên sinh kia lại cố tình không hiểu, nhẹ nhàng chỉ vào Trương Nhã Nhiên đang ngồi bên cạnh hỏi:

"Vị này là ai thế?"

Chu Yến Cẩm trả lời đơn giản: "Trợ lý của tôi."

Tập tiên sinh cười nói: "Sao không thấy Chu phu nhân đâu? Lần trước gặp mặt cô ấy là cách đây ba năm rồi nhưng đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ như in, phu nhân là người phụ nữ dịu dàng thông tuệ, nói câu nào như phun châu nhả ngọc câu đó. Nghe nói Chu tiên sinh và phu nhân đều là tình đầu của nhau, hơn mười năm gặp nhau yêu nhau rồi sau đây kết hôn phải không? Đây là điều may mắn nhất đời, người khác hâm mộ còn không kịp."

Chu Yến Cầm không muốn tiếp tục đề tài này, nhưng đối phương vẫn tiếp tục nói: "Vừa hay là con gái yêu của Chu tiên sinh và Duệ Thần còn là bạn cùng bàn, cũng coi như có duyên, không bằng mượn dịp cuối năm này, hai nhà chúng ta tụ họp."

Đến nước này, Chu Yến Cầm biết không mở miệng thì không được bèn vội đáp: "Tôi đã ly hôn hai năm rồi."

Tập tiên sinh nhún mày a một tiếng, nhìn Chu Yến Cầm chốc lát, nói lời xin lỗi.

Lúc Chu Yến Cầm chào từ biệt một nhà ba người nhà họ Tập, thời điểm bước vào xe, sắc mặt còn âm u hơn cả đêm tối. Tâm tình Chu Yến Cầm dạo này đang khó chịu đến cực điểm, không người nào có thể khiến anh ta bày ra khuôn mặt hòa nhã, ngay cả Phó tổng lập công lớn hào hứng chạy tới báo công với anh ta cũng không nhận được nụ cười nào từ ông chủ mình. Mà xét cho cùng, lúc Tập tiên sinh và phu nhân cùng ra tiễn người, trong lúc vô tình nói một câu nói càng làm cho tâm tình Chu Yến Cầm không tốt.

Anh ta nói: "Tôi có một đề nghị này muốn nói với Chu tổng, Duệ Thần nhà chúng tôi rất thích Chu Đề nên lúc nào rảnh rồi anh hãy cho cô bé đến nhà chúng tôi chơi." Sau đó vừa cười bỏ sung, "Nếu như sau này có cơ duyên kết thành thân gia cũng không tồi."

Những lời này trong quá khứ có thể khiến Chu Yến Cầm vui vẻ một chút nhưng mà giờ đây thì không thể như vậy được. Vì là người tiếp xúc nhiều nhất bên cạnh Chu Yến Cầm nên Trương Nhã Nhiên biết, gần đây nhà ông chủ mình bị đột nóc (Cách nói giống như giẫm mướp đổ ở Việt Nam mình ý), hai đối tượng nữ anh ta coi trọng nhất đều đang cau có khó chịu với anh ta. Vợ trước Đỗ Nhượng Hành trực tiếp biểu hiện giống như từ nay về sau không muốn qua lại gì với nhau nữa, Chu Đề thì vì mẹ mình như vậy nên luôn luôn trung bộ mặt giận dỗi ra với ba mình.

Cô bé mới chỉ có bốn tuổi, không thể hoàn toàn hiểu những việc liên quan đến cuộc hôn nhân tan vỡ của ba mẹ mình, nhưng cô bé lại rất tinh ý, luôn để ý lời nói của người lớn xung quanh để suy ra kết quả là ba mình có người phụ nữ khác, làm mẹ mình phải đến thành phố S. Mặc kệ Chu Yến Cầm giải thích như thế nào, Chu Đề đều không tin tưởng. Thái độ của Đỗ Nhượng Hành rõ ràng bài xích Chu Yến Cầm là điều Chu Đề chính mắt nhìn thấy, cái này so với những lời giải thích của Chu Yến Cầm còn có sức thuyết phục hơn.

Chu Đề đã nghỉ đông, vốn là có nhiều thời gian làm bạn với ba mình hơn nhưng bây giờ con bé đối xử với ba mình rất thờ ơ. Trừ chuyện thờ ơ ra, cô bé còn uy hiếp Chu Yến Cầm, nói nếu như mẹ không trở về nữa, như vậy cô bé sẽ bỏ nhà ra đi. Thậm chí có lần con bé đã bỏ nhà đi thật, sáng sớm hôm ấy, Chu Yến Cầm đang ăn điểm tâm dưới lầu thì nhìn thấy Chu Đề vai đeo ba lô nhỏ từ trên lầu đi xuống, cũng không thèm nhìn anh ta một cái trực tiếp đi ngang qua, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang nện từng bước chân đi ra ngoài. Chu Yến Cầm nhanh tay lẹ mắt bắt được con bé vì thế đưa tới một hồi đám đá loạn xạ, Chu Đề tức giận bày tỏ cô bé phải đi thành phố S tìm mẹ.

Không có cách nào nắm giữ quyền chủ động khiến Chu Yến Cầm hoàn toàn không vui, hơn nữa đối thủ lại là cô con gái rượu mà anh ta cưng chiều hết mực. Từ một khía cạnh nào đó mà nói, phương pháp Chu Yến Cầm xử lý vấn đề khó giải quyết rất đơn giản, chính là thuận ta thì sống chống ta thì chết, anh ta đã áp dụng phương pháp này rất nhiều năm, hết sức quen thuộc, nên những phương pháp xử lý khác anh ta không thuần thục lắm, đối mặt với cô con gái đột nhiên phản nghịch, Chu Yến Cầm quả thật không có biện pháp.

Trương Nhã Nhiên lái xe đưa Chu Yến Cầm về nhà, từ trong gương chiếu hậu lại nhìn thấy động tác xoa mi tâm của ông chủ. Hai ngày nay đây là động tác thường xuyên của anh ta, có khuynh hướng sắp đem hai hàng lông mày của mình kéo sát lại một chỗ. Thời điểm đi ngang qua một cửa hàng bánh ngọt, Chu Yến Cầm bảo cô dừng xe. Qua cửa kính, Trương Nhã Nhiên nhìn thấy Chu Yến Cầm tiến vào trong cửa hàng, cẩn thận chọn chiếc bánh kem có vị mà Chu Đề thích nhất, mua liền ba cái. Trương Nhã Nhiên nghĩ thầm, không biết một lát nữa Chu Đề có ném cả ba cái bánh đi như hôm qua không hay là giống như hôm trước chỉ động vào một cái còn hai cái ném đi không. Tóm lại mặc kệ như thế nào, Chu Yến Cầm cũng đều phải chịu cảnh tro mắt nhìn con gái yêu của mình đem bánh ngọt mình tận tâm chọn ném vào thùng rác.

Nhìn ông chủ cao cao tại thượng của mình vất vả mệt mỏi đau lòng như vậy, Trương Nhã Nhiên cũng có chút đồng tình. Cô cảm thấy người cha đang không ngừng lấy lòng con gái này quả thật có chút đáng thương.

Cách năm mới mấy ngày, Chu Yến Cầm mua vé máy bay tới thành phố W thăm nhị vị phụ huynh của mình một chuyến, mời hai người trở lại thành phố T ăn Tết.

Đây là chuyện Chu Yến Cầm không có chủ ý trước, bỗng nhiên sáng hôm đó muốn vậy nên anh ta liền bảo Trương Nhã Nhiên mua vé máy bay luôn.

Năm trước lúc này nhà họ Chu mặc dù không khí không được tốt nhưng dù sao cũng có một nhà ba người ăn Tết cùng nhau. Năm ngoái lúc này Chu Yến Cầm và Chu Đề đang tất bật dọn dẹp nhà cửa bởi vì sau nửa năm đến thành phố S, Đỗ Nhượng Hành rốt cục cũng quyết định về lại thành phố T ăn Tết. Khi đó Đỗ Nhượng Hành là vì con gái yêu mới miễn cưỡng đồng ý trở về, năm nay ngay cả Chu Đề cũng không có cách nào thuyết phục được mẹ mình, Đỗ Nhượng Hành kiên quyết nói với con gái trong điện thoại rằng, ngày 30 Tết năm nay mẹ phải trực ở khách sạn, còn là trực liền ba ngày nên không thể về thành phố T.

Chu Đề vì thế mà đau lòng cả một buổi tối, trước lúc đi ngủ vẫn đầm đìa Chu Yến Cầm nói nhất định là tại ba. Ngay sáng sớm hôm sau, sau khi thức dậy con bé đã vội vàng chạy đi tìm Chu Yến Cầm đang ngồi cạnh bàn ăn thịnh soạn thông báo, nói cô bé muốn đến thành phố S ăn Tết cùng mẹ, cô bé không muốn ăn Tết với ba.

Bữa sáng hôm ấy, Chu Yến Cầm chỉ uống gần nửa ly sữa bò, còn lại không thể ăn vào bất cứ thứ gì.

Chu Yến Cầm tới thành phố W vào khoảng mười giờ đêm. Mùa đông rét lạnh, anh ta gõ cửa nửa ngày mới có người ra mở, đối với việc con trai ngàn

dặm xa xôi, đêm khuya đến thăm ba mẹ cũng không lấy làm thích thú gì cho lắm, thậm chí còn bắt mẫn nói con đến nhưng thế nào cũng không thông báo trước một chút. Thái độ của mẹ Chu có khá hơn một chút, tìm dép đi trong nhà và xả nước nóng cho con trai mình tắm, cuối cùng nói cho anh ta biết tối nay anh ta chỉ có thể ngủ ở ghế sofa vì phòng ngủ dành cho khách Nhượng Hành đang dùng.

Chu Yến Cẩm nghĩ có thể mình nghe nhầm. Một hồi lâu sau mới hỏi: "Người nào cơ?"

"Nhượng Hành tới a. Con không biết à?" Mẹ Chu nhẹ giọng nói, "VẬY cũng coi như hai con có duyên. Xế chiều hôm nay con bé tới thành phố W, nói hai năm rồi mới có thể về thăm hai người chúng ta."

Chu Yến Cẩm mất ngủ cả đêm. Ghế sofa nằm không quen, còn có chênh lệch mùi giờ, còn có cả đêm anh ta nằm suy nghĩ về mấy chuyện cũ nên khó có thể ngủ được. Đến lúc sáng sớm hôm sau, nghe thấy âm thanh cửa phòng khách nhẹ nhàng chuyển động, mới một lần nữa nhắm mắt lại.

Đỗ Nhượng Hành nhìn thấy Chu Yến Cẩm cũng cảm thấy ngạc nhiên. Lúc quyết định mua vé máy bay tới thành phố W, cô cũng có ý định tắt cả rồi. Cô đem đến rất nhiều quà tặng quý hiếm, so với những món quà mà trước đây mà hai vị nhân gia nhà họ Chu tặng cô từ lúc ly hôn đến nay chỉ có hơn chứ không có kém. Đỗ Nhượng Hành quả thật có ý muốn trả nợ ân tình cho ba Chu và mẹ Chu, cũng tính toán nói với hai người, khả năng đây là lần cuối cùng cô đến thăm hai người.

Không ngờ lại gặp Chu Yến Cẩm ở đây, ở nơi xa xứ gặp lại cố nhân, có thể nói là một loại duyên phận nhưng đối với loại duyên phận này Đỗ Nhượng Hành cũng không lấy gì làm tha thiết. Tỷ lệ Chu Yến Cẩm tới thành phố W đúng là quá nhỏ thế nhưng lại đụng nhau. Trùng hợp như vậy khiến Đỗ Nhượng Hành hơi suy nghĩ.

Đỗ Nhượng Hành ngăn người đứng tại chỗ mất mấy giây. Mặc dù Chu Yến Cẩm nhắm hai mắt nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Đỗ Nhượng Hành quét qua. Chiếc chân đạp trên người anh ta rơi phán nửa xuống đất, cô thấy nhưng cuối cùng lại thu hồi ánh mắt, xoay người không tiếng động rời đi.

Mãi cho đến lúc hai người ngồi cùng một bàn ăn dùng bữa ăn sáng nhưng trước sau vẫn không nói với nhau lời nào. Bọn họ có ý ngồi cách xa nhau nhất có thể, thậm chí nhìn nhau cũng không nhìn một cái. Ba Chu ném một cái nhìn xem thường về phía con trai mình mặt lạnh ngồi ở góc đằng kia, nặng nề hừ một tiếng. Không khí trong phòng cứng ngắc đến nỗi con vẹt trong phòng cũng cảm thấy khó chịu, kêu một câu "Năm mới phát tài".

Rốt cục mẹ Chu phá vỡ trầm mặc, nói với Đỗ Nhượng Hành rằng Yến Cẩm tới thành phố W là muốn mời hai người chúng ta về thành phố T ăn Tết, không bằng con cũng về thành phố T cùng chúng ta luôn.

Từ lúc mười lăm tuổi ra nước ngoài du học, Đỗ Nhượng Hành rất ít khi về ăn Tết với ba mẹ mình. Sau khi ba mẹ Đỗ ly hôn, cô được tòa xử về sống với mẹ Đỗ Nhưng bà ấy mặc dù đã ly hôn nhưng vẫn còn trẻ, không thiếu người ái mộ, mùa xuân thường cùng người khác đi du lịch nước ngoài. Đỗ Nhượng Hành khi còn nhỏ thường cùng ba mình trải qua lễ mừng năm mới, nhưng sau khi cô mười sáu tuổi, ông lập gia đình mới, Đỗ Nhượng Hành sống ở nhà ba mình lại có cảm giác mình là người ngoài cho nên kể từ lúc kết giao với Chu Yến Cẩm đều ăn Tết ở nhà họ Chu.

Đỗ Nhượng Hành không hoài niệm nữa, nhẹ nhàng đáp năm nay con không thể về thành phố T, có việc gấp cần giải quyết ở thành phố S.

Rốt cục Chu Yến Cẩm cũng mở miệng. Anh ta mở to mắt nhìn cô: "Đề Đề rất nhớ em."

"Tôi biết. Con bé gọi điện cho tôi bảo muốn tới thành phố S đón năm mới cùng tôi." Đỗ Nhượng Hành đáp lại, "Nếu như anh và ba mẹ đồng ý, vậy cho con bé cùng tôi về thành phố S, nếu anh không đồng ý thì tôi sẽ để con bé ở thành phố T ăn Tết cùng mọi người."

Thái độ của cô dịu dàng mà kiên quyết, ánh mắt bình tĩnh, có ý là bất luận như thế nào cô cũng không chịu trở về thành phố T ăn tết. Hoàn toàn không ai có thể làm cô đổi ý. Mẹ Chu gấp thức ăn cho cô, cuối cùng chỉ có thể khẽ thờ dài một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 36

Sau khi ăn điểm tâm Chu Yến Cẩm bị ba Chu gọi tới thư phòng. Hai cha con đã thật lâu chưa chính thức nói chuyện cùng nhau, nhưng mới vừa bước vào không khí thư phòng tràn đầy mùi thuốc súng. Ba Chu đập bàn rầm một tiếng nói anh được lắm, đây Khang Tại Thành đến thành phố M làm giám đốc chi nhánh, cái thành phố M tới tàn rách nát như thế, người ta lại là người có công với Viễn Hành, anh có dự định phá tan tập đoàn Viễn Hành phải không?

Chu Yến Cẩm ngồi trên ghế sofa lật lật tờ báo, thuận miệng nói hiện tại việc của Viễn Hành là do con hoàn toàn quyết định, nếu ngài đã quyết định buông tay chạy tới đây hưởng phúc tuổi già thì cũng đừng can thiệp vào chuyện của con có được hay không.

Ba Chu giận dữ: "Ta không nhúng tay vào? Ta không nhúng tay vào để bây giờ xem anh như thế nào kìa! Ly hôn, vợ con ly tán là thành tựu mà người đàn ông ba mươi tuổi nên có? Nhà tan rã, bước kế tiếp có phải anh cũng định cho sự nghiệp tan tành luôn đúng không? Anh nói xem tôi có dám ở đây nhàn nhã hưởng phúc tuổi già nữa không, anh không chọc tôi tức chết đã là điều khiến tôi phải cảm ơn lắm rồi!"

Động tác của Chu Yến Cầm dừng lại, sau đó không chút để ý nói mấy lời như thế mà ba cũng có thể nói ra được, ba tỉnh tâm đi, ba cứ an hưởng của ba, con làm việc của con.

Ba Chu giận đến độ tím tái cả mặt, run rẩy chỉ vào anh ta: "Ta đã không quản được anh nữa đúng không? Đây là thái độ mà anh tới nói muốn đón ba mẹ anh về ăn Tết?!"

Chu Yến Cầm xoa mi tâm, tâm đã phiền đến độ muốn xoắn lại, nói: "Ngài không phải đã sớm không quản được con."

Thư phòng cách âm cực tốt nên cuộc tranh cãi của hai người đàn ông dường như không liên quan gì đến ai. Chu Yến Cầm từ trong thư phòng bước ra ngoài, mầng nhĩ căn bản giống như bị ba Chu rống đến đau rất, trong phòng khách lại yên ắng tuyệt đối. Đỗ Nhượng Hành đang ngồi bên cửa sổ nhìn mẹ Chu theo gì đó, một tay chống cằm, bộ dáng dịu dàng điềm tĩnh, khiến người khác liên tưởng đến bức tranh mỹ nữ cổ đại.

Tính tình Đỗ Nhượng Hành lúc nóng lúc lạnh. Nhiều năm qua, Chu Yến Cầm không biết đã nhìn thấy bao nhiêu trạng thái của cô, lúc thì xảo trá ngang ngược, có lúc vô tình lạnh nhạt, cũng có nhiệt tình như lửa, ngọt ngào như mật, còn có lúc băng lãnh như sương, xa cách ngàn dặm. Mỗi một mặt đều chân thực và đẹp đẽ, khiến Chu Yến Cầm thực sự hoài niệm.

Cõi đời này chỉ có cô mới có thể khiến anh khó xử, khiến anh nhượng bước. Đỗ Nhượng Hành biết lúc nào thì có thể lấn lướt anh, lúc nào thì nên e lệ nhượng nhịn, nếu như cô vui vẻ sẽ nói những câu khiến lòng người nở hoa. Nhưng mà lúc nào cô bướng bỉnh lên thì cũng có bản lĩnh khiến anh mệt mỏi, một khắc trước có thể cho anh ở thiên đường nhưng một giây sau lại đá anh xuống địa ngục.

Chu Yến Cầm dùng mười năm để khiến Đỗ Nhượng Hành hình thành thói quen dựa dẫm vào mình. Anh ta ác ý muốn, thời điểm không có mình, Đỗ Nhượng Hành sẽ sống không thoải mái. Nhưng trong xương cốt của cô vốn đã tồn tại yếu tố độc lập cùng quật cường, một khi hoàn cảnh thích hợp liền dưới đất chui lên, không có chút cớ kỵ nào đã có thể vứt bỏ anh cao chạy xa bay.

Đã nhiều năm như vậy, Chu Yến Cầm cũng có lúc tính toán sai, vốn muốn cô lệ thuộc vào mình nhưng bây giờ hình như anh cần cô bên cạnh hơn cả việc cô lệ thuộc vào anh rồi.

Nhiều năm trước, Đỗ Nhượng Hành còn trẻ, cũng biết sợ, nhưng cũng rất dũng cảm. Lần đầu tiên chính thức đến gặp mặt ba mẹ Chu, cả đêm hôm trước cô khản trương đến độ không ngủ được nhưng sáng hôm sau lại biểu hiện rất tốt. Sau đó, tại lễ đường tổ chức hôn lễ, từng giờ tay trịnh trọng thề không xa không rời nhau. Lúc anh trao nhẫn cưới cho cô, tay cô khẽ run, tiếp theo trong một cái chớp mắt cô mở to mắt nhìn anh, dịu dàng ánh lệ, cười với anh ta một cái cực kỳ ngọt ngào, cực kỳ chói mắt.

Trái tim Chu Yến Cầm khẽ nhói lên, mẹ Chu quay lại nhìn thấy con trai mình đứng ngăn người bên nói: "Đừng đó làm cái gì, đi rót ly trà nóng cho Nhượng Hành đi."

Chu Yến Cầm theo lời mẹ mình tới phòng bếp rót hai ly trà trở lại. Một ly đưa cho mẹ Chu, một ly đưa tới tay Đỗ Nhượng Hành. Mẹ anh ta nhận lấy nhưng Đỗ Nhượng Hành không thèm nhìn anh ta, cũng không nhận lấy. Hai người giằng co một lát sau đó, Chu Yến Cầm chịu thua, đem ly trà đặt nhẹ lên bàn trà.

Mẹ Chu dường như không nhìn thấy một màn này, hỏi Chu Yến Cầm định ở đây mấy ngày.

Chu Yến Cầm đáp sáng ngày kia sẽ đi.

Hai mẹ con cũng không nói gì thêm. Chu Yến Cầm trời sinh lạnh lùng, đối đãi với cha mẹ đẻ mình cũng không mấy nồng nhiệt, mẹ Chu và con trai cũng chẳng mấy khi tâm sự này nọ. Ba người lặng lẽ ngồi bên bàn trà một lát, đột nhiên mẹ Chu hỏi Đỗ Nhượng Hành, có phải còn tức Chu Yến Cầm không.

"Con có gì ách ức cứ nói ra, "bà nói, "Người khác nói gì nó cũng không nghe theo, bao gồm cả chúng ta, nhưng nó lại rất nghe lời con. Con nói muốn nó sửa cái gì nó nhất định sẽ sửa."

Đỗ Nhượng Hành hạ mi mắt an tĩnh chốc lát, cười đáp: "Mẹ nói con nên trả lời như thế nào cho phải đây. Con cũng không thể cứ sống cả đời trong ách ức được. Còn nữa, hiện tại con đang sống rất tốt, anh ấy cũng vậy. Như vậy là được rồi, mẹ còn nói nhiều làm gì nữa?"

"Dù sao giữa hai con cũng còn có Đê Đê."

Đỗ Nhượng Hành giật giật môi, cuối cùng cười không đáp.

Buổi chiều hôm ấy, hai vị trưởng bối nói muốn đi siêu thị, cố ý để Đỗ Nhượng Hành và Chu Yến Cầm ở nhà cùng nhau. Lúc đó Chu Yến Cầm vào phòng bếp gọt trái cây, lúc đem ra thì thấy Đỗ Nhượng Hành đang đứng cạnh cửa sổ nói chuyện điện thoại, đối phương hẳn là Khang Thần.

Người bên kia đầu dây nói chuyện không lớn nhưng trong phòng khách an tĩnh, vẫn có thể miễn cưỡng nghe được, Khang Thần hỏi Đỗ Nhượng Hành đến tốt cùng lúc nào mới trở về, cuối cùng nói ai da, em không biết chứ mới hai ngày em không ở đây anh đã thấy hơi nhớ em rồi nha.

Chu Yến Cầm bụng mồm đựng trái cây, không phát hiện bước chân của mình đã sớm dừng lại, cũng bởi vì giọng điệu ai oán nũng nịu của đối phương mà hung hăng cau mày. Đỗ Nhượng Hành không có biểu cảm gì, bình tĩnh đáp cuộc gọi quốc tế rất đắt đỏ, thôi thì chờ tôi về hẵng dong dài.

Khang Thần nhanh nhẩu đáp: "Anh biết ngay em sẽ nói như vậy. Cho nên mới vừa rồi đã nộp thẻ điện thoại cho em rồi."

". . . . ."

Đầu dây bên kia lại cười một tiếng: "Anh đột nhiên nghĩ đến chuyện, nếu năm nay em ở lại thành phố S ăn Tết, mà vừa hay anh cũng không có cách nào trở về thành phố T, không bằng hai người chúng ta, một đôi cô đơn đến bên nhau cùng nhau đón năm mới đi. Đêm 30 Tết cùng nhau trực ban thì thuận tiện ăn bữa cơm tất niên, hy vọng năm mới an lành, em xem như thế nào?"

Đỗ Nhược Hành im lặng lúc lâu, cuối cùng nói, chủ ý không tồi.

Khó có dịp thấy Đỗ Nhược Hành đồng ý chung đụng một cách thoải mái như vậy, Khang Thần chẳng khác gì có được niềm vui ngoài ý muốn, cười nói cứ quyết định như vậy, sau đó hỏi cô cơm tất niên là muốn ăn ở khách sạn ăn hay là về nhà làm.

Đỗ Nhược Hành nói: "Anh xem như thế nào đó tốt thì làm. Tôi sao cũng được."

Cuối cùng quyết định là làm ở nhà, trước khi cúp máy Khang Thần còn nói tan tầm hôm nay anh ta sẽ đi chợ chọn sườn. Phòng khách lần nữa khôi phục về an tĩnh, sau đó Đỗ Nhược Hành ngồi cách Chu Yến Cầm rất xa, căn bản không để ý tới anh ta.

Cô tiện tay cầm chiếc điều khiển TV chuyển tìm kênh, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không đụng vào trái cây Chu Yến Cầm gọt. Cuối cùng vẫn là Chu Yến Cầm lên tiếng trước: "Có muốn đánh cờ cùng anh hay không?"

Trước kia Đỗ Nhược Hành rất thích cờ vua, nên mỗi khi Chu Yến Cầm rảnh rỗi đều cùng cô đánh cờ. Sau anh ta lại dần dần chây lười không muốn chơi nữa, tựa như tình cảm giữa hai người. Hiện tại bên cạnh để bàn cờ, Chu Yến Cầm nhìn Đỗ Nhược Hành, ánh mắt toát lên vẻ dịu dàng mơ hồ nhưng trong lòng anh ta căn bản đang nổi sóng.

Đỗ Nhược Hành cự tuyệt Chu Yến Cầm đã trở thành thói quen, huống chi hiện tại cô không còn chút tình cảm nào với anh ta. Trên thế giới này, Đỗ Nhược Hành là đối tượng mà Chu Yến Cầm có thể dễ dàng bao dung tha thứ tất cả nhưng vừa nghe cuộc đối thoại vừa rồi, sự ghen tỵ với Khang Thần trong nháy mắt đạt tới tột đỉnh.

Đỗ Nhược Hành đáp lại như thế nào cũng khiến Chu Yến Cầm cảm thấy khó chịu, cuối cùng hai người cũng bày bàn cờ. Đỗ Nhược Hành đánh cờ không chú tâm lắm nhưng Chu Yến Cầm lại rất nghiêm túc. Anh ta đang cố gắng hết sức để một ván không kết thúc quá sớm, trong lòng anh ta còn muốn ván cờ này có thể kéo dài đến tối, thậm chí đến sáng mai.

Hai người đánh cờ, có cố ý ngồi xa như thế nào thì vẫn tính là gần, Chu Yến Cầm gần như có thể cảm nhận thấy mùi nước hoa thoang thoảng cũng như hơi thở gần kề của Đỗ Nhược Hành mang theo nhiệt độ ấm áp, quen thuộc đến nỗi Chu Yến Cầm không ngừng muốn tới gần.

Có thể nói, sau khi ly hôn mức độ anh ta nhớ nhung Đỗ Nhược Hành càng ngày càng tăng. Đây không chỉ là tình trạng uống một ngụm nước mà có thể đã khát. Một đêm kia ở nhà hàng hôm mẹ Đỗ đến thành phố T, đó là thời điểm anh ta có hội hôn cô, không ai biết lúc ấy trái tim của Chu Yến Cầm đập nhanh đến mức nào.

Trong đầu Chu Yến Cầm đang xoay chuyển bao nhiêu ý nghĩ nhưng lại bó tay hết cách, trở mắt nhìn Khang Thần gần gũi thân mật với cô, từ con mắt nhìn của Chu Yến Cầm, hành động cũng như lời nói giữa hai người Đỗ Nhược Hành và Khang Thần đã giống như quan hệ yêu đương. Còn anh ta, bây giờ muốn nói câu gì đó với cô lại căn bản dửng dưng phương ngàn kẻ.

Hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu lên đường cong xương quai hàm xinh đẹp hết sức nhu hòa. Chu Yến Cầm ngẩng đầu nhìn cô, Đỗ Nhược Hành đang cúi đầu suy tư nước cờ, Chu Yến Cầm có thể thấy mây sợi tóc rối bên tai trái của cô.

Theo bản năng Chu Yến Cầm muốn đưa tay vuốt nhưng may mà vẫn kìm lại được. Một lúc sau, rốt cục Chu Yến Cầm cũng không nhịn được lên tiếng hỏi: "Quan hệ của em và Khang Thần hiện giờ là như thế nào đây?"

Đỗ Nhược Hành giương mắt liếc nhìn Chu Yến Cầm một cái, lại cúi thấp đầu, không hề có ý muốn đáp lại.

Một lát sau, Chu Yến Cầm lại cân nhắc mở miệng: "Danh tiếng bên ngoài của Khang Thần coi như cũng là khá, so với cha anh ta là Khang Tại Thành và anh trai cậu ta là Khang Thâm đều tốt một chút. Là người tương đối có thể tin tưởng, làm việc cũng đúng mực. Cậu ta trước kia chỉ qua lại với một người bạn gái, cũng là năm sáu năm trước rồi, thời gian yêu đương của hai người bọn họ không lâu, nói chung tình trường khá sạch sẽ, về điểm này em có thể yên tâm. Nhưng cậu ta là Khang gia Nhị công tử, lại được thừa kế di sản của ông nội, đã tâm không nhỏ thủ đoạn ắt cũng không vừa, một cái khách sạn nho nhỏ như Cảnh Mạn nhất định sẽ không níu chân anh ta được mãi. Tóm lại dù nói thế nào, nếu như em cảm thấy hợp ý, có thể thử qua lại với cậu ta."

Đỗ Nhược Hành xuống một nước cờ, vẫn làm bộ giống như không nghe thấy.

Cách một lát sau, Chu Yến Cầm lại nhỏ giọng nói: "Nhưng có điều này em phải tỉnh táo, trừ khi cậu ta đối đãi với em cực kỳ thật lòng, hơn nữa chịu đựng kiên trì bên bỉ, nói chung phải thử thách đã, đừng vội đáp ứng những yêu cầu này nọ của cậu ta. Chỉ có thời gian mới đưa ra cho chúng ta câu trả lời chính xác nhất, thời gian là bậc thầy kiểm chứng tất cả, dù sao cậu ta cũng chỉ là người ngoài bước vào cuộc sống của em."

Đỗ Nhược Hành không mặn không nhạt nói: "Anh có cảm thấy những lời nói này có chút châm chọc mình."

Chu Yến Cầm mãi không đáp lại, cả gian phòng lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Đỗ Nhược Hành thấy đánh cờ không thú vị gì nữa, muốn đứng dậy rồi đi, đột nhiên nghe Chu Yến Cầm nhẹ giọng nói: "Em nói rất đúng. Mấy năm sống bên nhau, là anh hành xử không đúng."

Đỗ Nhược Hành không vội đứng dậy nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Yến Cầm nhưng anh ta lại cúi mắt né tránh cái nhìn của cô. Chu Yến Cầm lúng túng mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn nói một cách mạch lạc: "Thành thật mà nói anh đang và luôn sẽ cảm thấy ghen tỵ với Khang Thần. Nhưng đã đi tới

nước này, em bảo em không chịu đựng nổi anh nữa, đây là tự anh tạo nghiệt. Anh bây giờ không hy vọng xa vời em còn có thể giống như trước kia, toàn tâm toàn ý tin tưởng dựa dẫm cũng như yêu thương anh, bây giờ em hãy làm những việc em muốn. Anh chỉ hi vọng từ nay về sau, em sẽ sống thật vui vẻ hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 37

Chu Yến Cầm nói ra được những lời này đúng là không dễ dàng. Việc Chu Yến Cầm trình trọng thừa nhận sai lầm vốn đã ít có, huống chi hiện tại là anh ta thừa nhận sai lầm từ xưa, có nghĩa là Chu Yến Cầm chịu thừa nhận nhân sinh quan mấy chục năm của anh ta có vấn đề. Không ai có thể hiểu nổi mấy ngày nay suy nghĩ của anh ta đang xoay chuyển như thế nào, cũng có khả năng Chu Yến Cầm chỉ tạm thời thỏa hiệp, hoặc là có gì đó khác, nhưng bất luận như thế nào, anh ta cũng đang dùng những lời nói như thế này để xin lỗi cô.

Đỗ Nhược Hành nghĩ lúc nghe Chu Yến Cầm nói những lời này ít nhất mình cũng sẽ có chút kích động. Không thể phủ nhận cô đã từng rất mong có ngày hôm nay. Từ giây phút biết Chu Yến Cầm ngoại tình, trong đầu Đỗ Nhược Hành đã luôn tồn tại một màn này. Cô đã từng vô cùng phẫn nộ, trái tim lạnh lẽo giống như bị rút hết cả linh hồn, đã từng nghĩ chỉ cần anh ấy làm được như thế này thì mọi chuyện giữa hai người sẽ được hóa giải. Nhưng đợi lâu như vậy, hiện tại rốt cục Chu Yến Cầm cũng nói ra nhưng cô lại cảm thấy đã không quá quan trọng rồi.

Tất cả mọi chuyện muốn có kết quả tốt đẹp đều phải đúng thời điểm. Giống như gieo hạt muốn nảy mầm thành cây phải gieo vào mùa xuân nắng ấm mưa phùn còn gieo vào mùa đông lạnh lẽo khắc nghiệt thì làm sao có thể nảy mầm. Nếu như Chu Yến Cầm nhận thức sớm một chút, ít nhất là trước đêm đó, trong bóng tối cô tuyệt vọng khóc lớn, cô sẽ không phản ứng hồ hững như lúc này.

Một lúc lâu sau cô mới mở miệng: "Nếu anh không xuất hiện trước mắt tôi nữa thì tôi sẽ sống tốt thôi."

Chu Yến Cầm khựng lại mấy giây, sau đó mới nói: "Anh biết rồi."

Hai người không nói thêm gì nữa. Bên trong phòng lại duy trì trạng thái tĩnh lặng, chỉ có ánh sáng mặt trời cuối ngày hắt vào cửa sổ, cuối cùng chỉ còn một tia sáng màu đỏ chói mắt, liêu mạng vùng vẫy ở đường chân trời, cuối cùng cũng phải cam chịu mà tắt hẳn.

Loáng thoáng hoàng hôn, ánh sáng nhấp nhোang giữa ranh giới ngày và đêm. Chu Yến Cầm không biết suy nghĩ gì đó sau đó nhẹ giọng hỏi cô: "Em thích Khang Thần lắm sao?"

Đỗ Nhược Hành không đáp, bởi vì không có ý định nói dối nên quyết định không nói lời nào.

Không nghe Đỗ Nhược Hành trả lời, Chu Yến Cầm lại nói: "Khang Thần nhìn bên ngoài thì có vẻ hiền lành, nhưng hành động lại có thể nhìn ra là một người có năng lực chinh phục rất lớn. Gần đây cậu ta đang dựa vào số cổ phiếu mà ông nội để lại, cố gắng nhúng tay vào Hội Đồng Quản Trị của tập đoàn Viễn Hành. Khang Thâm bị cậu ta cho mấy cú đánh chưa gượng dậy nổi, mục tiêu kế tiếp là Khang Tại Thành. Không biết cậu ta có đề cập qua với em những chuyện này không. Nhưng theo anh, đối với những người như Khang Thần, so với việc thuận theo ý cậu ta thì cứ treo lơ lửng thì tốt hơn."

Bản tính cầu nhàu của Chu Yến Cầm lại phát tác, Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt nói: "Không phải anh mới vừa khen anh ấy?"

Chu Yến Cầm không đáng đáp lại, cảm một quân cờ lên. Anh ta cũng không thể vút hết mặt mũi nói rằng anh ta đang rất ghen tỵ. Lời như thế Chu Yến Cầm đảm bảo sẽ không bao giờ nói ra. Xin lỗi Đỗ Nhược Hành cũng như nhận sai đã là cực hạn cuối cùng của anh ta rồi.

Đỗ Nhược Hành nói ra như vậy mục đích không phải là cố tình muốn gây sự, thấy Chu Yến Cầm không đáp cũng cảm một quân cờ lên. Trên bàn cờ hai phe không rõ thắng bại, là thế cờ nửa chết nửa sống. Một khi giằng co chính là như vậy, sẽ không có cục diện vẹn toàn đôi bên, hoặc là người chết ta sống, hoặc là hai bên tổn hại.

Chu Yến Cầm đột nhiên nói: "Em rất hận anh."

Đỗ Nhược Hành cảm quân cờ đỡ dần một lúc, cuối cùng nói thật: "Lúc vừa ly hôn rất hận, ước gì anh bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục. Hiện tại chỉ cần anh không xuất hiện, liền chẳng nghĩ gì tới anh nữa."

Hai bên đi tới bước này, coi như là chân chính cáo biệt. Cãi vã kịch liệt thậm chí còn đánh chửi nhau, trước đây hai người không biết đã xảy ra bao nhiêu lần, cho tới bây giờ ngược lại tương đối hòa nhã. Sáng sớm hôm sau, Đỗ Nhược Hành rời đi, Chu Yến Cầm tiễn cô ra sân bay, còn xách hành lý cùng cô vào ngồi ở ghế chờ, hai người thủy chung giữ im lặng. Cuối cùng Chu Yến Cầm đặt hành lý xuống trước mặt Đỗ Nhược Hành, nhẹ nhàng nói: "Lên đường bình an."

Đỗ Nhược Hành dùng giọng mũi ừ một tiếng, cúi đầu nhìn hành lý. Chu Yến Cầm do dự mãi vẫn không thể đứng lên, sau đó lại nói: "Về sau nếu như có chuyện gì không giải quyết được, em vẫn có thể gọi điện thoại cho anh."

Đỗ Nhược Hành mím môi, sau khi nghe xong xoay người rời đi. Bước chân rất nhanh, không quay đầu lại, cho nên cũng không nhìn thấy ánh mắt Chu

Yến Cầm vẫn dõi theo cô từ đầu đến cuối.

*****

Cuối cùng Chu Yến Cầm một mình trở lại thành phố T. Thái độ của anh ta trong thư phòng hồi sáng khiến ba Chu cực kỳ không hài lòng, nên tỏ thái độ kiên quyết mình và vợ sẽ không về cùng anh ta. Chu Yến Cầm xoa xoa mi tâm từ sân bay về nhà thì lão quản gia chạy từ trong nhà ra giống như thấy cứu tinh, nói ngay một câu: "Đề Đề nhất quyết đòi tới thành phố S tìm mẹ."

Chu Yến Cầm đứng trong sân chỉ nghe thấy âm thanh Chu Đề khóc rống. Bước vào thì thấy con bé ngồi trên sàn phòng khách, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì nước mắt mà rối tinh rối mù, bên cạnh tất cả đều là mấy món đồ chơi bị vứt tung vãi, nhìn thấy Chu Yến Cầm bên không chút do dự ném quả cầu màu vàng về phía ba mình.

Chu Yến Cầm nhanh tay bắt lấy quả cầu, ném qua một bên, ngồi xồm xuống mỉm cười nhìn con gái: "Sao thế bảo bối?"

Anh ta muốn ôm bé nhưng lại bị Đề Đề đẩy ra. Bộ dạng của cô bé giống như coi Chu Yến Cầm là kẻ thù, chỉ thẳng ngón tay nói: "Ba là người xấu! Là người xấu! Xấu xa!"

"Tại sao lại nói ba xấu xa?"

"Ba đuổi mẹ đi, không làm cho mẹ về nhà được! Con không muốn ở cùng một chỗ với ba nữa! Con muốn đi tìm mẹ!" Chu Đề khóc lớn nói, "Con muốn tới thành phố S tìm mẹ! Con không muốn ở cùng ba nữa! Con ghét ba! Ba xấu xa!"

Chu Yến Cầm đè nén bức bối, dỗ dành con gái cả tiếng đồng hồ nhưng Chu Đề không thêm để ý. Cô bé rất bướng bỉnh, lăn lộn trên mặt đất, dùng ngón tay bịt chặt lỗ tai nói không nghe. Chu Yến Cầm đã khô hết cả cổ họng, nhìn con gái một chút cuối cùng thỏa hiệp. Anh ta nói: "Được, con đi tìm mẹ đi."

Tối hôm đó Trương Nhã Nhiên nhận được chỉ thị của ông chủ, sáng sớm hôm sau đem Chu Đề đến thành phố S. Vé máy bay vào thời điểm gần Tết này rất khó mua nên cô phải hỏi cận kề lịch trình đi về của Chu Đề, Chu Yến Cầm ngồi thụt hẳn vào trong ghế làm việc, khuôn mặt mệt mỏi, xoa mi tâm nói sau Tết về đi.

Chu Đề lúc đó mặc áo hoa, hào khí mười phần nói với ba mình: "Con sẽ không trở về rồi! tạm biệt ba! Từ nay về sau con sẽ ở với mẹ bởi vì ba là người xấu xa!"

Trương Nhã Nhiên ngẩng đầu nhìn trần nhà, làm bộ như không nghe thấy. Một lát sau mới cúi đầu xuống hỏi Chu Yến Cầm liệu có lời nào cần chuyển tới Đồ tiểu thư hay không.

Chu Yến Cầm lạnh nhạt không nói một lời, chỉ giờ tay khoát khoát đuổi cô đi. Trương Nhã Nhiên nhận lệnh rồi đi.

Đã là ngày 28 Tết, mọi người đều cố gắng sắp xếp công việc để nghỉ Tết. Trương Nhã Nhiên cũng vậy, ngày 29 Tết, cô vội vàng kết thúc mọi công việc sau đó xách va ly ra thẳng sân bay về nhà luôn, trước khi đi cô còn tới chào ông chủ mình, chúc Chu Yến Cầm ăn Tết vui vẻ, hạnh phúc cùng gia đình. Lúc nói những lời này về mặt của cô rất hưng phấn, Chu Yến Cầm ngẩng đầu lên từ màn hình trò chơi trên máy tính, liếc cô một cái, giọng nói rét lạnh nói cô cố ý chúc tôi như vậy đấy à.

Trương Nhã Nhiên làm bộ như uất ức nói những lời này không phải là lời chúc năm mới ai cũng nói sao. Sau đó lấy can đảm nói, năm mới rồi, thân là ông chủ anh cũng nên quan tâm đến cảm nhận của cấp dưới một chút, cho chúng tôi chút sắc mặt tốt để chúng tôi an tâm làm việc. Nói xong ngẩng đầu nhìn ông chủ mình với vẻ mặt hết sức hy vọng, Chu Yến Cầm xoa mi tâm lại bắt đầu phiền muộn, phát tay ý bảo cô nhanh đi.

Đêm 30, tất cả giúp việc trong nhà đều nghỉ. Bên ngoài tiếng pháo nổ bùm bùm âm ỉ vang trời, nhưng trong nhà họ Chu lại yên ắng đến không ngờ, chỉ còn Chu Yến Cầm và lão quản gia quanh quẩn trong nhà. Ngày thường nhiều người làm còn có thể nào nhiệt một chút, không khí vắng lạnh cô liêu này khiến quản gia muốn khóc, sau đó ông không chịu nổi nữa, quyết định ra sân đi hai vòng, kết quả trừ pháo hoa nổ rộ trên bầu trời cũng không thấy bất cứ gì khác.

Ông trở lại phòng khách, nói với Chu Yến Cầm: "Thiếu gia, năm sau chúng ta nuôi con chó nhé."

Sáng sớm hôm đó, vô duyên vô cớ Chu Yến Cầm lại phát sốt, đắp cái chăn ngồi trên ghế sofa, bộ dạng uể oải, không còn hơi sức nào nói về mấy chuyện nuôi con này con nọ nữa.

Quản gia nhẹ giọng nói lão đây còn không phải là vì thiếu gia, bây giờ hai bảo bối trần gia của nhà này đều đi mất rồi, cậu thì một ngày nói còn chưa quá năm câu, nếu lại không nuôi một vật cưng nào đó, bình thường trong nhà cũng yên tĩnh đến nỗi có thể bắt gặp quỷ.

Lão quản gia khó chịu lắm nên nói hết những lời trong lòng ra, nói xong nâng mí mắt nhìn lại thấy Chu Yến Cầm đã buồn ngủ lắm rồi, nhìn một chút cảm thấy đau lòng cho thiếu gia nhà mình, cậu ấy tiêu tụy hẳn đi, đáng về một môi, cuối cùng không nói gì nữa. Dù sao cũng là cậu bé mà ông chăm sóc từ lúc còn bé đến nay, lão quản gia thở dài, chỉ nói một lời khuyên cuối cùng: "Hôm nay là giao thừa, cậu cũng đừng nghỉ quá nhiều. Com tất niên cũng không ăn chút nào, hay là lão hâm nóng thức ăn? Ăn nằn thầu nhân rau cải thịt bằm hay huyết yến chưng gân nhỉ?"

Chu Yến Cầm đang ăn đến cái mằn thầu thứ hai thì Thẩm Sơ gọi điện thoại tới. Anh ta cười chúc mừng tân xuân, Chu Yến Cầm thấy rõ ràng cậu ta không có ý tốt nên cũng chẳng thêm để ý mặt mũi bảo cậu ta rút đi.

Thẩm Sơ lơ đãng, nhưng vẫn tươi cười nói: "Anh cô đơn lắm hả? Làm cái gì đấy? Đừng xem chương trình Xuân Vãn nữa (Xuân Vãn là chương trình

giống như Táo quân của Việt Nam mình ấy), xem còn đau lòng hơn. Nếu thật sự khó chịu, anh đến nhà tôi đón năm mới đi. Đứng rồi Chu Đề gọi điện cho anh chưa? Nói thế nào cũng là bảo bối trong lòng bàn tay anh, có chán ghét thế nào thì con bé có lẽ cũng sẽ gọi điện thoại cho anh thôi."

Chu Yến Cầm xoa xoa mi tâm trực tiếp ngắt máy, thuận tay đẩy đĩa đựng màn thầu tránh xa mình. Trong nhà ngày thường không khí rất ấm áp nên hôm nay lão quần gia cũng chỉ mặc một chiếc áo mỏng nên bây giờ cảm thấy hơi lạnh. Trên thực tế Chu Đề còn chưa gọi điện thoại cho anh ta, đã hơn mười giờ tối rồi, điện thoại của anh ta từ sáng đã tinh tinh vang lên không biết bao nhiêu tin nhắn, tất cả đều là những câu đối chúc mừng từ bạn làm ăn.

Chu Yến Cầm đợi đến hơn hai giờ sáng, cũng không nhận được cuộc điện thoại nào đến từ thành phố S. Lão quần gia đã ngủ một giấc, nửa đêm tỉnh dậy nhìn thấy phòng khách vẫn sáng đèn, Chu Yến Cầm đang cuộn chặt chiếc chăn ngồi ngẩn người trên ghế sofa, một tay bịt mũi một tay chống trán, mi mắt nửa khép nửa mở, có lẽ ngủ nhưng lại không giống ngủ.

Lão quần gia thở dài, khuyên anh ta lên lầu nghỉ ngơi.

Chu Yến Cầm nói cháu không mệt.

Lão quần gia dừng một chút, nói cậu cần gì phải khổ sở như vậy, nếu thật sự nhớ hai người ấy thì ngày mai đi thành phố S gặp bọn họ đi.

Chu Yến Cầm im lặng không nói.

Chu Yến Cầm chịu đựng một ngày, đến mừng hai Tết vẫn cần rảnh đi mua vé máy bay đến thành phố S. Nhưng làm gì có chuyện mừng hai Tết còn về cho anh ta đi thoải mái như vậy, đành một mình Chu Yến Cầm ngăn dậm xa xôi lái xe. Đến thành phố S đã tối, xe của anh ta dừng ở dưới lầu nhà Đỗ Nhược Hành không xa, cách màn sương có thể nhìn phía trên khung cửa sổ bóng đèn vàng ở phòng khách mông lung ảm áp.

Trên cửa sổ có dán mấy chữ phúc lộc thọ xiêu xiêu vẹo vẹo, có thể suy ra mấy chữ đó là kiệt tác của Chu Đề. Cách một lát, một cái bóng bé gái nhỏ xuất hiện bên cửa sổ, vẫn bộ dạng hoạt bát hiếu động, trong tay ôm một chú chó nhỏ màu trắng, nhòai người ngắm pháo hoa. Một lát sau, Khang Thần cũng xuất hiện, mặc một bộ đồ ở nhà thoải mái nhưng cũng không kém phần sáng sủa, ôm cả người cả chó đặt lên vai, cùng nhau nhìn lên bầu trời.

Đỗ Nhược Hành cuối cùng cũng xuất hiện, trong tay cầm hai cái bát nhỏ, đuôi mắt cũng chứa ý cười, một bát đem cho Khang Thần còn cầm một bát trên tay.

Chu Yến Cầm nằm gục trên tay lái một lúc lâu. Lái xe một chặng đường dài như vậy đủ khiến anh ta mệt mỏi rồi nhưng anh ta không muốn ngay giấc ở cái thành phố này nữa. Chu yến cầm chuyển tay lái rồi đi, trên đường nhận được điện thoại của Tô Vận bèn trực tiếp từ chối cuộc gọi.

Trên bầu trời pháo hoa nổ rộ nơi nơi, cửa chung cư treo đèn lồng đỏ cùng câu đối đậm chất dân tộc. Có mấy người ra vào chung cư, họ đều có đôi có cặp. Chu Yến Cầm nhìn lại càng cảm thấy mệt mỏi, trong lồng ngực phát ra từng đợt khí lạnh.

Tìm Chu Yến Cầm đau như thắt, cho nên không có chú ý tới mình đã đi vào đường ngược chiều một đoạn khá dài, có xe đi ngang qua không ngừng bấm còi, nhưng từ đầu đến cuối Chu Yến cầm cũng không nghe thấy. Cho đến lúc anh ta hoàn hồn, xoa xoa mi tâm mới phát hiện xe đã chạy lên đường cao tốc, từ khúc quanh ngay phía trước có một chiếc xe chạy ngược chiều đang chạy như bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 38

Nửa đêm, Thẩm Sơ nhận được điện thoại từ bệnh viện. Lúc đó anh ta đang ở Linh đường, chung quanh đều là bài vị của tổ tiên, ông nội của anh ta đặt ra quy củ lễ mừng năm mới phải trải qua giống như mấy danh gia vọng thời xưa, kết quả là thân trưởng tôn như anh ta phải quỳ lễ tại Linh đường cả đêm hôm nay.

Nhưng điện thoại của bệnh viện không thể không nhận, đầu kia cô y tá trẻ dùng giọng nói khẩn trương báo cáo có một bệnh nhân gặp tai nạn giao thông, nguy hiểm đến tính mạng được đem đến bệnh viện, đang cấp cứu, Thẩm Sơ nói chuyện này cô cũng gọi cho tôi làm gì, đối phương nhanh chóng đáp, tên bệnh nhân là Chu Yến Cầm.

Trong sân gió đêm rất lạnh. Thẩm Sơ bỗng nhiên rung mình một cái.

Chẩn đoán bước đầu của bệnh viện nói bệnh nhân chảy máu não, thân thể cũng bị gãy rất nhiều xương, ngoài ra phổi cũng có dấu hiệu tụ máu. Thẩm Sơ lo lắng, nhưng anh ta cũng bất lực bởi vì đầu phải chuyên ngành của anh ta, loay hoay mãi cũng chỉ có thể gọi chủ nhiệm Khoa nội và Khoa thần kinh đến, lớn tiếng cảnh cáo nếu như bệnh nhân này có mệnh hệ gì, khen thưởng hay nâng chức danh gì cuối năm các người cũng đừng nghĩ có phần.

Vì vậy, cả bệnh viện náo loạn hết cả lên nhưng người nhà chờ ở ngoài phòng giải phẫu chỉ có lão quần gia vội vàng chạy tới. Cô y tá trẻ tìm người để ký vào đơn giải phẫu, lão quần gia làm sao chịu trách nhiệm được việc này liền gọi điện cho ông bà chủ ở thành phố W nhưng điện thoại của cả hai người lần điện thoại bàn đều reo mãi nhưng không có ai bắt máy. Một mình ông đợi cả một đêm ngoài phòng giải phẫu, mãi cho đến lúc tờ mờ sáng, ca phẫu thuật cho Chu Yến Cầm mới kết thúc, may mà người mổ là giáo sư hàng đầu của bệnh viện nhưng vẫn chưa thể khẳng định điều gì, chuyển sang phòng hồi sức

cấp cứu theo dõi sau đó mới biết kết quả.

Lão quần gia không cảm thấy thế lương thay Chu Yến Cầm. Ngày thường chỉ cần cậu chủ lật tay một cái là có thể tạo gió tạo mưa, hô một tiếng có thể thay đổi càn khôn, người người cung kính, đến lúc gặp con hiểm nghèo lại chỉ có một mình ông lo lắng. Nếu như thực sự có chuyện bất trắc, không biết có phải cũng chỉ có một mình ông tới liệm (Liệm là nhập quan tài ý) hay không.

Lão quần gia suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho Đỗ Nhượng Hành.

Lúc chuông điện thoại reo, Đỗ Nhượng Hành đang làm điểm tâm cho Chu Đề. Bỗng nhiên cảm thấy tâm thần có chút không yên, sau đó trái tim giống như nhói lên một cái, rung tay làm vỡ cái bát hoa xanh đang cầm trong tay.

Thời điểm cô cúi người dọn mảnh vụn thì lại bị đâm vào tay chảy máu. Đang dùng băng keo cá nhân dán lại thì nhận được điện thoại từ thành phố T, lão quần gia dùng giọng điệu nghiêm trọng khẩn thiết nói, Thiếu phu nhân có thể dẫn Đề Đề về thành phố T một chuyến có được không. Thiếu gia bị tai nạn xe, bây giờ còn đang cấp cứu ở bệnh viện.

Thân thể Đỗ Nhượng Hành cứng đờ, theo bản năng che miệng lại.

Giọng nói của lão quần gia càng dè dặt, chỉ sợ cô nói ra một chữ không: "Thiếu gia hôm qua tự mình lái xe đi thành phố S tìm mẹ con cô, lúc trở lại mệt nhọc quá mới xảy ra tai nạn xe cộ. Hiện tại máu tụ trong đầu hôn mê bất tỉnh, không biết còn có thể tỉnh lại hay không. Trong bệnh viện hôm nay chỉ có một mình lão. Cô xem dù sao cũng là nhiều năm tình nghĩa vợ chồng, có thể tới thăm cậu ấy một chút được không?"

Đỗ Nhượng Hành choáng váng, tìm cái ghế ngồi xuống. Cô chậm chạp không đáp, lão quần gia lại nói: "Bây giờ là lễ mừng năm mới, lão không có duyên cớ gì mà lừa cô chuyện lớn như vậy, huống hồ lại là chuyện sinh tử của Thiếu gia?"

Cách một lúc lâu sau Đỗ Nhượng Hành mới nói: "Vậy anh ta chết chưa?"

"Nếu như anh ta đã chết, cháu nhất định sẽ về tham gia tang lễ." Đỗ Nhượng Hành lẳng lặng nói, "Nếu như anh ta còn sống, vậy xin ngài đừng gọi điện thoại cho cháu nữa."

Chu Yến Cầm nằm trong phòng hồi sức cấp cứu năm ngày, hai lần được bác sỹ cứu ra từ Quỷ Môn quan. Từ lúc hôn mê sau đó tỉnh táo một chút liền được chuyển sang phòng bệnh bình thường. Lúc tỉnh lại lần nữa thì tầm mắt mờ hồ, trước mắt một dáng người yếu điệu đi qua đi lại, Chu Yến Cầm há miệng, cổ họng khô khốc, khan khan gọi: ". . . . . Hành Hành."

Đối phương xoay người lại, khuôn mặt xa lạ, trên đầu đội một chiếc mũ y tá, a một tiếng: "Ngài đã tỉnh rồi? Tôi đi gọi người đến."

Lão quần gia lúc đó đang đi tìm bác sỹ hỏi về bệnh tình của Chu Yến Cầm, nghe thấy anh ta tỉnh lại thì cực kỳ kích động. Thương ông một lão nhân gia già nua rồi còn phải chạy ầm ầm vào phòng bệnh, nhào lại giường bệnh, nước mắt lưng tròng: "Rất cực cậu cũng đã tỉnh! Nếu như cậu không tỉnh lão biết phải làm sao đây! Cậu đói không? Muốn ăn chút gì không?"

Chu Yến Cầm vẫn còn mơ mơ hồ hồ, mở miệng hỏi Hành Hành đâu.

Lão quần gia trầm mặc nói: "Cô ấy còn không biết cậu xảy ra chuyện. Cô ấy bây giờ đang ở thành phố S, cậu quên rồi? Cậu còn nhớ rõ chuyện trước kia chứ? 11 nhân 10 bằng bao nhiêu cậu còn biết không?"

Chu Yến Cầm nhìn chằm chằm vào mặt quần gia, rốt cuộc từ từ tỉnh táo lại. Năng lực phân tích cũng theo đó khôi phục, trầm giọng nói: "Ngài nói dối. Cô ấy biết."

Vì vậy lão quần gia cũng không nói quanh co nữa, nhẹ nhàng nói Đỗ tiểu thư cũng rất lo lắng cho cậu, cậu xảy ra chuyện cô ấy làm sao có thể không lo lắng. Nhưng cô ấy còn phải chăm sóc Đề Đề nên không về được.

Chu Yến Cầm nhắm mắt, nói: "Chỉ ngại biện."

". . . . ."

Có vẻ Chu Yến Cầm không vì thời gian dài nằm trên giường mà có vẻ mệt mỏi, vừa mới tỉnh lại khí chất cường thế đã bộc lộ hoàn toàn: "Cô ấy nói gì? Tôi chỉ nghe lời nói thật."

Lão quần gia không có cách nào giấu diếm, chỉ đành phải áp a áp ứng đem quá trình trò chuyện lặp lại cho anh ta nghe. Lời nói của Đỗ Nhượng Hành nửa điểm không dám giấu giếm. Sau khi nói xong liền nhìn thấy sắc mặt Chu Yến Cầm trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, cơ thể hơi lay động, giống như là muốn ngất xỉu lần nữa.

Lão quần gia luống cuống tay chân bấm chuông báo động đầu giường, chờ rốt cuộc lần nữa khôi phục bình thường, Chu Yến Cầm nhắm hai mắt an tĩnh một lúc lâu. Rõ ràng anh ta không nhúc nhích, về mặt lại giống như là ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ. Lại qua một lúc lâu, lão quần gia nghĩ anh ta đã ngủ mất, đột nhiên nghe thấy Chu Yến Cầm nhàn nhạt lên tiếng: "Ngô thúc, trong đời tôi chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này."

Lão quần gia không đáp lời. Hai người cuối cùng đi tới bước này, ngay cả ông cũng cảm thấy chua xót trong lòng.

*****

Nghỉ lễ năm mới Đỗ Nhược Hành phải trực bốn ngày, trừ bốn ngày trực ra còn phải tham gia mấy tiệc rượu nhằm nâng cao quan hệ xã hội, không có nhiều thời gian để chơi với Chu Đề. So sánh với Khang Thần thì Phó tổng như cô đúng là phải làm đủ mọi chuyện. Trên thực tế trừ thời gian ngủ ra, thời gian Khang Thần làm bạn cùng Chu Đề còn hơn cả Đỗ Nhược Hành. Anh ta cùng cô bé chơi với chú cún con, hai người ở nhà chơi ghép hình, Khang Thần mua cho Đề Đề bao nhiêu là chocolate cùng quần áo đẹp, cuối cùng còn tặng một bao lì xì thật dày. Chu Đề thực sự rất thích chú Khang đẹp trai còn chiều chuộng này, mỗi ngày đều chơi đến quên cả trời đất, không có thời gian nhớ đến người cho còn cô độc ở thành phố T. Huống chi có thỉnh thoảng hỏi, hầu như đều bị người chú này lấy cái khác hấp dẫn.

Điện thoại từ thành phố T mãi vẫn không gọi tới, điều này biểu hiện rằng Chu Yến Cầm đã tốt hơn hơn. Đỗ Nhược Hành yên tâm hẳn, rốt cuộc có thể nghiêm túc làm việc.

Từ chuyện này cô hiểu một điều. Nếu Chu Yến Cầm thật sự gặp chuyện bất trắc, cô có thể không chút cố kỵ mà khóc lớn, từ đó chỉ còn nhớ về những điều tốt đẹp anh ta dành cho cô. Nhưng nếu như anh ta không có chuyện gì, cô vĩnh viễn không cách nào đối xử với anh ta một cách hoàn toàn thoải mái. Có thể cô không hận nữa nhưng cũng sẽ canh cánh trong lòng. Con người có đôi khi kỳ quái như vậy đấy, cạm từ lấy cái chết tạ tội ở trên trình độ nhất định nào đó đúng là hữu dụng, cái chết đồng nghĩa bạn sẽ nhận được sự tha thứ lớn nhất.

Đỗ Nhược Hành đã nói như vậy với Tô Cầu nhưng cô bạn có vẻ không hứng thú với chủ đề này lắm, ngược lại trầm ngâm hỏi cô: "Cậu và Khang Thần dạo này như thế nào rồi?"

"Đột nhiên hỏi cái này làm gì?"

Tô Cầu cắn đầu ống hút trà sữa, thờ dãi: "Trước đó không phải tớ đã nói là không cố ý muốn hạ thấp sức quyến rũ của cậu. Nhưng phân tích đi phân tích lại vẫn thấy, cậu bây giờ như thế này... Làm sao có thể bảo đảm Khang Thần yêu cậu chứ không phải yêu tiền của cậu?"

". . . ." Đỗ Nhược Hành trầm ngâm nói, "Không ngờ tớ cũng có ngày gặp phải loại phiền não chỉ có trên phim điện ảnh như vậy."

Tô Cầu là người phụ nữ thuộc phái hành động, không để ý tới cô ý tại ngôn ngoại, lập tức thao thao bất tuyệt phân tích hành động của Khang Thần cho cô nghe. Đỗ Nhược Hành ngắt lời bạn mình, một mối nói: "Hiện tại tớ không muốn nghe. Gần đây cậu còn năng lượng nghĩ đến mấy chuyện linh tinh nhiều như vậy, cậu chia cho tớ một ít để tớ có cảm giác tích cực lên một chút được không? Và lại, làm sao cậu cứ nói giống như sau này tớ vẫn sẽ toàn tâm toàn ý tin tưởng một người đàn ông khác? Chu Yến Cầm đã dạy cho tớ một bài học lớn chính là kinh nghiệm bảo vệ trái tim khi trong một mối quan hệ, loại năng lực này đoán chừng tớ sẽ ghi khắc cả đời."

Bản thân Đỗ Nhược Hành không phải là chưa từng nghĩ về động cơ Khang Thần đối với mình. Suy nghĩ chủ yếu là vì bản năng, cái bản năng này khiến cô cảm thấy hơi đau đầu, trước kia cô không phải là người thích suy đoán hay nghĩ xấu về một người, cô vẫn lấy thái độ suy nghĩ và đối xử tốt với tất cả mọi người trên thế giới này, hiện tại lại trở thành một người không có chứng cứ gì mà đã nghi thần nghi quỷ.

Đỗ Nhược Hành đổ hết việc nhân sinh quan của mình bị biến đổi này cho hậu di chứng sau khi cô chia tay Chu Yến Cầm.

Lý trí cô đã từng rất cố gắng vượt qua loại suy nghĩ tiêu cực này. Ít nhất cô không có chứng cứ, huống chi trước mắt cô và Khang Thần qua lại không tệ, Khang Thần là người đàn ông cô cảm thấy bản thân mình có thể chấp nhận sau khi dứt khoát với Chu Yến Cầm.

Sáng ngày mừng mười tháng Giêng, Đỗ Nhược Hành thương lượng với Chu Đề rằng con bé nên trở về thành phố T rồi. Kì nghỉ lễ của trường mẫu giáo sắp hết, con bé lại chưa bao giờ xa Chu Yến Cầm lâu như vậy. Đỗ Nhược Hành hỏi con bé có muốn về với ba hay không, Chu Đề cắn bánh rán quả quyết nói không muốn.

"Tại sao?"

Chu Đề im lặng, bộ dạng như không muốn trả lời. Một lát sau, cô bé ngẩng đầu lên, đột nhiên mở to mắt nhìn Đỗ Nhược Hành: "Mẹ, sau này con có thể sống cùng mẹ được không?"

Đỗ Nhược Hành nhìn con gái mình chằm chằm, sau đó chậm rãi hỏi: "Nói cho mẹ nghe, tại sao đột nhiên lại có ý nghĩ này?"

Chu Đề quật cường không đáp lại. Đỗ Nhược Hành vẫn muốn đáp án từ con bé nên ngồi nhìn con bé mãi, cuối cùng cô gái nhỏ làm sao có thể nhẫn nại bằng người lớn, nhanh chân muốn chạy, lại bị Đỗ Nhược Hành túm trở về, giọng điệu của Đỗ Nhược Hành hơi lạnh, ẩn hàm sự cảnh cáo: "Làm gì có chuyện có chút chuyện liền muốn bỏ nhà đi, đây không phải là suy nghĩ của một cô bé hiểu chuyện. Nói cho mẹ nghe, có phải cảm thấy ba có lỗi với mẹ nên mới ghét ba, không muốn trở về thành phố T hay không?"

Chu Đề bị mẹ đoán trúng tim đen nên khóc lớn. Đỗ Nhược Hành vẫn cầm lấy tay áo con bé đợi Chu Đề khóc đủ rồi mới nói chuyện đạo lý: "Ba yêu con nhất, cùng với những việc khác không có quan hệ. Ba và mẹ quả thật có mâu thuẫn, nhưng không thể vì mâu thuẫn của người lớn mà con liền ghét ba, giống như ba mẹ ấy, ba và mẹ không vì mâu thuẫn với nhau mà không yêu con."

Chu Đề khóc nói: "Con không muốn nghe nữa! Con chỉ muốn ở một chỗ cùng mẹ! Lại cũng không muốn thấy ba! Con không về đâu!"

Thái độ của Chu Đề rất kiên định, Đỗ Nhược Hành cuối cùng cũng không cách nào thuyết phục con bé về những lý lẽ và những tình cảm phức tạp của người lớn. Dù sao con bé còn quá nhỏ, chỉ có hơn bốn tuổi, trong suy nghĩ của con bé chỉ có người đúng và người sai, trong từ điển tất nhiên không có màu xám.

Vướng mắc giữa cha con hai người phải dựa vào thời gian mới có thể xóa tan. Nếu như Chu Đề nhất quyết không trở về thành phố T, cô cũng không ép

buộc con bé. Nói cho cùng cô cũng yêu thương con gái mình, con bé muốn ở cùng mình, biết là ích kỷ nhưng cô cũng muốn nuôi con. Nhưng quyền nuôi con sau ly hôn rất ít khi thuộc về người phụ nữ, trường hợp thứ nhất là Chu Yến Cẩm không muốn nuôi con, sau đó quyền nuôi dưỡng sẽ thuộc về nhà họ Chu, nếu nhà họ Chu cũng không muốn mới đến lượt người mẹ là cô, cho nên bây giờ cô muốn nuôi Chu Đề phụ thuộc rất nhiều vào Chu Yến Cẩm.

Chu Đề dứt khoát nói, ba mẹ cứ bàn với nhau đi, con muốn ở đây.

Đỗ Nhược Hành chỉ có thể gọi điện cho Trương Nhã Nhiên.

Đúng dịp Trương Nhã Nhiên đang ở phòng bệnh. Ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ, trở lại đi làm đã nhận được tin sét đánh giữa trời quang, kinh hãi hai giây, sau đó vội vàng ôm một giỏ trái cây bay nhanh đến bệnh viện, thời điểm nhìn thấy ông chủ mình liền gào khóc, nói ông chủ tôi hộ giá không đến nơi đến chốn, thực sự đáng chết.

Chu Yến Cẩm lười quan tâm đến cô, đúng lúc chuông điện thoại reo.

Trương Nhã Nhiên nhìn tên người gọi, ngần người một lát, sau đó liền dùng hai tay đem điện thoại nâng đến trước mặt Chu Yến Cẩm: ". . . . . Ông chủ, là Đỗ tiểu thư gọi."

Chu Yến Cẩm nhàn nhạt đáp: "Cô nhận đi."

Trương Nhã Nhiên nhìn trần nhà chỉ coi như không nghe thấy. Chuông điện thoại reo mãi không ngừng, trong phòng bệnh hai người cũng không nhúc nhích. Qua mười giây, Chu Yến Cẩm rút cục cũng không nhận được nữa, cầm lấy nhấn nút nghe.

Đỗ Nhược Hành phản ứng chậm nửa nhịp, mới nói: "Tôi là Đỗ Nhược Hành."

Anh ta đáp: "Anh biết."

Cô lại hỏi: "Anh như thế nào rồi?"

Anh lại đáp: "Hoàn hảo."

Đỗ Nhược Hành nhất thời không biết mở miệng thế nào nhưng cũng không ngắt máy. Trong loa chỉ có tiếng thở nhàn nhạt, Chu Yến Cẩm biết đây là cô đang chần chừ gì đó liền hỏi với âm điệu nhu hòa hơn: "Có chuyện gì?"

Đỗ Nhược Hành rót cuộc mở miệng: "Tôi có việc thương lượng với anh."

"Em cứ nói đi."

Đỗ Nhược Hành cố bình tĩnh nói: "Chu Đề nói con bé không muốn trở về thành phố T nữa, ý của con rất rõ ràng, thái độ cũng rất kiên quyết, muốn về sau ở chung với tôi. Tôi gọi điện thoại, là muốn thương lượng về việc chuyển nhượng quyền nuôi con."

Trương Nhã Nhiên giả vờ làm bức tường đứng đó không xa, có thể thấy khuôn mặt Chu Yến Cẩm vận vẹo trong chốc lát. Cuối cùng anh ta trấn tĩnh lại, giọng nói cũng bình thường: "Em nghĩ sao về chuyện này?"

"Nếu như anh đồng ý, tôi muốn nuôi con."

Chu Yến Cẩm nói: "Tốt. Anh đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 39

Đỗ Nhược Hành không ngờ Chu Yến Cẩm có thể đồng ý một cách thuận lợi như vậy. Cách chốc lát mới nói cảm ơn.

Thật lòng mà nói Đỗ Nhược Hành chẳng biết tại sao mình lại nói lời cảm ơn, chỉ là theo bản năng làm như vậy. Trước kia, cô chưa từng bao giờ nói những lời khách sáo kiểu như cảm ơn với Chu Yến Cẩm, bởi vì tính cách của cô như vậy, những người nào không liên quan thì không bao giờ cô nhờ giúp việc gì còn những người thân thiết yêu chiều chăm sóc mình thì không có gì phải nói cảm ơn. Cô và Chu Yến Cẩm bây giờ đối xử với nhau đúng là giống như người xa lạ.

Sau một lúc lâu, Chu Yến Cẩm nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Trương Nhã Nhiên ở một bên trầm ngâm nín thở, nhìn về mặt ừ dột của ông chủ sau khi cúp điện thoại. Có thể dễ khiến ông chủ mình thất bại cay đắng có rất ít người, Đỗ Nhược Hành là một trong số trong đó. Hình tượng Chu Yến Cẩm đối với tất cả nhân viên trong ban trợ lý là một người đàn ông anh

minh thần võ, không có gì không làm được. Một người phụ nữ có thể giãy vò một người đàn ông ưu tú như Chu Yến Cầm đến độ chết đi sống lại như vậy, bánh lãnh của cô ấy quả không tầm thường. Dựa vào điều này, mức độ kính nể của Trương Nhã Nhiên đối với Đỗ Nhượng Hành tăng lên đáng kể.

Nhưng từ góc độ của Trợ lý mà nói Trương Nhã Nhiên lại cực kỳ buồn bã. Tấm lòng của ông chủ mình như thế mà Đỗ Nhượng Hành chẳng thêm đề ý chứ chưa nói đến chuyện hồi báo. Quan trọng hơn là bây giờ cô có việc cần phải báo cáo nhưng xem ông chủ kia... Nhận điện thoại của Đỗ Nhượng Hành xong liền bị ảnh hưởng nặng nề, nhắm mắt bộ dạng không muốn nói thêm chuyện gì nữa.

Nhưng dù sao công việc thì vẫn phải hoàn thành, cuối cùng Trương Nhã Nhiên lấy hết dũng khí, dè dặt nói: "Ông chủ, ngài không có ở công ty mấy ngày, đồng sự Khang lên lút tổ chức cuộc họp Hội đồng quản trị sau lưng ngài đấy. Bọn họ bày tỏ hi vọng vào cuộc bổ nhiệm Hội Đồng Quản Trị mới tăng thêm một người vào, hơn nữa người được đề cử thành viên mới là Khang Thần đấy. Đây có biên bản sơ thảo cuộc họp, ngài có muốn xem không?"

Cô đã nói đến lần thứ hai nhưng Chu Yến Cầm không thêm đề ý. Trương Nhã Nhiên cũng chẳng biết làm sao nữa, cúi đầu chào rồi ra ngoài.

Qua vài hôm, Chu Yến Cầm xuất viện, có luật sư gọi điện thoại tới nói là Đỗ Nhượng Hành tiểu thư bận rộn, toàn quyền ủy thác ông ta tới thay mặt giải quyết việc chuyển nhượng quyền nuôi dưỡng Chu Đề. Vừa đúng lúc Thẩm Sơ đang tới thăm Chu Yến Cầm, buột miệng nói: "Ồ, đây là quyết định cả đời không qua lại với nhau nữa à."

Chu Yến Cầm lười đáp, ngay cả một vẻ mặt cũng keo kiệt cho anh ta. Chu Yến Cầm gần đây mắt ngủ nghiêm trọng, còn có nguy cơ sinh chứng biếng ăn, càng ngày càng trầm mặc, lời nói của anh ta trong một ngày có thể đếm trên đầu ngón tay, khiến lão quản gia cực kỳ lo lắng, còn tính toán mời bác sỹ tâm lý về xem xét tình hình. Hôm nay Thẩm Sơ tới đây cũng là do lão quản gia mời đến.

Một lát sau vị luật sư kia tới cửa, giải thích cùng Chu Yến Cầm tất cả mọi điều khoản liên quan đến việc nhường quyền nuôi con, nói chưa được mấy câu, Chu Yến Cầm đã không kiên nhẫn nghe, tỏ vẻ lạnh lùng nói câu đầu tiên của ngày hôm nay: "Lấy ra."

". . . . ."

Vị luật sư do dự một chút, cuối cùng khiếp sợ phong thái uy nghiêm của Chu Yến Cầm, ngoan ngoãn đưa giấy tờ ra.

Chu Yến Cầm nhìn vào chỗ trống cần chữ ký một lúc rất lâu. Cuối cùng thời điểm ký tên lại rất dứt khoát, nét chữ cũng khí khái mười phần. Đã hơn hai năm rồi kể từ ngày anh ta đấu tranh để đặt bút ký vào đơn ly hôn, lần đó anh ta dứt ruột tạm biệt hôn nhân. Lần này anh ta mất đi con gái.

Lúc luật sư đi, có lẽ nhìn Chu Yến Cầm một cái, anh ta ngay cả mí mắt cũng không động đậy, thái độ hết sức ngạo mạn. Đợi đến lúc người vừa đi mới nhắm mắt, vẻ mặt trong nháy mắt giống như già đi mười tuổi.

Thẩm Sơ vốn là chứa một bụng lời chế nhạo Chu Yến Cầm nhưng thấy bộ dạng thần thái này của bạn mình, cuối cùng không đành. Không thể không nói tất cả mọi chuyện đi đến nước này, lỗi là ở Chu Yến Cầm đến tám phần. Vốn là chuyện nói lại giữa hai người đã có chuyển biến tốt lại bị chính anh ta phá hỏng. Từ những chuyện gần đây có thể thấy, Đỗ Nhượng Hành coi như đã hoàn toàn chết tâm với chồng cũ, nếu ngay cả chết cũng không thể vẫn hỏi, vậy cũng chỉ có thể mỗi người đi một ngã.

Nếu thực sự suy nghĩ, Thẩm Sơ cũng không thể xác định Chu Yến Cầm đã thực sự thay đổi cái nhìn về hôn nhân chưa. Trên thực tế, tính cách của Chu Yến Cầm phải dùng bốn từ 'duy ngã độc tôn' để hình dung cũng không quá đáng, chủ kiến của anh ta hết sức kiên định, không phải là người dễ dàng thay đổi ý kiến cá nhân. Nhất là đối với loại vấn đề ăn chơi trác táng mấy chục năm này, trừ phi tự mình thấu hiểu triệt để, người khác có khuyên như thế nào cũng chỉ là gió thoảng bên tai. Chỉ là Thẩm Sơ không biết, việc Đỗ Nhượng Hành kiên quyết rời đi, Chu Đề ghét bỏ xa lánh, tai nạn xe cộ không có ai đề ý cùng vô vàn những chuyện khác, tất cả đều khiến anh ta đau lòng, tất cả những chuyện không vui tạo nên một loạt hiệu ứng Domino, mà nguyên nhân sâu xa chính là việc anh ta không trung thành trong hôn nhân.

Mà cứ cho rằng từ nay về sau Chu Yến Cầm sẽ triệt để thay đổi, hành động đứng đắn, cũng không ai dám đảm bảo anh ta sẽ giữ mãi được phong độ như thế. Có lẽ gần đây anh ta thật sự thật thà hiệp, bởi vì nếu không phải như vậy, anh ta sẽ cảm thấy không thoải mái. Nhưng việc bị động nhượng bộ và tự bản thân mình muốn nhượng bộ là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cái này giống như sự khác nhau của bị cấp trên ép phải yêu thích công việc và bản thân mình thực sự yêu thích công việc ấy.

Điều khó giải thích nhất chính là, một người chỉ có thể kiểm nghiệm hành động chứ không thể kiểm nghiệm trong lòng người khác. Nói thật để kiểm nghiệm được Chu Yến Cầm thực sự thay đổi cả nhân sinh quan của mình hay là chỉ tạm thời thỏa hiệp để lôi kéo tình thương của Đỗ Nhượng Hành thì ngoài Đỗ Nhượng Hành đồng ý quay về và tự mình xem xét là có khả năng nhất còn người khác nhìn vào, khó mà nói đúng được.

Thẩm Sơ nhìn bộ dạng tang thương của Chu Yến Cầm, hắng giọng một cái nói: "Anh cũng đừng u buồn quá. Theo tôi thấy Đỗ Nhượng Hành cũng quá khát khe trong chuyện anh ngoại tình rồi, trong hôn nhân, đàn ông lạc lối nhiều như vậy, ngay cả phụ nữ cũng có người lầm đường lạc lối, nếu như mọi người đều như cô ấy thì tỉ lệ ly hôn của Trung Quốc sẽ quá nửa mất. Nếu cô ấy có ý từ nay về sau không muốn liên quan gì đến anh nữa thì anh cũng nên từ từ lãng quên đi, về sau anh nhất định sẽ tìm được người còn tốt hơn cô ấy mấy lần, xinh đẹp hơn trẻ trung hơn cũng hiểu chuyện hơn. Ly hôn đâu phải là cuộc sống chấm dứt."

Nói xong Thẩm Sơ nghĩ thầm nếu như Chu Yến Cầm thực sự dám gạt đầu thì từ nay về sau việc chính của anh ta sẽ cố gắng ngăn cản hôn nhân của Chu Yến Cầm cả đời, tránh việc bạn mình lại đi hủy hoại thêm những cô gái tốt.

Kết quả cách một lát Chu Yến Cầm mới nói: "Một là cậu cắt ngay cho tôi, hai là nói tiếng người đi."

Thẩm Sơ nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều, nói: "Nếu không đồng ý làm như vậy, vậy không bằng thừa dịp trong khoảng thời gian này suy nghĩ thật kỹ, nhà người ta ly dị cũng không phải là không có, cái vị Tập tiên sinh gì đó không phải cũng là vợ chồng ly hôn nhưng người ta thủy chung toàn tâm toàn ý nói

lại tình cảm, hiện tại phục hôn rồi, gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Thật sự mà nói người có thể kiên trì sau khi ly hôn như thế cũng hiếm. Hay là anh đến học hỏi anh ta một chút kinh nghiệm."

Chu Yến Cầm ngắt lời: "Vẫn là cậu út đi."

Thẩm Sơ đứng lên duỗi lưng một cái, nói tiếp: "Ngoài ra anh cũng có thể suy nghĩ một chút, anh làm cho Đỗ Nhược Hành thất vọng đến nhường nào thì cô ấy mới kiên quyết đòi ly hôn với anh, sau đó lại còn căm ghét đến nỗi ngay cả anh sắp chết cô ấy cũng không thèm nhìn anh một cái. Nhất định là anh đã làm chuyện phạm vào mười điều ác của nhân loại rồi. Đúng rồi anh khiến cô ấy khóc nhiều lắm đúng không? Sau đó khóc lớn một trận? Theo kinh nghiệm của tôi, trên đời này có một loại phụ nữ, anh ngàn vạn lần cmm không thể làm cô ấy khóc, một khi đã khóc một trận long trời lở đất thì sẽ tuyệt tình hết sức. Về sau dù có chuyện gì cô ấy cũng sẽ không quay đầu, tôi thấy Đỗ Nhược Hành chính là loại phụ nữ này."

Lần này Chu Yến Cầm mất hết kiên nhẫn nói: "Cút."

Thẩm Sơ rút cuộc cũng chịu cút. Chu Yến Cầm lại vẫn cảm thấy không dễ chịu. Anh ta nheo mắt, cảm thấy trái tim quặn đau. Cùng lúc đó, cái lạnh len từ bên trong lan ra toàn cơ thể.

Đỗ Nhược Hành đã cho anh những ký ức đẹp nhất trong đời. Cho tới bây giờ, lại đem tất cả lấy đi một cách quyết tuyệt sạch sẽ, không để lại cho anh ta một tia niệm tưởng nào.

Hai năm trước cho dù ly hôn, thật ra Chu Yến Cầm vẫn cảm thấy có chút yên tâm, thậm chí còn không có chút nửa phần lo lắng. Anh ta vẫn cho rằng Đỗ Nhược Hành sẽ trở về, loại lòng tin này luôn thường trực trong trí óc cũng như trái tim anh ta khiến anh ta tự tin rằng mình chưa mất tất cả. Cho đến gần đây, cảm giác như thế không còn sót lại chút gì.

Chu Yến Cầm đã luôn tự tin rằng hai người bọn họ sẽ bên nhau trọn đời, sẽ vĩnh viễn không chia cách. Sau này có Chu Đề, ý nghĩ như vậy càng sâu sắc. Đến hôm nay mới phát hiện mình căn bản chưa thực sự hiểu rõ Đỗ Nhược Hành. Anh ta cho rằng chuyện qua lại theo nhu cầu với người phụ nữ khác là chuyện đương nhiên, đại khái điều kiện tiên quyết là Đỗ Nhược Hành chịu phối hợp. Nhưng cô đột nhiên không muốn tiếp tục, nên anh ta trở tay không kịp.

Cô nói thẳng, nói gay gắt rằng, tôi cảm thấy Chu Yến Cầm bẩn. Anh ta khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Hai người bốn năm làm vợ chồng, mười ba năm chung đụng, đến cuối cùng cô lại oán anh đến nỗi chỉ muốn tham gia tang lễ của anh ta.

Sự thật trần trụi mười vạn vạn như thế này đặt ngay trước mắt Chu Yến Cầm khiến anh ta không cách nào lừa gạt bản thân nữa.

Nắng mùa đông không lạnh không nóng, có vẻ có chút yếu ớt, chiếu vào phòng khách rộng lớn, chỉ có một mình Chu Yến Cầm trầm chán, ngồi co ro trên ghế sa lon.

Trống trải và lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 40

Ba năm sau.

Sáng chủ nhật một ngày đầu hè, cô bé Chu Đề đã bảy tuổi, đoạn chính ngồi ở trước bàn ăn, dùng tiếng Anh chuẩn hỏi mẹ mình, mùa hè này liệu có thể quay lại Hongkong chơi một chuyến hay không.

Năm ngoái lúc này, mẹ con cô cùng với Khang Thần đang vi vu ở Hongkong. Chu Đề được Khang Thần chiều chuộng, mua cho bao nhiêu thức ăn ngon cùng đồ chơi đẹp, lại được đi công viên Disney chơi trò chơi, cô bé vui đến nỗi cho tới lúc ôm gấu bông ngồi trên máy bay quay về vẫn quay đầu nhìn lại một cách lưu luyến. Khang Thần thấy vậy nên hứa năm nay vẫn sẽ mang con bé tới chơi, Đỗ Nhược Hành lúc ấy không nghe thấy nhưng Chu Đề đã tâm tâm niệm niệm suốt một năm.

Chu Đề dùng cặp mắt long lanh đầy hy vọng nhìn mẹ mình nhưng Đỗ Nhược Hành lại đang cắn bánh bao có chút không tập trung. Chu Đề thấy mẹ mình không tỏ thái độ gì thì không vui nhưng vẫn ngoan ngoãn ăn hết phần bữa sáng của mình, không tiếp tục tiếp tục đề tài này, sau đó tự mình thay xong quần áo chờ mẹ cùng đi dạo phố.

Vậy mà Đỗ Nhược Hành lại không hành động giống như thường ngày. Cô vẫn ngồi trên ghế sa lon gọi Chu Đề lại, vẻ mặt có chút nghiêm túc, sau đó nói rằng mẹ muốn cùng con thương lượng một chuyện.

Sau đó Đỗ Nhược Hành hỏi: "Đề Đề, nếu mẹ và chú Khang kết hôn, con đồng ý hay không?"

Chu Đề đột nhiên im bất mấy giây, vẻ kinh ngạc thoáng xuất hiện trên khuôn mặt cô bé, sau đó nói: "Chú Khang cầu hôn mẹ rồi sao?"

"Đúng vậy."

"Lúc nào vậy ạ?"

"Tối hôm qua."

"Mẹ đồng ý rồi?"

"Mẹ bảo mẹ còn phải suy nghĩ, chưa có quyết định cuối cùng."

Chu Đề lại mím môi suy nghĩ trong chốc lát. Cô bé khép hờ mắt, không có biểu cảm gì. Cuối cùng ngẩng mặt lên, nhìn Đỗ Nhược Hành: "Ý kiến của con rất quan trọng sao?"

"Nếu con phản đối, mẹ sẽ không kết hôn."

"Như vậy nếu như con không phản đối, mẹ sẽ kết hôn cùng người khác sao?"

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: "Mẹ hỏi ý kiến của con trước nhưng cũng không nhất định sẽ đồng ý. Hôn nữa cho dù thật sự quyết định kết hôn, cũng phải là con hoàn toàn vui vẻ đồng ý thì mới được."

Chu Đề rất lâu không trả lời. Con bé càng lớn càng xinh, mặt mày có nét thanh tú của mẹ nhưng mang mấy phần anh khí của ba, nhìn đi nhìn lại dù sao cũng thấy con bé càng ngày càng giống ba. Tính khí cũng bướng bỉnh y như ba mình. Rõ ràng ba năm nay, thời gian gấp gờ của hai cha con tính tổng lại không quá hai tháng, nhưng thái độ đối địch của con bé vẫn không khá hơn lên, vô cùng cố chấp, ngoan cố hơn nữa còn cố chấp.

Chu Đề rớt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn mẹ mình y như một cô gái trưởng thành: "Con chưa nghĩ tới, con cũng cần chút thời gian để suy nghĩ."

*****

Tin tức Khang Thần cầu hôn Đỗ Nhược Hành này vài ngày sau đã truyền tới thành phố T. Thẩm Sơ nhận ủy thác của người khác nhờ Chu Yến Cầm làm giúp một việc, nên chủ động giúp người ta mời Chu Yến Cầm cùng đi đánh gôn, hơn nữa ba người còn ước định một ván thắng ăn mười vạn tiền cược. Thẩm Sơ vừa vào cuộc đã thua Chu Yến Cầm ba ván, mất thấy ba mươi vạn của mình sắp dang không cho Chu Yến Cầm thì cảm thấy đầu nhưng nhức, mất thấy bóng của Chu Yến Cầm lại sắp vào lỗ cuối liền háng giọng một cái, nói: "Nghe nói tập đoàn Viễn Hành lại chuẩn bị cuộc họp bổ nhiệm Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị nhiệm kỳ mới rồi hả?"

Chu Yến Cầm ừ một tiếng.

Thẩm Sơ lại cười nói: "Khang Thần đặt chân vào Hội Đồng Quản Trị rồi, nghe nói cậu ta khó nhai hơn cả lão cha Khang Tại Thành đang bị đi đày ở xa xứ hả?"

Chu Yến Cầm không tưởng để ý tới Thẩm Sơ, vung cây gậy màu xám bạc, làm động tác chuẩn bị muốn đánh, trong nháy mắt thấy không ổn, Thẩm Sơ bắt đầu thực hiện kế làm loạn tư tưởng, làm bộ như nhìn hình con hổ thước trên cọc gôn nói: "Tôi nghe nói Đỗ Nhược Hành và Khang Thần chuẩn bị đính hôn."

Quả bóng gôn màu trắng của Chu Yến Cầm văng lên, xoay mấy vòng trên không trung sau đó bay vào trong bụi cỏ. (Tội...)

*****

Đỗ Nhược Hành chọn một khoảng thời gian rảnh, hẹn Chu Tô cùng đi uống cà phê. Nói chung mục đích chủ yếu là để thông báo cho bạn mình biết là Khang Thần đã cầu hôn cô. Tô Cầu lúc đó đang ngâm một ngụm cà phê bỗng nhiên bị sặc, ho khan nửa ngày mới nói hai người có vấn đề à, nói kết hôn là kết hôn ngay à, dù gì cũng phải đúng trật tự chứ.

Đỗ Nhược Hành cười nói: "Vì vậy tớ mới tìm đến người phụ nữ theo chủ nghĩa độc thân là cậu để thuyết phục tớ đây."

Tô Cầu cười nói: "Cái này tớ không chịu trách nhiệm được. Chủ yếu là hai người các cậu mấy năm nay trông có giống yêu đương gì đây, trông giống vợ chồng già ấy." Dừng một chút, hỏi, "Tại sao đột nhiên Khang Thần lại cầu hôn cậu?"

Đỗ Nhược Hành cũng cảm thấy việc Khang Thần cầu hôn quả thật quá đột ngột. Thực sự từ tận sâu trong đáy lòng, Đỗ Nhược Hành cũng chưa hề có ý tưởng là sẽ bắt đầu một cuộc hôn nhân mới, đây là ý nghĩ của cô từ lúc mới ly hôn với Chu Yến Cầm, vào ba năm trước càng thêm trở nên kiên định. Cô đã từng nói chuyện với Khang Thần về chuyện này, trước cả lúc hai người quyết định qua lại với nhau cơ.

Chính vào mùa hạ năm ngoái, Khang Thần chính thức được thăng chức lên làm bạn trai Đỗ Nhược Hành. Nhưng theo lời Tô Cầu nói thì việc Đỗ Nhược Hành chấp nhận Khang Thần là bạn trai chủ yếu là trong lòng cảm thấy áy náy với Khang Thần, cho rằng anh ta đã quá tốn thời gian chờ đợi mới chịu đồng ý. Bởi vì theo Tô Cầu thấy, Đỗ Nhược Hành là bạn gái của Khang Thần hay Đỗ Nhược Hành độc thân không có gì khác nhau. Phương thức qua lại của Đỗ Nhược Hành và Khang Thần vẫn khó hiểu như trước như vậy.

Chuyện nên độc lập hay không nên độc lập Đỗ Nhược Hành đều độc lập, có chuyện gì cần thương lượng một chút thì Đỗ Nhược Hành đầu tiên sẽ tìm

Tô Cầu thương lượng, sau đó mới nói với Khang Thần. Tô Cầu thường nói, tác dụng của Khang Thần đối với Đỗ Nhược Hành khá giống người giao hàng, nói chung là khi cần một túi gạo hay bình ga mới nhớ tới.

Đỗ Nhược Hành cảm thấy chẳng có chút nhiệt tình nào để bắt đầu một đoạn tình cảm chết đi sống lại mới. Công việc bận rộn cùng việc phải chăm sóc cho Chu Đề là lấy cớ, thực ra trong lòng Đỗ Nhược Hành biết rõ đây không phải là toàn bộ lý do. Lý do chính là trong lòng cô đã có bóng ma tâm lý. Mặc kệ Khang Thần ôn tồn chăm sóc như thế nào, thái độ của cô đối với anh vẫn không nóng không lạnh, sẽ không bài xích nhưng vẫn không muốn đặc biệt thân cận. Sức ảnh hưởng của Khang Thần thực sự không quá lớn, từ trên trình độ nhất định nói anh ta vẫn không thể thay đổi thói quen tự lập của cô, ví dụ như khi gặp phải vấn đề khó giải quyết, phản ứng đầu tiên của cô không phải nhờ giúp đỡ mà là tự mình giải quyết.

Đỗ Nhược Hành vì thế cảm thấy khá hồ thẹn với Khang Thần. Anh càng rộng lượng càng biểu hiện phóng khoáng, vẫn chăm sóc mẹ con cô như cũ thì Đỗ Nhược Hành lại càng áy náy. Nhưng cô cũng không biết phải làm thế nào. Đỗ Nhược Hành đã ly hôn năm năm, Tô Cầu nói bệnh kiết phích (thích sạch sẽ) của cô lại càng ngày càng nghiêm trọng, đã đạt đến trình độ làm người ta giận sôi gan.

Đỗ Nhược Hành chống cằm cười: "Cậu xem có phải Khang Thần đang nhắm vào số cổ phần tớ nắm trong tay không?"

Tô Cầu suy nghĩ rất nghiêm túc một lát mới đáp: "So với việc nói thích cậu vì cậu xinh đẹp thùy mị thì nguyên nhân cổ phần có vẻ hợp lý hơn."

Đỗ Nhược Hành cười không nói. Tô Cầu lại nói: "Vậy rốt cuộc cậu định trả lời sao?"

Cách một lát, Đỗ Nhược Hành mới nói: "Tớ vốn cho rằng Chu Đề sẽ thích sự thay đổi này bởi vì mấy năm nay, con bé có vẻ rất thân thiết với Khang Thần."

"Nhưng mà?"

Người mẹ là cô rất chuẩn xác những gì con gái mình biểu hiện: "Mặc dù không biết nguyên nhân là gì nhưng nói là con bé thích thì không giống, con bé giống như kinh ngạc hơn."

Đến lúc chạng vạng, Đỗ Nhược Hành nhận được điện thoại, cô bạn sơ trung đã từng điều trị chứng uất ức trước kia nói, hiện tại cô ấy đang ở thành phố S tham gia Hội thảo Y học, vừa đứng lại ở cạnh khách sạn Cảnh Mạn, không biết cô có rảnh rồi gặp mặt một lần hay không.

Đỗ Nhược Hành vội vàng tới khách sạn kia, đối phương đang ngồi ở quầy bar chờ cô. Sau khi thấy Đỗ Nhược Hành, đối phương quan sát toàn thân, cuối cùng cười nói: "Nhìn đáng đáp khí sắc cũng không tệ lắm."

Đỗ Nhược Hành nói: "Tất cả đều là nhờ hồng phúc của cậu."

Hai người cùng nhau ăn cơm tối, hàn huyên tình trạng gần đây của mình, đối phương đột nhiên hỏi: "Cậu và Chu Yến Cẩm còn liên lạc không?"

Đỗ Nhược Hành im lặng, đã rất lâu rồi cô chưa nghe thấy cái tên này, phải hồi tưởng mới có thể nói ra đáp án: "Không."

Đối phương quan sát sắc mặt của cô, trầm ngâm hỏi "Vậy cậu có muốn biết tình trạng gần đây của anh ta không?"

Đỗ Nhược Hành không chút nghĩ ngợi, cười nói: "Đã là người dung, chuyện này không còn cần thiết nữa."

Buổi tối hôm ấy, Đỗ Nhược Hành trở lại khách sạn Cảnh Mạn, trước cửa thang máy đụng phải Khang Thần.

Hôm nay anh vẫn ăn mặc chỉnh tề như vậy nhưng không bằng bữa tiệc dưới ánh nến tối hôm qua. Thật ra thì bây giờ nghĩ lại, tối hôm qua có rất nhiều dấu hiệu cho rằng Khang Thần muốn cầu hôn, tuy nhiên đều bị Đỗ Nhược Hành xem nhẹ. Bọn họ cùng nhau ăn cơm rất nhiều lần nhưng bữa tối tình xáo và lãng mạn như hôm qua chỉ thường diễn ra vào ngày lễ. Ngày hôm qua vừa vặn là sinh nhật Khang Thần, những năm trước mẹ con cô và Khang Thần sẽ cùng nhau dùng bữa nhưng năm nay anh lại có ý tách Chu Đề ra, chỉ có hai người lớn cùng nhau dùng bữa.

Anh hỏi cô xem có tính toán gì cho tương lai chưa lại nói một ít chuyện về công việc. Bữa ăn diễn ra rất suôn sẻ, Khang Thần nói đủ thứ chuyện khiến Đỗ Nhược Hành vui vẻ không thôi. Thật ra mà nói, ý nghĩa của sự tồn tại của Khang Thần đối với Đỗ Nhược Hành chính là như vậy. Trong cuộc sống của Đỗ Nhược Hành hiện nay, không có ai có thể khiến cô vui vẻ hơn Khang Thần. Trên phương diện công việc, bọn họ rất hợp nhau, trên phương diện cuộc sống trợ giúp lẫn nhau, Khang Thần chính là người mà cô tiếp xúc nhiều nhất trừ Chu Đề ra, cũng chỉ có anh ta mới chịu chấp nhận chuyện qua lại mập mờ không có giới hạn mà Đỗ Nhược Hành đưa ra.

Thời điểm Khang Thần cầu hôn, có một nghệ sỹ Violin đánh một bản nhạc nhẹ nhàng từ trên sân khấu, trong tay Khang Thần chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một chiếc nhẫn kim cương, rất chói mắt, nhưng ánh mắt anh rất dịu dàng, chân thành hỏi cô, liệu có đồng ý kết hôn với anh không.

Đỗ Nhược Hành theo bản năng dùng tay bịt miệng, nhất thời chưa phản ứng kịp, nhưng quả thật tâm trạng lúc đó không thể nói là vui mừng. Cuối cùng cô nói, cần có thời gian suy nghĩ.

Khang Thần rất có phong độ nói được thôi.

Về mặt tình cảm mà nói, Đỗ Nhược Hành vẫn luôn muốn duy trì trạng thái như thế này đối với Khang Thần. Nhưng mà nhìn trên phương diện lý trí, nếu như kết hôn với Khang Thần cũng không phải là chọn lựa không tồi. Khang Thần rất kiên nhẫn, làm bạn với cô hơn ba năm, chưa bao giờ tạo cho cô bất kỳ sự áp lực nào. Cô cũng không phải là không có hảo cảm với Khang Thần, thậm chí ở trước mặt anh ta cũng có thể rất thẳng thắn nói mình thích anh. Rồi còn Chu Đề cũng rất thích anh.

Cuối cùng, nếu nói về cảm giác áy náy trong lòng, Đỗ Nhược Hành cảm thấy, thật sự mười năm trước có người đàn ông nào đối xử với mình như thế này thì chắc chắn cô sẽ lấy thân báo đáp.

Hai ngày nay vì chưa biết trả lời thế nào nên Đỗ Nhược Hành luôn cố ý đi vòng, tránh những nơi có thể gặp Khang Thần. Vì vậy thời điểm đụng nhau trước cửa thang máy, Đỗ Nhược Hành có chút lúng túng.

Lúc cửa thang máy chậm rãi khép lại, Đỗ Nhược Hành cúi mặt nhìn chằm chằm xuống mặt đất chào một câu qua loa: "Chào buổi tối... Tổng giám đốc"

Khang Thần cười một tiếng, nói có hai người chúng ta, không phải khách sáo đến nỗi như vậy đâu. Nếu như em có ý định từ chối anh thì người lúng túng phải là anh mới đúng chứ.

Một lát sau Đỗ Nhược Hành mới ngẩng đầu lên nhìn Khang Thần, dùng ánh mắt chân thành nói: "Tôi vẫn cảm thấy quá nhanh."

Khang Thần ừ một tiếng sau đó cười khò: "Vậy lỗi là ở anh, cầu hôn lúc thời điểm chưa chín muồi."

Đỗ Nhược Hành nghe Khang Thần nói thế lại càng áy náy, theo bản năng khẽ khom người tạ lỗi với anh ta: "Không phải. Đều là lỗi của tôi."

Khang Thần cũng khom người với cô, giọng nói càng thành khẩn hơn: "Không phải. Là do anh quá nóng nảy rồi."

Đỗ Nhược Hành tiếp tục cúi người: "Không. Là do tôi còn quá mâu thuẫn."

Khang Thần dứt khoát cúi người bốn mươi lăm độ: "Không. Là do anh chưa đủ tốt."

Hai người cứ liên tiếp cúi người nhận lỗi như thế mãi cho đến lúc cửa thang máy mở ra. Ai cũng nghĩ trừ người trong cuộc căn bản không ai biết quá trình này, ngay cả Tô Cầu cũng không biết. Nhưng bức vách cũng có lỗ tai, vị giám sát an ninh trực hôm đó vốn đang ngồi nhìn màn hình camera một cách uể oải, thấy một màn như vậy bỗng tỉnh táo trong nháy mắt, hơn nữa còn ngạc nhiên đến độ thiếu chút nữa rút mất cằm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 41:

Chu Yến Cẩm sáng hôm đấy đi đánh gôn về, lão quản gia tự mình đảm đương trách nhiệm tài xế, chờ cậu chủ đến phòng khám bệnh.

Chu Yến Cẩm đã đến đã tới mấy chỗ như phòng khám tâm lý này hơn một lần nhưng không có lần nào là nguyên ý cả. Anh ta đồng ý đến là bởi vì Thẩm Sơ, lão quản gia còn có ba mẹ Chu cất lực khuyên. Bọn họ nhất trí cho rằng, hai năm qua trình độ ít nói cũng như lười hành động của anh ta đã có biến chuyển giống như người mắc chứng uất ức. Nó là bệnh tâm lý, cần phải tham gia trị liệu.

Bởi vì mẹ Chu khóc lóc nguyên một ngày trước mặt anh ta, Chu Yến Cẩm mới xoa xoa mi tâm đồng ý đi khám bệnh. Nhưng trong thâm tâm Chu Yến Cẩm vẫn cho rằng suy nghĩ của họ thật buồn cười. Bản thân mình không nói không cười bởi vì mấy năm nay có chuyện gì thực sự vui vẻ diễn ra cũng chẳng có gì khiến anh ta cảm thấy mình đạt được thành tựu to lớn, làm gì đến nỗi tinh thần sa sút như mọi người nói. Mà quả thực là anh ta ít nói hơn thật, bởi vì cảm thấy những người xung quanh mình thật phiền, so với chuyện tán nhảm thì về phòng nghỉ ngơi một chút còn có ích hơn. Tất nhiên đấy là trong cuộc sống thôi, còn trong công việc làm ăn anh ta vẫn thết ra lửa như thường, chưa bao giờ để mình bị thua thiệt cả.

Đối với chuyện làm ăn của Chu Yến Cẩm trong mấy năm qua, thân là trợ lý chính Trương Nhã Nhiên là người thể nghiệm sâu sắc nhất. Ba năm trước, Chu Yến Cẩm đã có bản lĩnh xử cho phòng Trợ lý thư ký và Hội Đồng Quản Trị khổ sở không thể tả, ba năm sau tình huống càng ngày càng tệ hại hơn.

Trước kia công việc của Chu Yến Cẩm còn có những đối tượng khác như Đỗ Nhược Hành, Chu Đề hay mấy cô người mẫu diễn viên vay quanh anh ta chia sẻ chút tinh lực nên công việc cũng ít được quan tâm hơn. Hiện tại mấy đối tượng phân tán tư tưởng này đều không còn nữa, kể từ scandal hai năm rưỡi trước với một cô diễn viên được giải quyết triệt để, toàn bộ tinh lực của Chu Yến Cẩm đều dành trọn cho công việc. Hơn nữa hai năm qua bệnh mất ngủ của Chu Yến Cẩm càng ngày càng nghiêm trọng, một ngày chỉ ngủ có bốn năm tiếng, một khi ông chủ chưa nghỉ thì nhân viên làm sao dám nghỉ, kéo đến sự oán thán của bao nhiêu nhân viên. Riêng Trương Nhã Nhiên thì lại càng thảm hại hơn, trong một ngày thời gian nghỉ bao gồm cả ăn ngủ giải quyết việc riêng tư của cô chỉ còn có thể kéo dài chín mươi tiếng.

Chu Yến Cẩm có tăng lương cho cô như thế nào cũng không thể bù đắp được nỗi ưu thương này.

Nhưng đối với Chu Yến Cẩm mà nói, mặc kệ gần hai năm nay, tập đoàn Viễn Hành có phát triển vượt bậc như thế nào, khiến người ta hâm mộ như thế nào cũng không thể đem lại cảm giác đạt được thành tựu cho anh ta.

Ba năm trước, Hội Đồng Quản Trị tập đoàn Viễn Hành nổi lên một hồi sóng gió khiến Chu Yến Cẩm rất bức mình. Thừa dịp Chu Yến Cẩm bị tai nạn xe phải ở nhà điều trị nửa tháng, Khang Tại Thành liên kết với một số cổ đông khác, bổ sung Khang Thần vào Hội Đồng Quản Trị. Chờ đến lúc Chu Yến Cẩm trở lại cương vị Chủ tịch thì thành viên Hội đồng đã được đóng dấu quyết định rồi.

Sau khi có kết quả bỏ phiếu, Chu Yến Cầm bắt tay Khang Thần tỏ vẻ chúc mừng. Vẻ mặt của anh ta lạnh lùng nhưng thời gian bắt tay của hai người lại rất dài, đốt ngón tay của Khang thần thiếu chút nữa đã bị Chu Yến Cầm siết gãy.

Mặc dù Khang Thần định cư ở thành phố S nhưng vẫn thường xuyên tham gia cuộc họp của Hội Đồng Quản Trị. Điều này khiến Chu Yến Cầm và Khang Thần thường xuyên gặp mặt. Sự xuất hiện của Khang Thần quả thật làm Chu Yến Cầm cảm thấy ngứa mắt, nhưng thỉnh thoảng cậu ta xin nghỉ không xuất hiện lại khiến Chu Yến Cầm không vui. Khang Thần ở thành phố S sống chết như thế nào, Chu Yến Cầm hoàn toàn không hứng thú, nhưng không cách nào thờ ơ với hai người phụ nữ bên cạnh cậu ta.

Mùa hè năm ngoái, Khang Thần vắng mặt tại cuộc họp quý thường niên ba tháng một lần của Hội Đồng Quản Trị, Khang Tại Thành xin nghỉ thay Khang Thần, nói con trai nghỉ hè đi Hongkong chơi. Đến thời điểm cậu ta xuất hiện lại dường như tâm tình tốt một cách thần kỳ, mặt mày như tắm gió xuân. Có một vị cổ đồng nhanh miệng hỏi thăm, cậu ta cười đáp: “Bởi vì gần đây thoát khỏi trạng thái cô đơn rồi.”

Rất nhanh Chu Yến Cầm đã nhận được đáp án chính xác. Ngay sau khi vừa kết thúc cuộc họp, điện thoại của Khang Thần đúng lúc vang lên, lúc đó cậu ta đang đi ngang qua Chu Yến Cầm nên Chu Yến Cầm có thể dễ dàng nhìn thấy hình gọi đến. Trong khung hình là một vùng trời nước mênh mông, còn có gió nhẹ. Khang Thần nâng Chu Đề trên bả vai, Đỗ Nhượng Hành đang vén tóc bị gió thổi ra sau vành tai, khẽ nghiêng đầu dựa vào vai Khang Thần. Cả ba người đều cười rất vui vẻ, rất ấm áp.

Tất cả những suy nghĩ về Khang Thần của Chu Yến Cầm đều là không tốt. Mặc dù tính tình Chu Yến Cầm ngạo mạn lộng quyền, nhưng rất ít người có thể khiến anh ta cực kỳ chán ghét nhưng chỉ có Khang Thần, có suy nghĩ tích cực như thế nào cũng không thể vừa mắt cậu ta.

Mặc dù cậu ta nhỏ thua Chu Yến Cầm hai tuổi, nhưng mà bởi vì từ nhỏ cuộc sống đã không thuận lợi, lại lớn lên trong gia tộc lớn tranh đoạt không ngừng mà lòng dạ thâm sâu. Dứa bé lớn lên trong đại gia tộc như Khang, không phải quá hèn nhát thì chính là tâm địa sâu. Ba năm trước Khang Thần có thể dõ ông nội đến phút cuối đổi di chúc, đem tài sản nhường lại cho cậu ta, người như vậy hoàn toàn thuộc về kiểu sau. Sau đó gần một năm, cậu ta đã có thể làm cách nào đó để người ba bị con mình cướp tài sản giúp cậu ta bước chân vào Hội Đồng Quản Trị, ngoài ra còn đẩy được anh trai ra khỏi vòng chơi, thủ đoạn của người này còn ghê hơn Chu Yến Cầm tưởng nhiều.

Chu Yến Cầm làm lãnh đạo đứng đầu tập đoàn Viễn Hành đã nhiều năm, bởi vì luôn là một mình đưa ra quyết định cuối cùng khiến Hội Đồng Quản Trị chỉ là cái thùng rỗng kêu to, cho nên hầu hết tất cả các vị đồng sự đều bất mãn sau lưng anh. Khang Thần xuất hiện, giống như một dòng nước mát, trong cuộc họp Hội Đồng Quản Trị nào cũng xử sự rất chu đáo, hành vi cũng thỏa đáng, quan trọng nhất là chịu nghe ý kiến của người khác. Tất nhiên cũng chẳng thay đổi được chủ ý của Chu Yến Cầm nhưng mà dù sao anh ta cũng đã khiến rất nhiều thành viên hội đồng quản trị cảm động đến rơi nước mắt, ước gì anh ta có thể lập tức thay thế vị trí của Chu Yến Cầm.

Mấy tháng sau mới đến cuộc họp bổ nhiệm nhiệm kỳ mới của Hội Đồng Quản Trị, Chu Yến Cầm không cần nhìn cũng biết cái đám gió chiều nào theo chiều đó ấy đang có ý đồ gì.

Nhưng điều khiến anh ta khó chịu nhất không phải chuyện này mà là mỗi lần Khang Thần tham gia cuộc họp Hội đồng quản trị đều tỏ ra mình rất hạnh phúc, điều này khiến Chu Yến Cầm như nghẹn ở cổ họng. Hai tháng trước mấy đồng sự liên hoan ở một hội quán tư nhân, cuối bữa tiệc Khang Thần hỏi phục vụ một suất bánh ngọt ... mang về. Những người khác không để ý nhiều, duy chỉ có Chu Yến Cầm thấy khó chịu bởi vì anh ta đã từng đã làm chuyện giống như vậy. Khi Chu Yến Cầm và Đỗ Nhượng Hành còn hòa hợp, mỗi lần đi ngang qua hội quán này, anh ta đều sẽ ghé vào lấy một phần bánh ngọt mang về bởi vì Đỗ Nhượng Hành rất thích loại bánh ngọt này.

Nếu như nói Chu Yến Cầm chưa từng có ý nghĩ ‘Tất cả hạnh phúc cậu đang có bây giờ vốn là của tôi’ nhất định là nói láo.

Thậm chí Chu Yến Cầm đã đang và sẽ đổ kị với Khang Thần.

Mỗi lần gặp nhau, cái tên Thẩm Sơ đáng chết luôn hỏi anh ta một câu có hối hận hay không, Chu Yến Cầm chưa bao giờ cho trả lời. Nhưng hành động hằng ngày không thể nghỉ ngơi tiết lộ ý nghĩ của anh ta: ‘Nếu như anh ta vui vẻ sống thì ba năm nay cũng không đêm nào cũng mất ngủ.’

Chu Yến Cầm vào phòng khám, ngồi ở trên ghế sa lon. Lần trước hần tới nơi này thời điểm ở đồng dạng vị trí chỉ ngồi năm phút đồng hồ liền ngủ mất, lần này chờ hần còn chưa chọn lựa động tác, đối phương mở miệng trước: “Chu tiên sinh, không bằng lần này chúng ta của mình làm một tự giới thiệu mình.”

Chu Yến Cầm nhìn chòng chọc đối phương một lát, ánh mắt cùng tư thái đều rất cường thế, đối phương không né không nhường. Cuối cùng Chu Yến Cầm hỏi: “Cô tên là gì?”

“Nhiếp Lập Vi.”

“Người ở đâu?”

“Tôi là người ở đây.” Đối phương mỉm cười nói, “Nếu như Chu tiên sinh thích thăm vấn hộ khẩu, không bằng tôi trực tiếp báo cáo không phải dễ dàng hơn? Tôi học tiểu học thành phố T, sơ trung học ở Nhất Độ, trung học thì ...”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Chu Yến Cầm ngắt lời. Ánh mắt của anh ta bớt chút sắc bén, bình thản nói: “Vợ trước của tôi cũng học sơ trung Nhất Độ.”

“Trên thực tế tôi và Nhượng Hành đã từng là bạn sơ trung, hai chúng ta còn là bạn cùng bàn năm cuối sơ trung.” Nhiếp Lập Vi nói, “Lúc hai người quyết định kết hôn, tôi thực sự cảm thấy rất mừng cho cậu ấy, chỉ tiếc lúc ấy tôi vẫn còn học cao học tại Pháp nên không thể tham gia hôn lễ của hai người được.”

Chu Yên Cảm hơi thất thần, một lát sau mới nói: “Vậy hai người có lẽ cũng chưa gặp nhau hai ba năm rồi còn gì.”

Giọng điệu của Chu Yên Cảm đã thật sự dịu đi, hoàn toàn thu lại thái độ ngạo mạn cùng khinh thường lúc ban đầu. Nhiếp Lập Vi nói: “Hôm trước đến thành phố S tham gia hội nghị Y học, tôi có gặp cậu ấy.”

Chu Yên Cảm liếc nhìn cô bạn của Đỗ Nhược Hành một cái. Một lát sau, Chu Yên Cảm giống như cố gắng hết sức mới hỏi ra miệng được: “Hiện tại cô ấy như thế nào?”

Nhiếp Lập Vi nói: “Cậu ấy rất tốt. Rất có phong vị hạnh phúc của cô vợ sắp cưới.”

Chu Yên Cảm hoàn toàn lâm vào trầm mặc. Nhiếp Lập Vi nhìn đồng hồ treo tường, qua hơn mười phút sau Chu Yên Cảm mới lần nữa mở miệng, bình thản nói: “Tôi không bị bệnh. Nếu chỉ như tôi mà nói tôi bị chứng uất ức thì trên đời này có quá nửa số người mắc bệnh.”

“Trong cuộc sống hiện đại ngày nay, cũng ít nhiều người có chút vấn đề trong lòng. Đây thật ra là điều bình thường.” Nhiếp Lập Vi nói, “Chứng uất ức cũng không hiếm thấy, nói không chừng nó đã xuất hiện trên người mà anh quen biết. Để kết luận anh có mắc chứng này hay không thì phải làm một bài kiểm tra tí mĩ mới có thể xác định. Nghe lão quân gia của gia đình anh nói, anh đã mất ngủ ba năm nay. Thật ra thì từ một trình độ nào đấy mà nói, mất ngủ chính là một trong những biểu hiện của chứng uất ức. Trừ việc mất ngủ ra, còn có cảm xúc liên tục sa sút, nóng nảy, thiếu kiểm chế, không có chuyện gì cũng có tức giận, thích sống một mình, không thích đụng chạm cũng như xa lánh người thân, đều thuộc về triệu chứng của bệnh nhân uất ức.”

Nhiếp Lập Vi trần thuật một cách khách quan một lát nhưng Chu Yên Cảm lại vì thế mà hơi kinh hoàng. Anh ta nhìn chằm chằm Nhiếp Lập Vi, một lát sau đột nhiên hỏi: “Đỗ Nhược Hành đã tới đây bao giờ chưa?”

“Cậu ấy tới rồi. Lúc phòng khám khai trương cậu ấy đến chúc mừng tôi mà.”

“Sau đó thì sao?”

Nhiếp Lập Vi khẽ cười nói: “Chu tiên sinh, những gì nên nói tôi đã nói hết rồi. Cho dù bây giờ anh là ai thì tôi cũng không thể tiết lộ nhiều hơn những chuyện liên quan đến quá khứ. Hướng hồ chuyện này còn liên quan đến nguyên tắc hành nghề bác sĩ tâm lý của tôi.”

(Ồ chứng uất ức nhá)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 42

Thứ bảy Chu Đề một mình đi máy bay từ thành phố S về thăm ba mình ở thành phố T.

Lúc cô bé mặc bộ quần áo giống như ảnh chụp trong điện thoại đi ra sảnh, Chu Yên Cảm đã đợi rất lâu rồi. Gần một năm qua cô bé vẫn một mình quay về thăm ba như vậy, một năm nay luôn không cần ai đưa đi, đã thành thói quen.

Hai năm trước nàng mỗi lần tới thành phố T, đều là do Khang Thần tự mình đưa cô bé đến tận sân bay thành phố T. Mỗi lần đều là Khang Thần nhìn thấy tài xế nhà họ Chu đích thân tiếp nhận tiểu công chúa thì Khang Thần mới lên máy bay quay về thành phố S. Cho đến một năm trước, Chu Đề tuyên bố mình đã lớn, có thể độc lập, dùng thái độ quật cường nói mình sẽ đi máy bay một mình, Đỗ Nhược Hành không đồng ý, cô bé liền dứt khoát lấy tiền mừng tuổi ra bảo sẽ tự mình mua vé. Cuối cùng Đỗ Nhược Hành không khuyến được con gái bèn ngậm ngùi đồng ý cho con bé đi một mình nhưng lại len lén đi theo sau.

Trải qua thời gian ba năm, thái độ của Chu Đề đối với ba mình cũng có chút hòa hoãn rồi. Ba năm trước, quan hệ của Đỗ Nhược Hành và Chu Yên Cảm đóng băng tới đỉnh điểm, Chu Đề cũng oán hận ba mình đến cực điểm. Mỗi lần nhắc tới chuyện này, Thẩm Sơ đều cười bảo đây là báo ứng dành cho Chu Yên Cảm. Khi đó Chu Đề cực kỳ không tình nguyện trở lại thành phố T, Đỗ Nhược Hành cũng không phải kiểu phụ nữ sau khi ly hôn thì tièm niếm những thói xấu của bạn đời trước vào tai con cái để con cái căm ghét đối phương mà cô dùng thời gian dài, kiên nhẫn mà nghiêm nghị giáo dục, ba là ba của con, ba mẹ có xảy ra chuyện gì thì con vẫn là con gái ruột của ba, ba vẫn yêu thương con như thường. Mỗi lần nói chuyện này, Chu Đề đều náo loạn nhưng Đỗ Nhược Hành không mềm lòng, một mực nói lý lẽ.

Chu Yên Cảm sẽ nhớ mãi không quên hình ảnh lúc đó của con gái mình. Mỗi lần con bé quay lại thành phố T đều phải có người áp giải, luôn nước mắt nước mũi tèm nhem quay lưng đi, nói với anh ta, con không muốn về đây với ba, ba là người xấu, con muốn về với mẹ.

Chu Yên cảm tốn bao nhiêu thời gian và công sức mới dỗ được Chu Đề miễn cưỡng hồi tâm chuyển ý. Cô bé hành xử rất giống Đỗ Nhược Hành khi còn bé hành xử với ba Đỗ, chuyện trong lòng sẽ không dễ dàng nói ra, nhưng mỗi một lần tổn thương đều sẽ nhớ trong lòng. Nếu như vết thương khép lại, cũng sẽ để lại sẹo.

Bây giờ rất khó để Chu Yên Cảm phá vỡ tầng ngăn cách anh ta và con gái, có thể đối với những đứa trẻ khác, chuyện ba mẹ ly hôn sẽ kéo theo muôn vàn những chuyện khác, có thể là bị bạn bè trêu chọc, xem thường, nhưng lúc Chu Yên Cảm và Đỗ Nhược Hành vừa mới ly hôn, Chu Đề không hề ghét

bỏ ba mẹ mình. Có thể thấy được con bé vẫn thích ba mình chiều chuộng mình, có được những quyền lợi của một vị tiểu công chúa. Cô bé cũng sẽ cùng ăn kem với ba, Chu Đề hiểu chuyện từ nhỏ, luôn biết cách thông cảm cho người khác, rất ít khi chủ động làm nũng với người lớn nhưng lại cực kỳ đáng yêu. Tại sao bây giờ lại thay đổi như vậy chứ!

Chu Yến Cầm không khỏi hoài niệm về cô con gái nhỏ của mình trước kia. Lúc đó, bé con mới hai tuổi, muốn bước xuống cầu thang nhưng đã biết sợ độ cao. Bởi vì ba mình không ngừng khích lệ mới bằng lòng bước một bước, tiếp đó lại là một bước, cuối cùng run run rẩy rẩy dừng lại. Thân thể nhỏ bé của con bé dừng lại hẳn, ánh mắt đen láy chứa đầy nước mắt nhìn về phía ba mình, cuối cùng giang hai cánh tay nhỏ nhắn về phía Chu Yến Cầm, điệu bộ như làm nũng nói một chữ: “Ôm”

Mọi chuyện xảy ra như ngày hôm nay, đều là tội lỗi của một mình anh ta.

Cảm xúc của Chu Đề không tốt, trên đường đi cúi gằm đầu không nói lời nào. Chu Yến Cầm hỏi cô bé có chuyện gì, Chu Đề mấp máy miệng lúc lâu, cuối cùng vẫn buồn bã nói: “Chú Khang cầu hôn mẹ rồi.”

Thời tiết thành phố T không tốt, nóng bức đến dọa người. Chu Yến Cầm lái xe, mặt không biến sắc hỏi: “Con không thích ư?”

Chu Đề lại im lặng. Vì con bé ngồi ghế sau nên Chu Yến Cầm không nhìn thấy vẻ mặt con gái mình như thế nào. Một lát sau, Chu Đề đột nhiên nói: “Sao ba không kể chuyện cười như chú Khang vậy?”

Chu Yến Cầm nói: “Ba không biết kể đâu.”

“Ba cái gì cũng không biết, ba vẫn không chịu thay đổi.”

Chu Yến Cầm nói: “Vậy bây giờ mục tiêu của ba sẽ là học cách kể chuyện cười.”

Chu Đề lại nói tiếp: “Ba cũng không thể cười vui vẻ như chú Khang. Có thể là ba đẹp trai nhưng mà ba cứ làm làm lì lì như thế thì ai mà ưa nổi.”

Chu Yến Cầm lạnh nhạt đáp: “Cũng bởi vì cậu ta không đẹp trai bằng ba nên mới phải dùng nụ cười để hấp dẫn sự chú ý.”

Chu Đề nhìn ba mình chăm chăm: “Nhưng chú Khang chưa bao giờ làm mẹ mất hứng! Càng sẽ không khiến mẹ khóc! Chú ấy luôn nghĩ biện pháp khiến mẹ vui vẻ!”

Đến câu này thì Chu Yến Cầm hoàn toàn không thể nói được gì. Đây là chỗ yếu ớt nhất trong trái tim của anh, mỗi một lần ai nhắc đến đều đau lòng đến chết.

Nhưng Chu Đề vẫn không muốn tha thứ cho ba mình, cô bé lại nói liên tiếp giống như nổ pháo: “Con thích chú Khang, con ghét ba. Mẹ cũng thích chú Khang, mẹ cũng không thích ba!”

Chu Yến Cầm rút cuộc mở miệng: “Ba biết.”

“Nhưng mà... “ trong xe bỗng nhiên yên tĩnh, Chu Đề liền nức nở thành tiếng, cô bé nhìn Chu Yến Cầm với vẻ mặt hoang mang lẫn lo sợ, “Dù là như vậy, con vẫn không muốn hai người họ kết hôn, làm thế nào bây giờ?”

*****

Sáng hôm sau, Chu Yến Cầm đến phòng khám tâm lý của Nhiếp Lập Vi. Vì anh ta không báo trước nên Nhiếp Lập Vi không có ở đây, chỉ có phụ tá tiếp đãi anh ta.

Chu Yến Cầm mặc áo sơ mi sáng màu bên trong, bên ngoài khoác áo khoác màu đất, vì đứng ngược sáng nên càng thêm vẻ ngọc thụ lâm phong. Cộng thêm dáng người cao mảnh khảnh, đủ để mê hoặc lòng người, cô bác sỹ trẻ tuổi, phụ tá của Nhiếp Lập Vi đỏ mặt, tay bung trà cho anh ta cũng hơi run. Chu Yến Cầm hỏi Nhiếp Lập Vi lúc nào thì trở lại, phụ tá nói đại khái phải gần trưa, Chu Yến Cầm nói không sao, tôi ở đây chờ cô ấy.

Phụ tá muốn gọi điện thoại lại bị anh ta ngăn lại: “Cô không phải thúc giục cô ấy đâu.”

Chu Yến Cầm kiên nhẫn chờ đợi. Trên bàn trà để mấy quyển tạp chí, không có việc gì làm nên Chu Yến Cầm thuận tay lật xem. Một lát sau phụ tá yên tĩnh lui ra. Chờ đến lúc ngoài cửa sổ đã không nhìn thấy bóng người, Chu Yến Cầm đứng lên, đi tới trước tủ kính để hồ sơ bệnh lý của bệnh nhân chờ trong góc.

Bác sỹ tâm lý trị liệu cho bệnh nhân đều phải dùng thời gian khá lâu, mỗi quyển bệnh án đều ghi rất nhiều. Chu Yến Cầm nhẹ nhàng tìm thấy cọc hồ sơ của bệnh nhân năm sáu năm trước, lật hồi lâu liền nhìn thấy ba chữ Đỗ Nhược Hành trên góc của quyển bệnh án khá cũ.

Trong đó viết rất cặn kẽ về tình trạng hôn nhân của hai người lúc đấy. Còn có tên tuổi địa chỉ, nói tóm lại là thông tin cá nhân. Sau đó là triệu chứng bệnh, chữ viết của Nhiếp Lập Vi khá rõ ràng, chỉ có một câu đơn giản. Tình trạng uất ức mức độ bậc trung, cảm xúc lo âu dẫn đến bi quan tuyệt vọng, có khuynh hướng tự sát.

Chu Yến Cầm đọc đi đọc lại bệnh án của Đỗ Nhược Hành rất nhiều lần. Từ triệu chứng ban đầu đến quá trình trị liệu. Sau đó lựa trước lúc Nhiếp Lập Vi trở lại, Chu Yến Cầm rời khỏi phòng khám. Anh ta không có cách nào tập trung tinh thần lái xe nên gọi điện thoại cho tài xế gọi cậu ta tới đón.

Thời điểm tài xế nhận lệnh chạy đến liền thấy Chu Yến Cầm về mặt mệt mỏi, tài xế cẩn thận hỏi anh ta muốn đi đâu, hỏi hai lần Chu Yến Cầm đều không nghe.

Cho tới khi xe đã đến dưới lầu tập đoàn Viễn Hành, Chu Yến Cầm lại xoa mi tâm, âm trầm nói hai chữ: “Về nhà.”

Vì vậy không thể làm gì khác là lại quay trở về nhà họ Chu. Lúc lão quản gia nhìn thấy sắc mặt của cậu chủ nhà mình thì sợ hết hồn, lắp bắp hỏi cậu làm sao thế, có chuyện gì nghiêm trọng lắm à nhưng Chu Yến Cầm căn bản không hơi sức đâu mà đối đáp với ông, trầm mặc bước lên lầu sau khóa trái cửa phòng ngủ, từ bên trong nói vọng ra là không ai được phép quấy rầy.

Lão quản gia ghé tai lên cánh cửa nghe lén nhưng căn bản không nghe thấy bất kỳ một tiếng động nào từ bên trong. Đến tận khuya ông mới không an lòng về phòng mình. Sáng sớm hôm sau, vừa tỉnh dậy lão quản gia đã nghe thấy tiếng rầm rắc trong sân. Trái tim ông đập nhanh mấy nhịp, không kịp thay đồ ngủ đã chạy như bay ra ngoài, nhìn thấy dưới ánh nắng nhu hòa buổi sáng sớm, Chu Yến Cầm đang khom người, trong tay một kéo cắt tỉa, đang cắt xuống từng cành từng cành hoa thược dược.

Động tác của anh ta rất ưu nhã, nhưng việc Chu Yến Cầm hành động như vậy vào buổi sáng quả thật quá quý dị. Lão quản gia há hốc mồm: “. . . . Cậu đang làm cái gì thế?” Chẳng nhẽ bị cái gì kích thích đến nổi đầu óc xảy ra vấn đề?

Chu Yến Cầm không có biểu cảm gì. Cũng không nói chuyện, vẫn cầm cây kéo tiếp tục rắc rắc rắc rắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 43

Tiết thanh minh đi qua, Đỗ Nhượng Hành cùng Khang Thần đều có công việc ở thành phố T nên cùng nhau quay về.

Chu Đề được giao cho mẹ nuôi là Tô Cầu tạm thời chăm sóc. Đỗ Nhượng Hành đã từng suy tính thuê một vị bảo mẫu chăm sóc hoàn toàn cho Chu Đề, người đó sẽ lo tất cả sinh hoạt hằng ngày của Chu Đề nhưng lại bị chính Chu Đề kiên quyết cự tuyệt. Cô bé cho rằng hành động thuê người khác chăm sóc mình là mẹ đang lấy cớ để vứt bỏ mình, bèn khóc lóc mãi không ngừng nên Đỗ Nhượng Hành đành thôi.

Từ sau đó, một mình Đỗ Nhượng Hành vừa lo lắng chăm sóc cho Chu Đề vừa đi làm. Thỉnh thoảng Khang Thần sẽ giúp một chút, ví dụ như đón Chu Đề sau buổi học, lúc Đỗ Nhượng Hành đi công tác sẽ len lén mang con bé đi ăn KFC. Nhưng tổng thể mà nói, trong ba năm nay, Tô Cầu mới là người giúp đỡ Đỗ Nhượng Hành nhiều nhất, phải đến lúc Tô Cầu không thể giúp được thì Đỗ Nhượng Hành mới nhờ đến Khang Thần.

Đây cũng là nguyên nhân Tô Cầu cho rằng Đỗ Nhượng Hành vẫn chưa có ý thức sẵn sàng cho một cuộc hôn nhân mới. Vì vậy vụ đánh cược năm chiếc túi hàng hiệu của cô và Đỗ Nhượng Hành, kết quả sẽ không khả quan cho cô là bao.

Chu Đề rất thích Khang Thần nhưng mà sự yêu thích của cô bé chủ yếu đến từ những điều kiện khách quan. Trong chuyện giáo dục Chu Đề, phương pháp của Đỗ Nhượng Hành không hề cưng chiều con bé vô tội vạ như Chu Yến Cầm, về mặt lý tính, người khác nhìn vào thì chắc chắn ai cũng thấy cô là một người mẹ nghiêm khắc. Một khi có vấn đề xảy ra, Đỗ Nhượng Hành rất ít khi thỏa hiệp với con gái, điều này khiến cô công chúa được ba mình cưng chiều hết mực nhiều khi không vui. Thời điểm hai mẹ con bất hòa, Khang Thần sẽ diễn vai hiền. Lúc Chu Đề khóc vì bị mẹ mắng, anh ta sẽ nhanh chóng xuất hiện, lau nước mắt cho con bé sau đó ôm Chu Đề đi chỗ khác, mang cô bé đi ăn kem hay làm mấy việc khác khiến cô bé vui vẻ trở lại.

Như vậy, dưới con mắt so sánh của Chu Đề dĩ nhiên là chú Khang hòa ái dễ gần hơn mẹ rất nhiều.

Tô Cầu giải thích hành động của Khang Thần như sau: “Muốn lên cấp làm cha dượng cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Chu Đề là con của cậu, Khang Thần đánh không được chửi không được, cũng chỉ có thể dụ dỗ. Anh ta thông minh nên rất rõ cũng làm rất tốt điều này. Thời điểm tức lên, cậu hay Chu Yến Cầm có thể đánh mông Đề Đề nhưng Khang Thần thử đánh một cái xem, cậu sẽ không vừa lòng ngay.”

Đỗ Nhượng Hành thử nghĩ về tình cảnh kia, nói: “Nếu như Khang Thần quả thực đánh Đề Đề thì tớ cũng không tỏ ý không vừa lòng gì đâu.”

Tô Cầu cắn ống hút, cười đến xấu xa: “Lời như thế, cậu có thành tâm thành ý nói một ngàn lần Khang Thần cũng sẽ không tin. Cậu ấy à, hành động và suy nghĩ chả bao giờ nhất quán, Khang Thần thì cẩn trọng đa nghi, hai người bọn cậu nếu chưa bên nhau mười hai mươi năm thì sẽ chưa bao giờ tin tưởng nhau được.”

Đỗ Nhượng Hành phải thừa nhận bạn mình nói quá chính xác. Trên thực tế, mỗi lần Tô Cầu nói cái gì đó đều giống như một lời tiên đoán. Miệng lưỡi Tô Cầu sắc bén, nhưng mỗi lần nói đều rất chuẩn. Có lẽ bởi vì Tô Cầu quá lý trí và sáng suốt nên đến tận bây giờ vẫn khó mà chân chính thích một người. Tình cảm chính là một mớ hỗn độn, không dành cho những người tử tế. Tình cảm ấy, càng nhiều người cho là tình nồng ý đậm, tình cảm cao quý thì càng dễ tan vỡ.

Lần này, Đỗ Nhượng Hành và Khang Thần cùng tham gia hoạt động thương mại quảng bá của một khách sạn cung ứng dịch vụ có tiếng ở thành phố T. Vốn là chuyện như vậy không cần đến hai vị lãnh đạo cấp cao của khách sạn cùng đi nhưng Khang Thần lại một mực đòi đi theo Đỗ Nhượng Hành.

Vì đã có Khang Thần ở đây, Đỗ Nhược Hành không cần phải uống rượu xã giao nhiều. Đỗ Nhược Hành đã ngồi trên ghế Phó tổng hơn ba năm, trải qua bao nhiêu chuyện khó giải quyết nên năng lực ứng phó với mọi tình huống đã tăng lên rất nhiều nhưng mấy việc uống rượu xã giao trên như thế này có thể nào cô cũng không quen nổi. Cô thân là phụ nữ, lại khá xinh đẹp nhu hòa, tất nhiên trong bữa tiệc rượu cô sẽ là đối tượng nhắm đến mời rượu của đa số đàn ông. Trước kia Đỗ Nhược Hành chưa bao giờ cần ứng phó những chuyện như vậy, ba năm nay rốt cuộc cô cũng đã ném trái nổi bất hạnh này.

Đại đa số thời điểm cô vẫn lịch sự từ chối, có một số người không so đo nhưng đôi khi cũng làm không ít người phật lòng. Trong bữa tiệc hơn nửa tháng trước, Đỗ Nhược Hành rơi vào thế bí. Ngày đó Khang Thần không ở thành phố S, vị khách Phó tổng khác bởi vì nhà có chuyện nên đã rời đi trước, để lại cô và một cấp dưới uống rượu không khó ứng phó với mấy chục nhân vật lớn. Cuối cùng tiệc tàn, một vị khách có lai lịch khá lớn cố gắng kéo cô lên lầu, tay của ông ta đã đưa tới trước ngực cô, lúc nguy cấp Đỗ Nhược Hành đành bắt đắc dĩ hất cả ly rượu cầm trên tay vào mặt ông ta.

Tất nhiên hậu quả của việc này là khách sạn Cảnh Mạn bị hủy một đơn hàng có giá trị lên tới hàng triệu, ngoài ra vị khách kia còn muốn cho khách sạn Cảnh Mạn vào danh sách đen. Mục đích ông ta làm như vậy là muốn khiến Đỗ Nhược Hành khôn khổ, mà thực tế Đỗ Nhược Hành cũng quả thật vất vả. Rất nhanh tổng bộ liên có chỉ thị xuống, nói sẽ trừng phạt nghiêm khắc, nếu như không phải Khang Thần bao che thì cô đã trực tiếp bị bãi miễn chức vị.

Chuyện này đến bây giờ thậm chí còn chưa có hồi kết. Vị khách kia vẫn nhất quyết không tha, sau khi Khang Thần trở về thành phố S, hai người có lịch đích thân phải bay tới thành phố M để xin lỗi.

Có lúc Đỗ Nhược Hành mơ hồ có ý nghĩ từ bỏ trong lòng. Cô chưa từng thích công việc này, ba năm trước đây đáp ứng Khang Thần ngồi lên ghế Phó tổng là bởi vì cô cho rằng mặt nạ của mình đủ cứng rắn, sự thật chứng minh cô đánh giá mình quá cao rồi. Khang Thần vẫn luôn nói cô xử lý công việc nhanh gọn mà lưu loát, luôn ưu tiên sự hòa nhã trong công việc, chỉ có Đỗ Nhược Hành biết mình đến tận cùng sẽ làm ra những chuyện gì nếu như chạm đến giới hạn của cô.

Trong lòng cô vẫn luôn có sự tự cao cô chấp không chịu cúi đầu, mặc kệ Khang Thần nói cho cô bao nhiêu loại thủ đoạn làm ăn, cô vẫn không thể vứt bỏ cái tôi cá nhân để đạt được mục đích như đại đa số người.

*****

Có Khang Thần ở đây, đại đa số thời điểm Đỗ Nhược Hành chỉ chuyên chú thưởng thức món cá hồi sốt mật ong ở trước mặt. Đã nhiều năm cô chưa đến lại quán ăn này nên rất hoài niệm hương vị món ăn ở nơi đây. Cho đến lúc có người không cẩn thận đụng phải tay, Đỗ Nhược Hành để muống nước sốt rơi ngay trên vạt áo mình. Chính vì vậy cô đứng dậy xin phép vào nhà vệ sinh. Trong hành lang ánh đèn mờ ảo nhưng vẫn đủ để cô nhìn thấy tấm thảm đỏ thẫm dưới chân. Ở chỗ khúc quanh, Đỗ Nhược Hành suýt chút nữa đụng phải một vị khách khác. Cô lập tức cúi đầu tạ lỗi, nhìn thấy đối phương mặc một chiếc áo khoác màu đậm, ngón tay thon dài, lộ ra ống tay áo sơ mi trắng như tuyết. Không khỏi gây cho người khác cảm giác lạnh lùng cùng ngọt ngào. Sau đó Đỗ Nhược Hành ngẩng mặt, liền thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Hai người vừa mới chuẩn bị đụng phải nhau nên có chút hoảng hốt. Chu Yến Cầm đứng vững sau đó quét mắt qua chỗ Trương Nhã Nhiên đang đứng sau lưng mình. Trương Nhã Nhiên nhanh chóng cúi đầu, làm bộ như không có việc gì mà đến bao nhiêu hoa văn trên tấm thảm trải sàn.

Chu Yến Cầm quay lại nhìn Đỗ Nhược Hành. Anh ta không nói lời nào, ánh mắt thâm thúy âm trầm. Đỗ Nhược Hành hơi xao động, cô lý trí gạt đầu với anh ta một cái, trên mặt có điểm mỉm cười, sau đó định quay người. Nhưng rất nhanh liền bị Chu Yến Cầm gọi lại: “Trở về lúc nào?”

Đỗ Nhược Hành nhanh chóng suy tư chốc lát, cuối cùng xoay người lại nói: “Sáng hôm nay.”

“Là đi công tác ở thành phố T hả?”

Cô gạt đầu một cái.

Chu Yến Cầm lại nhìn cô hỏi: “Vạt áo bị làm sao thế?”

Theo bản năng, Đỗ Nhược Hành nâng vạt áo lên, sau đó lại buông xuống, hơi hột nói: “Lúc ăn cơm bị nước sốt cá bắn vào, làm bẩn.”

“Có khó chịu không. Mua một cái mới thay đi.”

“Không cần, không có việc gì.”

“Đề Trương Nhã Nhiên cùng đi với em.”

“Không cần phải phiền phức như thế. Chờ về khách sạn, tôi thay luôn.”

Kế tiếp giống như không còn lời nào để nói. Hai người từ biệt ba năm, đối với Đỗ Nhược Hành mà nói, tình cảm của cô đối với anh ta bây giờ giống như nước trong nồi nước sôi, đã bị nấu sôi bốc hơi gần hết. Nói chung Đỗ Nhược Hành đối xử với người xa lạ tương đối khách khí, nên bây giờ đối đãi với Chu Yến Cầm cũng giống như vậy. Đỗ Nhược Hành bày tỏ cáo từ, Chu Yến Cầm lại lần nữa gọi tên cô.

Chu Yến Cầm nhìn cô một lát, đột nhiên trầm thấp mở miệng: “Hai hôm trước anh có đến chỗ Nhiếp Lập Vi.”

Rốt cuộc Đỗ Nhược Hành cũng ngẩng đầu lên nhìn Chu Yến Cầm. Anh ta nói tiếp: “Anh đã biết bệnh của em sáu bảy năm trước rồi.”

Đỗ Nhược Hành đã hiểu ra, cúi đầu không nói. Chu Yến Cầm nhìn Đỗ Nhược Hành chăm chú, tình cảm trong ánh mắt anh ta rất sâu đậm nhưng lại bị

chủ nhân khắc chế. Anh ta nói: “Anh thực sự xin lỗi.”

Đỗ Nhượng Hành không nói lời nào. Rất lâu sau cô mới mở miệng, bình tĩnh nói: “Anh thấy đấy, hiện giờ tôi rất tốt. Chuyện kia đã xảy ra từ rất nhiều năm trước, không cần đề cập lại.”

Chu Yến Cầm vẫn nhìn cô, chăm chú như muốn khắc sâu hình ảnh Đỗ Nhượng Hành, nhẹ nói: “Nhưng anh không thể quên được.”

Đỗ Nhượng Hành ừ một tiếng, cảm thấy có chút phiền não, nhướn nhướn lông mày nói: “Đó là chuyện của anh.”

Lúc Đỗ Nhượng Hành trở lại phòng ăn thì bữa tiệc đã gần tàn. Chủ và khách đều vui vẻ, thời điểm đi ra khỏi hội quán đó, Khang Thần có dấu hiệu hơi say. Sau khi tạm biệt xong xuôi, Đỗ Nhượng Hành dìu Khang Thần ra xe, một nửa sức nặng đè lên cả người cô.

Đỗ Nhượng Hành dìu Khang Thần ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế, thắt dây an toàn, sau đó nói anh quá nặng, phải giảm cân.

Mồm miệng Khang Thần vẫn còn rất lợi hại, nói anh mới có bảy mươi ba ký, căn bản là tiêu chuẩn mỹ nam tử vóc người tiêu chuẩn.

Một bên vừa nói vừa nghiêng đầu, tiến tới gần Đỗ Nhượng Hành. Bên trong xe chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh mắt Khang Thần đắm đuối, cuối cùng sống mũi hai người dường như dán vào nhau.

Khang Thần đột nhiên nói: “Nhìn gần như vậy mới biết em quả thực rất xinh đẹp.”

Đỗ Nhượng Hành không có biểu cảm gì: “Anh nhìn gần như vậy chỉ có thể thấy con mắt tôi trong mắt anh thôi, xinh đẹp gì chứ.”

Khang Thần nói: “Anh thấy mà.”

“Ồ...Thị lực của anh tốt thật nha.”

Khang Thần không nói chuyện nữa, khẽ rũ mắt xuống nhìn cô. Tầm mắt từ từ rơi vào trên bờ môi của cô. Khang Thần dịu dàng thương lượng: “Có thể nơi này không?”

“.....”

“Anh vừa mới uống quá nhiều rượu...”

“.....”

Đỗ Nhượng Hành cứng ngắc, bộ dạng có vẻ không muốn phối hợp. Khang Thần nhẹ giọng dụ dỗ: “Nhắm mắt.”

Sau một lúc lâu, Đỗ Nhượng Hành mới do dự nhắm mắt lại. Không có thị giác nên xúc giác càng thêm mẫn cảm, cảm thấy ngón tay Khang Thần khẽ vuốt gò má cô, giống như vuốt cánh hoa. Lại cách thật lâu, nghe thấy Khang Thần thở dài một tiếng, nụ hôn khẽ rơi xuống, nhẹ nhàng mềm mại nơi chóp mũi.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong đoạn văn Đỗ Chu gặp mặt lại sau ba năm, tôi có xóa một đoạn ngắn như thế này...

Chu Yến Cầm nói: “Tối hôm nay anh tới nơi đây bàn chuyện làm ăn.” Dừng một chút nói, “Không có phụ nữ khác.”

Trương Nhã Nhiên sau lưng chột trợn to mắt. Chu Yến Cầm giống như đột nhiên nhớ tới, lại bổ sung: “Trương Nhã Nhiên chỉ được coi là một nửa phụ nữ.”

Trương Nhã Nhiên: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 44

Nửa đêm Chu Yến Cầm mới về đến nhà, lại đem cây thực dược ra cắt tỉa thêm một lần nữa. Hai ngày nay, mấy cây hoa cỏ trong sân đáng lẽ đều sắp ra hoa kết quả rồi nhưng lại bị ông chủ đem ra cắt tỉa linh tinh nên hậu quả là tất cả đều có bộ dạng héo rũ. Lão quản gia thực đau lòng cho đám hoa cỏ mình hết lòng chăm sóc, thầm nghĩ cậu chủ như thế này, không cần nghĩ cũng có thể khẳng định có liên quan đến Đỗ Nhượng Hành, điều này khiến ông cảm thấy thực bất đắc dĩ, cũng đã khuyên ba năm, lão quản gia đã sớm từ bỏ.

Chờ Chu Yến Cầm quay lại phòng khách nghỉ ngơi, quản gia nói tối nay ăn ngoài không ngon miệng sao, tôi bảo nhà bếp làm chén cháo cho cậu nhé?

Chu Yến Cầm đột nhiên hỏi ông: “Chú nghĩ tôi đã yếu ớt thế ư?”

“Cậu chớ suy nghĩ lung tung.”

“Hôm nay tôi nhìn thấy cô ấy, Nhượng Hành bây giờ và Nhượng Hành ba năm trước không có gì khác biệt. Từ khí chất cho đến vẻ bên ngoài, luôn mềm mại xinh đẹp.” Chu Yến Cầm xoa mi tâm nói chậm chạp, càng nói càng nhỏ, giống như có chút thương cảm cho năm tháng, “Nhưng thời điểm cô ấy đối mặt với tôi giống như đối mặt với người không quen biết. Đoán chừng hiện tại cô ấy nhìn thấy một con mèo trên đường còn nhìn nó dịu dàng hơn tôi.”

Quản gia thầm nghĩ trong lòng, con mèo nhỏ trên đường đầu phải là đối tượng gây cho cô ấy bao nhiêu đau khổ trước đây, cũng không dám giành giật lại để bù đắp như cậu. Nhưng lời thoát ra miệng vẫn phải là lời an ủi: “Đây cũng không phải chuyện xấu. Nghe cậu nói vậy, bây giờ Đỗ tiểu thư không có gì tình cảm gì với cậu nhưng không phải hận cậu như trước đây. Cậu hãy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt, điều này thể hiện cậu vẫn còn có cơ hội.”

Cách một lát, Chu Yến Cầm mở miệng: “Cô ấy và Khang Thần đã đính hôn, ở đâu ra cơ hội nữa.”

Lão quản gia thầm thở dài, từ trong đáy lòng nghĩ thật ra thì tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ bình tĩnh trấn an vị đứng đầu nhà này, mặc dù hôm nay trong nhà này thật ra thì chỉ còn lại một người mà thôi: “Thẩm Sơ tiên sinh trước kia không phải cũng là vậy, chỉ có ý định đính hôn nhưng cuối cùng vẫn không cơ mà. Theo tôi thấy cậu tốn thời gian ngồi ở nhà phiền não không bằng tìm thời gian nói chuyện cùng Đỗ tiểu thư, tìm cách nối lại quan hệ.”

*****

Sau khi Đỗ Nhượng Hành trở về từ thành phố T về vẫn bận rộn như thường. Cô và Khang Thần phải cùng tới thành phố M xin gấp mặt vị khách mời ngạo mạn hôm trước cô đã đắc tội, đối phương bảo bọn họ chờ từ sáng cho đến tận tối, cuối cùng còn bảo thư ký ra chuyển lời, nói ông ta hôm nay quá bận rộn nên mời bọn họ ngày hôm sau trở lại.

Từ cao ốc văn phòng Đỗ Nhượng Hành đi xuống, sắc mặt rất khó coi. Khang Thần đeo kính lên, nói: “Hơi đói rồi, đi ăn chút gì đó nhé.”

Vì vậy hai người tùy tiện tìm một nhà hàng ngồi xuống bàn, gọi vài món nhưng không ai động đũa. Giữa chừng bữa ăn Khang Thần nhận một cuộc điện thoại, khách sáo sau hỏi thăm dò mấy chuyện riêng của vị Đào tiên sinh khó chiều kia. Cuối cùng Khang Thần cúp máy, nói với Đỗ Nhượng Hành: “Người này và vợ chính thức sống với nhau không có tình cảm lắm, hai tháng nay ông ta qua lại với một cô người tình mới, còn mua cho cô ta một biệt thự ở thành Nam. May mắn anh có người bạn biết cô tình nhân này, anh có nhờ người ta giúp gấp mặt cô tình nhân của Đỗ tiên sinh một chuyện, có lẽ sẽ dễ nói lời xin lỗi hơn một chút.”

Đỗ Nhượng Hành trầm mặc một lát, nói được.

Khang Thần liếc Đỗ Nhượng Hành một cái nói: “Em không thích mấy chuyện như thế này đúng không?”

Đỗ Nhượng Hành cười cười. Lát sau mới nói: “Đã bị giày vò lâu như vậy, tìm một cách tốt để giải quyết thì còn đòi hỏi gì nữa chứ.”

Khang Thần gấp thức ăn vào bát cô, dỗ dành cô: “Chỉ cần em đến đó nói vài câu chào hỏi, sau đấy mọi chuyện anh sẽ giải quyết. Nhưng thật sự trong vòng giao tiếp của xã hội, học cách lấy lòng người khác cũng là một nghệ thuật. Đối phó với những người như vậy, quá trình nói thật ra không quan trọng, mục đích đạt được là tốt rồi.”

Đỗ Nhượng Hành an tĩnh nghe xong, một lúc lâu sau mới đáp: “Xét cho cùng, khó chịu như vậy là do tôi. Trước kia nhẫn nhịn thêm một chút, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này.”

Khang Thần từ chối cho ý kiến: “Lưu phó tổng cũng có lỗi, bắt luận như thế nào anh ta cũng không nên về sớm, chỉ để lại một mình em ứng phó.” Vừa cười nói, “Tính em vốn từ trước đến nay đã luôn rõ ràng như vậy, em ứng xử như vậy anh không lấy gì làm lạ. Không có việc gì, qua việc này coi như em học hỏi một chút.”

Một bữa cơm này, Đỗ Nhượng Hành ăn không ngon miệng nhưng cô cũng không có ý định nói rõ suy nghĩ của mình cho Khang Thần nghe. Trờ lại khách sạn, Tô Cầu gọi điện thoại tới, nói chuyện về sinh hoạt một ngày của Đề Đề, cuối cùng đột nhiên nói với cô: “Tớ nghe nói rằng cuối tháng này sẽ là cuộc họp bổ nhiệm Hội Đồng Quản Trị nhiệm kỳ mới.”

Đỗ Nhượng Hành không yên lòng ừ một tiếng, sự kiện ba năm một lần này rất bình thường mà.

“Ba năm trước có thể cậu không quan tâm nhưng năm nay khá đặc biệt đấy, cậu làm sao có thể bỏ mặc như vậy.” Tô Cầu nói, “Nghe nói chồng trước của cậu và bạn trai hiện tại rất có thể sẽ đối đầu nhau đấy.”

“.....”

“Hôm nay, tớ nghe đồng nghiệp nói chuyện phiếm mới biết, tập đoàn Viễn Hành mấy năm nay dưới sự thống trị chuyên quyền độc đoán của Chu Yến Cầm đã khiến không ít vị cổ đông không hài lòng, mấy người đó đã rục rịch liên kết, hồng hạ bệ Chu Yến Cầm đấy. Nếu như thất bại, cũng còn có đề cử Đồng sự trưởng mà. Khang Thần bây giờ trong Hội đồng Quản trị Viễn Hành đang là hồng nhân, không ít lão Đồng sự rất thích anh ta, nói không chừng Khang Thần là Tân ứng cử cho vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị Viễn Hành.” Tô Cầu nói, “Chuyện kích thích như vậy mà cậu cậu cũng không nói với tớ một tiếng, đáng ghét.”

“.....”

Đỗ Nhượng Hành im lặng khiến Tô Cầu cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng: “Khang Thần không nói với cậu chuyện này?”

Đỗ Nhượng Hành ngẩng đầu nhìn trời đêm, không chút để ý nói có thể anh ấy cảm thấy chuyện này tớ không tham dự thì tốt hơn.

Tô Cầu há miệng, sau rất lâu mới âm trầm mở miệng: “Xung đột về mặt quyền lực, cậu cần thận bị bén lửa.”

Chiều ngày kế tiếp Khang Thần lại tới thành Nam, đến gần tối cũng không có ích lợi gì. Kiên nhẫn như Khang Thần cũng có chút nhịn không được, xoa huyết Thái Dương không muốn nói chuyện nữa. Đỗ Nhượng Hành lại phải trấn an anh ta, thời điểm rót ly nước cho anh ta thì ngửi thấy mùi nước hoa nữ nhàn nhạt, còn có một dấu son môi nhàn nhạt trên cổ áo của Khang Thần, chỗ khó có thể nhìn thấy.

Cả đêm hôm ấy, hai người lại lục tục bay về thành phố S, trên đường về mỗi người đều đang có suy nghĩ riêng của mình nên không nói chuyện với nhau câu nào.

Chuyện đến nước này, chỉ có thể về Cảnh Mạn chờ thư cách chức từ tổng bộ thôi. Vậy mà giữa trưa ngày thứ hai sau khi Đỗ Nhượng Hành quay về thành phố S, vị Đào tiên sinh kia lại đột nhiên chủ động gọi điện thoại cho Đỗ Nhượng Hành trước. Giọng điệu của ông ta cực kỳ khách khí, nói hai ngày trước đúng là quá bận rộn, không trực tiếp gặp mặt tiếp nhận lời xin lỗi của Đỗ Nhượng Hành được, nếu như rảnh rồi, không bằng tối nay ăn chung bữa cơm, coi như chúng ta chưa có hiểu nhầm gì.

Đỗ Nhượng Hành bị thái độ quay ngoắt của ông ta làm cho khiếp sợ, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, nói lời cảm ơn đồng thời cũng bày tỏ khó xử bởi vì mình đã về thành phố S.

Đào tiên sinh à một tiếng, dùng giọng điệu đậm khẩu âm thành phố S, nhiệt tình nói: “Vậy để lần sau. Lần sau Đỗ tiểu thư tới thành phố M nhất định phải báo với tôi một tiếng, tôi sẽ làm đúng chức trách của chủ nhà, đảm bảo đón tiếp Đỗ tiểu thư nhiệt tình.”

Đỗ Nhượng Hành thuận miệng ứng phó xã giao ông ta mấy câu, sau đó thử dò xét hỏi: “Là Khang Tổng giám đốc chiều hôm qua đã gặp mặt xin lỗi ngài sao?”

“Liên quan gì đến Khang Tổng giám đốc? Lai lịch của Đỗ tiểu thư lớn như vậy, vậy còn cần gì phải dựa vào người ngoài?” Ở bên kia đầu dây, Đào tiên sinh cung kính nói, “Đỗ tiểu thư nếu là sớm nói một câu có quan hệ sâu xa với Chu tổng thì chúng ta cần gì phải xảy ra nhiều hiểu nhầm như vậy. Hiện tại đây không phải là tôi thất lễ rồi, Đỗ tiểu thư thấy tôi nói đúng hay không?”

Sau khi cúp điện thoại Đỗ Nhượng Hành ngồi ở văn phòng một lúc lâu. Sau đó cô cắn đầu ngón tay, bắt đầu đi qua đi lại. Ông Phi Phi gọi điện thoại nội bộ tới cô đều không nghe thấy. Cho đến lúc Ông Phi Phi đích thân tìm đến phòng làm việc của Đỗ Nhượng Hành, gõ cửa nói: “Chị Nhượng Hành, ở đại sảnh khách sạn có một vị luật sư tìm chị.”

Đỗ Nhượng Hành theo Ông Phi Phi xuống lầu, ở chỗ đón khách chỉ thấy Thẩm Sơ đang chờ, không thấy ai khác. Anh ta ăn mặc tây trang đi giày da, bên tay cầm một phần văn kiện, đứng lên bắt tay Đỗ Nhượng Hành: “Đỗ tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Nhân viên lễ tân bảo có luật sư tìm tôi.”

“Ồ...Chính là tôi.” Thẩm Sơ đưa tay vuốt vuốt vạt áo, thong thả ung dung nói, “Tôi chịu sự ủy thác của Chu Yến Cẩm tiên sinh, đặc biệt tới thành phố S thay mặt ngài ấy làm thủ tục chuyển giao tài sản của ngài ấy sang tên Đỗ tiểu thư. Chu Yến Cẩm tiên sinh muốn chuyển nhượng hai biệt thự ven hồ ở thành phố T cho Đỗ tiểu thư, ngoài ra còn có một ít cổ phần cùng tiền mặt. Đây là giấy xác nhận chuyển nhượng tài sản, bên A là Chu Yến Cẩm tiên sinh đã ký tên, Đỗ tiểu thư là bên B, làm phiền cô ký tên ở đây.”

Đỗ Nhượng Hành không nhận. Trùng mắt nhìn Thẩm Sơ: “Làm cái gì?”

“Tôi là có luật sư giấy hành nghề đẳng hoàng, giấy xác nhận chuyển nhượng tài sản cũng là thật, dựa vào hai điều này, cô không cần hoài nghi.” Thẩm Sơ nói, “Chu Yến Cẩm kiên quyết làm như vậy tôi cũng không rõ nguyên nhân nhưng anh ta có bảo nếu như cô hỏi thì tôi cứ việc nói ra ba chữ- Nhứt Lập Vi. Anh ta bảo cô nghe sẽ hiểu.”

Đỗ Nhượng Hành lạnh nhạt nhìn tờ giấy trắng mực đen trước mặt, cuối cùng nói: “Bây giờ làm như vậy thì có ý nghĩa gì nữa chứ.”

“Quả thật tôi cũng không hiểu lắm. Mặc dù nói không biết hai người lại có mâu thuẫn gì, nhưng ta đoán đại khái chính là Chu Yến Cẩm lại bởi đâu ra chuyện xưa anh ta làm tổn thương cô bây giờ mới biết, cảm thấy xin lỗi thậm chí còn áy náy nên dùng mấy thứ này muốn bù đắp. Nói thật tôi cảm thấy anh ta làm như thế này chẳng có tác dụng gì nhưng nói cho cùng bây giờ anh ta muốn bù đắp cho cô cũng chẳng có biện pháp khác.” Thẩm Sơ nói tiếp, “Anh ta bây giờ cực kỳ cô đơn, Đề Đề do cô nuôi dưỡng, tình cảm của anh ta và cô cũng khó có thể nói lại, cũng nhiều tuổi rồi. Trừ còn có thể kiếm ít tiền ra, Chu Yến Cẩm chẳng còn bán linh gì nữa. Tôi biết cô không thích anh ta làm mấy chuyện vớ vẩn như vậy nhưng thật ra Chu Yến Cẩm cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là không biết phải làm thế nào. Tôi cũng không phải đứng về phe anh ta đâu, chỉ hi vọng cô có thể thông cảm cho anh ta một chút.”

Đỗ Nhượng Hành nghe xong, vẫn không có hứng thú gì đối với việc chuyển nhượng tài sản này. Thẩm Sơ khuyên cô: “Thật ra thì ký một chữ thôi mà. Cùng lắm cô không thích thì quyền góp cho hội từ thiện gì đó, cũng coi là việc tích đức.”

Đỗ Nhượng Hành liếc Thẩm Sơ một cái. Thẩm Sơ mặt không đổi sắc nói tiếp: “Huống chi, nếu như bây giờ cô không ký, quay đầu lại chờ đến lúc Chu Yến Cẩm chết, trong di chúc tài sản dù sao tất cả cũng là của cô và Đề Đề. Thật ra chuyện nhận lấy là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Đỗ Nhượng Hành mặt không đổi sắc, xoay người bước đi. Trở lại phòng làm việc, cô cầm điện thoại gọi cho Chu Yến Cẩm, bên kia rất nhanh bốc máy.

Đỗ Nhượng Hành mặt lạnh hỏi: “Rốt cục anh muốn thế nào đây?”

Bên kia dừng một chút: “Ý em nói chuyện gì?”

“Tôi không cần mấy thứ đó của anh!”

Chu Yến Cẩm đợi tiếng hít thở của Đỗ Nhượng Hành nhẹ nhàng đi chút ít mới nói: “Em đừng tức giận. Anh không có ý gì đâu. Chẳng qua là cảm thấy có lỗi nhưng không biết phải làm sao.”

Nộ khí của Đỗ Nhượng Hành còn chưa có dịp xuống, lại bị anh ta khơi lên tới: “Anh xin lỗi cái gì cơ? Ba năm rồi, anh có đào bới chuyện cũ lên cũng chẳng có ích lợi gì nữa. Trước kia tôi muốn anh nhận lỗi thì anh không để ý bây giờ tôi không quan tâm nữa thì anh lại để ý là sao?”

Chu Yến Cẩm im lặng trong chốc lát, cuối cùng nói: “Trước kia tất cả đều là lỗi của anh. Đã không mặt mũi nào cầu xin sự tha thứ của em. Anh chỉ hi vọng cuộc sống của em sau này sẽ trải qua một cách thuận lợi. Còn nữa, “Chu Yến Cẩm dừng một chút, “Hi vọng quan hệ của chúng ta sẽ tốt hơn một chút, anh rất đau lòng khi thấy em đối xử với anh không khác gì người xa lạ.”

Chu Yến Cẩm nhỏ giọng cầu xin đến mức đáng thương. Đỗ Nhượng Hành tỉnh táo lại, nhớ ra mục đích chính của cuộc điện thoại này, lạnh giọng cảnh cáo: “Chuyện bệnh của tôi hồi trước không được nói cho ai khác biết, kể cả Thẩm Sơ và Đề Đề cũng vậy.”

Chu Yến Cẩm nhanh chóng đáp: “Anh biết.”

Nói xong chuyện này, Đỗ Nhượng Hành muốn ngắt máy bởi vì mục đích chính đã xong. Chu Yến Cẩm lại đột nhiên hỏi: “Mấy năm nay, Khang Thần có đối xử tốt với em không?”

Đỗ Nhượng Hành an tĩnh chốc lát sau đó nói: “Hình như chuyện này chẳng có liên quan gì tới anh hết.”

“Anh chỉ hỏi thế thôi, cũng không có ý phá hoại gì hai người.” Chu Yến Cẩm xoa mi tâm, giọng nói tỏ rõ vẻ cầu hòa ý, “Đã hỏi em bao nhiêu lần rồi, có bao giờ em chịu nói với anh cái gì đâu, trả lời thật lòng một lần khó vậy sao?”

Lúc Chu Yến Cẩm nói những lời này cũng không nghĩ đến chuyện Đỗ Nhượng Hành sẽ đáp lại. Về cơ bản mỗi khi Chu Yến Cẩm hỏi đến chuyện này, xác suất một trăm phần trăm là Đỗ Nhượng Hành không thèm đáp, Chu Yến Cẩm chỉ hỏi theo thói quen mà thôi. Chu Yến Cẩm đợi Đỗ Nhượng Hành ngắt máy, nhưng mãi vẫn không nghe thấy tiếng báo hiệu cuộc gọi kết thúc. Đỗ Nhượng Hành không nói gì nhưng cũng không ngắt máy. Bên kia đầu dây chỉ truyền tới tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Một lát sau, Chu Yến Cẩm dịu dàng hỏi: “Mấy ngày trước tại sao không tổ chức lễ đính hôn?”

Đỗ Nhượng Hành trầm mặc chốc lát, lạnh nhạt nói: “Vẫn chưa tới thời điểm.”

“Vậy có có kế hoạch khác không...” Chu Yến Cẩm dừng một chút, nhỏ giọng hỏi, “Ví dụ như dự tính khoảng thời gian kết hôn.”

Đỗ Nhượng Hành lại im lặng. Lần này thời gian im lặng đặc biệt lâu. Cuối cùng cô trả lời: “Trước mắt không có.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 45

Trái tim Chu Yến Cẩm thiếu chút nữa vì vui mừng mà vỡ tan. Hiện tại yêu cầu của anh ta đặc biệt thấp, không mong gì chuyện Đỗ Nhượng Hành sẽ vui vẻ với mình. Cô chịu mở miệng nói chuyện với anh hai câu đã khiến anh vui mừng lắm rồi, ngay cả cô có xẵng giọng nói cộc lốc như thế nào Chu Yến Cẩm cũng không để ý, một lúc lâu sau mới ừ một tiếng. Sau đó trái lương tâm nói: “Hai người về sau còn bên nhau lâu dài, quyết định chuyện gì cũng từ từ chắc chắn như thế là tốt.”

Đỗ Nhượng Hành lạnh nhạt đáp lại: “Chuyện hôm nay anh đã làm rồi thì tôi cũng chỉ có thể cảm ơn anh nhưng về sau xin anh đừng nhúng tay vào bất cứ chuyện gì liên quan đến tôi.”

“Nếu chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà bị cách chức, em cũng sẽ không cảm thấy cam tâm đúng không?” Chu Yến Cẩm nói, “Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, em không cần suy nghĩ nhiều.”

Đỗ Nhượng Hành lạnh nhạt nói: “Đã từ lâu rồi, Chu tổng vẫn cứ thích áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác thế.”

Chu Yến Cẩm lại dùng sức xoa mi tâm: “Được rồi, em không muốn anh nhúng tay, về sau anh sẽ không nhúng tay vào bất cứ việc gì nữa. Nhưng xin em

đừng nói những lời cay nghiệt như vậy với anh có được hay không?”

Đỗ Nhược Hành lại nói: “Còn nữa, mấy thứ đồ như hôm nay Thẩm Sơ mang đến tôi không thích. Tôi sẽ không ký tên vào giấy tờ như vậy, kể cả di chúc của anh có để lại cho tôi cái gì tôi cũng sẽ không ký nhận.”

Chu Yến Cầm dừng một chút, cuối cùng nói: “Anh bây giờ cũng chỉ có thể cho em những thứ của cải vật chất như vậy. Mặc kệ em có muốn hay không, tương lai tất cả những gì của anh cũng sẽ là của em và Đề Đề. Nhà họ Chu này sẽ không có vị phụ nhân thứ hai.”

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: “Chu tổng không cần nói chuyện quá sớm. Về sau có ngày không như bây giờ anh nói, lỡ người mới của anh khó khăn, anh muốn nuốt lời lại phải kéo nhau ra tòa giải quyết.”

Bên kia đầu dây an tĩnh trong chốc lát, sau đó Chu Yến Cầm nói với giọng vô cùng bất đắc dĩ: “Nếu như em muốn, hiện tại tất cả đều có đều có thể cho em. Về sau cũng sẽ không bao giờ có chuyện thay đổi. Anh chưa bao giờ là người nói hai lời.”

Đỗ Nhược Hành nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời, mặt lạnh không nói lời nào. Một lát sau, có chút không chút để ý nói: “Cho tôi làm gì. Không phải còn có Lam Ngọc Nhu, Ôn Hoài, Tô Vận gì đó sao, những người phụ nữ kia của anh đều trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng chỉ cần anh tùy tiện ngoắc tay một cái, phụ nữ cam tâm tình nguyện chạy tới chẳng phải có một đống, ai cũng sẽ khéo léo lấy lòng anh. Anh không phải thích nhất những người phụ nữ như vậy, tùy tiện cưới một người, nửa đời sau vui vẻ chứ.”

Chu Yến Cầm khẽ nhỏ giọng cầu hòa: “Chúng ta không nói chuyện này được không?”

“Tại sao nói vậy, tôi đang thật tâm suy nghĩ muốn tốt cho anh mà.”

“Anh cảm ơn vì em muốn suy nghĩ giúp anh nhưng mà anh thích em đừng lo nghĩ cho anh về vấn đề này hơn!”

Không khí cuộc trò chuyện giữa hai người lại thoáng lạnh lại. Chu Yến Cầm sợ mình vừa nói như thế khiến Đỗ Nhược Hành cúp máy nhưng bên kia đầu dây chỉ yên tĩnh chốc lát, Đỗ Nhược Hành mới nhân nhạ mở miệng: “Thật ra anh không cần thấy áy náy mãi. Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, tôi đã không còn vướng mắc oán hận gì với anh.”

Chu Yến Cầm nhẹ giọng hỏi: “Trừ không còn oán hận anh, em còn có chút tình cảm nào với anh nữa không?”

Đỗ Nhược Hành hồi đáp rất dứt khoát: “Không có.”

Chu Yến Cầm lúc lâu không đáp, cuối cùng nói: “Mặc kệ em nghĩ gì, nhưng chỉ cần anh còn sống trên cõi đời này, anh sẽ luôn bảo vệ em. Nếu như một ngày nào đó anh chết đi, cũng hi vọng em vẫn có thể sống thật tốt.”

Đỗ Nhược Hành ngửa đầu ngẩn người một lát, sau đó đột nhiên ngắt máy.

Không lâu sau Khang Thần tới tìm, cửa làm việc của Đỗ Nhược Hành mở phân nửa, vừa đứng lúc nhìn thấy cô đang chống cằm ngồi trước bàn làm việc, khẽ cau mày vẻ mặt vô thần. Cái bộ dạng khá hiếm xuất hiện trên người Đỗ Nhược Hành, cũng có chút đáng yêu, Khang Thần rút cánh tay đang muốn gõ cửa, im ắng đi tới trước mặt cô, quơ quơ tay.

Đỗ Nhược Hành phục hồi tinh thần, Khang Thần giơ khối bánh ngọt phủ sô cô la trên tay, đặt trên bàn cô, cười nói: “Còn đang không vui vì chuyện sẽ bị cách chức? Anh tới đây để báo cho em một tin tức tốt. Mới vừa rồi nhận được thông báo của tổng bộ, vị Đào tiên sinh khó ưa kia đã chấp nhận lời xin lỗi của khách sạn Cảnh Mạn, không truy cứu chuyện này nữa.”

Đỗ Nhược Hành còn có điều cần suy nghĩ, lúc lâu sau mới ồ lên một tiếng.

“Đây là phản ứng gì? Anh tưởng rằng em sẽ thở phào nhẹ nhõm chứ.” Khóe miệng Khang Thần vẫn nhếch lên nhìn cô, “Mới vừa rồi đang suy nghĩ gì, nhìn như hồn vía đã lên mây rồi ấy.”

“Chu Đề nhớ mãi không quên chuyến du lịch Hongkong năm ngoái, năm nay lại muốn đi thêm lần nữa, tôi còn đang suy nghĩ làm thế nào để con bé hết hy vọng.”

Khang Thần nói: “Cũng không nhất định phải làm con bé hết hy vọng. Nếu năm ngoái anh đã đồng ý với con bé thì năm nay nhất định sẽ thực hiện lời hứa. Trong khoảng thời gian này sẽ là cuộc họp bổ nhiệm Hội Đồng Quản Trị Viễn Hành, đại khái anh sẽ hơi bận, đợi đến lúc con bé nghỉ hè vừa đúng dịp anh rảnh rỗi. Coi như đi nghỉ phép, ba người chúng ta lại đi du lịch một thời gian cũng không tồi.”

Đây là lần đầu tiên Khang Thần nói đến cuộc họp của Hội Đồng Quản Trị Viễn Hành. Đỗ Nhược Hành suy nghĩ một lát sau đó hỏi: “Lúc nào thì cuộc họp kia sẽ diễn ra?”

Khang Thần liếc cô một cái đáp: “Cuối tháng sau, còn 40 ngày nữa.”

“Nhìn vào số cổ phần anh đang nắm giữ trong tay, nếu như không chen chân vào được ban lãnh đạo cũng không có gì phải lo.”

Khang Thần nhìn kỹ ánh mắt của cô, chốc lát sau khẽ mỉm cười: “Bây giờ không đề cập đến chuyện này. Hôm nay thứ sáu, em có tính dẫn Đề Đề đi đâu chơi không?”

Hễ cứ mỗi tối thứ sáu là Đỗ Nhược Hành cùng Khang Thần sẽ cùng nhau đi đón Chu Đề tan học. Sau đó ba người cùng nhau ăn một bữa cơm bên ngoài, lại tới khu vui chơi hay rạp chiếu phim chơi một chuyến, cái này đã trở thành lệ thường. Chu Đề luôn mong đợi ngày này nhất trong tuần, bởi vì chú Khang sẽ luôn dung túng cô bé, mua những thứ thường ngày Đỗ Nhược Hành không đồng ý mua cho cô bé. Nhưng khoảng thời gian gần đây, Đề Đề lại khá trầm lặng, mỗi lần Khang Thần hỏi con bé có thích cái này có thích cái kia không, Đề Đề đều lắc đầu.

Hôm đó Đỗ Nhược Hành nói với Chu Đề rằng tạm thời mẹ và chú Khang sẽ không kết hôn. Chu Đề trầm tư một lúc mới nói: “Hai người không kết hôn là bởi vì con sao?”

“Không hoàn toàn đúng.”

Chu Đề nói tiếp: “Nếu như nguyên nhân vì con tương đối lớn, vậy mẹ cứ kết hôn đi, con cũng có thể đồng ý.”

Đỗ Nhược Hành lắc lắc bím tóc mình vừa thắt cho con gái, cười nói: “Phần lớn nguyên nhân thật ra là do bản thân mẹ. Mẹ chưa sẵn sàng tâm lý để kết hôn cùng một ai đó.”

“Tại sao nói chưa chuẩn bị xong tâm lý vậy ạ?”

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: “Có thể là cảm thấy, có Đề Đề ở bên cạnh mẹ là đủ rồi?”

Chu Đề quay người lại ôm lấy mẹ mình. Vùi mặt vào quần áo của Đỗ Nhược Hành, một lát sau nói với giọng điệu buồn buồn: “Thế nhưng như vậy, chú Khang sẽ buồn lắm.”

Không đợi Đỗ Nhược Hành đáp lời, cô gái nhỏ lại nói tiếp: “Nếu như chú ấy đau lòng, có thể đối đãi với mẹ con mình không tốt như trước không?”

Đỗ Nhược Hành giật mình, không khỏi cảm thấy chua chát trong hốc mắt. Cô ôm chặt lấy con gái, hôn lên mái tóc đen của con bé. Chu Đề vẫn chưa tới tám tuổi, đã có những suy nghĩ người lớn như vậy. So với những người bạn cùng tuổi, con bé đã biết cách cẩn thận từng li từng tí che giấu cảm xúc, nhạy cảm và trưởng thành sớm. Sau lần nói chuyện đó, con bé không nhận bất cứ món quà nào từ Khang Thần nữa.

Hai người lớn mang Chu Đề đi ăn tối sau đó tới khu vui chơi gần khách sạn Cảnh Mạn. Khang Thần đi mua thức uống, Đỗ Nhược Hành dừng lại sửa sang mái tóc bị gió thổi rối của con gái. Hai mẹ con đang tình cảm thì có một người phụ nữ trung niên đi tới, quần áo cao cấp bảo dưỡng cũng rất tốt, hỏi thăm đường tới khách sạn Cảnh Mạn.

Chu Đề nhanh nhẩu đáp, rất nghiêm túc chỉ đường cho người phụ nữ đó. Nghe Chu Đề nói xong đối phương cười cười: “Nghe cháu nói như thế thì có vẻ không xa lắm nhưng ta lại rất mù mờ về chuyện đường đi, có thể nhờ cháu và mẹ? Mẹ cháu phải không?” thấy Chu Đề gật đầu mới nói tiếp, “Nhờ mẹ con cháu dẫn đường được không? Ta biết như thế này khá làm phiền nhưng vẫn mạo muội đề nghị.”

Đỗ Nhược Hành nhìn đôi giày cao gót màu đen không nhiễm chút bụi bẩn của người phụ nữ, chưa kịp trả lời, phía sau truyền đến giọng nói của Khang Thần: “Mẹ, tại sao mẹ lại ở đây?”

Theo bản năng, Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu, Khang phu nhân cười như không cười đáp: “Tôi thăm con một chút.” Sau đó tầm mắt rơi vào trên người Đỗ Nhược Hành, “Còn có bạn gái con nữa.”

Bốn người lần đầu ăn chung bữa ăn tối, Đỗ Nhược Hành hơi không thoải mái. Ngược lại Khang phu nhân trước sau nhiệt tình, thời điểm chọn món ăn bà còn hỏi thăm khẩu vị của Đỗ Nhược Hành và Chu Đề, sau đó lấy ra hai chiếc vòng ngọc tinh xảo làm quà ra mắt. Đỗ Nhược Hành không chịu nhận, Khang phu nhân cười nói: “Hai con cũng đã qua lại hơn một năm, nghe nói cách đây không lâu Khang Thần còn cầu hôn con phải không? Nếu nó đã thích con đến mức này, hai chiếc vòng tay này cũng không tính là quá.”

Đỗ Nhược Hành do dự, cuối cùng vẫn từ chối nhã nhặn, Khang phu nhân nhìn cô một lát, từ từ nói: “Nghe nói Đỗ tiểu thư cũng là người có tiền, là cảm thấy hai chiếc vòng tay này chưa đủ tốt sao?”

Khang Thần ở một bên chen vào nói: “Mẹ, sao mẹ có thể nói chuyện như vậy.”

Đỗ Nhược Hành chỉ có thể thay mặt Chu Đề nhận lấy rồi nói lời cảm ơn. Sau đó nói: “Ngài tới có chút đột nhiên, cháu chưa chuẩn bị gì. Thật sự rất xin lỗi.”

Ánh mắt Chu Đề xoay tròn giữa ba vị người lớn nhưng vẫn không nói gì. Khang phu nhân dùng ánh mắt yêu thương vuốt ve đầu cô bé, nhìn Đỗ Nhược Hành nói: “Đúng là ta đến khá đột ngột nên cháu cũng không cần khách khí. Đột nhiên bay từ Đức về đây là bởi vì cảm thấy dạo này tâm trạng Khang Thần không được tốt. Thân là một người mẹ, ta phải quan tâm con trai mình.”

Khang Thần nói: “Mẹ suy nghĩ nhiều, cũng chỉ vì dạo này công việc hơi vất vả thôi, làm gì đến nỗi tâm trạng không tốt để đích thân mẹ phải về như thế. Nhưng mẹ đã về, con sẽ xin nghỉ hai ngày dẫn mẹ thăm thú thành phố S, những chuyện khác tính sau nhé?”

Khang phu nhân liếc Khang Thần một cái, dừng lại đề tài, mỉm cười nói tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 46

Cả buổi tối, Khang phu nhân thân thiện đối đãi nhưng Đỗ Nhược Hành lại khá trầm mặc. Cô chưa bao giờ nghĩ tới cảnh gặp mặt trưởng bối đường đột như vậy, và lại cô cũng cảm thấy khá lúng túng.

Sau khi về đến nhà, cô chuẩn bị chăn ga cho con gái đi ngủ, cô gái nhỏ lôi kéo vạt áo của cô, đột nhiên hỏi: “Mẹ, trong ba năm nay, đã có lúc nào mẹ nghĩ chuyện quay lại với ba chưa?”

Đỗ Nhược Hành cúi đầu nhìn con gái, dụi dụi nói: “Bảo bối nên đi ngủ rồi.”

“Nhưng con muốn biết.”

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: “Nhưng mẹ không muốn trả lời. Không nên làm khó mẹ, được không?”

Chu Đề rất ngoan ngoãn, lập tức nhắm mắt ngủ, không hỏi tới nữa. Chờ Đỗ Nhược Hành đứng dậy tắt đèn cho mình, Chu Đề đột nhiên nói: “Con chỉ hy vọng mẹ vui vẻ, mặc kệ ở chung với ai. Nhưng tối hôm nay con thấy mẹ không vui.”

Đỗ Nhược Hành lần nữa ngồi trở lại bên giường, nhìn Chu Đề chăm chú. Bỗng nhiên cô hỏi: “Lúc con ở với mẹ, có bao giờ nghĩ tới chuyện muốn mẹ quay lại với ba không?”

Sau một lúc lâu, Chu Đề nhỏ giọng trả lời: “Rất muốn.”

“Chú Khang và ba, con thích người nào hơn?”

Chu Đề quan sát sắc mặt của Đỗ Nhược Hành, nhất thời hé miệng không nói lời nào. Đỗ Nhược Hành bổ sung: “Mẹ muốn con nói thật.”

Lại qua chốc lát, Chu Đề đáp: “Ba.”

Đỗ Nhược Hành rũ rứt, vuốt ve gò má Chu Đề. Cô gái nhỏ nhìn mẹ, nói: “Nhưng ba đã làm sai, mẹ là nạn nhân của lỗi sai ba gây ra. Nếu như hai người không thể ở chung một chỗ, con sẽ bênh vực mẹ. Cho nên con mới ở cùng với mẹ.”

Đợi đến lúc Chu Đề ngủ, Khang Thần gọi điện thoại cho Đỗ Nhược Hành giải thích là quả thật không biết chuyện Khang phu nhân tới, cô đừng suy nghĩ nhiều.

Hai người tán dóc vài câu. Đỗ Nhược Hành hỏi: “Dạo này tâm trạng anh không tốt ư? Sao em không thấy anh nói gì?”

Khang Thần ôn hòa đáp: “Anh không muốn làm khó em.”

Đỗ Nhược Hành im lặng một lát sau đó nói: “Thật ra thì là lỗi của em, cũng là sơ sót của em, nên sớm nghĩ ra bởi vì cuộc họp bổ nhiệm Hội Đồng Quản Trị Viễn Hành mà anh vất vả. Đã ba năm em không trở về thành phố T, cũng chẳng quan tâm gì đến Viễn Hành. Anh nói tình hình cho em nghe một chút đi.”

Khang Thần dừng một chút, cuối cùng vẫn mở miệng: “Viễn Hành tổng cộng mười ba vị đồng sự, lần này nhiệm kỳ mới lựa chọn, Chu Yến Cầm muốn liên kết với mấy vị đồng sự trong ban lãnh đạo đảo thái hai cổ đông. Đến tốt cùng có thể đuổi được hai người kia hay không, nhìn số tương quan của cổ đông và cổ phần anh cũng chưa nói chắc được nhưng anh chỉ muốn nói anh và anh ta không hợp nhau. Hai người anh ta muốn đuổi là hai người ủng hộ anh, chống đối Chu Yến Cầm.”

Đỗ Nhược Hành ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng từ từ nói: “Anh không muốn tôi bảo trì tư tưởng trung lập nữa đúng không?”

“Anh thực sự không muốn làm khó em.” Giọng nói của Khang Thần trầm thấp, “Anh đã suy nghĩ rất nhiều. Đối với chuyện này anh không thể nói để em thoải mái, nên em đừng giúp anh. Đây là nói láo. Nhưng anh cũng không thể bởi vì anh mà bắt em phải phá bỏ nguyên tắc của mình. Lâu nay em bảo trì tư tưởng trung lập, không nhúng tay vào Hội Đồng Quản Trị Viễn Hành, đây là rất tự nhiên, cũng hoàn toàn có thể hiểu.”

Đỗ Nhược Hành khẽ thở dài. Khang Thần còn nói: “Anh vẫn luôn cố ý tránh vấn đề này bởi vì luôn hy vọng chuyện này không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta về sau.”

Đỗ Nhược Hành rũ rứt xuống, nói: “Thật ra thì anh nên nói chuyện này với em sớm hơn.”

Ngày hôm sau Đỗ Nhược Hành đang xem xét báo cáo doanh thu của quầy bar trong tháng này thì Khang phu nhân gọi điện thoại tới, nói muốn gặp mặt cô uống trà, không biết cô có rảnh không.

Đỗ Nhược Hành đến chỗ hẹn. Khang phu nhân trang điểm tinh xảo, nhìn thấy cô liền cười rất thân thiết. Diện mạo của bà được bảo dưỡng rất tốt, có thể mơ hồ nhìn thấy cốt cách mỹ nhân lúc còn trẻ. Khang phu nhân nói: “Ta muốn tránh Khang Thần, hai chúng ta cùng nhau ngồi trò chuyện riêng một lúc. Nếu như mạo muội, xin cháu thứ lỗi.”

Đỗ Nhượng Hành châm trà: “Có việc gì Khang phu nhân cứ chỉ dạy.”

Khang phu nhân khẽ mỉm cười, từ từ nói: “Thật ra thì ba năm trước ta đã biết đến sự tồn tại của cháu. Khi đó ta bị bệnh, ở nước ngoài cảm thấy không tốt, người già nên hướng về cội nguồn nên quyết định về nước nghỉ ngơi. Khang Thần về thành phố T chăm sóc ta, nhưng ta vẫn cảm thấy nó lúc nào cũng thất thần. Trước kia nó đâu có như vậy, dựa vào linh cảm của người mẹ ta biết nhất định nó đã có người thương.”

“Nhưng trước sau Khang Thần vẫn một mực không thừa nhận chuyện có người yêu, sau ta hỏi mãi nó nhận nhưng tuyệt đối không hé lộ tên tuổi của cháu. Trên phương diện tình cảm, Khang Thần luôn khâm trọng, có thể nói thẳng là nó khá nhút nhát, nếu như ta không tra hỏi đến cùng thì không đời nào nó sẽ nói với ta. Đến năm trước ta mới được thấy hình cháu.”

Đỗ Nhượng Hành cười cười, chờ bà tiếp tục nói.

Khang phu nhân nói tiếp: “Thẳng thắn mà nói, lúc ta nhìn thấy ảnh cháu thì có chút kinh ngạc. Khang Thần hàng năm đều ở nước ngoài nên trước kia nó không biết cháu. Nhưng ta thì lại biết cháu, bởi vì hôn lễ của cháu và Chu Yến Cẩm ta cũng tham gia, tất nhiên khách khứa đám cưới rất nhiều nên có lẽ cháu không nhớ ta nhưng ta vẫn nhớ cháu, lúc kết hôn cháu rất đẹp. Ta không ngờ tới cuối cùng cháu và con trai ta lại có duyên như thế, sau khi cháu ly hôn lại đem con gái đến thành phố S, con trai ta sau khi về nước không bao lâu cũng đến thành phố S, hai người lại cùng nhau làm việc tại Cảnh Mạn.”

Đỗ Nhượng Hành nghe xong, hạ mí mắt suy tư chốc lát, nói: “Ngài không thích việc cháu và Khang Thần qua lại.”

“Cháu hiểu nhầm rồi, ta không có ý này.” Khang phu nhân thông thả ung dung nói, “Ta có nghe loáng thoáng chuyện cháu đã ly hôn và còn có con nhỏ nhưng không biết thực hư. Chỉ là mặc kệ như thế nào, nếu Khang Thần cảm thấy việc cháu đã ly hôn và đứa trẻ của cháu đều không phải là vấn đề, nó vẫn yêu thương cháu thì ta cũng không có ý kiến gì. Ta luôn tin tưởng ánh mắt của con trai mình. Nó nói cháu thông tuệ dịu dàng, danh tiếng rất tốt, quan trọng nhất là người phụ nữ hiểu đạo lý, huống chi Chu Đề lại đáng yêu như vậy, ta tin tưởng chúng ta về sau sẽ là một gia đình hòa thuận.”

Đỗ Nhượng Hành cười cười, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Khang phu nhân nhìn cô, cuối cùng nói: “Ta hiểu rõ phụ nữ sau khi ly hôn luôn có bóng ma tâm lý, lúc xử lý chuyện tình cảm sẽ nghiêng về suy nghĩ bảo thủ, điều này ta cũng không thể phê phán gì cháu nhưng thân là trưởng bối, ta vẫn luôn hy vọng cháu có thể thẳng thắn chia sẻ quan điểm cùng Khang Thần, mặc kệ là trong quan hệ yêu đương hay sau này là vợ chồng, đều cần thấu hiểu giúp đỡ lẫn nhau mới có thể đi cùng nhau lâu dài. Nhất là lúc đối phương gặp phải điều khó khăn, thuận tay giúp một tay vốn là chuyện phải làm, cháu nói đúng không?”

Cách một hồi lâu, Đỗ Nhượng Hành mỉm cười: “Ngài nói đúng.”

Buổi tối Đỗ Nhượng Hành kể chuyện cuộc trò chuyện của cô và Khang phu nhân cho Tô Cầu nghe. Tô Cầu suy nghĩ trong chốc lát, nói gần đây cậu có vẻ thường xuyên suy nghĩ đến chuyện yêu đương nhỉ, thích tự làm tội mình thì tự chịu đi.

“Này! Tôi đang nói chuyện đứng đắn đó nha.”

“Ồ hay thế tớ đang nói chuyện không đứng đắn chắc.” Tô Cầu tiếp lời, “Về lý Khang Thần hiện là bạn trai chính thức của cậu, quang minh chính đại mà nói hiện tại anh ta cần giúp một tay, cậu mà không giúp thì khó coi lắm. Lại nói chỉ là bỏ một phiếu cho phe anh ta trong cuộc họp mà thôi, cũng đâu phải là chuyện nhượng bộ phần, tất cả mọi người đều bỏ phiếu, bao nhiêu tấm phiếu là bấy nhiêu sự tình trong đó, chả khác cậu là bao.”

“.....”

“Thật ra thì chuyện của tập đoàn Viễn Hành đâu có liên quan gì tới cậu. Mặc kệ là Chu Yến Cẩm vẫn ngồi được trên ghế Chủ tịch hay Khang Thần lên đài, cũng đâu có quan hệ. Tất cả mọi người muốn làm nên chuyện thì đều phải dựa vào bản lĩnh của mình, nếu như cuối cùng Chu Yến Cẩm thực sự thua cũng đâu có thể đổ lỗi cho cậu. Bây giờ quay lại hoàn cảnh của cậu đây này, nếu cậu thực sự không bỏ phiếu giúp Khang Thần, anh ta là bạn trai cậu, coi như trên miệng nói là không liên quan gì đến tình cảm của hai người nhưng cậu cũng phải tự suy nghĩ lấy, làm sao lại không có khoảng cách được? Mọi người đều là người trưởng thành có suy nghĩ, nói cái gì mà chỉ hai chúng ta yêu nhau là đủ những thứ như vật chất hay lời nói của những người xung quanh không quan trọng là thật tâm ư. Đề là người trưởng thành nên tình cảm không thể cứ cho đi một cách vô tư mà cần cả hai bên cho và nhận.”

Đỗ Nhượng Hành nói: “Chả phải trao tình cảm cho nhau đấy ư.”

“Có tình cảm mà trong tình huống người mình yêu cần giúp đỡ cậu lại không giúp đỡ. Nói thế có lý không vậy? Cậu cảm thấy cuộc sống chung đụng của hai người có vấn đề, quan niệm không nhất trí, hơn nữa có thể anh ta đang lợi dụng hay hiềm nghi cậu? Nhưng nó chẳng phải là vấn đề quan trọng hiện nay, bởi vì phải lâu dài mới có thể khẳng định. Tớ chỉ biết chắc chắn một điều, nếu cuộc họp Hội Đồng Quản Trị Viễn Hành tháng sau, cậu không giúp Khang Thần, hai người sớm muộn cũng phải chia tay. Nếu cậu bỏ phiếu cho anh ta, về sau ở cùng một chỗ, cũng né tránh được một vấn đề không hay. Cứ cho rằng sau này kết quả không hay là hai người không thể bên nhau nữa thì ba năm nay Khang Thần đối đãi với mẹ con cậu cũng đâu có tệ, tấm phiếu thuận cho Khang Thần coi như là tấm phiếu trả ơn người ta ba năm nay vất vả vì mẹ con cậu.”

Đỗ Nhượng Hành trầm ngâm không nói. Tô Cầu dùng giọng mũi hừ một tiếng: “Gần đây Chu Yến Cẩm lại tìm cách tiếp cận cậu hả? Anh ta lại đang tính toán gì thế?”

Đỗ Nhượng Hành nói không có.

Tô Cầu không tin, một mực nói nhất định có chuyện: “Chu Yến Cẩm nhất định lại bày ra bộ mặt như tình thánh trước mặt cậu, nếu không cậu đã chẳng lảng tránh vậy. Tớ nói thật nhé, dựa vào đức hạnh của Chu Yến Cẩm, cậu ngàn vạn lần đừng tin anh ta thêm một lần nữa. Đừng gặp gỡ anh ta nữa cũng

đừng nói chuyện. Anh ta có như thế nào thì cậu cũng đừng thương xót anh ta, anh ta hoàn toàn không có chút nào đáng thương đâu, cậu nghĩ Chu Yến Cẩm thực sự cái tà quy chính sao? Coi như hiện tại cái tà quy chính, về sau lại thật sự là không tái phạm sao? Những chuyện này ai có thể bảo đảm. Nói không chừng hiện tại anh ta đang có ý yếu ớt để lấy lòng cậu đó.”

“Thêm nữa, thật ra thì cậu cũng sớm không cần anh ta. Ba năm nay không có Chu Yến Cẩm xuất hiện không phải cậu sống rất tốt đấy ư. Coi như về sau không có Khang Thần trong cuộc sống, cùng lắm thì cậu trực tiếp từ chức, ngày ngày ở nhà trồng cây nuôi cá cũng đã đủ an nhàn sung sướng rồi.” Tô Cầu nói: “Trên đời này đàn ông đẹp trai muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đẹp trai hơn Chu Yến Cẩm tất nhiên là có, trẻ trung hơn thì vô số, cần gì phải suy nghĩ đến một tên đàn ông trung niên nhan sắc suy tàn như Chu Yến Cẩm.”

Đỗ Nhượng Hành sắc nước.

Cuối tháng năm, Khang Thần và Đỗ Nhượng Hành cùng nhau đến thành phố T.

Đại hội cổ đông diễn ra vào cuối tháng năm, Khang Thần nói muốn đến thành phố T trước một tuần, chủ yếu đến sớm là tiến hành những giao dịch cam kết cuối cùng, thỉnh thoảng lúc cần thiết cũng sẽ dẫn theo Đỗ Nhượng Hành. Nhưng đại đa số thời điểm Đỗ Nhượng Hành không đi cùng Khang Thần, cô thường mang con gái đi đây đi đó, những nơi quen thuộc con bé trước kia thích đến ở đây. Hôm ấy, hai mẹ con vào trung tâm thương mại mua cho Chu Đề hai bộ quần áo mới thì Chu Đề đòi đến tập đoàn Viễn Hành tìm ba.

Đỗ Nhượng Hành nói đường quá xa. Chu Đề nghiêm túc nói: “Không xa. Trước kia ba dẫn con đi ở đây rồi, chỉ cách hai con đường.”

Đỗ Nhượng Hành không còn lời nào để nói. Chu Đề bỏ chạy xuống đường vẫy một chiếc xe tắc xi, Đỗ Nhượng Hành mới chỉ chớp mắt một cái, con bé đã chui tọt vào tắc xi.

Chỉ mất gần mười phút đã đến dưới cổng tập đoàn Viễn Hành, đúng lúc nhìn thấy Chu Yến Cẩm và trợ lý cùng nhau tiễn khách. Về mặt Chu Yến Cẩm bình thản, mặc một chiếc áo sơ mi đậm màu, tay áo vén lên, cả người toát lên phong thái tự nhiên. Đỗ Nhượng Hành nhớ tới lời hôm đó Tô Cầu nói về anh ta- một tên đàn ông trung niên nhan sắc suy tàn.

Ồm thật ra thì đây là phạm trù hoàn toàn khác.

Chờ Chu Yến Cẩm tiễn khách xong, Chu Đề mở cửa xe nhảy xuống, đứng ở bên cạnh bồn hoa gọi lớn: “Ba!”

Chu Yến Cẩm ngay lập tức quay đầu lại. Lúc nhìn thấy Chu Đề, Chu Yến Cẩm đang nhíu mày nhưng chỉ một giây sau đã nở nụ cười như hoa mùa xuân, nhìn con gái chạy ù tới, giang hai cánh tay, ôm lấy Chu Đề.

Chu Yến Cẩm ngồi chồm hổm xuống, vuốt mái tóc bị gió thổi loạn của con gái nói: “Tại sao đột nhiên tới đây? Không báo trước cho ba một tiếng? Một mình con tới đây sao? Dù con là cô con gái thông minh nhanh nhẹn của ba nhưng con vẫn còn bé, một mình đón xe rất nguy hiểm, lần sau đừng làm thế này nữa nhé.”

Chu Đề không nghe nổi mấy lời cầu nhàu của ba mình nữa nên dùng một tay dúi khoát bịt miệng Chu Yến Cẩm lại, một tay khác chỉ về phía sau lưng mình. Chu Yến Cẩm nhìn theo hướng con gái chỉ về thì thấy Đỗ Nhượng Hành đang trả tiền tắc xi. Chu Yến Cẩm hóa đá.

Chu Đề nhỏ giọng nói: “Ba, con vất vả lắm mới đem mẹ đến đây. Ba tính thưởng cho con cái gì đây?”

Chu Yến Cẩm trấn định cánh tay đang run run, đặt ở khoe miệng ho khan một tiếng. Chu Đề đạp chân ba mình ra điều kiện: “Con muốn hai búp bê Barbie số lượng có hạn.”

Chu Yến Cẩm nói: “Một.”

“Hai. Không cho phép ba cò kè mặc cả!”

Chu Yến Cẩm thỏa hiệp: “Tốt.”

Đỗ Nhượng Hành đang từ từ đi tới, Chu Yến Cẩm đứng lên quan sát chốc lát, mới nói: “Tại sao lại vô duyên vô cớ tới đây?”

Đỗ Nhượng Hành nhàn nhạt nói: “Đề Đề nhớ anh nên tôi đem con bé tới đây. Nếu như anh đã ở đây rồi thì tôi để con ở đây chơi với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 47

Cô chưa quay bước đi thì đã bị Chu Đề nắm lấy vạt áo, quay mặt hết nhìn mẹ lại ba mình. Ánh mắt của cô bé khiến hai người lớn không cách nào chống cự. Chu Yến Cẩm quyết định mở miệng giữ Đỗ Nhượng Hành lại: “Cũng đã tới tận đây rồi, vào uống nước đã.”

Một nhà ba người tìm quán cà phê gần đây ngồi. Chu Yến Cầm và Đỗ Nhược Hành mặt đối mặt, bên cạnh còn có một cô bé con không ngừng chọc tới chọc lui miếng bánh ngọt. Chu Yến Cầm ngồi nhìn chăm chú từng cử chỉ của Đỗ Nhược Hành, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay mới về thành phố T?”

Chu Đề ở một bên chen vào nói: “Mẹ con con tới đây ba ngày rồi. Còn có cả chú Khang cùng về nữa.”

Lời này khiến ánh mắt Chu Yến Cầm tối sầm lại, trầm mặc chốc lát. Sau đó mới nói: “Vậy chú Khang của con ở đâu rồi?”

Chu Đề trả lời: “Buổi sáng đi rồi, nghe nói hôm nay muốn gặp một vị khách nào đó rất quan trọng.”

Chu Yến Cầm ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đỗ Nhược Hành: “Lần này đến là vì Đại hội cổ đông vào tuần sau?”

Đỗ Nhược Hành không muốn giấu giếm: “Vâng.”

Chu Yến Cầm nhỏ giọng nói: “Em sẽ bỏ phiếu ủng hộ cậu ta?”

Đỗ Nhược Hành liếc Chu Yến Cầm một cái, gật đầu: “Đúng.”

Sắc mặt Chu Yến Cầm đen lại, xoa mi tâm không nói thêm gì nữa. Một lát sau Chu Đề đánh vỡ trầm mặc: “Tại sao muốn lại ủng hộ chú Khang?”

Đỗ Nhược Hành xoa xoa mái tóc con gái: “Bởi vì chú Khang tương đối cần.”

Chu Đề nói: “Thế ba không cần sao?”

“Ba con không có gì không làm được, tự mình một người làm được tất cả mọi chuyện. Nên ba con không cần.”

“Mặc dù em nói vậy khiến anh rất vui mừng.” Chu Yến Cầm vẫn xoa mi tâm, mặt mũi mở miệng, “Nhưng nếu như một người làm được tất cả mọi chuyện, hiện tại Khang Thần cũng sẽ không phải bạn trai em.”

Đỗ Nhược Hành liếc Chu Yến Cầm một cái. Chu Yến Cầm bình thản nói: “Em bỏ phiếu thuận phía cậu ta, có thể lý giải. Cậu ta hiện đang là bạn trai em, đây là chuyện hợp tình hợp lý. Anh không thể có ý kiến gì. Nhưng nếu từ bây giờ cậu ta muốn tiến thêm một bước với em nữa, tôi sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Anh sẽ làm cho cậu ta mất hết tất cả của cải vật chất, phải đi đến nơi xa xôi nhất, không cho phép cậu ta gần em một bước.”

Đỗ Nhược Hành nhắm mắt, trong nháy mắt có xúc động muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn không nói một lời. Chu Đề ngồi bên cạnh bỗng nhiên phá vỡ trầm mặc: “Ba, miếng sandwich này lớn quá, con ăn không hết.”

Chu Yến Cầm cầm khăn giấy lau tay cho con gái, cầm lấy nửa miếng sandwich còn dư, từ từ ăn.

Tầm tám giờ tối, sau khi dùng xong bữa, Chu Đề theo ba mình về nhà họ Chu, Đỗ Nhược Hành một mình trở lại khách sạn. Qua siêu thị nhỏ gần khách sạn Đỗ Nhược Hành mua một ít rau củ và thịt, muốn làm mấy món ăn linh tinh gì đấy để bắt chân tay mình bận rộn. Từ chỗ Chu Yến Cầm trở về, cô như người mất hồn, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi trong tắc xi.

Kết quả lúc đang cắt thái vật liệu nấu ăn, Đỗ Nhược Hành lại không cẩn thận cắt một vết vào đầu ngón tay, chảy rất nhiều máu. Đỗ Nhược Hành tìm được băng keo cá nhân dán lên vết thương, trở lại phòng bếp thì thấy quang cảnh bên trong phòng bếp cá nhân của khách sạn năm sao này bị mình bày ngổn ngang những thứ linh tinh này nọ. Cô hít sâu, đang tính dọn dẹp thì nghe thấy chuông cửa.

Khang Thần đứng ở bên ngoài, sắc mặt khê lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, thời điểm nhìn thấy cô liền nở nụ cười nhẹ nhàng: “Đang làm cái gì đấy?”

“Đang làm sườn cừu muối tiêu, còn có một chút cà xào măng thịt.” Đỗ Nhược Hành nhìn thấy Khang Thần xoa xoa dạ dày, “Anh đói bụng? Em mới bắt đầu làm thôi.”

Khang Thần bước vào phòng bếp, thấy bên trong là một đồng nguyên vật liệu nấu ăn hỗn độn, trên thớt còn có quả dưa chuột đang cắt dở. Lòng mày của Khang Thần nhăn tít lại, Đỗ Nhược Hành thấy vậy liền nói: “Thôi. Như thế này thì còn lâu mới nấu xong. Hay là chúng ta đi ra ngoài ăn.”

Khang Thần quay đầu lại nói: “Được, đi ra ngoài ăn.”

Hai người tùy tiện vào một quán ăn trong khu vực ăn uống của khách sạn, Khang Thần gọi mấy món ăn, kết quả đến cuối cùng hai người cũng không ăn bao nhiêu. Có vẻ tinh thần Khang Thần không được tốt, Đỗ Nhược Hành hỏi công việc hôm nay không được như ý hả.

“Đúng là không được như ý.” Khang Thần chống trán, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói, “ANH chậm một bước.”

Chu Yến Cầm đã làm ăn ở thành phố T hơn mười năm, là người độc đoán và lại tính tình ngạo mạn nhưng quan hệ xã hội thì chắc chắn vẫn hơn một Khang Thần mới bắt đầu xuất hiện trên thương trường có ba bốn năm. Hai người họ có chung mục đích, thù đoạn cũng tương tự, người có thể giành thắng lợi chỉ chủ yếu dựa vào tốc độ cũng như khả năng phán đoán tình hình. Trên thương trường lợi ích là thứ đáng bàn đến nhất, chuyện Khang Thần nghĩ tới chắc chắn Chu Yến Cầm cũng sẽ nghĩ tới, hứa hẹn mang lại cũng sẽ na ná nhau thôi. Trừ mấy người ủng hộ Khang Thần, chống đối Chu Yến Cầm ra thì những người thuộc phe trung lập, cả hai người họ đều phải lôi kéo về phía mình thôi.

Vết cắt chỗ tay Đỗ Nhược Hành bởi vì dùng đũa mà cảm thấy khá đau đớn. Cô khê cau mày, đổi thành ăn canh. Thấy Khang Thần vẫn trầm tư, cô trấn

an anh ta mấy câu, sau đó hỏi có chuyện gì mình có thể giúp một tay hay không.

Khang Thần suy tư một lát, nói: “Chuyện lớn không có, chỉ có chuyện nhỏ thôi. Ngày mai anh muốn gặp một người, đối phương có bạn gái, có thể sẽ có tiết mục đi dạo trung tâm mua sắm, em biết đấy, mấy chuyện như vậy anh không quen.”

Đỗ Nhược Hành cười cười: “Em biết rồi. Ngày mai mấy giờ?”

Đỗ Nhược Hành căn bản hiểu cách đề cập chuyện của Khang Thần, bâng quơ nhắc tới nhưng cuối cùng luôn đạt được điều mình muốn. Chuyện như vậy hai người cũng hiểu nên không nhắc lại nữa. Dạo này Khang Thần thực sự rất bận rộn với cuộc họp Hội Đồng Quản Trị, hẹn người khác, đối phương là khách, tất nhiên Khang Thần không thể tự quyết định thời gian địa điểm như đối phương. Nói cách khác, mọi chuyện hoàn toàn phải phụ thuộc vào người ta, mà vị khách kia cũng không phải kiểu người dễ đối phó. Người như vậy, lúc biết người khác cần mình thì sẽ không hề khách khí, Đỗ Nhược Hành ly hôn ba năm, những người như thế không chỉ gặp một lần. Cô quả thật không thích qua lại với những người như vậy nhưng tình huống hiện tại như vậy, cũng không thể để một mình Khang Thần lúng túng chống đỡ được.

Hôm sau, Đỗ Nhược Hành trang điểm trang trọng, cùng Khang Thần đến địa điểm hẹn. Thời điểm nhìn thấy đối phương, Đỗ Nhược Hành nheo mắt.

Thấy Đỗ Nhược Hành, Tạ Thần Hâm cũng sững sốt. Anh ta đang tay trong tay với một cô gái như hoa như ngọc, bắt tay với Khang Thần xong, ánh mắt liền chuyển đến chỗ Đỗ Nhược Hành, ý vị thâm trường cười cười: “Thì ra là Đỗ tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Khang Thần ở một bên nói: “Hai người biết nhau?”

“Nào chỉ là biết.” Tạ Thần Hâm liếc về phía cô, ánh mắt mang ý vị sâu xa, “Ban đầu ở khách sạn Cảnh Mạn, Đỗ tiểu thư còn đang đảm nhiệm vị trí quản lý đối ngoại, hai chúng ta nhưng bởi vì một cái bị tẩm bị hồng mà nên duyên đây.”

Đỗ Nhược Hành âm thầm nghiêng rằng, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: “Trí nhớ của Tạ tổng thật là tốt, chuyện mấy năm trước còn nhớ rõ như vậy. Bây giờ tôi bởi tội có được hay không? Hôm nay nếu có thời gian, chúng ta cùng đi mua lại một bộ lễ phục nhé, ngài xem có được không?”

Tạ Thần Hâm khẽ hừ một tiếng, Đỗ Nhược Hành liền biết ngày hôm nay của cô sẽ không trôi qua dễ dàng.

Khang Thần và Tạ Thần Hâm cùng nhau chơi tennis, Đỗ Nhược Hành biết kỹ năng tennis của Khang Thần rất khá nhưng giờ phút này lại cố ý nhường nhịn đối phương vài phần. Đỗ Nhược Hành cùng ngồi ở chỗ nghỉ nói chuyện phiếm với cô gái đi cùng Tạ Thần Hâm, đối phương cười duyên nói: “Bộ váy của Đỗ tiểu thư hôm nay thật đẹp.”

Đỗ Nhược Hành cười cười, dùng giọng điệu mui phần thành ý nói: “Đáng tiếc đáng người tôi không đẹp bằng Ngô tiểu thư nên có mặc gì cũng không đẹp bằng cô mặc.”

Đối phương quả nhiên lộ vẻ tự mãn trên khuôn mặt.

Đỗ Nhược Hành có chút hồi tưởng lại mình trước kia. Cô đã từng không bao giờ mở miệng nói những lời khách sáo giả dối như vậy, cũng không thích nghe. Không phải cô không biết cách đối nhân xử thế mà chẳng qua là trong ý thức luôn bài xích những lời sáo rỗng như vậy nhưng điều kiện tiên quyết để cô không phải nói những lời mình không thích, nghe những lời mình không thích nghe là bởi vì cô là phu nhân của Chu tổng- Chu Yến Cầm.

Mấy năm nay mỗi lần cô quay đầu nhìn lại đều cảm thấy sự thay đổi của mình quá lớn. Cho tới hiện tại, cô đã có thể không chớp mắt mà nói ra những lời có cánh cho dù đó là những lời trái với suy nghĩ thật sự của mình, cô có thể ngọt ngào khen ngợi vài câu mặc cho trong bụng thâm nguyên rửa đối phương ngàn vạn lần.

Đến buổi tối bốn người cùng nhau ăn cơm. Tạ Thần Hâm giống như không nghe thấy những lời ám chỉ này nọ của Khang Thần, chỉ nói những chuyện không liên quan. Đến lúc gần kết thúc bữa tối, Khang Thần rõ ràng đã có chút mệt mỏi, cuối cùng Khang Thần quyết định nói thẳng ra: “Về chuyện đại hội cô đồng hai ngày sau, Tạ tổng đã đến thành phố T rồi, chắc chắn sẽ không phải đến tham dự cho vui đúng không?”

Tạ Thần Hâm cười nói: “Khang đồng gấp cái gì, ăn cơm trước ăn cơm. Anh xem, món tôm biển này ngon quá.”

Đỗ Nhược Hành đi ra ngoài nhận một điện thoại, thời điểm trở lại liền nghe thấy giọng nói của Tạ Thần Hâm: “Khang đồng coi trọng Đỗ tiểu thư ở điểm gì? Là coi trọng dung mạo của cô ấy, hay là coi trọng tiền của cô ấy?”

Khang Thần lạnh nhạt trả lời: “Nhược Hành thông tuệ dịu dàng, quan trọng hơn là cô ấy hiểu chuyện, làm việc gì cũng biết nghĩ trước nghĩ sau, biết tiến biết lùi. Những thứ khác chỉ là thứ yếu.”

Tạ Thần Hâm vẫn cười: “Khang đồng nói những thứ quá thâm ảo rồi, tôi đây là người thô thiển nên nghe không hiểu. Nếu là tôi, bạn gái nhà, chỉ cần xinh đẹp là đủ rồi. Tôi chỉ thấy Đỗ tiểu thư quả thật rất xinh đẹp, nếu Khang đồng không biết quý trọng ôn hương nhuyễn ngọc bên cạnh vậy tôi nay để cô ấy đến chỗ tôi đi, đại hội cô đồng hai hôm sau nhất định sẽ bỏ phiếu thuận cho Khang đồng, anh thấy thế nào?”

Khang Thần hỏi hột đáp: “Tạ tổng lại đùa rồi.”

Tạ Thần Hâm cười to: “Tôi không nói đùa, tôi thực sự đang cùng Khang đồng bàn bạc chính sự nhà. Hoặc là như vậy, nếu Khang đồng không bỏ được, tôi nay cứ để cho Đỗ tiểu thư bởi tôi năm ly rượu trắng, tôi sẽ đồng ý với đề nghị của ngài. Như vậy không tính là lỗ vốn chứ?”

Khang Thần trầm ngâm lúc lâu mới từ từ nói: “Tư lượng của Nhược Hành không được tốt, một ly đã gục. Tạ tổng cần gì làm khó cô ấy. Không bằng

tôi uống thay cô ấy, uống bao nhiêu cũng được, chỉ cần ngài nói một con số.”

Tạ Thần Hâm kiên quyết nói: “Vậy không được. Tôi chỉ có yêu cầu đó, cũng đâu phải chuyện quá khó khăn, anh thấy sao?”

Khang Thần tiếp tục im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 48

Sau một tiếng bốn người tách ra, bước chân Đỗ Nhược Hành không yên, hơn nữa cảm thấy huyết Thái Dương đau buốt. Lúc Khang Thần đi lấy xe, Tạ Thần Hâm bắt tay Đỗ Nhược Hành, chậm chạp không buông ra. Anh ta cười cười, nhỏ giọng nói: “Đỗ tiểu thư, từ phong thủy luân chuyển, tới hôm nay chắc hẳn cô đã thử nghiệm rất sâu sắc.”

Đỗ Nhược Hành bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, rút tay mình về.

Trên xe Đỗ Nhược Hành và Khang Thần cùng nhau về khách sạn, Đỗ Nhược Hành cảm giác trước mắt mình mơ hồ, hẳn là đã say, nhưng thần trí lại rất tỉnh táo. Cô hỏi Khang Thần: “Sau khi có quyết định của Hội Đồng Quản Trị, anh có tính toán bước tiếp theo là gì không?”

Sau đó rất lâu, Khang Thần mới hỏi: “Ý em là gì?”

Đỗ Nhược Hành bình thản đáp: “Cùng Chu Yến Cầm cạnh tranh chức vụ Chủ tịch tập đoàn Viễn Hành.”

Sau đó lại là một khoảng im lặng, Khang Thần mở miệng: “Đúng là có tính toán như vậy.”

Đỗ Nhược Hành nhẹ nhàng hỏi: “Có suy nghĩ vậy bao lâu rồi?”

Khang Thần dừng lại một lát: “Một năm rưỡi.”

Đỗ Nhược Hành đột nhiên muốn cười, lại cảm thấy cười không nổi. Cô nhắm chặt hai mắt, không nói thêm gì nữa. Lúc đèn đỏ, Khang Thần dừng xe quay đầu nhìn cô. Cuối cùng anh ta nói: “Ý định này và việc theo đuổi em không có liên hệ gì hết.”

Đỗ Nhược Hành từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Anh không nói những suy nghĩ cho em nghe, là bởi vì sợ em nói những điều này cho Chu Yến Cầm, anh cảm thấy không an toàn?”

“Anh không nghĩ vậy.”

“Khang Thần, chúng ta thành thực với nhau một chút đi.” Đỗ Nhược Hành cảm thấy đầu đau đến nỗi muốn ngắt đi, cô cố gắng lắm mới nói thành câu, “Anh không chủ động nói cho em biết những tính toán của anh, ngay cả khi em chủ động hỏi đến anh cũng chỉ nói một nửa câu chuyện, chỉ nói cần em bỏ phiếu thuận cho ý kiến của anh, cũng không nói bước tiếp theo anh tính toán muốn làm sao. Là bởi vì không tin tưởng em nên mới lấp lửng như vậy?”

Khang Thần không trả lời.

Đỗ Nhược Hành nói tiếp: “Em cùng anh tới thành phố T, cũng chấp nhận sẽ bỏ phiếu cho anh. Anh cảm thấy em thông minh dịu dàng lại hiểu chuyện cho nên mới mang em đi đối phó với những trường hợp như hôm nay. Tạ Thần Hâm là người như thế nào em tin anh còn hiểu rõ hơn em, nhưng vì mục đích anh vẫn có thể vui vẻ tiếp đãi anh ta để đạt thành nhất trí.”

Khang Thần nói: “Em say rồi. Ngủ một giấc, về đến khách sạn sẽ đánh thức em.”

Đỗ Nhược Hành đột nhiên bật cười. Cô vẫn nhắm hai mắt, nhàn nhạt nói: “Khang Thần, chúng ta tốt nhất vẫn nên làm bạn bè bình thường thôi. Làm bạn thoải mái nhất, anh và em đều không mệt mỏi.”

Khang Thần yên lặng một lúc lâu. Cuối cùng anh ta nói: “Anh quả thực rất yêu em.”

Đỗ Nhược Hành nhớ tới ngày đó Khang phu nhân nói những gì, không biết tại sao lại buồn cười, cô không ngờ một ngày kia cô có thể nói những chuyện như thế này một cách bình tĩnh như vậy: “Chẳng qua anh chỉ cảm thấy em dịu dàng hiểu chuyện nên vừa lòng với em thôi.”

Khang Thần thở dài, nói: “Cũng không hoàn toàn như em nói.”

Đỗ Nhược Hành lắc đầu: “Chúng ta không thích hợp, giữa chúng ta luôn có một ranh giới cuối cùng không thể vượt qua. Tựa như tối nay, anh cố tình ngăn cản việc Tạ Thần Hâm muốn em uống rượu một cách âm ỉ, cuối cùng là em khó ngủ nên cũng đã uống ba chén. Đại khái anh cảm thấy đây là chuyện bình thường. Nhưng chẳng lẽ anh không cảm thấy chúng ta đối xử với nhau như vậy, không giống tình nhân mà giống như đối tác?”

“Mà nói thật, đối tác làm ăn còn có sự tin tưởng nhất định, hơn anh và em. Anh nhớ lại một chút, tối qua anh hỏi em Chu Đề đâu, lúc em đáp là con bé về chỗ Chu Yến Cầm, có phải ngay trong khoảnh khắc đó anh đã nghĩ ngay tới việc có thể em đã gặp mặt Chu Yến Cầm, nói cho anh ta biết tin tức của anh? Nếu như anh chưa bao giờ có suy nghĩ này, cần gì cố ý không nói cho em nghe tính toán bước tiếp theo của anh hả?” Đỗ Nhược Hành lẳng lặng nói, “Anh xem, chúng ta quen biết bốn năm, độ tin tưởng nhau chỉ được đến vậy.”

Khang Thần hoàn toàn yên lặng. Một lát sau nhỏ giọng nói: “Một năm nay, em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tái hợp với Chu Yến Cầm, thật sự sao?”

Đỗ Nhược Hành nhanh chóng đáp: “Không có.”

Khang Thần nhàn nhạt nói: “Nhưng anh dám chắc Chu Yến Cầm vẫn luôn có ý nghĩ tái hợp, em cũng luôn do dự. Nhược Hành, chúng ta qua lại với nhau một năm trời, em thậm chí còn không muốn có những hành vi thân mật cùng anh. Những cặp đôi yêu nhau thông thường đâu có như vậy. Em nói chúng ta không giống tình nhân mà giống như đối tác làm ăn, nhìn vào điều anh nói trên thì có lẽ đúng.”

Không khí trong xe bỗng nhiên trầm lắng một lúc lâu. Đỗ Nhược Hành cười khổ: “Xem ra chúng ta vốn nên làm bạn bè bình thường, kết cục nhất định sẽ tốt hơn so với hiện tại.”

(Cuối cùng vẫn uống rượu và hệ lụy là chia tay. Phận làm nam phụ thì sẽ vậy thôi, nhường sản lại cho nam chính...)

Ngày hôm sau chính là đại hội cổ đông của tập đoàn Viễn Hành nhưng Khang Thần không hề gọi Đỗ Nhược Hành dậy. Đêm hôm trước anh ta đi cô trở về phòng, vẫn phong độ như cũ, thời điểm đóng cửa phòng hộ cô có liếc nhìn một cái, ậm ừ muốn nói gì đó nhưng sau đó lại mở miệng một câu theo lệ thường, chúc ngủ ngon.

Đỗ Nhược Hành nhắm hai mắt, làm bộ như đã ngủ. Tối nay cô đã nói ra quá nhiều lời trong lòng, dường như đã đem tất cả suy nghĩ trong ba năm nay của mình nói ra. Điều này khiến cô không tài nào bình tĩnh chúc Khang Thần ngủ ngon được.

Đỗ Nhược Hành thực sự đã say nên ngủ li bì trong phòng. Lúc tỉnh dậy đã là buổi trưa, mông lung sờ tới sờ lui tìm điện thoại di động, mới phát giác mình đã quên gọi điện thoại cho vị luật sư mình ủy quyền hôm trước.

Đỗ Nhược Hành nhất thời tỉnh táo.

Sau khi tới thành phố T, Đỗ Nhược Hành đã tìm một vị luật sư ủy quyền. Theo sự ủy quyền, vị luật sư này được toàn quyền thay mặt Đỗ Nhược Hành tham gia cuộc họp Hội đồng quản trị và theo lời cô bỏ phiếu thuận cho Khang Thần. Đỗ Nhược Hành đồng ý giúp Khang Thần một tay, nhưng không nghĩ xuất hiện tại đại hội cổ đông.

Nơi đó sẽ có không ít khuôn mặt quen thuộc, đều là người quen cũ trước kia nên cô không muốn ra mặt. Vào tối hôm qua cô quyết định chỉ thị cho luật sư thay đổi kết quả ủy quyền, chuyển phiếu thuận cho Chu Yến Cầm nhưng tình trạng say rượu hôm qua khiến cô quên mất.

Đỗ Nhược Hành nhanh chóng lật điện thoại gọi, quả nhiên câu trả lời của luật sư đúng như dự đoán: “Đỗ tiểu thư, tôi đã làm việc theo ý của cô, bỏ phiếu thuận cho ngài Khang Thần.”

“.....”

Đỗ Nhược Hành im lặng, rốt cuộc đối phương cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn liền do dự gọi: “Đỗ tiểu thư?”

Đỗ Nhược Hành phục hồi tinh thần, cảm giác huyết Thái Dương giật giật, ần ần sự đau đớn mơ hồ: “Tôi biết rồi, không có việc gì, hôm nay đã làm phiền luật sư Hà rồi.”

Cô dọn dẹp hành lý ra sân bay, mua vé máy bay trở về thành phố S.

Đỗ Nhược Hành vừa đợi máy bay trong phòng chờ vừa gỡ đơn từ chức. Năm ngoái, lúc Tô Cầu biết tin Đỗ Nhược Hành và Khang Thần chính thức qua lại với nhau liền rủ cô bỏ việc tại khách sạn Cảnh Mạn, lý do của cô nàng rất trực tiếp: “Hai người yêu nhau làm việc chung với nhau rất khó để công tư phân minh. Quan hệ cấp trên cấp dưới hay bạn trai cùng bạn gái, cậu không cảm thấy quá phức tạp hay sao? Lời nói qua lại hay chạm mặt nhau hàng ngày là những việc dễ gây nên sự méo mó tình cảm nhất, lỡ như hai người có giận dỗi gây gổ gì ở nhà thì ở nơi làm việc cũng rất khó xử.”

Nhưng lúc ấy Khang Thần không đồng ý cho cô nghỉ việc. Lý do của anh ta chỉ có một câu: “Anh đảm bảo anh là người công tư phân minh.”

Khi đó Khang Thần dùng ánh mắt chân thành nhìn cô, bên trong chứa ý cười nhẹ nhàng. Khang Thần có thể nói ra lời như thế, không thể nghi ngờ là lời ngon tiếng ngọt đổ dành người yêu nhưng thái độ của anh ta rất tự tin. Khi đó bọn họ chung đụng rất hòa hài, cùng nhau phối hợp xử lý công việc của khách sạn cũng luôn nhất trí trong hành động. Nhưng cuối cùng vẫn đi tới bước này.

Nếu như nói không đau lòng, đó là nói dối.

Hai người chung đụng cùng mình bốn năm năm trời, dù có không thích nhau cũng sẽ lưu lại dấu vết trong lòng nhau. Huống chi Đỗ Nhược Hành đã từng thật tâm thật ý muốn tiếp nhận tình cảm của Khang Thần.

Bọn họ đã an ủi lẫn nhau cũng cùng chung tay giải quyết rất nhiều việc khó khăn, còn từng trải qua việc cùng nhau chăm sóc Chu Đề phát sốt ở bệnh viện. Trong ba năm này Khang Thần đã cho nàng rất nhiều điều vui vẻ hạnh phúc. Nếu không có cuộc đại hội cổ đông này, có lẽ hai người có thể tiếp

tục gió êm sóng lặng chung sống với nhau như vậy.

Chỉ trách tình cảm của người trưởng thành quá cố chấp và lồi đời, khó có thể trải qua bao nhiêu cuộc thăm dò xét nét của lý trí. Ngay cả tình cảm giữa hai người quá trải đời, cho dù nó có là tình cảm chân thành nhưng trải qua cái nhìn khắt khe của nhau cũng rất khó bền vững. Cũng không thể đổ mọi nguyên nhân dẫn đến sự chia tay của hai người đều là từ phía Khang Thần. Đã có rất nhiều chuyện từng chuyện từng chuyện bào mòn sự ngọt ngào trong tình cảm, đứng trên góc độ của người ngoài Đỗ Nhược Hành có thể hiểu cho việc Khang Thần đặt lợi ích lâu dài lên trên tình cảm, rất nhiều người đàn ông cũng sẽ có lựa chọn như vậy trước tình huống chọn lựa.

Rất khó khăn để lựa chọn vì vậy cô không thể nói Khang Thần chọn lựa như thế là không đúng, anh ta là người xấu, chỉ có thể nói bọn họ không phải người cùng đường, cũng không thể vì thời gian qua lại lâu mà thấu hiểu cho quan điểm sống của nhau. Đối với suy tính âm mưu phát triển sự nghiệp trong mấy chục năm tới của Khang Thần, Đỗ Nhược Hành cảm thấy trong suy nghĩ của anh, tình cảm chỉ là chuyện rất nhỏ, sự nghiệp mới là điều quan trọng bậc nhất.

Thời điểm máy bay bay đến độ cao tối đa, Đỗ Nhược Hành nhìn những đám mây lặng lẽ bay ngoài cửa sổ. Cô ổn định tâm tình, cảm thấy hơi đau lòng nhưng cảm giác đau lòng này chưa là gì khi so với lúc quyết định ly hôn cùng Chu Yến Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 49

Đại hội cổ đông của tập đoàn Viễn Hành tiến vào giai đoạn kết thúc.

Trương Nhã Nhiên đi theo sau Chu Yến Cầm, cẩn thận quan sát ông chủ mặt lạnh của mình. Chu Yến Cầm là một thương nhân điển hình, anh ta coi trọng lợi ích nhưng cũng rất coi trọng uy tín, làm việc thì nắm rõ ưu nhược điểm của từng thành phần mình tiếp xúc. Đối đãi với nhân viên, Chu Yến Cầm luôn yêu cầu hà khắc, khiến ông chủ vừa ý thực sự muôn vàn khó khăn. Chuyện lần này không phải là mong muốn của tất cả mọi người, là anh ta trời sanh ngạo mạn khiến nhiều người ghét.

Có một nửa số đồng sự đồng ý để Chu Yến Cầm tiếp tục giữ chức Chủ tịch tập đoàn Viễn Hành cho thấy uy tín của Chu Yến Cầm. Anh ta làm ông chủ bởi vì trời sinh anh ta chỉ có thể làm ông chủ, tính cách của anh ta không hợp với việc cộng tác lâu dài với bất kỳ ai, cũng sẽ không bao giờ nể mặt mà trao đặc quyền cho cộng sự. Hợp tác với một ai đó trong thời gian ngắn đã là cực hạn của Chu Yến Cầm, thứ anh ta muốn là quyền lực tuyệt đối, không người nào có thể thay đổi được tư tưởng của anh ta, Chu Yến Cầm sống hơn ba mươi năm trên đời vẫn luôn sống theo kiểu thích gì làm vậy, Hội Đồng Quản Trị trong mắt anh ta cũng chỉ là bày ra đây để trang trí, một khi anh ta cảm thấy ngứa mắt đều đá đi không thương tiếc.

Ngay cả một vị nguyên lão ủng hộ Chu Yến Cầm trong Hội Đồng Quản Trị cũng có lần bởi vì bất đồng ý kiến mà phẩy tay áo bỏ đi. Cuộc họp Hội Đồng Quản Trị thường kỳ luôn giống như một cuộc họp trên châu Nam Cực, không khí lạnh đến mức mọi người ai ai cũng phát run, lúng ta lúng túng không dám lên tiếng. Người duy trì được loại không khí này một là người lãnh đạo cao cấp hay là tên tội phạm nguy hiểm. Chu Yến Cầm hiển nhiên thuộc về trường hợp thứ nhất. Ánh mắt của anh ta vô cùng chuẩn, làm việc chưa bao giờ sai gì, mỗi một năm kết thúc lợi nhuận của tập đoàn Viễn Hành luôn chỉ có tăng chứ không giảm. Viễn Hành vẫn là một trong bốn xí nghiệp nộp thuế nhiều nhất hằng năm. Dựa vào điều này, có thể Chu Yến Cầm khiến người ta ghét bỏ nhưng vẫn ngồi yên vị trên ghế Chủ tịch vững vàng.

Nếu không có Khang Thần, Chu Yến Cầm vẫn có thể tiếp tục thuận lợi duy trì đế quốc chuyên chế tập quyền của mình.

Ấn tượng của Trương Nhã Nhiên đối với Khang Thần cũng không tính là kém, dù sao anh ta cũng trẻ tuổi đẹp trai hơn đa số cổ đông của tập đoàn Viễn Hành, mà so sánh với ông chủ của cô thì lại hòa ái dễ gần hơn trăm lần. Một vị đồng sự mười phần nam tử thậm chí còn vào lúc cô thiếu chút nữa trượt chân đã kịp thời đỡ lấy cô, Trương Nhã Nhiên cảm thấy, nếu đứng từ góc độ của một người con gái mà nói, ấn tượng với Khang Thần là mười trên mười.

Nhưng đối với Chu Yến Cầm mà nói, Khang Thần chính là cái đinh trong mắt đâm vào thịt. Vào thời điểm Chu Yến Cầm bị tai nạn giao thông ba năm trước, Khang Thần thuận lợi tiến vào Hội đồng quản trị Viễn Hành, chỉ một thời gian ngắn sau đó anh ta được các vị đồng sự khác hoan nghênh nhiệt liệt. Khang Thần tài năng, tôn trọng trưởng bối, làm việc thoả đáng, ôn hòa nhã nhặn, mặc kệ nhìn từ phương diện nào cũng thấy anh ta là người đối lập với Chu Yến Cầm. Tất nhiên là người đạt được thành tích như vậy trong thời gian ngắn tất nhiên cũng sẽ không phải là tay mơ, rất giống Chu Yến Cầm ở điểm quyết đoán và nhìn xa trông rộng. Khang Thần xuất hiện quả thật giống như làn gió mát, nhanh chóng được lòng mọi người, thành viên hội đồng quản trị tới tập phản bội, hận không thể lập tức nâng người này lên để tính toán thù xưa nợ cũ với Chu Yến Cầm.

Quan trọng nhất là, Khang Thần còn có một người bạn gái, tên gọi Đỗ Nhược Hành.

Trương Nhã Nhiên cảm thấy, nếu như không có một điều cuối cùng, mặc dù Chu Yến Cầm chán ghét Khang Thần cũng sẽ không có ý nghĩ muốn đày người này đến tận chân trời góc bể.

Ba năm trước, Khang Thần đặt chân vào Hội Đồng Quản Trị, sau đó lại xác định quan hệ cùng Đỗ Nhược Hành. Lúc ấy Thẩm Sơ khuyên giải Chu Yến Cầm đang buồn bực không vui rằng: “Nếu như anh không lạc tay lái mà gặp tai nạn giao thông, Khang Thần làm sao có cơ hội trở mình. Anh ấy à, mấy năm nay sống thoải mái quen rồi nên bây giờ gặp chút chuyện ở sự nghiệp đã cáu kỉnh là không đúng.”

Chu Yến Cầm lạnh nhạt mở miệng: “Chuyện khiến tôi buồn bức không vui là chuyện ly hôn. Nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao chúng tôi lại đi tới nước này.”

Khang Thần chậm rãi đáp: “Vẫn không hiểu nguyên nhân? Không phải tôi đã nói bao nhiêu lần, Đỗ Nhược Hành không thích việc anh ra ngoài vui vẻ với người khác, nói như vậy mà vẫn chưa ngấm hả? Nếu như anh sớm nghe lời khuyên của tôi thì chuyện đâu đã đến mức này.”

Rốt cục Chu Yến Cầm cũng đã im lặng.

Kế tiếp có một đoạn thời gian Chu Yến Cầm quả thực triệt để thay đổi. Tại cuộc họp của Hội Đồng Quản Trị tận lực tôn trọng ý kiến của các vị cổ đông khác, trước kia Hội Đồng Quản Trị chỉ dùng nửa giờ đã xong, lần đó Chu Yến Cầm chịu đựng nghe người ta nói nhảm hơn hai tiếng đồng hồ cũng không còn cắt đứt; sau đó lúc người ta chào tạm biệt anh ta cũng thấy khác thường, mặc dù vẫn trên cao nhìn xuống, nhưng khẽ gật đầu. Cuối cùng ngay cả Trương Nhã Nhiên cũng nhận được đãi ngộ đặc biệt, hôm đó Chu Yến Cầm dùng thái độ hòa ái gọi cô đến phòng làm việc hỏi công việc đạo này có quá bận rộn không, có chuyện riêng gì khó giải quyết không, nếu có anh ta sẽ giúp một tay nếu có thể.

Đối với sự thay đổi của ông chủ, Trương Nhã Nhiên hoàn toàn không tiêu hóa nổi, thiếu chút nữa đã bị hù dọa chạy thẳng ra khỏi văn phòng Chủ tịch. Cuối cùng, cô khóc lóc nức nở nói: “Ông chủ, tôi đã làm gì sai thì ngài cứ nói thẳng, phạt nặng cũng được nhưng đừng làm như vậy, ngài như vậy khiến tôi quá sợ hãi, hay là ngài coi trọng cô thư ký trẻ trung xinh đẹp nào, muốn sa thải tôi?”

Chu Yến Cầm bắt đầu xoa mi tâm, nói: “Cô nói linh tinh gì vậy, tôi chỉ có ý tốt hỏi vậy, nếu không có chuyện gì cô ra ngoài làm việc đi.”

Trương Nhã Nhiên vẫn cố gắng nói với tôi không có gì phải nhờ anh giúp cả, tôi sẽ cố gắng làm tròn chức trách cũng như giải quyết việc riêng của mình.

Chu Yến Cầm liền lạnh giọng nói: “Cho cô một cơ hội cuối cùng.”

Trương Nhã Nhiên nhìn trần nhà suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục Chu Yến Cầm không nhẫn nại nổi nữa hỏi: “Rốt cục cô có nói không?”

Thái độ đó căn bản không giống như muốn giúp người ta giải quyết vấn đề mà giống như cảnh sát hỏi trong phòng thẩm vấn. Đôi chân Trương Nhã Nhiên mềm nhũn đi, cô bám lấy mép bàn thiếu chút nữa quỵ xuống, nước mắt rùng rùng cầu khẩn, ông chủ, tôi thật sự không có chuyện gì đâu, ngài đừng ép tôi có được hay không.

Chu Yến Cầm rốt cục ngẩng đầu, phát tay: “Cút.”

Vì vậy Trương Nhã Nhiên liền cút. Vừa ra khỏi cửa đã nghĩ ngay đến tám chữ giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Chu Yến Cầm luôn lười phải bỏ thời gian cho ai, khẳng định không phải Chu Yến Cầm thật tâm muốn thay đổi.

Quả nhiên qua không quá nửa tháng, Trương Nhã Nhiên liền tận mắt nhìn thấy Chu Yến Cầm lại nổi giận ở cuộc họp Hội Đồng Quản Trị. Anh ta hoàn toàn phản bác đề án phát triển của Khang Thần, còn không cho Khang Thần cơ hội mở miệng phản bác. Trong hội nghị, Chu Yến Cầm nói liền hai mươi phút, tất cả đều là đề án phát triển trong tương lai của chính mình, sau đó trực tiếp tuyên bố tan họp.

Điều này chứng minh lời khuyên hòa nhã làm việc của Thẩm Sơ với Chu Yến Cầm hoàn toàn không đạt được hiệu quả mong muốn, ngược lại càng gây thêm nhiều bất mãn trong lòng Chu Yến Cầm cũng như người khác, Chu Yến Cầm còn tuyên bố, không ai được phép có ý kiến.

Cho nên Trương Nhã Nhiên không nhận được suy đoán, hơn hai năm nay, việc Chu Yến Cầm giải tán đội ngũ hoa hoa cỏ cỏ của mình, đến tột cùng là thật tính toán rửa tay gác kiếm cái tà quy chánh, hay là tính toán tu luyện để tiến thêm cấp một, kiểu như qua lại với phụ nữ mà không để bất kỳ ai phát hiện.

Nếu Trương Nhã Nhiên chỉ làm công việc đầu mỗi năm giữ thông tin đến mấy cô tình nhân của Chu Yến Cầm thì gần hai năm nay có thể coi là cô thất nghiệp. Chu Yến Cầm hoàn toàn đoạn tuyệt xi căng đàn, quả thật không tiếp tục có bất kỳ hành động thân mật nào với người khác phái nữa.

Ba năm trước đây, sau khi tin Chu Yến Cầm bị tai nạn giao thông bị đồn ra ngoài, Trương Nhã Nhiên đã từng nhận bao nhiêu cuộc điện thoại ân cần hỏi thăm của mấy cô hồng nhan tri kỷ dùm ông chủ. Trong đó có Tô Vận, có Ôn Hoài, có Lam Ngọc Nhu, còn có cả những cô gái ngay cả Trương Nhã Nhiên cũng chưa nghe tên bao giờ. Trợ lý Trương ngày trước có cả một quyển sổ ghi chép tên của đám oanh oanh yến yến này, cô đã cố gắng nhớ hết nhưng thực sự là quá khó đành phải ghi lại danh sách mới. Lúc cô cầm danh sách những cô nàng gọi điện hỏi thăm đến nhà họ Chu muốn báo cáo cho Chu Yến Cầm, nhìn một hàng dài những cái tên, đột nhiên bị chính nó dọa cho khiếp sợ.

Sau khi bước vào, Trương Nhã Nhiên bắt đầu cúi mặt đọc tên, sau khi nghe cô đọc hai ba cái tên, Chu Yến Cầm liền khoát tay bảo dừng lại. Lúc ấy đã là Xuân Phân, cây cối đâm chồi nảy lộc xanh mướt, khí trời ẩm áp nhưng trong nhà Chu Yến Cầm lại nóng như lò nung. Trương Nhã Nhiên mặc áo len mỏng, chỉ đứng năm phút trán đã lấm tấm mồ hôi. Chu Yến Cầm nhắm mắt ngồi xiêu vẹo trên ghế sa lon, sắc môi trắng bệch, quanh thân bọc một chiếc chăn dày, chắc gió của bão cấp ba thổi cũng không bị lốc.

Trương Nhã Nhiên nhìn thôi cũng đã cảm thấy nóng thay anh ta, Chu Yến Cầm lại không chảy một giọt mồ hôi nào. Chu Yến Cầm chậm rãi nói với cô: “Sau này, những chuyện như vậy đừng nói với tôi nữa.”

Trương Nhã Nhiên cảm thấy khó tin, cô hoài nghi có phải mình không hiểu ý của ông chủ hay không, cho nên đứng ở nơi đó chậm chạp không đi, một lát sau cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Ngài nói chuyện như vậy . . . Là chỉ nói về những cuộc điện thoại của các vị tiểu thư hay là từ nay về sau không nhắc đến những vị tiểu thư này nữa?”

Chu Yến Cầm liếc cô một cái, ánh mắt kia tràn đầy ngạo mạn cùng khinh thường, ngay cả một chữ cút cũng không nói chỉ dùng ánh mắt đuổi đi.

Sau khi về công ty, Trương Nhã Nhiên cẩn thận xem xét, loáng một cái đã đến buổi trưa, thời gian xem xét lâu như vậy nhưng vẫn không có lòng tin Chu Yến Cầm thực sự bảo cô không cần nói đến đám oanh oanh yến yến đó nữa. Nhưng sự thật chứng minh Chu Yến Cầm quả thực làm đúng như ý là không liên quan đến bất kỳ cô gái nào nữa. Ba tháng sau, Chu Yến Cầm hoàn toàn khôi phục từ tai nạn ô tô, Trương Nhã Nhiên cũng không bắt gặp bất kỳ cô gái nào bên cạnh ông chủ mình nữa. Thẩm Sơ đã từng gọi Chu Yến Cầm đến mấy hội quán có phục vụ loại hình đó nhưng đều bị Chu Yến Cầm cự tuyệt.

Rốt cục Thẩm Sơ cũng nhìn ra biến hóa của Chu Yến Cầm, cười hỏi sao dạo này không thấy ah qua lại với đám oanh oanh yến yến kia nữa, nguyên khí chưa khôi phục hay sao.

Rồi vẫn cái vẻ không đứng đắn đầy nói: “Minh Đô có mỹ nhân mới tới, vẻ đẹp ai cũng bảo là hiếm có từ trước tới nay, anh có muốn tới đó đã thông gần cốt? Chẳng lẽ lâu như vậy mà cũng không thèm khát ư.”

Chu Yến Cầm thông thả đáp: “Tôi gọi Trương Nhã Nhiên tới cho cậu và cô ta bàn luận chuyện này nhé.”

Thẩm Sơ rốt cuộc im miệng. Một lát sau, dùng vẻ mặt không dám tin y hệt Trương Nhã Nhiên hỏi: “Anh thật sự tính toán từ nay về sau thanh tâm quả dục hả?”

Tất nhiên có sự hoài nghi không chỉ hai người này. Những người quen biết Chu Yến Cầm từ trước đến nay đều cảm thấy kinh ngạc với sự thay đổi của Chu Yến Cầm. Đối với bọn họ mà nói thái độ của Chu Yến Cầm thay đổi quá đột ngột, giống như là trong một đêm đột nhiên một tên cầm thú biến hình trở về thành người tốt nên ai ai cũng kinh sợ, những trường hợp tụ tập này nọ không ai dám gọi anh ta nữa.

Nhưng Chu Yến Cầm tỏ vẻ không hứng thú không có nghĩa là đám phụ nữ kia cũng không hứng thú, có rất nhiều cô tự chủ động tìm đến. Anh ta không đến những tụ điểm ăn chơi thì tìm cách tiếp cận ở những địa điểm khác. ‘Danh tiếng’ của Chu Yến Cầm trong giới vẫn còn vang dội, không có mấy người tin tưởng Chu Yến Cầm thực sự lắng từ quay đầu. Nói không chừng chỉ là lương tâm Chu Yến Cầm nhất thời bộc phát hoặc là có một số nguyên nhân khác, tóm lại suy nghĩ của hầu hết mọi người là, ‘Không được bao lâu, Chu Yến Cầm nhất định sẽ quay lại con đường lưu luyến bụi hoa như cũ.’

Không ít người cảm thấy khiến Chu Yến Cầm lần nữa phá giới không phải là một chuyện quá khó khăn, cho nên luôn tìm cách thử dò xét. Hơn nửa năm, bao nhiêu người quen rồi bạn làm ăn cố tình giới thiệu cho anh ta không biết bao nhiêu mỹ nữ, tất nhiên xì căng đan cũng vì thế mà thịnh thoảng bùng nổ. Thẩm Sơ cảm thấy Chu Yến Cầm thực sự muốn thay đổi, nhưng tin đồn này nọ thì vẫn có nên thử thăm dò “Anh với mấy cô A, B, C kia là như thế nào?”

Chu Yến Cầm im lặng lúc lâu mới đáp, bọn họ chẳng có quan hệ gì với tôi hết.

Thẩm Sơ nói: “Nếu như thực sự không phải thì anh nên dập tắt tin đồn một cách sạch sẽ đi. Anh cũng đâu có giống ba ba của Tập Duệ Thần, người ta nhiều năm qua trước sau như một trong sạch đoan chánh, có danh tiếng kim bài vạn vật bất xâm làm chứng cứ. Những người có tiền có quyền và có tiền sử như anh ấy, không có tin đồn này nọ người ta cũng hoài nghi lối sống hưởng hồ thịnh thoái còn mấy tin đồn linh tinh xuất hiện. Có thể anh suy nghĩ, anh trong sạch thì không sợ gì hết nhưng tất cả mọi người không tin, Đỗ Nhược Hành sẽ càng không tin.”

Trương Nhã Nhiên xác nhận Chu Yến Cầm hoàn toàn đoan tuyệt tin đồn là khoảng nửa năm sau. Hôm đó Trương Nhã Nhiên nói chuyện phiếm với một người bạn làm ở công ty khác, lúc đối phương nhắc tới Chu Yến Cầm thì dùng một vẻ mặt kinh sợ khác thường, Trương Nhã Nhiên hỏi thật lâu cô nàng mới ập a ập ứng: “Nghe nói Chu tổng nhà các bạn rất ghét mấy cô gái chủ động dâng lên?”

Trương Nhã Nhiên cảm thấy giống như đang nghe chuyện cười: “. . . . . À?”

“Công ty chúng tôi có một đồng nghiệp nữ họ Dương, dung mạo rất xinh đẹp, hai ngày trước ở một bữa tiệc thấy Chu tổng. Đầu tiên chỉ nhắn mấy tin nhắn, kết quả ngày hôm qua không biết thế nào mặt khóc đến sưng thành quả đào, còn đột nhiên bị sa thải.”

Trương Nhã Nhiên đang uống cà phê, nghe xong liền sặc.

Về lại công ty, việc đầu tiên là Trương Nhã Nhiên vui đầu thảo luận với mấy cô gái khác trong phòng thư ký. Vốn là trong phòng thư ký đều muốn đánh cuộc Chu Yến Cầm rốt cục có phải triệt để thay đổi hay không, kết quả bởi vì tất cả mọi người đều không ai chịu đặt cược Chu Yến Cầm đúng là muốn cải tà quy chính nên vụ cá cược đổ bể. Lâu lắm mới thấy quan điểm của các cô giống nhau một lần, mọi người đều cho rằng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, bản tính ngạo mạn lộng quyền Chu Yến Cầm sửa không được, trêu hoa ghẹo nguyệt cũng làm sao sửa được. Dù sao cũng đều là bản tính. Mặc kệ ngoài mặt Chu Yến Cầm có làm gì thì kết quả cũng như nhau thôi.

Càng khác chế thì kết quả sẽ càng oanh động cho xem, đã qua thời gian dài như vậy, nhân viên của phòng thư ký vẫn nhất tề cho rằng chưa thể tin tưởng ông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 50

Sau hôm công bố kết quả bỏ phiếu của tập đoàn Viễn Hành, mỗi khi có việc, Trương Nhã Nhiên đều không dám nhìn thẳng vào Chu Yến Cẩm.

Thành viên hội đồng quản trị có mười ba cái tên, có thêm một người Chu Yến Cẩm muốn nâng đỡ có tên trong danh sách. Nhưng trừ người đó ra, hai người Chu Yến Cẩm muốn loại khỏi danh sách thành viên Hội đồng quản trị cũng có tên. Kết thúc cuộc họp, có người tới bắt tay, Chu Yến Cẩm cũng khẽ gật đầu, sắc mặt rất bình thản.

Cách đó không xa, Khang Thần cười đến ôn hòa, đang cùng mấy người cùng phe bắt tay ăn mừng. Đến lúc luật sư nhận được sự ủy thác của Đỗ Nhược Hành đến, hai người trò chuyện mấy câu, Khang Thần hơi ngần ra, ngay sau đó ý cười càng sáng lạn hơn.

Cuối cùng là Khang Thần đi tới chỗ Chu Yến Cẩm bắt tay. Anh ta vẫn giữ khuôn mặt không vì thắng lợi mà kiêu căng, nụ cười vẫn là rất khiêm tốn, đưa tay phải ra, nói: “Chu tổng! Chúc mừng.”

Chu Yến Cẩm cực kỳ lạnh nhạt nhìn Khang Thần một cái, không đáng đáp lại.

Khang Thần làm như không có chuyện gì xảy ra, thu tay về, cười cười, nhỏ giọng nói: “Đa tạ.”

*****

Đỗ Nhược Hành trở lại Cảnh Mạn, gọi Trưởng bộ phận Tài chính, người mà trước nay chung đụng thân cận nhất với cô vào phòng làm việc, tỉ mỉ giao phó chuyện. Nói rất lâu đối phương rốt cuộc cảm thấy được có cái gì đó không đúng: “Phó tổng Đỗ có ý gì? Em muốn nghỉ việc?”

Đỗ Nhược Hành khẽ mỉm cười: “Đúng là em có ý định này. Nhưng mà chưa làm thủ tục nghỉ việc, chị khoan nói ra với ai vội.”

Đối phương mở to mắt ngây ngốc nhìn Đỗ Nhược Hành một lúc lâu mới hỏi: “Tại sao?”

Đỗ Nhược Hành nhẹ nhàng đáp: “Làm một công việc, ở tại một chỗ lâu quá rồi nên em muốn thay đổi. Chị có hứng thú với cương vị của em hiện giờ không? Năng lực công tác của chị rất mạnh, em có thể tiến cử chị.”

Đối phương dứt khoát lắc đầu: “Cảm ơn em nhưng chị cảm thấy không tự tin. Dựa vào đâu mà em bảo năng lực làm việc của chị rất mạnh?”

“Chính là chị có thể bình thản xử lý những bảng biểu thu chi này nọ, quan hệ đối nhân xử thế cũng rất tốt.” Đỗ Nhược Hành mỉm cười nói, “Như vậy không phải là năng lực làm việc mạnh?”

Đối phương đột nhiên nói: “Mạnh cái gì mà mạnh, chị cũng chỉ là bắt đắc dĩ phải làm. Đây đã là cực hạn, nếu em bảo chị ngồi lên chức Phó tổng, không bằng chị từ chức.” Còn nói, “Em đã có người mời tới nơi khác làm việc hả?”

“Em không thích làm nữa thì nghỉ thôi, không phải bỏ đi ăn máng khác.”

Đối phương lại ngây ngốc một lúc, cuối cùng nói: “Vây quá đáng tiếc. So với mấy vị Phó tổng trước, chị thấy em là người thích hợp nhất.”

Đỗ Nhược Hành cười nói: “Bởi vì em kiên nhẫn tỉ mỉ cũng như xử lý mọi chuyện hòa nhã, có đạo lý hả?”

Đối phương gật đầu thật mạnh. Đỗ Nhược Hành chống cằm nhìn chị ấy một lúc lâu, đường cong bên khóe miệng càng lúc càng sâu, cuối cùng không kìm được mà cười phá lên.

Đến gần tối, Đỗ Nhược Hành nghĩ tới cuộc bỏ phiếu cho đại hội cổ đông ở thành phố T đã xong liền gửi thư từ chức Phó tổng khách sạn Cảnh Mạn cho Khang Thần. Không lâu sau, cô nhận được điện thoại từ Khang Thần, đầu kia chắc đang tổ chức tiệc hay cái gì đó tương tự như vậy, khung cảnh khá ồn ào, có người cười vui vẻ, có người lờ mờ bảo chúc mừng Khang đồng sự. Cách một lát bên kia an tĩnh lại, Khang Thần đi tới chỗ yên tĩnh, nói với cô: “Em không nhất thiết phải làm như vậy.”

Đỗ Nhược Hành đang lái xe, nhẹ giọng trả lời: “Vẫn là từ chức thì hơn.”

Khang Thần dừng lại chốc lát: “Nếu như em thích công việc này thì anh sẽ gửi thư từ chức của mình lên Tổng bộ, đồng thời đề cử em lên chức Tổng giám đốc. Dựa vào năng lực của em cũng như quan hệ với nhân viên trong khách sạn, anh tin em có thể quản lý khách sạn tốt.”

Đỗ Nhược Hành nói: “Không cần. Em đã quyết định rồi.”

Buổi tối Đỗ Nhược Hành gọi điện thoại cho Chu Đề, mục đích là thương lượng với con gái về thời gian con bé về thành phố S. Chu Đề đang chơi trò chơi điện tử trên máy tính, thuận miệng nói lúc nào chú Khang về thì con sẽ về với chú ấy.

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: “Mẹ về đón con. Chiều chủ nhật nhé? Vì thứ hai con còn phải đi học.”

“Tại sao không để con về với chú Khang? Chú ấy cũng về thành phố S rồi hà mẹ?”

“Chú ấy có chuyện của chú ấy. Mẹ về đón con.”

Chu Đề suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Mẹ, con có thể ở lại thành phố T thêm vài ngày hay không?”

“Tại sao?”

“Mấy hôm nay tâm tình của ba không được tốt. Tối hôm nay sau khi trở về còn vào thư phòng, đóng tịt cửa, cũng không ăn cơm tối luôn.” Chu Đề nói, “Ngô gia vừa nói với con, nếu mà con đi nữa thì ba lại càng thêm rối.”

Đỗ Nhượng Hành trầm mặc một lát, nói: “Gọi Ngô gia gia nghe điện thoại.”

Sau một lúc lâu có người nhận máy, alo một tiếng trầm thấp.

Đỗ Nhượng Hành dừng một chút, mới nói: “Là tôi muốn hỏi Ngô gia gia một chút, hai ngày nay Đề Đề ăn uống nghỉ ngơi như thế nào.”

“Con gái rất tốt. Ăn ngon ngủ ngon chơi cũng rất ngoan.” Chu Yến Cẩm nói, “Chủ nhật cùng gia đi ra ngoài còn gặp bạn hồi mẫu giáo, hai đứa vẫn nhận ra nhau, cùng chơi cả ngày, cuối cùng đến tối phải về vẫn còn lưu luyến đấy.”

Đỗ Nhượng Hành ngừng một lát. Sau đó nhẹ giọng hỏi: “Anh có sao không?”

Chu Yến Cẩm im lặng trong chốc lát, nhàn nhạt mở miệng: “Không quá tốt.”

Suy nghĩ của Chu Yến Cẩm vẫn luôn mạch lạc. Ba năm trước đây nếu như không có hệ lụy của vụ tai nạn xe cộ kia, Khang Tại Thành bị anh ta đẩy đi thành phố M, gần như bị đuổi khỏi Hội đồng quản trị, Khang Thần cũng đừng hòng bước chân vào Hội đồng quản trị. Nhiều năm như vậy Tập đoàn Viễn Hành luôn nằm trong tầm kiểm soát của Chu Yến Cẩm, cho đến biến cố phát sinh ba năm trước đây.

Nếu như Khang Thần không xuất hiện, đối với Chu Yến Cẩm mà nói Viễn Hành vẫn là một thiên hạ thái bình của riêng anh ta. Sau khi Khang Thần xuất hiện, luôn làm ra những việc khiến Chu Yến Cẩm không thoải mái.

Hôm nay càng hơn.

Đỗ Nhượng Hành suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nói: “Xin lỗi. Vốn hôm trước đã không muốn bỏ phiếu thuận cho Khang Thần rồi, nhưng đêm đó có chuyện nên quên mất, hôm qua tỉnh lại thì luật sư đã làm xong việc rồi.”

Chu Yến Cẩm không cách nào nghe câu nói phía sau của Đỗ Nhượng Hành bởi vì tâm trí của anh ta dừng lại ngay lúc Đỗ Nhượng Hành nói lời xin lỗi. Điều này quả thực giống như bị người ta quang cho một quả bom. Bao nhiêu năm nay, Nhượng Hành chưa bao giờ thêm cho anh ta một cái liếc mắt, tối hôm nay cô lại nói lời xin lỗi với mình.

Chu Yến Cẩm trở mặt một lúc lâu, nửa ngày mới nhớ tới Đỗ Nhượng Hành vừa nói cái gì, ngay lập tức hỏi cô và Khang Thần như thế nào rồi.

Đỗ Nhượng Hành bình thản mở miệng: “Cãi nhau.”

Chu Yến Cẩm đè ép giọng mình xuống thật thấp, giống y như lúc dụ dỗ Chu Đề đừng khóc: “Vì sao cãi nhau?”

“Quan niệm có xung đột, ý tưởng không nhất trí, tính tình không hợp.”

“Tính tình không hợp chỗ nào?”

Đỗ Nhượng Hành rút cuộc không nhịn được: “Anh lấy đâu ra nhiều vấn đề như vậy!”

Nếu cuộc trò chuyện của hai người bạn bình thường, sau khi nghe tin bạn mình cãi nhau với người yêu thì người kia nhất định sẽ nói: “Đôi nào yêu nhau chả vậy, cãi nhau rồi lại làm hòa, như một vòng tuần hoàn của tự nhiên...” các loại, nhưng bây giờ bảo Chu Yến Cẩm nói một câu như vậy quả thật giống như muốn lấy mạng anh ta. Đây là tin tức tốt duy nhất anh ta nghe được trong ngày hôm nay, Chu Yến Cẩm cố kìm nén lắm mới không thốt lên một câu: “Làm tốt lắm!”

Chu Yến Cẩm trầm tư một lúc lâu, nói một câu dường như nóng giận.

“Chu Đề muốn ở lại thành phố T thêm hai ngày, nhưng kỳ học này con bé không thể nghỉ thêm nữa. Tháng sau là thi giữa kỳ rồi.” Đỗ Nhượng Hành dòi đề tài, “Nên chiều chủ nhật tôi sẽ về đón con bé về thành phố S.”

Chu Yến Cẩm nói: “Khang Thần đã làm chuyện gì khiến em tức giận? Hai người gây gổ có liên quan gì đến cuộc họp Hội đồng Quản trị lần này không?”

Đỗ Nhượng Hành đáp: “Anh không thấy tôi nói lúc nãy à? Anh hỏi nhiều quá!”

Chu Yến Cẩm suy nghĩ một lát lại nói: “Ồ đại hội cổ đông bỏ phiếu thuận là Khang Thần chủ động yêu cầu?”

Đỗ Nhượng Hành lạnh nhạt nói: “Nói thêm câu nữa về chuyện này tôi liền cúp máy.”

Chu Yến Cầm nhanh chóng sửa miệng: “Được, không đề cập tới nữa.”

Hai người đều im lặng một lát, Đỗ Nhược Hành là người mở lời lại trước: “Kết quả bỏ phiếu hôm nay có ảnh hưởng quá xấu tới anh không?”

Từ năm năm nay, Đỗ Nhược Hành rất ít khi nói chuyện nhẹ nhàng với Chu Yến Cầm nên anh ta không thể phá vỡ không khí tuyệt vời này được, cố gắng nhẹ giọng trả lời: “Không ảnh hưởng quá lớn.”

“Nói thật?”

Chu Yến Cầm vẫn đáp: “Quả thật không đến mức không chống đỡ được.”

“Như vậy vị trí Chủ tịch của anh sẽ chịu ảnh hưởng?”

Chu Yến Cầm vẫn phủ nhận: “Sẽ không.”

Đỗ Nhược Hành lại an tĩnh một lát, chợt nói: “Mà quên tôi xin lỗi anh làm cái gì nhỉ. Vốn bỏ phiếu cho ai là quyền tự do cá nhân mà.”

“Anh hiểu. Anh cũng nghĩ vậy nên đâu có trách em.” Chu Yến Cầm dịu dàng nói, “Nếu như đứng trên góc nhìn của anh mà nói, dĩ nhiên anh không cam lòng. Nhưng đứng từ góc độ của em, anh có thể hiểu.”

Đã rất lâu rồi mới thấy Đỗ Nhược Hành nói chuyện không có trước có sau như vậy, nên chắc chắn là có nguyên nhân đặc biệt. Chỉ cần cô nói với Chu Yến Cầm hai ba câu, nhất định Chu Yến Cầm có thể cảm thấy tâm trạng cô có tốt hay không, giống như hiện tại, anh mơ hồ có thể cảm thấy tâm trạng Đỗ Nhược Hành đang không vui.

Chu Yến Cầm im lặng chờ đợi, đợi cô mở miệng, nghe bên kia có tiếng gió mơ hồ. Chu Yến Cầm hỏi: “Em đang đứng ở ban công hả?”

Đỗ Nhược Hành giống như không nghe thấy, đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Không cần nói nhiều hiểu hay không hiểu, đã chia tay rồi.”

Chu Yến Cầm hoài nghi mình nghe nhầm, theo bản năng hỏi ngược một câu cái gì cơ, Đỗ Nhược Hành không trả lời. Chu Yến Cầm im lặng thật lâu, vẫn cảm thấy tai mình có vấn đề, bèn hỏi lại một lần nữa: “Vậy em và Khang Thần thực sự chia tay?”

Đỗ Nhược Hành không đáp lại, bày tỏ ngầm đồng ý.

“Thật sự chia tay?”

“.....”

Chu Yến Cầm hỏi “Làm sao chia tay? Chuyện khi nào? Tại sao chia tay?”

Giọng điệu của Đỗ Nhược Hành lại bắt đầu có dấu hiệu khó chịu: “Anh có thấy phiền không khi cứ hỏi đi hỏi lại mấy vấn đề này hả?”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Tâm tình của Chu Yến Cầm ngày hôm nay thay đổi từ trầm lắng rồi dâng cao phức tạp đến khó lấy hình dung, phải qua một lúc lâu anh ta mới miễn cưỡng bình phục trạng thái tâm lý, “Chia tay cũng tốt. Cũng tốt.”

Chu Yến Cầm suy nghĩ một chút, còn nói: “Thế công việc ở Cảnh Mạn thì tính thế nào?”

Đỗ Nhược Hành có chút hối hận khi đề cập về vấn đề này cùng Chu Yến Cầm, anh ta rất nhạy bén, hỏi ra những vấn đề mấu chốt luôn khiến cô hơi khó chịu. Đỗ Nhược Hành lại lạnh giọng đáp: “Đã từ chức.”

Chu Yến Cầm không nói gì nữa. Đêm nay, Đỗ Nhược Hành đã nói chuyện với anh nhiều hơn số câu mà trong vòng ba năm nay gộp lại, huống chi câu trả lời của cô cũng không nằm ngoài dự liệu của anh ta. Cảm giác của Chu Yến Cầm bây giờ rất giống tận mắt nhìn thấy pháo hoa rực rỡ khắp bầu trời, sung sướng khiến cung phản xạ của Chu Yến Cầm luôn chậm nửa nhịp, mãi sau mới nói một câu: “Có thể nhân cơ hội lần này mà nghỉ ngơi thư giãn một thời gian. Công việc trước đây của em khá bận rộn, còn phải chăm sóc Đề Đề, nên anh nghĩ em cứ nghỉ ngơi thoải mái, không cần nghĩ đến công việc, Đề Đề để anh chăm sóc.”

“Con bé bây giờ còn đi học lớp 3 ở thành phố S, anh định chăm sóc con kiểu gì?”

Chu Yến Cầm dịu dàng đáp: “Chuyển con bé về học tại thành phố T. Chờ em thoải mái tâm tình rồi cũng về thành phố T luôn.”

Đỗ Nhược Hành hỏi ngược lại: “Tôi về thành phố T làm gì?”

Chu Yến Cầm lại nói: “Công việc ở nơi nào cũng có, đâu nhất định phải tìm ở thành phố S.”

Đỗ Nhược Hành trầm mặc một chút, chợt cười khẽ một tiếng. Cô nói: “Anh phải hiểu rõ một chuyện, năm năm trước tôi quyết định tới thành phố S cũng không phải vì Khang Thần hay công việc ở Cảnh Mạn.”

Song song với chuyện kết thúc câu là tiếng tút tút báo ngắt máy. Chu Đề đang ngồi xõm bên cạnh cố tình nghe lén, nghe thấy bên kia đầu dây dứt khoát cúp máy, hai cha con nhìn nhau không biết phải nói sao, cuối cùng Chu Đề chống cằm, dùng cặp mắt trong veo nhìn ba mình từ trên xuống dưới, mở

miệng: “Ba, ba lại làm hư sự đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 51

Đêm hôm trước Đỗ Nhượng Hành ngủ muộn nên hôm nay dậy hơi trễ. Ưông Phi Phi gọi điện thoại cho cô, hỏi cô lúc nào có thể đến Cảnh Mạn một chút, có người gửi cho cô một phong thư.

Ưông Phi Phi nói: “Dấu bưu kiện là từ Cam Túc gửi đến.”

Đỗ Nhượng Hành nghĩ lại. Đoạn thời gian trước, lúc Thẩm Sơ lấy thân phận luật sư đến đem giấy chuyển nhượng tài sản cho cô ký, hai người nói mấy câu, ngày thứ hai Đỗ Nhượng Hành thực sự tìm nơi để quyên góp từ thiện, sau đó cô quyết định quyên tặng toàn bộ sách giáo khoa cho học sinh của một ngôi trường tiểu học ở Cam Túc, còn tài trợ tiền học phí cho hai đứa trẻ để chúng được đi học.

Tô Cầu nói hành vi quyên góp từ thiện là một hành động cao thượng và đáng làm, đáng khen ngợi. Cô ấy còn nói, khẳng định là Chu Yến Cầm sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này. Đỗ Nhượng Hành nói ngược lại Chu Yến Cầm là người làm từ thiện rất tích cực, khi còn chưa ly hôn cô thấy số tiền anh ta làm từ thiện hàng năm ngang ngửa với số tiền anh ta nộp thuế đấy.

Tô Cầu im lặng một lát, vẫn không nhận được nói: “Không nhìn ra nha, có lẽ cả thành phố T đều nghĩ Chu Yến Cầm là một thương nhân hà khắc bạc tình, làm sao có thể làm ra những hành động tốt bụng như vậy?”

Đỗ Nhượng Hành thông thả ung dung trả lời: “Đó là bởi vì Chu Yến Cầm căn bản không để ý đến tiền tài lắm. Nhưng mà ham muốn khống chế của anh ta lại rất lớn, cái gì của anh ta thì người khác đừng hòng mơ đến. Thêm một chuyện nữa là Chu Yến Cầm luôn suy nghĩ tiền tài có thể mua được kha khá thứ nên sẽ chi ra không tiếc. Những thứ mà tiền tài không mua được là những thứ luôn khiến anh ta canh cánh trong lòng.”

Tô Cầu nhìn Đỗ Nhượng Hành chằm chằm một lát, sau đó cười đến độ muốn sặc: “Ý của cậu là nói cách khác, Chu Yến Cầm bây giờ dùng bao nhiêu tiền cũng không thu mua được cậu, hơn nữa cậu lại không thỏa mãn ham muốn khống chế của anh ta nên vấn đề về cậu là vấn đề lớn đối với anh ta đúng không?”

“.....”

Đỗ Nhượng Hành không nói gì.

Chính bản thân cô cũng rất khó nói rằng hai người cô và Chu Yến Cầm còn có khả năng gì nữa không. Lúc còn trẻ, tâm địa Đỗ Nhượng Hành đâu có thể sắt đá như lúc này. Mười mấy tuổi trái tim cô vẫn còn dễ dàng bị rung động, ít nhất là dễ dàng rung động với Chu Yến Cầm. Đầu tiên anh ta dùng mấy quyển từ điển hay sách chuyên ngành để chiếm lấy thời gian rảnh rỗi bận bịu của cô, tiếp theo dần dần chiếm dụng cả con người cô.

Đỗ Nhượng Hành đã từng có một đoạn thời gian rất dài luôn một mực nghe lời Chu Yến Cầm. Khi đó cô hoàn toàn thỏa mãn dục vọng chiếm hữu của anh ta. Cô nghe theo đề nghị của anh ta cùng nhau về nước, nghe theo đề nghị của anh ta tìm một công việc nhẹ nhàng, lại nghe lời kết hôn, nghe lời sinh con. Trong quá trình này có lúc không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn là thỏa hiệp. Mỗi bước đi của cô trong quá khứ đều nhất nhất theo sự sắp đặt của Chu Yến Cầm. Cô hoàn toàn tin tưởng anh ta. Đây là nguyên nhân của việc sau khi biết anh ta phản bội hôn nhân, cô cảm giác như trời đất này sụp đổ.

Bây giờ rất khó có ai có thể khiến Đỗ Nhượng Hành toàn tâm toàn ý tin tưởng như thế nữa. Mặc kệ là Khang Thần hay là bất kỳ người đàn ông nào khác, bao gồm cả Chu Yến Cầm ở thời điểm hiện tại. Tất nhiên cô lại càng không bao giờ thỏa mãn ham muốn khống chế của anh ta. Cô một lần bị dạy dỗ, kết quả quá khốc liệt, cho nên càng trở nên cẩn thận hơn, bảo thủ đến cổ chấp, nhưng không phải là vạn bất đắc dĩ, cô đâu muốn mình biến thành người như vậy.

*****

Đỗ Nhượng Hành chuẩn bị đi đến Cảnh Mạn một lần, vừa xuống lầu đã nghe thấy có người ho nhẹ một tiếng sau lưng, quay đầu lại, cô thấy Chu Yến Cầm đứng ở cách đó không xa đang nhìn mình.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, sau đó Chu Yến Cầm mặt không đổi sắc mở miệng: “Đi công tác. Đi ngay qua.”

Mười phút sau hai người ngồi ở tiệm ăn nhanh gần đó ăn điểm tâm. Đỗ Nhượng Hành cắn một miếng Hamburger, Chu Yến Cầm có điện thoại, liếc mắt một cái sau đó nhấn nút từ chối cuộc gọi. Sau đó nhìn về phía đĩa thức ăn với vẻ mặt buồn bực không vui. Đỗ Nhượng Hành chậm rãi nói: “Không ăn đi.”

Chu Yến Cầm nhắm hai mắt bỏ đồ ăn vào miệng. Đỗ Nhượng Hành hỏi Chu Yến Cầm: “Thật sự là đi công tác?”

Chu Yến Cầm nhìn cô một lát.”Giả.”

Đỗ Nhượng Hành ồ một tiếng. Còn nói: “Vậy tại sao gạt người?”

“.....”

“Anh tới thành phố S, sao lại không đem Đề Đề về cùng?”

“.....”

Chu Yến Cẩm lại nhìn cô một lát. Nói: “Mới vừa rồi là điện thoại của Trương Nhã Nhiên.”

Đỗ Nhượng Hành nhàn nhạt nhún mày: “Cho nên?”

“Không có cho nên.” Chu Yến Cẩm nói, “Chỉ là nói với em vậy thôi.”

Đỗ Nhượng Hành suy nghĩ một chút nói: “Thật ra thì không cần.”

Lúc này lời nói của cô tràn đầy hòa khí, ngay cả một chút ý tứ châm chọc cũng không có, biểu hiện hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này. Nếu như đổi thành loại phương thức biểu đạt khác thì có thể hình dung như thế này: “Tôi biết là anh đang tỏ ý muốn nói rõ với tôi tất cả mọi chuyện liên quan đến cuộc sống của mình nhưng thực sự nó chẳng có quan hệ gì với tôi cả, tất nhiên nói chuyện là quyền tự do của anh, anh muốn nói chả lẽ tôi lại cấm. Cơ mà thực sự chẳng liên quan gì tới tôi.”

Loại thái độ điềm tĩnh này giống như đang đối xử tốt hơn một chút so với người qua đường, đơn thuần chỉ là khách sáo, không có một chút tình cảm riêng tư gì. Điều này khiến Chu Yến Cẩm không tài nào chống đỡ được. Mặc dù trước khi đến thành phố S, anh ta đã chuẩn bị rất nhiều điều để nói để làm, nhưng bây giờ có nói có làm gì cũng sẽ không có tác dụng.

Chu Yến Cẩm chần chờ mãi mới nói ra khỏi miệng, từ đầu đến cuối từng chữ từng chữ đều rất khó khăn: “Trong ba năm nay, anh không tiếp tục qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào nữa.”

Động tác của Đỗ Nhượng Hành dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Yến Cẩm.

Cô không nói lời nào, chỉ nhìn anh ta, ánh mắt khiến người khác cảm thấy khó hiểu, giống như mang theo một chút nghiến cừu, cũng giống như là đang trầm tư. Chu Yến Cẩm không biết phải mở miệng lần nữa như thế nào. Lời của anh ta vừa ra khỏi miệng liền có một ý vị đặc biệt nhưng đây là ở đâu chứ? Một tiệm đồ ăn nhanh, xung quanh rất ồn ào náo động, anh ta không thể bảo đảm Đỗ Nhượng Hành thật sự hiểu anh ta muốn biểu đạt điều gì.

Hai người trầm mặc một lúc. Cuối cùng Chu Yến Cẩm lại nói: “Em đừng nghĩ linh tinh.”

Đỗ Nhượng Hành hỏi ngược lại: “Làm sao anh biết tôi đang nghĩ gì?”

Chu Yến Cẩm chưa bao giờ cảm thấy một cuộc trò chuyện lại khó khăn như vậy. Anh ta im lặng cả nửa ngày mới mở miệng: “Anh không có ý gì khác, cũng không có ác ý, chỉ là muốn nói cho em biết, ba năm nay anh thực sự đã thay đổi.”

Đỗ Nhượng Hành nhắm mắt không nói gì. Một lát sau, Chu Yến Cẩm lại bổ sung: “Nếu như em hỏi bất kỳ một ai liên biết, đòi tư của anh bây giờ rất trong sạch, ngay cả một tin đồn nhỏ cũng không có.”

Hai người không ai nói gì nữa, mỗi người tự theo đuổi tâm tư riêng của mình. Đối với Chu Yến Cẩm mà nói, rất khó để nói ra câu tương tự như “Chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa đi” gì đó, tất nhiên là trong lòng thì anh ta đã diễn tập không biết bao nhiêu câu tương tự như vậy với vô số lần. Nét mặt Đỗ Nhượng Hành vẫn bình thản như nước, khiến Chu Yến Cẩm cảm thấy cực kỳ chưa xốt.

Hơn nữa nhắc tới loại đề tài này, Đỗ Nhượng Hành nhất định sẽ không vui. Từ trước đến nay, hai người chưa bao giờ bàn đến chuyện trung thành trong hôn nhân.

Mười năm trước hai bên đều cho rằng suy nghĩ của mình về hôn nhân tất nhiên là đúng, ba năm trước đây là điều cấm kỵ, Đỗ Nhượng Hành bị đâm một vết dao, sẹo vẫn còn như mới, hai năm lòng vòng trong mớ tình cảm cùng Chu Yến Cẩm. Khi đó mỗi khi nhìn thấy Chu Yến Cẩm cô đều cảm thấy tức giận, lại càng không bao giờ nghĩ đến chuyện ngồi xuống đối mặt nhau để nói về đề tài này.

Huống chi khi đó hai người cùng bình tĩnh ngồi lại nói chuyện về chủ đề này thì cũng sẽ không có kết quả tốt. Khi đó Chu Yến Cẩm hoàn toàn không có dấu hiệu của việc suy nghĩ lại hay hối cải, nếu như ngay lúc đó anh ta nhận ra rằng mình đã sai và sửa chữa sai lầm, hôn nhân của hai người cũng sẽ không tan vỡ như thế này. Đồng thời Đỗ Nhượng Hành cũng không cần ngả bài một cách hoàn toàn kiểu như đáp lại Lam Ngọc Như về nguyên nhân ly hôn là “Tôi chê anh ta bẩn”. Khi đó Chu Yến Cẩm hoàn toàn không có bất cứ tín hiệu nào giống như ăn năn hối lỗi, vì vậy tất cả dấu hiệu có thể hòa hảo của hai người hoàn toàn bị dập tắt. Lúc ấy, trừ khi Chu Yến Cẩm thay đổi lối sống, còn những việc khác không bàn đến nữa. Nhưng bây giờ...

Đỗ Nhượng Hành đột nhiên có cảm giác không thể nuốt nổi nữa, chiếc hamburger bị cô đặt lại vào khay.

Cô hỏi: “Lúc nào thì anh bắt đầu thay đổi suy nghĩ?”

“Ý em nói cái gì?”

Đỗ Nhượng Hành bình tĩnh đáp: “Tu thân dưỡng tính, trung trinh không đổi.”

Chu Yến Cầm chưa bao giờ nghĩ tới tám chữ này, cách một lát mới đáp: “Ba năm trước.”

“Cụ thể thời gian đi!”

Chu Yến Cầm dừng lại một lát sau đó đáp: “Sau lần tai nạn năm đó.”

“Sau tại nạn? Tại sao đột nhiên lại có ý định thay đổi?”

“.....”

Đỗ Nhượng Hành đột nhiên cười cười: “Không trả lời được? Không ngại nghe một chút về việc tôi nghĩ sao chứ? Lúc anh bị tai nạn, không có ai tới bệnh viện nhìn anh một cái, sau khi tỉnh lại chắc cảm thấy không mấy dễ chịu. Đại khái anh vẫn chẳng hiểu nổi tình cảm và quan hệ xác thịt chẳng liên quan gì tới nhau nhưng nó lại đem lại một kết quả không mấy tốt đẹp cho cuộc hôn nhân của chúng ta. Trong ba năm nay, anh không dây dưa với bất kỳ người đẹp nào nữa để suy nghĩ, cuối cùng có lẽ là cảm thấy, Đề Đề, cũng có thể nói, Đề Đề và tôi quan trọng hơn Lam Ngọc Nhu, Ôn Hoài gì đó. Con người mà, một khi biết thứ gì quan trọng hơn thì chắc chắn sẽ chọn lựa cái đó, cho nên anh lựa chọn thỏa hiệp với tôi để tôi và con quay về. Tôi nói không sai chứ?”

Chu Yến Cầm nhìn vào mắt cô, chậm rãi nói: “Hành Hành, em không nên đánh giá thấp sức ảnh hưởng của em đối với anh.”

“Tôi không có lòng tin để tự đánh giá mình quan trọng lắm nữa rồi.” Đỗ Nhượng Hành thành thực nói, “Trước kia có thể vẫn còn, nhưng bây giờ thì không còn chút nào nữa rồi.”

Lời này khiến Chu Yến Cầm không thể nói gì hơn. Đỗ Nhượng Hành nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, đột nhiên đứng lên: “Thôi, bây giờ có nói cũng chẳng có tác dụng gì nữa.”

Nói xong cô đứng dậy bước đi, Chu Yến Cầm cũng đứng dậy, không nhanh không chậm đi theo phía sau cô. Đỗ Nhượng Hành đi về hướng Cảnh Mạn nên Chu Yến Cầm cũng theo cô đi về hướng Cảnh Mạn, sau đó chợt nhận ra điều gì bèn dừng chân chỗ công viên đối diện khách sạn. Đỗ Nhượng Hành theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía sau, Chu Yến Cầm nhẹ nhàng giải thích: “Em và Khang Thần vừa mới chia tay, anh và em lại cùng nhau xuất hiện, có thể sẽ có nhiều lời đồn không hay về em.”

Đỗ Nhượng Hành giống như là nghe thấy một câu chuyện cười, không nhịn được nhún mày quan sát Chu Yến Cầm, sau đó cong khóe miệng lên nói: “Tôi có thể nghe thấy anh nói mấy câu như thế này cơ đấy? Thật khiến người ta giật mình.”

Lời nói của cô mang ý ngầm, trước khi ly hôn, anh ta và bao nhiêu người phụ nữ khác qua lại mập mờ thì không hề suy nghĩ đến danh dự của cô. Bây giờ hai người đã ly hôn năm năm thế nhưng anh ta lại nói vậy. Nếu như lúc ấy Chu Yến Cầm cũng có thể suy tính đến cảm nhận của cô thì bọn họ đã không đi đến bước đường cùng này.

Chu Yến Cầm không nói gì, đối với những lời chỉ trích của Đỗ Nhượng Hành, anh ta không có tư cách có ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 51.2

Đỗ Nhượng Hành vào đại sảnh, nhận lá thư, bèn ngồi chỗ ghế chờ ở đại sảnh mở thư đọc luôn sau đó cẩn thận hồi âm lại. Bức thư này là của cô bé được cô tài trợ học phí ở tỉnh Cam Túc. Đỗ Nhượng Hành viết rất cẩn thận, rất dụng tâm, cũng rất chậm, cố ý kéo dài thời gian. Sau một tiếng rưỡi cô và Ôn Phi Phi cùng nhau xuống căn tin cán bộ nhân viên khách sạn ăn cơm trưa, sau đó tán gẫu một lát.

Lúc Khang Thần và Đỗ Nhượng Hành chính thức xác định quan hệ, Ôn Phi Phi là một trong số ít những người biết chuyện. Giữa phụ nữ với nhau, việc chia sẻ bí mật sẽ là nguyên nhân tạo nên mối quan hệ bạn bè và cũng chính những bí mật giúp họ củng cố quan hệ. Ôn Phi Phi là người biết điều nên quan hệ với Đỗ Nhượng Hành khá tốt. Trong bữa ăn, Đỗ Nhượng Hành có nói chuyện mình và Khang Thần chia tay với cô ấy.

Ôn Phi Phi dờ dẩn một lúc lâu mới thốt lên lời: “Em đang thắc mắc sao đột nhiên chị lại từ chức. Hóa ra là có chuyện, chị và sếp Khang có mâu thuẫn gì à?”

Đỗ Nhượng Hành trả lời đơn giản: “Tình tình không hợp.”

“Không thể vẫn hời?”

Đỗ Nhượng Hành đáp: “Đúng vậy.”

Uông Phi Phi thở dài một tiếng, có chút xúc động. Cô ấy không tiếp tục truy vấn tận gốc, một lát sau lại hỏi “Về sau chị tính thế nào?”

Thực ra vấn đề tương lai nên như thế nào, Đỗ Nhược Hành cũng đang rất mờ mịt. Cô ngăn người trong chốc lát, sau đó nói cứ đi một bước biết một bước, dù sao có thời gian rảnh rồi ở nhà chăm sóc con gái cũng không tồi.

Uông Phi Phi suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Chồng trước của chị không phải ở thành phố T? Em nghĩ chị nên đem Đê Đê về đó một thời gian ngắn cũng tốt. Cô bé vốn là cô công chúa nhỏ, hòn ngọc được nâng niu trên tay ba mình, ba năm nay cũng không được gặp mặt nhiều, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định cũng không vui.”

“Đưa trẻ trong gia đình đơn thân cũng không dễ dàng.” Uông Phi Phi nói tiếp, “Chị họ em trước đây ly hôn sau đó lại kết hôn với người mới, cho rằng con gái mình khéo léo hiểu chuyện nên sẽ chung sống tốt đẹp với ba dượng nên cũng không quan tâm đến con bé lắm, kết quả không lâu trước đây mới phát hiện con bé mắc chứng trầm cảm.”

Đỗ Nhược Hành nói: “Chị phải suy nghĩ thật kỹ đã.”

Uông Phi Phi nhìn sắc mặt của cô, cuối cùng hỏi: “Bây giờ chị vẫn rất chán ghét chồng trước?”

“Không có.”

Uông Phi Phi không tin, ánh mắt vẫn một mực dán trên mặt Đỗ Nhược Hành.

Đỗ Nhược Hành cười cười: “Thật sự không có nữa.”

Bình tĩnh xem xét, cô quả thật đã không còn hận Chu Yến Cẩm nữa. Có thể là do thái độ của anh ta thay đổi theo chiều hướng dễ chịu hơn, cũng có thể là do thời gian bào mòn những góc cạnh của cuộc sống. Nói tóm lại, ba năm nay Đỗ Nhược Hành không hề đề cập đến Chu Yến Cẩm, ba năm sau cô phát hiện, Chu Yến Cẩm để lại cho cô nhiều bài học kinh nghiệm hơn là cảm giác hận thù. Mặc dù thời điểm nói tới chuyện cũ vẫn không nhịn được mà châm chọc nhưng cảm xúc cũng như thái độ đã ôn hòa hơn rất nhiều so với trước kia.

Đỗ Nhược Hành nghĩ, đây xem như là chuyện tốt. Nếu như có thể thoải mái hơn một chút mà sống thì quá tốt, ai cũng không muốn cứ mang theo thứ nặng nề như hận thù mà tiến về phía trước.

Không thể không nói hai người bây giờ vẫn còn liên hệ với nhau, tất cả đều là do Chu Yến Cẩm cố chấp không buông mà ra. Sau khoảng thời gian năm năm, Chu Yến Cẩm vẫn đối xử với cô rất tốt, không có một chút chần chừ hay thay đổi, về phần này cô tin tình cảm anh ta dành cho mình hoàn toàn không giả, so với tình yêu Đỗ Nhược Hành dành cho anh ta có vẻ có chút sâu nặng hơn. Trong ba năm nay, lúc đêm khuya vắng người, Đỗ Nhược Hành đã từng nằm mơ thấy Chu Yến Cẩm, dĩ nhiên tất cả đều là ác mộng, mơ thấy chuyện anh ta không có cô quản này quản nọ nữa thì sống rất vui vẻ sung sướng, tin đồn âm ỉ khắp nơi, một tay ôm mỹ nhân một tay ôm vợ mới xinh đẹp.

Cho nên sáng hôm nay, khi nghe Chu Yến Cẩm nói thẳng ba năm nay anh ta không hề qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào, Đỗ Nhược Hành thật ra cảm thấy khá ngạc nhiên.

Hai giờ chiều, Đỗ Nhược Hành mới rời khỏi Cảnh Mạn. Xa xa đã nhìn thấy Chu Yến Cẩm còn chờ ở bên ngoài công viên, tay cầm một ly cà phê.

Đỗ Nhược Hành tiến lại gần, hỏi anh ta lúc nào trở về thành phố T.

Cô giờ điện thoại vậy vậy: “Trương Nhã Nhiên gọi điện thoại cho anh nhưng anh tắt máy từ sáng đến giờ nên cô ấy gọi điện hỏi tôi, xem ra có việc rất gấp.”

Chu Yến Cẩm nói ngang không có việc gì, không cần để ý tới cô ấy.

Đỗ Nhược Hành liếc Chu Yến Cẩm một cái, chột cười như không cười: “Có những lúc anh khiến người khác cảm thấy không thể chịu đựng được anh biết không? Gặp phải một ông chủ như anh, Trương Nhã Nhưng không làm rối vãi đâm kim anh sau lưng thì cô ấy quả thực phúc hậu đấy.”

Chu Yến Cẩm nói: “Anh làm gì quá đáng nào, em nói xem.”

Đỗ Nhược Hành trả lời rất dứt khoát: “Trong mắt không có người khác, bảo thù, cuồng vọng, ngạo mạn. Nói chung là độc tài, hung dữ.”

Mấy từ này khiến Chu Yến Cẩm xanh mặt một lúc, sau rất lâu mới mở miệng: “Nếu như em muốn anh thay đổi, anh sẽ thay đổi.”

Đỗ Nhược Hành kinh ngạc nhìn anh: “Có quan hệ gì với tôi? Đều là tật xấu của anh mà.”

Cô đi siêu thị mua mấy bình sữa chua, đến lúc gần tối mới về nhà. Chu Yến Cẩm vẫn đi theo phía sau cô, lúc tính tiền định rút tiền thanh toán thì bị cô nhìn chòng chọc liền thu tay. Sau đó lại một đường theo cô về đến nhà, Đỗ Nhược Hành mở cửa sau đó chặn trước cửa nhìn Chu Yến Cẩm hỏi: “Người hôm nay có trở về thành phố T hay không?”

Chu Yến Cẩm bày tỏ sẽ không về.

“Vậy thì tìm khách sạn.”

Chu Yến Cầm khẽ cúi đầu nhìn cô, ánh sáng trong hành lang chiếu vào bóng lưng Chu Yến Cầm tạo nên một đường viền có tối có sáng. Ánh mắt Chu Yến Cầm rất bình thản, lộ ra chút dịu dàng, nhẹ giọng hỏi cô: “Anh ở đây có được không?”

Đỗ Nhượng Hành nói: “Nghĩ hay quá nhỉ.” Vừa nói xong liền đóng sập cửa.

Đỗ Nhượng Hành tự làm cho mình một miếng bít tết bò bít, món này là món tủ của cô. Trong phòng mùi thơm khiến người ta đói bụng, lúc cô thưởng thức xong là hai tiếng sau, bên ngoài sớm đã không có tiếng động gì. Đỗ Nhượng Hành đi tới, từ lỗ mắt mèo nhìn ra phía ngoài, Chu Yến Cầm vẫn đứng đó không chịu đi.

Anh ta nghe thấy tiếng bước chân của cô liền quay đầu sang, nhìn thẳng vào đôi mắt cô qua một lớp cửa. Sau đó gọi một tiếng ‘Hành Hành’, giọng nói chậm rãi lưỡng lự.

Đỗ Nhượng Hành nói: “Anh tốt nhất nên sớm đi đi, tôi sẽ không mở cửa.”

Chu Yến Cầm liền nói: “Anh có chút choáng váng đầu đầu.”

“Chớ dùng khổ nhục kế, anh biết là không có ích gì.”

Chu Yến Cầm lại nói: “Anh thực sự cảm thấy đau đầu.”

Đỗ Nhượng Hành lạnh nhạt đáp lại: “Anh nói đau dạ dày còn dễ tin hơn ấy.”

Chu Yến Cầm im lặng một lát, sau đó dùng giọng điệu có chút bất đắc dĩ nói: “Em nhớ lại xem, anh đã bao giờ nói dối em điều gì chưa?”

Qua mấy phút, cửa từ bên trong mở ra. Đỗ Nhượng Hành đứng ở cửa hỏi: “Anh đến thành phố S làm gì?”

Chu Yến Cầm nhẹ giọng mở miệng: “Anh không muốn hai chúng ta lại nảy sinh thêm bất cứ một sự hiểu lầm nào nữa.”

“Anh yên tâm, tôi không nghĩ gì đến anh nữa nên đảm bảo không có hiểu lầm.”

Chu Yến Cầm nhìn cô một lát: “Còn muốn đến thăm em một chút.”

Đỗ Nhượng Hành đột nhiên hỏi: “Có phải anh đang nghĩ đến chuyện chúng ta có thể tái hợp?”

Câu hỏi của cô quá trực tiếp, làm cho người ta không có cách nào phòng bị. Nhưng Chu Yến Cầm lại phản ứng như vừa trút được gánh nặng, nhanh chóng gạt đầu thừa nhận: “Đúng vậy.”

Đỗ Nhượng Hành suy nghĩ chốc lát, lấy lại tinh thần nói: “Không thể.”

Chu Yến Cầm nhẹ giọng đáp lại: “Không có chuyện gì chắc chắn cả.”

Đỗ Nhượng Hành mặt lạnh: “Anh đừng như vậy. Đây không phải là lựa chọn tốt nhất.”

Chu Yến Cầm lại nói: “Không có gì dễ lựa chọn. Em là lựa chọn duy nhất.”

Lời này của Chu Yến Cầm nói ra dễ dàng giống như chuyện anh ta cần không khí để thở, cần thức ăn để ăn, cũng không hề chứa ý gì giống như nhu tình mật ý tràn đầy bên trong. Trước đây Chu Yến Cầm không phải là người biết cách nói những lời ngon ngọt, bây giờ cũng vậy. Trước kia lúc anh ta còn tán tỉnh cô hay giai đoạn hai người yêu đương nồng nhiệt cũng không nói mấy lời ngọt ngào. Lúc Đỗ Nhượng Hành bảo muốn nghe lời đường mật, Chu Yến Cầm sẽ dùng bộ dạng nửa sống nửa chết nói mấy câu kinh điển, lời nói cứng ngắt như ai đi dao vào cổ bắt anh ta nói nhưng hành động và ánh mắt của Chu Yến Cầm thì ngược lại, lúc nào cũng tràn đầy tình cảm.

Đỗ Nhượng Hành không hiểu tại sao mình lại nghĩ đến những điều này, hơi mất tự nhiên nghiêng người cho anh ta vào nhà. Sau đó không nói một lời xoay người vào phòng ngủ, khóa trái cửa, để một mình Chu Yến Cầm ngoài phòng khách, không thêm để ý tới anh ta.

Chu Yến Cầm đứng ở phòng khách một lát sau đó tự mình vào phòng bếp tìm đồ ăn.

Đỗ Nhượng Hành đã biết cách chăm sóc cho bản thân, trong phòng bếp dụng cụ nấu ăn đầy đủ, và lại đều có dấu hiệu bị sử dụng qua; trong tủ lạnh thức ăn phong phú, rau dưa thịt dưa và trái cây đều có, còn có một ít đồ ăn vặt, cùng với hai miếng bánh ngọt trông rất bắt mắt.

Lần cuối cùng Chu Yến Cầm vào đây là ba năm trước, khi đó phòng bếp của Đỗ Nhượng Hành rộng rãi nhưng lạnh lẽo, thoạt nhìn trông giống như mấy chỗ dùng để chụp hình quảng cáo phòng bếp của mấy ngôi nhà đang rao bán. Hiện giờ chỗ này lại rất có sức sống, có thể nhìn ra chủ nhân tốn rất nhiều thời gian cũng như công sức tại đây.

Những điều này khiến Chu Yến Cầm cảm khái muôn phần. Nhìn đâu cũng thấy quả thực không có anh ta, Đỗ Nhượng Hành vẫn sống rất tốt, cuộc sống của cô độc lập và tự do, rất tự nhiên, tràn đầy hơi thở tích cực, không có gì tiếc nuối, cả về mặt vật chất cũng như tinh thần, không hề cần anh quan tâm chăm chút từng li từng tí như khi xưa nữa, đây là sự thật, là điều anh ta không thể phủ nhận.

Cô đã từng hoàn toàn lệ thuộc vào Chu Yến Cầm. Lúc hai người còn ở nước ngoài, cô rất thích bám dính lấy anh, thời điểm Chu Yến Cầm bận rộn cô

cũng không quấy rầy, đợi đến lúc anh rảnh rồi nghỉ ngơi cô liền chạy ngay lại chỗ anh. Khi đó cô luôn gây bao nhiêu phiền phức cho anh, từ việc sửa điện cho đến bỏ xích xe đạp, còn có cảm mạo lên cơn sốt này nọ, lúc nào cô cũng lăm vẩn đề khiến Chu Yến Cầm ngoài chuyện học ra thì chỉ còn tinh lực tập trung trên người cô gái nhỏ luôn chạy vòng vòng quanh mình. Nhưng cô bé Đỗ Nhược Hành luôn dùng giọng điệu hùng hồn nói: “Bởi vì em thích anh cho nên cứ như vậy đi.”

Hai câu nói hoàn toàn chẳng có quan hệ gì với nhau nhưng Chu Yến Cầm lại không hề phản bác.

Về sau nữa, lúc anh về nước trước, hai người ở nơi đất khách quê người cùng nhau trải qua đã quen nên anh về trước khiến Đỗ Nhược Hành thiếu hụt cảm giác an toàn, cô đã buồn bã một đoạn thời gian rất dài. Chu Yến Cầm còn nhớ rõ chiều tối ngày hôm ấy, lúc anh còn là đồng sự trẻ tuổi nhất của tập đoàn Viễn Hành, hôm ấy là ngày Đại hội cổ đông thường niên. Thời tiết tháng mười hai ở phương Bắc lạnh đến thấu xương, Chu Yến cầm theo đoàn người ra khỏi phòng họp liền nhìn thấy Đỗ Nhược Hành mặc một lớp áo bông rất dày, đứng run lẩy bẩy, chớp mũi của cô đỏ bừng, ngửa đầu nhìn thấy anh, hai mắt liên sáng bừng, giang hai cánh tay muốn anh tiến tới ôm mình, mang theo giọng mũi lăm nùng với anh: “Lạnh.”

Hàng chục cặp mắt đang nhìn chằm chằm hai người họ nhưng Chu Yến Cầm vẫn tiến đến cài chặt lại nút áo cô, sau đó cúi đầu hôn xuống. Người không được tự nhiên lại là Đỗ Nhược Hành, cô xoay mặt, đôi tay liền bị anh nắm lấy, ngón tay của cô rất lạnh lẽo, anh nhẹ nhàng hà hơi, nghe thấy cô nhỏ giọng nói: “Đột nhiên rất nhớ anh nên quay về.”

Rõ ràng cuối tuần trước anh mới bay qua thăm cô.

Có một đoạn thời gian rất dài trước đây hai người luôn dính lấy nhau như keo, thân mật đến độ ai cũng ganh tỵ. Từ lúc yêu nhau cho đến lúc kết hôn, mọi chuyện đều diễn ra rất suôn sẻ. Thời điểm đó Đỗ Nhược Hành rất ỷ lại vào Chu Yến Cầm, mỗi lần gặp ác mộng cô đều gọi cho anh muốn anh đến bên mình, lúc phát sốt nửa tỉnh nửa mê mơ mơ màng màng nằm trên giường nhưng hề lúc nào muốn tỉnh đều gọi tên Chu Yến Cầm đầu tiên.

Hành động đáng vẻ trước kia của Đỗ Nhược Hành luôn khiến Chu Yến Cầm cảm thấy hài lòng. Quan hệ của hai người được bồi đắp thông qua thời gian dài bên cạnh nhau, thói quen của Đỗ Nhược Hành là muốn nhận lấy còn Chu Yến Cầm là sẵn sàng cho đi.

Quảng thời gian trong hồi ức quả thật quá đẹp đẽ, Chu Yến Cầm vốn cho rằng cả cuộc đời này sẽ trôi qua một cách tốt đẹp như vậy, có mình, có Đỗ Nhược Hành và tình yêu của bọn họ. Hiện tại, mọi chuyện lại khác xa so với tưởng tượng, mỗi lần nhớ đến, trái tim Chu Yến Cầm đều đau như cắt.

Kết hôn bốn năm, ly hôn năm năm. Bây giờ Đỗ Nhược Hành đã sớm không còn là cô gái trong quá khứ. Chu Yến Cầm không biết làm cách nào mà cô có thể từ bỏ những thói quen từ rất lâu về trước, từ trạng thái gặp phải bất cứ chuyện gì cũng sẽ lệ thuộc vào anh ta trước tiên, đến bây giờ đã tự mình làm được tất cả mọi thứ. Quá trình chuyển biến này hẳn không mấy dễ dàng.

Điều khiến Chu Yến Cầm đau khổ chính là, người khiến Đỗ Nhược Hành phải thay đổi lại chính là người trước kia luôn một mực bảo bọc cô. Chính anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 52

Chu Yến Cầm tìm chút nguyên liệu gì đó để nấu cháo, sau đó tới gõ cửa phòng ngủ, hỏi Đỗ Nhược Hành có muốn ăn một chút hay không.

Cách một lúc lâu mới có giọng nói một mồm từ bên trong truyền ra, nói không ăn.

Vì vậy Chu Yến Cầm ngồi trước bàn ăn, một mình ăn cơm tối. Sau khi ăn xong lại đi rửa bát, lau chùi dọn dẹp nhà bếp, sau đó trở lại phòng khách xem ti vi.

Hai năm qua, Chu Yến Cầm vẫn luôn ở trạng thái như vậy, dù cho làm cái gì đều cô đơn một mình. Lúc ở bên ngoài vẫn còn có thể khác, thân phận của anh quyết định việc anh ta đi tới nơi nào đều có người này người nọ vây quanh. Sau khi về đến nhà thì khung cảnh lại hoàn toàn khác, nhà học Chu lớn hơn rất nhiều với căn phòng ở đây của Đỗ Nhược Hành, trừ người giúp việc ở nhà sau ra thì chỉ còn một mình anh ta lủi thủi ở nhà chính, cho nên cực kỳ vắng lạnh cùng trống trải. Sau tai nạn xe cộ năm ấy, Chu Yến Cầm hiếm khi ngồi ở phòng ăn từ tẻ ăn một bữa cơm, bình thường anh ta đều gọi quán gia bụng cơm tới thư phòng. Một người ngồi một mình trong phòng ăn rộng lớn như vậy rất vắng vẻ, mỗi lần ngồi một mình ở đó khiến cảm giác đói bụng của anh ta bay biến đi đâu mất.

Người độc thân lâu ngày thường sẽ hình thành thói quen một mình nhưng Chu Yến Cầm lại không thể quen nổi. Vì thấy cậu chủ mình quá cô đơn nên lão quản gia đã từng dắt về một con chó nhưng Chu Yến Cầm lại thấy phiền, không quá hai ngày liền bảo ông đem cho người khác đi.

Sau khi Thẩm Sơ biết chuyện liền liên mồm lái nhái rằng tật xấu của anh thật quá nhiều đấy. Sau đó còn nói: “Thật sự ngôi nhà này quá thê lương mà, anh tìm một người mới đi. Nên làm gì để níu kéo thì anh cũng đã làm rồi, thiếu nước quý xuống cầu xin Đỗ Nhược Hành quay lại nữa thôi mà cô ta cũng có thêm quay lại đâu, sớm xây dựng một cuộc sống mới đi thôi.”

Chu Yến Cầm xoa mi tâm không rảnh để ý, Thẩm Sơ lại ôm sòm, Chu Yến Cầm liền dùng đòn hiểm: “Tôi sẽ gọi Trương Nhã Nhiên đến.”

Ngay lập tức Thẩm Sơ trừng mắt nhìn anh ta bảo: “Thôi thôi.”

Sự thay đổi trong hai, ba năm qua của Chu Yến Cầm, ai để ý một chút cũng đều nhận ra, cũng có rất nhiều người hỏi sao lại thay đổi hoàn toàn như thế. Mấy người bạn trong đám con ông cháu cha thường xuyên tụ tập hồi xưa còn bảo sẽ đặc biệt làm cho anh ta một cái bằng hiệu ghi hai chữ trung trinh lên trên. Lại không có mấy người có lòng tin về việc Chu Yến Cầm thay đổi, Thẩm Sơ khích lệ anh ta rằng sống hơn ba mươi năm qua đã gặp rất nhiều người có ý chí kiên định nên cũng coi như hiểu rõ họ, rằng mình đã tận mắt nhìn thấy và tin Chu Yến Cầm đã quay về con đường chính đạo.

Từ trước đến nay, Chu Yến Cầm luôn không phải là người quan tâm đến việc người khác nghĩ gì về mình. Nhưng đột nhiên anh ta lại thay đổi, không khỏi sẽ có lúc cảm thấy mệt mỏi. Cho nên chỉ có thể tận lực tránh những nơi thị phi, trong ba năm nay, Chu Yến Cầm hoàn toàn không có một bước chân lầm lỡ nào, hành động quy củ giống như có một bà vợ chần chừ canh giữ ở nhà.

Vì thế Thẩm Sơ đã nói đây chính là báo ứng, còn trêu chọc rằng Chu Yến Cầm quá đáng thương rồi.

Chu Yến Cầm ngồi xem ti vi nhưng cũng chẳng thấy có gì thú vị, một mình lại càng không có hào hứng gì. Hơn nữa còn có điểm đau đầu, đây hậu di chứng của tai nạn xe cộ, lúc suy nghĩ quá nhiều hoặc thay đổi thời tiết sẽ tái phát. Chưa tới mười giờ anh ta đã cảm thấy buồn ngủ, liền vơ lấy tấm chăn trong phòng khách ra ghé sofa nằm xuống, bỗng nghe thấy cửa phòng ngủ chính nhẹ nhàng mở ra.

Đỗ Nhược Hành không đi dép đứng ở cửa. Cách một lát cô cất giọng: “Ngủ?”

Chu Yến Cầm không biết nên trả lời như thế nào liền lựa chọn phương án giả vờ nhắm mắt giống như ngủ say.

Một lát sau, Đỗ Nhược Hành đi tới. Chu Yến Cầm nín thở trầm ngâm, cảm thấy cô đang bước tới gần, đứng trước ghế sofa một lát, động tác của cô che đi một phần ánh đèn, giống như đang quan sát anh. Tiếp đó, cô ngồi xổm xuống, có chút chần chừ vuron tay, động tác chậm chạp, tiến tiến lui lui, nhưng cuối cùng vẫn là chạm tay vào đỉnh đầu anh.

Nơi đó có một vết sẹo, là kết quả của cuộc phẫu thuật sau tai nạn ba năm về trước. Đỗ Nhược Hành vừa mới sờ tới, tay liền run một cái. Ngón tay rời đi lại trở về, chậm chạp sờ từ đầu tới cuối vết sẹo, một đoạn rất dài, giữ tay như thế một lúc lâu mới thu tay về.

Cô im lặng không lên tiếng, rũ mắt nhìn anh. Một lúc lâu sau mới lạnh nhạt mở miệng: “Tĩnh rồi thì không cần giả bộ ngủ nữa.”

Chu Yến Cầm từ từ mở mắt, ánh mắt rất dịu dàng.

Chu Yến Cầm thấy cô nhắm mắt như đang nghĩ gì đó liền nhẹ giọng an ủi: “Đã là chuyện của rất lâu về trước, em không cần suy nghĩ nữa.”

Đỗ Nhược Hành đột nhiên nhàn nhạt mở miệng: “Chu Yến Cầm, anh già đi rất nhanh anh có biết không?”

Chu Yến Cầm ừ một tiếng.

“Đã có tóc bạc, khoe mắt còn có nếp nhăn.” Suy nghĩ một chút, Đỗ Nhược Hành lại bổ sung đả kích: “May là anh không thường xuyên cười, nếu không nhất định rất xấu, hơn nữa không có chút tinh thần nào.”

Chu Yến Cầm không biết đáp sao, lại ừ một tiếng.

Đỗ Nhược Hành lại nói tiếp: “Tôi không muốn tái hợp.”

Chu Yến Cầm nhẹ nhàng nói: “Anh hiểu rõ.”

Đỗ Nhược Hành lại lâm vào trầm mặc. Chu Yến Cầm kim nén cả hơi thở của mình, không dám làm cô kinh động. Chờ thật lâu, đột nhiên nghe cô hỏi: “Những người phụ nữ kia có gì tốt?”

“.....”

Cô không nhìn anh, hạ mí mắt từ từ hỏi: “Lam Ngọc Nhu, Ôn Hoài, còn có những người phụ nữ tôi không biết, anh nói đi, nói tôi nghe họ có điểm gì tốt, hả?”

“.....”

Chu Yến Cầm không trả lời được. Đỗ Nhược Hành lại im lặng một lát, sau đó mới nói: “Anh nghĩ đi, anh chẳng qua chỉ đánh tay lái một cái đã lưu lại một vết sẹo lớn như vậy trên đầu. Năm đó anh tùy tiện áp đặt suy nghĩ của anh lên suy nghĩ của tôi cũng đã gây cho tôi một vết sẹo lớn như vậy. Anh còn vọng tưởng tôi quên đi chuyện xưa khỏi phục tình cảm với anh, làm gì có cái lý đấy. Chúng ta lấy cái gì để phục hôn, anh thấy tôi lấy lý do gì để thể thuyết phục mình nên phục hôn với anh?”

Rất cục Đỗ Nhược Hành cũng chịu ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi đỏ, sự chất vấn trong giọng nói khá rõ ràng nhưng còn mang theo chút nước nờ mớ hờ: “Anh có biết...Anh căn bản không xứng đáng nhận được sự tha thứ của tôi.”

Chu Yến Cầm vuron tay, ôm cô vào lòng, ngăn lấy người phụ nữ đang cố vùng vẫy thoát ra này. Anh ta hôn lên tóc Đỗ Nhược Hành, liên tục nói lời xin lỗi, rất nhẹ nhàng nhưng liên tục, vừa nói vừa nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Đỗ Nhược Hành thổn thức một lát sau đó thừa thời cơ Chu Yến Cầm không để ý liền đẩy anh ta ra ngồi quay lưng về phía Chu Yến Cầm. Nhìn từ phía sau, cả thân hình cô run rẩy cho thấy tâm tình Đỗ Nhược Hành đang rất kích động, cô không ngừng hít sâu, thiếu chút nữa đã khóc lên, cuối cùng vẫn cố kìm nén, không nhỏ một giọt lệ trước mặt Chu Yến Cầm.

Cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, đứng dậy.

Đỗ Nhược Hành ngồi lên ghế sa lon đối diện. Tay của cô còn có chút run rẩy, tận lực trấn định uống một ngụm nước. Chu Yến Cầm đang nghĩ, câu nói tiếp theo của cô liệu có phải là đuổi anh cút ra ngoài hay không, nhưng cuối cùng cô không nói như vậy. Thậm chí Đỗ Nhược Hành còn không thèm liếc anh ta lấy một cái, đợi đến lúc cảm xúc hoàn toàn ổn định, cô đứng dậy cứ như thể trở về phòng ngủ.

*****

Chu Yến Cầm một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau trời vừa sáng lên đã đi xuống dưới lầu mưa một ít điểm tâm, sau đó ộp hai quả trứng, đồ sữa ra ly. Đỗ Nhược Hành từ trong phòng ngủ bước ra, mí mắt hơi sưng lên. Hai người vẫn không nói với nhau câu nào, im lặng cùng nhau dùng bữa sáng, sau đó Chu Yến Cầm dọn phòng bếp, cảnh tượng giống y như lúc hai người còn ở nước ngoài.

Sau đó hai người cùng ngồi ở phòng khách xem ti vi, mỗi người ngồi một ghế đơn. Chỉ chốc lát sau, chuông cửa vang lên rộn rã. Đỗ Nhược Hành vừa mở cửa, Trương Nhã Nhiên đã xông vào, lúc nhìn thấy Chu Yến Cầm cơ hồ quỳ xuống trước mặt ông chủ mình: “Chu tổng, nhiệm tình chủ tớ nhiều năm, tốt xấu gì ngài cũng nên nhận cuộc điện thoại của tôi chứ!”

Chu Yến Cầm bất động, sắc mặt lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh lùng cất lên: “Đứng thẳng, trời chưa sập.”

Trương Nhã Nhiên đã gấp đến độ sắp khóc lên, làm sao có thể trấn định, sáng sớm hôm nay, cô đã phải mua vé máy bay chuyến đầu tiên bay tới thành phố S tìm người, không phải là tới để bàn chuyện đứng thẳng hay không đứng thẳng: “Hiện tại truyền thông thành phố T đang đưa tin rằng chuyện ngài tham ô công quỹ của tập đoàn Viễn Hành đầu tư vào hội quán tư nhân, chuyện như vậy ảnh hưởng rất lớn đến vị trí Chủ tịch của ngài đấy! Trời không sập nhưng đối với tôi, với những nhân viên trung thành với ngài thì trời sập một nửa rồi ngài có biết hay không!”

Đỗ Nhược Hành quay mặt nhìn về phía Chu Yến Cầm và Trương Nhã Nhiên, chỉ thấy Trương Nhã Nhiên hận không thể nắm tóc đi vòng quanh: “Bây giờ ngài lập tức cùng tôi trở về thành phố T có được không? Mấy vị đồng sự tìm ngài cũng sắp phát điên rồi!”

Chu Yến Cầm nghe xong ngay cả ngón tay út cũng không động một cái. Anh ta chỉ đơn giản ừ một tiếng, sau đó nói: “Cô gọi Chương luật sư Chương Nhất Minh chiều nay qua Viễn Hành một chuyện.”

Trương Nhã Nhiên ngăn người: “Ngài tìm ông ta làm cái gì? Ngài muốn tố cáo Khang đồng tung tin đồn nhảm? Nhưng luật sư Chương không giỏi chuyện này đâu, ông ta trước nay luôn chỉ nhận mấy vụ liên quan đến kinh tế hay quyền sở hữu thôi . . .”

Cô nói còn chưa xong đã bị Chu Yến Cầm cắt ngang: “Bảo anh ta lập hợp đồng chuyển nhượng quyền sở hữu tôi đã đề cập với anh ta vào mấy hôm trước ra, nội dung là tôi chuyển nhượng toàn bộ cổ phần sang cho Đỗ Nhược Hành tiểu thư, sau ngày hôm nay Đỗ Nhược Hành tiểu thư sẽ là người nắm giữ số cổ phần lớn nhất tập đoàn Viễn Hành.”

“ . . . . .”

Trương Nhã Nhiên mở to mắt, thiếu chút nữa đã hét lên: Chu Yến Cầm! Anh điên rồi!

Phản ứng của Đỗ Nhược Hành bình tĩnh hơn nhiều so với Trương Nhã Nhiên. Cô nghiêng mặt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Chu Yến Cầm một lát, sau đó quay đầu tiếp tục xem TV.

Trên màn hình đang chiếu một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, Đỗ Nhược Hành chăm chú xem không chớp mắt. Cách thật lâu Trương Nhã Nhiên mới lấy lại được giọng nói: “Mới vừa rồi tôi xuất hiện ảo ảnh âm thanh đúng không?”

Chu Yến Cầm lãnh khốc đánh nát mộng đẹp của cô: “Là sự thật.”

“ . . . . .”

“Làm như lời tôi nói.” Chu Yến Cầm suy tư chốc lát, đổi ý, “Thôi, cô cứ bảo Chương Nhất Minh hôm sau hăng đến, hôm nay tôi vẫn còn muốn ở lại thành phố S.”

“Nhưng . . .”

“Không có nhưng nhị gì hết.”

“Như vậy. . .”

Chu Yến Cầm quát: “Câm miệng.”

Trương Nhã Nhiên liền im lặng. Chu Yến Cầm còn nói: “Xoay người, ra cửa, trở về thành phố T tìm Chương Nhất Minh. Mấy lão già trong Hội đồng Quản trị chờ tôi về sẽ xử lý.”

Mấy phút sau Trương Nhã Nhiên giống như tượng gỗ hoảng hoảng hốt hốt rồi đi, Đỗ Nhược Hành quay mặt lại, cười như không cười nhìn Chu Yến Cẩm: “Khó trách anh không gấp gấp trở về thành phố T xử lý rắc rối. Nghĩ lấy tôi làm lá chắn, công kích Khang Thần? Anh cũng nghĩ hay quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương 53

Lúc Chu Yến Cẩm chính thức tiếp quản Viễn Hành thì được nhận toàn bộ cổ phần từ ba Chu. mấy năm liên tiếp, nguyên lão trong Hội đồng quản trị lần lượt bị anh ta tìm cách thanh trừ, số lượng cổ phần Chu Yến Cẩm nắm giữ càng ngày càng nhiều. Khoảng thời gian vừa kết hôn với Đỗ Nhược Hành, tổng số cổ phần mà Chu Yến Cẩm nắm giữ trong tay là khoảng sáu mươi phần trăm. Sau khi ly hôn tài sản phân nửa, Chu Yến Cẩm còn bị Khang Tại Thần cầu kết với mấy vị đồng sự, nhưng đoạn thời gian đó anh ta lại âm thầm thu mua một số cổ phần với giá cao. Đến bây giờ kể cả số cổ phần Đỗ Nhược Hành nắm giữ trong tay, tổng số cổ phiếu Chu Yến Cẩm còn giữ chỉ hơn năm mươi phần trăm chút đỉnh.

Nếu Chu Yến Cẩm thực sự chuyển nhượng tất cả số cổ phần mình đang giữ sang tên Đỗ Nhược Hành thì không còn nghi ngờ gì nữa, cô là người nắm giữ nhiều phần trăm cổ phần nhất trong tập đoàn. Nếu như ngày nào đó tâm tình cô không tốt, muốn giải tán Viễn Hành, cũng không còn ai có thể nói không. Nhưng từ mặt khác, Khang Thần đang nhắm vào chiếc ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc của Chu Yến Cẩm. Nhưng Chu Yến Cẩm chắc chắn muốn để Đỗ Nhược Hành ngồi lên ghế Chủ tịch còn hơn Khang Thần, cái này là một bước đi táo bạo khác hẳn người thường của Chu Yến Cẩm khiến tất cả tính toán của Khang Thần sẽ như muối bỏ bể.

Chu Yến Cẩm nghe Đỗ Nhược Hành nói thế thì liền vờ về mi tâm. Anh ta nói: “Không phải như vậy.”

“Thế thì thế nào?”

Chu Yến Cẩm trầm mặc một lúc lâu sau đó mới phán một câu: “Là anh muốn bày tỏ thành ý của mình.”

Đỗ Nhược Hành chống cằm nhìn Chu Yến Cẩm, thái độ rõ ràng là không tin. Cô hỏi: “Chuyện này anh đã âm mưu từ lúc nào?”

Chu Yến Cẩm đáp: “Nói âm mưu thì hơi quá đáng.”

Đỗ Nhược Hành cười cười, thành thực nói: “Anh đột nhiên đem một khối bánh ngọt lớn như vậy ném cho tôi, tôi không dám nhận.”

Chu Yến Cẩm lại phải giải thích cặn kẽ: “Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tính kế em. Em nắm trong tay quyền lực tuyệt đối với Viễn Hành không phải rất tốt? Ít nhất em có thể thoải mái đối xử với người khác một cách tùy tâm trạng. Hi vọng điều này có thể khiến em thoải mái hơn.”

Ở một trình độ nhất định nào đấy, Chu Yến Cẩm rất buồn với quan hệ của hai người bọn họ lúc này. Mỗi câu nói đều không thể không giải thích nguyên nhân hậu quả, nếu hai người còn nắm phần tin tưởng như trước kia, Đỗ Nhược Hành cũng sẽ không chất vấn này nọ như vừa rồi.

Lòng tin giữa hai người cần phải được xây dựng lại một lần nữa, điều này khó khăn hơn rất nhiều so với việc tạo dựng niềm tin giữa hai người vào hơn mười năm trước. Chính vì vậy, Chu Yến Cẩm lại cần phải cẩn thận và chân thành hơn gấp bội. Điều khiến Chu Yến Cẩm phiền muộn nhất là, không thể khiến mối quan hệ của họ diễn ra một cách tự nhiên như trong quá khứ được.

Nếu như đã xác định người sẽ nắm tay mình đi hết cuộc đời chính là người phụ nữ trước mặt lúc này, anh ta chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Có thể là ba năm, năm năm, thậm chí dài hơn. Chu Yến Cẩm hoàn toàn không dám chắc chắn điều gì.

Đỗ Nhược Hành như sương mù suy nghĩ nhưng không nói gì, cô khoanh hai tay lên trước ngực. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt đang khẽ ngẩng lên của cô khiến Chu Yến Cẩm có ảo giác thời gian quay trở lại những ngày tháng xưa cũ, lúc mà Đỗ Nhược Hành luôn mang một vẻ trẻ con, kiêu căng ngạo mạn, cảm lúc nào cũng héch lên nhưng vẫn xinh xắn đáng yêu. Chu Yến Cẩm thu hồi ánh mắt, nói: “Nếu như em không cảm thấy khó chịu, trước tiên chúng ta hãy quay trở lại làm bạn bè đã nhé?”

Đỗ Nhược Hành như sương mù, ôn hòa nói: “Quan hệ bạn bè sẽ không bao giờ gặp phải những tình huống như vậy.”

“Em đừng xem số cổ phần đó là gánh nặng, sau khi ký văn bản chuyển nhượng cổ phần, em chính là Đồng sự trưởng của tập đoàn Viễn Hành, sẽ không ai dám làm khó dễ em nữa.” Chu Yến Cẩm nói, “Làm người đứng đầu sẽ thoải mái hơn là quản lý một chút, em có thể tìm một người thay em làm Tổng giám đốc điều hành tập đoàn, thế là được.”

Đỗ Nhược Hành đột nhiên nói: “Tại sao muốn bỏ gần cầu xa, nếu như muốn tìm Tổng giám đốc điều hành thì Khang Thần cũng là một lựa chọn không tồi mà.”

Lời này khiến sắc mặt Chu Yến Cẩm tối hẳn đi nhưng cuối cùng vẫn cố gắng hết sức bình tĩnh đáp lại: “Nếu như em thích, cũng là có thể.”

Đỗ Nhược Hành nở nụ cười, nói: “Thái độ của anh đúng là tiền hậu bất nhất. Anh xem, chúng ta không thể nào làm bạn bè bình thường. Bạn bè bình

thường có thể dễ dàng chấp nhận con đường mình chọn và bạn mình chọn khác nhau nhưng không bao giờ có ý can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau.”

Chu Yến Cầm đáp: “Con đường của chúng ta sau này nhất định sẽ có hướng giống nhau.”

Sắc mặt Đỗ Nhượng Hành lạnh dần, cô nói: “Đừng bao giờ nói những lời cam kết như vậy.”

Bầu không khí nặng nề bao trùm lấy hai người. Qua một lúc lâu, Chu Yến Cầm mới chần chừ hỏi: “Em có còn chút tình cảm nào với anh nữa không?”

Đỗ Nhượng Hành không cảm xúc đáp: “Cũng đừng nhắc lại những lời như thế.”

Lúc xế chiều Đỗ Nhượng Hành nhận được một cuộc điện thoại liền muốn đi ra ngoài. Chu Yến Cầm hỏi cô định đi đâu, lúc nào về thì cô không trả lời, cũng không cho phép anh ta theo chân. Chu Yến Cầm hỏi thể anh đi đâu bây giờ, Đỗ Nhượng Hành đáp, chân của anh thì anh có quyền tự đi, tôi không can thiệp.

Chu Yến Cầm im lặng nhìn cô. Vì vậy Đỗ Nhượng Hành sửa miệng, bảo anh nên đến số 139 đường Nam Ấy.

Đó là khu ăn chơi trác táng bậc nhất thành phố S, hàng đêm ca múa tung bừng, đèn đuốc sáng trưng đến độ cách mấy cây số còn nhìn thấy. Chu Yến Cầm nhìn Đỗ Nhượng Hành chăm chăm với vẻ mặt bi thương. Vì vậy Đỗ Nhượng Hành lại lần nữa thay đổi chủ ý: “Hoặc là anh ở nhà làm việc nhà đi. Lúc tôi về nếu thấy tốt sẽ trả lương cho anh.” Nói xong cầm túi xách lên và đi.

Chu Yến Cầm nghe lời Đỗ Nhượng Hành ở nhà dọn dẹp, còn mang một cái tạp dề màu đỏ chấm bi rất ra dáng. Thái độ quét dọn vệ sinh của anh ta còn hơn cả mấy người làm công tác vệ sinh, đảm bảo không có chỗ nào trong nhà còn một chút bụi. Cho đến hơn một giờ sau Thảm Sợi tới nhấn chuông.

Thảm Sợi vốn đang ở thành phố S tham dự một cuộc họp đầu tư khai thác khu Đông thành, nghe Trương Nhã Nhiên gọi điện báo liền cấp tốc chạy tới, vừa bước vào cửa đã chất vấn rốt cục Chu Yến Cầm muốn làm gì.

Chu Yến Cầm thông thả đáp cậu tới rất đúng lúc, tới giúp tôi xem tôi có bao nhiêu sợi tóc bạc.

Toàn bộ lời nói của Thảm Sợi liền nghẹn ngay cổ họng, không biết nguyên do thế nào lại thực sự tiến đến đếm sợi tóc bạc trên đầu Chu Yến Cầm. Sau một lúc lâu Thảm Sợi mới nhớ ra mục đích của mình tới, lớn tiếng hỏi: “Anh có bệnh sao? Bây giờ còn thời gian quan tâm đầu tóc như thế nào ư?”

Chu Yến Cầm lại đáp: “Thế đến xem khỏe mắt tôi có bao nhiêu nếp nhăn?”

“.....”

Thảm Sợi nén giận đáp: “Anh vẫn còn đẹp trai lắm, có thể đóng vai một cậu trai mười bảy tuổi thanh xuân phơi phới, tay cầm quả bóng rổ giống như mấy bộ phim thần tượng hiện giờ.”

Chu Yến Cầm nói: “Thế có nghĩa là tôi chưa già đúng không?”

“Già cái rắm!” Rốt cục Thảm Sợi cũng đã triệt để bộc phát, chống nạnh chỉ vào Chu Yến Cầm quát lên, “Anh còn rảnh rồi để ý đến cái mặt mọ của mình ư? Anh bây giờ nên lo đến chuyện cổ phiếu của Viễn Hành giảm giá đi! Với tình hình giảm sút này thì chỉ đầu năm sau, cả tập đoàn sẽ sụp đổ! Ông đây vì anh đồ ngon đảm bảo này nọ nên đã mua một đồng cổ phiếu của Viễn Hành anh không quên chứ! Dám để tôi vỡ nợ thì tôi sẽ lôi anh xuống đất tố cáo với ông nội Chu!”

Chu Yến Cầm khom lưng lau chùi bàn, hoàn toàn không thấy Thảm Sợi tức đến độ gơ tay gơ chân. Đợi đến lúc lau chùi sạch sẽ nốt phòng khách, chỉ còn sót chỗ Thảm Sợi đang đứng chưa lau, Chu Yến Cầm liền dùng cây lau nhà huyếch vào chân anh ta một cái, nói: “Nhắc chân. Để tôi lau nốt.”

“.....” Thảm Sợi trân trối hai giây, sau đó lại gào lên, “Lau cái CM anh đấy!”

*****

Người hẹn Đỗ Nhượng Hành là Tô Cầu. Cô ấy vừa đi công tác nước ngoài về, mua cho Đỗ Nhượng Hành mấy hộp mỹ phẩm dưỡng da, liền gọi cô đến lấy và thuận tiện hỏi luôn tình trạng gần đây. Đỗ Nhượng Hành thấy bạn mình hỏi, trầm mặc một chút liền nói: “Tình trạng gần đây? Rất nhiều thứ, quan trọng cậu muốn hỏi việc gì?”

Hỏi thì hỏi thế thôi nhưng cô vẫn kể sơ qua tất cả những chuyện liên quan đến cuộc sống của mình cho Tô Cầu nghe. Nửa giờ sau mới kết thúc tất cả, Tô Cầu nghe xong suy nghĩ mấy phút mới nói: “Khang Thần thật sự lợi dụng cậu?”

“Đáp án của vấn đề này chỉ có chính anh ấy biết.” Đỗ Nhượng Hành giải thích, “Tớ nhắc lại một lần nữa, chúng tớ chia tay không phải vì nguyên nhân này.”

“Tớ hiểu, quan điểm sống khác nhau, chung quy lại cũng chỉ là như thế.” Tô Cầu suy nghĩ rõ ràng, “Chuyện này dầu sao cũng đã xong rồi. Còn chuyện nữa, cậu không phải có ý định tha thứ cho Chu Yến Cầm, sẽ làm lại từ đầu với anh ta đấy chứ?”

Đỗ Nhượng Hành nghiêm túc trả lời, làm gì mà làm lại từ đầu cơ chứ!

Tô Cầu bảo hai người hiện tại không phải giống như vậy?

Đỗ Nhượng Hành im lặng trong chốc lát, sau đó bỗng thờ dài.

Dưới con mắt nhìn mình chằm chằm của Tô Cầu, Đỗ Nhượng Hành yếu ớt thừa nhận: “Tớ không biết.”

“Chu Yến Cầm nói sẽ chuyển nhượng toàn bộ cổ phần cho cậu, cậu có nhận không?”

Lần này Đỗ Nhượng Hành đáp tương đối quả quyết: “Nhận.”

“Tại sao?”

“Tại sao không nhận!” Gương mặt Đỗ Nhượng Hành như ẩn như hiện một chút ý cười, “Không phải cậu đã từng nói những người đàn ông trăng hoa nên mất hết tất cả, vợ con ly tán hay sao? Ký vào hợp đồng chuyển nhượng này, Chu Yến Cầm không phải chỉ kiếm một chút nhưng cũng thể thâm ra phết đấy chứ.”

“Tớ cảm thấy rất kỳ lạ. Sao đột nhiên cậu lại đổi tính thế?”

Đỗ Nhượng Hành nói: “Đột nhiên nghĩ thông suốt mà thôi. Nếu anh ta chủ động cho, tại sao tớ lại không nhận!”

Đến gần tới Đỗ Nhượng Hành về nhà, từ dưới lầu nhìn thấy ánh đèn phòng bếp đang sáng. Chu Yến Cầm bận rộn, tới tới lui lui bên cạnh cửa sổ, Đỗ Nhượng Hành cảm thấy tâm tình của anh ta hình như không quá tốt, thấy anh ta như vậy tâm tình Đỗ Nhượng Hành lại tốt lên một chút.

Sau khi bước qua cửa, nghênh đón cô là một khung cảnh tương đối gọn gàng sạch sẽ. Trên bàn ăn đã có bữa tối phong phú, đầy đủ hương sắc. Đỗ Nhượng Hành nhìn thấy Chu Yến Cầm bước ra từ phòng bếp, mặc một cái áo sơ mi sáng màu, ống tay áo vén đến cánh tay, bên ngoài mặc một cái tạp dề màu đỏ có mấy bông hoa nho nhỏ.

Anh ta tự nhiên gọi cô tới ăn cơm khiến Đỗ Nhượng Hành không nhịn được nhìn anh ta một lúc lâu mới bước vào.

Cô cười nói với Chu Yến Cầm: “Về sau anh chịu hoàn toàn trách nhiệm về việc nhà cũng như chăm sóc con gái nhé? Đề Đề Đề chuyển trường về thành phố T.”

Chu Yến Cầm trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng: “Nếu như em chịu về cùng con bé, anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Vẽ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 54

Hai người ngồi đối mặt nhau yên lặng ăn cơm. Một bàn thức ăn mùi vị không tệ, tâm tình Đỗ Nhượng Hành khá tốt nên thỉnh thoảng muốn tìm chủ đề gì đó để nói chuyện nhưng nhìn thấy vẻ trầm tư của Chu Yến Cầm liền suy tư một lát và sau đó im lặng ăn cơm.

Chu Yến Cầm bảo ngày mai Ngô quản gia sẽ đem Đề Đề về thành phố S.

Đỗ Nhượng Hành ậm ừ một tiếng.

Kế tiếp lại không nói với nhau lời nào. Thình lình Chu Yến Cầm gấp cho Đỗ Nhượng Hành một miếng thịt bò.

Đỗ Nhượng Hành dừng đũa, nhìn chằm chằm miếng thịt bò kia một lúc lâu, cho đến khi Chu Yến Cầm chịu không nổi nữa mở miệng: “Được rồi, em không ăn thì thôi, làm gì phải nhìn nó chằm chằm, nó đâu có làm gì em.”

Chu Yến Cầm nói được một câu châm chọc, cũng coi là biểu hiện của việc có tiến bộ. Nhân lúc Chu Yến Cầm vào bếp lấy thêm cơm, Đỗ Nhượng Hành nhanh chóng xử lý miếng thịt bò kia. Sau khi Chu Yến Cầm quay lại liếc mắt nhìn, thấy miếng thịt bò không còn thì mặt mày tươi tỉnh hơn một chút.

Đỗ Nhượng Hành không muốn nhìn thấy trên mặt anh ta xuất hiện bất kỳ sự vui mừng nào nên mặt không đổi sắc nói: “Tôi ném vào thùng rác rồi, thấy chướng mắt.”

Quả nhiên liền nhìn thấy vẻ mặt Chu Yến Cầm lạnh đi, một lát sau anh ta mới nói: “Em đừng quá lãng phí lương thực.”

“Nói thật lòng xem nào.”

Một lát sau mới nghe Chu Yến Cầm nói: “Em đừng đối xử với anh như vậy, có được không?”

Đỗ Nhượng Hành chậm rãi đáp: “Anh đừng tùy tiện đem cho tôi cái gì. Dù sao tôi cũng không thích.”

Sắc mặt Chu Yến Cầm vẫn hơi khó coi.

Đỗ Nhượng Hành không thích Chu Yến Cầm luôn mang vẻ mặt khó ở như vậy nên tiếp tục chọc tức: “Tôi nói thì anh phải tỏ ý là mình đã nghe đã hiểu chứ, kiểu phản ứng như anh đúng là điển hình của một ông chủ cao ngạo”. Cho dù Chu Yến Cầm không muốn thừa nhận điều này nhưng anh ta là kiểu người điển hình với hai từ cao ngạo. Trải qua nhiều năm như vậy, Chu Yến Cầm vẫn không thể nào thay đổi loại tính tình khó ưa này. Nó là tính cách đã ăn vào tận xương tủy, mặc dù mấy chục năm nữa, chắc vẫn cứ như thế mà thôi.

Nhưng nếu nhìn từ mặt khác, quả thật Chu Yến Cầm đúng là dám cho cô tất cả những thứ anh ta nghĩ là tốt nhất. Đỗ Nhượng Hành không có hứng thú gì lắm với tập đoàn Viễn Hành nhưng Viễn Hành lại là tâm huyết gần mười năm của Chu Yến Cầm. Đỗ Nhượng Hành nghĩ khi còn bé, cô từng bối vì ba mẹ ly hôn mà cô theo mẹ nên phải chuyển chỗ ở cũng chuyển trường luôn, sau đó ở lớp mới có một bạn nam ưu tú theo đuổi cô nên trở thành mục tiêu công kích của toàn bộ nữ sinh trong khối, lúc ấy cô rất cần một người bạn để chơi cùng mình nên nghĩ ra phương pháp tốt nhất đó là đem chiếc xe đạp mình yêu quý nhất cho một cô bạn chơi để mong cô ấy cũng chơi cùng mình, cô nhìn đôi phương xạch một cái làm xước một vết trên chiếc xe mà không tỏ ra tiếc nuối chút nào mà lòng đau như cắt.

Từ chuyện chuyển nhượng quyền nuôi dưỡng con gái cho đến bây giờ là chuyển nhượng toàn bộ cổ phần tập đoàn Viễn Hành cho mình, Đỗ Nhượng Hành thực sự rất hoài nghi anh ta làm như vậy là bởi vì thực lòng muốn quay lại. Bởi vì Chu Yến Cầm lúc nào cũng mang một vẻ mặt không nóng không lạnh nên Đỗ Nhượng Hành không thể nào phán đoán chính xác anh ta đang nghĩ gì.

Sau khi ăn xong Chu Yến Cầm chủ động đi rửa chén, Đỗ Nhượng Hành bèn ra ngoài phòng khách đi qua đi lại một mình. Cô vừa mới từ chức, còn chưa thích ứng được với cuộc sống quá nhàn rỗi. Cuối cùng cô quay lại phòng bếp, dựa người vào cửa nhìn Chu Yến Cầm rửa bát. Thấy anh ta tỉ mỉ rửa, lau khô từng cái bát, bỏ vào tủ chén bát sau đó lau bồn rửa sạch sẽ.

Xong việc Chu Yến Cầm quay người lại, thấy Đỗ Nhượng Hành đang đứng đó liền hỏi cô đang suy nghĩ gì.

Đỗ Nhượng Hành trầm mặc một lát mới nói: “Tôi nhớ trước kia anh rất hay cầu nhau, gần đây tại sao lại ít nói như vậy chứ.”

Anh ta đáp: “Anh sợ em ghét.”

Đỗ Nhượng Hành khẽ cười nhạt một tiếng: “Là rất phiền.”

Chu Yến Cầm đứng ở nơi đó lại một lát, sau đó hỏi: “Trước kia có phải Khang Thần cũng đã từng nấu cơm cho em và con tại nơi này? Anh nấu ăn hợp khẩu vị hơn hay anh ta?”

Đỗ Nhượng Hành nói: “Thôi tốt nhất là anh cứ im miệng đi. Hề anh mở miệng là tôi lại thấy bực mình.”

Cô xoay người đi về phía phòng khách, Chu Yến Cầm cời găng tay cao su, đi theo phía sau cô liến thoắng không ngừng: “Em toàn thích mấy món ăn kiểu phương Tây, người kia ở nước ngoài hơn hai mươi năm, chả nhẽ không biết nấu mấy món đơn giản.”

Đỗ Nhượng Hành cao giọng: “Nói nữa đúng không? Nói nữa thì cút ra ngoài.”

Thế giới rốt cuộc an tĩnh trở lại.

Buổi tối hôm đó Chu Yến Cầm tiếp tục ngủ ở sô pha phòng khách. Đỗ Nhượng Hành dứt khoát khóa cửa phòng ngủ nên anh không cách nào tiến vào. Sáng ngày hôm sau, Ngô lão quản gia đem Chu Đề về. Một già một trẻ đứng ở cửa, một đen một đỏ một cao một thấp, giống như hai ông cháu.

Lúc ấy Chu Yến Cầm đang khom người quét nhà, lão quản gia đi vào nhìn thấy kính hãi thật lâu, mới lẩm bẩm nói: “Ài, thiếu gia, ngài vất vả rồi. Hay là để lão làm đi!”

Chu Yến Cầm không có biểu cảm gì nói ông nghỉ ngơi đi. Chu Đề ngẩng mặt, ánh mắt quét tới quét lui giữa ba và mẹ mình. Vẻ mặt Chu Yến Cầm không có gì khác thường ngược lại Đỗ Nhượng Hành có chút không tự nhiên, cô mở miệng bảo Chu Yến Cầm đừng làm nữa, chuẩn bị đồ đạc về thành phố T đi, lão quản gia cũng đến đón anh rồi.

Chu Yến Cầm bảo một lát nữa là xong thôi.

Sắc mặt Đỗ Nhượng Hành lạnh đi, nói tiếp: “Rốt cục anh có đi hay không?”

Chu Yến Cầm thấy cô biến sắc cuối cùng lựa chọn rời đi. Lúc tới anh ta không mang theo gì nên về cũng dễ dàng. Đỗ Nhượng Hành ngược lại rất muốn đem bộ vệ sinh cá nhân anh ta mua ở siêu thị dưới nhà, ném toàn bộ vào thùng rác, cuối cùng dưới ánh mắt Đề Đề liền không thể làm gì.

Chu Yến Cầm đi tới cửa, xoay người nhìn cô một lát, nói cuối tuần anh trở lại có được hay không?

Đỗ Nhượng Hành còn đang cầm tay con gái dắt về phòng, đối mặt với vấn đề của anh ta, cô làm bộ như không nghe thấy.

Chu Yến Cầm vẫn cố chấp không chịu bỏ qua nói: “Hoặc là, em và Đề Đề cùng về thành phố T ở đi, như thế cũng tiện.”

Chu Đề vui mừng ngẩng mặt lên, nói với Đỗ Nhượng Hành: “Mẹ, về thành phố T vài hôm, con gặp lại Tập Duệ Thần. Trường học của cậu ấy rất gần chỗ

ba ở nha.”

Chu Yến Cầm còn muốn bỏ sung gì đó, điện thoại của anh ta liền vang lên. Người điện thoại tới là ba Chu, bên này vừa mới bắt máy, liền nghe được đầu dây bên kia quát lớn: “Anh điên rồi! Anh dám đem tất cả cổ phần chuyển nhượng cho Đỗ Nhược Hành!”

Giọng nói của ba Chu quá lớn, tất cả mọi người chung quanh đều nghe thấy. Chu Yến Cầm xoa xoa mi tâm theo bản năng, nói ngài làm sao biết.

“Nếu không phải Thẩm Sơ gọi điện nói cho ta biết thì ta còn chẳng hay biết gì! Anh đã ký tên chuyển nhượng chưa, nếu chưa ký tôi sẽ lấy lại cổ phần tôi chuyển cho anh!” Ba Chu uy nghiêm nói, “Anh muốn bồi thường cho Nhược Hành cái gì không được, phòng ốc xe tiền mặt cũng tùy anh! Nhưng đầu óc anh có vấn đề không? Lại có thể làm như vậy? Trao quyền khống chế tập đoàn ông nội anh khổ công xây dựng, tôi khổ công gìn giữ cho một người phụ nữ, anh nghĩ mấy vị cổ đông sẽ dễ yên sao, Hội đồng quản trị sẽ yên ổn ư? Anh thân là người đứng đầu tập đoàn, tại sao lại hành động theo kiểu không có trách nhiệm như vậy?”

Chu Yến Cầm để ba mình hết thoải mái mới nhàn nhạt nói: “Ngài ở nước ngoài an dưỡng tuổi già thoải mái đi, không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Ba Chu không thể nhịn được nữa gào lên: “Giọng điệu này của anh là sao hả? Anh xem lại đi, mấy năm nay anh gây chuyện đủ chưa, ly hôn phân một nửa còn chưa đủ, hiện tại tất cả đều đưa ra ngoài! Ta thấy Viễn Hành không sụp đổ trong tay anh thì anh không cam lòng hả?”

Chu Yến Cầm chờ bên kia đầu dây nói xong mới mở miệng: “Không làm như vậy thì nửa đời sau của con cũng chỉ cô đơn một mình.”

“Tập đoàn Viễn Hành nằm trong tay anh, chẳng lẽ anh còn sợ không tìm được phụ nữ!” Ba Chu tiếp tục nghiêm nghị răn dạy: “Chi cần con là một người đàn ông thành công, phụ nữ xinh đẹp hiền thực dịu dàng ở đâu chẳng có, ba đã nói mãi rồi, sao con vẫn cứ cố chấp như vậy nhỉ!”

Chu Yến Cầm nói đơn giản: “Ngài nhớ chuyển lời hỏi thăm của con tới mẹ nhé.” Nói xong cúp điện thoại.

Trong hành lang an tĩnh không tiếng động, Đỗ Nhược Hành cúi mắt, che lấp tai Chu Đề, từ hai câu đầu đã không cho con bé nghe. Quân gia ngửa đầu nhìn trần nhà, suy nghĩ về kiểu đèn trên hành lang nhà họ Chu nên đổi thành loại đèn có kiểu dáng như ở đây.

Chu Yến Cầm nhìn Đỗ Nhược Hành một lát, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Đừng để trong lòng.”

Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt nói: “Anh nên đi rồi.”

Chu Đề chạy đến bên cửa sổ đưa mắt nhìn Chu Yến Cầm rời đi, còn chăm chú quan sát, khi thấy ba mình quay đầu nhìn lên liền đưa tay vẫy vẫy tạm biệt. con bé có vẻ rất lưu luyến, đến khi không còn thấy gì nữa vẫn một mực nhìn ra ngoài. Đỗ Nhược Hành vuốt ve đầu con gái, dịu dàng hỏi mấy hôm ở thành phố T như thế nào.

Chu Đề vui vẻ nói rất tốt, sau đó liền không mở miệng nữa, cũng không ríu rít nói với mẹ mình mấy chuyện thú vị này nọ như bình thường nữa. Tâm tình nhìn có chút buồn bã không vui.

Đỗ Nhược Hành vì dụ dỗ cô, nói chủ nhật chúng ta tới biển chơi nhé.

Chu Đề đáp, hôm ở thành phố T đã đi rồi.

Đỗ Nhược Hành cười nói: “Vậy chúng ta đi ăn KFC, sau đó đi ngồi đu quay, có được hay không?”

Chu Đề vẫn lắc đầu.

Đỗ Nhược Hành không biết làm sao nữa. Chu Đề đột nhiên nhìn về phía cô hỏi: “Mẹ, mẹ từ chức ở khách sạn rồi phải không?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Mẹ muốn tạm thời nghỉ ngơi một thời gian.”

“Nghe nói mẹ đã chia tay với chú Khang.”

“Là như thế này...” Đỗ Nhược Hành giải thích rõ với con gái, “Mẹ và chú Khang cùng đồng ý với nhau là chia tay sẽ tốt hơn cho cả hai.”

“Tại sao lại chia tay vậy mẹ?”

Đỗ Nhược Hành dịu dàng nói: “Hai chúng ta đều cho rằng, sau này vẫn là làm bạn bè thì tốt hơn.”

Chu Đề ồ một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ có điều suy nghĩ, không biết đến tột cùng nghe không hiểu hay sao. Một lát sau, cô bé đột nhiên lại ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía mẹ mình: “Nếu nói như vậy, thì làm theo lời ba nói, chúng ta cùng nhau trở về thành phố T được không ạ? Con muốn về thành phố T học.”

Đỗ Nhược Hành dùng ánh mắt phức tạp nhìn con gái, rất muốn hỏi một câu, có phải lão quân gia dạy con nói vậy phải không.

Chu Đề xoay người, chui vào lòng mẹ mình làm nũng. Chiều này là chiều hiếm của con bé, rất ít khi dùng đến nhưng mỗi khi con bé xuất chiều, Đỗ Nhược Hành đều cảm thấy mềm lòng. Cô thấy con bé dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn mình liền quay mặt đi, thiếu chút nữa đã không kìm chế nổi mà đồng ý với con gái.

Cuối cùng cô nhẹ giọng hỏi: “Tại sao muốn trở về thành phố T?”

Chu Đề lớn giọng nói: “Con muốn là, mẹ và con cùng nhau về thành phố T.”

“Tại sao muốn cùng mẹ trở về?”

Chu Đề suy nghĩ trong chốc lát, trả lời: “Con cảm thấy mẹ ở thành phố S này cũng đâu có vui vẻ, chỉ bằng quay về thành phố T.”

Trong lòng Đỗ Nhược Hành khẽ chua xót, thiếu chút nữa đã thờ dài. Chu Đề quan sát mẹ mình một lúc lâu mới hỏi: “Có được không mẹ?”

Đỗ Nhược Hành rút cuộc cũng quyết định: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chương 55

Chu Đề nhiệt liệt hoan hô một tiếng, quay người nói sẽ gọi điện báo cho ba mình biết liền bị Đỗ Nhược Hành cản lại, cô cười cười nói lảng sang chuyện khác: “Ngoan, có muốn cùng mẹ đi ăn kem hay không?”

Hai mẹ con cùng nhau đi dạo ở trung tâm thương mại cả buổi chiều, buổi tối Chu Đề đòi ngủ cùng với mẹ. Từ mùa xuân năm ngoái con bé đã bắt đầu rèn luyện tính độc lập, chuyển sang ngủ ở phòng dành cho khách bên cạnh phòng ngủ chính. Nhưng sau khi trở về thành phố T thì lại chứng nào tật nấy, trước khi đi ngủ đều yêu cầu được ngủ chung với ba.

Cô gái nhỏ được ba mình cưng chiều hết mực, muốn điều gì là có thể được đáp ứng ngay nên thói quen mẹ cô bé rèn luyện ở thành phố S khi về với ba đều biến mất hết. Cách đối xử với con gái của Chu Yến Cẩm là coi cô bé như bảo bối, dung túng mọi điều, ngay cả người dễ tính và ứng xử tốt như Khang Thần cũng không thể so được với Chu Yến Cẩm về khoản cưng chiều Chu Đề.

Chu Đề cũng chỉ là một cô bé bảy tuổi, cha ruột nuông chiều, muốn gì được đó, tất nhiên Đề Đề cũng sẽ không bao giờ quá lệ thuộc vào người ngoài giống như ba mình. Thứ nhất bởi vì huyết thống là điều kỳ diệu nhất trên thế giới này, thứ hai cũng là bởi vì Chu Yến Cẩm luôn luôn đứng phía sau ủng hộ Chu Đề. Chu Yến Cẩm yêu thương con gái, đây là điểm không ai có thể nghi ngờ. Ý nghĩ của anh ta cũng rất đơn giản, đứa bé này là kết tinh của tình yêu, là do người phụ nữ anh ta yêu thương hết mực sinh ra cho anh ta. Chính vì thế con bé là bảo bối cần được nâng niu trong lòng bàn tay.

Tắt đèn phòng ngủ, Chu Đề đang nằm ngoan ngoãn liền quay người ôm lấy mẹ mình thủ thủ, ba rất nhớ mẹ đấy.

Đỗ Nhược Hành cười cười nheo má con gái hỏi làm sao con biết.

Chu Đề đáp rất dứt khoát: “Chính mắt con nhìn thấy. Ba vẫn luôn đợi mẹ về, đồ vật trong nhà cũng không thay đổi bất cứ thứ gì, mấy cô giúp việc đều quét dọn phòng chứa quần áo cũng như bàn trang điểm của mẹ mỗi ngày, không ai dám động vào bất cứ thứ gì, ngay cả ba, lúc vào phòng đó xem xét cũng rất cẩn thận.”

Chu Đề nói tiếp: “Hơn nữa trong phòng ngủ, giường ba cũng chỉ ngủ một nửa bên ngoài, lúc con đòi ngủ chung ba cũng chỉ ôm con ngủ đúng một nửa bên ngoài, nửa bên trong vẫn còn chờ mẹ về.”

Trong ánh đèn ngủ mờ ảo, Đỗ Nhược Hành có thể nhìn thấy ánh mắt long lanh sáng ngời của con gái mình.

Đỗ Nhược Hành hỏi lúc ở thành phố T con có quan sát không, biểu hiện của ba có tốt không, có đi sớm về muộn không?

Chu Đề suy tư một lát, trả lời: “Ba vẫn luôn rất thành thực, mấy ngày con ở nhà không thấy bất kỳ cô xinh đẹp nào đi cùng ba.”

“.....”

Chu Đề rất nhanh đã ngủ thiếp đi nhưng Đỗ Nhược Hành lại mở to mắt tinh táo đến nửa đêm.

Buổi trưa cô đồng ý về thành phố T cùng con bé phần lớn là vì cưng chiều con gái mình. Chu Đề đã học năm hai tiểu học, càng lớn càng thêm xinh đẹp nhưng cũng nhạy cảm hơn nhiều. Cô bé thừa hưởng trí thông minh của ba mình, học hành rất tốt, lớn lên cũng trở thành một bé gái giàu tình thương, là một đứa bé nhưng lúc đối diện với mọi vấn đề lại có thái độ tương tự như người lớn, xử lý vấn đề rất thiện lương mà lại biết săn sóc. Chu Đề càng lớn tình tình công chúa lại càng ít đi, rất ít khi con bé giận dữ, hiểu chuyện hơn Đỗ Nhược Hành lúc còn bé nhiều.

Đỗ Nhược Hành không thể không thừa nhận, cuộc hôn nhân tan vỡ của mình và Chu Yến Cẩm đem lại cho con gái bé bỏng của họ nhiều nỗi buồn. Giả thiết bọn họ vẫn có thể ân ái như lúc ban đầu, Chu Đề nhất định sẽ sáng sủa hoạt bát hơn bây giờ nhiều.

Trở về thành phố T cũng không có nghĩa là hai vị phụ huynh sẽ quay lại với nhau mà chỉ là để trấn an tâm lý của Chu Đề. Nếu tâm tình đối với Chu Yến Cẩm cũng đã chuyển biến tích cực hơn, sống ở thành phố S hay ở thành phố T cũng giống nhau cả thôi. Đỗ Nhược Hành nghĩ, dù sao cô cũng không nghĩ ở lại thành phố S nữa, về thành phố T quen thuộc cũng tốt, cô quyết định mang con gái về chỉ vì mong bé lớn lên khỏe mạnh và tràn đầy tình yêu thương, mặc kệ tương lai Chu Yến Cẩm như thế nào, cô sẽ hoàn toàn không quan tâm gì đến nữa. Nếu như anh ta dám có hành động gì làm tổn hại đến tôn nghiêm của cô một lần nữa, cô sẽ đi khỏi đó là được.

Một khi không có bất kỳ mong đợi thì sẽ không sợ hãi.

Ngày hôm sau Đỗ Nhược Hành đến trường Chu Đề làm thủ tục chuyển trường cho con gái thì Chu Yến Cẩm gọi điện thoại tới.

Giọng nói của anh ta nhất nhẹ nhàng: “Đề Đề gọi điện thoại báo là em sẽ mang con về thành phố T hả?”

Đỗ Nhược Hành lạnh nhạt nói: “Đề Đề thực sự quá nhạy cảm so với bạn bè cùng lứa tuổi nên tôi muốn đem con bé đến chỗ Nhiếp Lập Vi một chuyến.”

Chu Yến Cẩm lập tức nói về đây anh và em sẽ cùng đem con đi.

Đỗ Nhược Hành nói, anh đừng tới thêm phiền.

Cách một lát Chu Yến Cẩm mới nói hai tiếng: “Cảm ơn.”

Anh ta nói hai từ này với giọng điệu không thể bình tĩnh nổi nữa, hai từ bao hàm đủ loại tâm tình phức tạp. Đỗ Nhược Hành lạnh lùng đáp lại: “Anh đừng hiểu lầm. Đề Đề muốn chuyển về thành phố T học, tôi chỉ là đi cùng con gái tôi thôi.”

Chu Yến Cẩm suy nghĩ trong chốc lát mới từ từ nói: “Ước muốn của Đề Đề không chỉ có vậy.”

“Tôi biết.” Đỗ Nhược Hành nhàn nhạt mở miệng, “Nhưng chuyện con bé muốn thực sự không có khả năng.”

Đỗ Nhược Hành nói chuyện rất dứt khoát khiến Chu Yến Cẩm nhất thời cứng họng sau đó hỏi cô có cần đặt giúp vé máy bay không.

Đỗ Nhược Hành nói không có.

Chu Yến Cẩm lại hỏi: “Có cần anh ra sân bay đón không?”

“Cảm ơn nhưng không cần.”

Xế chiều hôm ấy, Đỗ Nhược Hành nhận được điện thoại của luật sư Chương Nhất Minh, hai người hẹn gặp mặt ở một quán trà yên tĩnh để tiện bàn việc. Đỗ Nhược Hành xem rõ bản chuyển nhượng quyền sở hữu tài sản mà Chu Yến Cẩm đã ký một lần trước khi đặt bút ký. Theo như văn bản này, Chu Yến Cẩm ngoài chuyển nhượng cho cô toàn bộ cổ phần Viễn Hành anh ta nắm trong tay, còn thêm một bất động sản nữa.

Đỗ Nhược Hành hỏi luật sư: “Trừ những thứ này ra ở ngoài, trong tay anh ta bây giờ còn lại tài sản gì?”

Chương Nhất Minh ồm một tiếng sau đó mới đáp: “Cũng không còn gì nhiều, tòa biệt thự nhà họ Chu và một thẻ tài khoản tầm mấy vạn.”

Đỗ Nhược Hành liền cúi đầu ký tên, thời điểm ký tên rất dứt khoát, ngược lại luật sư Chương lại có chút đắn đo. Sau khi xong công việc, hai người có bàn nhau mấy câu, Chương Nhất Minh rốt cục không kìm chế được nữa nói quả thật không hiểu mấy con người ở thành phố T kia bị gì nữa, anh ta đã gặp mấy trường hợp coi tiền tài như đồ chơi đá qua đá lại như thế này rồi.

Anh ta nói thế này: “Mấy ngày hôm trước tôi cũng thụ lý một vụ chuyển nhượng tài sản y như vậy ở thành phố T, một người phụ nữ yêu cầu tôi làm hợp đồng chuyển nhượng tất cả tài sản cho chồng trước của mình. Trông tình trạng cô ấy lúc đó rất đau khổ, giống như vẫn còn rất yêu người đàn ông kia, cô ấy đeo một chiếc kính đen to, mục đích chắc là để che đi mắt sưng đỏ. Nhưng dù vậy vẫn ký tên rất kiên quyết. Hiện tại Chu tiên sinh cũng vậy. Đem toàn bộ tài sản chuyển cho cô là vợ trước không chút do dự. Người bình thường như tôi suy nghĩ nát óc vẫn không hiểu tại sao họ lại làm vậy.”

Đỗ Nhược Hành đỡ đầu trong chốc lát, lúc phục hồi tinh thần khẽ cười hỏi “Luật sư Chương, anh đã kết hôn chưa?”

Đối phương chỉ vào ngón tay áp út trống không của mình đáp: “Tôi đã ly hôn.”

Đỗ Nhược Hành nói: “Khó trách.”

Đến buổi tối, Đỗ Nhược Hành nhận được điện thoại của Tô Cầu, cô bạn nhanh nhẩu bảo mới nghe tin tức ở thành phố T truyền về, mấy đại cổ đông của Viễn Hành sắp bị Chu Yến Cẩm chọc cho tức chết rồi, ngày mai khẳng định giá cổ phiếu của Viễn Hành sẽ hạ giá thảm thương luôn cho mà xem.

Lúc ấy Đỗ Nhược Hành đang ở phòng bếp làm bánh kem cho Chu Đề, kẹp điện thoại bên tai nên nghe không rõ lắm.

Giọng điệu Tô Cầu rất vui vẻ: “Ngày mai tớ nhất định sẽ mua một đồng cổ phiếu của Viễn Hành. Mua vào với giá thấp, qua một thời gian ngắn nữa nhất

định sẽ kiểm lại gấp bội.”

Đỗ Nhược Hành cười nói: “Sao cậu lại tự tin bảo thế. Cũng có khả năng Viễn Hành sẽ sụp đổ nhanh chóng à.”

Tô Cầu bảo làm sao có chuyện ấy, dù sao Tổng giám đốc kì kế vẫn sẽ là Chu Yến Cầm, mặc dù tớ không thể coi trọng nhân phẩm của anh ta nhưng đối với kinh nghiệm cũng như thực lực trong việc làm ăn của anh ta, tớ rất tin tưởng nhé.

Đỗ Nhược Hành trầm mặc một lúc lâu, mãi mới chậm rì rì nói làm sao cậu biết Tổng giám đốc nhiệm kỳ tới là ai, tớ vẫn chưa quyết định là ai cơ mà.

Tô Cầu đáp rất tự nhiên: “Trừ Chu Yến Cầm ra thì cậu còn có thể chọn ai. Nếu chọn người khác thì khó có thể đảm bảo Viễn Hành sẽ phát triển thịnh vượng như bây giờ. Danh tiếng của Chu Yến cầm trong giới làm ăn ở thành phố T có tốt có xấu, nhưng dựa vào gương mặt, cái đầu cùng mảnh khảnh làm ăn của anh ta thì mọi người trong giới làm ăn vẫn khá coi trọng. Dù sao cậu cũng sẽ không vì ân oán cá nhân, cảm xúc yêu ghét mà kéo ngã cả một tập đoàn lớn nhất nhì nước sụp đổ đấy chứ? Trừ Chu Yến Cầm ra cậu còn có người nào để cân nhắc nữa. Khang Thần sao? Tớ tin tưởng cậu thả tim đến công ty sản xuất người để lôi kéo một người nào đó chứ cũng không chọn Khang Thần.”

“Tại sao?”

Tô Cầu lại vừa cười vừa nói: “Cậu không muốn sau khi lớn lên Chu Đề sẽ ghét cậu bởi vì con bé rất yêu ba nó.”

“.....”

Cuối cùng Tô Cầu vẫn không thể kìm chế được thói quen khinh bỉ Chu Yến Cầm: “Chồng cũ của cậu đúng là thích tự tìm khổ, vì cái gì mà sau khi ly hôn còn có thể chịu khổ dâng cho cậu cả tập đoàn Viễn Hành vậy nhỉ? Anh ta không xem lại thử ngày xưa mình đã làm gì, hiện tại có làm thế nào cũng khiến người ta nghĩ ngờ.”

Sau nửa giờ Đỗ Nhược Hành nhận được cuộc gọi từ mẹ Đỗ. Trong cuộc trò chuyện bà ấy đã nói: “Yến Cầm đã làm đến mức này, con cũng nên phục hôn thôi.”

Đỗ Nhược Hành đem bánh kem đến cho Chu Đề, sau đó đi tới ban công nói: “Ba năm nay mẹ không chịu gọi cho con một cuộc điện thoại nào, hiện tại cuối cùng cũng đã gọi tới nhưng cũng chỉ vì chủ đề này?”

Mẹ Đỗ thấp giọng nói: “Yến Cầm đã biết mình sai, hiện tại toàn bộ tài sản cũng đã giao hết cho con, con còn có cái gì không thể thỏa mãn? Phạm nhân ngồi tù cũng có thời hạn được thả ra, chưa kể những người làm tốt còn có thể giảm kì hạn, ra tù họ lại trở lại là công dân tốt của xã hội. Nếu như con không tha thứ chẳng lẽ cho rằng người có tội không có cơ hội nhận được sự tha thứ?”

“Huống chi giữa hai con còn có Đề Đề.” Mẹ Đỗ lại tiếp tục dạy dỗ con gái mình, “Làm gì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau, đừng quá đáng quá sau này lại khó xử với con gái mình.”

Đỗ Nhược Hành cố nén kích động, bình thần nói: “Là do mẹ không biết rõ nguyên nhân.”

Mẹ Đỗ hỏi hột nói: “Ôi dào, nguyên nhân ly hôn của hai đứa thì có gì mới mẻ? Trên cõi đời này, đàn ông lạc lối nhiều như vậy, chỉ có con coi nó là chuyện quan trọng. Sau khi ly hôn con sống có vui vẻ không? Một người phụ nữ ly hôn mang theo con gái, năm đó mẹ chính là hình ảnh của con lúc này, con cho rằng mẹ không hiểu những cảm xúc lúc cô đơn, yếu đuối?”

“.....”

“Còn nữa, Yến cầm thực sự bị con hành hạ thảm quá rồi, lỡ như mẹ nói lỡ như có ngày nó thực sự chết đi, con sẽ vui vẻ hả?” Mẹ Đỗ nói, “Từ lúc còn nhỏ mẹ đã nói với con rất nhiều lần, làm việc phải biết chừng mực.”

Đỗ Nhược Hành căn bản nói không nên lời, suy nghĩ miên man hết điều này đến điều nọ. Mẹ Đỗ thấy Đỗ Nhược hành im lặng thì cũng không nói gì nữa mà cúp điện thoại.

Trong lòng Đỗ Nhược Hành cảm thấy rất khó chịu, ngồi ngẩn người ở ghế trên ban công, kéo một chậu lại một chậu cây đến nhỏ cỏ. Không lâu sau cô lại nhận được cú điện thoại thứ ba trong ngày, chuông điện thoại vang lên thật lâu Đỗ Nhược Hành mới cầm điện thoại, nhìn tên người gọi tới, là Khang Thần.

Đỗ Nhược Hành mở máy, bên kia đầu dây im lặng mấy giây mới nói: “Anh là Khang Thần.”

“Em biết.”

“Thủ tục từ chức của em còn cần một con dấu, dạo này anh bận quá nên chưa kịp làm chuyện này.” Anh ta nói, “Ngày mai anh sẽ về thành phố S xử lý chuyện này.”

Đỗ Nhược Hành nói không cần gấp.

Hai người đều trầm mặc một lát. Khang Thần nói: “Dù sao anh cũng phải nói lời xin lỗi em.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 56+57

Đỗ Nhượng Hành hỏi lại: “Tại sao?”

Bởi vì câu hỏi của Đỗ Nhượng Hành mà Khang Thần cười khỏ, một lúc lâu sau mới nói: “Ngày mai lúc anh về đến Cảnh Mạn thì sẽ gọi cho em.”

Từ tận trong đáy lòng, tình cảm của Đỗ Nhượng Hành đối với khách sạn Cảnh Mạn rất thâm sâu. Dù sao năm năm qua cô đã tốn không biết bao nhiêu công sức cũng như tâm huyết cho nó. Có lúc Đỗ Nhượng Hành trực đêm, cô không thể không mang theo Đề Đề cùng đến phòng làm việc của mình. Vì vậy Ưông Phi Phi luôn miệng nói chị Nhượng Hành chị thật kiên cường, phụ nữ độc thân còn mang theo con nhỏ, lại phải đảm nhận công việc quản lý nội bộ nhân viên của cả một khách sạn năm sao, mỗi ngày nhất định đều rất mệt mỏi.

Lời tương tự như vậy Khang Thần cũng đã từng nói qua. Lúc Đỗ Nhượng Hành liên tục đi công tác trong nửa tháng mới đến phòng cô bảo cô quá khổ cực rồi, còn xoa bóp vai cho cô nhưng kết quả càng xoa bóp Đỗ Nhượng Hành lại càng khẩn trương, cô thẳng lưng cứng ngắc ngồi trên ghế, Khang Thần không còn cách nào khác đành mỉm cười bỏ tay ra để cô thả lỏng.

Trong suốt ba năm nhận chức Phó tổng, có rất ít người phản nản về cách làm việc của Đỗ Nhượng Hành. Phần lớn mọi người đều cho rằng Đỗ Nhượng Hành thích hợp với vị trí Phó tổng này, ba năm qua đi, Đỗ Nhượng Hành xuất sắc nhận được những lời khen kiểu như dịu dàng kiên nhẫn tỉ mỉ, hầu hết nhân viên khách sạn hâm mộ năng lực xử sự của cô, hơn nữa tất cả mọi người ai cũng nghĩ cô thực sự thích công việc này. Chỉ có một người duy nhất đã từng nói cô không thích hợp làm những việc liên quan đến nhân sự như thế, cô nên chọn một công việc nào đấy thanh tịnh như nghiên cứu khoa học chẳng hạn, người đó chính là Chu Yến Cẩm.

Trên một ý nghĩa nhất định nào đó, Đỗ Nhượng Hành đã giấu đi tính cách chân thật của mình quá sâu. Đại đa số thời điểm cô đều mang một chiếc mặt nạ với người đời, hơn nữa để bảo vệ tôn nghiêm của mình mà cô còn không muốn để cho bất kỳ ai thấy được vẻ yếu ớt của mình, cho dù đối phương có là người thân của cô. Cho nên nếu như xem xét từ mặt này thì Chu Yến Cẩm khá đáng khen, anh ta hơn cô bảy tuổi, người yêu lớn tuổi yêu thương cô hết mực, bao dung tất nhược điểm của cô, ngay cả ba Đỗ cũng khó có thể so sánh với Chu Yến Cẩm về độ cung chiều Đỗ Nhượng Hành. Sự chấp nhận cung chiều và nhận sự cung chiều của hai bên là kết quả của hai người qua lại yêu thương nhau suốt thời gian dài. Nếu Chu Yến Cẩm không ngoại tình, cuộc sống của Đỗ Nhượng Hành nhất định sẽ trôi qua trong hạnh phúc mãi mãi.

Tất nhiên từ nếu như đâu phải là sự thật. Đến bây giờ Đỗ Nhượng Hành đã xác định một chuyện, nếu như trước mặt có một trăm người đàn ông xuất sắc xếp hàng để cô chọn chồng, đến hơn năm mươi phần trăm cô vẫn chọn Chu Yến Cẩm. Cô biết rất khó có thể tìm được người đàn ông nào tâm đầu ý hợp với mình hơn Chu Yến Cẩm, hơn nữa cô lại là một người phụ nữ mắc bệnh sạch sẽ, cô nghĩ trong cuộc sống xô bồ hiện tại hiếm có người đàn ông nào có thể khiến cô tin tưởng hoàn toàn như Chu Yến Cẩm trước đây.

Nhưng bây giờ, Chu Yến Cẩm lại giống như mảnh xương mắc ở cổ họng Đỗ Nhượng Hành. Rõ ràng hiện tại anh ta đã hạ mình hết cỡ, nếu như Đỗ Nhượng Hành chịu quay lại, anh ta đã ở thể mặc cho cô gọi tới là phải tới, đuổi đi cũng phải đi nhưng Đỗ Nhượng Hành vẫn cảm thấy lo lắng không yên.

Không phải là cô chưa từng nghĩ đến chuyện tái hợp lại bị chính bản thân hủy bỏ đi một cách không do dự. Cô không còn lòng tin với Chu Yến Cẩm nữa, cũng không còn tự tin về chính bản thân mình. Càng suy nghĩ sâu lại càng cảm thấy mình không nên quay về ngõ cụt.

Sáng hôm sau Đỗ Nhượng Hành tới Cảnh Mạn, nhân viên thấy cô ai cũng vui vẻ chào hỏi. Ưông Phi Phi nhỏ giọng nói với cô Khang Tổng đã trở lại, Đỗ Nhượng Hành cười cười: “Chị biết. Chị tới tìm anh ấy để lấy chữ ký cho đơn xin nghỉ việc.”

Lúc Đỗ Nhượng Hành tiến vào phòng Tổng giám đốc, Khang Thần đang đứng ở bên cửa sổ nhìn về phương xa. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi đen cùng quần tây, sau khi nhìn thấy cô thì nở nụ cười chân thành, dùng vẻ mặt lịch sự ôn hòa chỉ vào ghế sa lon: “Em ngồi đi.”

Hai người không nói quá nhiều điều phiền phức khách sáo, nhanh chóng cúi xuống ký tên cho cô. Một bên sườn mặt Khang Thần rất đẹp, ngón tay nhẹ nhàng cầm bút, một động tác tùy ý cũng lộ ra vẻ thành thực nam tính.

Bốn năm trước Khang Thần có thể đùa giỡn lưu manh cùng với mấy nhân viên lễ tân, nhưng ba năm qua anh ta đã quyền cao chức trọng, thái độ đối đãi với nhân viên đã thay đổi vô ý có chút thay đổi, Ưông Phi Phi là một cô gái tự nhiên vui vẻ, ngày xưa luôn thích kéo tay Khang thần cùng song ca bài “Ít nhất còn có em” lúc đi hát liên hoan, bây giờ nhìn thấy anh ta cũng chỉ dám cung kính chào một tiếng Khang tổng.

Tất cả mọi người qua năm tháng đều lựa chọn cho mình một con đường riêng. Con đường mà Khang Thần lựa chọn không thể nghi ngờ là con đường khác với Đỗ Nhượng Hành đã chọn. Anh ta và Chu Yến Cẩm không giống nhau, Chu Yến Cẩm luôn công tư phân minh trắng là trắng đen là đen nhưng đối với Khang Thần, linh hoạt mọi việc mới đem lại kết quả tốt, màu xám- màu trộn lẫn giữa trắng và đen là màu dùng để biểu thị cuộc sống của anh ta.

Khang Thần đẩy giấy tờ về phía Đỗ Nhượng Hành, sau đó hỏi cô đã có tính toán gì cho tương lai. Nói xong lại cười cười: “Anh quên mất, Chu Yến Cẩm đã chuyển tất cả cổ phần của tập đoàn Viễn Hành sang tên em.”

Đỗ Nhượng Hành ừ một tiếng.

Khang Thần nhìn kỹ nét mặt của cô, sau đó từ từ nói: “Như vậy thì cuộc họp lựa chọn Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị tháng sau cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Đỗ Nhược Hành lại ừ một tiếng.

Khang Thần không biết nghĩ đến điều gì, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, đứng dậy rót thêm trà vào ly Đỗ Nhược Hành. Anh ta đẩy qua, sau đó mở to mắt nhìn về phía cô: “Nếu nói thật lòng, Thua như vậy, anh quả thực không cam lòng.”

Đỗ Nhược Hành cười cười. Loại đề tài này cô không tiện phát biểu ý kiến.

“Thật sự mưu đồ của anh chính là chức vị Tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Hành.” Khang Thần nhẹ nhàng nói, “Nếu như Chu Yến Cảm không đột nhiên quyết định như vậy, nhất định anh ta sẽ không có chỗ trong nhiệm kỳ tới.”

“Vốn là ngầm thừa nhận là cạnh tranh công bằng, anh ta làm như vậy, đại hội cổ đông bỏ phiếu cũng sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Gần mười năm nay, quyền khống chế Viễn Hành nằm trong tay anh ta, hiện tại anh ta cho em...” Khang Thần dừng một chút, do dự nhưng vẫn nói ra, “Nói đi nói lại thì vẫn nằm trong lòng bàn tay anh ta.”

Đỗ Nhược Hành hỏi hột đáp: “Ồ! Không thể nói vậy.”

Cô không nói gì thêm nữa, đứng dậy cáo từ. Khang Thần đứng dậy tiễn cô ra cửa, đột nhiên nói: “Nếu như kết cục thật sự giống như anh dự đoán, có thể anh sẽ rời khỏi Viễn Hành.”

Đỗ Nhược Hành quay lại nhìn anh ta. Khang Thần khẽ mỉm cười nói: “Về sau không tiện ở lại nữa. Hơn nữa, đại khái Tổng bộ của Cảnh Mạn cũng sẽ sa thải anh thôi.”

“...” Đỗ Nhược Hành chần chừ suy nghĩ một lát mới hỏi, “Thật ra thì em vẫn luôn muốn hỏi, tại sao từ đầu đến cuối anh vẫn cố bám trụ lại Cảnh Mạn.” Rõ ràng ba năm nay chuyện ở thành phố T, ở tập đoàn Viễn Hành cũng đủ bận rộn khiến anh ta luôn phải bay qua bay lại giữa hai thành phố.

Khang Thần nở nụ cười, nhìn vào ánh mắt sâu xa của cô, nhẹ nhàng trả lời: “Bởi vì có em ở đây. Em đã thích công việc ở đây như vậy thì anh sẽ giúp em.”

Đỗ Nhược Hành im lặng. Trong nháy mắt, cô nảy sinh chút kích động muốn nói lời thật lòng nhưng suy nghĩ một chút lại đem lời đã tràn ra cổ họng nuốt xuống.

Khang Thần giữ tay trên nắm cửa, suy nghĩ một chút, nói: “Một vấn đề cuối cùng.”

Đỗ Nhược Hành ngẩng đầu nhìn anh ta, đáy mắt Khang Thần có chút nghiêm túc: “Em đã từng có lúc nào yêu anh không?”

Đỗ Nhược Hành chậm chạp không trả lời, Khang Thần sửa lại câu hỏi: “Như vậy, em có từng thích anh chút nào không?”

“...” Đỗ Nhược Hành suy nghĩ chốc lát, nói, “Có.”

Khang Thần bật cười: “Anh hiểu.”

Khang Thần đưa Đỗ Nhược Hành đến tận cửa khách sạn, cuối cùng nhìn cô một lát, nhẹ giọng nói: “Về sau vẫn giữ liên lạc nhé.”

Lời nói qua loa kiểu này, hai bên đều rất hiểu. Tựa như trước kia cô đề cập chuyện chia tay cũng nói về sau vẫn trở về làm bạn bè. Nếu nói là bạn bè thì ngày nào đó ngẫu nhiên gặp nhau thì cũng chỉ gọi nhau một tiếng, thời điểm không nhìn thấy nhất định sẽ không nhớ gì về nhau nữa.

*****

Từ thành phố S về thành phố T không nhẹ nhàng như lúc cô từ thành phố T chạy đến thành phố S. Các loại hành lý đều đã dọn dẹp đóng gói, chỉ riêng đồ của Chu Đề đã chiếm nửa gian phòng. Đỗ Nhược Hành gọi tới công ty chuyển nhà, nói rõ ràng địa chỉ ở thành phố T, Chu Đề nghe cô nói chuyện điện thoại liền lập tức hỏi: “Mẹ, chúng ta không trở về nhà chính sao?”

Đỗ Nhược Hành nhẹ giọng trả lời: “Không.”

Chu Đề im lặng, chống cằm nhìn mẹ mình, trong ánh mắt ánh lên tia thất vọng.

Đỗ Nhược Hành chọn chuyển về một căn hộ chung cư hồi xưa ba Đỗ sang tên lại cho cô. Diện tích không lớn, cách nhà họ Chu một khu. Đây là nơi ở lý tưởng của cô. Đỗ Nhược Hành không muốn ở chung với Chu Yến Cảm trong một ngôi nhà, điểm này cô không thể thỏa mãn con gái.

Sau vài ngày rốt cục Đỗ Nhược Hành và Chu Đề cùng trở về thành phố T. Chu Yến cảm và Ngô lão quản gia tới đón, còn có Thẩm Sơ. Đỗ Nhược Hành mang một chiếc kính mát không để lộ biểu cảm gì.

Cô trở lại thành phố T, cảm giác có một chút ý nghĩa của việc yếu ớt muốn giảng hòa, nhưng rõ ràng không nên như vậy. Cách thành phố T càng gần, loại ý nghĩ này lại càng thêm mãnh liệt, lúc ở sân bay thành phố T cô còn có thể nói chuyện vui vẻ, cười đùa cùng con gái nhưng đến lúc xuống máy bay, cô đã hoàn toàn mất đi nụ cười.

Nhưng Thẩm Sơ lại cười tươi như gió xuân nói: “Hoan nghênh trở lại.”

Lão quản gia nhận lấy ba lô nhỏ trên vai Chu Đề, Chu Yến Cầm theo bản năng cũng giơ tay đỡ lấy xe đẩy hành lý trên tay Đỗ Nhược Hành. Đỗ Nhược Hành liếc anh ta một cái qua mắt kính, khẽ nhăn mày nhưng vẫn không nhúc nhích. Hai người im lặng không lên tiếng giằng co một lát, quản gia ở một bên ho nhẹ một tiếng, tiến lên một bước nói: “Đỗ tiểu thư, để lão đẩy ra nha.”

Lúc này Đỗ Nhược Hành mới buông lỏng tay. Thẩm Sơ hả hê nhìn Chu Yến Cầm một cái, quay đầu nói với Đỗ Nhược Hành, để chào mừng cô trở về, chúng tôi đã mở tiệc nha.

Đỗ Nhược Hành nói đa tạ ý tốt của anh, hôm nay tôi và Đề Đề muốn về nhà nghỉ ngơi đã.

Thẩm Sơ nói vậy thì ngày mai, không vội.

Đỗ Nhược Hành lườm Thẩm Sơ một cái, Thẩm Sơ rút cuộc đổi lời, cười nói vậy cũng tốt, vậy thì qua một thời gian nữa hãy tụ họp.

Trên đường trở về, mấy người không ai nhắc một chữ đến chuyện của Viễn Hành. Thực ra trên máy bay cô cũng đã xem qua một số tin tức về tình hình của Viễn Hành mấy ngày gần đây. Giá cổ phiếu của Viễn Hành đang giảm rất thảm thương, mấy vị đồng sự đã sắp phát điên rồi, tình hình hiện giờ còn chộc cho một vị nguyên lão ủng hộ Chu Yến Cầm ngã bệnh, bây giờ còn phải nằm viện. Tựa đề báo chí tin tức thì đưa tin hắc bạch đủ loại, chương khí mù mịt, nào là chấp tay nhường lại giang sơn cho vợ trước, rồi chuyện trước đây anh ta đã từng phong lưu như thế nào, rồi nào là lăng tử quay đầu, có bài báo còn viết một tình sử bi thương của người đàn ông lầm đường lạc lối chịu đựng mọi đau khổ để cứu vãn tình cảm cũ, cảm động thấu trời đất.

Đỗ Nhược Hành đọc một nửa bài báo này đã cảm thấy ẽ rằng. Cô chỉ nghi ngờ một vấn đề, những ngày qua cư nhiên không có người nào tới thành phố S tìm cô phỏng vấn.

Trên đường Thẩm Sơ nói chuyện liến thoắng không ngừng. Vốn anh ta không có ý định đi đón Đỗ Nhược Hành, chủ yếu là gần đây xe của Chu Yến Cầm bị hỏng, anh ta lại chẳng có tiền đổi xe mới nên mượn tạm chiếc xe của Thẩm Sơ liền bị anh ta nhai nhăng hỏi ra chuyện đi đón Đỗ Nhược Hành và Đề Đề thì đòi đi cùng.

Đỗ Nhược Hành nhắm hai mắt nghỉ ngơi, nghe xong Thẩm Sơ nói mà không có ý kiến gì. Thẩm Sơ nói mãi cũng loanh quanh đến chủ đề chính đó là mấy năm nay Chu Yến Cầm đặc biệt an phận thủ thường, tới mai vốn là có một buổi biểu diễn, đơn thuần chỉ là một buổi biểu diễn hý kịch nhưng cho dù anh ta có nói sao thì Chu Yến Cầm cũng không chịu đi. Chính xác là mấy năm nay Chu Yến Cầm luôn ru rú trong nhà, không ở nhà thì ở công ty, không khác gì tiểu thư khuê các.

Chu Yến Cầm liếc Thẩm Sơ mang ý cảnh cáo. Chu Đề đang gồi đầu lên đùi ba chơi điện tử trên điện thoại di động, thuận miệng hỏi biểu diễn gì ạ.

Thẩm Sơ nói là loại biểu diễn ba cháu thích nhất, loại hình có từ thời xa xưa của Trung Quốc ấy, cháu có biết mấy người vẽ mặt này nọ rồi hát y y nha nha gì đó không.

Chu Đề à một tiếng, lại hỏi biểu diễn ở đâu.

Thẩm Sơ nói ở Nhà hát lớn tại trung tâm thành phố, toàn mời diễn viên hý kịch nổi tiếng đấy.

Đỗ Nhược Hành rút cuộc mở miệng, tùy ý hỏi là do bên nào đầu tư.

Lúc này Thẩm Sơ bỗng nhiên ngắt ra một lát mới đáp: “Ồm...Giải trí Tác Nghệ.”

Đỗ Nhược Hành mở mắt, dịu dàng cười cười: “Nếu thích vậy thì đi đi chứ.”

Chu Yến Cầm quay mặt sang nhìn cô một cái nhưng không nói gì.

Thẩm Sơ cũng quan sát sắc mặt cô một lát mới hỏi: “Thật?”

Đỗ Nhược Hành bình tĩnh gật đầu: “Thật.”

Vì vậy, Thẩm Sơ lại nhìn về phía Chu Yến Cầm nhưng anh ta chỉ đơn giản nhắm mắt lại, phun ra hai từ: “Không đi.”

Mấy người trở lại biệt thự nhà họ Chu, quản gia muốn xách hành lý lên lầu, Đỗ Nhược Hành nói không cần, một lát nữa cháu sẽ qua khu chung cư ở Thành Tây.

Chu Yến Cầm nhìn cô chằm chằm, dường như đang phân tích câu nói của Đỗ Nhược Hành, mấy giây sau mới hỏi: “Em định ở chỗ nào?”

“Căn hộ trước kia ba sang tên cho tôi.”

“Nếu như anh nhớ không lầm, phòng ngủ thứ hai ở đó có chút chật chội.”

“Tôi và Đề Đề ở vẫn thật ổn.” Đỗ Nhược Hành vẫn đeo mắt kính không tháo xuống, bình thản nói, “Nếu như buổi chiều rảnh rồi, anh hỗ trợ tôi làm thủ tục nhập học trường mới cho Đề Đề càng sớm càng tốt.”

Chu Yến Cầm nhìn cô một lát, nói: “Ăn cơm trước đã.”

Món ăn nhanh chóng được bung lên, rất phong phú, quần gia đứng trước bàn cơm, có ý chỉ mấy đĩa thức ăn khác nhau bảo, những món này đều là do Chu Yến Cầm làm trước khi đi sân bay, còn có món hầm này là anh ta chuẩn bị từ tận tối hôm qua. Chu Đề nghe xong liền rất hưng phấn, chính xác mà nói từ lúc đặt chân về thành phố T con bé đã luôn cười rất rạng rỡ, chỉ quanh bàn ăn nói với ba mình con muốn ăn món này, con muốn ăn món nọ. Chu Yến Cầm gấp cho con gái tất cả những thứ cô bé muốn. Đỗ Nhược Hành lại không có khẩu vị, trong lòng cô cất giấu một cỗ lửa giận không rõ nguồn gốc, miễn cưỡng ăn vài miếng cơm, sau đó liền đặt đĩa.

Chu Yến Cầm nhìn cô, Đỗ Nhược Hành không có biểu cảm gì nói: “Khó ăn.”

Chu Đề đã ăn đến no căng bị lão quần gia đỡ ra ngoài phòng khách chơi. Chu Yến Cầm nhàn nhạt nói: “Vậy thì gọi phòng bếp làm mấy món khác nhé.”

Đỗ Nhược Hành trừng mắt nhìn Chu Yến Cầm một cái, đứng dậy rồi đi. Lúc đi ngang qua chỗ Chu Yến Cầm, tay liền bị kéo lại, Đỗ Nhược Hành đột nhiên xù lông nhím lên quát lớn: “Buông ra!”

Chu Yến Cầm nhanh chóng bỏ tay cô ra. Anh ta nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm. Đợi đến lúc nhịp thở của Đỗ Nhược Hành ổn định lại mới nói: “Anh biết em mới quay trở về bên này, còn cần thời gian để thích ứng.”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng, không nói lời nào.

“Hắn là em đang cảm thấy khó chịu.” Chu Yến Cầm từ từ nói, “Hơn nữa không muốn nhìn thấy anh, lại càng không muốn cả ngày đều phải chạm mặt anh, có đúng hay không?”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng nói: “Anh biết thân biết phận như thế từ lúc nào đấy?”

Chu Yến Cầm tránh né vấn đề, chỉ nói: “Cứ từ từ, được không?”

“Anh cứ tự mình ở đó mà từ từ đi!”

“Em đồng ý trở lại thì anh nghĩ em đã có ý nghĩ đồng ý quay lại đúng không?” Chu Yến Cầm dịu dàng nói, “Nhưng anh biết em không muốn anh tùy tiện đoán tâm tư của em đúng không?”

Đỗ Nhược Hành nhú mày, không nhận được cảnh cáo Chu Yến Cầm: “Đừng dùng kiểu giọng điệu dỗ trẻ con này để nói chuyện với tôi!”

Chu Yến Cầm bắt đắc dĩ nói: “Nếu như thật sự thấy khó chịu, em hãy đánh anh đi. Được không?”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng nói: “Tôi làm sao dám.”

Chu Yến Cầm xoa mi tâm, một lúc lâu mới nói: “Anh cầu xin em đánh anh được không?”

Đỗ Nhược Hành rút cuộc không thể làm mặt lạnh nữa, nét mặt của cô đã hòa hoãn mấy phần, giọng điệu lại vẫn không nhận được chút ngạo kiều: “Cút.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 58

Sau khi Đỗ Nhược Hành trở về thành phố T ít ngày thì mời một số bạn bè cũ đến một hội quán tư nhân tụ họp một lần. Bản tính cô vốn không thích khoa trương, cho nên không phải vì hai hôm trước cô gặp nhóm đồng nghiệp cũ, họ là những người làm việc cùng cô nhiều năm, thời cô còn đi làm ở thành phố T cũng khá thân thiết, biết cô quay về thành phố T sống nên mấy người đó hò hét đòi tụ họp một lần nên mới có dịp này.

Chính xác mà nói, Đỗ Nhược Hành rất muốn lặng lẽ quay về thành phố T, càng ít người biết càng tốt, trong quan niệm của cô, đây không phải là chuyện đáng ăn mừng, tuy ngay trong cuộc tụ họp này cũng có rất nhiều người cảm khái rằng cô tốt số.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ cũng như dự liệu của Đỗ Nhược Hành. Mấy người đồng nghiệp cũ ai cũng bảo rằng mình hâm mộ cô, có một cô con gái xinh đẹp còn có một ông chồng trước quá tốt, lại có tốt chồng trước, trừ lần đó ra xa hành còn như vật trong tủ. Đỗ Nhược Hành bây giờ là người phụ nữ xinh đẹp lại có tiền có quyền, nghiêm nhiên được ca tụng là người phụ nữ hạnh phúc nhất cõi đời này.

Có người còn nói: “Năm đó sau khi biết chị ly hôn, tất cả mọi người đều cảm thấy đáng tiếc thay chị.”

Đỗ Nhược Hành nói: “Nhưng hôm nay thấy tôi như vậy nên lại thấy tôi may mắn đúng không?”

Đối phương nói: “Đó là đương nhiên. Em cực kỳ ganh tỵ với chị đó.”

Đỗ Nhược Hành cười đến có chút phức tạp, nhấp một ngụm hồng trà. Đối phương liếc nhìn cô một cái, bởi vì trước kia Đỗ Nhược Hành và chị đồng nghiệp kia khá thân thiết cho nên nói chuyện cũng không cần quanh co khách sáo gì: “Đây là em nói thật lòng. Cuộc sống này, sau khi kết hôn cặp vợ chồng nào mà không phải thấu hiểu lẫn nhau mà sống, có mấy người đàn ông có thể thành tâm hỏi cái giống như chồng trước của chị, năm năm trôi qua hai người còn có thể qua lại với nhau, chị còn có thể vì anh ta mà bỏ cuộc sống ở thành phố S quay lại thành phố T.”

Đỗ Nhược Hành nghiêm nghị cái chính: “Chị trở lại cũng không phải là vì Chu Yến Cẩm.”

“Ai nha đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là trong cuộc sống này, sau khi ly hôn, đa phần là phụ nữ phải thỏa hiệp, đàn ông hiếm lắm. Đại đa số nguyên nhân của những vụ ly hôn đều là đàn ông bỏ rơi vợ để chạy theo những cô gái trẻ đẹp đầy sức sống, nếu như muốn quay lại với nhau vì con cái hay vì cái gì đó thì phụ nữ cũng phải nhẫn nhịn hy sinh nhiều lắm. Cũng chỉ có Chu tiên sinh mới có thể đem toàn bộ cô phiêu Viễn Hành anh ta có trong tay chuyển sang cho chị để cầu hòa.” Đối phương nói, “Nếu chị không cần có thể chuyển nhượng cho em được không, mấy đời mới gặp được đây.”

Đỗ Nhược Hành cười cười. Đối phương còn nói: “Cho nên thật ra em vẫn đang tích đức để có được phúc phận vậy á. Chị xem Ngô Nghiên ngồi bên kia kia, cười vui vẻ như vậy, ai mà không biết mấy tháng trước sống chết đòi ly hôn với chồng đó, kết quả một xu cũng chẳng được động vào, con trai cũng chồng được quyền nuôi. Mấy năm chị không ở thành phố T, những người quen biết cũng đã trải qua bao nhiêu chuyện. Còn có Diêu Từ Tâm bên phòng tài vụ hôm nay không tới, đã nhiều năm như vậy vẫn không có đứa bé, kết quả sau lễ mừng năm mới, cô ta đem con riêng của chồng bên ngoài về nuôi. Cho nên ở tuổi này của chúng ta, chị còn có thể vẻ vang như vậy, đã là tương đối hạnh phúc rồi.”

Đỗ Nhược Hành chỉ cười mà không nói gì.

Cô thần nhiên đối mặt với mọi điều, mọi hình thức khen tặng của mọi người. Còn có người nhìn vào vòng phi thủy trên tay Đỗ Nhược Hành hỏi: “Vòng đó là của Chu tiên sinh tặng hả?”

Đỗ Nhược Hành thiếu chút nữa thì đã thốt lên là chiếc vòng này do mình tự dùng chính tiền của mình để mua, suy nghĩ một chút lại đem lời nói nuốt xuống.

Giữa vòng người này cô nói rất ít, vẻ trầm mặc này lại càng khiến cô nổi bật, giống như trong đám người này, cô là vàng trắng hiếm hoi còn những người khác là những vì sao vây quanh. Bên tai nghe thấy bao nhiêu câu khen ngợi lấy lòng, giọng nói của Đỗ Nhược Hành mang chút âm điệu xa xôi mơ hồ. Lúc Đỗ Nhược Hành còn là vợ chính thức của Chu Yến Cẩm thỉnh thoảng cũng sẽ theo anh ta tham gia một vài tiệc rượu, chính là bởi vì cực kỳ không muốn nhìn thấy những khuôn mặt hờ hững như thế này, từ đó rất ít khi cô đồng ý cùng anh ta đến những nơi như vậy. Nếu như khi đó, cô không chịu nổi nhưng hiện tại tính nhẫn nại của cô đã rất cao rồi.

Cuộc gặp mặt bạn cũ đến gần chín giờ tối mới tan, lúc Đỗ Nhược Hành đang cúi đầu đi từ hội quán đi ra thì có người chọc vào lưng cô một cái, cười nói: “Nhìn kia, có người tới đón chị nha.”

Bây giờ đã là cuối xuân, gió đêm thổi nhẹ nhàng, mang theo hơi thở ẩm áp vừa đủ, Chu Yến Cẩm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, ông tay áo kéo lên, lộ nửa cánh tay, tựa bên cạnh xe, nhìn chăm chăm về phía cô.

Thân hình Chu Yến Cẩm cân xứng rắn rỏi, khuôn mặt lại rất mịn hoặc, chỉ đứng yên một chỗ cũng đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Trước hàng chục con mắt đang nhìn chăm chăm, Đỗ Nhược Hành bước tới, Chu Yến Cẩm nhanh nhẹn mở cửa xe, tiếp đó gật đầu chào hỏi mọi người một cách rất phong độ, sau đó chiếc xe chạy đi dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Xe chạy không quá nhanh, Đỗ Nhược Hành chống cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài. Chu Yến Cẩm hỏi buổi tối của cô vui vẻ không.

Một lát sau mới nghe thấy một câu trả lời khá hàm hồ: “Cũng tạm.”

Anh ta lại hỏi luận thuyết hết điều này đến điều nọ.

Đỗ Nhược Hành cũng chỉ nói là cuộc tụ họp bình thường, chuyện gia đình, công việc, con cái.

Chu Yến Cẩm lại hỏi: “Nhìn em có vẻ không vui.”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng nói: “Tôi rất tốt.”

Chu Yến Cẩm không tiếp tục chủ đề này nữa. Sau một lúc lâu Chu Yến Cẩm mới mở miệng: “Có mấy cô đồng trong Hội Đồng Quản Trị muốn tổ chức một cuộc họp cổ đông tạm thời, em hiện là cổ đông lớn nhất, đại khái cần phải có mặt.”

Đỗ Nhược Hành rút cuộc cũng nhìn Chu Yến Cẩm một cái, nói: “Họ muốn bức vua thoái vị?”

Chu Yến Cẩm lạnh lùng đáp: “Bọn họ chưa đủ can đảm đâu.”

Buổi sáng hai ngày sau, Đỗ Nhược Hành đến Viễn Hành, Chu Yến Cẩm đi theo phía sau cô nhưng ai ai thấy cũng chào hỏi Chu tổng khỏe. Đây chính là hệ quả của chế độ thống trị tàn bạo lưu lại, Đỗ Nhược Hành lấy tư thái cáo mượn oai hùm, một đường đi tới phòng họp ở tầng trên, từ ngoài cửa phòng cô đã nghe thấy có người ho khan một tiếng.

Đỗ Nhược Hành thân nhiên đẩy cửa đi vào, mấy vị đồng sự lập tức nhìn chăm chăm về phía cô, về mặt kia giống như còn khản trương hơn cả nhân vật chính. Ngược lại Đỗ Nhược Hành lại cảm thấy khá thoải mái. Trương Nhã Nhiên đang bận rộn chuẩn bị tài liệu máy chiếu cho cuộc họp cũng ngẩng đầu lên, nhỏ giọng báo cáo với cô: “Khang Thần đồng sự nói có chuyện gấp, hội nghị lần này xin phép vắng mặt.”

Đỗ Nhược Hành ừ một tiếng, tự nhiên ngồi vào ghế chủ tọa.

Hiện giờ Chu Yến Cầm không có cổ phần trong tay nên trong hội nghị này anh ta không có tư cách tham gia. Nhưng cũng không có người dám mở miệng nói một câu mời anh ta ra ngoài. Trương Nhã Nhiên loay hoay kê một chiếc ghế cho anh ta. Chu Yến Cầm ngồi cạnh cửa, không nói một lời nhìn qua bên này.

Có người nhìn thấy một màn này đã rất ám ức. Hội nghị còn chưa bắt đầu, Đỗ Nhược Hành ngồi ngay ngắn nghiêm túc nhưng trong lòng đã sớm bật cười, mới vừa rồi, ngay sau khi cô bước vào rõ ràng mấy người này đã làm tư thế giống như chuẩn bị đấu một trận nhưng ngay khi nhìn thấy Chu Yến Cầm liền không ai có can đảm ho he gì nữa, không biết đám người kia đang nghĩ gì nữa.

Đỗ Nhược Hành nhìn chung quanh một vòng, nói hội nghị bắt đầu. Bên trong phòng tĩnh lặng một lát, có một vị đồng sự lớn tuổi ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Tôi nghe nói Đỗ tiểu thư không hề có kinh nghiệm quản lý.”

Đỗ Nhược Hành vững vàng nói: “Quản lý công ty không phải là chuyện của tôi, đó là trách nhiệm của người đại diện. Tôi đa tôi chỉ cùng các vị đồng sự thương lượng một chút về quyết sách đầu tư và phát triển mà thôi. Chẳng qua nếu như ngài cảm thấy không thoải mái, hoặc có ý nghĩ không chịu được vì chuyện tôi không biết gì nhưng lại nắm phần trăm cổ phần nhiều nhất và ngồi lên vị trí cao nhất tập đoàn thì ngài có thể rời khỏi nơi này.”

Đối phương là trưởng bối, lời nói của cô rất nhanh đem đến một trận bàn luận xôn xao. Ngón tay Chu Yến Cầm nhẹ nhàng gõ mấy tiếng lên tay vịn của chiếc ghế mình đang ngồi, phòng họp lần nữa lại yên lặng như tờ.

Đỗ Nhược Hành nói: “Các vị đòi tổ chức hội nghị, rốt cục là muốn nói chuyện gì?”

Một vị đồng sự khác lạnh nhạt nói: “Thành viên hội đồng quản trị mới còn chưa có ứng cử viên đấy.”

“Cứ làm đúng quy trình thôi.”

Nếu như không có Chu Yến Cầm trấn giữ, Đỗ Nhược Hành thật sự không thể dùng giọng điệu oai hùng như vậy để nói chuyện. Bởi vì có Chu Yến Cầm ở đây, nhất định cô sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mặt khác, nếu không vì Chu Yến Cầm, cô cũng không phải ngồi đây độ mất độ giọng độ tư thái với mấy lão già này.

Đỗ Nhược Hành bị một đám đồng sự làm cho phát hỏa. Rõ ràng cô không cần chịu đựng những điều khó chịu này, tất cả đều là bởi vì Chu Yến Cầm. Lúc hội nghị kết thúc, Đỗ Nhược Hành đi ra ngoài liền nghe có người ở sau lưng âm trầm mở miệng: “Không phải là khi còn là vợ chồng thì đi ngoại tình, bây giờ còn làm như vậy cho ai xem. Bản thân mình cúi đầu thỏa hiệp còn chưa tính, kéo luôn cả tập đoàn Viễn Hành xuống dưới bàn tay một người phụ nữ.”

Chu Yến Cầm còn chưa kịp đáp lời, Đỗ Nhược Hành đã dừng bước lại xoay người. Cô cười cười: “Triệu đồng sự, ngài cũng đã qua ngũ tuần rồi còn gì nữa? Nếu đã sống chừng ấy năm thì cũng nên tích đức cho phần đời còn lại đi.”

Sau khi rời khỏi Viễn Hành, Đỗ Nhược Hành bắt đầu phát hỏa với Chu Yến Cầm: “Thành viên Hội đồng quản trị Viễn Hành toàn mấy người như vậy sao? Anh có ý định ném tôi lên đồng lửa đúng không? Tại sao anh lại rảnh rỗi như vậy, vô duyên vô cớ tôi lại phải nhận những lời chỉ trích đáng ghét như vậy? Rốt cuộc là lỗi của ai, các người không nhìn thấy hay sao!”

Đỗ Nhược Hành gào xon liền khoanh tay thở hổn hển. Chu Yến Cầm vừa chăm chú nhìn về phía trước để lái xe vừa nói: “Những lời của mấy lão già vô vị đó em có trực tiếp bỏ qua.”

Đỗ Nhược Hành lạnh lùng nói: “Anh cho rằng tôi là anh, thời điểm làm gì cũng chỉ quan tâm đến suy nghĩ và ý thích của mình? Thời điểm anh độc đoán lộng quyền sao không suy nghĩ về việc tích chút đức độ cho Đề Đề sau này quản lý?”

Lời này đúng đã đâm xuyên sụn mềm của Chu Yến Cầm (Ý nói là tìm đúng chỗ yếu ớt trong cơ thể một người để đâm), trong nháy mắt anh ta không hề nói gì nữa.

Qua một lúc lâu Chu Yến Cầm mới nói: “Về sau anh sẽ chú ý.”

Đỗ Nhược Hành căn bản là mặc kệ anh ta.

“Em đừng hể việc gì không tốt là lại đổ hết bực dọc lên đầu anh được không?”

Nghĩ một chút Chu Yến Cầm lại nói tiếp, “Anh hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ khiến cuộc sống của em khó khăn hơn mà hoàn toàn ngược lại.”

Chu Yến Cầm muốn xoa xoa mi tâm, nhưng nghĩ gì đó lại thu tay về, về mặt rất bình thản. Đỗ Nhược Hành nghĩ nhất định anh ta không bình tĩnh nổi nữa, rõ ràng là Chu Yến Cầm đã nói những lời như vậy không chỉ một lần.

Một lát sau cô mới đáp lại, giọng nói mang chút phức tạp: “Việc làm của tôi làm sao có thể so với thủ đoạn của anh. Nếu như anh muốn làm gì, người khác làm sao có thể ngăn cản được.”

“Suy nghĩ của em về anh luôn là những suy nghĩ tiêu cực đúng không?”

“Anh đừng nói nhiều. Tôi không muốn nghe nữa.”

Sau một thời gian ngắn, Tô Cầu gọi điện cho Đỗ Nhượng Hành, tỉ mỉ hỏi han cuộc sống của cô ở thành phố T như thế nào.

Đỗ Nhượng Hành nói tạm được.

Tô Cầu nói tạm được là có ý gì?

Miệng Đỗ Nhượng Hành đang cắn một miếng sô cô la, mắt thì đang nhìn lên tivi, tai nghe điện thoại, căn phòng cách vách có tiếng máy hút bụi làm việc nho nhỏ, cô mơ hồ trả lời: “Cũng không khác gì ở thành phố S lắm, nhưng hay hơn ở thành phố S là có giúp việc.”

Tô Cầu nói: “Hỏi cậu về đời sống tình cảm ấy, giúp việc hay không có liên quan gì đâu.”

Đỗ Nhượng Hành nhàn nhạt đáp: “Còn có thể thế nào? Đã đến nước này, không thể làm gì khác hơn là cứ tiếp tục trôi qua như vậy.”

Chờ Chu Yến Cầm quét dọn vệ sinh xong, mặc tạp dề từ phòng bếp ra ngoài, Đỗ Nhượng Hành vẫy tay gọi anh ta tới chỗ cô.

Cô lấy giấy bút ra, bày trước mặt anh ta: “Chúng ta làm một bản quy ước ba điều nhé.”

“Cái gì mà quy ước ba điều?”

“Tôi nói, anh viết.”

Chu Yến Cầm ngoan ngoãn cầm bút lên. Cô mở miệng: “Thứ nhất, trừ mối quan hệ liên quan đến Chu Đề, giữa hai chúng ta không có bất kỳ mối quan hệ nào khác.”

Chu Yến Cầm viết hai chữ liền dừng bút, Đỗ Nhượng Hành liền hỏi: “Anh không đồng ý?”

Chu Yến Cầm ngồi bất động một lát sau đó từ tốn nói: “Cái quy ước này cần phải được định nghĩa lại. Em cần nói rõ là anh và em không có bất kỳ mối quan hệ về phương diện tài sản nào nữa hay là hoàn toàn không lui tới cùng nhau nữa, tránh luôn cả việc gặp mặt hay thăm hỏi cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra. Mặt khác, giữa hai con người, có thể cố gắng tránh mặt nhau nhưng vô tình thấy nhau thì sao? Giống như ở trên đường tình cờ gặp mặt, rốt cục chúng ta có thể chào nhau một tiếng hay không? Có chuyện khác nữa, nếu có người vi phạm quy ước này thì như thế nào? Hoặc có thể không ai muốn vi phạm quy ước cả nhưng Chu Đề cứ cố gắng làm đủ mọi chiều để chúng ta gặp mặt thì sao, chả nhẽ phạt con. Em suy nghĩ lại xem rốt cục có nên lập bản quy ước ba điều này không?”

Đỗ Nhượng Hành lạnh lùng nhìn Chu Yến Cầm hỏi: “Nói xong chưa?”

Chu Yến Cầm ừ một tiếng.

Cô cắn răng nói: “Hai người phải cố gắng cùng thực hiện. Hơn nữa điều kiện khách quan hay chủ quan gì cũng không thể gặp lại nhau nữa.”

Chu Yến Cầm đột nhiên hỏi: “Em tính giao quyền Tổng giám đốc Viễn Hành cho ai?”

“Anh hỏi làm gì?”

Chu Yến Cầm nhẹ nhàng đáp: “Nếu như em giao cho người khác, anh không còn thắc mắc gì nữa. Nếu như em có lòng từ bi giao quyền quản lý Viễn Hành cho anh thì lại phát sinh vấn đề. Tương lai, trên phương diện công việc nhất định anh và em sẽ lại liên quan đến nhau.”

Rốt cục Đỗ Nhượng Hành cũng phát hỏa, đập anh ta một cái nói: “Anh rút chỗ khác cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 59

Tất nhiên Chu Yến Cầm không rút đi đâu hết mà cố gắng hỏi tiếp điều thứ hai trong quy ước là gì. Đỗ Nhượng Hành làm mặt lạnh, kiểu như không nghe thấy.

Quy ước của hai người tất nhiên không thể thành lập vì không đạt được nhất trí. Tâm trạng Đỗ Nhượng Hành đang rất không tốt nên Chu Yến Cầm không trêu vào cô nữa, anh ta tự có chừng mực, xoay người đi vào phòng bếp xem món cá hầm cách thủy của mình.

Đến bây giờ hai người dần dần hình thành một loại hình chung đụng mới, đối mặt với Chu Yến Cầm, Đỗ Nhược Hành rất ít khi duy trì được sắc mặt tốt trong khoảng thời gian mười phút trở lên mà Chu Yến Cầm đã hình thành thói quen quan sát sắc mặt cô, đến lúc Đỗ Nhược Hành không thể chịu được thì dừng lại. Trong quá trình chung đụng này anh cũng tìm tòi nghiên cứu về những suy nghĩ từ tận sâu đáy lòng của cô, xem cô thực sự muốn gì, còn anh cảm thấy như thế nào không quan trọng.

Lúc Chu Yến Cầm mang bát cá hầm cách thủy ra thì thấy Đỗ Nhược Hành đang ngẩn người nhìn ra cửa sổ, ôm một cái gối ôm trong ngực, vừa nhúu mày vừa cắn móng tay. Chu Yến Cầm liền gọi: “Anh nấu ăn xong rồi.”

Đỗ Nhược Hành không để ý lắm ừ một tiếng. Chu Yến Cầm liền đến rút gối ôm của cô ra, Đỗ Nhược Hành liền nhìn anh ta chăm chăm. Chu Yến Cầm nói muốn sao thì làm vậy, chúng ta vào ký một hiệp nghị đi.

“Tất cả tài sản anh chuyển nhượng dưới tên em, nhưng em và anh đều có quyền chi phối hợp pháp.”

Đỗ Nhược Hành hiểu ngay vấn đề. Nếu quả thật như thật, quan hệ của hai người sẽ chẳng khác gì vợ chồng. Nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói Chu Yến Cầm biến thành chân chính giống như bà vợ ở nhà làm nội trợ. Đại khái trong tay chỉ còn tiền Đỗ Nhược Hành cho để tiêu vặt. Nếu như vào một ngày nào đó trong tương lai, một lần nữa hai người lại phân ra thì không nghĩ ngờ gì nữa, Chu Yến Cầm sẽ trắng tay.

Đỗ Nhược Hành khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói: “Tự biết thân biết phận đi, anh là gì của tôi mà dám đòi hỏi quyền lợi này nọ.”

Chu Yến Cầm lại nhìn cô: “Vậy còn phải xem em muốn như thế nào còn gì.”

Đỗ Nhược Hành bình thản đáp: “Anh cứ an phận làm người giúp việc theo giờ là đủ rồi.”

*****

Đối với vấn đề tranh cãi này nọ của nhị vị phụ huynh, Chu Đề vốn có chút lo sợ, qua một khoảng thời gian liền phát hiện mỗi ngày đều là như thế, hơn nữa thật ra thì cũng không phải không thú vị nên cũng dần dần yên tâm hơn. Gần đây Chu Đề đam mê cờ vây, vì vậy ngày chủ nhật sẽ đi theo sư phụ học cờ vây, buổi tối liền về nhà đánh cờ cùng Chu Yến Cầm.

Cô gái nhỏ rất có phong thái của một tiểu thư, tính tình nhã nhặn bình thản như nước, sau bữa cơm chiều có thể ngồi bốn giờ liền bên bàn cờ. Sư phụ của cô bé khen ngợi tương lai Đề Đề sẽ trở thành một viên ngọc sáng trong giới, Chu Đề liền cung kính khom người, giòn giã nói cảm ơn sư phụ nâng đỡ.

Bộ dạng non nớt nhưng hành động lại phong độ như vậy khiến bậc thầy cờ vây thích ý lắm.

Kỷ nghệ của Đỗ Nhược Hành không bằng Chu Yến Cầm, vì vậy mỗi ngày Chu Đề đều thích về bên chỗ ba hơn là chỗ mẹ. Ngày nào cũng vậy, đến mười giờ tối Đỗ Nhược Hành luôn phải tới thúc giục, Chu Đề vẫn ngồi lì bên bàn cờ không ngẩng đầu lên, nói: “Mẹ, mẹ chờ con một chút đi mà.”

Như thế ba lần bảy lượt mới xong, mỗi ngày đều là mười một giờ tối Đỗ Nhược Hành mới kéo được Chu Đề đang lưu luyến ở nhà họ Chu về chỗ hai mẹ con. Đêm mùa xuân thường có gió lớn, chỉ mấy ngày Chu Đề liền cảm mạo. Lão quản gia đau lòng thay tiểu công chúa của gia đình liền thương lượng với Đỗ Nhược Hành: “Hay cô mang con bé về ở bên này đi. Phòng ốc rộng, nhiều hơn hai người cũng không có vấn đề gì cơ mà.”

Đỗ Nhược Hành nói không thể.

“Cũng đâu có gì mà cô dứt khoát đáp không thể vậy. Đồ đạc cũng chẳng cần chuyển về, bên này cái gì chẳng có, quần áo giày dép đồ trang sức và mỹ phẩm dưỡng da.” Quản gia không cần ngược mắt cũng có thể đọc được một loạt danh sách mỹ phẩm cô đang dùng, “Là những thứ này không sai chứ?”

“.....”

Chu Đề chống cằm nhìn về phía mẹ mình, trong miệng còn ngậm nhiệt kế, sau đó dùng giọng điệu làm nũng nói với cô: “Mẹ, cùng nhau ở đây thì sao chứ. Có được hay không?”

“.....”

Đỗ Nhược Hành nhìn ra suy tính của con gái. Thực ra Đỗ Nhược Hành hoàn toàn có thể nêu ra một nghìn nguyên nhân để có thể rời khỏi nhà họ Chu nhưng con gái bảo bối lại toàn tâm toàn ý vọng ba mẹ có thể hòa hảo. Cô bé chế tạo ra đủ các loại cơ hội để nhị vị phụ huynh có thể gặp nhau, Đỗ Nhược Hành cũng rất khó để từ chối con gái.

Đêm hôm đó cuối cùng cô cũng đồng ý ngủ lại biệt thự nhà họ Chu một hôm. Chính vì vậy không khí vui vẻ tràn đầy cả khu biệt thự, khóm tường vi trong góc vườn cũng nở rộ, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, còn náo nhiệt hơn cả lễ mừng năm mới năm nay. Chu Yến Cầm trước sau như một không biểu lộ ý cười, thường thì khó có ai có thể cảm thấy điều gì khi nhìn vào khuôn mặt ngán năm không đổi sắc của Chu Yến Cầm nhưng lúc ăn cơm tối, anh ta nhìn Đỗ Nhược Hành với ánh mắt rất dịu dàng, giống như có thể vắt ra nước.

Đỗ Nhược Hành bị anh ta nhìn như vậy nên ăn cơm nào có ngon nổi. Cô bảo Chu Đề đi tìm nhiệt kế tới đây.

Chu Đề hỏi lại: “Làm gì ạ? Đang ăn cơm mà!”

Đỗ Nhược Hành nghiêm túc nói: “Ba con hình như ảm đầu rồi.”

Đến tối, Chu Đề bám lấy ba mình đòi chơi cờ nên Đỗ Nhượng Hành vào phòng ngủ dành cho khách nằm trước. Chu Yến Cầm có thể cảm nhận cô ở nơi này, trong một không gian với mình nhưng lại không được coi trọng nên thấy khá chán nản liền dỗ Chu Đề đi ngủ sớm sau đó đến trước cửa phòng ngủ dành cho khách, đi qua đi lại hai ba vòng sau đó lặng lẽ trở về phòng mình. Ngày kế tiếp Đỗ Nhượng Hành dậy sớm đưa Đề Đề tới trường, lúc Chu Yến Cầm từ phòng ngủ đi ra chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của cô lúc bước vào xe.

Chu Yến Cầm vào phòng ngủ nhìn theo chiếc xe vừa rời khỏi biệt thự nhà họ Chu cho đến lúc không thấy bóng nữa. Quản gia đứng ở sau lưng cậu chủ nhà mình, yên lặng cảm thương cho người đàn ông này.

Mấy năm nay lão quản gia luôn kiêng dè sức ảnh hưởng của Đỗ Nhượng Hành với Chu Yến Cầm. Lúc cô còn ở thành phố S xa xôi cũng có thể khiến Chu Yến Cầm tâm tâm niệm niệm, huống hồ bây giờ còn ở gần nhau như vậy. Nếu trên đời này chỉ có một người có thể khống chế tình tình ác liệt của Chu Yến Cầm, người đó chỉ có thể là Đỗ Nhượng Hành.

Chủ nhật đến, Chu Đề muốn đến công viên nước, lại muốn cả ba và mẹ cùng đi với mình. Cô gái nhỏ đi ở giữa, một tay níu lấy tay mẹ, một tay níu lấy tay ba, tư thế kia giống như bản thân mình mới là người đem nhị vị phụ huynh đi chơi. Thời điểm xếp hàng mua vé, Chu Đề lại gặp được bạn học ngồi bàn trước Tập Duệ Thân. Cậu bé nhà họ Tập này tuy còn nhỏ tuổi, đứng trong đám người cao lớn lại không hề bị che lấp, ánh mắt trong suốt mang theo nét anh khí khiến cậu bé nổi bật giữa đám đông.

Cậu bé lễ phép chào ba mẹ bạn mình. Đỗ Nhượng Hành hỏi sao cháu lại ở đây một mình.

Tập Duệ Thân chỉ chỉ về phía xa, bình tĩnh đáp: “Ba mẹ cháu ở bên kia.”

Nhìn theo hướng chỉ của cậu bé thì thật sự thấy đôi vợ chồng như tranh đứng bên kia. Người đàn ông kéo khuỷu tay người phụ nữ đứng cạnh, hai người không đứng quá gần nhau, cũng không muốn tò vò gì kiểu như thân mật giữa đám đông nhưng ai nhìn vào cũng thấy đây là một cặp đôi rất hạnh phúc, mỗi khi giờ tay nhắc chân đều toát lên sự ăn ý lạ thường.

Họ dám bỏ lại con trai xếp hàng một mình còn hai người lớn thì đứng phía xa hạnh phúc cùng nhau. Đỗ Nhượng Hành thấy vậy thì cảm xúc có chút bất ổn, chột tay bị Chu Yến Cầm nắm lấy. Chu Yến Cầm không dùng sức nhưng cô cũng không cách nào tránh thoát. Đỗ Nhượng Hành nhìn về phía anh ta liếc mắt cảnh cáo qua kính râm nhưng Chu Yến Cầm vẫn không nhúc nhích. Anh ta nhỏ giọng nói: “Về sau chúng ta cũng sẽ như vậy.”

Đỗ Nhượng Hành hừ một tiếng thật trầm, hiển nhiên không thể nào chấp nhận được.

Sau một lúc lâu vợ chồng đối phương mới nhìn thấy họ liền tới gần nói chuyện. Tập tiên sinh còn nhớ rõ tên họ Đỗ Nhượng Hành, nói chuyện cũng rất ôn hòa lịch sự. Cuối cùng anh ta nhìn Chu Yến Cầm khẽ mỉm cười nói: “Tài liệu đã chuẩn bị tốt rồi, tầm hai ngày nữa sẽ gửi đến chỗ anh.”

Chu Yến Cầm nói một câu cảm ơn rất chân thành, biểu hiện xưa nay Đỗ Nhượng Hành chưa từng thấy bao giờ.

Buổi tối trở lại biệt thự nhà họ Chu ăn tối xong, Đỗ Nhượng Hành mới hỏi Chu Yến Cầm và Tập tiên sinh kia có gì bí hiểm vậy.

Chu Yến Cầm không giấu diếm, âm trầm nói: “Anh nói rồi, một ngày kia sẽ làm cho Khang Thần nghèo rớt mùng tơi, phải đi tới chân trời góc bể.”

Đỗ Nhượng Hành mất một thời gian mới tiêu hóa được những lời này sau đó hỏi: “Anh lại có ý định làm gì đấy?”

Chu Yến Cầm đáp đơn giản: “Không phải ý định. Đã làm rồi. Anh thu thập chứng cứ cậu ta hối lộ.”

Đây là phạm tội hình sự. Đỗ Nhượng Hành không nói gì thêm.

Đến cuối tháng, Đỗ Nhượng Hành lại đến Viễn Hành một chuyến. Lần này là để bổ nhiệm Chu Yến Cầm vào chức Tổng giám đốc tập đoàn. Dưới con mắt mọi người, Chu Yến Cầm nói một câu cảm ơn Đỗ Tổng. Đỗ Nhượng Hành rất khách khí trả lời một câu cố gắng làm việc tốt.

Cô không rảnh ngồi nghe diễn văn gì đấy của mấy vị lãnh đạo mới cũ mà trước tiếp lái xe đi đón Chu Đề tan học luôn.

Chu Yến Cầm cũng đọc diễn văn nhậm chức, nội dung đơn giản nhưng lời lẽ chân thành hơn sơ với năm trước rất nhiều. Cuối cùng anh ta còn đặc biệt nói lời cảm tạ Đỗ Nhượng Hành, lúc nói lời này thái độ cực kỳ nghiêm túc, ngược lại nét mặt mấy vị quản lý cao cấp có chút nghiến ngấm. Trương Nhã Nhiên ở phía dưới nghe xong bài diễn văn của Chu Yến Cầm liền rơi nước mắt. Thời điểm rời khỏi phòng họp Chu Yến Cầm thấy cô trợ lý vẫn còn khóc liên hồi cô lại đánh cược cái gì mà bị thua rồi hả.

Trương Nhã Nhiên nói ngài nghi oan cho tiểu nhân rồi, tiểu nhân không đánh cược gì hết, có trời đất chứng giám.

Chu Yến Cầm lại hỏi vậy cô khóc cái gì.

Trong lòng Trương Nhã Nhiên thầm nghĩ có nên nói hay không, nhưng dù sao trên đầu lưỡi vẫn tuôn ra, là do tôi thấy Tổng giám đốc là một người đàn ông tốt, tôi hâm mộ Đỗ tiểu thư lắm lắm.

Lời này nói xong cô lại thấy trái với lương tâm nên trong lòng tràn đầy cảm giác sám hối. Bảo cô khen Thẩm Sơ là người đàn ông tốt còn dễ hơn khen Chu Yến Cầm là người đàn ông tốt.

Hai ngày sau Viễn Hành tổ chức tiệc mừng Chủ tịch hội đồng quản trị và Tổng giám đốc mới. Trên thực chất là tất cả quản lý cấp cao cùng thành viên

hội đồng quản trị cùng nhau tham dự một tiệc rượu. Phụ nữ rất ít, Đỗ Nhượng Hành và hai người quản lý nữa là ba. Mặc dù cô thân là Chủ tịch nhưng người đến chúc rượu Chu Yến Cầm lại nhiều hơn hẳn, mặc kệ anh ta đi tới đâu, tất cả mọi người đều sẽ tỏ ra hồ hởi nịnh nọt.

Đỗ Nhượng Hành cảm thấy rất khó chịu khi nhìn thấy cảnh này, làm cô thấy cảnh thả hổ về rừng. Lại cảm thấy đại khái chính là không khí mấy chỗ này chính là ngọn nguồn tạo ra tính khư khư cố chấp kiêu căng phách lối.

Qua ba tuần rượu, Chu Yến Cầm tới chỗ cô, nói với cô rằng Khang Thần đã từ chức ở Hội đồng quản trị rồi.

Đỗ Nhượng Hành không chút để ý nói đã biết.

Chu Yến Cầm kìm nén chốc lát nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Chính miệng anh ta nói với em trước rồi hả?”

Đỗ Nhượng Hành lười phải trả lời. Không khí trong đại sảnh quá bức bối, cô đứng dậy đi ra bên ngoài hóng mát.

Trên đường về, sắc mặt Chu Yến Cầm rất xấu. Mãi sau anh ta mới phá tan không khí trầm mặc: “Anh đã đem tài liệu chứng cứ Khang Thần hối lộ khóa vào két bảo hiểm, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ không lấy ra.”

Đỗ Nhượng Hành đều đều nói: “Sao lương tâm anh lại bỗng tỏa sáng thế.”

Chu Yến Cầm im lặng một lúc lâu, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hiển nhiên sự kiện này trái với ý muốn của anh ta. Một lát sau Chu Yến Cầm mới hỏi: “Em đã từng thực sự thích cậu ta hả?”

Tô Cầu nhấn tới một loạt tin nhắn hình ảnh hỏi cô chiếc áo nào đẹp, Đỗ Nhượng Hành vừa xem tin nhắn của bạn mình, vừa thuận miệng nói: “Hoa đại luôn khiến người ta có cảm giác thu hút, cùng người phụ nữ khác mặc mờ thì kích thích hơn khi ở cùng một chỗ với vợ đúng không?”

Lời nói của cô căn bản vốn là mang ý nghĩa đâm thọc Chu Yến Cầm. Kế tiếp trong xe không ai nói với ai câu nào. Sau khi trở về Chu Yến Cầm lại chơi cờ vây cùng con gái, vì không yên ổn trong lòng nên bàn cờ bị Chu Đề vây hơn nửa.

Lúc Chu Đề được lão quản gia dẫn đi rửa mặt rồi lên giường, Chu Yến Cầm và Đỗ Nhượng Hành mặt đối mặt ngồi ở trên ghế sa lon một lúc lâu. Sau đó Chu Yến Cầm mở miệng trước: “Mới vừa rồi là anh đã sai. Anh không nên hỏi loại vấn đề đó.”

Đỗ Nhượng Hành bình thản đáp: “Anh biết là tốt rồi.”

Hai ngày trước Đỗ Nhượng Hành đi dạo về liền đi qua phòng khám của Nhiếp Lập Vi nên vào gặp cô bạn mình một chút. Đối phương thuận tiện bảo cô tái khám, cuối cùng nói rằng tình trạng tốt, không có dấu hiệu tái phát.

Đỗ Nhượng Hành nói nhưng gần đây tớ ngủ không được ngon, chứng mất ngủ hình như có dấu hiệu quay lại ạ.

Nhiếp Lập Vi hai tay bưng ly nước, thành thoi uống, cười trấn an cô: “Có thể là do cậu mới vừa trở lại thành phố T nên không quen, dù sao cũng phải cần quá trình thích ứng.”

Đỗ Nhượng Hành xoa xoa thái dương: “Vậy cái tình trạng cần phải thích ứng đến lúc nào mới hết?”

Nhiếp Lập Vi dùng giọng nói êm ái của mình đáp: “Ày da. Nể tình tớ và cậu là bạn ngồi cùng bàn hơn một năm trời nên cậu đừng hỏi tớ những vấn đề khó nhằn như vậy. Tớ đâu phải Gia Cát Lượng nên không dự đoán được sau này sẽ thế nào đâu.”

“.....” Đỗ Nhượng Hành im lặng một lúc lâu mới dốc bầu tâm sự với bạn mình, “Tớ đang lo lắng là sau này tớ sẽ hối hận Lập Vi ạ.”

Nhiếp Lập Vi khẽ cười nhìn Đỗ Nhượng Hành: “Không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Nếu đã quyết định trở lại thì hãy thử mở lòng một chút. Mấy thứ như nguyên tắc luôn khiến con người vất vả hay sự lo lắng suy nghĩ linh tinh đều khiến con người đau đầu. Cuộc sống này dù sao cũng phải có bỏ ra mới có thể nhận lại, cậu hiểu không?”

Đỗ Nhượng Hành chống cằm, thở dài đánh thượt một cái.

Chu Yến Cầm không biết chuyện Đỗ Nhượng Hành đi gặp mặt Nhiếp Lập Vi mấy ngày trước, anh ta chỉ mơ hồ cảm thấy thái độ của Đỗ Nhượng Hành đã dịu lại đôi phần so với lúc về lại thành phố T. Đây là chuyện tốt, nhưng nếu không biết nguyên nhân Chu Yến Cầm sẽ thấy bất an vì vậy rất muốn hỏi nhưng bộ dạng Đỗ Nhượng Hành lại giống như có đến chết anh cũng sẽ không hiểu chuyện gì xảy ra nên Chu Yến Cầm cũng chẳng biết phải làm sao.

Mặt khác, từ tiệc rượu đêm hôm ấy, Chu Yến Cầm và Đỗ Nhượng Hành bắt đầu có chút kiêng dè đối với chuyện xưa. Vết sẹo của bản thân mình không thể phơi bày ra khắp mọi nơi như thế sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, đối với người trong cuộc lẫn ngoài cuộc đều không tốt. Thật ra Chu Yến Cầm không biết ranh giới cuối cùng của Đỗ Nhượng Hành là ở đâu, như thế rất khó hành động nhưng anh ta sẽ không dễ dàng từ bỏ. Chính vì vậy, anh ta đành phải điều chỉnh bản thân từng li từng tí một để phù hợp với yêu cầu của cô, đây là cách duy nhất hiện giờ để duy trì và phát triển tình cảm của bọn họ. Hiện tại mối quan hệ này rất mỏng manh. Đỗ Nhượng Hành chịu trở lại thành phố T đã là điều nhượng bộ lớn nhất, hơn phân nửa đều là vì Chu Đề, cộng vào một ít là suy tính thiệt hơn rất lâu, tất nhiên phạm vi của việc suy tính thiệt hơn này không phải là vì lợi ích kinh tế hay suy nghĩ cho sau này mà là do niệm tình xưa.

Chu Yến Cầm rất rõ điểm này nhưng anh ta không muốn thừa nhận rằng Đỗ Nhượng Hành hoàn toàn không còn tình cảm gì với mình mà chỉ là trân trọng hơn mười năm tình cảm xưa cũ. Mười năm tình cũ, đã rất nhiều năm nhưng chính anh ta lại là người phá hủy tình cảm sâu đậm này một lần, lần này có

muốn quay lại được như xưa cũng là điều rất khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 60

Hơn nửa tháng sau, lúc Đỗ Nhượng Hành bước ra từ phòng tập thể dục liền nhận được cuộc điện thoại của người đại diện công ty giải trí Tác Nghệ, đối phương nói có người ra giá cao để thu mua lại cổ phần trong tay Đỗ Nhượng Hành, hỏi cô có muốn xuất ra hay không.

Trong tay Đỗ Nhượng Hành không nắm giữ nhiều cổ phần của công ty giải trí Tác Nghệ lắm. Một ít cổ phần nằm trong tay cô là do Chu Yến Cầm sang tên cho cô, mà nguyên nhân Chu Yến Cầm có số cổ phần này cô cũng không rõ lắm. Đỗ Nhượng Hành đã từng tham gia một tiệc rượu của công ty giải trí Tác Nghệ, khi đó cô mới biết trong tay Chu Yến Cầm có nắm cổ phần của công ty giải trí này. Lần đó là Tác Nghệ gửi thiệp mời Chu Yến Cầm và phu nhân là cô đến tận nhà, cô nhận được thấy mới mẻ nên bảo Chu Yến Cầm dẫn đi. Cảm nhận lúc đó, công ty giải trí không hề là thiên đường của người nổi tiếng, mỗi người tham gia đều cao ráo, nam đẹp trai nữ xinh gái, tùy tiện một người cũng có thể hấp dẫn tất cả ánh mắt kinh diễm của người qua đường.

Đỗ Nhượng Hành chỉ đến một lát đã muốn về, cô chỉ muốn đến xem Tác Nghệ rốt cuộc có bao nhiêu mỹ nam mỹ nữ, phát hiện kết quả so với sự tưởng tượng của cô còn tốt hơn gấp mấy lần.

Đến bây giờ cô vẫn không muốn thừa nhận, năm đó cô đòi số cổ phần của Tác Nghệ trong tay Chu Yến Cầm là bởi vì ghen tỵ và có ý nghĩ muốn trả thù. Khi đó cô làm như vậy chỉ là muốn tách Chu Yến Cầm ra khỏi đám mỹ nữ này theo bản năng. Cô lúc ấy rất chán ghét anh ta cũng bởi vì có quá nhiều ghen tỵ ẩn chứa trong lòng. Càng về sau cô càng phát hiện nước đi này của cô quá buồn cười, muốn quản chặt Chu Yến Cầm, một công ty giải trí như Tác Nghệ chỉ là chỗ nhỏ bé.

Đỗ Nhượng Hành không suy nghĩ nhiều về điều kiện mua bán, chỉ là muốn bán đi nên đồng ý với người đại diện, hôm sau sẽ đến ký hợp đồng chuyển nhượng. Sáng sớm hôm sau, ngày cô đến Tác Nghệ, trời trong nắng ấm, cô vừa bước chân vào đại sảnh công ty liền nhìn thấy Lam Ngọc Nhu.

Cô ta nhìn có vẻ gầy hơn trước rất nhiều, phải nói là gầy đến độ chỉ còn một bộ da bọc xương. Một người đẹp có thể tiêu tụy đến mức này thực sự quá khiến người ta giật mình, nếu như không phải nhìn thấy nốt ruồi son ngay bên khóe mắt người kia, Đỗ Nhượng Hành chắc chắn sẽ không nhận ra đó là Lam Ngọc Nhu.

Đợi đến lúc Đỗ Nhượng Hành tiến thêm mấy bước chân, tất nhiên Lam Ngọc Nhu cũng nhìn thấy cô, không hiểu tại sao biểu hiện của cô ta khi nhìn thấy Đỗ Nhượng Hành lại không thoải mái như vậy. Đỗ Nhượng Hành thấy cô ta có ý nghiêng mặt qua một bên, bước chân vội vã hơn để đi qua cô một cách nhanh nhất.

Rất lâu rồi Đỗ Nhượng Hành không xem mấy tin tức liên quan đến làng giải trí nên cảm thấy khá khó hiểu. Nửa tiếng sau, sau khi công chuyện đã xong, đối phương tiến cô ra ngoài, Đỗ Nhượng Hành không kìm được mà hỏi: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, Lam Ngọc Nhu cũng là nghệ sỹ của công ty này đúng không?”

Trên mặt đối phương hiện lên chút ý cười xấu xa: “Đỗ tiểu thư nghĩ như thế nào về cô ta?”

Đỗ Nhượng Hành cười cười: “Mới vừa rồi tôi nhìn thấy cô ta ở dưới lầu, hình như đáng vẻ không tốt lắm.”

Đối phương cũng cười cười: “Ngài quả nhiên không phải là người trong nghề. Lam Ngọc Nhu đã bị công ty phong sát một năm nay rồi.”

“.....”

Đối phương lại nhỏ giọng nói với cô: “Cô ta chủ động tiếp cận với một quan chức cấp cao, chơi trò mập mờ qua lại với ông ta khiến vợ vị quan chức đó tức giận.”

Chính xác là người muốn mua số cổ phần trong tay cô hôm nay chính là người Lam Ngọc Nhu đắc tội. Cô Lam Ngọc Nhu kia không cần thận đắc tội nhân vật lớn như vậy, cho nên một năm nay hơi khó khăn. Nghe nói gần đây còn mắc chứng kén ăn, hơn nữa kinh tế còn xuất hiện vấn đề.”

Đỗ Nhượng Hành nghe thấy vậy liền hỏi: “Còn có cơ hội đổi vận không?”

Đối phương hừ một tiếng: “Nếu như người của giới giải trí, vướng mắc vào mấy chuyện đó coi như xong. Nếu như cô ta chịu nhún mình đàn hát hầu rượu mấy vị khách thì tạm coi có thể qua ngày còn nếu cô ta còn làm mình làm mẩy, tỏ vẻ thanh cao thì không còn chỗ nào cho cô ta nữa.”

Đỗ Nhượng Hành vào tiệm bán báo tìm được một quyển tạp chí giải trí, ngày xuất bản là mấy tháng trước. Trên đó viết bởi vì Lam Ngọc Nhu bị bại lộ chuyện xấu nên công ty đành phóng sát cô ta, hình minh họa bên cạnh là dung nhan khá tiêu tụy của Lam Ngọc Nhu. Đỗ Nhượng Hành nhìn một hồi, đem tạp chí ném vào bao trong túi mang về biệt thự nhà họ Chu.

Chu Yến Cầm đứng ở cửa nhìn Đỗ Nhược Hành đi vào phòng khách, hỏi cô rằng sao vừa rồi gọi điện thoại cho cô mà điện thoại không liên lạc được. Đỗ Nhược Hành không để ý đến người đàn ông đang bám theo mình, cô tới đây là vì đêm hôm trước lão quản gia gọi điện mời cô đến biệt thự nhà họ Chu ăn canh cá nấu cải chua. Mặt khác Đỗ Nhược Hành còn muốn mang mấy bồn hoa nhỏ nhỏ trong nhà đến chỗ mình ở, tính là mấy chậu lan và hoa đồng tiền. Không biết vì nguyên nhân gì, vườn nhà họ Chu có thể nuôi được những bồn hoa còn đẹp hơn cả chợ hoa.

Quản gia hỏi cô muốn loại nào, lan ngũ sắc, tường vi hay mẫu đơn đỏ.

Đỗ Nhược Hành nói cháu muốn hai chậu lan ngũ sắc, dễ nuôi.

Quản gia lại nói: “Tất cả mấy bồn lan ngũ sắc đều đang ở trong thư phòng, cô vào chọn đi, lão sẽ bảo người mang hai chậu cô muốn xuống.” Nói xong lại từ từ bổ sung, “Ngắm lại thì mấy bồn lan ngũ sắc này đều là mấy bồn mà năm sáu năm trước cô trồng, mấy năm này thiếu gia vẫn chăm sóc tỉ mỉ, một lát nữa tôi sẽ cho người bê xuống tận xe cô.”

Đỗ Nhược Hành biết ý nghĩa trong lời nói của ông nên dịu dàng cười, giống như vô tình cũng giống như cố ý nói: “Chỉ tiếc vạn vật đều thay đổi theo thời gian.”

Quản gia nhất thời không biết nói gì nữa.

Thời điểm ăn cơm trưa, Chu Yến Cầm giống như ăn không ngon miệng. Đợi đến lúc người hầu mang hai chậu lan bỏ xuống xe Đỗ Nhược Hành, cô ngồi lên xe chuẩn bị đi thì Chu Yến Cầm bỗng cảm lấy cổ tay cô: “Anh có lời muốn nói với em.”

Vì vậy Đỗ Nhược Hành đứng lại chờ anh ta nói.

Kết quả một lúc lâu Chu Yến Cầm cũng không nói được lời nào. Đỗ Nhược Hành đợi mãi không thấy Chu Yến Cầm không nói gì thì lại bắt đầu nỉ nhò: “Anh lật túi xách của tôi xem há?”

Chu Yến Cầm giải thích: “Tập chí lộ ra một góc, anh chỉ nhìn tập chí.”

Đỗ Nhược Hành không thèm truy cứu đề tài này, cô hỏi: “Cho nên đến tột cùng anh muốn nói cái gì?”

“.....”

Chu Yến Cầm lại nhìn cô trân trối. Thực sự bây giờ anh ta cũng chẳng biết nói gì. Đỗ Nhược hành ý vị không rõ mà cười một chút: “Nếu như cảm thấy khó nói cũng không cần nói làm gì. Tóm lại anh cũng thể khiến thời gian quay lại.” Sau đó lái xe nghênh ngang rời đi.

Cuối cùng chuyện của Lam Ngọc Nhu cũng vì thái độ không mặn không nhạt của cả hai người mà trôi qua một cách thâm lặng. Đối với chuyện lãng nhãng trong quá khứ của Chu Yến Cầm, Đỗ Nhược Hành chỉ có thể lạnh nhạt đối diện nhưng nếu bảo cô đặt mình vào vị trí của người khác mà suy nghĩ giúp đỡ Lam Ngọc Nhu một chút thì không bao giờ.

Chu Yến Cầm thì ngược lại, đối với Chu Yến Cầm mà nói, Khang Thần là đối tượng anh ta hận không thể lột da róc xương. Trong chuyện với Khang Thần, dĩ nhiên lập trường của hai người không giống nhau.

Chu Yến Cầm không thể mong Đỗ Nhược Hành sẽ yêu sâu đậm giống như tình cảm của anh ta, càng không thể mong cô sẽ tha thứ cho mình nhưng cùng lúc đó, cô lại có thái độ giống như có ý tha thứ cho anh ta ở một số phương diện. Chuyện này rất khác với bản tính của cô, khiến Chu Yến Cầm không thể nào hiểu được.

*****

Lúc Chu Đề được nghỉ hè, nhị vị phụ huynh liền đem cô bé đến thành phố W chơi một chuyến. Trong suốt chuyến đi, Chu Yến Cầm tự đảm nhiệm vai trò lái xe, phục vụ, hướng dẫn viên du lịch, hay máy quét thẻ tạm thời. Tới lúc đến khách sạn, trước quầy thủ tục, nhân viên lễ tân đem cho họ thẻ mở phòng, Đỗ Nhược Hành nhẹ nhàng mở miệng: “Phiền toái cho tôi một phòng khác.”

Đối phương sững sốt một chút mới phản ứng lại, thu hồi ánh mắt có chút dò xét của mình.

Buổi tối Chu Yến Cầm một mình một phòng, Đỗ Nhược Hành và Chu Đề ở phòng cách vách. Rõ ràng gian phòng cách âm rất tốt, nhưng bên Chu Yến Cầm quá yên tĩnh nên âm thanh nói cười của hai người phòng bên cạnh vẫn vang lên rất rõ. Chu Yến Cầm tắm xong, đi tới lui trong phòng mấy vòng, cuối cùng không chịu được nữa mà qua gõ cửa phòng bên cạnh.

Đỗ Nhược Hành nghe thấy chuông cửa liền ra mở cửa, sau khi thấy người ở ngoài không biến sắc nhìn anh ta chăm chăm. Ánh đèn hành lang mờ mờ, có mấy phản ý vị dịu dàng, Chu Yến Cầm cũng nhìn cô, cất giọng: “Anh không ngủ được.”

Đỗ Nhược Hành vẫn nhìn Chu Yến Cầm như thế mấy giây, suy nghĩ gì đó liền chỉ vào ghế sofa trong phòng, nói đơn giản: “Hoặc là về phòng anh, hoặc là ngủ ở đó. Anh chọn đi.”

Cuối cùng đêm đầu tiên nghỉ lại thành phố W của Chu Yến Cầm trôi qua với việc Chu Yến Cầm nằm trên sofa khách sạn trầm trồ nguyên một đêm.

Điểm đến đáng giá nhất của thành phố W chính là bãi biển Ngọc Trai (sorry, editor tự đặt tên theo ý mình luôn>>>) bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa. Tối hôm nay bọn họ ngủ lại ở một khách sạn ven biển, nằm trong phòng có thể nhìn thấy bờ cát cùng những con sóng vỗ vào bờ. Buổi sáng Đỗ

Nhược Hành mang theo con gái đi chơi ở bờ biển. Chu Yến Cầm vốn cũng có dự định cùng đi, kết quả bị Trương Nhã Nhiên gọi điện tới bảo có công chuyện khẩn cấp, cần xin ý kiến của Chu Yến Cầm, đành chỉ có thể đứng phía xa vừa nhìn hai mẹ con chơi đùa vừa nói chuyện điện thoại.

Sau khi kết thúc công việc, Trương Nhã Nhiên nhanh nhẩu khoe mẽ công trạng của mình: “Tôi hôm qua ngài vui về chứ? Suy tính đến các loại nhân tố, tôi tự chủ trương chỉ đặt một phòng khách sạn thôi.”

Chu Yến Cầm xoa cái cổ đau nhức vì phải nằm trên sofa cả đêm, xoa mi tâm lạnh lùng ngắt lời cô trợ lý: “Cầm miệng.”

Chu Yến Cầm môi mắt nhìn về phía Đỗ Nhược Hành và Chu Đề chơi vô cùng vui vẻ. Chu Yến Cầm không có tâm tình nghe Trương Nhã Nhiên nói nhảm liên quát một tiếng liên cúp máy. Chính trong lúc đó anh ta nhìn thấy do sóng biển vỗ vào quá mạnh, Đỗ Nhược Hành giống như không giữ được thăng bằng, trượt chân muốn ngã, may mà được một anh chàng trẻ tuổi đứng bên cạnh thuận tay đỡ lấy.

Cảnh tượng đó diễn ra trong khung cảnh trời xanh nắng vàng cát trắng, rất có phong vị lãng mạn. Thiếu chút nữa Chu Yến Cầm đã đánh rơi chiếc điện thoại trong tay.

Chu Yến Cầm vội vàng bước tới, đối phương còn chưa có ý định rời đi. Cách đó mấy bước liền nghe thấy cậu trai trẻ đó hỏi: “Cô gái nhỏ xinh đẹp này là con gái của Đỗ tiểu thư ư?”

Chỉ trong thời gian hơn mười phút người đàn ông kia đã hỏi mấy câu tế nhị như vậy, Đỗ Nhược Hành bèn cười yếu ớt trả lời: “Đúng vậy.”

Đối phương à một tiếng thật dài, vẫn không có ý tứ lui bước. Không ngừng cố gắng hỏi thêm chút tin tức: “Cô đến từ đâu vậy?”

“Thành phố T.”

Hai mắt của cậu trai trẻ kia tỏa sáng, cười nói: “Vậy thật là có duyên. Tôi đang sống ở thành phố Y, ngay bên cạnh thành phố T. Nghe nói Thành phố T có một tòa nhà thương mại. . .”

Cậu ta chưa dứt lời liền có một bóng người chen vào giữa hai người. Chu Yến Cầm hơi cúi người, vờn tay lau đi vệt cát trên má phải Đỗ Nhược Hành, dùng ánh mắt ngọt ngào và lạnh lùng nhìn về phía người xa lạ: “Xin hỏi anh là?”

Rốt cuộc cậu trai trẻ kia cũng biết ý rồi đi. Sau khi đi mấy bước còn không cam lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn. Chu Yến Cầm vẫn đang nâng khuôn mặt Đỗ Nhược Hành lên xem xét, chờ đến lúc người kia đi xa, Đỗ Nhược Hành mới nói: “Anh xong chưa?”

Chu Yến Cầm ôn hòa đáp: “Chơi mệt rồi phải không, có muốn về khách sạn nghỉ ngơi hay không?”

Đỗ Nhược Hành lại nhìn Chu Yến Cầm, không lên tiếng. Động tác kéo tay Đỗ Nhược Hành của Chu Yến Cầm bị cô nhẹ nhàng giãy giống như muốn thoát ra nhưng Chu Yến Cầm lại càng cầm tay cô chặt hơn.

Đỗ Nhược Hành không muốn tiếp tục cứ lồi lõm kéo kéo như thế nữa nên cuối cùng lựa chọn im lặng giống như ngầm cho phép.

Đêm đến, ba người mới từ bờ biển trở về khách sạn. Chu Đề chơi đùa nhiều quá nên mệt mỏi, trên đường trở về liền leo lên người ba mình, yên lặng tựa vai Chu Yến Cầm ngủ mất. Chu Yến Cầm một tay ôm con gái, một tay cầm cổ tay Đỗ Nhược Hành, chậm rãi đi về phía ngược nắng, ba người nhưng lại chỉ có hai chiếc bóng đồ dài trên mặt đất.

Lâu lắm rồi ba người bọn họ mới có một khoảnh khắc yên tĩnh hạnh phúc như vậy. Nhưng trong tâm tưởng của Chu Yến Cầm lại xuất hiện một nỗi sợ hãi mơ hồ. Sự sợ hãi này tất nhiên không phải sẽ khiến Chu Yến Cầm có ý định buông tay mà sợ hãi mình dần dần mất đi tính nhân nại. Thái độ của Đỗ Nhược Hành đã dụ đi rất nhiều nên Chu Yến Cầm được một thước lại muốn tiến đến một tấc.

Chu Yến Cầm đã từng nghĩ mình chỉ mong cuộc sống sau này sẽ bình dị trôi qua như thế này, một nhà ba người hòa hợp vui vẻ. Anh ta và Đỗ Nhược Hành sẽ từ từ phát triển theo trình tự, dắt tay, ôm, hôn, hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, sau đó mọi chuyện sẽ diễn theo tự nhiên, kết quả cuối cùng là phục hôn và họ lại yêu nhau như trước. Tất nhiên Chu Yến Cầm không dám chắc chắn sẽ có ngày như mình muốn hay không nên cứ như bây giờ cũng tốt lắm rồi. Chu Yến Cầm vốn cho rằng sự kiên nhẫn của mình đối với hai người con gái mình yêu thương nhất không bao giờ cạn, anh ta có thể tiêu tốn rất nhiều tâm huyết và thời gian, làm từng chuyện từng chuyện từ nhỏ nhất đến lớn nhất cho hai người kia.

Nhưng bây giờ anh ta lại muốn, thực sự rất muốn đụng chạm thân mật với Đỗ Nhược Hành chứ không muốn cứ thế này mãi, những ý nghĩ không trong sáng, không an phận cứ vô tình xuất hiện trong đầu Chu Yến Cầm, không thể xua đi nổi. Ví dụ như lúc Đỗ Nhược Hành ngồi đối diện với Chu Yến Cầm trên bàn ăn, cô chỉ vô ý vuốt tóc mái đã khiến tâm tình Chu Yến Cầm sôi trào, hướng hồ những ngày gần đây bọn họ lại chung đụng nhiều như vậy. Thực ra khi anh ta vô ý hay cố ý động chạm, Chu Yến Cầm có thể cảm nhận, động tác của Đỗ Nhược Hành trong nháy mắt có chút cứng ngắc nhưng cuối cùng vẫn không đẩy ra, chứng tỏ Chu Yến Cầm có thể tiến tới.

Hai người lớn cùng một đứa trẻ lang thang ở thành phố W vui vẻ cả một tuần. Đêm hai ngày trước khi về thành phố T, Chu Yến Cầm và Đỗ Nhược Hành đã tiến triển đến chuyện cầm tay. Chu Yến Cầm vẫn ngủ ở trên ghế sofa, giường phòng ngủ khá lớn nên anh ta đã thử dò xét nói một lần rằng ‘Giường ngủ ở khách sạn này lớn nhỉ?’, lại bị Đỗ Nhược Hành nhạy cảm phát hiện, đề nghị cùng giường của Chu Đề nhanh chóng bị bác bỏ.

Ngay cả Chu Đề cũng có chút đồng tình với ba mình, sáng sớm hôm ấy, lúc dùng bữa sáng còn thêm vào bát Chu Yến Cầm một miếng trứng ốp cùng rót thêm sữa cho ba mình nói mấy hôm nay ba nhất định ngủ không ngon, cần phải bồi bổ thân thể mới được.

Chu Yến Cầm hai tay nắm chặt đĩa cùng thìa, áo mũ chỉnh tề mặt không đổi sắc nói cảm ơn.

Chu Yến Cầm chân chính nhận được niềm vui bất ngờ là đêm trước trở về thành phố T.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 61

Chu Yến Cầm chân chính nhận được niềm vui bất ngờ là đêm trước trở về thành phố T.

Lúc Đỗ Nhược Hành trở về khách sạn từ bờ biển vô ý bị trật chân nên Chu Yến Cầm đã cố gắng đỡ cô trở lại. Ngay sau đó Chu Yến Cầm vội vàng đi tìm dầu hoa hồng xoa bóp cho cô nhưng Chu Đề không thích mùi này, nên nhị vị phụ huynh đành phải chuyển sang phòng bên cạnh của Chu Yến Cầm. Rèm cửa sổ không kéo lên,

màn đêm buông xuống, bên ngoài hắt lên từng ánh sáng mơ mơ hồ hồ, Đỗ Nhược Hành ngồi trên giường, hít thở hương thụ dịch vụ xoa bóp mát cá chân của Chu Yến Cầm. Thời điểm cô mang thai tháng thứ chín, kỹ năng xoa bóp của Chu Yến Cầm đã đạt đến trình độ thượng thừa, thủ pháp của anh ta rất tốt, khiến cô dần dần buông lỏng, cho đến lúc phát giác có cái gì đó không đúng.

Động tác của Chu Yến Cầm dần trở nên nhẹ nhàng mà chậm rãi, không chỉ còn xoa bóp mát cá chân nữa mà đã dần dần tiến lên phía trên. Một cái chân của cô đã nằm gọn trong bàn tay anh ta, lòng ngón tay Chu Yến Cầm nhẹ nhàng vuốt ve vùng mẫn cảm. Cho đến khi tay anh ta đã xoa đến tận lên đùi.

Chu Yến Cầm đang mưu đồ bất chính.

Mùi dầu hoa hồng trong phòng vào thời khắc này giống như có chút hiệu quả thúc giục. Đỗ Nhược Hành cảm thấy hơi mơ hồ, cô mở to mắt nhìn Chu Yến Cầm, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt của Chu Yến Cầm quá đối diện, mang chút tình cảm dụ hoặc. Đỗ Nhược Hành cắn môi, trong ánh mắt mang theo chút hơi nước, đối với không khí càng ngày càng mờ ám chẳng biết làm gì.

Cuối cùng cô mở miệng muốn bảo Chu Yến Cầm tránh ra, trong nháy mắt bị Chu Yến Cầm phát hiện, tiếp theo bị anh ta phong bế đôi môi.

Tất cả mức nở nhen ngào đều bị áp trở lại cổ họng. Thân thể của cô như nhũn ra, không cách nào đẩy Chu Yến Cầm tránh ra. Răng môi va chạm, mỗi một giây phút đều đủ để mê hoặc người ta triền miên. Ở phương diện này Đỗ Nhược Hành từ trước đến giờ đều phụ thuộc vào người đàn ông này, lúc thân mật Chu Yến Cầm chính là chúa tể của cô nên đến lúc này, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta.

Chu Yến Cầm đột nhiên vung tay tắt đèn, điều khiển TV rơi xuống đất. Trong bóng tối cảm giác càng thêm chân thật, tiếng hô hấp dồn dập và tiếng quần áo rơi xuống, Đỗ Nhược Hành thực sự cảm thấy nếu như thế này mình sẽ không chịu đựng được nữa nên nói bật đèn.

Chu Yến Cầm giống như không nghe thấy. Cổ tay của Đỗ Nhược Hành bị Chu Yến Cầm dùng lòng ngón tay vuốt ve dụ dụ dỗ. Chu Yến Cầm không nói lời nào nhưng hành động cho thấy sẽ kiên quyết đi tới bước cuối.

(Vâng! Và không có H...)

Sau khi trận mây mưa qua đi, Chu Yến Cầm đứng dậy mặc quần áo nói sẽ sang phòng bên cạnh xem con gái như thế nào. Lúc ấy là Chu Yến Cầm cúi xuống nói nhỏ vào tai Đỗ Nhược Hành. Cô nghiêng người, nhắm mắt không nhúc nhích. Chu Yến Cầm thấy vậy khẽ hôn một cái lên mái tóc cô rồi mới rời khỏi, thời điểm nghe thấy tiếng đóng cửa Đỗ Nhược Hành ôm chăn che đầu.

Sau một lúc lâu Chu Yến Cầm mới trở lại, chui vào trong chăn ôm lấy cô từ sau lưng, dùng giọng nói ôn tồn mà trầm thấp, nói Đề Đề đã ngủ rồi, con gái ngủ rất ngoan. Đỗ Nhược Hành im lặng không lên tiếng, sau một lúc lâu vẫn không thấy cô có động tác gì. Điều này khiến Chu Yến Cầm cảm thấy có chuyện gì đó không hay nên đưa tay qua sờ sờ mặt cô, lại bị Đỗ Nhược Hành dùng miệng bắt lấy ngón tay, cắn vào.

Đỗ Nhược Hành dùng hết sức, không chừa đường lui. Chu Yến Cầm vốn cắn răng không kêu nhưng cuối cùng không chịu được nên vẫn rên lên thành tiếng.

Nhưng Đỗ Nhược Hành vẫn không có ý định buông tha. Mãi cho đến lúc cô không còn hơi sức nữa rốt cuộc mới mở miệng. Sau đó cô kéo hết chăn quần lấy người mình, chui đến chỗ xa nhất trên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cả hai vị người lớn đều có chút nhếch nhác. Lúc ăn sáng, Chu Yến Cầm dùng đũa liếc nhìn thấy vết đen trên ngón tay. Đây là lần thứ hai bị thương sau khi gặp lại Đỗ Nhược Hành. Bởi vì mất ngủ mà mặt mày Đỗ Nhược Hành rất ảm đạm. Chu Đề quan sát hai người bọn họ một lát, hỏi có phải lại cãi nhau hay không, Đỗ Nhược Hành đáp không phải.

Tất nhiên Chu Đề không tin liền định chạy đến chỗ mẹ mình nào loạn liền bị ba mình túm lấy, ôm vào lòng mình: “Con ngoan ngoan ăn sáng đi.”

Lúc ngồi máy bay trở về thành phố T, Đỗ Nhược Hành không có gì tinh thần, không chỉ lười ứng phó với Chu Yến Cầm mà ngay cả con gái yêu cũng bị cô vứt sang một bên. Điều này khiến Chu Yến Cầm nghĩ cô xấu hổ, hoặc là lại có suy nghĩ linh tinh gì trong lòng. Mặc kệ là có chuyện gì, Chu Yến Cầm

đều không hi vọng để những suy nghĩ này nọ tồn tại trong lòng Đỗ Nhược Hành, anh ta liền làm đủ trò để cô phân tán, hai lần mở miệng nói chuyện của Chu Yến cầm, Đỗ Nhược Hành đã không nhận được quát lên: “Anh cầm miệng có được hay không?”

Nếu như không phải là cửa sổ máy bay đã bị bịt kín, cô nhất định sẽ đem người đàn ông này đẩy xuống biển.

Đối với Đỗ Nhược Hành, Chu Yến Cầm lúc nào cũng dung túng hết mực. Trên thực tế là do cảm giác tối hôm quá quá tuyệt vời và sung sướng nên Chu Yến Cầm nghe thấy Đỗ Nhược Hành nói gì cũng vô cùng dễ nghe. Hành động cũng như lời nói kháng cự của Đỗ Nhược Hành trong chuyến bay này tất nhiên là điều Chu Yến Cầm có thể lý giải. Đỗ Nhược Hành một mực suy nghĩ linh tinh cho đến lúc máy bay chính thức đậu xuống sân bay thành phố T, cô bình tĩnh, lắc đầu không suy nghĩ gì thêm về chuyện này nữa.

Những ngày kế tiếp quan hệ của hai người không hề bởi vì lần thân mật ở thành phố W mà có tiến triển. Ngược lại Đỗ Nhược Hành lại lạnh nhạt với Chu Yến Cầm hơn một chút so với trước kia. Đối với hầu hết hành động của Chu Yến Cầm, Đỗ Nhược Hành luôn làm bộ như không thấy, cũng rất hiếm khi chịu đến biệt thự nhà họ Chu nữa. Cho đến một tuần lễ sau mỗi người bọn họ nhận được một thiệp mời hôn lễ giống nhau, chú rể mời Chu Yến Cầm, cô dâu mời Đỗ Nhược Hành.

Chu Yến Cầm ngỡ lời muốn mời Đỗ Nhược Hành cùng nhau tới đám cưới, may mắn cô không cự tuyệt.

Trước hôn lễ một ngày, Đỗ Nhược Hành về biệt thự nhà họ Chu. Sáng sớm hôm ấy, Chu Yến Cầm lên phòng gọi cô xuống ăn điểm tâm, thời điểm gõ cửa tiến vào, Đỗ Nhược Hành đang đứng trước gương, cố gắng kéo khóa kéo phía sau của chiếc váy đang thử lên.

Chu Yến Cầm đóng cửa lại, đi tới phía sau cô, giúp cô kéo khóa váy lên. Đỗ Nhược Hành nói một câu cảm ơn, nhưng Chu Yến cầm vẫn đứng sau lưng cô không nhúc nhích. Ánh mắt của anh ta giống như bị ghim chặt vào sau tai cô, mang theo tia nóng bỏng bất thường. Sau đó Chu Yến Cầm khẽ cúi đầu, môi mím khẽ hôn lên gáy cô.

Vì vậy Đỗ Nhược Hành run lên một cái. Tay của Chu yến Cầm giữ lấy eo cô, cách một tầng vải mỏng manh dịu dàng vuốt ve. Đỗ Nhược Hành đã từng vô cùng thích cảm giác này, Chu Yến Cầm đứng phía sau ôm lấy cô khiến hai người gần bó chặt chẽ, thậm chí lúc cô hơi khê cựa quậy cũng cảm nhận được vòng tay của người đàn ông này ảm áp như thế nào, cảm giác an ổn tràn đến như nước vỡ bờ, lúc trước cô cho rằng hành động này của hai người là hành động thân mật nhất, giống như người đàn ông của đời mình sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất.

Chu Yến Cầm không trông mong gì vào việc Đỗ Nhược Hành sẽ hưởng thụ say mê giống như trước kia. Nhưng tình hình này lại khiến anh ta có được sự vui mừng ngoài ý muốn. Đỗ Nhược Hành cắn môi cố không phát ra âm thanh, thời điểm giương mắt nhìn lên, ánh mắt lấp lánh ánh lệ, giống như mặt hồ lăn tăn trong ngày xuân yên tĩnh.

Tất nhiên phản ứng này của Đỗ Nhược Hành khiến lửa cháy lan ra đồng cỏ. Tay Chu Yến Cầm trượt vào tận trong váy cô, tính toán kéo khóa váy mình vừa kéo lên xuống lần nữa lại bị cô yếu ớt ngăn cản. Chu Yến Cầm ở phía sau khẽ thì thầm vào tai cô, hôn lên khóe miệng cô trấn an: “Sẽ không có người đi vào đâu.”

Đỗ Nhược Hành khẽ thở dốc quát: “Dừng lại.”

Chu Yến Cầm làm bộ như không nghe thấy, trong giọng nói của Đỗ Nhược Hành bắt đầu mang theo vẻ tức giận: “Tôi nói ngừng!”

Đỗ Nhược Hành đẩy mạnh Chu yến Cầm ra, bước ra cách Chu yến cầm hai bước. Tóc của cô có chút tán loạn, nâng mắt nhìn Chu Yến Cầm, trên gương mặt hiện lên cảm xúc tức giận mơ hồ. Tay Chu Yến Cầm vẫn còn lơ lửng trên không trung, liền từ từ buông xuống, nhìn cô: “Sao thế?”

Đỗ Nhược Hành nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không nói ra hai chữ chán ghét. Cô không có cách nào khác ngoài việc lựa chọn tránh nhìn vào mắt Chu Yến Cầm, cúi đầu ra ngoài.

Đến dự hôn lễ, hai người đều giống như rất vui vẻ khi đi cùng nhau, thành tâm thành ý đến chúc mừng đám cưới. Chu Yến Cầm nắm nhẹ tay Đỗ Nhược Hành kéo đi đây đi đó, cô cũng mặc cho anh ta làm vậy. Bọn họ cùng nhau đi chào hỏi một số người quen biết, khách sáo trò chuyện vài câu không đâu không đâu, Đỗ Nhược Hành chỉ giữ vai trò nơ nơ canh, cô đứng ở một bên lẳng lặng nhìn khuôn mặt nghiêng của Chu Yến Cầm và nghe anh ta nói chuyện.

Thực ra trước mặt người ngoài, Đỗ Nhược hành chưa bao giờ làm mất mặt Chu Yến Cầm. Trước kia như vậy, hiện tại càng phải như vậy. Mặc kệ ánh mắt người bên cạnh như thế nào, bất kỳ lúc nào cô đứng bên cạnh Chu Yến cầm đều sẽ ủng hộ và bảo vệ tự tôn của Chu Yến Cầm. Tất nhiên việc hai người cùng xuất hiện hôm nay khiến nhiều người bất ngờ, đa số những ánh mắt nhìn về phía cô đều mang theo ý thăm dò, khó hiểu.

Tiệc chúc mừng hôn lễ diễn ra vào buổi trưa, Đỗ Nhược Hành bên trái Chu Yến Cầm, bên cạnh là một cô bạn có quan hệ khá tốt lúc còn ở thành phố T. Sau khi Chu Yến cầm ra ngoài nghe điện thoại, Đỗ Nhược Hành bị cô kia kéo vạt áo, hỏi bọn họ lại quay lại với nhau hã.

Đỗ Nhược Hành cười cười, nói một câu xem như thế đi.

“Về sau cậu có ý định tìm thêm một ai khác không?”

Câu hỏi của cô bạn này có phần kỳ quái, nghe kiểu gì cũng có thể thấy có ẩn chứa điều gì đó bên trong. Đỗ Nhược Hành suy nghĩ trong chốc lát, đành phải đáp lại lời: “Ồ thì cứ thế đi.”

Đối phương à một tiếng, sau đó không nói gì nữa. Đỗ Nhược Hành cười nói: “Hỏi thật nhé, câu hỏi của cậu mang ý nghĩa chính xác là gì?”

Đối phương hơi chán chừ, sau đó vẫn nói ra lời thật lòng: “Còn tưởng rằng với tính cách của cậu, sẽ không bao giờ tha thứ cho bạn đời không trung thành trong hôn nhân chứ, bất kể có nguyên nhân gì đi chăng nữa.”

Đỗ Nhượng Hành thủy chung duy trì nụ cười nhẹ nhàng của mình, suy tư một lát sau đó mới trả lời: “Nếu như là năm năm trước, tớ cũng nghĩ tớ sẽ không tha thứ.”

“Vậy bây giờ tại sao lại tha thứ?” Đối phương hỏi cô, “Bởi vì con gái yêu?”

Đỗ Nhượng Hành không phủ nhận: “Phần lớn nguyên nhân là như vậy.”

Rất khó để giải thích tình trạng của hai người bọn họ cho người khác hiểu, huống chi nếu giải thích không phải ai cũng tin tưởng, mà thực ra cũng không cần thiết phải giải thích. Đỗ Nhượng Hành của bây giờ luôn biết nhìn sắc mặt người khác mà ứng xử nhưng ngay bây giờ cô lười phải suy nghĩ. Cô biết có nhiều người đang nhìn vào hai người bọn họ xem trò vui, thậm chí là chế giễu cô. Ngày xưa Chu Yến Cầm đã đợi cho cô không biết bao nhiêu nón xanh, ly hôn bao nhiêu năm bây giờ lại đồng ý quay về bên anh ta. Ánh mắt cùng hành động chỉ trích của nhiều người cũng không thể làm giảm đi sự tôn nghiêm và khí chất cao quý của cô.

Người khác đàm tiếu đã từng là một điều không thể thiếu trong cuộc sống của cô, chứng uất ức của cô cũng là do những lời đàm tiếu này mà ra. Khi đó Nhiếp Lập Vi từng tư vấn cho cô không ít, bảo cô thử tới một môi trường mới, không ai quen biết làm lại từ đầu. Đỗ Nhượng Hành nghe lời bác sỹ, đã đến thành phố S sống năm năm, tâm tình cũng ổn định hơn xưa rất nhiều.

Thật ra thì đến bây giờ cô mới nhận ra được quy tắc của cuộc sống này, những chuyện không quan đến mình thì không cần quan tâm làm gì, Đỗ Nhượng Hành đã dần dần bắt đầu học cách chấp nhận thực tế. Hạnh phúc vui vẻ của bản thân không dựa vào lời đánh giá của người khác, dĩ nhiên người khác nói mình không thể cảm được họ nhưng không cần thiết phải quan tâm đến những điều này quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 62

Trên đường về Đỗ Nhượng Hành đang ăn sô cô la lấy từ bữa tiệc thì nghe thấy Chu Yến Cầm nói: “Cho anh một miếng.”

Chu Yến Cầm ta đang lái xe, vì vậy cô lột vỏ một cái, đút vào trong miệng anh ta.

Sau khi Đỗ Nhượng Hành vươn tay đến đút kẹo, Chu Yến Cầm giữ luôn lấy tay cô, nhẹ nhàng mút một chút. Anh ta cố ý. Ngón tay Đỗ Nhượng Hành run lên, sô cô la thiếu chút nữa rơi xuống.

Chu Yến Cầm đang lái xe nhưng vẫn quay sang liếc cô một cái sau đó cười khẽ. Chu Yến Cầm không thường hay cười lắm nhưng nụ cười của anh ta lại mang một nét sức quyến rũ khó cưỡng. Khóe mắt tản ra ý cười nhẹ nhàng, mang phong vị của người đàn ông thành thực kết hợp với bộ mặt đẹp trai, khó có ai không ngẩn ngơ trước nụ cười này.

Nếu có nhân viên nữ của tập đoàn Viễn Hành đứng đây nhất định đã kích động đến ngất đi. Đỗ Nhượng Hành cũng ngạc nhiên nhìn Chu Yến Cầm chăm chăm, cho đến lúc anh ta cười cười hỏi cô: “Chúng ta lúc nào thì phục hôn?”

“.....”

Chu Yến Cầm vẫn nói tiếp: “Em muốn chúng ta phục hôn như thế nào? Làm lớn một chút, hay là làm theo kiểu đơn giản, chỉ mời bạn bè thân thiết, sau đó đi nghỉ trăng mật bù? Anh nghĩ em sẽ thích kiểu thứ hai hơn.”

Đỗ Nhượng Hành giống như bị một cái búa khổng lồ đánh thẳng vào đầu. Cô nhìn Chu Yến Cầm chăm chăm, không có vẻ nào tỏ ra vui sướng, ngược lại là vẻ mặt mờ mịt. Không gian tĩnh lặng một lúc lâu, rốt cục Chu Yến Cầm cũng nhận thấy có điểm không đúng, lúc đèn đỏ dừng xe, anh ta quay sang nhìn về phía cô: “Em không định phục hôn?”

Đỗ Nhượng Hành nhàn nhạt nói: “Phục hôn làm gì?”

Thật vất vả hai người mới hòa hợp một chút, vì chuyện này mà lại trở nên có vấn đề. Ánh mắt của Chu Yến Cầm giật giật, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Chúng ta sẽ phải phục hôn thôi.”

Đỗ Nhượng Hành không nói lời nào, sau đó không có biểu cảm gì nói: “Tôi không ngờ anh còn có mặt truyền thống như thế đấy. Phục hôn làm cái gì? Chẳng lẽ anh chuyển cho tôi số tài sản kếch sù đó, bây giờ hối hận, cho nên muốn dùng hôn nhân để lấy lại quyền lợi của mình, đợi đến về sau ta buông lỏng cảnh giác, sẽ chậm chậm lấy lại tài sản?”

Bởi vì câu nói này của Đỗ Nhượng Hành mà Chu Yến Cầm nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Tại sao em có thể suy nghĩ những điều như vậy?”

Đỗ Nhược Hành làm mặt lạnh không nói lời nào, không khí căng thẳng trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Chu Yến Cầm chịu lùi bước: “Em suy nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là anh cảm thấy như vậy mới là kết cục tốt đẹp nhất.”

Mấy ngày kế tiếp, Chu Yến Cầm Chu đột nhiên giống như biến mất khỏi thế gian, người không thấy đâu, điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc. Tất nhiên Đỗ Nhược Hành sẽ không chủ động liên lạc với anh ta, cho đến lúc cô bắt đầu suy nghĩ có phải Chu Yến Cầm đã chịu lùi bước, không muốn còn liên hệ gì với mình nữa. Những lời nói tình cảm cũng như ăn năn hối hận kia đã đi vào quá khứ, thật ra thì cô đang muốn thử lòng Chu Yến Cầm cũng như xem rõ bản thân mình. Bấy giờ Chu Yến Cầm tự động bỏ cuộc thì cô đỡ phải lẩn tránh. Đến lúc cô nhận định chắc chắn như thế rồi Chu Yến Cầm bỗng nhiên lại quay lại một cách rất đột ngột.

Anh ta vẫn cung chiêu Đề Đề hết mực như xưa, đối với Đỗ Nhược Hành thì gần như không có những động tác động tay động chân, cố gắng thân mật nữa. Hai người bọn họ bây giờ giống như một đôi vợ chồng già, thỉnh thoảng anh ta sẽ hỏi cô mặc áo sơ mi màu nào thì phù hợp với dịp này dịp kia, hoặc là hỏi cô cảm thấy bữa tiệc này, giao lưu nọ có cần đích thân anh ta ra mặt hay không. Còn có chuyện bởi vì Đỗ Nhược Hành bây giờ là Chủ tịch Hội đồng quản trị, Chu Yến Cầm là Tổng giám đốc tập đoàn Viễn Hành nên thỉnh thoảng Chu Yến Cầm sẽ trao đổi với Đỗ Nhược Hành một ít về chuyện công việc với thái độ cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí có lúc còn giống như xin ý kiến của cô để làm việc, rất có bộ dạng của người được ủy thác quản lý tập đoàn.

Thỉnh thoảng Chu Yến Cầm cũng sẽ chủ động cầm tay cô, nhưng chỉ là lúc qua đường này nọ, hoặc là hành động kéo cô lại khi thấy cái gì đó trên đường có thể khiến cô vấp ngã. Nhưng đặc biệt Chu Yến Cầm sẽ không bao giờ ôm eo cô nữa. Về mặt của anh ta trước sau như một, đoan đoan chính chính, không ai hiểu anh ta đang nghĩ gì.

Đỗ Nhược Hành không thể nào hiểu được anh ta lại muốn bày trò gì nên cảm thấy phiền não. Cô thực sự rất ghét Chu Yến Cầm ở điểm lòng dạ thâm sâu khó lường, mới quay qua quay lại hai ba ngày, thái độ đã quay ngoắt, nói bắt đầu lại cũng là anh ta, im lặng giống như muốn kết thúc cũng là anh ta, làm gì cũng theo ý mình.

Đỗ Nhược Hành gọi điện cho Tô Cầu, nói ra suy nghĩ của mình, oán trách Chu Yến Cầm khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Lúc nghe điện thoại than thở của Đỗ Nhược Hành, Tô Cầu đang làm móng, liền đáp, cậu cảm thấy khó chịu vì anh ta thì đâu liên quan gì tới tớ, trực tiếp gọi điện thoại tìm Chu Yến Cầm chả tốt hơn à.

Đỗ Nhược Hành im lặng một lát mới bảo cậu nói giỡn hờ, tớ có điên mới gọi cho anh ta.

“Tại sao không gọi?”

“.....”

Tô Cầu thấy bạn mình ậm ừ mãi không nói nên lời liền nói ngay suy nghĩ của mình: “Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì. Nếu cậu thấy ghét quá thì giết quách anh ta cho xong. Nửa đêm lợi dụng anh ta đang ngủ thì tiện tay cho một dao, một là cắt cổ, hai là cắt phăng chỗ đẳng dưới của anh ta.”

Có nói chuyện với Tô Cầu nữa cũng không thể giải quyết bất cứ vấn đề gì, Đỗ Nhược Hành liền hung hăng cúp điện thoại.

Gần tới Trung thu, Đỗ Nhược Hành nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, đầu số là của huyện Cam Túc. Cô không suy nghĩ gì nhiều mà bốc máy, bên kia đầu dây là cô bé nhận được sự giúp đỡ về học phí từ Đỗ Nhược Hành. Cô bé thận trọng cung kính chúc cô Trung thu vui vẻ, đồng thời cảm tạ sự giúp đỡ hết mực của Đỗ Nhược Hành.

Mấy ngàn nhân dân tệ đối với cô bé thì đúng là một số tài khoản kékéch xù. Đỗ Nhược Hành hỏi cô bé đang gọi điện thoại ở đâu, đứa trẻ nói là ở trên thị trấn.

Đỗ Nhược Hành hỏi han thêm mấy câu mới biết cô bé phải đi bộ hơn vài trăm dặm mới có thể gọi được một cuộc điện thoại cho mình. Điều này khiến Đỗ Nhược Hành cực kỳ xúc động, nói cô bé lần sau không cần phải vất vả như vậy. Sau đó lại hỏi ở Cam Túc đã lạnh chưa, hứa hẹn mấy ngày nữa sẽ gửi quần áo ấm tới. Hai người nói chuyện một lúc lâu mới ngắt máy.

Sau Tết Trung thu không lâu sau là sinh nhật Đỗ Nhược Hành. Trước ngày sinh nhật của Đỗ Nhược Hành mấy hôm, Chu Yến Cầm thừa dịp con gái về biệt thự nhà họ Chu chơi, kéo con bé lại một chỗ khác thương lượng, hỏi Chu Đề ngày đó có thể để chỉ ba mẹ hai người đi với nhau được không.

Chu Đề không phải là một đứa bé dễ bị dụ dỗ, cô bé mờ mịt nhìn ba mình mang ý dò xét: “Ba lại muốn làm cái gì?”

Chu Yến Cầm trừng mắt nhìn con gái mình hỏi: “Cái gì gọi là ‘lại’?”

“‘lại’ chính là không phải lần đầu tiên ba có chủ ý này nọ ấy.”

“.....” Chu Yến Cầm nhe răng một lúc lâu mới nói, “Tóm lại chuyện này để ba lo, con không được để lộ ra với mẹ đấy nhé.”

Nói thì nói thế, nhưng mà trong lòng Chu Yến Cầm cũng không chắc lắm. Thực ra với tình trạng thực tế bây giờ, anh ta có làm gì thì cũng khó khiến Đỗ Nhược Hành vui mừng, huống hồ chỉ có thời gian một buổi tối, làm sao nghĩ ra việc gì đó khiến cô ấy lộ vẻ xúc động. Đối với cô mà nói, bữa tối dưới ánh nến không còn là điều mới mẻ gì, cô ấy thà một mình xem phim nguyên buổi tối cũng sẽ không làm mấy chuyện đại loại như bữa tối lãng mạn.

Nói vậy nhưng Chu Yến Cầm vẫn chuẩn bị hoa và quà tặng, và cả nội dung cơ bản những điều sẽ nói. Mở đầu phải khiến cô vui vẻ một chút, mấy câu nói lạnh nhạt làm tổn thương mình nhất định sẽ không để cô ấy nói ra, hoặc sẽ nghĩ đối sách để chuyển chủ đề.

Sáng hôm sinh nhật, Chu Yến Cầm gọi điện cho Đỗ Nhược Hành, đáp lại là trạng thái khóa máy. Anh ta cho rằng là cô chưa ngủ dậy liền tới chỗ cô tìm người, gõ cửa mãi không người nào trả lời. Đợi khi tìm được chìa khóa mở cửa, lại phát hiện bên trong không một bóng người.

Chu Yến Cầm ngồi luôn ở chỗ Đỗ Nhược Hành, gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, cho đến lúc điện thoại di động của mình sắp hết pin nhưng thuê bao của Đỗ Nhược Hành vẫn mãi trong trạng thái tắt máy. Đến đêm, cuối cùng Đỗ Nhược Hành cũng đã bóc máy, cô còn chưa kịp nói chuyện, bên này đã lạnh giọng hỏi: “Rất cực là em đã đi đâu?”

Đỗ Nhược Hành trầm mặc một chút, lạnh lùng trả lời: “Có quan hệ gì với anh?” Nói xong liền ngắt máy.

Chu Yến Cầm xoa mi tâm, đi qua đi lại phòng khách mấy lần, ổn định tâm trạng đang phập phồng lên xuống này giờ. Vì vậy lại lần nữa gọi điện thoại, mấy lần không ai bóc máy, sau đó mới có người nhận nhưng Đỗ Nhược Hành ở bên kia đầu dây lạnh lùng không chịu mở miệng.

Chu Yến Cầm hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Anh gọi điện thoại cho em cả ngày, vẫn luôn tắt máy, đến nhà cũng không có ai, anh rất lo lắng cho em.”

Sau đó Chu Yến Cầm dịu dàng hỏi: “Hôm nay là sinh nhật em, em quên hả?”

Một lát sau Đỗ Nhược Hành mới trả lời: “Tôi không ở thành phố T.”

“Như vậy em đang ở đâu?”

Bên kia do dự một chút, cuối cùng nói tên một địa danh ở tỉnh Cam Túc. Giọng nói của Chu Yến Cầm bỗng nhiên nghiêm nghị: “Em chạy đến nơi đó làm gì!”

Đỗ Nhược Hành không nói một lời, lại cúp điện thoại.

Gọi thế nào cũng không ai bắt máy nữa, sau đó Đỗ Nhược Hành chính thức tắt máy. Chu Yến Cầm lại xoa mi tâm lại vòng qua vòng lại phòng khách vài vòng, sau đó tóm lấy chìa khóa đi ra ngoài. Vừa lái xe vừa gọi điện cho Trương Nhã Nhiên nói cô đặt gấp cho mình một vé máy bay đi Cam Túc.

Trương Nhã Nhiên lại hỏi một câu không khác gì câu lúc nãy anh hỏi Đỗ Nhược Hành: “Ngài đi Cam Túc làm gì ạ?”

Sắc mặt Chu Yến Cầm biến đen, trực tiếp quăng điện thoại xuống sàn xe.

Chu Yến Cầm không thêm về biệt thự nhà họ Chu nữa mà chạy thẳng đến sân bay. May mắn Trương Nhã Nhiên đã sớm lĩnh giáo trình độ thất thường của ông chủ mình, luôn sẵn sàng chuẩn bị để đối phó với mọi tình huống nên xách tới sân bay một va ly quần áo. Thời điểm bước vào sảnh đi liền nhìn thấy Chu Yến Cầm đã vào cổng kiểm soát an ninh.

Trương Nhã Nhiên há miệng muốn nói gì đó nhưng sau đó suy nghĩ một chút là không nên hỏi nhiều, yên lặng đem va ly giao cho Chu Yến Cầm.

Hơn nửa đêm Chu Yến Cầm mới tới sân bay Cam Túc, liền vội vàng gọi xe tới huyện vùng núi, nơi mà Đỗ Nhược Hành bảo ở đó nhưng không có tài xế nào chịu đi đường đó vào ban đêm. Chu Yến Cầm đã phải chịu trả một giá tiền lớn mới có người chịu đi, nửa đường trời lại mưa lớn, xe không thể đi sâu thêm vào núi nữa.

Mưa lớn sạt lở đất kéo dài hai ngày, đến ngày thứ ba Chu Yến Cầm mới tới thị trấn. Hỏi thăm vòng vèo khắp nơi mới biết Đỗ Nhược Hành đã sớm rời đi, hình như là đi bộ vào thôn Thượng, nơi hẻo lánh nhất huyện này.

Chu Yến Cầm tức đến sùi bọt mép, nhin lăm mới không phát tác tại chỗ, cuối cùng vẫn tiến về nơi mà nghe nói Đỗ Nhược Hành đã đi.

Đường núi khó đi, xe lắc lư khác thường. Chu Yến Cầm vào được thôn thì đã tối mịt.

Chỗ như thế này từ trước đến giờ chỉ có người đi ra ngoài, ít có người đi tới nên Chu Yến Cầm vừa tiến vào liền hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt. Anh ta chỉ hỏi thăm mấy câu liền biết chỗ Đỗ Nhược Hành trú chân, còn có mấy đứa bé tình nguyện dẫn Chu Yến Cầm tới nhà mà Đỗ Nhược Hành dừng chân. Lúc ấy, không có ai ở nhà, Chu Yến Cầm liền ghé mắt nhìn vào bên trong một chút, một cái giường ván gỗ một cái ghế trúc, mọi thứ đều đơn sơ nhưng sạch sẽ.

Đến lúc trăng mọc Đỗ Nhược Hành mới trở về. Cô cúi thấp đầu, cứ thế bước đi, gần tới trước mặt mới nhìn thấy Chu Yến Cầm, sợ hết hồn, đứng cứng ngắc tại chỗ không nói ra lời.

Về mặt Chu Yến Cầm khá tự nhiên, đưa hộp bánh bích quy trong tay lên vẫy vẫy, nói với cô: “Com tôi ăn no không? Anh có mang cookie.”

Một lát sau Đỗ Nhược Hành mới lấy lại tinh thần, từ từ đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh ta, với tay bóc bánh ăn một cách tự nhiên. Bữa tối hôm nay quả thật cô ăn không đủ no, điều kiện nơi này quá khắc nghiệt, cha mẹ đứa bé cô giúp đỡ vì muốn đáp tạ, vốn muốn mở con gà mái duy nhất trong nhà thiết đãi, bị cô khuyên nửa ngày mới bỏ ý định. Cuối cùng cô vẫn ăn cháo loãng cùng với mọi người, trên thực tế hai ngày ở đây, cô vẫn chỉ ăn cháo loãng cùng mọi người nên lúc nào cũng cảm thấy đói bụng.

Đỗ Nhược Hành ăn rất ngon miệng, quả thực là thứ ngon nhất cô ăn trong hai ngày qua. Chu Yến Cầm lại cầm ống hút một hộp sữa cho cô, sau đó không nhìn được mà vuốt ve tóc cô, lại cởi áo khoác phủ lên người cô, cuối cùng vẫn không thể nhìn được mà cầu nhàu: “Nghĩ như thế nào mà lại chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc này, có cái gì tốt?”

Đỗ Nhược Hành thuận miệng nói: “Đến giúp đỡ gia đình họ một chút. Đem áo quần màu đông đến.”

Đây không phải là câu trả lời cuối cùng. Vì vậy anh ta hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Tĩnh tâm.”

Đây cũng không phải là câu trả lời cuối cùng, nhưng Chu Yến Cẩm không tiếp tục hỏi dồn.

Lúc Chu Yến Cẩm xuống sân bay đã mưa rất nhiều đồ ăn vặt, mục đích là nghỉ đến chuyện Đỗ Nhược Hành ăn không đủ no. Đối với hành động tận tình của Chu Yến Cẩm, Đỗ Nhược Hành rất cảm động, nên lời nói cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

Chu Yến Cẩm bước vào phòng, lia đèn pin qua một vòng, nói: “Nên mua chăn chiếu mang tới.”

Cô liếc anh ta một cái: “Sao anh không bảo mau thêm một cái giường, biến chỗ này thành phòng ngủ của mình.”

Trước khi tới đây, hai người cũng chưa từng đến những nơi như thế này, đồng thời cũng chưa bao giờ chung đụng hòa thuận như vậy. Tối hôm ấy, Chu Yến Cẩm ôm Đỗ Nhược Hành vào lòng, hai người tay kê tay, vai kề vai khăng khít thân mật, ban đêm nhiệt độ trong núi rất lạnh, chop mũi lộ ra bên ngoài của cô rét run, chỉ hơi khịt khịt mũi, liền có ngay lòng bàn tay của Chu Yến Cẩm che lên.

Cô nhắm mắt lại không nhúc nhích, cũng không muốn nói chuyện. Mười ngón tay đan vào nhau, cả người cô được Chu Yến Cẩm ôm trọn vào trong ngực. Sau một lúc lâu, chỉ nghe thấy Chu Yến Cẩm thở dài một cái.

Đỗ Nhược Hành một thân một mình tới nơi này, nói không sợ thì không đúng. Hơn nữa ban đêm một mình, làm sao có thể không sợ hãi. Nơi cô ở là ngôi nhà của một thầy giáo đã rời đi, trong vòng mười dặm không có một ai, chỉ nghe thấy tiếng gió hú từ trong núi vọng ra, giống như có thể đẩy bật cánh cửa phòng ngủ, chập chồn bên ngoài cửa sổ là bóng hàng cây bên ngoài chiếu vào, thậm chí còn có thể nghe được mơ hồ âm thanh, không biết là gió núi, hay là tiếng sói hú. Thật ra hai hôm nay cô vẫn không sao ngủ ngon, trong lòng hoảng sợ tới cực điểm, trong đầu luôn thường trực vô số ý niệm lộn xộn.

Cho tới tối hôm nay, trong nháy mắt nhìn thấy Chu Yến Cẩm, mặc dù Đỗ Nhược Hành không muốn thừa nhận, nhưng cổ đã rất kích động, thậm chí muốn nhào vào lòng anh khóc nức lên.

Hơi ấm Chu Yến Cẩm tối nay chính là nguồn sưởi tốt nhất, hô hấp của anh cũng khiến cô an tâm vạn phần, cho cô ngủ một giấc an ổn đến sáng.

Nhưng Chu Yến Cẩm lại không có cách nào ngủ được. Anh ta suy nghĩ rất nhiều chuyện, rất lâu rồi người con gái mình yêu mới lại an ổn nằm ngủ trong vòng tay anh. Chỉ mới không gặp cô mấy ngày mà Đỗ Nhược Hành đã gầy không ít. Huống chi chiếc giường này quá nhỏ hẹp, mà tướng ngủ của Đỗ Nhược Hành không tốt, một lát đá một lát đạp Chu Yến Cẩm, còn đạp chần ra. Suốt đêm Chu Yến Cẩm hết cảm tay cô lại đếm chần nên ngủ không yên ổn. Mãi sau Chu Yến Cẩm quyết định không ngủ nữa, ôm cô, lẳng lặng nằm nghiêng nhìn bộ dạng ngủ ngon của cô cho đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 63

Đỗ Nhược Hành lại ngủ ngon suốt đêm, sáng sớm hôm sau, tinh thần sáng khoái rời giường. Chu Yến Cẩm đang mơ màng nhưng vẫn cảm nhận được Đỗ Nhược Hành trèo qua người mình xuống giường. Một lát sau anh nghe thấy âm thanh đồ vật va chạm ở bên ngoài, mở mắt ra liền nhìn thấy Đỗ Nhược Hành đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, lật rương hành lý của anh ta.

Mật mã va ly Đỗ Nhược Hành đã nhớ kỹ trong lòng, Chu Yến Cẩm chưa từng sửa, vẫn là ngày sinh nhật của cô. Mở ra kiểm tra một lúc chỉ thấy sô cô la bánh quy và sữa, buổi sáng cô không muốn ăn những thứ này, liền xoay người lại đẩy người Chu Yến Cẩm oán trách: “Làm sao anh lại chỉ mua mấy loại như vậy?”

Rốt cục Chu Yến Cẩm cũng mở mắt, thuận tay bắt lấy tay Đỗ Nhược Hành, vuốt ve lòng bàn tay cô. Suốt mấy ngày bên ba tìm người khiến Chu Yến Cẩm rất mệt mỏi, nhưng ánh mắt của anh dành cho cô trước nay vốn đã ôn nhu, cộng thêm chút mệt mỏi trong đáy mắt khiến cái nhìn của anh ta càng thêm dịu dàng. Cả đêm hôm trước Chu Yến Cẩm quan sát Đỗ Nhược Hành nhưng do bóng tối nên không thể quan sát kỹ được, bây giờ rốt cục cũng nhìn cô rõ ràng hơn: “Đen hơn rồi.”

Đỗ Nhược Hành có vẻ không vui khi nghe Chu Yến Cẩm nói thế nên rút tay ra. Cô vốn định đi nấu cháo làm bữa sáng, Chu Yến Cẩm cũng ngồi dậy luôn, nói với cô: “Hôm nay theo anh về nhà nhé.”

Lưng Đỗ Nhược Hành cứng đờ, không trả lời.

Sáng hôm ấy, thời tiết rất đẹp, có một đứa trẻ tìm đến Đỗ Nhược Hành hỏi mấy bài toán cùng ngữ văn. Giáo viên ở đây vừa hoàn thành nhiệm kỳ ba

tháng làm giáo viên tình nguyện ở đây và đã về thành phố, từ đó đã gần một tháng không có giáo viên mới nào tới. Đỗ Nhượng Hành đợi dằng lại có kiến thức nên hàng ngày luôn có rất nhiều học sinh tới đây hỏi bài tập. Đỗ Nhượng Hành lúc nào cũng kiên nhẫn giảng giải, mỗi đứa bé đến hỏi bài tập lại cho một miếng sô cô la hoặc hộp bánh do Chu Yến Cầm mang đến.

Chu Yến Cầm đứng ở sau lưng Đỗ Nhượng Hành, nhìn những đứa trẻ lần lượt đến rồi đi. Có lúc Đỗ Nhượng Hành bị quá nhiều người vây quanh, có đứa trẻ không cách nào hỏi được gì liền phải lùi lại, cầm vở tính tới hỏi Chu Yến Cầm, kết quả anh ta vừa liếc mắt một cái, đứa trẻ đó đều hoảng sợ chạy mất.

Đỗ Nhượng Hành loay hoay chỉ dạy mấy đứa trẻ, vô tình liếc thấy một màn giữa Chu Yến Cầm và đứa trẻ kia liền chỉ trích anh ta: “Hoặc là anh về thành phố T, hoặc là anh giúp một tay. Tóm lại ít nhất anh đừng lạnh mặt ở chỗ này được không?”

Những đứa trẻ này vốn nhát gan, anh hù dọa bọn chúng thì về vang lăm đấy?”

Chu Yến Cầm trầm mặc một lát, sau một lúc lâu liền từ tốn đi tới. Trên khuôn mặt anh ta lạnh băng, giờ tay với lấy một quyển sách trong tay một đứa trẻ, bắt đầu dạy cho bọn chúng phát âm. Đây đã là cực hạn của anh ta.

Trưa đến, rốt cục bọn trẻ cũng rời khỏi, trước khi đi còn lễ phép chào và cảm ơn khiến Đỗ Nhượng Hành vui vẻ, khoe mắt đuôi mày đều mang ý vị nhẹ nhàng. Cho đến lúc Chu Yến Cầm nhắc lại chuyện hồi sáng: “Nếu như trưa nay không đi thì đến tối cũng không về được thị trấn đâu.”

Lông mày Đỗ Nhượng Hành không thèm nhắc lên một cái đáp: “Tạm thời tôi sẽ không về đâu.”

Chu Yến Cầm nhìn cô một lát mới hỏi: “Có ý gì?”

“Trước tiên tôi sẽ ở chỗ này một thời gian. Ngày hôm qua tôi đã thông báo với thôn trưởng rồi, sẽ đảm nhận vai trò của giáo viên một thời gian, chờ giáo viên mới tới sẽ tính tiếp.”

Chu Yến Cầm nhíu chặt mi tâm: “Tại sao lại có quyết định đột ngột như vậy? Chưa tới một tháng nữa, nhiệt độ nơi này sẽ hạ xuống đến âm độ, không phải anh nói gở nhưng lỡ như tuyết rơi, không có xe cộ nào có thể đi vào đi ra thì phải làm sao? Định ở đây đến hết mùa đông? Đến lúc đó Đê Đê làm thế nào? Trong nhà làm thế nào? Sao em có thể làm việc mà không thương với anh một câu? Tùy tiện quyết định như vậy, cũng không suy tính hậu quả?”

Giọng điệu của Chu Yến Cầm rất gay gắt, Đỗ Nhượng Hành lại càng gay gắt hơn: “Thôn này năm nào chẳng có tuyết lớn, bao nhiêu năm rồi cũng không thấy ai bị chết rét. Mà chuyện quan trọng là tại sao tôi phải thương lượng với anh? Anh tự mình tới đây nhé, tôi không bắt buộc anh. Nếu như không thích ở đây mời anh về thành phố T cho.”

Chu Yến Cầm hít một hơi thật sâu mới nuốt xuống được những lời ghen trong lòng xuống.

Cuộc đàm phán của hai người hoàn toàn không thành, Chu Yến Cầm im lặng, ánh mắt lạnh như băng. Com trưa gần như chỉ có một mình Đỗ Nhượng Hành ăn một mình, Chu Yến Cầm chỉ nhìn cô. Qua buổi trưa tài xế hút thuốc xong tới hỏi Chu Yến Cầm lúc nào lên đường, anh ta liền nói: “Đi luôn.”

Đỗ Nhượng Hành không thèm nói chuyện, vừa đứng lúc có đứa trẻ chạy đến tìm cô nói chuyện phiếm, có một cái cơ toàn vẹn như vậy nên cô làm như phớt lờ ánh mắt như mũi dao của Chu Yến Cầm sau lưng. Một lát sau anh ta đem tất cả đồ ăn vặt đặt ở trên bàn, ngay cả chiếc áo khoác duy nhất anh ta mang theo cũng để lại.

Lúc Chu Yến Cầm lên xe, Đỗ Nhượng Hành cũng không thèm ra tiễn, vẫn nở nụ cười nói chuyện với đứa trẻ kia cho đến lúc xe nổ máy, chạy xa, cuối cùng qua khúc quanh không nhìn thấy nữa, nụ cười trên mặt Đỗ Nhượng Hành liền không duy trì nổi nữa.

Đứa bé kia thấy có gì đó không ổn liền rụt rè hỏi cô người đàn ông kia là ai, Đỗ Nhượng Hành thiếu chút nữa đã bật lên ba chữ ‘Tên khốn kiếp’. Nhấn nhai mãi mới mặt lạnh nói: “Không biết. Không cần để ý tới anh ta.”

Một lát sau đứa bé liền rời đi, Đỗ Nhượng Hành ngồi một mình ở bậc thang trước cửa, gió thu thổi từng đợt, cô vòng tay qua đầu gối, hận không thể đâm chém Chu Yến Cầm thành nghìn mảnh. Chợt nghe có tiếng bước chân, tiếp theo trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày, cuối cùng là một bóng dáng quen thuộc.

Chu Yến Cầm cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười dịu dàng.

Cô ngẩng mặt nhìn anh ta một lúc mới khan khan hỏi: “Anh trở về làm cái gì?”

Chu Yến Cầm ngồi xổm xuống, ôm cô vào trong lòng ngực, khẽ thở dài một cái: “Làm sao có thể thật sự bỏ em ở lại.”

Đỗ Nhượng Hành trầm mặc trong chốc lát, lạnh giọng nói: “Ai tin anh chứ? Đã lâu như vậy mới quay lại.”

Chu Yến Cầm gio đồng hồ trên tay ra nói: “Mới có năm phút mà thôi.”

Buổi tối hai người chen chúc trên chiếc giường nhỏ, đắp chăn bông câu được câu không nói chuyện phiếm. Chu Yến Cầm kể cho Đỗ Nhượng Hành nghe mấy chuyện ở thành phố T mấy hôm nay, còn có thành tích đầu năm của Chu Đê và chuyện của tập đoàn Viễn Hành. Bình thường Đỗ Nhượng Hành luôn cảm thấy đau đầu khi nghe Chu Yến Cầm vẫn luôn miệng nói này nói nọ nhưng bây giờ mặc dù anh ta nói rất nhiều, Đỗ Nhượng Hành vẫn cảm thấy ấm áp khi nghe anh ta nói chuyện. Điều này khiến Đỗ Nhượng Hành khá phiền lòng, tối nay không khí xung quanh hai người quá tuyệt vời, cô không đành lòng ngắt lời Chu Yến Cầm.

Chu Yến Cầm vuốt ve tay của cô, tay cô vẫn mềm mại y như trong ký ức khiến tâm Chu Yến Cầm cũng mềm mại đi vài phần. Trong bóng đêm, ngón tay Chu Yến Cầm lần đến chóp mũi Đỗ Nhược Hành, sau đó nghiêng người hôn lên. Động tác của Chu Yến Cầm rất cẩn thận, thử thăm dò một chút xuống dưới nhưng Đỗ Nhược Hành không đẩy anh ta ra. Qua một lúc lâu Chu Yến Cầm mới cảm thấy tay Đỗ Nhược Hành đẩy đẩy anh ta ra liền thở dài một tiếng.

Đỗ Nhược Hành bỗng hỏi một câu, phá hư hoàn toàn cảm xúc của Chu Yến Cầm: “Anh chừng nào thì đi?”

Chu Yến Cầm không nói gì, một lúc lâu mở miệng: “Không thể để một lát nữa hẵng hỏi vấn đề này hả?”

Đỗ Nhược Hành nghiêng đầu nhìn Chu Yến Cầm

“Anh không đi.” Chu Yến Cầm nhỏ giọng nói, “Anh ở chỗ này với em, cho đến lúc em chịu về cùng anh.”

Đỗ Nhược Hành không nói gì. Đây là câu trả lời tốt nhất, cho tới bây giờ, trong số tất cả những người cô quen biết cũng chỉ có Chu Yến Cầm luôn cho cô đáp án mà cô muốn.

Vào thời khắc này nói không xúc động là nói dối. Trong lúc đang ở một địa phương với điều kiện gian khổ như thế này, có người bầu bạn cùng thì không có gì tốt hơn.

Lại qua một lúc lâu, Chu Yến Cầm đột nhiên nhẹ giọng mở miệng: “Em không muốn phục hôn thì anh sẽ không ép em phục hôn.”

Lưng Đỗ Nhược Hành bỗng cứng đờ không nói được gì, nghe thấy Chu Yến Cầm nói tiếp: “Em không cần phải chạy tới cái nơi thâm sơn cùng cốc như thế này, thà chịu rét chịu khổ cũng không muốn trở về thành phố T, nếu anh đoán không nhầm, em vì lý do phục hôn mà trốn tránh tới đây.”

Bây giờ không chỉ lưng cứng đờ mà cả người Đỗ Nhược Hành cũng cứng ngắc. Chu Yến Cầm nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng cô, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Nếu em có ý kiến gì có thể nói với anh được không? Anh đã từ chối em điều gì đâu.”

Đã rất lâu rồi hai người mới có dịp trò chuyện hòa thuận như vậy. Một lúc lâu sau Đỗ Nhược Hành mới mở miệng, có chút lạnh nhạt trả lời: “Anh nói cái gì mà không có ý định bức tôi phục hôn, anh vốn tính toán bức tôi đấy thôi. Loại giọng điệu nói chuyện của anh lúc đó rõ ràng là nếu em không đồng ý thì tôi cũng sẽ làm thôi, giống y như lúc trước anh chuyển nhượng tài sản cho tôi, anh làm rồi nên tôi chỉ có thể thụ động chấp nhận. Nếu như tôi không đồng ý tiếp nhận ấy à, anh sẽ làm cho mọi người xung quanh và tôi có cảm giác là tôi phụ lòng anh, có lỗi với anh. Nhưng nếu như tôi nhận tài sản của anh thì phải đền đáp lại bằng cái khác. Nếu không như thế thì là người không thấu tình đạt lý, là quá đáng, ích kỷ. Nói chung các người đều tính toán làm sao đạt được nhiều lợi ích nhất từ tôi.”

Chu Yến Cầm nhạy cảm hỏi: “Các người? Anh và người nào?”

Đỗ Nhược Hành lười phải trả lời. Cô muốn xoay lưng về phía Chu Yến Cầm nhưng bị anh ta dùng vòng tay rắn chắc khống chế. Đỗ Nhược Hành không nhúc nhích được, có chút tức giận, bên tai lại nghe thấy tiếng anh ta nói: “Mẹ em lại gọi điện thoại nói gì à?”

Trong bóng đêm Đỗ Nhược Hành trừng mắt nhìn Chu Yến Cầm. Chu Yến Cầm ôm cô càng chặt: “Anh chưa bao giờ nghĩ như vậy. Em đừng đổ oan cho anh.”

Cô cố gắng đẩy Chu Yến Cầm ra xa: “Anh không có ý nghĩ như vậy mới lại đó.”

Chu Yến Cầm không giải thích nữa, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng của cô. Không khí bây giờ quá tốt, anh ta không muốn lại kết thúc bằng một cuộc cãi vã.

Qua một lúc lâu, Đỗ Nhược Hành rốt cuộc cũng dần dần thả lỏng. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ, mang theo ánh sáng bàng bạc. Khó có lúc thời tiết đầu thu đẹp như vậy, trăng sáng gió thổi nhẹ nhàng. Hai người nằm cạnh nhau, tay chân thân mật, động tác vuốt lưng của Chu Yến Cầm dần dần dừng lại, Đỗ Nhược Hành khẽ giật giật, giống như không thích ứng. Chu Yến Cầm lại lần nữa khôi phục tư thế vuốt ve.

Hô hấp của Đỗ Nhược Hành nhàn nhạt, khiến Chu Yến Cầm tưởng rằng cô đã ngủ. Thành linh nghe được âm thanh thật thấp của cô, có chút ghen ghen: “Về sau anh nhất định sẽ đổi ý.”

Chu Yến Cầm nói: “Chắc chắn không đổi ý.”

Chu Yến Cầm ôm lấy khuôn mặt Đỗ Nhược Hành quay mặt về phía mình. Trong bóng tối, hai người quay mặt vào nhau, mặt đối mặt. Chu Yến Cầm nhìn thẳng vào mắt Đỗ Nhược Hành cất giọng trầm thấp, chỉ hai chữ, lại mang theo vô số tình cảm, lặp đi lặp lại: “Chắc chắn.”

Đỗ Nhược Hành im lặng thật lâu, cô rũ mắt xuống, nội tâm trong nháy mắt trở nên cực kỳ rối rắm, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Anh nên biết là tôi không chỉ nói về mặt tình cảm, trái tim.”

“Anh biết mà.” Chu Yến Cầm ôm chặt cô, không ngừng hôn trán và mí mắt: “Anh biết rõ em muốn anh chung thủy cả về thể xác lẫn tinh thần.”

Đỗ Nhược Hành không nói gì thêm.

Thật ra cô đã lấy hết dũng khí hỏi ra lời, cũng chưa chắc có thể đảm bảo Chu Yến Cầm sẽ đưa ra một lời hứa hẹn. Sự tin tưởng lẫn nhau rốt cuộc có

bao nhiêu kiên cố, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng nhất. Sáng hôm sau Đỗ Nhược Hành sáng ngày thứ hai liền nhận được tin Chu Yến cảm sẽ về thành phố T, nhu tình mật ý tối hôm qua giống như là một giấc mơ.

Lý do về thành phố T của anh ta là phải về giải quyết chuyện của Chu Đề và tập đoàn Viễn Hành, không thể không đi. Mà cô vẫn không chịu trở về cùng anh bởi vì cô đã đồng ý với thôn trưởng sẽ dạy học cho bọn trẻ đến lúc có giáo viên mới tới, đã nói lời thì không thể lật lọng.

Lời nói của cô có một phần sự thật, Chu Yến Cảm hiểu rõ nên không cứng rắn bắt ép cô nữa. Nhưng thực sự ở thành phố T quá nhiều việc cần giải quyết nên sẽ phải về, cũng hứa hẹn là nửa tháng sau sẽ quay lại.

Kết quả mười ngày sau Chu Yến Cảm xuất hiện, đi theo sau lưng còn có một người đàn ông tự xưng là trợ lý. Hai người mang theo bốn rương hành lý, tất cả đều là đồ dùng hằng ngày cùng áo quần của Đỗ Nhược Hành. Cô nhìn xem một chút, thấy không có giấy bút gì. Trường học cần nhất là giấy bút, quần mùa đông cho bọn trẻ cũng rất cần, vì vậy có chút không hài lòng, bảo anh ta lần sau trở lại nên mang mấy thứ đó.

Một tuần sau đồ đạc và Chu Yến Cảm lại xuất hiện trong thôn, vẫn phong phẩm quần áo và thuốc men đều mang đến tương đối đầy đủ. Đỗ Nhược Hành nói thật ra anh ta không cần tự mình mang tới đây, chỉ cần cho người mang đến thôi. Chu Yến Cảm yên lặng nhìn cô, tình cảm chan chứa trong ánh mắt khiến cô nghẹn lời.

Mỗi lần Chu Yến Cảm đến đây tương đối ngắn, một hai ngày đã phải đi. Bốn ba vất vả trên đường mãi nên trông Chu Yến Cảm gầy đi trông thấy. Năm lần bảy lượt như thế cuối cùng Đỗ Nhược Hành cũng có chút không đành lòng, khuyên anh ta không cần như vậy. Còn hứa hẹn là sẽ gọi điện thường xuyên.

Nhưng mà làm sao có thể gọi điện, bởi vì tín hiệu điện thoại ở đây gần như không có. Lên trên thị trấn thì có sóng điện thoại nhưng quá xa xôi, một tuần lễ cũng khó có thể gọi một lần. Do vậy dạo này Đỗ Nhược Hành đối phương thức liên lạc là viết thư, theo bản năng, người đầu tiên cô muốn gửi là Chu Yến Cảm, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó liền đổi tên người nhận thành Chu Đề.

Trong thư cô dặn dò con gái phải học tập thật tốt, chăm sóc ba thật tốt, còn dặn lúc còn nhỏ phải ngủ sớm dậy sớm tập thể dục thì thân thể mới khỏe mạnh. Ngoài ra, còn phải chú ý không cho phép ba uống nhiều rượu, nếu như ba đi xã giao về mà say rượu thì nhớ bụng cho ba một chén canh giải rượu.

Quản gia nhận được phong thư, đọc cho Chu Đề vừa tan học về nghe. Sau đó hòa ái nói: “Đề Đề, cháu hãy hồi âm bảo cháu rất nhớ mẹ, mẹ mau về đi và nói mẹ cháu yên tâm, ba ở nhà rất tốt, rất ít khi đi uống rượu hay xã giao gì đó, tối nào cũng về sớm ngủ cùng con. Nếu cháu sợ không viết được, ông sẽ dạy cháu.”

Chu Đề tất nhiên nghe lời người lớn, viết một bức thư với nội dung đầy đủ, còn gửi kèm theo hai bức ảnh. Đỗ Nhược Hành thực sự rất nhớ con gái, mỗi ngày buổi tối đều ôm hai bức ảnh mới có thể ngủ được.

Lúc tuyết bắt đầu rơi trong núi vẫn không có giáo viên mới đến. Chu Yến Cảm vẫn cứ đến thăm cô đều đặn. Khoảng cách mấy ngàn cây số nhưng anh ta vẫn đi tới đi lui giống như về nhà và đi công ty. Có một lần Đỗ Nhược Hành buồn bã bảo cô muốn ăn bánh pút-đing, kết quả lần sau tới anh ta đúng là mang theo bánh pút-đing. Bánh không một chút bẻ nát, mùi vị cũng giống y như loại bánh cô thích ăn nhất ở thành phố T.

Mùa đông đến, thời tiết trong núi lạnh cắt da cắt thịt. Để giết thời gian Đỗ Nhược Hành thỉnh thoảng sẽ ra ngoài nói chuyện phiếm với mấy người trong thôn, thuận tiện giúp làm một số việc vặt, lúc trở về chỗ ở lúc nào cũng bị công đến đồ bưng. Lúc đó nếu như có Chu Yến Cảm ở đây, hai tay của cô sẽ được cường chế đặt trong nước ấm để phòng ngừa nứt nẻ.

Có đôi khi Đỗ Nhược Hành cũng sẽ mềm lòng. Mấy động tác của Chu Yến Cảm cực kỳ thành thực ví dụ như giúp cô làm ấm chân, hoặc bắt lấy hai tay cô để vào trong lòng ngực, trong lúc vô thức cô luôn có ý nghĩ nói anh làm tốt lắm.

Cô tin tưởng nếu cô nói ra khỏi miệng, chỉ một chữ được thôi, anh ta cũng sẽ hiểu ý cô.

Có rất nhiều lần cô đã muốn nói ra miệng để xem anh ta phản ứng như thế nào. Nhất là đêm khuya yên tĩnh, lúc cô tỉnh lại trong lòng ngực anh ta, ấm áp vây quanh người, mỗi lúc suy nghĩ lại muốn mở miệng bảo đồng ý. Nhưng suy nghĩ lại thì lời nói nghẹn trong họng.

Chu Yến Cảm chạy qua chạy lại ở vùng miền núi chịu khổ, Thẩm Sơ biết tin nên mỗi lần gặp Chu Yến cảm đều đeo hai chữ Cam Túc trên môi, hồng chế giễu bạn mình.

Đối với sự áu trĩ của Thẩm Sơ, Chu Yến Cảm đều hồ đồ cho qua. Trong khoảng thời gian này, Chu Yến Cảm đi muộn về sớm qua hai điểm là Cam Túc và thành phố T, cuộc sống cứ xoay qua xoay lại hai địa điểm này. Ngày ngày Chu Yến Cảm luôn làm tốt bốn phận của một người cha, chăm sóc con gái ăn uống học tập, chỉ trong vòng một tháng cô công chúa nhỏ đã cao thêm mấy cent ti mét, thành tích học tập thì ai cũng phải ghen tỵ. Thẩm Sơ bảo anh làm gì phải vất vả như thế, ủy thác cho người khác đem đi cũng được mà, dù sao người ta cũng sẽ đem đến tận nơi. Lúc đầu Chu Yến cảm mặc kệ Thẩm Sơ lải nhải nhưng sau đó đầu đầu quá mới nói một câu, Nhược Hành thích tôi đem đến hơn.

Miếng bánh Thẩm Sơ ngậm trong miệng suýt nữa mắc ngang cổ họng, ho khan lúc lâu mới trôi được sau đó vội vàng nói, cô ta có biết anh vất vả bốn ba vì cô ta như vậy không ấy chứ.

Chu Yến Cảm liếc nhìn Thẩm Sơ một cái, dùng giọng điệu khẳng định nói: “Chắc chắn cô ấy biết.”

Thẩm Sơ nhìn chằm chằm Chu Yến Cảm, nghiền cứu bạn mình một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi, dùng giọng điệu cực kỳ cảm khái nói, anh giống như ngửa đút cương sống bao nhiêu năm, cuối cùng rốt cuộc cũng đã hoàn lương. Đỗ Nhược Hành quả nhiên cao tay.

Cuối cùng tuyết lớn phủ đầy vùng núi Đổ Nhược Hành ở, Chu Yến Cầm không thể về đó nữa, ngay cả thư từ liên lạc cũng bị cắt đứt. Mỗi lần gửi thư Chu Yến Cầm và Chu Đề đều viết mỗi người một bức, cùng nhau chờ đón hai bức thư từ Cam Túc gửi về, nhưng vừa vào tháng mười hai âm lịch, bức thư của Chu Đề và Chu Yến Cầm không có hồi đáp nữa. Chu Đề bắt đầu thực sự nhớ mẹ mình, lúc nào cũng hỏi ba mình rằng lúc nào mẹ về. Chu Yến Cầm không biết đáp lời Chu Đề như thế nào, có chút không nhẫn tâm nói với cô bé biết có thể đến Tết Nguyên Đán, Đổ Nhược Hành cũng có thể không về.

Lại đến thời điểm chuyển giao, chào năm cũ đón năm mới nhưng Đổ Nhược Hành một mực vẫn không có chút hồi âm nào là sẽ trở về. Người làm trong nhà họ Chu bây giờ có thêm một thói quen là xem bản tin thời tiết ở Cam Túc, mỗi người đều rất khấn trương mỗi khi nghe tin thời tiết ở Cam Túc xấu hay tuyết rơi dày đặc gì đó. Sau khi nghe tin không có thiệt hại gì về người mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Không khí toàn thể trên dưới tập đoàn Viễn Hành dạo này cũng vui mừng. Năm nay Chu Yến Cầm mở lòng từ bi, hai mươi bảy tháng chạp liền cho toàn bộ nhân viên nghỉ Tết. Trương Nhã Nhiên quả thật cảm động đến lệ rơi đầy mặt, chỉ kém một chút nữa là đã ôm bấp đuôi Chu Yến Cầm hô to ông chủ vạn tuế vạn tuế.

Nhà nhà đều có không khí đoàn viên, hơi thở mùa xuân cũng tràn đầy đất trời, nhưng Chu Yến Cầm lại mệt mỏi, khi thấy Trương Nhã Nhiên khoa trương như vậy thì chỉ khoát tay áo bảo cô mau về nhà.

Trương Nhã Nhiên làm bộ lau nước mắt nói, ông chủ đừng như vậy, tôi yêu ngài a.

Chu Yến Cầm nhắc mí mắt liếc cô một cái, lạnh lùng nói thật tiếc, tôi đã thành gia thất rồi.

Trong lòng Trương Nhã Nhiên khinh bỉ anh ta mấy trăm lần, nhưng chỉ cần nâng tập tiền thưởng dày cộp trong tay vẫn cảm thấy rất cảm động. Lâu lắm mới thấy ông trời có mắt một lần, có Đổ Nhược Hành trấn giữ, nếu như chị ấy trở lại thành phố T, Chu Yến Cầm liền quay trở lại giống như người bình thường.

Trương Nhã Nhiên tin tưởng tương lai sẽ ngày càng tốt đẹp hơn.

Năm giờ chiều, thời điểm Trương Nhã Nhiên kéo va ly đồ in hình chuột Micky chuẩn bị rời đi, trước khi đi gõ cửa văn phòng Tổng giám đốc, thành khẩn nói chúc ông chủ ăn Tết vui vẻ.

Năm nay cũng như bao năm trước, Chu Yến Cầm luôn đáp lời một cách quen thuộc là cô mau cút đi.

Nhưng Trương Nhã Nhiên vẫn chưa chịu đi mà nói tiếp: “Ông chủ! Ngài tốt như vậy, trời cao nhất định sẽ phù hộ cho ngài.”

Trong giây phút đó, ánh mắt Chu Yến Cầm nhìn cô lạnh lùng như tuyết màu đồng.

Bây giờ tối, rốt cục Chu Yến Cầm cũng rời khỏi phòng làm việc của tập đoàn Viễn Hành về nhà. Trên đường khắp nơi giăng đèn kết hoa, vừa nhìn thấy màu đỏ chói mắt của đèn lồng, của câu đối, Chu Yến Cầm thực sự cảm thấy không thể nào hứng thú nổi.

Chu Yến Cầm đi thang máy xuống lầu, không thấy bóng dáng một ai kể cả bảo vệ, nhưng đèn phòng tiếp khách tầng một vẫn còn sáng choang. Chu Yến Cầm cảm thấy khó chịu trong người, đi tới định tắt đèn mới phát hiện ra có người ngồi ở ghế sofa phòng tiếp khách.

Đối phương nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu lại. Khuôn mặt không thể quen thuộc hơn hiện ra khiến chân Chu Yến Cầm như cứng lại, cả người bất động, đứng nguyên tại chỗ.

Nụ cười của Đổ Nhược Hành nhẹ nhàng nhưng tươi tắn, nhẹ giọng nói với anh ta: “Em về nhà ăn Tết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.